

3 1761 12141566 5

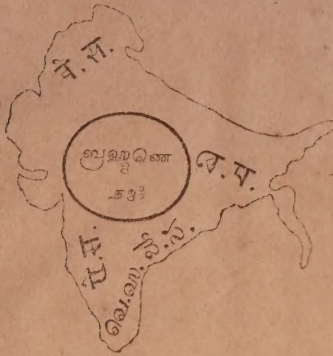

Presented to the
LIBRARIES *of the*
UNIVERSITY OF TORONTO

by
François Gros

தத்துவபோதினி.

முதல்புத்தகம்.

இஃது

வேதசமாஜத்தாரால்

இயற்றப்பட்டு,

தத்துவபோதினி அச்சுக்கூடத்தில்

கா. தெய்வசிகாமணி முதலியாரால்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சென்னைப்பட்டணம்:

கலியுகாதி-சதுக்கா (வரு).

விஷய அட்டவணை.

— 0 —

அர்த்தசாஸ்திரம். ௫, ௨௨, ௪0, ௫௭, ௭௬, ௧0௬, ௧௩௩, ௧௫௭, ௧௮௪, ௨0௩, ௨௨௧
உபநிஷத்து;—

[௨௪௫]

ஐதரீய உபநிஷத்து. ௪௩, ௫௯,

கடோபநிஷத்து. ௭௯, ௧௧0, ௧௨௩, ௧௪௯, ௧௭௮.

கேனோபநிஷத்து. ௨௭.

தைதரீய உபநிஷத்துபாகம். ௯.

பிரசிநோபநிஷத்து. ௧௭௯, ௧௯௯, ௨௧௯, ௨௪0.

கடவுளதுதி. ௧, ௧௩, ௩௩, ௪௯, ௬௭, ௯௧, ௧௧௭, ௧௪௨, ௧௭0, ௧௯௪, ௨௧0, ௨௩௪.

கடவுளிருப்பு. ௧௯.

காலைவந்தனம். ௪௭, ௬௬.

சத்தியதீபம். ௬௨, ௮௩, ௯௭, ௧௧௨, ௧௯0, ௨0௮.

சதிர். ௩.

சரித்திரம். ௮௧, ௧௧௧, ௧௩௪, ௧௫௯, ௧௮௭, ௨0௬, ௨௨௪, ௨௪௬.

ஜன்மாந்தரம். ௧௨௭, ௧௫௩, ௧௮௧, ௨00, ௨௧௮, ௨௪௨.

தத்துவபோதினி. ௧, ௧௫, ௩௪, ௫0, ௬௯, ௯௩, ௧௧௯, ௧௪௪, ௧௭௧, ௧௯௫, ௨௧௧,

தெய்வபக்தியாலுண்டாகும்சுகம், ௩௯.

[௨௩௫]

நிருபம். ௧0௧, ௧௩௭, ௧௬0, ௧௮௮, ௨0௮, ௨௨௫.

பகவத்கிதை. ௫௫, ௭௫, ௧0௫, ௧௨௫, ௧௫௧, ௧௮0, ௧௯௯, ௨௧௭, ௨௪௧.

பகவத்கீதோபந்நியாசம். ௨௨௬, ௨௪௮.

பழமொழிகள். ௯, ௩0, ௪௭, ௬௪, ௯0, ௧௧௫, ௧௪0, ௧௬௪, ௧௯௨, ௨0௯, ௨௩௩.

பிரகிருதிசாஸ்திரம். ௬, ௨௩, ௪௨, ௫௮, ௮௮, ௧௧௨, ௧௩௧, ௧௫௫, ௧௮௩, ௨0௨, ௨௨௧,

பிராணிதத்துவம். ௧௨௯.

[௨௪௪]

பெண்களுக்குக்கல்வி. ௩௫, ௫௧, ௭0, ௯௪, ௧௨0, ௧௪௭, ௧௭௪, ௧௯௭, ௨௧௪, ௨௩௭.

மாலைவந்தனம். ௪௭, ௬௬.

லார்டுபெகன்வியாசம்;—

உயர்பதவி. ௨௯.

கல்வி. ௪௫.

செலவு. ௮.

பழிதீர்த்தல். ௧௮௬.

மூடபக்தி. ௨0௫.

யாத்தினா. கூக.

விவேகபாவனே. ௮0.

வர்த்தமானக்குறிப்பு ;—

இடையள்வுகள். கூக.

காற்றமுழை. ககச.

சந்தோஷம். ககச.

ஸ்திரீவித்தியாசாலை. கசக.

துரைத்தனம். கூடு.

நன்கொடை. சடு.

நாரமல்ஸ்கூல். சக.

பஞ்சஸ்க்ரு. சஎ.

பிரஸிடென்ஸீகாலேஜு. சக.

மதிராஸ்பூனிவர்ஸிடி. கக.

மைசூர். கூக.

வால்நகஷத்திரம். நஉ.

விதவாவிவாகம். ககச, கநடு.

ரொஜிஸ்திஹோஷன்ஆக்டி. கக,

ரெயில்வண்டி. சக.

லெஜிஸ்லேஷன்வகவுன்ஸல். கூ, நக.

லொகோபகாரம். நஉ.

ஹிந்துஅபிவிருத்திசமாஜம். கூடு.

விளம்பரம். க, கந, நந, சக, சஎ, கூக, ககஅ, கச0, கசந, ககக, ககஎ,

ககஅ, ககக, ககந, உ0க, உகக, உநந, உநடு.

த த் து வ போ தி நி.

சென்னைப்பட்டணம் கஅகசஸ்ரஸ்ர மேமீ எ வ. [இல. க.

மத்தியமாவதி ராகம் - ரூபகதாளம்.

ஜெவ் வாயா லீநுநுஜெஸ்-

ஜீவனொகசி வியஸஸுபநி வெஸ-

(க) நானாமவ ஸனா நாயீந-

ஜானாநுந ஜீவநவிதாந-

(உ) நமந ஜீவிநி வமஜீமஹாந-

நமநஜந வஜநவந வஹாந-

(ஈ) வெஜஸாஸ்ர ஜீவவிஜாஜாந-

விகொயநா ராஜீ ஸனாநாந-

விளம்பரம்.

இந்தச் சென்னை தத்துவபோதிநி யை வாங்க மனமுடையவர்கள் மயிலா ப்பூரில் வேதஸமாஜத்தின் காரியதரிசி யாகிய-ஹைகோர்ட்டு வக்கீல், வ. இரா ஜகோபாலாசாரியருக்கு, எழுத்து மூல மாய்த் தெரிவித்துக் கொள்ளவேண்டி யது.

இதற்குச் சந்தாவிவரம்.

சென்னைப்பட்டணத்திலுள்ளவர்கள் வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூபாய். க-அ-0 அதற்கு வெளியிலுள்ளவர் தபால் கூலியுடன் சேர்த்து வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூபாய்... 2-0-0

பத்து பிரதிகளுக்கதிகமாய்வாங்கும் வெளியிலுள்ளவர்கள் தபால் கூலியுடன் சேர்த்து வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூபாய். க-க2-0

இதற்குச் சந்தாதார்கள் தங்கள் சந்தாக்களை அந்தந்தவருஷத்தில் முன்பணமாய்கட்டவேண்டியது. மேமீ த்துக்கு மேமீ இதற்கு வருஷமாய்க் கொள்ளவேண்டியது. வருஷநடுவில் வாங்கத்தொடங்குவோர் வருஷத்திய சந்தாவும் கொடுக்கவேண்டும்.

வெளியிலிருந்து சந்தா அனுப்பவேண்டியவர்கள் தபால் முத்திரைகளுப்பலாம். ஆனால், அப்படி யனுப்பப்படும் முத்திரைகளை மாற்றுவதற்காக ரூபாய் ஒன்றுக்கு ஒரு அணு வீதம் வட்டம்சேர்த்து அனுப்பவேண்டும்.

தத்துவபோதிநி.

கனவான்களே, இந்தப்பத்திரிகையை எழுத்த்தொடங்கியதில் எங்களுடைய உத்தேசியம் இன்னதென்று உங்களுக்குத் தெரியாத பக்கத்தில் எப்போதாவது எங்கள் கருத்தை நீங்கள் பிசகாய் கிரகிக்கவும், உங்கள் மனம் நோகவும், எங்கள் கோரிக்கை நிறைவேறாமல் போகவும், இடமுண்டாகலாமாகையால், நாங்களின்னானும், நமக்குள்ள சம்மந்த பிப்படிப்பட்டதென்றும், எங்கள் உத்தேசம் இன்னதென்றும் முன்னுதாய்சொல்லுகிறோம்.

முதலில் நாங்கள் யாரொனில், உங்கள் பிறும்மத்தையே எங்கள் தெய்வமாயும், உங்கள் வேதத்தையே எங்கள் சுறுதியாயும், உங்கள் தேசத்தையே எங்கள் தாயாயும், உங்கள் வேஷபாஷாதிக்களையே எங்கள் சுவரூபசின்னங்களாயும், பெற்று, அவைகளின் கவுரவத்தைக் காக்கவேண்டியதை எங்கள் கடமையாகநம்பி அதற்குத் தக்கபடி நடக்கவும், நடப்பிக்கவும், பிரதிக்கியை செய்துக்கொண்டவர்களே நாங்கள்.

நமக்குள்ள சம்மந்தம்யாதெனில், நாங்கள் உங்களுடைய அன்புகூர்ந்த சகோதாரரும், சினேகிதருமேயுன்றி அன்னியநாட்டிலிருந்து வந்த பகைவருமல்ல பொருமை கொண்டவருமல்ல,

எங்களுத்தேசியமோவெனில், நமக்கெல்லாம் பொதுவாயுள்ள பழிப்புகளையும் குறைவுகளையும் நீக்குவதும் பொதுப்பிரயோஜனங்களை விருத்திசெய்வதுமேயன்றி, உங்களைத் தனித்து நிந்திக்கவேண்டுமென்பதாவது, எங்களை சிறப்பித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்பதாவதல்ல. இப்படிச் செய்யத்தொடங்குவதில் நாங்கள் சர்வக்கியர்களுள்ளோம், நீங்களெல்லாம் முற்றும் அக்கியானிகளுள்ளோம், நாங்கள் நினைக்கவுமில்லை; நினைத்ததாய் நீங்கள் கொள்ளவும்கூடாது.

தைத்தரிய உபநிஷத்தில் உபதேசக்கிரமத்தில், நியாயம், சத்தியம், தியானம், பொறுமை, சார்தம், அதிபிராஜை, நமதுகடமைகள் முதலிய சகலநாமங்களையும் நாமம் அனுஷ்டித்து பிறருக்குத் தெரியச்செய்யவேண்டுமென்று சாமானியமாய் எல்லாவிஷயத்திலும் விதித்திருக்கின்றமையால், இப்படி விதியாய்வந்த கடமைகளைச் செலுத்தும்பொருட்டும், நமதுதேசத்தார் சேஷமத்திலும், கீர்த்தியிலும், ஞானத்திலும், சன்மார்க்கத்திலும், விருத்தியடையவேண்டுமென்கிற கருத்தகொண்டும், இந்தப் பிரசித்தப் பத்திரிகையை யேற்படுத்தினோம்.

நமது தேசத்தாரிலுள்ள பலவகுப்புக்களில் ஒன்றைச் சிறப்பித்தாவது, மற்றொன்றைப் பழித்தாவது, அக்கிரமமாயும், வீணாவேஷ விருத்திக்கு ஹேதுவாயும், உள்ள விஷயங்களை அடியுடன் தொடாமலிருக்க நாங்கள் உறுதியாய் நிச்சயித்துக்கொண்டபோதிலும், அனைவருக்கும் பொதுவான குற்றங்களையும் குறைவுகளையுங்குறித்து சமயானுசாரமாக, பிரஸ்தாபிக்காமலிருக்கும்படித்தில் எங்களுடைய உத்தேசியம் நிறைவேற்றமாட்டாதாகையால், எப்போதாவது இவ்விதப் பிரஸ்தாபம் வரும்போது நமது தேசத்தாரனைவரும் சொல்வழுக்களை கவனியாது, எங்கள் கோரிக்கையை மனதிற் கொண்டு மன்னிக்கவேண்டுமென வெகுதாழ்வாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றனம்.

நாங்கள் அன்னியதேசத்தாராயாவது, அன்னியமதஸ்தராயாவது இருந்து உங்களை நிந்திக்கக்கருதியாவது, அல்லது தேசத்திலும் மதத்திலும் பேதப்படாமலேயிருந்து, ஆத்மஸ்துதியையும் பரிநிந்தனையையும் பொருட்டாவது நாங்கள் பிரசங்கிக்கும் படித்தில் நீங்களும் மன்னிக்கமாட்டீர்கள்; நாங்களும் மன்னிக்கும்படி கேட்கக்கூடாது. நம்முடைய குற்றங்களை நாமே எடுத்துக் காட்டிக்கொள்ளக்கூடாதென்னும் படித்தில், நாம் ஒருநாளும் சி

ரடைவோமென்று கோரவேண்டியதில்லையாகையால், நீங்கள் இதற்கெல்லாம் மனம்நோகாது, அயுத்தத்தை தியஜித்து, யுத்தத்தை அனுசரித்து, சீர்திருத்துவீர்களென்று நம்புகிறோம்.

இந்தப்பத்திரிகையில் சகல சமயத்தாருக்கும் பொதுவானவிதமாக நம்முடைய வேதங்களின் தாற்பரியங்களை கொஞ்சங்கொஞ்சமாக வெளியிட நாங்கள் நிச்சயித்தோம். வேதத்தை பிராமணத்தவிர மற்றவர்களுச்சரிக்கக்கூடாதென்பதற்கு வேதத்தில்தான் பிரமாணமுண்டோ இல்லையோவென்பதை இப்பொழுது விசாரிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. அப்படி நிஷேதமிருப்பதாய் சாதாரணமாய் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றமையால், அப்படியே வைத்துக்கொண்டபோதிலும், வேதார்த்தங்களைக்கூட இதர அறியக்கூடாதென்கிற விதியுமில்லை. அறியலாமென்பதற்குப் பிரமாணமும் உண்டு. சடகோபர் பாடிய திருவாய்மொழியென்னும் தமிழ்ப்பிரபந்தம் தமிழ்வேதமென்றும், அது ஸ்திரீகுத்திராணக்காகவே உண்டானதாயும் எல்லாராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றதல்லவா. இதெப்படியிருந்தபோதிலும், காலதேச வர்த்தமானங்களை யனுசரிக்கவேண்டியது ஆவசியமென்று எல்லாரும் ஒத்துக்கொள்ளத்தக்கதென்பதற்கு ஒரு உதாரணம் சொல்லுகின்றோம். பூர்வத்தில் வைஷ்ணவாசாரியர்களில் ஓராமவழியாய் ஆசாரிய புஷ்பத்துவம் வந்துகொண்டிருக்கையில், அந்தமார்க்கத்தையே அனுசரிப்பதினால் மதத்துக்கே லோபம்வருமென்று பயந்து, வைஷ்ணவ மதோத்தாரகராகிய ராமானுஜபாஷியகாரர், தான் ஆசாரியருக்குச் செய்துகொடுத்த பிரமாணத்தையும் கவனிக்காது, பொது நன்மையேயோசித்து, கோபுரத்தின்மீதேறி அனைவருக்கும் தெரியும்படியாக தவயத்தை கோவித்தாரென்று, பெரியோர் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றனமல்லவா. நம்முடைய மதத்தின் பிரிவுகளிலொன்றுக்குமாத்திரம் லோபம் வருமென்கிற ப்யத்தினால் இவ்வளவுசெய்ததை சரியென ஒத்துக்கொள்ளும் நாம் நம்முடைய மதம் முழுமையும் கூண்டோடு கைலாசத்துக்குச் செலுத்த அன்னிய மதத்தார் பலவாறும் முயற்சியெய்யும் இக்காலத்தில், நம்முடைய மதத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காக என்னதான் செய்யலாகாது? நம்முடைய மதத்தில் ஓராழுத்தந தெரியாது, தெளிவாய் அச்சிடப்பட்ட கிரீ

ஸ்துமதபுஸ்தகங்களைக் கண்டும், பாதிரிகளுடைய ஆதாரமற்ற தூஷணைகளைக் கேட்கும்ல்லவோ நம்முடைய சிறியோர்கள் மதிமயங்கிப்போகிறார்கள். இச்சமயத்திலும் நாம் அசிரத்தையாயிருப்பது, நியாயமா, தர்மமா, கடவுளுக்குத்தான் இஷ்டமா. வேதார்த்தங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கு இன்னும் பலவேதக்களுள்வாயினும், இது ஒன்றே போதுமானதாயிருக்கிறது.

இதேவிர நமதுதேசத்தாருக்குப் பிரயோஜனமாகும் பொருட்டி, பிரகிருதி சாஸ்திரம், பதார்த்தவிக்கியான் சாஸ்திரம், ராஜியத்திர சாஸ்திரம் முதலியவிஷயங்களில், இங்கிலீஷ் தூல்களின் பொருள்களை கூடியவனையில் சங்கிரகித்து, இந்த பத்திரிகை மூலமாய் நம்முடைய ஜனங்களுக்குத் தெரிவிக்க நிச்சயித்திருக்கிறோம்.

கடைசியாக நம்முடைய ஏற்பாடுகளிலும், ஆசாரங்களிலும், சாஸ்திரத்திற்கும், யுத்திக்கும் முற்றும் விளோதமாகும், நம்முடைய க்ஷேமத்துக்கும், விருத்திக்கும் ஹானியாயும் உள்ளவைகளைக் குறித்தும், பிரசங்கிக்கப்படும். நம்முடைய பாவஷயில் வசனகாலியில்லாத குறையையும் கூடியவனையில் பரிபூர்த்திசெய்ய நாங்கள் நிச்சயித்திருக்கிறோம்.

இந்த பத்திரிகையின் ஸ்வருபத்தையும், உத்தேசியத்தையும், பிரயோஜனத்தையும் நன்றாய்த்தேர்ந்து, நம்முடையவர்கள் தகுந்தபடி இதை ஆதரிப்பார்களாகில், இதை பிரகிருதத்தில் யோசித்தவாறு மாதத்துக் கொருதர மாத்திரமன்றி, இரண்டு அல்லது மூன்றுதரம் பிரசாரம்செய்ய நிச்சயித்திருக்கின்றனம். நம்முடைய தேசத்திலுள்ள புத்திமான்களும், கடவுளும் ஒருமித்தது, இதை அபிவிருத்தி செய்வார்களென்பதில் நாங்கள் எவ்வளவும் சந்தேகிக்கவில்லை.

சதிர்.

எக்காலத்திலும், எத்தேசத்திலும், எவ்வகைமனதிரும், ஒருகாரியத்தைத் தொடர்போதும், விடும்போதும், அவர்கள் உத்தேசியமெல்லாம் ஆநந்தம் அல்லது இன்பமேயென்பது உள்ளங்கைக் கனியாதலால் அதை நிரூபிக்கவேண்டியது ஆவசியகமன்று. இந்த இன்பம் சிற்றின்பமென்றும் பேரின்பமென்றும் இருவகைப்படும். இந்த உலகத்தில் அடையக்கூடிய ஆநந்தமெல்லாம் கிரண்டாலும் உபமானமாகாததும், பொ

ருளுடையோருக்குங் கிடையாமல் அருளுடையோர் கைத்தனமானதும், மனதுக்கும் வாக்குக்கும் எட்டாததுமாகிய, அளவற்ற நிலையுற்ற மோக்ஷ சாமபிராஜிய ஆநந்த அனுபவமே பேரின்பமாகும். இது ஒழிந்ததெல்லாம் சிற்றின்பமானாலும், அதில் தாரதமயியுண்டு. பேரின்பத்துக்கு உதவியாகும்போது அதை உத்தமமென்றும், அதற்குத் தடையாகாதபோது மத்தியமென்றும், அதற்கு விளோதமாகும்போது அதமமென்றும், கொள்ளவேண்டும்.

சிருஷ்டியிலுள்ள ஜீவஜந்துக்களுக்கெல்லாம் இன்பத்தருவதில் கீதவர்த்தியங்களுக்குச் சமானம் வேறென்றுமில்லையென்று கவிகள் அதை சிறப்பித்து, கொண்டாடியிருக்கிறார்கள். இதுபற்றிதான் மணங்கோலம் முதலிய சந்தோஷ சமயங்களில், உற்சாக பரிபூர்த்திக்கு கீதவர்த்தியங்கள் முக்கியமாய் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. கடவுளைத்துதித்து, மனதில்களித்து, சமயத்தைச் சிறப்பித்து, பாடுவதும், ஆடுவதும், இந்த லோகத்திலும், பரலோகத்திலும், பலனைத் தருமென்றெண்ணி நம்முடைய பெரியோர் அப்படி செய்துவந்தார்களென்பதில் எவ்வளவுரு சந்தேகமில்லை. நாமோ அதைவிட்டாலும், பாவவழியிலாவது செல்லாதிருக்கவேண்டாமா? இவ்விரண்டிவழிகளையுந் துறந்து, பார்ப்போர் பழிக்கவும், ஆதமா ரசிக்கவும், பொருள்களழியவும், பாவம்பெருகவும், விஹாதாருக்குப் பொருள்தொலைத்து, கொலைபாதகத்தைத் தேடுவதை நன்றாய் யோசிக்குங்கால், நாம் முன்செய்த பாவத்திற்கும் இனி அடையும் நரகத்துக்கும் நிதர்சனம் வேறும்வேண்டுமோ?

இந்தவழக்கம் நிராக்ஷேபமானவும், நிரனாவியமானவும் ஆகி உத்தேசியத்தினின்றும் நழுவி, சிந்தையிலும் செய்கையிலும் பாய்த்திற்கு ஹேதுவாகி, கெட்டு, உருவழித்து, போயிற்றாயினும், பகுத்தறிவும், பாரதோஷத்தில் அச்சமும் உள்ள, நமது தேசத்து புத்திமான்கள், அதை முயன்று சீர்திருத்துவது தங்களைப்பொறுத்தகடமைபென்றும், ஆவசியகமென்றும், கொள்வார்களென்பதில் எங்களுக்கு நம்பிக்கையுண்டு ஆகிலும் பிரகிருதத்தில் நம்மவர் அவலபிக்கும் சதிர்களின் தன்மையினால் விழையும் பலவிதமான தீமைகளையும், அதை ரீதிருத்தவேண்டிய வழியையும் குறித்த சிறிது கூறுவோம்.

இயல்பான குற்றங்களேமறைத்து, இல்லாத அழகைப் பெருக்கிகாட்டுவது, இரவின் சுவபாவமென்பதற்கு, பகலில் கோர

மாய்த்தோன்றும் வேஷமே இரவில் அழகாய்விளங்குவது எல்லோருக்கும் வெளிச்சம். குருபிகள் விஷயத்திலேயே இப்படியானால் அழகில்சிறந்து, மெய்யாபரணங்களுமிருந்து, விலையுயர்ந்த ஆடைகள் தரித்து, குயிலை இகழும் குரலுடனும், மனமதனை மயக்கும் அபினயங்களுடனும், வேசியாய்த்தோன்றிவரும் கலியுக மிருத்தியுவினுடைய வலையில் சிக்காமல் பிழைப்பது, விசுவாமித்திரரைப்போன்ற ரிஷிகளுக்கே அருமையானால், சதிர் சபைகளை அலங்கரிக்கவரும் வெறும் பெரியமனிதர்கள் படுமயரிதான் என்னவென்று கேட்கவேண்டுமோ? சதிர்களுக்கு வருவோரில் உண்மையான கனவான்களில்லையாவென்றாலோ, அவர்களும் படிப்படியாய் மோசமடைவார்களென்பதற்கு பிரகிருதத்தில் உயிர்வாழ்பவரில் பலரை உதாரணமா யெடுத்துக்காக்கக்கூடுமானாலும் நாங்கள் அப்படிச்செய்யாமல் ஒரு உபாக்கியானத்தைக் கூறுவோம். வேதவியாசரிடத்தில் பிருமம்வீத்தியை அப்பியசிரித்தவர்களில், வெகு த்ருட்சித்தரும் நியதாசாரருமாகிய ஜெயமுனி என்கிற ஒரு ரிஷி ஒருக்கால் வியாஸராலெழுதப்பட்ட ஒரு புத்தகத்தைப் படிக்கும்போது, அதில் “வித்துவாம்ஸம் பிகர்ஷுதி” என்கிற வாக்கியத்தைக்கண்டு “இதென்னபுதுமை, நம் “மையொத்த பண்டிதர்களும் விஷயத்தில் “மதிமயங்குவது சாத்தியமோ, ஸ்ராவாசரி “யர் பிழையாய் எழுதினார்” என்று யோசித்து, அதைத் திருத்தி “வித்துவாம்ஸநாபகர்ஷுதி” என்று எழுதினார். அதையறிந்த வியாசர் ஒருநாள் தன் ஆசிரமத்தைக்காக்க, அந்த ரிஷியை வைத்து வெளியில் எழுந்தருளினசமயத்தில், கனம்மழைபெய்ய ஆரம்பித்தது. பிறகு சற்றுநேரத்தில், அப்ஸரசு களெல்லாம் பணிசெய்யத்தக்க சிருஷ்டியிலுள்ள அழகெல்லாம் திரண்டு வந்தாற்போல ஒரு பெண்ணுருவங்கொண்டு, மழைக்காக ஆசிரமத்தில் தங்குவந்ததுபோலும், அவ்வித்திலுள்ள சிஷியரைக்கண்டு அஞ்சியதுபோலும், நடத்த விவாசரின் உண்மையை அறியாத அந்த ரிஷியானவர் “அம் “மா நீ! அஞ்சவேண்டாம் இந்த அறை “யில்சென்று பீகமுத்திரை செய்துகொண்டு சுக்ராயிருக்கலாம்” என்று சொல்லிவிட்டு, அநுகிலிருந்த வோரசமரத்தடியில் படுக்க, மழைபின்று பூர்ண சந்திரனுதிக்கக்கண்டார். நிலைபப் பகலென்றெண்ணி குயில்கூக, காமத்திழும்பும் தென்றல் மோத, ரூசுங்களின் இலைகள் ஒத்துபாட, சிறந்த புஷ்பங்களின் கெந்தம்

வீச, ஏகாந்த ஆசிரமம் இசைசந்திருக்க, அழகில் ஒப்பற்றவன் உள்ளிருக்க, மதனவெறி கொண்டு அந்த ரிஷியானவர், கதவைத்திறக்கும்படி பலவாறாய் பஞ்சி கெஞ்சி கேட்டும், திறவாமைகண்டு காமநோய் பொறுக்காத இறப்பேறி கூறைபிரித்து குதித்தஉடனே, காலாந்தகனைக்கண்ட கடனூனியைப் போல திடுக்குற்று, பயமடைந்து, மெய்மறந்து, பிறகு கண்விழித்து, தான் காணக்கோரிய பெண்ணுக்குபதில், ஜடையும் மரையுரியும், கைய்யுந்த கமண்டலமாய் வியாசரொழுந்தருள் நிகுக்கக்கண்டு “சுவாமி “நான் கெட்டேன் கெட்டேன், என்னகம் “காரத்துக்குப் பட்டேன் பட்டேன்” என சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து அபராதகூடபணம் செய்துகொண்டு, முன் திருத்திய ஸூலை யெடுத்து “கர்ஷுதி கர்ஷுதி கர்ஷுதியெவ” என்று மும்மடங்கு எழுதினானென பெரியோருகாக்கக் கேட்டிருக்கின்றோம்ல்லவா. இதையெல்லாம் யோசிக்கையில் தன்மனத் தனக்கு வசமில்லையென்றும், ஆதலால் அது கெட்டவழியில் சென்றபிறகு அத்துடன் போராடுவதைக்காட்டிலும், அந்தவழியை அடைத்துவிடுவது உத்தமமென்றெண்ணி உறுதியாய் நிற்பதே புத்திசாலித்தனத்துக்கடையாளமாம்.

இந்தச்சதிர்களுக்கும் இன்னும் கொடிய சபல வேறுதகளுக்குச் சலிக்காத உறுதி மனமுடைய பெரியோர்களுக்கு இதிலுள்ள யாதொரு பழிப்பும் நேரிடத்தக்கதில்லையென்றாலோ, அதை நாங்களாகக்ஷேபிக்கவில்லை. அது அவர்களுக்கு யாதொரு தீமையும் விளைக்காவிடினும் அதிலுள் அசவாருக்கு விளையும் பயனையும் சற்று யோசிக்கவேண்டாமோ? பெரியோர் நடத்தையே சரியோர்க்குச் சாஸ்திரம். ஆதலால் செல்வப்பொருளிலும் கல்விப்பொருளிலும் ஒருமிக்கச் சிறந்தவர்கள் பரிசுத்த சிந்தையுடன் சதிர் சபைகளுக்குச்சென்றாலும், அவரை அண்டின பாரமர்களும் அவ்வாறே தம்முடைய மனதை பரிசுத்தமான நிலையில் நிறுத்திக்கொள்வார்களென்று எப்படி எண்ணக்கூடும்? ஒருவேளை யவர்கள் இதரர்களை நிஷேதிக்கப்படுங்கால், அயலார் இவர்களை பேச்சில் தேவர்களபோலிருந்தாலும், செய்கையில் நரகரே என்று இகழ்ந்து, அவர்கள் சொல்லை மதிக்காத, தங்களிஷ்டத்துக்கு இசைந்தபடி நடப்பார்களல்லவா? தன் வயிறுநிறைந்தால் பாளை மூடுவானென் என்கிற பழமொழிப்படிக்கு அவனவன் தன் ஆத்மாவைக்காக்கவேண்டுமேயல்லாமல் அயலாரொப்படியானாலென்ன என்

ருளோ, நமக்கும் மிருகங்களுக்கும் உள்ள பேதமெல்லாங்கூடி யிவ்வளவே. சுவப்பிரயோசனத்தை மிருகமும் கைவிடாதா கையால் அதிலும் சிறப்பைக்கோரும் மா னிடன் தன்பயனைமாத்திரமேயன்றி பிறர் பயனையும் மனதில்நாட்டி நடக்கவேண்டு மல்லவா? தன்பயனிலும் பிறர்பயனை அதி கமாய்க் காப்பது நமதுகடமையென்று பெரியோர்கள் கொள்கைக்கு திருஷ்டாந் தமாக திருவள்ளுவநாயனார் “தென்புலத் “தோர் தெய்வம் விருந்தொக்கருனென்ப” என்பதில் தன்னைக் கடையில்வைத்து உரை த்ததே போதுமானதாயிருக்கிறது.

கடைசியில் இது ஆவசிகமானதெனில் இவ் வளவு திங்குள்ளதானாலும் பெரிதல்ல. கொ ஞ்சமாகிலும் லாபமில்லாத இந்த பாவச் செயலினால் விளையும் துன்பங்களை இதுவ னையில் ஒருவரும் சேஷமில்லாமல் உரை க்கவிலையென்றால், எங்களாலெழுதிமுடியுமோ? அப்பன்தேடிவைத்த அரும்பொருள் அழியவும், அன்னை யூட்டியவளர்த்த அழகுடம்பு வடியவும், முன்னோர் உபதேசி த்த நன்னெறிகள் கழியவும், பெரியோர் கள் மனம்நொந்து பழிப்புக்கள்சொறியவும், நல்லோர்தனைவிட்டு பொல்லாரை யிணங்க வும், பொய், கோள் அசத்தியம், பாலும்பழ மாகவும், மனைவி, சுற்றத்தார், மக்கள், வயி றெறியவும், கடுரகமவனைமடுக்க வாய்ந தற்க்கவும், ஒருவன் தன் இயல்பையும், கட மையையும், மற்றது நடப்பதை என்னென் றுகூறுவாம்? ஆதலால் இந்த அதம இன்ப த்தை துன்பமெனக்கொள்வதே அறிவுடை யோன் கடமை.

நாட்டியத்தை அடியுடன் வெறுக்கவே ண்டியதானாலும், கீதவாத்தியங்கள் முற் றும் அந்தத்தன்மையானதல்ல. ஆநந்த மே உத்தேசியமானால், கடவுளின் அநந்தக் கியான குணங்களைப் பொழிவின்றையும், தி லியசுவரஞ்ஞரால் பரிமளிக்கின்றவும், வே தகாணங்களைக்காட்டிலும் சிறந்ததும் வே றுண்டோ? இதற் கிரண்டாவது, கடவுளை வாழ்த்தி நல்லொழுக்கமுள்ளவர் செய் யும் கீதவாத்தியங்களைக் கேட்பதில் பய னுமுண்டு கேடயில்லை. இவ்வழக்கம் குறை யவேயல்லவா? சங்கீதவித்துவான்களில்லா மல் தேசம் பாழ்த்துப்போயிற்று. இந்த வித்தியை தாசிகளிடத்திலே யிருப்பதினாலும், அதில் சாதாரணமாய்ச் சொல்லும் விஷயம் துஷ்டமாயிருப்பதினாலுமல்லவா, பாடும் சிறியோரைப் பெரியோர் துஷ்ட னென்றும். சகவாசத்துக்கு அயோக்கியொ ன்றும் நிற்கிக்கிறார்கள்?

கடைசியில் எந்த நிமித்தம் அருள் கட வுள் நமக்குப் பொருளையளித்ததோ அதை சற்றும் நினையாது, இவ்விதமாக அதைப் பாழுக்கிறப்பது, நமது தன்மைக்கடுத்த தா, மனிதர் தர்மத்துக்கடுத்ததா, கடவுளி ன் கருத்துக்கடுத்ததா?

ஆகையால் பேரின்பமே யின்பமென வும், அதற்குதவும் சிற்றின்பமும் சிறக்கு மெனவும், மற்றின்பமெல்லாம் துன்பமெ னவும், உறுதியாய் நம்பி அதற்கியைந்தபடி நடக்கவேண்டியதே நியாயக்கடவுளின் ஆ க்கியையாம்.

அர்த்தசாஸ்திரம்.

பணம்.

பணமென்பது எவ்வளவு உபயோகமா னதாயிருக்கிறது! பணமென்கிற பண்ட மொன்றில்லாவிட்டால் நமக்குவேண்டிய வற்றில் எதையும் அடையக்கூடாதல்லவா? கன்னாளுக்கு அரிசியும், துணியும், நெய்யும் வேண்டியபோது அதுகளுக்கு விலையாய்க் கொடுக்க அவ்விடத்தில் சிலபாத்திரங்கள் தவிர வேறென்றுமிராது; ஆகையால் அவன் தனக்குவேண்டிய அரிசி எவ்வளவு பொறுமோ அவ்வளவு பாத்திரத்தைக்கொ டித்து அரிசி வாங்கிக்கொள்ளவேண்டியிரு க்கும். மற்ற பண்டங்களைக் கொள்வதிலும் அவ்விவ்வாறே செய்யவேண்டியிருக்கும்.

ஒருவேளை அரிசிக்காரனுக்கு பாத்திரம் வேண்டாமலும், துணிவேண்டியிருக்கும் அப்போது அந்த கன்னாள் பாத்திரங்களை விரும்பும் ஒரு சேணியனைத்தேடி அவ்விட த்தில் தன்பாத்திரங்களைக்கொடுத்து, அவை பெறத்தக்கின துணியை வாங்கிவந்து அரி சிக்காரனிடம் கொடுத்து, அவ்விடத்திலிரு ந்த அரிசி வாங்கிக்கொள்ளவேண்டியிருக் கும்.

இந்த வியாபாரங்களெல்லாம் வெகு வ ருத்தத்தை யுண்டாக்குமல்லவா? பணமெ ன்னும் பண்டமிருந்தால் இந்தவருத்தமெ ல்லாம் நீங்குமே, பணமுடையவன் அதை க்கொடுத்துத் தனக்குவேண்டியதெல்லாம் அடையக்கூடியதாயிருக்கும். அரிசிக்கார ன் அதைபெற்றுக்கொண்டு அரிசி கொடுப் பாள், ஏனெனில் அதைக்கொண்கிற, துணி, நெய், முதலிய தனக்குவேண்டியவையெ ல்லாம் அடையக்கூடுமென்று அவனுக்குத் தெரியும். பணம் வழங்காவிட்டால் மனித ருக்கு எவ்வளவுவருத்தமும் காலவிரயமும் நேரிடும்.

அல்லாமலும் நாயிருக்குமிடத்தில் கிடையாததும், தூரதேசத்திலிருப்பதுமாகிய ஒருபண்டம் வேண்டியபோது, நம்மிடத்திலிருக்கும் பண்டங்களை அந்த தேசத்துக்கு சுமந்து கொண்டிபோவதில், வெகுவருத்தம் நேரிடும். இப்படிக்கன்றி பணம் வழங்குவருமாகில், அது சொற்பவிடத்தில் அடங்கத்தக்கதாகையால், எவ்வளவு தூரமாகிலும் வருத்தமில்லாமல் கொண்டு போகக்கூடும்.

மற்றபண்டங்களைப்போல பணம் அழியத்தக்கதல்ல. அரிசி, பழம் முதலியவை அழுகியாவது, மக்கியாவது கெட்டுப்போகும். பணமோ அப்படியல்ல. அதை மண்ணில் புதைத்தாலும், பெட்டியில் வைத்தாலும், தீயிலுருக்கினாலும், அதின் மதிப்பழியாது.

பணத்துக்கு துரைத்தனத்தார் முத்திரையினாலேயே மதிப்புண்டாகிறது. மற்றபண்டங்களைப்போலவே அதற்கும் சுவபாவத்தாலே மதிப்புண்டாகும். அதின் மதிப்பு நிலையானதல்ல. இன்றைக்கு ஒரு ரூபாய்க்கு பத்துபடி அரிசி கிடைக்குமானால் நாளைக்கு எட்டுபடியும், மற்றொருநாள் பன்னிரண்டுபடியும், கிடைக்கும்படி யிருக்குமாகையால், பணத்துக்கும் விலமாறுவது பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் லோகத்தினால் செய்யப்பட்ட நாணயங்களைப் பணமென்று சொல்லப்பட்டதே யல்லாமல், நோட்டி, உண்டி முதலியவைகளை யல்ல. இவைகளைக்குறித்து இனி பிரஸ்தாபிக்கப்படும்.

பிரகிருதிசாஸ்திரம்.

ஆவியந்திரம்.

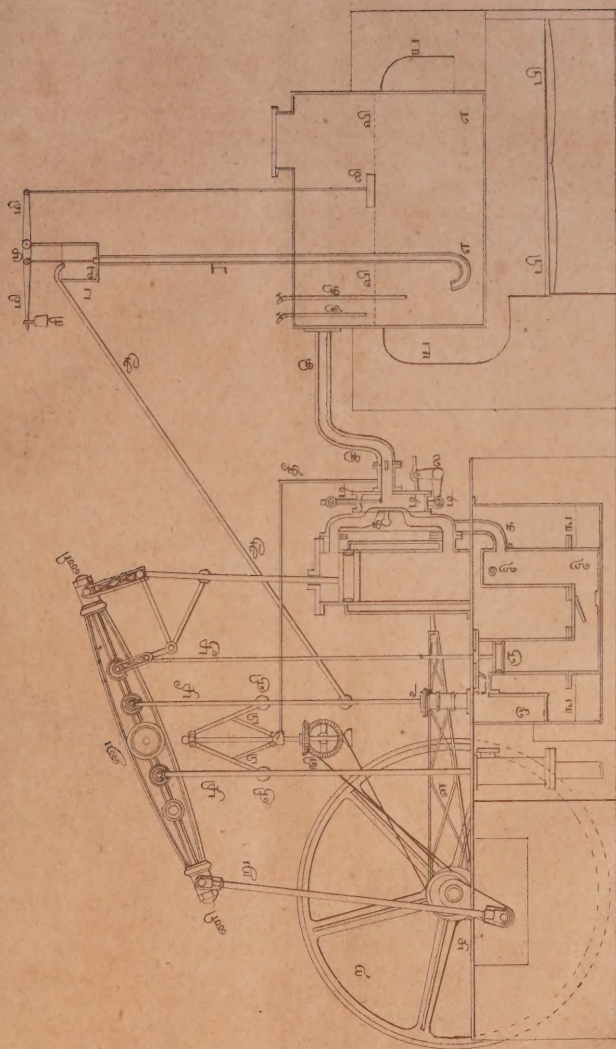
புரபிரம்மத்தின் வாசாமகோசரமான சக்திகளில் சிறிதாவது நன்றாய் அறிந்து ஆரந்தத்தை அனுபவிப்பதற்கும், நாம் ஞானத்திலும், சவுக்கியத்திலும், செல்வத்திலும், விருத்தியாவதற்குமுள்ள பலசாதனங்களிலொன்றாகிய ஆவியந்திரத்தைக்குறித்து சிறிது கூறுவோம். இந்தயந்திரத்தின் உபயோகங்களையும் சரித்திரத்தையும் குறித்து, இனி விசாரிக்கப்படுமாமாகையால், பிரகிருதத்தில் இதின் சுவருபத்தையும், அவயவங்களையும் குறித்து மாத்திரம் சுருக்கமாகவும், தெளிவாகவும் விவரிக்கத்தொடங்குகிறோம்.

முதல்படத்தைப்பார்க்க. அதில், என். ஆனது நீரடங்கிய ஒரு லோகத்தினால் செய்யப்பட்ட கொப்பரை, அந்த நீரைக் கொ

திப்பிக்க, பி.பி. ஆகிய உலையில், தீ இடுகிறது. இந்த உலை, யு.யு. முதல் அந்த கொப்பரையை பலபக்கமும் சூழ்ந்திருக்கும். கொப்பரையிலுள்ள நீர் ஆவியானபிறகு, சி.சி. என்கிற குழல் மூலமாய்ச்சென்று, டி.டி. என்கிற பெட்டியில்போய் அடையும். இந்தபெட்டியைப்பற்றிய விவரம் நன்றாய்த் தெரியும்பொருட்டு இனி உவது படத்தைப்பார்க்க. இதில் மேற்படி, டி.டி. என்கிற பெட்டியிலிருந்து ஆவியானது, இ.இ. என்கிறகுழல் மூலமாய்ச்சென்று, லி.லி.ண்டரின் *மேல்புறத்தில் பிரவேசித்து, கூ.கூ. என்கிற பிலடைப்பலகையை கீழ்ப்புறமாயாவது தள்ளும், அல்லது, ஸ.ஸ. என்கிறகுழல் மூலமாய் லி.லி.ண்டரில் பிரவேசித்து, மேற்படி பிலடைப்பலகையை மேல்புறமாயாவது தள்ளும். இந்த பிலடைப்பலகைக்கு ஒருபக்கத்தில் ஆவிபிரவேசிக்கும்போது மற்றொருபக்கத்திலுள்ள ஆவி.போனவழியாலே வெளியில்வந்து, க. என்கிற துவாரத்தில் பிரவேசித்து, முதல் படத்தில் குறித்திருக்கிற, ச.க. என்கிற குழல் மூலமாய் இறங்கி, ஹ.ஹ. என்கிற தொட்டியில் பிரவேசிக்கும். ஐ.ஐ. என்கிற சுறுக்குகதவு கீழும் மேலுமாய் மாறிமாறி அசையும்படி* செய்திருக்கிறபடியால், ஆவிப்பெட்டிக்கும், ஸ.ஸ. என்கிற குழலுக்கும் சம்மந்தமுண்டாகும்பொழுது, இ.இ. என்கிற குழலின் சம்மந்தம் அடைந்துபோகும்படியாயும், இ.இ. குழலுக்கு சம்மந்தமுண்டாகும்பொழுது, ஸ.ஸ. என்கிற குழலின் சம்மந்தம் அடைந்துபோகும்படியாயும் இருப்பதமல்லாமல், ஸ.ஸ. வுக்கு பெட்டியுடன் சம்மந்தமுண்டாகும்போது, லி.லி.ண்டரின் மேல்புறத்திலுள்ள ஆவி, இ.இ. மூலமாய்வந்து, க. என்கிற துவாரத்தில் பிரவேசிக்கவும், இ.இ. க்கு பெட்டியுடன் சம்மந்தமுண்டாகும்போது, லி.லி.ண்டரின் கீழ்ப்புறத்திலுள்ள ஆவி, ஸ.ஸ. மூலமாய்வந்து, க. என்கிற துவாரத்தில் பிரவேசிக்கவும், வழி ஏற்படுகிறது.

இவ்விதமாக ஒரு குழலால் பெட்டியிலிருந்து லி.லி.ண்டரின் ஒருபக்கத்தில் ஆவிபிரவேசிக்கும்பொழுது, அந்த லி.லி.ண்டரின் மற்றொருபக்கத்திலுள்ள ஆவி மற்றொரு குழலால் வெளியில்வந்து, க. என்

*லி.லி.ண்டரென்றால் இருப்பப்படிபோல் உருண்டு நீண்டு இருக்கிற ஒரு பெரியலோகபாத்திரம் இதில் மேல்புறத்தில்மாத்திரம் பிலடைக்காம்பு நொழையும்படி ஒரு துவாரமிருக்கும்.

த த் து வ ப் ப ஐ தி னி.

சென்னைப்பட்டணம் கவுன்சில் ஜூன்மீ எ வ. [இல. ௨.]

கலியாணி ராகம் - ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

மெய்யறிவின்பக்கடவுளே - எந்தன் - பொய்யறிவகற்று நற்பொருளே.

அனுபல்லவி.

ஓரொழுத்துக்குள்ளும் அடங்கியிருக்கும்மூர்த்தி
பேருலகங்களெல்லாம் கடந்துபரவுகின்ற... (மெய்யறி.)

- சரணங்கள்.

- க. உண்ண உணவுமற்று உடுக்கத் துணியுமற்ற
எண்ணில்லா உயிர்கள்போல் அலையாமல் சுகமாக
மண்ணிலெந் தனைக்காத்து மக்களிற்சிறப்பித்து-
தண்ணருள் தழைக்கின்ற தாயுந்தந்தையுமான... (மெய்யறி.)
- உ. கருப்பையுள் முட்டைக்கும் கல்லினுள்தேனாக்கும்-
விருப்புற்றமுதளிக்கும் விலகாத் தொழிலைப்பெற்று-
விருப்பமனந்தனிலும் அநந்தவெளிதனிலும்-
இருப்பாயென்வாக்குக்கும் மனதிற்குமெட்டாத... (மெய்யறி.)
- ஈ. பலபக்கமிழக்கின்ற பாவத்தொழிலினின்றும்-
விலகமனதளித்து விபரீதமின்றிற்காத்திவ்-
வுலகவின்பமுடிந்தால் உன்னடியில்தேங்குகின்ற-
அலகிலாக்கருணையில் ஆழவென்னைமுழுத்தும்... (மெய்யறி.)

அட்டவணை.

விளம்பரம்.

விஷயங்கள்.

பக்கம்.

கடவுள்துதி.....	௧௩
விளம்பரம்.....	௧௩
தத்துவபோதினி.....	௧௫
கடவுளிருப்பு.....	௧௬
அர்த்தசாஸ்திரம்.....	௨௨
பிரகிருதிசாஸ்திரம்.....	௨௩
உபநிஷத்து.....	௨௪
ஸார்ட்டிபேகன் வியாசம்.....	௨௬
பழமொழிகள்.....	௩௦
வர்த்தமானக்குறிப்பு.....	௩௦

நம்முடைய தேசத்தாரின் விஞ்ஞான விருத்தியின்பொருட்டு சேலத்திலிருக்கும்-ம-ா-ா-ஸ்ரீ பி. கோவிந்தசாமி செட்டியார் கவுன்சில் நவம்பர் மீக்கூட யுள்ள விளம்பரத்தால் சேலம் கல்விக்களஞ்சியம் என்னும் பெயருடைய ஒரு பத்திரிகையை மாதந்தோறும் தமிழில் தாம் பிரசுரித்தப்படுத்த நிச்சயித்திருக்கிறதாய் பிரேபித்தது பலருக்குத் தெரிந்திருக்கும்ல்லவா. அந்தப்பத்திரிகை (அ)

அங்குலநீளமும்(ரு)அங்குல அகலமுமு
ள்ளதாயும் அதில் நம்முடையவும் பூ
ரோப்பியர்களுடையவும் தூல்களின் சா
ரங்களும், ஆசார, வியவழா, கோட்பா
டுகளைக்குறித்த சுருக்கமான பிரசங்கங்
கள் அடங்கியும், இருக்கவேண்டுமென்
து அவர் உத்தேசித்திருந்தார்.

இப்பால் சென்னைப்பட்டணத்தில்
வேதஸமாஜம் ஏற்பட்ட உடனே அவர்
எடுத்த இந்த யத்தனத்தை முடிப்பதை
அந்த சமாஜத்தார்வசத்தில் விட்டுவிட்
டார். ஆதியில் அந்த பத்திரிகைக்கு அ
வர் உத்தேசித்த பெயராமாற்றி நாங்
கள் தத்துவபோதின்னியென்கிற பெயரை
அதற்கிட்டு அவர் பிரோபித்த விஷய
ங்களோடு நம்முடையவர்கள் விரும்பத்
தக்க கொஞ்சவர்த்தமான சங்கிரகத்தை
யும் சேர்க்க நிச்சயித்தோம்.

நமது தேசத்திலுள்ள மதத்தார்களில்
யாருக்காவது மனம் நோவுப்படியான
வாக்கியங்களை இதில் பிரயோகப்படுத்
துவதில்லையென்று நாங்கள் உறுதியா
யச் சொல்லுகிறோம்.

இதற்குச் சந்தாவிவரம்.

சென்னைப்பட்டணத்தி லுள்ளவர்
கள் வருஷம்ஒன்றுக்கு ரூபாய். க-அ-0
அதற்கு வெளியிலுள்ளவர் தபால்
கூலியுடன் சேர்த்து வருஷம்
ஒன்றுக்கு ரூபாய்... 2-0-0

பத்து பிரதிகளுக்கதிகமாய் வாங்
கும் வெளியிலுள்ளவர்கள் த
பால்கூலியுடன் சேர்த்து வரு
ஷம்ஒன்றுக்கு ரூபாய். ... க-கஉ-0

முதலெடுப்பில் இந்த பத்திரிகை வி
சேஷமாய் செல்வாகாதென்றும், இது
சாகவதமாய் நடந்துவரும்பொருட்டு
கொஞ்சம் முதல்சேர்ப்பது உசிதமென்
றும்யோசித்து அடியில்வரும் நிபந்தனை
களின்படி சில பங்குகளை ஏற்படுத்தி
னோம்.

க. பிரகிருதத்தில்-௧00-பங்குகளுக்க
திகப்பாடாமலிருக்க வேண்டியது. பங்
கொன்றுக்கு விலை ௨0 ரூபாயாக விருக்
கவேண்டியது.

௨. இந்தப் பங்குகளை விற்குக்கள்
விர மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கத்தக்கதி
ல்லை.

௩. பங்குத்தொகையைச் செலுத்தி
யபிறகுதான் அதற்குக் கையொப்பம்
செய்தவர்கள் பங்குக்காரர்களாக ஏற்று
க்கொள்ளப்படுவார்கள்.

௪. ஒருபங்கு வாங்கியவருக்கு ஒரு
பிரதியும், இரண்டுபங்குகள் வாங்கியவ
ருக்கு இரண்டு பிரதியும், அதற்கதிகம்
வாங்கியவருக்கு மூன்றுபிரதியும், என்
றென்றைக்கும் சாகவதமாய் வேறுசுத்
தா இல்லாமலே கிடைக்கும்.

௫. ஆனால் பங்குக்காரர்கள் சென்னை
ப்பட்டணத்துக்கு வெளியிலிருக்கும் ப
சுஷத்தில் ஒரு பிரதிக்குடையவர் வருஷ
ம் ஒன்றுக்கு அரைரூபாய் வீதமும், ஒ
ன்றுக்கு அதிகப்பிரதிகளுடையவர் வரு
ஷம் ஒன்றுக்கு முக்கால் ரூபாய் வீதமு
ம், தபால்செலவுக்காகக் கொடுக்கவேண்
டும்.

சந்தாக்களும், தபால் கூலிகளும், அ
ந்தந்த வருஷத்தில் முன்பணமாய்ச் செ
லுத்தப்படவேண்டும். வருஷ நடுவில்
வாங்கத் தொடங்குவோருக்கு அவற்
றில் யாதொருபாகமும் தள்ளிக்கொடுக்
கப்படாது.

இதற்குமுன்பே கையொப்பம்செய்த
கல்பா சேலத்திலுள்ளவர்கள் முதல்வ
ருஷத்துக்கு தபால்கூலிகொடுக்கவேண்
டியதில்லை.

இந்தச் சென்னை தத்துவ போதினி
யை வாங்க மனமுடையவர்கள் மயிலா
ப்பூரில் வேதஸமாஜத்தின் காரியதரிசி
யாகிய-ஹைகோர்ட்டு வக்கீல், வ. இரா
ஜகோபாலாசாரியருக்கு, எழுத்து மூல
மாய்த் தெரிவித்துக் கொள்ளவேண்டி
யது.

இந்தப்பத்திரிகையின் சந்தா தாரர்க
ளும், பங்குக்காரர்களும், இடம்மாதும்
போது அந்த விவரத்தை தயைசெய்து
காரியதரிசிக்குத் தெரிவிக்கவேண்டியது.

இந்தப்பத்திரிகையின் முக்கிய உத்
தேசியம் ஞானவிருத்தியே யல்லாமல்
சமாசாரப் பிரவசனமல்ல. நமது தேச

பாஷைகளிலுள்ள நூற்களெல்லாம் முக்கியமாய் செய்யுளாயிருப்பதால் சீரான வசனநடை இனிமேல் ஏற்படவேண்டியதாயிருக்கிறது. சுத்தத்தமிழா யெழுதினால் பலருக்கு அர்த்தமாகாது, சம்ஸ்கிருதத்தை விசேஷமாய்க் கலந்தால் பலருக்கு நன்றாய்த் தெரியாது. அல்லாமலும் இந்தப்பத்திரிகையினால் வெளிப்படுத்திச் செய்யத்திருக்கும் விஷயங்களின் கவரவத்தை யோசிக்கையில் முற்றும் கடைத் தெருத்தமிழா யெழுதுவதும் சரியாயிராது. சூரியனுடைய ஒளியினால் சந்திரன் பிரகாசிப்பதுபோல தாய்பாஷையாகிய சம்ஸ்கிருதத்தின் உதவியின்றி தேசபாஷைகள் பரிமளிக்க மாட்டாதென்பதை எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்வார்கள். பொருளில் விசேஷ தாரதம்மியமில்லாவிடினும் சொல்தொடற்சியினால் காதுக்கு உண்டாகும் ஆநந்தத்தை யோசிப்போமாகில் தமிழைக்காட்டிலும் தெலுங்கு மேலானதா யிருக்கிறதல்லவா? இதற்குக்காரணமென்ன வெனில் தமிழைக்காட்டிலும் தெலுங்கில் அதிகஸம்ஸ்கிருத பதங்கள் வழங்கிவருவதேயாம்.

அன்றியும் இதைப்படிக்கும் பலரும் பலவித நடைகளை விரும்பலாமாகையால் அவரவருக்கு வேண்டிய பலவித ஷைலிகளில் இதை எழுதி முடிப்பது அசாத்தியமென்று நினைத்து அந்தந்தவிஷயங்களுக்கியைந்த நடையை அனுசரித்து எழுத நாங்கள் நிச்சயித்தோம்.

ஆனால் பரம்பலவேண்டாமா வென்றாலோ அப்பியாசத்தால் யானையுந்தாக்கலாம் என்கிற பழமொழிப்படிக்கு பழக்கத்தால் நேற்று அசாத்தியமானது இன்று கடினமாயும் இன்று கடினமானது நாளை எளிதாயும் நாளை எளிதானது மறுநாள் இனிப்பாயும் ஆகுமென்பதையறிபாதவர் ஒருவருமில்லை. இன்று தெரியாத பலபதங்களின் பொருளையை செய்து அயலாரால் அறிந்துகொண்டால் நாளைச் சிலபதங்கள் தான் தெரியாமலிருக்கும் இவ்விதமாக இந்தநடையை சுவல்ப சிரமத்தால் எல்லோரும் அறிந்துகொள்வது எளிதாயிருக்கையில்

இதைவிட்டுப் பலருக்கும் விருப்பமான நடையில் எழுத நாங்கள் முயல்வோமாகில் அது தலைக்குச் சரியான குல்லாய் செய்துகொள்ளாமல் குல்லாய்க்கு இசைய தலையைச் சீவிக்கொள்வதுபோலும். கடைசியாக இந்தத் தொழிலிலுள்ள வருத்தத்தை நன்றாயறிந்திருக்கும் நம்மவர்கள் கட்டின் விட்டுக்குப்பழுதுசொல்லாமல் எங்கள் நோக்கத்தையே மனதிற்கொண்டு கூடியசகாயமெல்லாம் செய்து எங்கள் பிரயத்தினத்தையும் முடிப்பித்துத் தாங்களும் பயனடைவார்களென்று நாங்கள் நம்புகிறோம்.

இதற்கிடப்பட்ட தத்துவபோதினியென்கிற பெயர், சரியானதல்லவென்று இரண்டொருவர் ஆசேஷித்தார்களென்று கேட்ட நாங்கள் மதத்தைப்பற்றிய விஷயங்களில் மாத்திரம்தான் தத்துவமென்கிற பதத்தை உபயோகிக்கலாமென்று அவர்கள் கொண்டிருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறோம். தத்துவமென்பதற்கு பதார்த்தங்களின் சுவபாவம் குணம், உண்மை, முதலிய பல பொருள்களுண்டாகையால் தத்துவபோதினியென்கிற இந்த பத்திரிகையில் பிரகிருதிசாஸ்திரம் பதார்த்த விஞ்ஞானசாஸ்திரம் முதலிய வற்றைக்குறித்து விசாரிப்பதில் எவ்வித ஆசேஷமும் இல்லையென்று எங்கட்குத்தோன்றுகின்றது. இந்தப்பத்திரிகையின் உத்தேசியங்களைக்குறித்து முதல் லக்கத்தில் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிற படியால் அதை இப்போது மறுபடியும் பிரஸ்தாபிக்க வேண்டியதில்லை யல்லவா.

த த துவ போதினி.

சோதரர்களே, ஊருக்கெல்லாம் சொல்லும் பல்லி தான் காடிப்பானையில் விழுமா மென்பதுபோல், உங்கள் பிராதிருவாற்சலியத்தைக்கோரிய நாங்கள் அன்புகூர்ந்த உங்களை இதற்குமுன் சோதரர்களேயென்று அழையாமல் கனவான்களேயென்று அழைத்தது புதுமையாய்த் தோன்றியிருக்கும்ல்லவா. உலகத்தில் சாதாரணமாய் சுவாபிமானமென்கிற பிசகான பெயரால் வழங்கிவரும் துரபிமானம் வெகு கொடியதாகையாலும், உண்மையான புத்திமான்கள்த

திர்க்க பிற்சகாயம் வேண்டியதில்லை. மனிதனுக்கோவென்றால் அவ்வாறல்ல. இவனுக்கு பிற் உதவியின்றி ஒருகாரியமும் முடியாது. இவனுடைய கோரிக்கைகளும், அனுபவங்களும், ஆவசியங்களும், யிருக்கின்றன. இவனுடைய அவற்றைக்காட்டிலும், பலகோடி பங் கதிசமாமென்பது எல்லோருமறிந்த விஷயம். இப்படிக்கன்றி இவன் அந்த யிருக்கங்களைக்காட்டிலும் அதிக மேலான நிலைமையை விரும்பாமலிருந்தாலும், அயலாருதவியின்றி அவனுக்கு முடியத்தக்க காரியம் ஒன்றேனுமிராது. ஒருவன் தனக்குவேண்டிய உணவு, உடுப்பு, வீடு, முதலியவற்றைத்தானே செய்துகொள்ளத் தொடங்குவானாகில், அவனே தன்னிலத்தை உழுது, நீரிறைத்துப் பயிரிட்டிக், களைபிடிங்கி, அதுப்பதுத்து, நெல்லைக்குத்தி, சமைத்து உண்ணவேண்டியிருக்குமாகையால், அந்தத் தொழிலின் பலபாகங்களுக்கு வேண்டிய ஆயுதங்களையும், அவற்றிற்குரிய சாதனங்களையும், பாத்திரங்களையும் அவனே செய்து கொள்ளவேண்டியிருக்கும். இவ்வளவுபாடி பட்டும் அது உருசியற்ற பிண்டமாயிருக்கும். அதுசுவையுடன் உண்ணவிரும்புவோன் இதைக்காட்டிலும் நுறுமடங்கு பிரயாசப்பட்டாலன்றி அவனுக்கு வேண்டிய கறிகளையும், அவற்றிற்குரிய சம்பாறங்களையும் சம்பாதித்தல் முடியாது. உணவுக்குமாத்திரமே இவ்வளவுவருத்தம் நேரிடுமானால் மற்றதை விவரித்துச் சொல்வதைக்காட்டிலும் ஊகித்துக்கொள்வது எளிதாயிருக்கும். இப்படிக்கன்றி ஒருவர்க்கொருவர் உதவிக்கொள்வதினாலேயல்லவா நம்முடைய சீரும், சிறப்பும், போகமும் உண்டாகின்றன. இவ்வாறு கடவுள் நமக்களித்த நிலைமையை மாற்றுவதினால் நமக்குக் கேஷமும் கிடைக்குமென்று எவ்வாறு கூறலாம்.

ஒருபாணசேற்றுக்கு ஒருசேறு பதமென்பதுபோல, ஒருமைப்பாடில்லாமையால் விளையும் தீங்குகளுக்கு இந்த உதாரணங்களே போதுமானவையாம். இனி ஒருமைப்பாட்டினால் விளையும் விளையற்ற பிரயோஜனங்களுக்கு இரண்டொரு உதாரணம் கூறுவோம்.

நாம் நினைக்கவும் அரியகாரியங்களை அன்னியதேசத்தார் வெகு எளிதாய்முடிப்பதைப்பார்க்கின்றோம். இங்கிலீஷார் ராயில் ரோட்டென்றும், தந்திரபாடென்றும் சொல்லி லக்ஷம்லக்ஷமாய் நமதுதேசத்தில் நட, கோடி கோடியாய் விளைவதை தினந்தோறும் பாத்திருந்தும், அதற்குக்காரணமென்னவென்று விசாரிக்காது, பிரமித்து, வி

யந்து, நிற்கின்றோமே. ஒருவனால் நினைக்கவும்கூடாத காரியங்களை பலரால்முடிக்கவும் கூடுமென்பதற்கு வேறுதருஷ்டாந்தங்கள் வேண்டியதில்லை. இத்தன்மையான காரியங்களைத் தனித்து முடிக்கக் குபேரனுமியியலுமோ? ஆளுக்கொருகாச அரசனுக்கொரு கோடியென்பதுபோல் பேருக்குக் கொஞ்சமளித்துப் பெருந்தொகையைச்சேர்த்து, நாம் பாராதவகையில் நமதுமனதுக்குமெட்டாத இத்தன்மையான அதிகப் பிரபலமான காரியங்களை யெல்லாம் இங்கிலீஷார் எளிதாய் முடிப்பதற்கு ஒருமைப்பாடன்றி வேறென்றுகாரணமாமோ. அவர்களுக்குள்ளிருக்கும் ஒருமைப்பாடு நம்மிடத்தில் இல்லாமற்போவானே னென்றாலோ, பரஸ்பரம் நம்பிக்கையென்னும் பதார்த்தமன்றி ஒருமைப்பாடிண்டாகாது. இங்கிலாண்டுதேசத்தில் வருஷப்பிரதி வருஷம் பலவாயிரம் ஷாப்புக்காரர் திவாலாகிவிட்டாலும், அவர்கள் இனி கூட்டிவர்த்தம் செய்வது சரியல்லவென்று நினைமால் எதுவானால் சுகத்தைத்தருமோ அதுவே துக்கத்துக்கும் வேறுவாகையால் இவ்வுலகத்தில் துன்பம்நீங்கிய இன்பம்கிடையாதென்றும், ஆதலால் தங்கள் விருத்திக்குரிய காரியங்களைக் கைவிடலாகாதென்றும், யோசித்து அதற்கிசைந்தபடி நடக்கிறார்கள். நாமோவென்றால் வீடிடந்து இறந்த சிலனைக்கண்டு இனி வீட்டில் வசிக்கலாகாதென காட்டுக்குச்செல்ல விரும்புவோன், அக்காட்டிலுள்ள அதிகத்திமைகளை மனதிற்கொள்ளாமையால் எப்பவோ ஒருக்கால் நம்பினவர்களில் ஒருவன்செய்த மோசத்தினால் மற்றொருவனாயும் நம்பக்கூடாதென விருதம்செய்துகொண்டு பெரும்பயன்களையெல்லாம் கைவிடுகின்றோம். புலியைப்பார்த்துபூனை குடிக்கொண்டதுபோல் இங்கிலீஷாரைப்பார்த்து "அண்டிகம்பெனி" என்று பெருமைக்குமாத்திரம் பெயர்வகித்திருக்கும் நம்முடைய வர்த்தகர்களில்சிலருடனாவது அயலார் கூட்டாளிகளாயிருப்பதை நாம்கேட்டதாவதுண்டோ? யானைத்தலைமேல் மண்ணைத்தானே போட்டுக்கொண்டாற்போல், யோசிக்காமல் நாமாய்விளைவித்துக்கொள்ளும் தீங்குகளுக்கு, தன்பணஞ்செல்லாவிட்டால் தட்டானைக் கட்டியடிவென்று, அயலானோ நோவலாமா, தெய்வத்தை நோவலாமா?

இரத்தப்பகையும், அகூயையும், நமது மத்திற்காவது, கேஷமத்துக்காவது ஆவசியகமாயிருக்கிறதென்றாலோ அப்படிக்குமில்லை. மனிதனுக்குச்சிறப்பைத்தருவதில் ஜீவகாரு

ணியத்தைக்காட்டிலும் மேலானகுணமுமி
ல்லை; அவனுக்கு நிந்தையைவிளைப்பதில் ப
கையென்பதைக்காட்டிலும் கொடியதோ
ஷமுமில்லையென்பது சகல சமயத்தாரு
டைய மூல தூலங்களின் கருத்தாகவிருக்கி
ன்றது. நீதிதூல்களில் சொல்லியிருக்கும்
எந்தநீதியை எடுத்தாலும், அதற்கெல்லாம்
இந்த ஒப்பற்றகுணமே தலையானதாகக்
கொண்டாடப்பட்டிருக்கிறது. பிறும்மத்தி
ன் எண்ணிலாக்கலிபாண குணங்களையும் ப
ரிமளிக்கச்செய்வது, இந்தகுணவரசேயல்ல
வா. கடவுளின் கருத்தெல்லாம் கூடி அவரு
டைய சிருஷ்டியிலுள்ள சகலபூதங்களையும்
நாம் அன்புபாராட்டி நன்கு நடத்தவேண்
டுமென்பதேயல்லவா? உலகத்தில் எல்லோ
ரும் எல்லாவிஷயத்திலும் ஒத்திருப்பார்க
ளென்று எதிர்பார்க்கக்கூடாது. மதங்க
ளில் அபிப்பிராய பேதங்களுண்டாகும்தோ
றும், பிரிவுகளேற்படுவது நமதுதேசத்தில்
மாத்திரமேயன்றி எல்லாதேசங்களிலும்
சஹஜமாயிருக்கிறது. அல்லபிஷயங்களிலு
ள்ள அபிப்பிராயபேதங்களால் முக்கியப்
பிரயோஜனத்தை இழப்பதையோசிக்குந்
கால், குல்லாயைக்காக்கமுயன்று, தலையை
இழப்பதுபோலும்.

நமதுதேசத்திலுள்ள பலவகுப்பாருக்
ளும் குலமுமொன்று, குடியுமொன்று, வழி
படுதெய்வமுமொன்று, வழிபடுத்தும் வே
தமுமானறியிருக்க வழிபடுதல் அத்தியந்
தம் அனியோனியர்களாயிருக்க வேண்டிய
தற்குப்பதிலாக, நாட்டிலும், மதத்திலும்,
கேசுமலாபங்களிலும், பேதப்பட்டிருப்பவ
ர்களைப்போல, கோழிக்காச்சல், வேசிக்கா
ச்சல் முதலியவற்றையும் அதிசயித்த, ஒரு
வனாயொருவர்பகைத்து, முகத்தில் விழி
யாமல் வெறுத்துத் துறப்பதற்குக் காரண
மென்னவென்று தீரயோசிக்குங்கால், அ
தை வெளியிட்டுச்சொல்ல நமக்கே லஜ
ஜையாகவிருக்கும். அத்தியல்பு சுவப்பிர
யோஜனத்தை முன்னிட்டு, செடியைக்கவி
ழ்த்து நட்டு பயிராக்க வேண்டுமென்னும்,
அனியமதஸ்தருடன் நட்பு பாராட்டி கொ
ண்டாடும்நாம், கத்தரிக்காயைக் குறுக்கே
அரியவேண்டுமெனும்போது, அதை நெடுக்
கே அரியவேண்டுமென்னும் நம்மில் சில
ரை மதப்பிரஷ்டானென்றும், வேதபாணிய
பென்றும், சண்டாளனென்றும் நிந்தித்துப்
பகைப்பது நம்மது சுவருபத்துக்கு எவ்வ
ளவு அடுத்திருக்குமோ அதை நன்றாய்
யோசிக்கவேண்டும். நாம் கொஞ்சம் பிர
யாசைப்பட்டு ஆராய்ந்து பார்ப்போமாகி
ல், நாங்கள் மேலேகுறித்த உபமானத்தை

அதிசயோகத்தியாகக்கொள்ளாமல், சுவப்
வோக்தியாகவே கொள்வோமென்பதில்
எவ்வளவும் சந்தேகமில்லை.

அபிப்பிராயங்களில் பேதப்பட்ட ஆசா
ரியர்களுக்குள் இந்த அருமையும் துவே
ஷமுமில்லையென்பதை யாராவது ஆகே
ப்பார்களாகில் அதை நாங்கள் ஐயமற
ருபிக்கமாட்டிவோம். இப்படியிருக்கையி
ல் அவர்கள் அபிப்பிராயங்களிலுள்ள பேதந்
களின்னதென்றும், அதுகளின் தாரதம்மிய
மிப்படிப்பட்டதென்றும், மூற்றும் அறியாத
நம்மில் பலர், வேளிரில் வீடுவெந்துபோ
மென்றுபயந்து, ஒருவர்க்கொருவர் போ
ராடி தலையை உடைத்துக்கொள்வதைக்க
ண்டு நீங்கள் நோவீர்களோ நகைப்பீர்க
ளோ எங்களுக்குத்தெரியவில்லை.

இவ்வித வைஷ்ணவியவிருத்தியினால் மதத்
துக்கு எவ்வளவாகிலும் சம்மந்தமில்லா
தவிஷயங்களெல்லாம், பதத்தில் சேர்ந்து
போய், ஏறினால்குற்றமும் இறங்கினால் அப
ராதமுமாகிமுடிந்தது. மதங்களின் பிர
யோஜனங்களில் இம்மையைப்பற்றியது ஒரு
ருபாகமும், மறுமையைப்பற்றியது ஒருபா
சமுமாம், மறுமையில் நாம் அடையத்தக்
கப்பிரயோஜனத்தைப்பற்றி இதுவரையில்
அபிப்பிராயபேதம் விசேஷமாயில்லையெ
ன்று எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்ளத்தக்க
து. மறுமையில் கிடைக்கத்தக்கபயனை அ
டைய இம்மையில் அனுசரிக்கவேண்டிய
மார்க்கங்களையும், சாதனங்களையும் குறித்து
மாத்திரம் பலவித அபிப்பிராயங்களிருக்
கும். இவற்றுள் எந்த அபிப்பிராயம் சரியா
னதென்று அறிய ஒருசுலபமான மார்க்க
முண்டு. அதென்னவெனில் வெகுஜனகே
மத்துக்கு ஹானியாயுள்ளகாரியங்கள், மோ
கூத்துக்குசாதனமாகமாட்டாதென்று உ
றுதியாய் நம்பலாம்.

இவ்விஷயம் எப்படியிருந்தபோதிலும்,
கொஞ்சமாவது பிரயோஜனமன்றி, அள
வற்றதீங்கை விளைவிக்கின்ற துவேஷம் இம்
மையிலும், மறுமையிலும், ஒருமிக்க நஷ
டகரமானதாயிருக்கின்றதாகையால், அபி
ப்பிராய பேதங்களை துவேஷத்துக்குக் கா
ரணமாக்கிக்கொள்ளாமல், மற்றவிஷயங்
கள் நேரிகெயில், எங்களுக்குள் நூறும்
ஐந்துமாகிலும், அயலாருக்கு நாங்கள் நூ
ற்றைநதென்று சொல்லும் பழமொழியை
ஸபலமாக்கி, நமதுகேசுமத்தையும் சுவரு
பத்தையும் காப்பாற்றிக்கொள்வது ஒருக்
காலும் நீங்காதகடமையென்று நம்பி அதற்
குத்தக்கப்படி நடக்க நமக்குமனமளிக்கும்

பொருட்டு எப்போதும் பரப்பிரும்மத்தைத்
திருகரணசுத்தியுடன் பிரார்த்திப்போமாக.

கடவுளிருப்பு.

அகரமுதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதந்நேயுலகு.

அகரமென்னும் எழுத்தானது எல்லாவெ
ழுத்துக்கும் முதன்மையாகவும் ஆதிகா
ணமாகவும் இருந்து தன் ஸ்வரூபவிகாரத்
தால் எப்படி மற்மெல்லாவெழுத்துகளை
யும் உண்டாக்குகின்றதோ, அதுபோலவே
கடவுளானவர் அண்டாண்டிண்ட அகோ
சரமான உலகங்களுக்கு முதன்மையாக நி
ன்று தன்ஸ்வரூபவிகாரத்தினால் அவைக
ளைத்தையும் படைத்து இரக்ஷித்தருளிக
ின்றார்.

சச்சிதானந்த ஸ்வரூபியாகவும், சர்வார்
தரியாமியாகவும் யிருக்கும் ஒரு பரமத்து
மர் ஜீவகாருண்ணியராகி எங்கும் வியாபி
த்து ஜீவாஜீவன்கள் அனைத்துக்கும் காரண
ஆதராய் இருக்கின்றனர் என்று எல்லாச் ச
மயங்களும் முறையிட்டபோதிலும் நாஸ்தி
கொன்று சொல்லப்படும் சில அஞ்ஞானி
கள் கடவுள் இல்லைவென்று இவ்வுலகமும்
அதிவுள்ள பொருள்களையாவும் தாமாய் உ
ண்டாகி நாமாகவளர்ந்து நாளாவட்டத்தில்
தாமாக அழிந்து போகுமென்று சொல்லி
வேதசாஸ்திராதிகளின் நிபந்தனைக்குட்ப
டாமல் தங்கள் மனம்போகு மார்க்கங்க
ளெல்லாம் அனுசரித்து இகபர சுகங்களிர
ண்டையும் இழந்துவிடுவார்கள்.

ஆயினும் உலகங்கள் யாவையும் படைத்
தப் பரிபாலித்துவரும் பகவான் ஒருவர்
ஊடானும் பரமரகசியத்தை பஞ்சபூதவி
காரமாகிய பொதுடால் பிராணுகி பொருள்
களின் தன்மையால் நிதரிசனமாகக் கண்ட
றியலாம். எப்படியெனில் எப்பொழுதும்
பாதொரு யந்திரங்களையும் பார்த்திராத
ஒரு மனிதனிடத்தில் காலத்தைக்காட்டும்
கடியாரம் ஒன்றைக்கொடுத்த இது தானாய்
உண்டான பொருளென்றால் அவன் நம்பு
வானோ? இக்கடியாரத்தில் அநேக சக்கிரங்
களும் வில்லும் சில்லிகளும் பல அளவின
வாகி ஒன்றுக்கொன்று சீராகப் போருந்தி
வெவ்வேறு உறுப்புகளாய் இருந்தபோதிலும்
எல்லாம் ஒருமித்து கருதிய காரியத்திற்குத்
துணைக்கருவியாய் இருப்பதைக்கண்டு அக்க
ருவியை அக்கருத்திற்கு இசையச் செய்த
அறிவு ஒன்று இதில் சம்மந்தப்பட்டு இரு
க்கவேண்டுமென்று ஸ்வபாவமாகவே ஊகி
ப்பான்.

அந்தக்கருவிகளை அக்கருத்துக்கிசையும்
படி இணைத்து முடிக்கிவிட்டால் பிறகு அவ
ற்றால் நாமெதிர்பார்க்கும் காரியங்களை வி
ளைப்பது அவற்றிற்கு இயல்பென்பது உண்
மையே. ஆகிலும் அதற்குரிய அவயவங்க
ளையெல்லாம் முறைப்படி செய்து, நியமப்
படி இணைப்பதற்கு ஒரு கருத்தாலில்லாம
ல் முடியுமா? கடியாரத்துக்கு வேண்டிய
சக்கிரங்களும், வில்லுகளும், சில்லிகளும்
மற்றுமுள்ள சாமக்கிரிகளும் தாமாயுண்
டாகி இணைந்து கடியாரமானதை யாரா
வது கேட்டதாவதுண்டோ இவ்வளவில்லா
விடினும், அந்த அவயவங்களை யெல்லாம் மு
றைப்படி இயற்றி ஒருபாத்திரத்தில் போட்
டி கட்டிவைத்தால், எப்போதாவது அவை
யெல்லாம் தாமாயினைந்து கடியாரமாகு
மோ? அப்படியாகுமெனில் பரிசுஷித்துக் கா
ட்டலாமே. இப்படி முடியாதென்பதும்,
அதின் உருப்புகளை எற்றக் குறைவின்றி பிர
மாணப்படி செய்து அவற்றை அததற்குரிய
விடத்தில் வைத்து முடிக்கும் கையொன்று
இருக்கவேண்டுமென்பது இன்றி யமையாக்
கருவியாகும். இந்தப்பிரத்தியக்ஷமான் வி
ஷயத்துக்கும் ரூபகேட்பது, யானையைப்
பார்க்க வேளெழுத்தென்பது போலும்.

இவ்வாறே உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொருப
தார்த்தங்களையும் எடுத்த, அததற்றுள்ள வி
ருப்பங்களையும், ஆவசியகங்களையும், அவற்
றிற்கு விருத்தியையும் சுகத்தையும் அளிக்
கும்பொருட்டு, அவற்றுள் அமைக்கப்பட்டிரு
க்கும் உறுப்புக்களையும், அவ்வுறுப்புகளி
ன் வியாபாரத்துக்கு விஷயமான பண்டங்
கள் வெளியில் படைக்கப்பட்டிருப்பதை
யும், சற்றுக்கவினித்து யோசரிப்போமாகில்,
உலகத்திலுள்ள பண்டங்களெவ்வொன்
றுக்கும் மற்றதுகளுடன் நீங்கலா சம்மந்த
முண்டெனவும் அச்சம்மந்தங்கள் கருதப்
பட்ட ஒருகாரியத்தைக் குறிக்கின்றனவெ
ன்றும், அந்தக்கருத்துக்கு இயைந்தபடி க
ருவிகளை யமைக்க ஒருகர்த்தாவில்லாமல்
முடியாதென்றும் ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கும்.

இதை சவில்தாரமாக விவரித்துச் சொ
ல்வோமாகில் இது அகதபுரானணமாக ஏற்
படுமாகையால், இந்தச்சிறு பத்திரிகைக்கு
த்தக்கபடி யாவரும் அறிந்துகொள்ளக்கூ
டிய சில திருஷ்டாந்தங்களைக் காட்டி மு
டிப்போம்.

நெடியகடல் சூழ்ந்த இப்பூமியினுடைய
சுபாவத்தைப் பார்க்குமிடத்தில் அது எங்
கும் புல்பூண்டு விரகூடிகளாகிய பலவி
தபயிர்களோடு நிறைந்து சகலவித பிராணி
களுக்கும் ஆகாரமுதலியவற்றை உண்டிப

ண்ணி உதவத்தகுந்தபொருளாய் காணப்படுகின்றது. பள்ளங்களும் மேடுகளும், கற்களும், களிமண்ணும், காடுகளும், கணவாய்களும், குட்டைகளும், குன்றுகளும், நதிகளும், ஓடைகளும், வரந்திரங்களும், கடல் களமாகிய நீரும் நிலமும் கலந்த பலவித அங்கங்கள் உண்டாயிராமல் இப்பூமியானது பெரியமணல் வெளியாயிருக்குமாயின் இதில் எவ்விதப்பிராணிகளாவது வசித்தக் கூடாதல்லவா. அப்படிக்கில்லாமல் எங்கும் பலவிதபயிர் விளைந்தோங்கும்படி தகுந்தமண்ணையும் ஆறுகள்முதலிய சலப்பிரவாகங்களையும் உண்டிபண்ணியிருப்பது சகலபிராணிகளும் வாசஞ்செய்யும்படியாகத்தான் என்பதற்குச் சந்தேகமுண்டோ. இதுநிற்க பூமியிலிருக்கும் சகல சந்துக்களின் உடல் கூற்றை கவனித்தால் இந்த உண்மை இன்னம் விசேஷமாக விளங்கும். இங்கு நிலைபெற்றிருக்கும் உயிர்கள் யாவும் ஸ்தாவரமென்றும் ஜங்கமமென்றும் பிரண்டி வகைப்படும். ஸ்தாவரமென்றால் பயிர் பூண்டு முதலியவைகளே. பிராணிகளைப்போல இவைகளுக்கும் ஒருவித உயிர் உண்டு. இதற்குச்சாஸ்தியாவது ஒரு செடி சலயில்லாவிட்டால் வாடிக்காய்ந்து செத்துப்போகிறது சோர்ந்தவிழுந்திருக்குஞ்செடிக்கு ஜலம்விட்டால் அது முகமலர்ந்து செழிப்புடன் ஒங்கிவளரும். ஆதலால் உலகத்திலுள்ள ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும் ஒரு ஆகாரமும் இல்லாமல் வாழ்ந்திருப்பதைக்காணோம். ஒவ்வொரு ஜந்துவுக்கும் இவ்வாகாரத்தைக் கொள்ளவும் அதை ஜரிப்பிக்கவுந் தகுந்த உறுப்புகள் உண்டாயிருக்கின்றன. பயிர் பூண்டுகள் மெல்லிய மண் தாதுகளையும் ஜலத்தையும் உண்டு வளரும். ஆதலால் அவைகளின் சரீரமாகிய தண்டுகளுக்குள்ளும் வேர்களுக்குள்ளும் பயிரிலும் வெகு துட்பமான சிறிய துவாரங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. இவைகளின்வழியாக அந்த பயிர் மண்தாதுக்களையும் ஜலபாரகங்களையும் உறுஞ்சி யுண்டு ஜீவிக்கின்றது.

பயிர்களுக்கும் பிராணிகளுக்கும் இடையாக ஒருவித சந்துக்கள் உண்டு. இவைகள் பயிருமல்ல பிராணிகளுமல்ல. பார்வைக்குப் புல் பூண்டுபோலவே யிருந்து ஜங்கமங்களைப்போல் அசைந்தோடித்திரியும். இவைகளுடைய இரைப்பையானது ஒருவித குழலேயன்றி வேறென்றுமல்ல. இக்குழலின் துனி உதட்டைப்போல் இரண்டு பிரிவாயிருப்பதால் அதின்வழியாக பலவித கேசரங்களையும் மண் தாதுகளையும் பகிவித்து உபிர்வாழ்ந்திருக்கும். அவ்வா

றே அநேகபூமூக்கள் தங்கள் சரீரத்திலுள்ள ஒருவித குழலினால் மண் ஜலமுதலியவற்றை யுண்ணும்.

இவ்வாறு பூ பூச்சி ஊர்வன பறப்பவை நடப்பனவாகிய சகல பிராணிகளுக்குமு இரைப்பையானது அததின் அபிஷ்டங்களுக்கும் உணவுக்குந் தக்கபடி பல வேறுபாடுகளுடன் விசித்திர உருவங்களாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. வயிரத் தன்மை உள்ள மாம்சாதி உணவுகளை பகிவிக்கும் சிவகம் புல முதலிய மிருகங்களுக்கு வயிறு பகவுஞ் சிறுத்து இரைப்பைச் சுருங்கியிருக்கும். புல் பூண்டு முதலிய வயிரமற்ற ஆகாரத்தை விசேஷமாக உண்ணும் ஆடு மாடு யானை முதலிய ஜந்துக்களுக்கு வயிறு மிகப்பெருத்து இரைப்பை அகண்டிருக்கும்.

இதுநிற்க நமது சொந்த சரீரத்தின் தன்மையை யோசிப்போமானால் இந்தப் பெருஞ்சிறப்பின் பேரறிவு பின்னும் விசேஷமாகவிளங்கும். நமது இரைப்பைச் சகலவித பதார்த்தங்களையும் புசித்துச் செறிப்பிக்கத் தகுந்ததாயிருக்கின்றது. மாம்சாதிகளைக் கடித்துக்கழிக்கவும் கந்தமூலபாலாதிகளை மென்று அகாக்கவும், நமது பற்கள் சில கூராகவும், சில தட்டையாகவும் இருக்கின்றன. நமது விரும்பத்துக்கோ அளவில்லை, அனேக வித பதார்த்தங்களும் நமக்கு இன்பமுண்டு.

இதுவன்றி மனிதர், மிருகங்கள் முதலிய ஜந்துகளுக்கும் கந்தமூலாதிகளாகிய ஸ்தாவரங்களுக்கும் உள்ள சம்பந்தா சம்பந்தங்களைக் கவனிக்குமளவில் இவைகளெல்லாம் நீராவியந்திரங்கூடிய பருத்தியாலைச் சர்க்களையாலை முதலிய பெரிய எந்திரங்களின் பகுதிகளைப்போல ஒன்றுக்கொன்று ஏற்றதாகி அந்நியோந்நியமாக இவ்வுலகவாழ்க்கையாகிய பெருங்காரியத்தை அழிவாலவங்கோலமின்றி நடத்திவருகின்றன என்பது விசிதமாகும். நம்மைச்சுற்றியுள்ள உலகத்தில் காற்று என்னும் ஒருபொருள் உண்டென்று யாவரும் அறிவார்கள்.

மூல பதார்த்தமாகத்தோன்றும் இந்தக் காரமுனது பிராணவாயு (Oxygen) ஜீவந் தவாயு (Nitrogen) என்று குணங்களிலும், சபாவத்திலும் முற்றும் பேதப்பட்டிருக்கும் இரண்டு மூலவாயுக்களும் ஒரு பிரமாணப்படிக்கு கூடி உண்டான சேர்க்கைப்பொருளாம். யந்திரசகாயத்தால் சாதாரணமான வாயுவை இவ்விரண்டாகப் பிரித்துக்காட்டவும், இவ்விரண்டு வாயுக்களையும் சம்பாதித்து கிரமப்படிக்குக் கலந்த

2

மாகையாலும், ஆனால் அவர்கள் தன்னார்க்கு முகளல்லவாகையாலும், அவர்களிருக்குமிடம்போன்றிருக்கவேண்டுமென்று அறிந்துகொள்வது வெகுவருத்தமல்லவே! கொஞ்சம்வருத்தப்பட்டு அவன் தன்னாக்கவிட்டு வெளியில் சஞ்சரிப்பாராயின், முன் அனுமானத்தால் அடைந்தபலனைப் பிரத்தியக்ஷத்தாலும் அடைவான். எவ்விதத்திலாவது கடவுள் நமக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்குவாராவென்றாலோ, நமது ஞானக்கண்களைக்கட்டிவிட்டு கபோதியாக உலகமெல்லாம் திரிந்து தேடினாலும் அவனாக்கானோம். ஆனால் தருந்த கருவியைக்கொண்டு சுவல்ப சிரமப்பட்டு நம்மைச்சுற்றி உள்ள பதார்த்தங்களில் சிலதின் தத்துவங்களையும், அவற்றின் சம்மந்தா சம்மந்தங்களையும், அச்சம்மந்தங்களின் நோக்கங்களையும் பயன்களையும், அப்பயன்களில் தன்மைகளையும், தீர விசாரிப்போமாகில் அவர் நமது கர்மக்கண்ணுக்குத் தோன்றாவிடினும், நமது ஞானக்கண்ணுக்கெதிரே ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தலென்னும் மூன்று நீங்கலாத்தொழில்களையும், அவற்றுள் விசேஷமாய்த் தன் சிருஷ்டியின் க்ஷேமத்தையும், தலைச்சுமையாக்கக்கொண்டு ஞானாரந்த சுவருபியாகவும், கருணாதி குணவரசுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டும், ஓய்வும் வேலையும்ற்று வெட்டவெளிச்சமாய் நிற்பாரொன்பதில் சந்தேகமுண்டோ? கடைசியாக கடவுளி ருப்பைப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமின்றி ஒத்துக்கொள்ளமாட்டோமென்பவர்கள் தற்சுற்றுக்குத் தாய்தந்தைகளுண்டென்று நிரூபிப்பார்களெனில் அதே ஹேதுவைக்கொண்டு கடவுளினிருப்பை ஸ்தாபிக்க நான் சித்தமாயிருக்கின்றேன்.

இவ்வாறு உலகம் பிரத்தியக்ஷக்காகியாக கடவுளுடைய அளவிரந்த அருமை பெருமை நிச்சந்தேகமாகவிளக்கி அவரோ தனக்கு மூலகாரணமும், சிருஷ்டகர்த்தாவும் என்று அறிவிப்பதால், திருவள்ளுவநாயனார் இவ்விசேஷ கருத்தெல்லாம் எழுகடலும் ஒரு சிறுதுகடுகில் புகட்டியதுபோல், அமையும்படி அகரமுதலவெழுத்தெல்லாம் ஆதிபகவன் முதற்றேயுலகு என்றருளிச் செய்தனர்.

அர்த்தசாஸ்திரம்.

அவதாரிகை.

முதல்லக்கத்தில் பணத்தைக் குறித்துச் சுருக்கமாய் விசாரித்தோம்ல்லவா. ஆகிலும் எந்தநூலையும் ஆகியோடந்தமாய்ப் படி

த்தாலன்றி அதினுடைய சரியானகருத்து விளங்காதாகையால், அப்படியே அதைக்கிரமமாய் விசாரிக்க நிச்சயித்து இன்று அவதாரிகையைமாத்நிரம் சொல்லுகின்றோம். இந்த சாஸ்திர ஞானத்தினால் விளையத்தக்க பயன்களெல்லாம் இதைப் படிக்குந்தோறும் தாமாய் விளங்குமாதலால், பிரகிருத்தில் நாங்கள் விவரித்துச் சொல்லவேண்டியதில்லையாகிலும், துரைத்தனம் தொட்டிக் குடித்தனம்வகையில், இதைக்குறித்து ஸ்தூலஞானமாவதில்லாவிட்டால், தேசத்தின் க்ஷேமமும் விருத்தியும் தடைபடுவதமல்லாமல், எண்ணிய தீங்குகள் விளையுமென்றுமாத்நிரம் குறிப்பிடுகின்றோம்.

தேசத்தாருடைய திரவியத்தின் தன்மையையும், உத்பத்தியையும், அதின்விருத்தி கூடியங்களுக்குரிய காரணங்களையும், அவற்றுல் தேசத்தாருக்கு விளையத்தக்க நன்மை தீமைகளையுங்குறித்து விசாரிக்கும் நூலுக்கு ராஜியார்த்த சாஸ்திரம் அல்லது அர்த்தசாஸ்திரமென்று பெயர்.

எத்தேசத்திலும் ஆதியில் முற்றும் நாகரீகமற்று மிருகப்பிராயமாயுள்ள நிலைமையில் வெகு வில்தாரமானப் பிரதேசத்தில் வெகு சுவல்பஜனங்கள் முற்றும் செயற்கையறிவின்றி வெகு சுவல்ப இயற்கையறிவுடன் மலைகளிலும் காடுகளிலும் இருந்துக்கொண்டு, பசிவந்துற்றபோது கந்த மூலப லந்திகளையும், வேட்டையாடியும் மீன்பிடித்தும் கிடைக்கும் மாம்சங்களையும் உண்டு, திருப்தியடைந்து இனி யாதொரு குறையிலல்லாதவர்களைப்போல் திரிந்துகொண்டும் உறங்கிக்கொண்டு மிருப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் உணவு நியதமாய்க் கிடையாதாகையால் அடிக்கடி கரிப்பு நேரிட்டு அந்த சுவல்ப ஜனங்களிலும் அதிநூல்கமந்துபோவோர் சிலரும், துஷ்டிருக்கங்களுக்கு இனாயாகி விடுவோர் சிலரும், பணி மூப்புடகளால் உணவிற்காகத் திரியமாட்டாமல் இனையவிரக்கத்தால் கொல்லப்படுவோர் சிலருமாக இருப்பார்களாகையால் ஜன விருத்தியாகவேமாட்டாது. அல்லது ஆனாலும் அது வெகு சுவல்பமாயிருக்கும்.

இவர்கள் இந்த நிலைமையைவிட்டு மேம்புத்தொழிலை அனுசரிப்பார்களாகில், அவர்கள் முன்னெல்ல உணவுக்காக வெகுதூரம் சஞ்சரிக்கவேண்டியிராது. அவர்களுடைய ஆடுமாடுகளுக்கு உணவு கிடைக்கத்தக்க தூரத்திரிந்தால் போதுமாகையாலும், இத்தொழினால் முன்னிலும் நியதமாய் உணவு கிடைக்குமாகையாலும், அவர்கள் குடும்ப

ங்களும் சற்று விருத்தியாகி, அவர்களுடைய பயங்கரமான பிருகத்தன்மைமாரி, நாகரீகமும், செல்வமும் உண்டாகத் தொடங்கும்.

இவ்விதமாக வெகுகாலம் கடந்த பிறகு அவர்கள் பயிர்த்தொழிலை அறிந்துகொண்டு, சுவல்ப நிலத்தால் பலர் உணவைச் சம்பாதித்துக்கொள்ள வல்லவராவார்கள். பிறகு உணவு நிமித்தம் திரியவேண்டிய ஆவசியகம் அடியுடனீங்கி, அவர்கள் நிலைத்த குடிகளாகி, தேசவிருத்திக்குரிய காரியங்களையும் சாதனங்களையும் தேடித் தெரிந்து விருத்திசெய்யத் தொடங்குகிறார்கள்.

முற்றும் நாகரீகமற்ற நிலைமையில் துணைத்தனம் குடித்தனம், மேல்வகுப்பு கீழ்வகுப்பு என்கிற வியவஸ்தையே யில்லாமல் எல்லோரும் சமமாயும், பலமுள்ளவரே பெரியோராய் மிருந்திருப்பார்கள்.

மேய்ப்புத்தொழி லுண்டானமாத்திரத்தில் ஆட்ட மந்தைகளும், மாட்டிமந்தைகளும் உண்டாவதினால், சொத்தும், சுவத்துவமும், ஜனிக்கின்றது. அவற்றைக்காக்கும் பொருட்டு சட்டதிட்டங்கள் அவசியம் வேண்டியிருக்கும். அந்தந்த மந்தைக்காரர்களின் தலைவர்கள், அப்படிப்பட்ட சட்டதிட்டங்களை விதிப்பார்கள். அவற்றிற்கு விரோதமாய் நடப்பது குற்றமென்றும், அதற்கு சிண்கூழும் ஏற்படும். பயிர்த்தொழிலையவலம்பித்து ஜனங்கள் நிலைத்தகுடிகளானபிறகு படிப்படியாக ஏற்பாடுகளெல்லாம் சீரடைந்து அரசாட்சியாவது குடியரசாவது ஏற்பட்டு, எல்லாம் புதுமையாகி, உழைப்புபெருகி, செயற்கையறிவுவளர்ந்து, பணமுண்டாகி, தொழில்கள்பிரிந்து, ஞானமும் திறமையும் விருத்தியாகி, ஒருக்காலும் நாகரீகமற்ற நிலைமையைப் பாராதவர்போல அவர்கள் கோட்டைகளையொத்த வீடுகளையும், தோட்டங்களையொத்த ஊர்களையும், கண்கிதறும் வாசனங்களையும், சுபதமான றோட்டுகளையும், சமுத்திரத்தைப்போன்ற சாக்களையும், மிகச்சிறந்த நாகரீகத்தையும், ஆனுகூலிய, ஆந்த, அனுபவங்களையும் அடைவார்கள்.

இனி திரவியத்தின் சுவபாவத்தைக்குறித்துச் சற்று யோசிப்போம். உலகத்தில் சாதாரணமாய் பொன் வெள்ளிதான் திரவியமென்ற கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. மனித சஞ்சாரமில்லாத பாழுவெளியில் பொன் வெள்ளியால் என்னபயனையடையக்கூடும். ஆகையால் பணம்மாத்திரமேயன்றி அதைக்கொண்டு நாம்வாங்க விருமபும பண்டங்களும் திரவியமாகும். ஆதலால் நம்முடைய

ய உபயோகத்துக்கும், ஆனுகூலியத்துக்கும், போகத்துக்கும், உதவத்தக்கவையெல்லாம், திரவியமென்று லக்ஷணம் கூறுவோமாயின் நாம் ஒருபோதும் பிசகமாட்டோம். ஏனெனில் மதிப்புள்ளவும், நமது விருப்பத்துக்கும் வர்த்தகத்துக்கும் உதவுகின்றவும், வீடு, நிலம், துணி, மணிமுதலிய சகலமும் அதில் அடங்கியிருக்கும். வர்த்தகத்துக்குதவாதபகஷத்தில், ஒன்றும் திரவியமாகாதாவென்றாலோ; அப்படியாகாததான். ஒருக்கால் பிராணசு தேசத்திலிருந்து திராணக்ஷ சாராயத்தை வெளிதேசத்துக்கு அனுப்பக்கூடாதென்று துறைத்தனத்தீர உத்தரவு செய்தபோது, அந்ததேசத்தில் உளவானதிராணக்ஷப்பழத்துக்கெல்லாமல்செல்லில்லாமல், அதின்விலை மிகவும்குறைந்துவிட்டபடியால், அதைப்பறிக்குங் கூலிகூட கட்டிவராமல், அதற்குடையவர்கள் அதைப்பறிக்காமல்விட்டு விட்டார்கள். அது திரவியமாய் மிருத்தாகில்அப்படிநடக்குமா.

நீதி சாஸ்திரங்களிலெல்லாம் பொருளாசை பொல்லாதென்று உரைத்திருக்க, இந்த சாஸ்திரத்தின் முக்கிய உத்தேசியமே திரவியார்ஜனை யாகின்றதே; இதைப் படிக்க லாமாவென்று ஒரு சந்தேகம் பிறக்கலாம். பொருளில் துராகசமாத்திரம் நிந்தியமாகுமேயல்லாமல் வேறல்ல. பொருளில்லாமல் எந்த தர்மந்தான் கைக்கூடும். பிராணனைக்காத பிறகல்லவோ தர்மத்தைத்தேடவேண்டும். அதற்கே பொருளில்லாமல் முடியாதே. மற்றபண்டங்களைப்போலவே பணத்தையும் துர்வினியோகப்படுத்தக்கூடுமென்கிற ஹேதுவைக்கொண்டே அதை நிந்திக்கலாமா. தேசத்தாருடைய சமுதாயக்ஷேமத்துக்கு திரவியம் ஆவசியகமானதாலும், அந்தக்ஷேமத்துக்குதவும் காரியம் ஒன்றும் பழுதாக்காதானதாலும், சரியான மார்க்கத்தில் செய்யும் திரவியார்ஜனை குற்றமுள்ளதென்பது சரியல்ல. இனி சொத்து, முதல், கூலி, வரும்படி, வர்த்தகம், முதலிய இந்த தூலின் பல பாகங்களைக்குறித்துக் கிரமமாய் விசாரிப்போம்.

பிரகிருதிசாஸ்திரம்.

முன்பத்திரிகையில் ஆவியந்திரத்தைக்குறித்துப் பிரசங்கித்தபோது, அதின் அவயவங்களைமாத்திரம் விவரித்து, அதைப்பற்றிய மற்றவிஷயங்களைல்லாம் இனிவிவரிப்போமென்றோம். நான்கள் வருத்தப்பட்டி அதைமெல்லாம் எவ்வளவு தெளிவாய் எழுதினாலும், இதைப்படிப்பவரில் பலருக்கு

இந்த சாஸ்திரம் அடியுடன் தெரியாதாகையாலும், ஸ்தூலஞானமாவதில் லர்மல் குகைமஞ்ஞானம் உண்டாவது அருமையாகையாலும் இதின் பிரிவுகளை ஒவ்வொன்றும் எடுத்து ஆதீத்யோபநிசந்தம் ஸ்தூலமாய்ச்சொல்லத்தொடங்குகின்றோம்.

நமதுதேசத்தார் சாதாரணமாய் பாகி
ருதிரசுல்திரத்தை கேவலம் சிலப்பினூலென்
றும், அது விஞ்ஞானவிருத்திக்காவது, மறு
மைப்பயனுக்காவது உதவத்தக்கதல்லவெ
ன்றும், அதை இழிவாகப்பேசுகிறார்கள்.
இத்தன்மையான அபிப்பிராயம் முற்றும்
பிசகானதென்றும், “கபடிகள் கல்லியம் இ
சுவ்வார், மேதகர் அதைக்கண்டுமலைப்பார்,
விவேகிகளோ அதைபயன்படுத்துவார்” எ
ன்று லார்ட்டிபேகன் சொல்லியது நம்மவர்
விஷயத்தில் சரியாயிருக்குமென்றும், இதை
ப்பட்டிக்குந்தோறும் உங்களுக்கே தெரியவ
ருமாகையால், அதைக்குறித்து நாங்களிப்
பொழுது சர்ச்சிக்கவேண்டிய ஆவசியகமி
ல்லை.

பிரகிருதிசாஸ்திரத்தையும், பதார்த்த விஞ்ஞானசாஸ்திரத்தையும் கசடறக்கப்பதினைல் இம்மைப்பயன்மாத்ந்திரமேயன்றி, மறுமைப்பயனும் கைக்கூடமென்பதில் சந்தேகமில்லை. இதை அறிய நாம் வெகுதூரம் போகவேண்டியதில்லை. நம்மைச்சுற்றி லுபகபேரசம்பத்துடனே இராஜமானிகைகளுக்குஞ் சிறந்த ஆழகிய வீடுகளில் வாசஞ்செய்த தேவரதங்களுக்கொப்பாகிய, வண்டிகளில் சவாரிசெய்கின்ற இங்கிலீஷாருடைய பூர்வஸ்திதியைச் சற்றுக்வனித்தால் இதனால் விளையும் கனமும், தனமும், சிறப்பும், சீர்மையும், தெளிவாகவிளங்கும். நிலவளம், நீர்வளம்பொருந்திய இப்பெருநாட்டை இமயமலைதொடங்கி கனியாகுமாரிவளாயில் நேர்நிகரில்லாமல் ஏகச்சக்கிராதிபதியாய் அரசாளும் இங்கிலீஷாரு ஐதியில் சீரின்றி மிருகச் சருமங்கடையுடுத்து, காட்டில்திரிந்து கண்டதையுண்டு கடையராயிருந்தவர்களல்லவோ? கொஞ்சகாலத்துக்குமுன் இந்தத்தன்மையாயிருந்த இவர்களுக்கு இப்பொழுது இவ்வளவு சிறப்பும் நன்மையும் உண்டானதற்கு இதைத்தவிர வேறுகாரணமுண்டோ. பூமியும், ஆகாசமும் நடுநடுங்க இடிமுறுக்கம்போன்றபேரொலியோடு இரவும்ப்கலும் ஓயாமல், பறக்கின்ற பறவைகளுக்கும், வீசுகின்றவாயுவுக்கும் விசேஷித்தவேகத்துடனே ஓடி தூமென்பதில்லாமல், அனேககாதங்களால் பிரிக்கப்பட்டிருப்பவர்களை அற்பகாலத்தில் கூடிப்பேசி குலாவும்படிசெய்கின்ற புகை

வண்டியும், வாயுவேகத்தையும் மனோவேகத்தையும் வெடிகச்செய்த ஆயிரமயில்தூரத்தை அற்பமாகிய சிலந்மிஷங்களில் கடந்து, நமதுகஷ்ட நிஷ்டரேங்கனையும் சுகசந்தோஷங்களையும் வெளிப்படுத்தும், தந்திரப்ராலும் மலைபோல் எழுந்த மதியங்கச்செய்யும் பேரலைகளுக்கும், பெருமழைக்கும், சண்டமாருத்தத்க்கும் அஞ்சாமல் அபாயமின்றி, மோதுகின்ற அலைகளையும் காற்றையும் சக்கிரம்போல் கண்டதுண்டமாக்கி, யானையைப்போல் கம்பீரமாகச்செல்லும் புகைக்கப்பல்களும், இவ்விதசாஸ்திரஞானத்தின் பயனேயல்லவா. இதினால் ஸ்நேயத்தக்க இம்மைப்பயன்களை நம்மவர் அனைவரும் சந்தேககுற்றைய அறிந்திருக்கிறபடியால் அதைத்தடுத்த விசேஷகாலத்தைப்போக்கவேண்டியதில்லை.

மறுமைக்கு இந்த்ஞானம் எவ்வாறு உதவுமென்றால், சற்றுக்கூறுகின்றோம். சூக்ஷ்மநிருக்ஷிணம் (microscope) என்னும் யந்திரத்தால் பதார்த்தங்களைப் பரிசோதிக்கும்போது, சிருஷ்டியின் அநந்தவெளியில் ஒவ்வொரு பரமானுப்பிரதேசத்திலும், அநந்தகோடிஜீவன்களிருக்கின்றனவென்றும், அதற்குத்தக்க அவயவங்களையும், சக்திகளையும், வீருப்பங்களையும், ஆவயசகங்களையும் கடவுள் அளித்தது கால்கின்றொன்றும், அவற்றின் ரூபங்களைமாத்திரம், அநிய நமக்குசாதனமளித்த கடவுள், அவற்றின்புத்தி, சுவபாவ குணதிகளை அறிவிக்க வில்லையென்றும், இரண்பிபதார்த்தங்கள் சேரும்போதும் பிரியும்போதும் உண்டாகவேண்டியதென்று கடவுளாலரியமிக்கப்பட்ட காரியங்களேமாற்ற யாராலும்முடியாதென்றும், இன்னும் அனேகவிதயோசனைகளால் நம்முடைய அப்பிரயோஜகத்துவமும், கடவுளின் சக்திகுண சம்பத்துக்களும் நமக்குத்தெளிவாய் விளங்கும். இவ்வாறாக இந்த சாஸ்திரத்தில் விசாரிக்கப்படும் ஒவ்வொருவிஷயங்களையும், நன்றாக விசாரிக்க யத்தனிக்குங்கால்கடவுளின் சக்திகுணைசுவரியங்களில் முழுக்கித் தகாநெரியாமல் தட்டித் தடமாறி, அதிதெனியத்தை அடைந்து, அஹங்காரத்தைவிட்டொழித்து நம்முடைய புத்திசாமத்திரிகளால் கடவுளின் எண்ணரிய குணங்கள் அருளும் ஆநந்த அனுபவங்களை அடையக்கூடுமென்பது வெறுங்கனவென்றும், அவருடையகருணைவெள்ளம் நம்மை அடித்தனக்கொண்டுபோய் அவர் திருவடியில் சேர்த்தாலல்லாமல் நமக்குகதியாவது கோரிக்கையாவது கிடைப்பதென்றும் நம்பி, திக்ஞானசுயந்தெரியாமல், அவர்

யே. சரணமென்று நம்மைக்காணிக்கை யாகச்செலுத்துவோம். கடைசியாகக் கடவுளின்செங்கோலின் நோக்க மின்னதென்றும், அவ்நோக்க அவர் அனுசரிக்கும்சாதனங்களித்தன்மையதென்றும், அவருடைய அசுத்தகடனசாமர்த்திய மிப்படிப்பட்டதென்றும், விளக்கிக்காட்டத்தக்க உலகத்திலுள்ள பதார்த்தங்களுக்கு உரித்தான தத்துவங்களையும் தர்மங்களையும், அவற்றின் சேர்க்கையினாலும் பிரிவினாலும் விளையும் நீக்கவரிய காரியங்களையும், நானாவித மாறுத்தோன்றும் பதார்த்தங்களிலுள்ள சிம்மங்களின் ஒப்புமைகளையும், சம்மந்தங்களுக்கும் நம்முடையபுத்தி, யுக்தி, கணித, பரிசோதனாதி மார்க்கங்களால் தீரவிசாரித்துத் தெளிந்து, நமதுகாலம் சிறிதுஞ்ஞன்ம பெரிதென்றும், ஞானமும் சிறிதுஞ்ஞன்ம பெரிதென்றும், நேராய் அறிந்து நடிப்பட்டு அனுபவிக்கும் ஆநந்தத்துக்கும், பரப்பிரம்மத்தின் குணங்களையும் சக்திகளையும் வர்ணித்துச்சொல்லியிருக்கும் தூல்களைப் படிப்பதினால் உண்டாகும் சுகத்துக்கும், உள்ளபேதம் எப்படிப்பட்டதென்றால், அமிருதத்தை உண்டவனுக்கும் அதைக்குறித்து உண்டிலப்படித்தவனுக்கும் உண்டாக்கத்தக்க ஆநந்த தாரதம்மியத்துக்கு ஒப்பாயிருக்கு இப்படிநேராய் அனுபவிக்காமல் ஒருவன் சொல்லிக்கொடுத்தபேச்சும், கட்டிக்கொடுத்த சோதும், எவ்வளவுதூரம் தாங்கும். அங்கம்பேச்சின் உண்மைக்கு உங்கன் அனுபவமே சாக்ஷியாகுமாய்கையால் இதை நான் வளர்த்திக்கடவேண்டியதில்லை. சிருஷ்டியிலுள்ளபதார்த்தங்களெல்லாம் உடமாயாவது அஜடமாயாவது இருக்கும். ஆதர்மா, மனது, ஹிருதயம், முதலியவை மெல்லாம் அஜடபதார்த்தங்களாம். வேத, வேதாந்த, நீதி, மானஸ, சாஸ்திராதிகள் இத்த பதார்த்தங்களையும், இவற்றின் சுவரபங்களையும், தத்துவங்களையும், ஜடாஜடங்களுடைய சம்மந்தத்தினால் உண்டாகும் பியோஜனங்களையும், ஜீவாதம் பரமாத்மாகளுடைய சம்மந்தங்களையும், இன்னும் இத்தன்மையான வற்றையுங்குறித்து விசார்க்குமாய்கையால், அவற்றிற்கு இவ்விடத்தில் பிரசக்தியில்லை. ஜடபதார்த்தங்களைக்குறித்து விசாரிக்கும், சாஸ்திரம் பிரகிருதி சாஸ்திரமென்றும், பதார்த்த விஞ்ஞான்சஸ்திரமென்றும் இருவகைப்படும். உலகத்திலுள்ள ஜடபதார்த்தங்களில் அதற்குரிய குணங்களையும் தத்துவங்களையுங்குறித்து விசாரப்பதற்கு பிரகிருதிஸாஸ்திரமென்று பெயர்பலபதார்த்தங்களின் சம்யோக வியோக

ங்களால் உண்டாகும் காரியங்களைக்குறித்து விசாரிப்பதற்கு பதார்த்தவிஞ்ஞான் சாஸ்திரமென்று பெயர். இவற்றில் பதார்த்த விஞ்ஞான் சாஸ்திரத்தைக்குறித்து பிரகிருதத்தில் விசாரிக்கப்படாது.

பிரகிருதி சாஸ்திரமானது, யந்திரசாஸ்திரம், திருஷ்டசாஸ்திரம், திரவசாஸ்திரம், வாயுசாஸ்திரம், ககோளசாஸ்திரம் முதலிய பல உள்பிரிவுகளையுடையதாம். இவற்றுள் முதலில் யந்திரசாஸ்திரத்தை ஆரம்பிக்கின்றோம். இதில் பதார்த்தமென்கற சொல்வருமிடத்திலெல்லாம் ஜடபதார்த்தமென்று கொள்ளவேண்டியது.

யந்திரசாஸ்திரஞ்ஞான் பதார்த்தங்களை பிரவாஹி (fluid) என்றும், அப்பிரவாஹி அல்லது கனபதார்த்தம் (solid) என்றும் இரண்டிவகையாய்ப் பிரித்திருக்கிறார்கள். இந்த பிரவாஹியானது சங்கோசநீயப்பிரவாஹி (compressible fluid) என்றும், அசங்கோசநீயப்பிரவாஹி (incompressible fluid) என்றும் இரண்டு உட்பிரிவுகளையுடையதாம். வாயுசாமானியமும் சுருங்குந்தன்மையையுடையதாகையால் சங்கோசநீயப் பிரவாஹியாகும். திரவங்களெல்லாம் என்றும் ஜலமும் அதைப்போன்றத்களும் எவ்வளவு அழுத்தினாலும் சுருங்கமாட்டாதாகையால் அசங்கோசநீயப்பிரவாஹியாகும். இவ்விரண்டு பிரிவுகளிலும் சேராமலும் கெட்டியாயும் உள்ளபதார்த்தங்களெல்லாம் கனபதார்த்தங்களாகும்.

இந்த தூலை மூன்றுபாகங்களாகப் பிரித்து, முதல்பாகத்தில் *ஜடபதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் சாமானியமாயும் சிலதிற்கு விசேஷமாயுமுள்ள தர்மங்களைக்குறித்தும்; இரண்டாம்பாகத்தில் சலன நியமங்களைக்குறித்தும்; மூன்றாம் பாகத்தில் யந்திரசக்திகளைக்குறித்தும் துடர்ச்சியாய் விசாரிக்க நிச்சயித்தோம்.

முதல்பாகம் சாமான்னியதர்மங்கள்.

ஜடபதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் அநவகாசத்தவம், பரிமாணம், ஆகாரம், விபாஜியத்தவம், ஜடத்தவம் ஆகர்ஷகத்தவம் என்கிற ஆறு சாமானிய தர்மங்களுண்டு.

அநவகாச தத்தவம் (Impenetrability) என்கிற தர்மத்தின் வியாபாரத்தினால் இரண்டு பதார்த்தங்கள் ஏககாலத்தில் ஒரே இடத்தில் இருக்கமாட்டாதுகள். இதற்கு திருஷ்டாந்தரமாக, இரண்டு கல்லுகளை ஒன்றுடனொன்று சேர்த்தால் அவை ஒன்றின்மேல் ஒன்றுயாவது ஒன்றின்பக்கத்தில் ஒன்றுயாவது இருக்குமெயல்லாமல் இரண்டும்ஏககாலத்தில் ஏகதேசத்தி லிருக்கமாட்

டாது. மேலும் ஒரு தொட்டியை ஜலத்தால் நிறைத்து அதிலொரு கல்லைவிட்டால் அந்த கல்லின் அளவு ஜலம் வெளியில்வழிந்து விட்டு, அப்படி வழிந்த ஜலம் முன்னிருந்த விடத்தில் பிறகு கல்லிருக்குமேயல்லாமல் கல்லும் ஜலமும் ஒரோகாலத்தில் ஒரேயிடத்தில் இருக்கமாட்டாது. இம்மாதிரியாகவே ஒருதொட்டியை நீரால்நிறைத்து அதில் ஒரு பஞ்சபாத்திரத்தைக் கவிழ்த்து வெவ்வேறு ஆழவளையில் அழித்தினாலும் அந்த பஞ்சபாத்திரத்தில் காற்றிருக்கிறபடியால் அதற்குள் சலம் ஏறமாட்டாது. அதன் பின் புறத்தில் ஒரு ரத்திரமிருக்கும் பக்கத்தில் அந்தவழியாய் பஞ்சபாத்திரத்துக்குள் னிருக்கும் காற்று குமிழிருப்பாய் வெளியில்வருந்தோறும் அதற்குள் இடமுண்டாகி ஜலம்ஏறும். அப்படியரத்திரமில்லாவிட்டாலும் அந்தபாத்திரத்துக்குள் கொஞ்சம் வரையில் ஜலம்ஏறும். ஏனென்றால் காற்று சங்கோசனிய பிரவாகி யாகையால் அதற்கு சுவபாவமாய் வேண்டிய இடத்தைக்காட்டிலும் சுவல்பமான இடத்தில் அடங்கும்படி அதை அழுத்தலாம். ஆகையால் பஞ்சபாத்திரத்தின் அடியிலுள்ள சலம் அதற்குள் னிருக்கும் காற்றை அழுத்தும்போது அந்தக்காற்று கொஞ்சம்சுரிங்கி இடங்கொடுக்குமாகையால் அதற்குள் கொஞ்சம் சலம் ஏறும். ஆனாலும் அதற்குள் காற்றிருக்கிறவளையில் அதை ஜலம் நிறைக்கமாட்டாது. மரத்தில் ஆணியை அடித்தால் முன்மரம்மாத்திர மிருந்தவிடத்தில் மரம் ஆணி மீய்வி ரண்டு மிருக்கிறதேயென்று சிலர் ஆக்ஷேபிக்கலாம். ஆனால் அந்த ஆணியை மறுபடியும் பிடிக்கவிட்டால் முன் அதிருந்த விடத்தில் மரத்தின் ஒருபரமானுவாவது மிருக்கமாட்டாது. ஆதலால் மரமானது பஞ்சமுதலியவற்றைப்போல ரத்திர பதார்த்தமாகையால் ஆணிபிரவேசிக்கு மிடத்திலுள்ள மரத்தின் பரமானுக்கள் விலகி ஆணிக்கு வழிவிடுகிறதேதவிர மரமும் ஆனியும் ஒரோகாலத்தில் ஒரேஇடத்தில் மிருக்கமாட்டாதென்பது, பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கும். ஒரு பஞ்சபாத்திரஜலத்தில் கொஞ்சம் சர்க்கரையை சேர்த்தால் அந்த ஜலத்தின் அளவு விருத்தியாகாமல் முன் ஜலமாதிரம் இருந்தவிடத்தில் பிறகு ஜலம் சர்க்கரை இவ்விரண்டும் மிருக்கிறதேன்கிற சந்தேகம் சகஜமாய்த் தொன்றலாம். ஜலத்தினுடைய பரமானுக்கள் கோளாகாரமாய் இருக்குமென்று இனிநிரூபித்துக் காட்டப்படும். அப்படி உருண்டவடிவாயுள்ள பரமானுக்கள் ஒன்றோடொன்று சேரும்போ

துன்றாய் இணங்காமல் நடுவில் சந்துகளுக்குமென்பதற்கு ஏலுமிச்சங்காய்க்கும்மலைதிருஷ்டாரந்தமாய்க் கொள்ளவேண்டியது. இதுதவிர சர்க்கரை உப்புமுதய சிலபதார்த்தங்கள் கசியும் சபாவத்தை உடையதுகளாக இருக்கிறது. ஆகையால் சர்க்கரை ஜலத்தில் பட்டஉடனே கசிந்து பரமானுக்களுக்கு இடையிலிருக்கும் சின்னரத்திரமளிலுள்ள காற்றை அப்புறப்படுத்திவிட்டு அதில் பிறவேசிக்கிரபடியால் அந்த ஜலத்தின் ரத்திரங்களில் சர்க்கரையிருக்குமேதவிர ஜலமும் சர்க்கரையும் ஏக்காலத்தில் ஏகதேசத்தில் இருக்கமாட்டாது. அந்தரத்திரங்கள் கொள்ளத்தக்கதைக்காட்டிலும் அதிக சர்க்கரையை அந்தநீரில் சேர்த்தால் அப்படியதற்கமாயுள்ளசர்க்கரை நீரின் அடியில்தங்கி அதினளவு ஜலம் வெளியில் வழிந்துவிடும் இரண்டிவித திரவங்களைச் சேர்த்தாலும் சாதாரணமாய் அளவகாசத்தவம்விளங்கும். ஆகிலும் ஜலத்துடன் சிலத்திரவங்களைக் கலக்கும்போது அந்தக்கலப்பானது அந்தஜலத்தின் அளவுக்கதிகமாயும் அவ்விண்ணுள்ளவுக்கும் குறைந்ததாயும் மிருக்குமாகையால் இவ்விடத்தில் இந்த தாம்மத்தப்பிப்போகிறதேயென்று தோன்றலாம். ஆகிலும் பதார்த்தவிக்கியான சாஸரத்தைப்படிக்கும்போது இந்ததர்மத்துக்கு யாதொரு லோபமு மில்லையென்றும் அவற்றின்பரிமாணம் குறைவதற்கு வேறோ ஹேதுவுண்டென்றும் தெரியவரும்.

இரண்டாவது சாமானியதர்மம் பரிமாணமென்பதாம். பரிமாணம் (extension) அளவு. ஆகாசத்தை வியாபிக்கும் பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் பரிமாணமுண்டு. இதன் நீளம், அகலம், கனம், என்று மூன்றுவகைப்படும். கனத்தையே உயரமென்றும் ஆழமென்றும் உலகத்தார் வழங்குவார்கள்.

பரிமாணத்தின் அவதிகே ஆகாரமாகும் (figure) ஆதலால் ஆகாரமில்லாத பதார்த்தம் கிடையாது. மூலபதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் நியமமான ஆகாரமும், சம்புத்தபதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் அனியதமான ஆகாரமுண்டு. ஜலத்தின் பரமானுக்கள் கோளாகாரமாயும், சுலுப்பின் பரமானுக்கள் சதுசிராகாரமாயும், சிலவகை ஸ்படிங்களின் பரமானுக்கள் திரிகோணாகாரமாயும் இன்னு மிப்படியே பலபலவிவகூணமான ரூபங்களை யுடைத்தாயிருக்கும். இதைக்குறித்து அதிகமாய் விரும்புவோர் பதார்த்தவிஞ்ஞாநசாஸ்திரத்தை வாசிக்கவேண்டும்

மாமவேதத்தைச்சோந்தகேனே
பறிவெத்து என்கிற தலவகார
உபறிவெத்து.

முதல்கண்டம்.

“எதினுடைய இச்சையாலும் ஏவலா
லும், மனது பிரவர்த்திக்கின்றது? எதி
னுடைய ஏவலினால் ஆதிப்பிராணனு
ண்டாகிறது? எதினுடைய பிரேரணையி
னால் இந்த வாக்குக்கு உச்சாரணமுண்
டாகிறது? எந்த தெய்வம்கண்ணுக்கும்,
காதுக்கும், பொறி அளிக்கின்றது? எது
காதுக்குக்காது, மனதுக்குமனமும்,
வாக்குக்குவாக்குமோ, அதுவே பிராண
னுக்குப்பிராணன், கண்ணுக்கண்ணு. (அ
தன்பொருட்டு) தீரர்கள் துறவடைந்து
இவ்வுலகத்தில் இறந்தமேல், நித்திய பத
மடைகின்றனர். அதைக்கண்ணுவது, வா
க்காவது, மனமாவது எட்டுகிறதில்லை. அ
தை நாம் அறியோம். அதைச் சொல்லும்
வழியும் நமக்குத்தெரியாது. அது தெறிந்
த்திரு வேறாயும், தெரியாததற்குப் புறம்
பாயும், இருக்கிறதென்று முன்னேருரை
க்கக்கேட்டோம். எது வாக்கினால் விளங்
கவில்லையோ, எதினால்வாக்கு விளங்குகி
றதோ அதுவே பிரம்மமென்று நீ அறி;
எதையானால் இது என்று உபாசிக்கிறா
ர்களோ அதல்ல. எதை மனதினால் சிந்திக்
கக்கூடாதோ, எதினால் மனது சிந்திக்கிற
தென்று சொல்லுகிறார்களோ அதுவே
பிரம்மமென்று நீ அறி. எதையானால் இது
என்று உபாசிக்கிறார்களோ அதுவல்ல.
எதைக் கண்ணால் காணக்கூடாதோ எதி
னால் கண்கள் காண்கின்றனவோ அதுவே
பிரம்மமென்று நீ அறி. எதையானால் இ
து என்று உபாசிக்கிறார்களோ அதுவல்ல.
எது காதினால் கேட்கப்படவில்லையோ, எ
தினால் இந்த காது கேட்கின்றதோ அது
வே பிரம்மமென்று நீ அறி. எதை இது எ
ன்று உபாசிக்கிறார்களோ அதுவல்ல. எது
சுவாசத்தினால் ஜீவிக்கவில்லையோ எதி
னால் மூச்சு கவசிக்கிறதோ அதுவே பிரம்
மமென்று நீ அறி. எதை இது என்று உபா
சிக்கிறார்களோ அதுவல்ல.”

இரண்டாவது கண்டம்.

“(பிரம்மத்தை) நான் நன்றாய் அறிவே
னென்று நீ நினைப்பாயாகில் நீ பிரம்மத்
தினுடையசுவரூபத்தை அறிந்ததும், தேவ
தைகள் விஷயத்தில் அதிஸ்ரபத்தை நீ
அறிந்ததும் நிச்சயமாய் வெகு சுவல்பந்
தான். ஆகையால் யோசிக்கத்தக்கது.
(எனக்கு) தெறிந்ததாய் பாலிக்கிறேன்.
நான் நன்றாய் அறிந்ததாய்தோன்றவில்
லை. எனக்குத் தெறியாதென்றும் நானறி
யவில்லை. எனக்குத் தெறியவில்லையென்

“நான் அறியாமையை நம்பிய யார் அறி
“வானோ அவன் அதை அறிவான். நன்றாய்
“த் தெறியாதென்று நினைக்கிறவன் அறி
“வான். தெறியுமென்பதாய் பாலிப்பவன்
“அறியான். (பிரம்மம்) விசேஷமாய்த் தெ
“றியுமென்பவர்களுக்குத் தெறியாது. தெரி
“யாதென்பவர்களுக்குத் தெரியும். மனதி
“னால் (எட்டத்தக்கதென்று) அறிபவன் அ
“மிருதனாவான். ஆத்மாவால் வீரியத்தை
“யும், ஞானத்தினால் நித்திய பதத்தையும்
“அடைவான். இப்பிறப்பில் அறிந்தால் பி
“ன்பு சத்தியமுண்டாகும். இப்பிறப்பில்
“அறியாவிட்டால் பெருந்துன்பமுண்டா
“கும். சகல பூதங்களிலும் (பிரம்மத்தை)
“ப்பார்க்கிற தீரர்கள் இவ்வுலகத்தைவிட்டு
“நித்திய பதமடைவார்கள்.”

முன்றவது கண்டம்.

“தேவர்களையும் பொருட்டு பிரம்மம் ஜ
“யித்தது. பிரம்மத்தினுடைய ஜயத்தினால்
“தேவதைகள் மகிமையடைந்தார்கள். அவ
“ர்கள் இந்த ஜயம் நம்மதுதான். மகிமை
“நம்மதுதான் என்னென்னோர்கள். அவர்
“களுடைய அந்த எண்ணத்தை அறிந்து,
“அது அவர்கள்முன்பாக ஆவிர்ப்பவித்தது.
“அது பூஜார்கமாவென்பதை அவர்களறிய
“வில்லை. அவர்கள் அக்கினியைப்பார்த்து,
“ஓஜாதவேதவே இது பூஜியமா என்ன அறி
“யென்று சொல்ல அவன் அப்படியே யெ
“ன்று அதிவிடத்தக்கு ஒடினான். அது நீ
“யாடொன்று கேட்க, அவன் நான் அக்கினி,
“நான் ஜாதவேதவே என்று விடையுரைத்
“தான். இப்படிப்பட்ட உன்சக்தி யென்ன
“வென்று பிரம்மம்கேட்க, அவன் பூமியி
“லுள்ள அனைத்தையும் நான் எரித்துவிடு
“வேனென்றான். பிரம்மம் ஒரு திருணத்தை
“ப்போட்டு இதை எரிப்பார்ப்போமென்று
“சொல்ல, அவன் யாவத்சக்தியுடனும் பிர
“யத்தனப்பட்டு அதை யெரிக்கமாட்டா
“மல் திரும்பிச்சென்று இது பூஜார்கமோ
“என்னவோ நான் அறியக்கூடவில்லை யெ
“ன்றான். பின்பு அவர்கள் வாயுவை நோ
“க்கி, ஓவாயு இது பூஜியமாயென்ன அறியெ
“ன்றார்கள். அவன் அப்படியே யென்று ஒ
“டினான். பிரம்மம் நீயாடொன்றுகேட்க, அ
“வன் நான் வாயு நான் மாதரிசுவ என்றுப
“தில் சொன்னான். இப்படிப்பட்ட உன் சக்
“த்தி யென்னவென்று கேட்க, அவன் நான்
“பூமியிலுள்ள சகலத்தையும் பறக்கவடிப்
“பெனென்றான். பிரம்மம் இதைப்பறக்க
“டிவ பார்ப்போமென்று ஒரு திருணத்தை
“வைக்க அவன் தன்பலங்கொண்டவரை
“யில் முயன்றும் அதை அப்புறப்படுத்தமா
“ட்டாமல் ஓடிப்போய் அது பூஜியமோ என்
“னவோ நானறியக்கூடவில்லை யென்றான்.
“பிறகு அவர்கள் இந்திரனைப்பார்த்து, ஓய்
“மகவானே இது பூஜியமோ என்னவோ அ

“நியென்றார்கள். அவன் அப்படியே யென்
“று பிருமத்தினிடத்தில் ஓட அது அந்தர்
“த்தானமாகி விட்டது. பிறகு ஆகாசத்தில்
“மிக ஒளிபொருந்திய ஹைமவதியாகிய உ
“மையென்பவனக்கண்டு இதென்ன பூஜி
“யமாவென்று அவன்கேட்டான்.”

நான்காவது கண்டம்.

“அவன் அது பிருமமென்றும், பிருமம்
“த்தின் இந்த ஜயத்தினால் நீங்கள் மகிமை
“யடைந்தீர்களென்றும் சொல்ல அவன் பி
“ரும்மத்தை யறிந்தான். இதிலுத்தான் அக்
“கினி, வாயு, இந்திரன், இவர்கள் இதர தே
“வர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவரானார்கள்.
“ஏனெனில் அவர்கள் பிருமத்துக்கு சமீ
“பதமானாய் அதை முதலில் பிருமமெ
“ன்ற அறிந்தார்கள். இதிலுத்தான் இந்தி
“ரன் மற்றதேவர்களைக்காட்டிலும் சிறந்த
“வனானான். ஏனெனில் இவன் பிருமத்து
“க்கு சமீபதானாகி அதை முதலில் பிரும
“மென்று அறிந்தான். அதைப்பற்றிய உப
“தேசமியது. அது மின்னல்போல் ஜுவலி
“த்து கண்ணினின்றும் மறைந்தது. இவ்வ
“ளவு தேவர்கள் விஷயத்தில் இனி ஆத்ம
“விஷயத்தைப்பற்றி. மனது அதை எட்டிகி
“ன்றது. அதை மனதினால் தியானிக்கிறார்.
“இதை நிரந்தரமான மனதினால் அறிகிற
“ன். இததான் அதுக்கு (ஜீவனுக்கு) பூஜிய
“ம். அதை பூஜிப்பென்று பூஜிக்கவேண்டிய
“து. இதை அறிந்தவனிடத்தில் சகலபூதங்க
“ளும் பரிதிவைக்கிறதிகள். ஓய் உப நிஷ
“தைச்சொல்லும், உபநிஷத்தைச் சொல்லி
“யாபிற்று. பிருமத்தைப்பற்றிய உபநிஷத்
“த்தைச்சொன்னோம், இதின் (சித்திக்கு) தப
“சம், தமமும், கர்மமும் (சாதனங்கள்) வேத
“ங்களும், சர்வ அங்கங்களும் அதற்கு ஆதா
“ரம், சத்தியம் அதற்கு ஆகரம். இவ்விதமாக
“இதை அறிந்தவன்பாபத்தைவிட்டு அந்ந்
“தமானவும் பிரகாசமானவும், சுவர்கத்தில்
“வாழ்வான் சுவர்கத்தில் வசிப்பான்.”

இந்த உபநிஷத்து பெரும்பாலும் மற்ற
உபநிஷத்துக்களைப் போலவே ஆசாரிய சி
ஷிய சம்பவாத ரூபமாய் வெளியாயிற்று.

இந்த உபநிஷத்து முதல் கண்டம் பிருமம்
சுவரூபத்தை விசாரிக்கிறது. இதின் கருத்தெ
ல்லாங்கூடி பரப்பிருமமானது கண், வாய்,
மூக்குச் செவி முதலிய இந்திரியங்களுக்கு
விஷயமல்ல வென்பதும், கேவலம் மனசி
னால் மாதிரம் தியானிக்கக்கூடிய தென்ப
தும், பிருமத்தின் சிருஷ்டியிலடங்கி, நம்
ம இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகியும், சாதா
ரண ஜனங்களால் உபாசிக்கப்பட்டும், இருங்
கிற யாதொன்றும் பிருமமல்ல வென்ப
தும், இந்த பிருமமொருநந்தாணுபவத்தின்
பொருட்டு, இந்திரிய வியாபாரங்களால் ஜ
னிக்கத்தக்க நசுவரமான இன்பத்தைக் கை
விடுவோர், நித்திய விபூதியை அடைந்து, அ

ழிவற்ற அநந்தமான ஆநந்தத்தை அடைவா
ர்களென்பதுமேயாம்,

இரண்டாம் கண்டமானது பிருமமொரு
த்தை விசாரிக்கின்றது. முதல்கண்டம் கே
வலம் பிருமம் சுவரூபப் பிரதிபாதகமாயிரு
க்கிறது. இரண்டாவது கண்டம் பிருமத்தி
னுடைய அநந்தமானவும், அதிர் வாச்சிய
மானவும் நித்தியகலியாண குணங்களின்
ஹிமையை, நம்முடைய அப்பிரயோஜகத்
துவத்தடனும், அஸமர்த்ததையுடனும், ஒ
ப்பிட்டு, ஸ்தூலமாய் விசாரிக்கின்றது. இத்
ன் முடிவெல்லாங்கூடி, பரப்பிருமத்துக்கு
சுச் சமமான ஞானத்தடனும், அநந்த புரு
ஷாய் சட்டனும் கூடியிருந்தாலும், நம்மால்
சொல்லியாவது நினைத்தாவது முடியுமாட்
டாத, அதினுடைய சுவரூப, சுவரூப, குண
ஆநந்தாதிகளை முற்றும் மறியே நென்பவன்
சற்றுமறியானென்பதும், கடல்களுக்கெல்
லாம் கட்டலாகிய அதினுடைய திவ்யமங்க
குணசமுத்திரக்கரையில் ஒரு கைமணலைத்
ன் நாம் அள்ளினோமென்கிற ஞானத்தையு
டையவனே அதை முற்றும் அறிந்தவனென்
பதுமாம்.

“தேவராய்த் தேவர்க்குந்தெரியாத ஒன்
யுருவாய்” உள்ளதென்கிறபொருளை ஒரு
உபாக்கியானத்தினால் இதின்மூன்று நாட்க
கண்டங்களில் வெளியாக்கி யிருக்கின்றது
பரப்பிருமத்தினுடைய அபரிமித கலியா
ணகுணங்களில் ஒவ்வொன்றையும் ஒரு தே
வதையாக உத்திரோகித்து சொல்லப்படுகி
றதென்றும், தேவதைகளைன்கிற பிரதக்க
ன பூதங்களில்லையென்றும், மற்ற உபநிஷ
த்துக்களையும் வேதங்களையும் படித்துப்பா
க்கும்போது ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குமான
யால் பிரகிருதத்தில் நாங்களதை நீரூபிக்
வேண்டிய ஆவசியகமல்லவே. இவற்றின்ப
ருளெல்லாங்கூடி நம்மைப்போல் ஸ்தூல
ரீரங்களையும், இந்திரியங்களையும், உடைத்த
யிராமலும், பிருமத்துக்கே அவயவங்களா
யுயிருக்கிற, அத்தனுடைய குணங்களிலொ
வொன்றுக்குமே பிருமத்தின் விஷயத்தி
பரிபூர்ண ஞானம் ஜனிக்கவல்லையென்றால்
அல்பபுத்தியும் சாதனங்களுமுடைய நமக்
அபரிமிதஞான முண்டாகமாட்டாதென்ப
கைமுதிகநியாயமாக விருக்கின்றதல்லவா.

இதின் மூன்றாவது கண்டம் ஆரம்பத்தி
“பிருமம்ஜயித்தது” என்கிற வாக்கிய
தைக்கொண்டு அது அக்ரானே ஜயித்தெ
ன்று சிலரும், அக்ரானத்தை ஜயித்தெ
ன்று சிலரும், இன்னும் பலவிதமாக பலரு
பொருள்செய்வார்கள். ஆகிலும் இதுவா
தமாய் நடந்ததையல்லவென்றும், பி
ருமத்தின் மகிமைபை ஒருவாறு தெரிவிச்
ஆசாரியனுடைய புத்தியினால் கற்பிக்கப்
ட்டதென்றும், வெதங்களின் இன்னருகி
பாசங்களில் ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லியி
ப்பதால் விளங்கும். வேதத்தில் வழங்கு

சுவர்கமென்கிறபதம் மோக்ஷத்திலும் வே
றனதல்ல.

நம்முடைய அளவற்ற வேதங்களின் அதி
சுவல்பபாகமாகிய இந்த உபநிஷத்தினாலே
யே, நம்முடைய மத்தகின் விஷயத்தில் கிரி
ஸ்துமதத்தார் சொறியும் நிறைகள் அநி
பாயமாயும், நிராதாரமாய் மிருக்கிறதென்
றும், இதனை கவனிக்காது வெளியில் தத்
துவத்தைத் தேடப்போவோர் அளவற்ற
பொருளிருக்க அரிப்பரிக்கப்போவது போ
லுமென்றும்; அனைவருக்கும் விசிதமாகுமா
கையால், நாங்கள் எங்கள் சக்திக்கு இயை
ந்தவனாயில், வேதங்களின் அர்த்தங்களை
ப்பிரகாரப்படுத்துகின்றோம்.

லார்ட்டு பேகன் வியாசம்

தர்ஜமா.

உயர்பதவி.

அதிகாரி முல்விதத்தில் அடிமை; அரசர் க்
கடிமை, கீர்த்திக்கடிமை; வேலைக்கடிமை,
ஆதலால் அவன் தேகமாவது செய்கையா
வது, காலமாவது, அவனுக்கு சுவாதீனமி
ல்லை. அதிகாரத்தைக்கோரி, சுவாதந்திரியத்
தை இழப்பது, என்றால் அயலார்மேல் அதி
காரத்தை விரும்பி தன்மேல் தனக்குள்ள
அதிகாரத்தை இழப்பது வெருவிந்தை. உய
ர்பதவி யேறுதல் கடிமை; கஷ்டத்தினால்
மனிதன் அதிகக்ஷ்டத்தை யடைகின்றான்.
சிலவிசை அதை அடையும்வழி இழிவாம்,
ஆகலின் மனிதன் தாழ்மையினால் மேன்
மை யடைகின்றான். இருப்போ நிலையல்ல
தவறினால் அதோகதி அல்லது அப்பிரசித்த
ம். இதினும் கொடியதில்லை. அதிகாரத்தை
விட உசிதமானபோது இஷ்டமிராது, இஷ்
டமுள்ளபோது சக்தியிராது. சிறியோர் ப
ழிக்கக்கண்டும் தெருத்தின்னையி விருக்க
விரும்பும் பட்டணத்துக் கிழவரில் சிலரைப்
போல், நிழல் அபேக்ஷிக்கும் பிணிமுப்பி
லும்கூட மனிதன் அப்பிரசித்திய சகியா
மல் அதிகாரத்தை விரும்புவான். உண்மை
பாய் உயர்பதவியுள்ளவன் அயலார் சொல்
லக்கொண்டே தான் சுகியென்று நினைக்க
வேண்டும். தானே ஆராயப்புகில் அது தோ
ன்றது. அவன் பதவியை அயலார் விரும்பு
வதினால் அவர்கள் அப்பிராயத்தில் அவ
னுங்கலப்பானின், அவனிடத்தில் சுகமி
ல்லாவிட்டாலும் கேள்வியினால் மாத்திரம்
சுகியாகவிரும்பான். ஏனெனில் மனிதன் த
ன் குற்றங்களைக் காண்பதில் கடைவனையி
னும், தனதுக்கங்களைக் காண்பதில் முதல்
வனையிருப்பான். உயர்பதவியிலுள்ளவன் த
னக்கு அன்னியனாகி விடுகின்றமையால் உல
கவேலைகளைப் பார்ப்பதில் தன்தேகம்மனோ
சளக்கியங்களை கவனிக்க அவகாசமிராது.
உயர்பதவியில்தான் நன்மைக்குந் தீமைக்

கும் அவகாசம். இவற்றுள் பிந்தியது சாப்
பலமாகும்; தீமையில் இச்சையில்லாமையே
உத்தமம்; சக்தியில்லாமை மத்தியம். ந
ன்மையைச் செய்தலே சர்வசார்பிராஜிய
முமாம்; ஏனெனில் நல்லநினைவு கடவுளுக்
கினிப்பெனினும், மனிதர் மட்டில் அதை
நிறைவெற்றுவடிவ் அது தல்லகனவிலுஞ்
சிறந்ததாகாது. ஆனால் அதை செய்தல் ப
தவியும் அதிகாரமுமின்றிமுடியாது. மனி
தன் முயற்சிக்குப் பயன் புண்ணியமும் சுகி
ருதமும்; அவனோய்வுக்குப் பயன் அவற்றின்
ல்மரணம்; ஏனெனில் மனிதன் கடவுளின்
லீலையைப் புரியவல்லோனெனில், கடவுளி
ன் ஒழிவையும் அவன் அடையவேண்டும்.
உன்வேலை முறையில் நல்லோர் சரிதையை
கவனி, ஏனெனில் அனுக்மமே நீதிபடமாம்.
சிலகாலங்கழித்து உன்சரிதையை யாய்ந்து,
தாக்கூணியத்தை விட்டு, நீமுன்செய்தனவே
நலமல்லவோ வெண்பார். உன்பதவியிலிருந்
து தவறினோர். சரிதையும் கவனி; இதிலு
ன் கருத்து அவர்களை யிகழ்ந்து உன்னைப்
புகழ்ந்துகொள்ளாது, அவர்கள் தவறியவ
ழியில் நின்று விலகவே யாகட்டும். சீர்தி
ருத்துவதில் உன்பிரதிஷ்டையும் கூறுதே.
முன்னோையும் முன்னோயும் பழியாதே.
நீதிகளைச்சொல்வதுமன்றி அனுஷ்டிக்கவு
ம் வேண்டும். ஏற்பாடுகளின் ஆதி உத்தேசத்
தையறிந்து அவற்றிற் பிற்காலம் உண்டான
கெடுதிகளையும்; பூர்வகாலத்தில் இன்னவை
உத்தமம், பிரகிருத்தத்தில் இன்னவை உசி
தம், என்பதையும் தேறு. நீநியதாசாரனாகில்,
உலகத்தாருன்னிடத்திலே திரபார்க்கத்தக்க
வையின்னதென்று அரிவார்கள், சாதனைச்
சொல்பேசாதே. நீவிரியை விட்டு விலகும்
போது அதற்கு ஹேதுவை வெளிப்படுத்த்கூ
று. உன் அதிகார வலுமையைக்கூறாமல் உன்
பதவியின் பாத்தியங்களைக்காத்து. காரியா
ம்சத்தில் மவுனமாய்ச் செலுத்து. உன்கீழுள்
னோர் பாத்தியங்களையும்ரகசி. உன்விவரங்
களில் துழைவதினும், பொதுவுத்தரவு செ
ய்தல் கவுரவமெனக்கொள். உன் அதிகார
முறாமையில் உதவியும் யோசனையுந் தேடி.
அந்கிகரி. அயலார் செய்திசொல்லவந்தால
வர்களைக் கோள்காரரொளமறுக்காமல், அவர்
சொல்லின் சாரத்தை கிரஹி. அதுகாரத்துக்
குறிய குற்றங்கள் ஆவசியம், பரிதானம், க
டிமை, தாக்கூணியம், இந்நான்குமாம், ஆலசி
யத்தை நீக்க, சலபனையும், நியதகாலனாய்
மிருப்பதுமன்றி ஆலசியக் மல்லாது, தொ
ட்டவேலையை முடியாமல் மற்றென்றைத்
தொடாதே. பரிதானத்தைப்பற்றியோவெனி
ல், வாங்குவோன் கைகளைக்கட்டுவதே போ
தாது, கொடுப்போர் கைகளையும் கட்டவே
ண்டும். பாரிசுத்தியத்தை யாசரிப்பதனால்
முதற்பயன் கிடைக்கும், பரிதானத்தைப் ப
கைப்பதினால் மற்றென்று கிடைக்கும். குற்
றமாத் திரமன்றி ஜயமும் நீக்கு. ஸ்தைரிய

மில்லாது, தெளிவான காரணமின்றி மாறினல், லஞ்சம் வாங்குவதாய் சந்தேகம் ஜனிக்கும். ஆகவே நீ விதியின்றும் விலகும் போதேல்லாம், அப்படி விலகுவதையும், அதற்குரிய காரணத்தையும் வெளிப்படவரை, வேறொரு யோக்கியதை யில்லாத ஆசிரதனிருப்பின் அவனை லஞ்சத்துக்குக் கள்வாழியெனக் கொள்வார்கள். கடிமையோவெனில், இது அகத்தியமற்ற அதிருப்திக்குக்காரணம். கண்டிப்பினால் பயமுண்டாகும்; கடிமையினாலோ பகையுண்டாகும். அதிகாரமுரைமையிற் செய்யும் ஸ்வரூப சிஷையும், நிந்தியமாயும், ஹாசியமாய் மன்றி கவுரவமாயிருக்கவேண்டும். தாக்கூணியமோவெனில், லஞ்சத்தினுங்கொடிது. ஏனெனில் லஞ்சம் அபூர்வமாய் கிடைக்கும். சிபார்சுக்குள் படி, அது எப்பொழுதும் வரும். “தாக்கூணியமுடைமை நலமன்று; அதையுடையவன் ஒரு பிடிசோற்றுக்கு விதியைக்கடப்பான்” என்று ஸாலமன் சொல்லியிருக்கிறான். “இடம் ஆளேக்காட்டி, சிலரை நல்லோராயும், சிலரைக் கேட்டோராயும் காட்டும்.” என் கிற பழமொழி உண்மையே. உயர்ப்பதவியில் சீர்மையடைவதே நற்குணங்களுக்குச் சரியானகுறி; ஏனெனில் நற்குண நற்செய்கைகளுக்கிடம் உயர்ப்பதவியே, இயற்கையில் பொருள்கள் நிலைக்கு வேகமாயும், நிலையில் நிதானமாயும், சலிப்பதுபோல, பிரயத்தனத்தில் ஆதரமாயும், வேகமாயுமுள்ள நற்குணம், பலத்தில் நிதானமாயும், சாந்தமாயுமிருக்கும். உயர்ப்பதவிக்கு சுற்றுவழியே யன்றி வேரில்லை. இருகக்ஷியிருந்தால் ஒருவருடன் சேர்ந்து முயன்று, பதவியடைந்ததெல்லாம் நதி நிலைமை கொள்ளு. உன் முன்னோணைக்குறித்து நன்றாயும், பக்ஷமாயும் பேசு. இல்லெனில், உன்னுளைக்குப்பிறகு அங்கடனுனக்குச் செல்லாம். கூட்டாளிகளிருப்பின் அவர்களை கவுரவப்படுத்து. அவர்கள் கோரும்போது அவர்கள் வரமையறுக்காது. அவர்கள் எதிர்பாராத பொழுதும் வரவழைத்து ஆதரி. உன் அதிகாரத்துக்கு வெளியிலும், உன்பதவியை நினைக்காதே. “இவன் இடத்திலிருக்குப்போது வேறொளிகிறான்” என உலகத்தார் வழங்குப்டும்.

பழமொழிகள்.

அன்புளார்க்குண்டு இன்புளார்கேண்மை.
அப்பன்வெட்டியகிணொன்று அதில்விழுந்துசாகலாமா.

ஆக்கப்பொறுத்த உனக்கு ஆறப்பொறுக்காதோ.

ஆசைவெட்கமறியாது.

ஆசையுள்ளளவும் அலைச்சலுமுண்டு.

ஆடுநனைகிறதென்று கோரையழுகிறதாம்.

ஆய்ந்தோய்ந்துபாராதவன் தான்சாலக்கடவான்.

ஆருமற்றதேதாரம் ஊரிலொருவனேதோழன்.

*ஆவாணயிலையும் ஆபத்துக்குதவும்.

ஆளுக்கொருகுட்டிக்குடனால அடியேன்தலைமொட்டை.

ஆறினகஞ்சிபழங்கஞ்சி.

வர்த்தமானக்குறிப்பு.

லோகோபகாரம்.

செல்வப்பொருளுள்ளவிடத்தில் கல்விப்பொருளும் கலந்திருந்தாலன்றி அது பரிமாணிக்கமாட்டாததல்லவா. மது இராஜதானியில் அனேக ஜமீன்தாரர்களுண்டாயிருந்தும் பொதுப்புய னின்னதென்றும், உண்மையானப் பிரதிஷ்டை யின்னதென்றும் அறிந்து அதற்குத்தக்கபடி நடப்பவர் சிலரே. நவராத்திரிதோறும் பண்டிதர்களுக்குச் சன்மானஞ்செய்து சமஸ்கிருதபாஷையை ஜீர்ணோத்தாரணம்செய்து வரும் வெங்கடகிரி ஜமீன்தாரருடைய கீர்த்தி அவரைச்சுத்திதுமுள்ள இரண்டி மூன்று ஜில்லாக்களில் பாசித்தமாகவிருக்கிறது. இராமநாதபுரம் ஜமீன்தார் இவ்வாறு நவராத்திரிதோறுமும் பண்டிதர்களுக்குச் சன்மானம்செய்வதும்தத்திரமேயன்றி, சிலகாலத்துக்குமுன் மதுரையில் வைத்தியசாலைக்காக ௨௦௦௦௦ ரூபாயும், பெண்பிள்ளைகள் பாடசாலைக்காக ௨௫௦௦-ரூபாயும், கஞ்சியில் ஹானோபிவ, சட்கோபாசாரியர் சமஸ்கிருத பாடசாலைக்கு ௧௦௦௦௦-ரூபாயும், வைத்தியசாலைக்கு ௧௦௦௦-ரூபாயும் கொடுத்ததும், இன்னும் பலவித தர்மங்களுஞ்செய்து வருவது சென்னைப்பட்டணத்துக்குத் தெற்கிலுள்ள அனைவருக்கும் நன்றியுத்தெரிந்திருக்கிறது. இந்த ஜமீன்தாரருடைய கல்வியையும், அவர் மந்திரியுடைய கல்வியையும் சேர்த்து யோசித்தால் சர்க்கரைப்பதலில் தேன்மாறி பெய்த்ததுபோல் தோன்றும். இவர்கள் கீர்த்தியெல்லாம் மறைக்கத்தக்கசெய்கைகையுடையவிஜயநகரம் ஹாராஜாவைக்குறித்து முக்கியமாய்க்கொண்டாவேண்டியிருக்கிறது. சென்றபுதுவருஷகாலமாய் ரோட்டிகள், ஏரிகள் குளங்கள் முதலியவற்றை உண்டாக்குவதிலும், மராமத்து செய்விப்பதிலும் ஸ்கம் லக்ஷமாய் இவர் செலவழித்தது எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கிறது. விஜயநகரத்தில் ஒரு ஓளவுதசாலையும், ஏழைகளுக்குப் பிரசவசாலையும், கவரன்மெண்டு ஜில்லாஸ்கூல்களுக்குச் சமமான ஒரு பாடசாலையும், அவர் ஜமீன்தாரியிலுள்ள முக்கி

ட்டணங்கள் தெயும் பாடசாலைகளும் ஏற்
படுத்தியிருக்கிறார். கடைசியாக விஜயநகர
திருவிளையுள்ள தர்ம வைத்தியசாலையிலிருக்கும்
நோயாளிகளில் ஏழையாயுள்ளவர்களின் ஜீ
வனுக்குத் தமராக ஒரு பெருந்தொகை யளிக்க
வும், அவருடைய கீர்த்தி பங்காளம்வகை
யில் பரவி கவர்னர்ஜனரல் அவருக்கு ம
ஹாராஜா என்கிற பிருதுப்பெயரை அளித்
தொன்று சொல்ல நாங்கள் அடைந்த ச
தோஷத்தைச் சொல்லமுடியாது. இதி
னால் வரும் கவரவம் நமது தேசத்தாருதே
வன் தி அந்த மஹாராஜாவதல்லை. கவர்னர்
ஜனரல் இன்கவுன்சலில் இவர் ஒருமெம்பரா
ஏற்படுத்தப்பட்ட சங்கதி எல்லோருக்கும்
திரிந்திருக்கத்தல்லவா. நமது தேசத்தி
யுள்ள மற்ற ஜமீன்தாரர்களும் சுத்தமாய்
நர்மம் செய்யாமலிருக்கவில்லை. ஆனால்
தர்மங்களின் தாரதமியம் அவர்களுக்குத்
தரியாமையால் அவர்கள் செய்வதும் பரி
யளிக்காமல் போகிறது. வித்தியாதர்மத்
தக்குச் சிறந்தது ஒன்றுமில்லை. நோயாளி
தருக்குச் செய்யும் உபகாரம் அதற்கிரண்
யாதவாம். மற்ற தர்மங்கள் பலவுண்டெ
னினும் இவற்றிற்கு ஒப்பாகாதென்பது உ
ருவங்கைக் கனியாகவிருக்கிறது. இதெல்
லாம் எப்படியிருந்தபோதிலும் நமது ஆதம்
நர்மம் ஒன்றிருக்கிறது. அதை நிறைவே
றுவதினால் விளையும் கீர்த்தியை எந்த ம
புருஷனுக்காகக் கடவுள் வைத்திருக்கிற
தோ தெரியவில்லை. சமஸ்கிருதபாவை நா
ருக்குநான் மலினமாவதை எல்லாரும் க
ண்டிருந்தும் அதை ஜீரணேத்தாரணம் செ
ய்யவேண்டிமென்னும் என்னும் இதுவகை
யில் ஒருவர்க்குமுண்டாகவில்லை. சாஸ்திர
யிய சாஸ்திராதிகள் படிக்கத்தக்க சிறந்
த பாடசாலைகளை யேற்படுத்தி சுபோதக
மானிரந்தங்களை யுண்டாக்கி, நமது தா
ப்பாவையை விருத்திசெய்ய மனமிருந்
தால் எந்த ஜமீன்தாரரால் முடியாது? இ
தத்தில் புகழையும், பரத்தில் நல்லகதியை
யும் அளிக்கத்தக்க இந்த நற்செய்கையை
நங்கள் தங்கள் சத்திக்குத் தக்கபடி ச
லம் ஜமீன்தாரர்களும் யுத்தனத்து முடிப
தாரர்களென்று நாங்கள் வெகு ஆவலுடன்
கொருகிறோம்.

லெஜிஸ் லேடிவ் கவுன்சல்.

கூல்கத்தா, சென்னப்பட்டணம், பொம்
பாய். இந்த மூன்று இராஜதானிகளிலுமு
ள்ள ஸ்மால்காஸ் கோர்ட்டார் இதுவகை
யில் ரூ 00-ரூபாயிக்கு உள்பட்ட வியாச்சி

யங்களைப் பிடித்துத் தீர்மானித்துவந்தார்
எல்லவா. கவர்னர்ஜனரல் இன்கவுன்சல்
வர்களால் விதிக்கப்பட்ட கவுன்சலுப் பி
ய உசு - வது ஆக்ட்டிவ்ஸ் மேற்படி கோ
ர்ட்டாருக்கு ரூ 00 - ரூபாய் வகையில் வி
யாஜியம் பிடிக்க அதிகாரம் கொடுக்கப்
பிடுக்கிறது. இதுவகையில் அந்தக் கோர்ட்
டுகளில் பாரிஷ்டர்களும், வக்கீல்களும், அ
ட்டர்னிகளும், ஹாஜராகி வாதித்துவந்தகே
சுகளில் ஜயித்தகஷ்டிக்காரனுக்குத் தோ
ற்றவனிடத்திலிருந்து பிளீடர் பீசுக்காகக்
கோர்ட்டிச்செலவில் கூடிவந்துகொண்டிரு
ந்தது. இந்த ஆக்ட்டிவ்ஸ் பாரிஷ்டர்களை
வைத்துக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு இவ்வள
வுபீசும், அட்டர்னிகளை வைத்துக்கொள்ளு
கிறவர்களுக்கு இவ்வளவு பீசும் கோர்ட்டிச்
செலவில் கூடிவருமென்று விதி யேற்பட்
பிடுக்கையில் வக்கீல்களைக்குறித்து யாதொ
ன்றும் சொல்லவில்லை. இவ்வாறு இந்தச் ச
ட்டம் பிறந்ததற்கு ஹேது இன்னதென்று
தெரியவில்லை. ஹைகோர்ட்டுக்காக சீமை
மஹாராணியவர்களனுப்பிய சார்ட்டரில் பி
ளீடர்களில் மூன்று தரகதி யேற்படுத்தி மு
தல் தரகதி பாரிஷ்டர்களென்றும், இரண்
டாவது வக்கீல்களென்றும், மூன்றாவது அ
ட்டர்னிகளென்றும், பாரிஷ்ட்டர்கள் பேச
மாத்திரம் கூடுமென்றும், அட்டர்னிகள்
ஹாஜராகி வியவகாரத்தை நடத்தமாத்திர
ம் கூடுமென்றும், வக்கீல்கள் இரண்டை
யும் செய்யக்கூடுமென்றும் விதித்திருக்கி
றது. ஆகையால் வக்கீல்களுக்குக் கீழும்
மேலுமிருப்பவர்களைக்குறித்து ஏற்பாதிசெ
ய்தவர்கள் வக்கீல்களைக்குறித்துமாத்திரம்
மற்றத்தபோயிருப்பார்களென்று நினைக்கக்
கூடவில்லை. யோக்கியதைக் குறைவோ
என்றால் ஹைகோர்ட்டில் வாதிக்கத்தக்க
வர்களுக்கு ஸ்மால் காஸ்-கோர்ட்டில்வா
திக்கத் திறமையிலையென்பார்களா. இ
தையெல்லாம் யோசிக்குங்கால் ஹிந்துக்க
ளாய்ப் பிறந்திருப்பதுதவிர வேறே அஸ
மர்த்ததையினால் வக்கீல்கள் நீக்கப்பட்ட
ர்களென்று நினைக்கக்கூடவில்லை. சார்ட்
ட்டர் ஒருவிதமாகவிருக்கையில் ஹைகோர்ட்
டுஜட்ஜுகள் ஒருவிதமாய் நடத்தத் துணிந்
தபோது அவர்களுக்குச் சட்டம் பிறப்பிக்க
அதிகாரமுள்ள இந்தியா லெஜிஸ்லேட்டிவ்
கவுன்சலார் எப்படிதான் செய்யக்கூடாது.
முன்னொருக்கால் குசவனுக்குக் கனிமண்
கட்டளை யிடுவதாவென்றொருவன் ஹிந்துக்
களைப் பார்த்துக்கேட்டான். அதை இப்
போது நினைத்துக்கொள்ளவேண்டியிருக்
கிறது.

வால்நகூத்திரம்.

பிரான்சுதேசத்திலிருந்து வந்த ஒரு க கோளசூல்திரி கஅசுரு(ரு)த்தில் ஒரு வால்நகூத்திரம் தோன்றுமென்றும், அது பூமிக்கு அதிசயிப்பத்தில் செல்லுமென்றும், ஒருவேளை பூமியுடன் ஒட்டிக்கொண்டாலும் ஒட்டிக்கொள்ளுமென்றும், அப்படிக்கில்லாவிட்டால் பலநாள் இரவில்லாமல் பலகலாகவே யிருக்குமென்றும் சொன்னதாய் ஒரு வதந்தி யுண்டாயிருக்கிறது. இது உண்மையாயிருக்குமென்று நினைக்கக்கூடவில்லை. ஏனெனில் கடவுளின் அபரிமித கருணையை யோசிக்குங்கால் இவ்வுலகத்திலுள்ள அனைவரையும், ஏககாலத்தில் அவர் அழிக்க எண்ணுவாரென்று நினைக்கக் கூடவில்லை. பூமியைக்காட்டிலும் பலமடங்கு பெரிதாயுள்ள அப்படிப்பட்டவால்நகூத்திரம் பூமியை இடிக்குமாகில் இந்தப்பூமி பொருட்பொடியாய் உடைந்துபோகும். அப்படிக்கன்றி வெகு சமீபமாய்ச் செல்லும்பகூத்தில் பூமியிலுள்ள சகலமும் எரிந்து சாம்பலாகிவிடும். ஆகையால் இப்படிப்பட்ட பொடிய சிண்கூையைக் கடவுள் நமக்கு விதிப்பாரென்று நினைக்கக்கூடவில்லை. எங்கேயாவது ஒரு பாகத்தில் பூகம்பமுண்டாவதும் பூமி வெடிப்பதும், அதனால் இரண்டிரு கிராமங்கள் முழுகிப்போவதுமுண்டு. யுகாந்தரங்களில் பிரளயங்கள் நேரிடுவதாய்ப்புத்தகங்களில் பார்த்திருக்கிறோம். இப்படிப்பட்ட பிரளயம் நேரிட்டதாயாவது, நேரிடுமென்றாவது இதுவரையில் ஒருவரும் சுவப்பினத்திலும் நினைக்கவில்லை. உலகத்திலுள்ள ஒருவர்தப்பாமல் எல்லாரும் கொடுமாவிகளென்று நினைக்கக்கூடுமா, இதைச் சொன்னவருக்கு சித்தப் பிரமமாவதிருக்கவேண்டும், அல்லது அவர் கணிதமாவது பிசுயிருக்கவேண்டுமென்று பலர் நினைக்கிறார்கள். இதெப்படியிருந்தபோதிலும் இதைக் கேட்கும்போது ஒரு கதைஞாபகத்துக்குவரும். ஒருக்கால் ஒரு தார்க்கிகன், ஜோலியன், வைத்தியன், பாடகன், கணக்கன் இவ்வைவரும் யாத்திராபுரப்பட்டுப்போகையில் மார்க்கத்தில் ஓரிடத்தில் தங்கினார்கள். வைத்தியன் கறிகாயக்காகக் கடைக்குப்போய் ஒவ்வொரு கறியையும் பார்த்து இது பித்தம், இது வாயு, இது சூடு, என்று எல்லாவற்றையும் தள்ளிவிட்டு கூடியவரையில் ஆரோக்கியமானது பிர்ண்டையொன்றுதானென்று நிச்சயித்து அதில் ஒரு சமை வாங்கிக்கொண்டுவந்தான். நெய்வாங்கிவரப்போன தார்க்கிகன் நெய்யை

வாங்கிக்கொண்டு மீளுகையில் கிருத்தத்துக்கு பாத்திரம் ஆதாரமோ பாத்திரத்துக்கு கிருதம் ஆதாரமோ என்கிற சந்தேகந்தோன்றி அதைப் பரிசுஷிக்கும்பொருட்டு கிண்ணத்தைக்கவிழ்க்க நெய் தறையில் கொட்டிப்போயிற்று. இலை பறித்துவரப்போன ஜோசியன் ஒரு உயர்ந்த ஆலைமரத்தின்மீது தேறி மேல்கிளையைத் தாவ எத்தனிக்கையில் கௌளி சொன்னதைக்கேட்டு இது கரியானவேளையல்லவென்று நிச்சயித்து இறங்கத்தொடங்கி ஒருகாலை கீழ்க்கலைவைக்கயத்தனிக்கையில் யாரோ ஒருவன் துமபக்கேட்டான். பிறகு தும்பும்போதுசெய்யும் வேலை வம்பாகமுடியுமென்று நினைத்து, சுற்றுவெறுமைநிற்க நிச்சயித்தான். அச்சமயத்தில் ஒரு ஆந்தை சப்திக்கக்கேட்டு, ஆந்தைசொல்வது சாந்துணையும் துன்பமென்பார்களே இனியோ சிக்கலாகாதென்றெண்ணி, தறையில்குதித்து, இடுப்பையொடித்துக்கொண்டு, மரத்தடியிற்கிடந்தான். வருகுவாங்கிவரச்சென்ற கணக்கன் மார்க்கத்தில் ஓராற்றைக்கண்டு, இதில்கண்முடியாயிறங்கலாகாதென்று யோசித்து அதில்கரையிலுட்கார்ந்தான். பிறகு அதைக்கடந்துவந்த ஒருவனை அவ்வாற்றில் எவ்வளவு ஜலம் வருகிறதென்றுகேட்க, அவன் அதிஜலமேதுபோவேன்றான். நிமிஷத்துக்கொல்லாம் மற்றொருவனைக்கண்டுகேட்க அவன் கணக்கால் 'வெள்ளம்வருகிறதென்று வகையுணாத்தான். பிறகு இவ்வொருவனைக்கேட்க அவன் மாளவபிரபாகம், வருகிறதென்று பதில்சொன்னான். கடைசியில்கணக்கன் முக்கால் மூன்றுதரம்கேட்டதுபோதுமென்று கணக்கிட்டு, சகிடுமுதற்கால்மட்டும் வருமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு ஆற்றில் இறங்கினஉடனே 'மேல்வெள்ளம்வந்து அவனை அடித்துக்கொண்டுபோகையில், கணக்குப்பிசுகிப்போயிற்று இவ்வொருநடவை பாரக்கிறேனென்றுசெல்லிக்கொண்டே இறந்தான். கடைசியிலவெனியில் போனவர்களில் ஒருவரும் வராமையைக்கண்டு வெகுநேரம் காத்திருந்தபாடகன் அருகிலிருந்த செத்தைகளைக்கொளுத்தி சோறுசமைக்கத் தொடங்கினான். சோறுகொதிக்கத்தொடங்கினஉடனே அவன் தனக்குத் தெரிந்தவரையில் பலவிதமயத் தாளம்போட்டிப்பார்த்தும், கொடியோசை ஒருதாளத்தாக்கும் இசையுமைக்கண்டு, இது அபதாளமாயிருக்கிறதென்று அதைஉடைத்தான்.

த த் து வ ப் ப தி நி.

சென்னைப்பட்டணம் கஅகசஸ்ர ஜூலை 1964 எ வ. [இல. ந.

கடவுள்துதி.

இராகம் - தோடி - ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

பிரமநீயேசரணம்-நான்பிழைக்கத் தந்தருளுபகரணம்.

அநுபல்லவி.

என்வினையாலடைய-ஒருக்காலும்முடியாது,
உன்னருளாலோவெனில்-ஒர்நொடியுஞ்செல்லாது.....பிரம.

சரணங்கள்.

- க. அன்புள்ளதாயும்நீயே-அருமைத்தந்தையுமீயே,
உண்மைச்சுற்றமும்நீயே-உறுதிநண்பனும்நீயே,
அரியசெல்வமும்நீயே-ஆந்தர்தும்நீயே,
எல்லாமெனக்குநீயே-அல்லாமல்வேறில்லை.....பிரம.
- உ. துணையிலாவிரவிற்கு-இனையிலாக்காவலாக,
அஞ்ஞானவிருளுக்கு-மெஞ்ஞானவிளக்காக,
பாவப்பனிதனிற்கு-பலத்தவெயிலுமாக,
இரங்கியருளுமெந்தன்-இன்பக்கடவுளான.....பிரம.
- ந. பொன்னிலொளிபோலும்-பூவிமணம்போலும்,
உயிருக்குபிராயும்-உடலுக்குடலாயும்,
என்றும்பிரியாமல்-என்னுடனேயிருந்து,
நற்கதியளிக்கின்ற-நாதனாய்வந்துதித்த.....பிரம.

அட்டவணை.

விஷயங்கள்.

பக்கம்.

கடவுள்துதி.....	ந.ந.
விளம்பரம்.....	ந.ந.
தத்துவபோதினி.....	ந.ச.
பண்களுக்குக் கல்வி.....	ந.ரு.
தய்வபகத்தியாலுண்டாகும் சுகம்.....	ந.க.
ரத்தசாஸ்திரம்.....	ச.0
ரகிருதிசாஸ்திரம்.....	ச.உ.
பரிஷத்து.....	ச.ந.
ரார்ட்டிபேகன் வியாசம்.....	ச.ரு.
ரத்தமானக்குறிப்பு.....	ச.ரு.
ரவிடென்ஸிகாரலெஜ்.....	ச.க.
ரார்மஸ்ஸூல்.....	ச.க.
ராயில்வண்டி.....	ச.க.

பஞ்சஸ்கிரு.....	ச.எ.
பழமொழிகள்.....	ச.எ.
காலைவந்தனம்.....	ச.எ.
மாலைவந்தனம்.....	ச.எ.
அகவிலை.....	ச.அ.

விளம்பரம்.

இந்தச் சென்னைத் தத்துவ போதினியை வாங்க மனமுடையவர்கள் மயிலாப்பூரில் வேதஸுமார்ஜத்தின் காரியதரிசியாகிய-வைகோர்ட்டி வக்கீல், வ. இராஜகோபாலாசாரியருக்கு, எழுத்து மூலமாய்த் தெரிவித்துக் கொள்ளவேண்டியது.

இதற்குச் சந்தாவிவரம்.

சென்னைப்பட்டணத்திலுள்ள
வர்கள் வருஷம் ஒன்றுக்கு
ரூபாய்..... க - ௮ - ௦
அதற்கு வெளியிலுள்ளவர் த
பால் கூலியுடன் சேர்த்து
வருஷம்ஒன்றுக்கு ரூபாய். ௨ - ௦ - ௦
பத்துபிரதிகளுக்கு அதிகமாய்
வாங்கும் வெளியிலுள்ளவ
ர்கள் தபால் கூலியுடன்சே
ர்த்து வருஷம் ஒன்றுக்கு
ரூபாய்..... க - ௧௨ - ௦

இதற்குச் சந்தாதாரர்கள் தங்கள் சந்
தாக்களை அந்தந்த வருஷத்தில் முன்ப
ணமாய்க் கட்டவேண்டியது. மேமாசத்
துக்கு மேமாசம் இதற்கு வருஷமாய்க்
கொள்ளவேண்டியது. வருஷ நடுவில்
வாங்கத் தொடங்குவோர் வருஷத்திய
சந்தாவும் கொடுக்கவேண்டும்.

வெளியிலிருந்து சந்தா அனுப்பவே
ண்டியவர்கள் தபால்முத்திகைகளைனுப்ப
லாம். ஆனால், அப்படி யனுப்பப்படும்
முத்திகைகளை மாற்றுவதற்காக, ரூபாய்
ஒன்றுக்கு-ஒரு அணா வீதம் வட்டம்சே
ர்த்து அனுப்பவேண்டியது.

இந்தப் பத்திரிகையின் சந்தாதாரர்க
ளும், பங்குக்காரர்களும், இடம்மாறும்
போது அந்த விவரத்தை தயைசெய்து
காரியதர்சிக்குத் தெரிவிக்கவேண்டியது.

தத்துவ போதினி.

சோதரர்களே, இந்தப்பத்திரிகையில்
எழுதப்படும் வேதார்த்தங்களெல்லாம், ச
ம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள வாக்கியங்களினின்று
பதத்துக்குப்பதம் சரியாய் மொழிபெயர்த்
து எழுதப்படுவதால், சில பாகங்களுக்கு
ஸ்பஷ்டமாய் பொருள் தெரியாமலும், ப்
ர்வோத்தர விரோதங்களிருப்பதுபோலும்
தோன்றும். அந்த ஆதியோடந்தமாய் ந
ன்றாய்ப் படிக்காதவர்களுக்கு இவ்வித சந்
தேகங்கள் நீங்குவது அருமையாகையா
லும், வேதத்தின் பாவை சாதாரணமாய்
உலகத்திலுள்ள வியாகரணவிதிகளுக்கு உ
ள்படாமையாலும், அதை ஆழலாக்கிரம் ஐ
கண்டிகம்செய்து, யுக்தமாகப் பொருள்வி
ளங்கும்படிசெய்ய பாஷியமென்று வழங்

கிவரும் உரைநூல்களின் உதவி ஆவசியக்
மாகும். இதுபற்றிதான் சங்கராசாரியர், இ
ராமானுஜாசாரியர், மத்துவாசாரியர், வித்
தியாரண்யர், ராஜாராமோஹனராய், முத
லிய அனேக நவீன வித்துவான்களும், ப்
வத்தில் வேதங்கள் பிறந்தகாலத்தில் உயிர்
வாழ்ந்த ரிஷிகளும் வேதங்களுக் குரைசெ
ய்திருக்கின்றனர்.

சுவபாவத்தில் ஒரோ தன்மையையுடைய
ஆற்றுகீர் பலவகைநிலத்தில் பிரவஹிக்குந்
தோரும், அதின் நிறமும், குணமும், உருசி
யும் மாறுவது லோகப்பிரசித்தம். இம்மா
திரியாகவே மேற்கண்ட உரைகளை யெழு
திய பாஷியகாரர்கள் பிரம்மத்தின்விஷய
த்தில் முதலில் பலவித அபிப்பிராயத்தைக்
கொண்டு, பிறகு அதற்கு இயைந்தபடி வே
தமுழுமைக்கும் பொருள்செய்து முடித்த
னர். வெள்ளைக்கண்ணாடியால் பார்க்கும்
போது சுவபாவரூபமாய்த் தென்படும் பதா
ர்த்தங்களே, பச்சைக்கண்ணாடியால் பார்த்
தால் பச்சையாகவும், செகப்புக்கண்ணாடி
யால் பார்த்தால் செகப்பாகவும், தோன்று
வதுபோல, நமக்கு ஞானக் கண்ணாடியாக
வதவும், ஆதியபிப்பிராயத்துடன் வேதத்
தைப் படிக்கப்புகில், அதிலெங்கும் அவ்வ
பிப்பிராயமே தோன்றுமல்லவா?

இதுபற்றிதான் பிரகிருதத்தில் அந்த பா
ஷியகாரர்களுடைய உதவியின்றி சப்தத்
தின்பேரில் பொருளெழுதுகின்றனம். அ
ன்றியும், நம்முடைய மதம் துவைத, அத்த
வைத, விசிஷ்டாதத்துவைதங்களாகிய மூன்
றுபெரும் பிரிவுகளை யுடைத்தாயிருக்கின்
றமையால், வேதபாஷியங்களும் மூன்று வி
தமாகவிருக்குமாகையாலும், ஒரு மதத்
தாருடைய பாஷியத்தை யனுசரித்த வே
தத்திற்குப் பொருள் செய்வோமாகில் மற்ற
மதஸ்தர்களுக்கு இசையாதாகையாலும்; ந
மது தேசத்தார் அனைவருக்கும் பொதுவா
ன இந்தப்பத்திரிகையில் ஒரு மதத்தையே
அவலம்பித்துப் பேசுவது உசிதமல்லவா
கையாலும்; பலமதத்தாருடைய பாஷியங்
களையும் அனுசரித்து இந்தச் சிரியபத்திரி
கையில் உரைசெய்து விளக்குவது அசாத
தியமாகையாலும், முற்றும் வேதத்தின்
பொருளே தெரியாமையைக் காட்டிலும்
அதன்பொருளெல்லாம் ஒருவாறு ஸ்தூ
மாய்த் தெரிந்திருப்பது வெகு நலமாகை
யாலும், நாங்களிவ்வாறு எழுத நிச்சயித்
தோம். ஸ்தூலஞ்ஞானந்தெரிந்தபிறகு, ஸ்
வ்விதத்திலாவது சந்தேகந்தோன்றும்போ
து, அவரவருக்கு இஷ்டமுள்ள பாஷியத்
தின் சகாயத்தால், சந்தேகநிவர்த்திசெய்

தகொள்ளலாம். சிலருக்குச் சந்தேகமே தோன்றாமலிருப்பதும் சாத்தியமேயாகை பால், அவர்கள் பாஷியங்களின் சகாயமே பணி, தாமாய் சமனுவயம்செய்து, சரியானபொருளை யறிந்துகொள்ளக்கூடும்.

இதறிந், தொடங்கும்போதே பாஷியங்களிலுள்ள கலவரங்களை யெல்லாம் சொல்லும்பகூத்தில், கண்ணைக்கட்டி காட்டில் விட்டதுபோலிருக்குமாயைவால், கொஞ்சனாம் மூலத்தைமாதிரம் மொழிபெயர்த்துச்சொல்லி, பிறகு பொருள்களெல்லாம் குரோடசரித்துச் சொல்வது உசிதமாயிருக்கும். அதுவகையில் காத்திருக்க மனமிருமால் பாஷியங்களின் சகாயங்களை விரும்புவோர் யாராவதிருக்கும் பகூத்தில், அவர்கள் நவீனபாஷியங்களைப் பார்ப்பதுடன் கூட பிராசீன பாஷியங்களையும், நிருக்கிகளையும் பார்த்தால், வெகு திருப்திகரமாயிருக்குமென்றுமாதிரம் எச்சரிக்கப்படுகின்றது.

நம்முடைய மதத்துக்கு அஸ்திபாரமாகிய வேதங்களும், பாஷியங்களும், நான்குநூரை மலினமாகி, அழிந்துகொண்டிருவதை நம்மில் எல்லோரும் அறிந்திருந்தும், அவையெல்லாம் அப்படி அழிந்தாலும் அறியலாமேயன்றி, அவற்றை யச்சிடக்கூடாதென்று பலர் ஆக்ஷேபிக்கின்றனர். ஆயினும் நம்முடைய மதம் நிலைபெற்றிருக்க வேண்டுமெனும் கருத்துள்ள விவேகிகள், அப்படி யாக்ஷேபிப்பார்களென்று நாங்கள் நினைக்கவில்லை. ஆகிலும், ஆழமறியாமல் காலிட்டுக்கொள்வது சரியல்லவாகையால், முன்னுதாய் நம்மவரின் அபிப்பிராயத்தை யறிந்துகொண்டு தொடங்குவது சரியென்று நிச்சயித்தோம். இல்லாவிட்டால், அளவற்றபொருள் செலவுசெய்து அச்சியற்றிய பிறகு புஸ்தகங்கள் செல்வாகாவிட்டால் என்னபயன் கைக்கூடும்? ஆகையால் நம்மவர்களில் இருநூற்றைம்பது பெயராவது எங்களுக்குத்தேசத்தில் கலந்து, எங்களை ஆதரிக்க மனங்கொண்டு, தங்கள் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிப்பார்களாகில், உடனே அதற்குத்தக்க வேற்பாடுகளைச்செய்ய நிச்சயித்திருக்கிறோம்.

இதையெல்லாம் வேறுபுஸ்தகங்களாக அச்சிடாமல், இந்தப்பத்திரிகையிலே பிரசுரஞ் செய்யக்கூடாதாவென்றால், அந்தக்கிரந்தங்களின் கவுரவத்தை யோசிக்கும்போது, அதை வர்த்தமான பத்திரிகையில் பிரசித்தப்படுத்துவது சரியாய்த் தோன்றவில்லை. வேதத்தின் தமிழ்ப்பொருளையே இதில் அச்சிடுவது சரியல்லவாயினும், விதிபி

ல்லாமல் அப்படி செய்யும்படி நேரிட்டது. ஆகிலும் ஸ்மங்கிருத்திலுள்ள மூலவேதங்களையும், மூலபாஷியங்களையும் இதில் வெளியிடுவதில் அனேக பாதகங்களிருக்கின்றமையால், நம்முடைய தேச மதாபிமானிகள் தயைசெய்து ஆதரிப்பார்களாகில் அவற்றையெல்லாம் புஸ்தகங்களாகப் பிரசுரஞ்செய்ய நிச்சயித்திருக்கின்றோம்.

பெண்களுக்குக் கல்வி.

அன்னத்தினால் பசியும், பானத்தினால் தாகமும், நித்தனாயினால் அலுப்பும், தீருமென்பதை அனைவரும் ஒப்புக்கொள்வோம். உண்டு குடித்தறங்குவதால் பசியும், தாகமும், சிரமமும் வளருமென்றால், ஒருவரும் ஒப்போமல்லவா? ஒரோகாரணத்தினின்றும், ஒன்றுக்கொன்று நேர்விரோதமான இரண்டிகாரியங்கள் விளையுமெனில், அதை நம்புவது வெகு கடினமாயிருக்கும். ஆயினும் இது புதுமையல்ல. நம்முடைய சுகத்துக்கங்களுக்குரிய காரணங்கள் பலவுளவெனினும், நன்றாய் ஆராய்ந்துபார்க்கும்பொழுது, அவற்றில் பெண்களை தலைக்காரணமாய் விளங்கும். அன்னையாய்ப்பெற்றெடுத்து, அன்புடன்வளர்த்துக்காத்து, பெண்டிராயின்பம்தந்து, பெட்டியாய்ப் பொருளைச்சேர்த்து, அடியாளாயுச்சரித்து, அதுசுவையன்னமிட்டு, மந்திரியாய் புத்திசொல்லி, மஹிமையை ஒங்கச்செய்து, தோழியாய்த் தொல்லைதீர்த்துத், துணைவியாயுந் தைக்காத்து, மக்களாய் மனமகிழ்த்தி, மனிதனுக்குத்தவிசெய்யும், பெண்களைப் பேதப்பட்டால், பெருமையைக் கொன்றுவிட்டு, குடிகளைக்கெடுத்துவிட்டுக், கொலைபாதகம் விளைத்து, நண்பரைப்பகைஞராக்கி, நல்லறமெல்லாங்கொன்று, பொருளெல்லாம்பறக்கச்செய்து, பெண்மையை விலைக்குவிற்று, உடல்தனை பளுவாயாக்கி, உண்டியை விஷமாய்ச்செய்து, அறம்பொருளின்பமென்னும்-அனைத்தையும் வெறுக்கச்செய்வாள், என்னு. பிவ்வுண்மைதனை யறியாரும் உலகிலுண்டோ? மனிதர்வாழ்க்கைக்குப் பொன்னும் பெண்ணே, அவர்மனதுக்குப் புண்ணும் பெண்ணே. ஆகாயத்தை யளவிய விருகூத்தையும், அதின் இலை, பூ, கனிமுதலியவனைத்தையும், கடவுளானவர் ஒருசிறியவிதையில் அமைத்தாற்போல், இக்கருத்துகளை யெல்லாம் வெகு மாட்சிமைதங்கியிருவள்ளவநாயார் இரண்டுகுறளிலடக்கி;

“மனைத்தக்கமாண்புடையா

“ளாகித்தற்கொண்டான்”

“வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத்துணை.

“மனைமாட்சியில்லார்க்க

“ணில்லையின் வாழ்க்கை

“யெனையாட்சித் தாயினும் இல்.”

என்று அருளிச்செய்தனர். இதன்கருந்தென்னவெனில், இல்லறத்துக்கு இசைந்த நற்குண நற்செய்கைகளையறிந்து நாடித், தன்கணவனது வாவுசெலவுகளை நன்றாய் சீர்தூக்கி நடத்தவல்ல மனையே வாழ்க்கைக்குத் துணையாவாளென்பதும்; ஒருவன் அளவற்ற பொருளும், பேரும், பிரதிஷ்டையும் பெற்றிருந்தும், மேற்கண்ட தன்மையையுடைய மனவிமாத்திரமில்லாவிடின், அவன் சுகமும், சிறப்பும், புகழ்மற்றவனாவானென்பதமேயாம். இக்குறள்களின் கருத்தைத் தீர்விசாரிக்குங்கால், பொருளைச்சம்பாதிப்பதொன்றுமாத்திரம் கணவனுக்குத் தொழிலென்றும்; அதைச்சம்பாதித்தபிறகு முறையறிந்த செலவுசெய்தலும், தகையறிந்து விரதச்செய்தலும், இன்னுமுள்ள பல கொழில்களும் மனைவியைப் பொறுத்ததென்றும்; இவ்வாறு உலகவாழ்க்கைக்குரிய தொழில்களெல்லாம் ஆன் பெண்களுக்குப் பகுத்தளிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும்; ஆன்தொழில்கள் கடினமுள்ளதாயினும், பெண்தொழில்கள் அவற்றிலும் கடினமானவைபென்றும்; விளங்கும். தகுந்தகாலத்தையும், கருவியையுங் கொண்டு பொருள் படைத்தலொன்றுக்கே, இயற்கைச்செயற்கையறிவுகள் இன்றி யமையாக்கருவியெனக்கருதி, அவ்வறிவுரிமத்தம் நமது பொருளில் பெரும்பாகத்தைச் செலவழிப்போமாயின், இல்லறமின்னதென்றும், அதில் ஆத்மவிஷயத்திலும், கணவன், மக்கள், நண்பர், சுற்றத்தார், உலகத்தார், கடவுள் முதலானவர்களுடைய விஷயத்திலும், தனக்குரிய அறன்களும் கடைமைகளும் இப்படிப்பட்டவை யென்றும், அதற்கியைந்தபடி செலவழித்துப் பொருள்காக்கும் வழி இத்தன்மையதென்றும்; இப்பொழுது சுகத்தையும், புசுழையும், இனி நித்தியபதவியையும், ஆனந்தத்தையும் அளிக்கத்தக்க நல்லொருங்கு மின்னதென்றும், தேர்ந்தறிந்து, தானும் சுகமடைந்து, தன்னை யண்டிய கணவன், மக்கள், முதலியவர்களுக்கும், சுகத்தை விளைக்கப் பெண்களுக்குக் கல்வியே வேண்டியதில்லையென்பத யுத்திக்காவது, பிரமாணத்துக்காவது, அடித்திருக்குமாவென்பதை சற்று விசாரிப்போம்.

பெண்களைக் கற்பிப்பதினுடையதத்தக்க ஒப்பற்றபயன்களிற சிறிதை இப்பத்திரிகைக்கு இயைந்தவனாயில் விசித்துணைப்பதற்கு

முன், இவ்விஷயத்தில் நம்மவரில் சிலர் செய்யும் ஆக்ஷேபங்களையெழுதி அவற்றிற்குச் சமாதானங்களைச் சொல்லுவோம். வெறுகாலத்தொடங்கிவந்த பழக்கத்தின் வாசனையை கைவிடமாட்டாத சிலர், முதலில் பெண்களைக்கற்பித்தல் சம்பிரதாய விரோதமென்றும்; இரண்டாவது, அது அனாவசியகமென்றும்; மூன்றாவது, அது சாஸ்திரவிரோதமென்றும்; நான்காவது, அதினால் பெண்களின் ஒழுக்கம் கோணிப்போமென்றும்; இன்னும பல பழமுதான ஆக்ஷேபங்களைச் செய்வவர்களைப்பதை யெல்லோருமின்றும். இனி பிறந்திற்கு முறையே எங்கள் சக்திக்கியைந்த வகையில் சமாதானமுரைப்போம்.

முதலாவது.—தூறு குருடர் கிணற்றில் விழுந்தார்களென்றால், எல்லோரு மவ்வாறே செய்யவேண்டுமென்பதற்கு அதுப்பிடிமானமாகுமோ? அப்படியாயின் கூழ்குடித்தவன், மக்கள் சோறுதன்பதும் பழுதாய் இதை ஒரு நொடியாவது ஒப்பமாட்டேன். மாகையால், சம்பிரதாயமென்றும் சொருகான பதத்திற்கு எவ்விதப்பொருள்செய்தாராம் அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்கிற விசாரமுண்டாகி, அது ஸத்ஸம்பிரதாயம், துஸ்ஸம்பிரதாயம், என இருவகைப்படுமென்றும் அதில் துஸ்ஸம்பிரதாயத்தைவனாந்து, ஸத்ஸம்பிரதாயத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்றும் நிச்சயிப்போமல்லவா? ஸத்ஸம்பிரதாய மின்னதென்று அறியப்படுங்காலம், பெரியோர்நடையே ஸத்ஸம்பிரதாயமென சிலருரைப்பாரா; இது சரியான அபிப்பிராயமாகில், கிருஷ்ணனுடைய பாலியசேஷ்டைகளைப்பற்றி பாகவதத்தில் நன்றாய்ப்படித்த பெரியோர்கள் வேசிகளைக்கூடிக் கெட்டிப்போகும் சிறியோரை துன்மார்க்கர்களென்று பழிக்காமல், சன்மார்க்கர்களென்றே புகழ்ந்து கொண்டாடி, அவ்வாறே அவர்களும்நடக்கவல்லவோவேண்டுமோ? அப்படியேயே ஒருவரும் ஒப்பமாட்டாராகையால், அப்பதத்திற்கு அர்த்தம் அதுவல்லவென்று விசிதமாகும். அதின் கருந்தாதென்னவெனில், வேதசாஸ்திரத்தி நீதிநூல்களுக்கு ஒத்துவிரோதமன்றி யுள்ள ஆசாரமே சிஷ்டாசாரமென்றும், ஸத்ஸம்பிரதாயமென்றும், தருமநூல்களுக்கு உரைசெய்த பெரியோர்களையென்றும் ஒருமித்து முறையிட்டிருக்கின்றனர். இது வேதசாஸ்திரங்களுக்கு ஒத்திருக்கின்றதோ, இல்லையோ, வென்கிற விஷயத்தைக்குறித்த இனி சர்ச்சிக்கப்படுமாக்கையால், இப்போது அரை யோசிக்கவேண்டாம். இந்த பரதசுண்டமொன்றுதவிர மற்ற தேசங்களெல்லாவ

திலும், ஆண்பிள்ளைகளைப்போலவே பெண்பிள்ளைகளும் பெரும்பாலும் கல்விப்பயிற்சி செய்கிறார்களென்று சரித்திரக்காரர்கள் சொல்லக்கேட்டிருக்கின்றோம். நமது தேசத்திலும், ஆதியிலிவ்வாறே யிருந்த தென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. உலகநீதிகளெல்லாம் பாகாய்த் திரட்டித் தாங்களும் அனுபவித்து, அயலாருக்கும் அளித்த, கார்க்க, நமத்திரோயி, கோதை, ஓளவை, வள்ளி, நுரை முகலிய, மேன்மக்களுடைய நடைபய நமக்குப் பிரமாணமாகாவிடின், மற்றெந்ததென்கொள்ளலாமோ நாங்களறியோம்? உபதேசத்தாலும், அனுஷ்டானத்தாலும், நீதயை நிலைக்கச்செய்த இந்த ஞானத்தொழுகளை ஒழுங்குதப்பினவொன்று சொல்லவியலுமோ? நம்முடைய பெண்கள் அவ்வளவு நற்குண நற்செய்கைகளுள்ளவர்களெனில் போதுமல்லவா?

இரண்டாவது, பெண்களுக்குக் கல்வி அளவியசுமல்லவென்பது வெகுபுதுமையாயிருக்கின்றது. நமது நீதிதூல்களில் புருஷர்செய்யும் பாவபுண்ணியங்களுக் கவர்களைப் பாத்தியல்வதற்கெனவவும், பெண்களின் பாவபுண்ணியங்களில் அவர்களுடைய கணவர்களுக்கும் பங்குண்டெனவும், சொல்லியிருப்பதின கருத்தைச் சற்றுயோசிப்போமானின், அவர்களுக்கும் கல்வி அத்தியாவசியகமென்று விளங்கும். இல்லறத்திலும் கடினமானது உலகில்வேறில்லையென்பதற்கு நமது அனுபவமேசாക്ഷி. அதைப்பழுதற்செய்துப் பயன்களையடைய பெண்களுக்கு விசேஷகல்வியும் ஞானமுமின்றி முடியாது. பெண்களுக்கும் இளமையில் பிதாவும், வயதில் கணவனும், மூப்பில் மக்களும் ரக்ஷகரோபன்றி, அவர்களுக்கு சுவாதந்திரியமில்லையென்று, மனுமுதலிய ரிஷிகள் விதித்திருக்கிறபடியாலும், ஸ்திரீகள் சபலைகளென்று சொல்லோராலும் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறபடியாலும், அவர்கள் தாமே கல்வியைப்பயிலமுடியாதென்றும், அவர்களுடைய நல்லறிவினால் விளையக்கூடிய பயன்களை அடைய நாம் விரும்புவோமாயின், அவர்களுக்கு அறிவைப்புகட்டுவது நமது விலகாக்கடமை என்பதும் நாம் கொள்ளவேண்டியது. நம்முடைய கவிகளறி சிலர் ஸ்திரீகளுக்குச் சரப்பத்தை யுபமானமாய்ச் சொல்லியிருக்கின்றனர். வரசுகவிகளுக்கெல்லாம் சிரோஷ்டாரகவும், இங்கிலாண்டிதேசத்தாருக்கு சிரோபூஷணமாகவும், அவர்கள் பாஷையின் சிறப்புக்குப் பிதாவாகவும் வந்துதித்த வேதஸ்பியர் என்பவர், ஹாம்லெட்டுஎன்னும் நாடகத்தில், ஸ்திரீகள்சபலைகளென்றுசொ

ல்வது போதாதெனநினைத்து, “சபலமே உன்பெயர் ஸ்திரி” என்றருளினார். அறிஷ்டநிவாரணத்துக்காகவே முறிமருந்துகளைச்சேர்த்து, விஷத்தையும் பயன்படுத்துவோமில், இஷ்டசித்திக்காக, பெண்களுக்குக் கல்வியுண்டாக்கவேண்டாமா? இந்த இல்லறமாகிய கடலில் மேடுபள்ளம், சுழல் நீராட்டம், அலை, பிசுல்முதலிய, பல இடையூறுகளுண்டென்பதற்கு, சாக்ஷியாக “ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரம்” என்று பெரியோருகாத்திருக்கின்றனர். இக்கடலில் சஞ்சரிகக நமக்குக் கப்பலாயுதவும் பெண்களுக்கு வழிகாட்ட அறிவெனும் மாலுமியில்லாவிட்டால், நாம் கரையோறுவதும் சாத்தியமோ? கண்ணில்லாமாட்டைக் கடல்நோக்கிப்போவென்று கொள்ளுலும், போக அத்தற்கியலுமோ? அவ்வாறு கொல்வதிலும் சொடியபாவமுண்டோ? உலகில், பெண்களெடுக்கமாட்டாத சமையாகிய இல்லறத்தை அவர்கள் தலைமீதுவைத்துவிட்டு, அவர்கள் அதை ஒருவாறு செலுத்தவும், இன்றியமையாக் கருவியாகிய கல்விப்பொருளைத்தாவிடில், அவர்களைக்கொண்டு நாம் என்னபயனையடையக்கூடும்? பெண்களைக் கற்பிப்பதினால் உண்டாகத்தக்க பயன்களைக்குறித்துப் பின்னால் பிரசங்கிக்கப்படுமாகையால், பெண்களுக்குக் கல்வியைக்காட்டிலும் அவசியமான பொருள் வேறென்று மில்லையெனத் தானாய்விளங்கும்.

முன்றாவது.—இனி இது வேதசாஸ்திராதிகளுக்கு ஒத்ததா, அல்லவா, வென்பதைப்பார்ப்போம். பெண்கள் கற்கவேகூடாதென்று வேதத்தில் எவ்விடத்திலாவது நிஷேதமிருப்பதாய்த்தோன்றவில்லை. ஏனெனில், கார்க்கி, மைத்திரேயி, தாரந்தி, லோபாமுத்திரா முதலிய அனேகஸ்திரீகள், தாங்களும் வேதத்தை அத்தியேனம்செய்து இதராளுக்கும் மந்திரோபதேசங்கள் செய்ததாய்வேதத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அல்லாமலும் யக்கியாதிக்கிரதுக்கள் செய்யுங்கால், அவற்றைச்செய்பவருடைய மனைவிகள் வேதவாக்கியங்களை இப்போதும் உச்சரித்து வருகிறார்களென்பதை யெல்லோரும் அறிந்திருக்கிறோம். ஆகையால் இதற்குவேதத்தில் நிஷேதமில்லையென்றும், இது வேதமறிந்த சிஷ்டாசாரமாயிருக்கிறதென்றும், ஏற்படும். வேதாத்தியேன விஷயத்திலேயே இப்படியாகில், இதரவிஷயங்களைப் பெண்கள்படிப்பதற்கு என்ன ஆக்ஷேபமிருக்கலாம். சாஸ்திரத்திலாவது பிரபல நிஷேதமுண்டா வென்பதைப் பரிசோதிப்போம். “நஸ்திரீகுத்திளோ வேதம் தீயா

தாம்” என சூத்திரர்க்காரர்விதித்திருக்கிறார். பிரமாணங்களின் கவுரவதாரதம்மியங்களை யோசிப்போமாயின், வேதம் சர்வோத்கிருஷ்டமானதென்றும், மற்றதெல்லாம் அதற்குத்தாழ்ந்ததென்றும், வேதத்தைமற்றவாவது, பூர்வபஞ்ஜமாக்கவாவது, யாருக்கும் அதிகாரமில்லையென்றும், அனைவரும் ஒத்துக்கொள்ளுவார்கள். அப்படியிருக்க, வேதத்தாலே ஆமோதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆசாரத்தைமாற்ற சூத்திரர்க்காரருக்கு அதிகாரமுண்டாவென்பதைசற்றுயோசிக்கவேண்டும். அப்படியே ஒத்துக்கொண்டபோதிலும், அந்த நிஷேதவாக்கியத்தின் கருத்தென்னவென்றுபார்ப்போம். ஸ்திரீகளும் சூத்திராரும் வேதத்தை அத்தியேனம் செய்யக்கூடாதென்பதுமாத்திரம் அதின்கருத்தேயல்லாமல், அவர்களுக்குமுற்றும் கல்வியே கூடாதென்பதல்ல. இதற்குமுற்காலத்து ஆசாரமே நிதர்சனமாயிருக்கிறது. வைஷ்ணவர்களுடைய ஆம்வார்களிலும், சைவாளுடைய நாயன்மார்களிலும், பறையர்முதலியசகலவர்களுடைய சகலகலைகளையும் கற்றதுமன்றி, தங்கள் ஞானத்தை புத்தகங்களாயெழுதி, உலகத்தாருக்கும் பயன்படுத்திளுர்களென்றும், எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறோம். அளவுற்ற நூல்கள் ஸம்ஸ்கிருதபாவையிலிருக்கையில், அவற்றை மறுபடி தமிழில் செய்வானெனினில், ஸம்ஸ்கிருதபாவையைக் கற்காத, ஸ்திரீ சூத்திராருக்காகவென்று பெரியோருளாக்கக் கேட்டிருக்கின்றோம். அவர்களுக்காக நூல்களை யெழுதிவிட்டு அவர்கள் படிக்கக்கூடாதென்று நிஷேதிப்போமாயின், அந்தப்புத்தகங்கள் எப்படிப்பயன்படுமா தெரியவில்லை. இதை நன்றாய் யோசிக்கையில், ஒருவன் வாயைத் தைத்துவிட்டு வேண்டியவகையில் உண்ணும்படி அனுமதிப்பதுபோலும், கடைசியாக, மேற்கண்ட வாக்கியத்தினால் உண்டாகும் நிஷேதம், ஸ்திரீ சூத்திராளிருவருக்கும் சமமாய் அனுவயிக்கவேண்டியிருக்க, பிராம்மணாளுக்குச் சமமாய் கல்விப்பயிற்சிசெய்யச் சூத்திரரான அனுமதித்து, ஸ்திரீகள்விஷயத்திலுமாத்திரம் ஆகேஷிப்பது எவ்வளவு நியாயமோ தெரியவில்லை.

நான்காவது.—கல்வியினால் பெண்கள் நடைகோணுமென்பது எந்தவேதவைப்பற்றியோதெரியாது. அவர்கள் நல்லொழுக்கத்தைவிட்டு பிச்சிநடப்பது தெரியாமை யாலாவது, மனப்பூர்வமாயாவது, இருக்கலாம். அவர்களுடைய தெரியாமைக்கு நா

து சரியல்ல. மனப்பூர்வமாய்ப் பிச்சுவதைப்பற்றியோவென்றால், அது அவர்களுடைய சுவபாவத்தைப்பற்றியதா அல்லது கல்வியைப்பற்றியதாவென்று யோசிக்கவேண்டும். கல்வியினால்தான் குணமும் தர்மத்தையும் யுண்டாக்குமெனில், புருஷர்கள்விஷயத்திலும் அப்படியேயிருக்கவேண்டுமல்லவா? அப்படியெனில் நாமும் கல்விபைக்கைவிட வேண்டுமே “கண்ணுடையொன்பவர் கற்றோர், முகத்திரண்டு புண்ணுடையார் கல்லாதவர்” எனத்திருவள்ளுவ நாயனாருரைத்ததையும், பழுதாயல்லவா கொள்ளவேண்டும்? கோதை, ஓளவை, முதலிய ஞானத்தாய்க்களெல்லாம், கல்வியினால் கற்பித்தார்களெனக் கூடுமாகில், அப்போது அதைச் சற்றையோசிக்கவேண்டியதுதான். ஆனால் பிரகிருதத்தில் வேசிகளிடத்தில் கல்வியிருப்பதால் சம்சாரிகளுக்கு அதுயோகியமல்லவென்போமாகில், வேசிகள் உண்கிறார்களென்கிற வேதவைப்பற்றி நாம் உணவைவிட்டுப் பசித்துச் சாகவேண்டுமல்லவா? கல்வியாலும் சீரடையமாட்டாததுஷ்டசுவபாவத்தையுடைய சிலர் உலகத்திலிருப்பது சாத்தியமே. அத்தன்மையானவர்களிடத்தில் கல்வியிருக்கக்கண்டு அவர்கள் தர்மத்தைக்குக் கல்விதான் காரணமென்பது, காக்கையேறப் பனம்பழம் விழுந்தபடியால், காக்கையைச் சுடவேண்டுமென்பதுபோலும்; ஆனால் கல்வியினால் கெட்டநடத்தை மாறுதெனில் அதிருந்தென்ன, இல்லாவிடிலென்னவென்றாலோ, கல்விப்பொருள் நுந்தால் ஒருவேளை யில்லாவிட்டால் மற்றொருவேளை யிலாவது, தங்கள்செய்கையின்தன்மையறிந்து அச்சமுற்று அனுதாப்பப்போவார்களல்லவா? இதுநிற்க நற்குண நற்கெய்க்களை யறிந்து அதற்குத்தக்கபடி நடக்க மனமுடைய பெண்கள் பலருள் றொண்டில் சந்தேகமில்லை. அவர்களுக்கத்தன்மையான மனமிருந்தும் கல்வியென்பதே யில்லாவிடின் நற்குண நற்செய்கைகளின்னவையென்றும், அவற்றைப்பெறும்பொருட்பு அனுசரிக்கவேண்டிய மார்க்கமின்னதென்றும், அறிந்துகொள்ளவழியில்லாமல், கவுளின் கருணையால் கிடைத்த நல்லெனரும்தான் பயன்படாமற் போகும்ல்லவா? கடைசியாக கல்வி கற்பதினால் பெண்கள் ஆண்டலைமதிக்காமல் கர்வத்தையும், அகங்காரத்தையும் அடைவார்களென்றும்; அவர்களுக்குக் கெட்டசிந்தையிருக்கும்படித்தான் அதை முடித்துக்கொள்ள சலபமானமார்க்கமேற்படுமென்றும்; இன்னும் பல சில்லலை ஆகேஷிப்பங்கள் செய்யப்படுகிறது. சுவப

தீய கர்வமும் அஹங்காரமில்லாதவ னுக்குக் கல்வியாலதண்டாகுமென்பது பிக்கைக் கெட்டவில்லை. இந்த ஆகேஷ ம் ஆண்பிள்ளைகள் விஷயத்திலும் அனுவ டக்கேவண்டிமல்லவா? கைநாட்டுப்போடி கணவனுக்குக் கற்றுணர்ந்த பெண்டிராவ ல்லாவிட்டால், சம்சாரமெப்படிநடக்கு மா தெரியவில்லை. கற்றுணர்ந்தவர்கள் புருஷனுக்குக் கடிதமெழுதுவாள்என்ப ஒரு ஆகேஷமாகுமோ? கள்ளபுருஷனை கழுவுவதில் குற்றமில்லைக், கடிதமெழுது திலதான் குற்றமென்று சொல்லக்கூடு மா? இப்போது கல்வியில்லாதவரெல்லா கம்புடனே யிருக்கிறார்களென்றாவது, மு கற்றவரெல்லாம் கற்பிழந்திருந்தார்களெ றுவது, யாராவது சாதிக்கமாட்டிவார்கா ? கற்றுணர்ந்தவர்த்தங்கள் துஷ்டசிரிதை யக் கடிதத்தில் எழுதுவார்களென்பதை ம்பக்கூடவில்லை. இயற்கையிலே புருஷர் லைக்காட்டிலும் பெண்கள் அதிகபுத்திரசா ள்களென்பதற்கு ஒரு திருஷ்டாந்தம் கூறு வாம். புருஷனுக்கு வயதுவந்து கல்வியை கற்று சம்சாரபளு தலையில் விழுந்தபிற கூட யுத்தாயுத்தமின்னதென்றும், தன்மா ம் பிறமான மின்னதென்றும், அவன்அறி துகொள்வது அருமையா யிருக்கையில், பண்கள் தன்நாட்டையும், பெற்றோரையும், பற்றோரையுமிட்டி, அதிபாலியத்தில் அந்நியரிருகும்பத்தில் புருந்தடனே, அந்நியன் பலருடைய அந்தஸ்துக்களையும், தம கடைமைகளையும், நன்றாய் அறிந்துகொண்டு வர்கள் மனம்கோணுது நடந்துகொள்ளு திறமை யவர்களுக்குண்டாகின்றது. இவ் ளவு அறிவுடையவர் பாபவசத்தால் அவ ள்களை நாடிய துஷ்டசிரிதைகளை அயலார யாமல் அபிநயத்தால் முடித்துக்கொள் கக்கூடும்படியிருக்க, அயலாருக்குத்தஸ்தவோ ராயுத்தம்படி கடிதம்எழுதும் அசாதாரி மண்டாகுமென்பது எவ்வளவுபுத்திக் கொ திருக்கின்றதோ தெரியவில்லை. கடைசி ராக மனதிற்கற்பில்லாதவனுக்குக் காவல் வத்தும் பயனில்லை. கற்புடையவனுக்கு காவலே வேண்டியதில்லையென்று எக்கா த்திலும், எத்தேசத்திலும் கொள்ளப்பட் றுப்பதற்கு, நிதர்சனமாக “காக்கேவண் டயகற்பு காசக்குமுதவாதென்று” இங்கி ஷோர்பழமொழியும் “சிறைகாக்குங்காப்பெ ணன் செய்யுமகளிர், நிறைகாக்கும் காப்பே லை” என்று திருவள்ளுவநாயனார் குறிஞ் றிருக்கின்றது.

இந்தச் சமாதானங்களைச் சாங்கமாயுரை
கத்தொடங்கில் இது ஒரு பெரிய புத்தக

மாப் முடியுமாகையால், இது ஒருவாறு சுருக்கி எழுதப்பட்டது. பெண்களைக் கற்பிப்பதினால் விளையத்தக்க ஒப்பற்ற பயன்களையும், அவர்கள் கற்கவேண்டிய நூல்களையுங்குறித்து, வருகிறபத்திரியிகையில் விசாரிக்கப்படும.

தெய்வபக்தியாலுண்டாகும்சுகம்

மா னிடஜன்மம் ஒருவிதத்தில் சிறந்த தாயினும் பலவிதத்திலுந் துன்பத்திற்கு இடமாயிருக்கின்றது. ஒவ்வொரு நியிஷ்டமும் பல இடையூறுகளால் சூழப்பட்டிருக்கின்றது. எந்தப்பக்கத்திலும் அபாயமே தென்படுகின்றது. எண்ணிறந்த எதிர்பாராத்துன்பங்களால் வெகு சாக்கிரதையாக வாழ்ந்திருக்கும் மனிதனும் சுகமிழந்து துக்கத்தையடைவான். இவற்றை முன்னறியவுஞ் சக்தியில்லை. அறிந்தாலும் அவைகளைத் தடுப்பதும் சுலபசாத்தியமல்ல.

இவ்வளவு துன்பத்துக்கு ஆளாயிருந்தும், நம்மை வருத்தக்கூடிய சகல துக்க ஹேதுக்களையும் நீக்க சர்வவல்லமையுள்ள கடவுள் ஒருவர் உண்டென்றும் நம்பிக்கையினாலல்லவோ நாம்நிச்சிந்தையாகச் சீவித்து வருகிறோம்? நாமிவ் வுலகத்தில் அனுபவிக்கும் சுகசந்தோஷாதிகளுக்கு நமது கஷ்ட நிவ்ந்தேரங்களை எல்லாம் அறிந்து, நம்மை இரகதிக் கட்டவுளிருக்கின்றார்களென்றும் நம்பிக்கையேயல்லவா முக்கிய காரணமாயிருக்கிறது?

அளவிற்றத் ஞானமும், நன்மையுங்கூடிய
கடவுளிடத்து, அற்ப மானிடராகிய நாம்
செலுத்தவேண்டிய விசேஷ கடமையா
தெனில், அவரிடத்தில் சர்வதா நம்பிக்கை
வைத்து நமது சுக சந்தோஷாதிகளின் சி
த்திக்கும், நமது கஷ்ட நிஷ்டிரைங்களின் நி
வர்த்திக்கும், அவருடைய பரமகிருபையே
காருணமென்று மனே நிச்சயஞ்செய்து ந
டந்துகொள்வதேயாம்.

இந்த மனோ நிச்சயமுடைய புருஷன்
மற்றவர்களைப்போல மாஸிடஜன்மத்துக்
ஞரித்தாயிருக்கும் கோஷங்களாலும், லோ
பங்களாலும் பிடிக்கப்படுவதில்லை. தன் கு
ற்றங்களையும், பலவீனத்தையும் பூர்த்தியா
க வறிந்திருந்த போதிலும், தன்னை பாலிக்
கவும், தனது நன்மையை பாராட்டவும் சி
ருபைசெய்யானின்ற, கடவுளுடைய கல்வி
யான குணங்களைச் சிந்தித்து தைரியமடை
வான். நாளைவருவதை இன்றைய தனக்கி
ல்லாதிருந்தும், கடவுள் சர்வக்கிரபு என்ப
தை நினைத்து ஊக்கமடைவான். தனக்கு

ஆதரவாயிருப்பவர், சர்வ வல்லமையுடைய வராதலால், தன் பலவீனத்தை நினைத்து துக்கம் பாராட்டமாட்டான். இவ்வாறு பரமாத்மாவிடத்தில் நம்பிக்கையுள்ள வுத் தமன் அவருடைய திருஞானத்தால் தனக்கு ஞானமும், அவரது தவன்மையால் தனக்கு மனவன்மையும், அவருடைய ஆநந்தத்தால் தனக்கு ஆநந்தமும், தேமக்கொள்ளுகிறான். அவரது திருக்கல்லியாண குணங்களின் ஒவ்வொன்றின் பயனையும் அடைந்து அவரது சர்வ பரிபூரண சாகரத்தில் மூழ்கி அபூர்ணமாகிய தன்னு சிற்றுடலை மறக்கின்றான்.

இவ்வாழ்க்கை சுகவேதுவாயிருக்கும் பொருட்டு நம்மை யாதரித்து இரகஷிக்கும் கடவுளை நம்புவதன்றி வேறொரு சாதனங்களுமில்லை. இந்த நிச்சயமில்லாவிடில், நமது வாழ்க்கை துக்கசாகரமாக முடியும். அன்றியும், கருணாநிதியாகிய கடவுள் நமக்கு இவ்வளவு நன்மை பயக்கின்ற இதையும் நாமவருக்குச் செலுத்தவேண்டிய கட்டமைகளி லொன்றாகக்கொள்வோமாகில், எவ்வளவு சகாயம்!

இவ்வாறு நாம் கடவுளை நம்புவதற்குப்பலுமுகார்தாங்களிருப்பினும், சிலவற்றைமாத் திரம் இவ்விடத்தற் கூறுவோம்.

முதன்மையானவும், முக்கியமானவும் முகார்தரம் யாதெனில், அவர் நம்பினவரைக்கைவிடுவதில்லையென்று வேத சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றனவென்பதே.

மேலும், இதனால் நமக்கு பரத்தினுண்டாகும் பேரானந்தத்தை யோசிக்காவிடினும், உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் இவ்வுலகத்தில் பிரத்தியக்ஷமாக விளையான்ற பலனைப்பாரிக்கவேண்டாமோ? சர்வரகக்ஷராகிய கடவுளிடத்தில் நம்பிக்கை வைப்பதினால் நமக்கு நேரிடுந் துன்பங்களை நீக்கவும், தைரியத்துடன் சகிக்கவும் சக்தி உண்டாகின்றது. தன்பக்கத்தில் தனக்குச் சசகாயஞ்செய்ய ஒரு சினேகிதன் உண்டாயிருப்பானையாகியும், மனிதன் தன் சுபாவசக்திக்கு மிஞ்சி முயலுவான் என்பதும், சகாயமில்லாதபக்கத்தில் உள்ள தைரியத்தையும் இழந்து பலவீனனாவானென்பதும் சத்தியமல்லவோ? தேவானுகூலம் பெற்ற பல போர்வீரர் தங்கள் ஊக்கத்தினாலே தானே வெற்றியடைந்திருக்கிறார்கள்? அதுபோலவே தெய்வத்தினிடத்திலுள்ள நம்பிக்கையால் பொறுமை, ஊக்கம், உற்சாகம் முதலிய சத்குணங்கள், நம்பித்திலுண்டாகி, நம்மால் நிறுத்திசெய்யக்கூடாதது என்பங்களின் பலத்தை யொடுக்கும்.

இந்த சத்குணம் நமது தரித்திரதசையிலும் துக்கதசையிலும் நமக்கு விசேஷநுபத்தியையும், சந்தோஷத்தையும் உண்டாக்கும். மேலும் நமது ஆத்மா இந்த சரிதைவிட்டுப் பிரிந்து வேறொருலகத்தினாடி இதுவரையிலும் காணாத காஷி + ஜைகாணவும், இதுவரையிலும் பேசாதவருடைய பேசவும், இதுவரையிலும் அனுபவியாதகங்களை யனுபவிக்கவுஞ், சொல்லத்தத்தளிகும்பொழுது சபாவமாயுண்டாகும் அச்சமும், கவலையும், பயமும், மனநடுக்கமும்பாதிக்க, நமக்கு ஒருவாறு தைரியத்தை யுண்டாக்குவதற்கு நம்மை நமது வாழ்நாள்குமுதம் கருணையுடன் இரகஷித்தப்பிரதமத்தேசோரவிடமால் காலாந்தமளவுந் துணைநின்று காப்பவராகிய கடவுளிடத்தில் நமக்குள்ள நம்பிக்கை தவிர வேறென்று காணாமாமோ. இக்கருத்து அமையும்படி திருவள்ளுவநாயனார்.

“மலர்மிசையேகினுன் மாணடி சேர்ந்தார்
“நிலமிசை நீடுவாழ்வார்.

“தனக்குவமையில்லாதான் தான்சேர்ந்தார்
“நீக்கல்லான் மனக்கவலை மாற்றலரிது.

“வேண்டிதல்வேண்டாமை இலானடி தேவன்
“நீந்தார்க்கி யாண்டும் இடும்கையில.”

என்று அறுளிச்செய்தனர்.

அர்த்தசாஸ்திரம்.

சோத்து-சுவத்துவம்.

பொன்வெள்ளி முதலிய லோஹங்களை விரும்புவோர் வெகு சிரமப்பட்டு பூமியிலுள்ள கனிகளை வெட்டியெடுத்த உருக்கி உருப்படுத்தவேண்டியும்; உண்பண்டங்களை யடைய நிலத்தை உழுவி விதைவிதைத்து களைபிடிக்கி இன்னும் பலவாறாக வருத்தப்படவேண்டியும்; உடுப்புக்களுக்காக இவ்வாறு மேமுயன்று பஞ்சுண்டாக்கி நூல்நூற்றதுணி நெய்யவேண்டியுபேரெண்ணற்படியுமும்; இன்ன மிவ்வாறெந்முடைய ஆசியக, ஆனுகூலிய, போகாதிகளுக்கு உத்தத்தக்க பண்டங்களில் பெரும்பாலும், உண்ப்பன்றி கிடைக்கமாட்டாதாகையால், முயலெடுப்பில் சகலதிரவியங்களி னுற்பத்திக்கும் உழைப்பேகாரணமென்று தோன்றும். அகிலும் திரவியோத்தத்திக்கு உழைப்பு முயலியகாரணமாகிலும், உழைப்புள்ள விடத்திலெல்லாம் திரவியமுண்டாக வேண்டிடுவன்கிற ஆவசியகமில்லை. முற்றும் நாகர்க்குற்று மிருகத்தன்மையையுடைய ஜனங்களுக்கும்

முடைய படியாளர்களைக்காட்டிலும், பல யிரம்பங்கு அசிசுமாயுழைத்தும், உண் ணவும், உடுக்கத்துணியும், இருக்கவிடு ம்னி என்றும் வருந்தவார்கள். மிருகப்பி யமானவர்கள். உணவுநிமித்தம் செய்ய வண்டிய துன்பம் தரும் நெடுந்தேச சஞ் றரத்தையும், அதிகபாயமான குழசைகளை கட்டிதல், அதி சாதாரணமான ஆயுதங்க ள்செய்து கொள்ளுதல் முதலிய சுகல காழில்களிலும் நேரிடத்தக்கப் பிரயாச னையும் யோசிக்கையில், அவர்களுடைய ஸுழைப்புக்களுக்குகையுமின்றி வளரவேண் டல்லவா? உழைப்பே மனிதனுக்குத் த யெழுத்தாம். அவன் நாகரீகமுற்றவனு னும், அற்றவனுமும், முத்தந்தனீர் மூச் ள்வடிய உழைத்தாலன்றி அவனுக்குண திடையாது. நாகரீகமுடையவர்களுடை சீருக்கும் செல்வத்துக்கும் காரணமாக உழைப்பே நாகரீகமற்றவனுக்கு உணவு கொடுக்காமல் வஞ்சிக்கின்றதே, இதெ னபுதமையென்று சிலர் கேழ்க்கலாம். தற்கென்னகாரணமெனில், நாகரீகமற் றர்கள் பசிதாகாதிகளால் வருத்தப்பட்ட பாழுதும், அவற்றிற்கு திருப்தியளிக்கத் தக்க அதி சாதாரணமான பண்டங்களைச் சம்பாதிப்பதிலும், நாகரீகமுள்ளவர்களைப் பாலத் தகுந்தகருவிகளைக்கொண்டு சிரத் தயுடனும் உற்சாகத்துடனும் உழைக்கா , தாகமெடுக்கும்போது கிணருவெட்டிக் காரள்ளாமென்று சோம்பலே உருக்கொ ளுவந்தார்போல், அதிஜடசூர்வப வும்கா ராயிருப்பார்கள. ஆதலால் அவர்கள் சோம் பல் தேயவும் உழைப்பு ஓங்கவும், உதவும் க விகளைத்தேடி யனுசரித்து வாழும்படி செ யவேண்டும். மனிதரால்லாம் இயற்கையி ன்சோம்பேறிகள். உழைப்புக்குப் பிரயத்த ழும், யத்தனத்துக்கு உத்தேசியமாக தகு தப்பிரயோஜனமும் ஆவசியசமாகும். நா ரீகமுள்ள நாடுகளில் ஒங்கும் உழைப்பா டு கல்விப்பொருளின் பயனும். நமது உ ற்வாழ்க்கைக்கு ஆவசியசமாகாயுள்ள பண் ற்களமாத்திரமேயன்றி அனுகூலியத்துக் கும் போகத்துக்கும் உதவத்தக்கனவாய் ட்மமைச்சூழ்ந்திருக்கும் நானுவிதபொருள் னையும், அடையவேண்டுமெனும் விருப்ப ம அவர்களின் சிறப்புக்குள்ள உழைப்பி டுக் காரணமாம். ஒருவனின்னு வெகுப் பரயாசப்பட்ட போதிலும், அப்பிரயாசத் ன் பயனாகிய, போகானந்தங்களை நீனை ன்தோதும், அவற்றிற்குக் காரணமாகிய ரிசிரமத்தை மேல்மேலும் மனக்களிப்பு னும், அக்கறையுடனும், மேற்போட்டுக்

கொள்ளுகிறான். நாகரீகமற்றவர்களோ வெ னில், தாத்தாலிக ஆவசியசங்களைச் சம்பா தித்துக் கொள்வதைக்காட்டிலும், தூரதி ருஷ்டியில்லாமலும், அனுகூலியங்களையும், போகங்களையும் அனுபவிக்கவேண்டுமென்கி ற, விருப்பங்களை வினைக்கத்தக்கபண்டங்க ளாற் சூழப்பட்டாமலும், அவர்களாவியை வருத்தும் பசிதாகாதிகள் தீர்ந்தஉடனே னையென்பதொன்றிருப்பதாய் மனதிற்கொ ள்ளாமலே, உறக்கமுற்று உலாவித்திரிகின் றனர். பசிதாகங்கள் தீர்ந்தால் வேறொரு குறையும் இல்லாதவராயிருப்பார்களாகில், அவர்களைக்காட்டிலும் சுதிகளிருப்பத சா த்தியமோவெனச் சிலர் சங்கிக்கலாம். முற் தும் அறிவின்மையேமேலிட்டு, சுததுக்க ஞானமேயற்று உதாசீனமாகியமிருசுத்தன் மையை, திருப்தியுள்ள தென்றாவது, சுசமு ள்ளதென்றாவது, சொல்லவியலுமோ. இ தினுல்தான், டாக்டர்-கோல்ட்-ஸமித்து, எ ன்ணும் கவியானவர், டிராவலர்என்கிற காவி யத்தில்,

“உள்ளத்தைவருத்தும்

ஒவ்வொருகுறையும்,

“தள்ளுண்டபின்னர்

சுகத்துக்கருவியாம்”.

என்றுஉரைத்தனர்.

இதறிந்த நாகரீகமற்றவர்கள் இவ்வித உ தாசீனமான ஸ்திதியிலிருப்பதுகூட வெகு அருமையாயிருக்கும். முற்றும் நாகரீகமற் றதேசங்களில் யாத்திரைசெய்தவர்களெழு திய சரித்திரங்களைப் படித்துப்பார்ப்போ மாகில், அவர்களைக்காட்டிலும் நம்முடைய பண்ணையாளர்கள் பலமடங்கதிகசெலவமும், சிறப்பும், போகமும் முள்ளவர்களெனவிள ங்கும். இப்படிப்பட்டதேசத்தில் நாகரீகமு ள்ள சிலர் குடியேறி அவர்களுக்கு சவுக்கி யமான குழசைகளைக் கட்டவும், மழை காலத்துக்கு உணவுயித்தவும், வில்லம்புகளை ள்செய்துக்கொள்ளவும், இன்னும் இவ்வாறு ன உயிர்வாழ்க்கைக்கு ஆவசியசமான தொ ழில்லைக் கற்பிப்பார்களாகில், அந்தக்கல் வியின் பயனை யனுபவிக்கும் சிலர்கண்டு, அவர்களைச் சுற்றிலுமுள்ள இயற்கைச்சோ ம்பேறிகள் பொருண்மகொண்டு, பலாத்தா ரமாயாவது, கபடமார்க்கமாயாவது, அவ ர்கள் வெகு சிரமப்பட்டடைந்த பொருள்க னைப்பறித்துக்கொள்ள முயல்வார்களாகை யால், கஷ்டப்பிராணிகள் தாங்கக் படை த்த பொருள்களைமாத்திரமேயன்றி, தங்க றுயிரையும் இழக்கும்படி நேரிடும். ஆகை

யால் சொத்துக்களின் ரக்ஷணத்துக்கு சட்டதிட்டங்களாவசியகமாகும்.

ஆனால் இயற்கையில் கடவுளால் படைக்கப்பட்ட சகலமும், மனிதருக்கெல்லாம் பொதுவானதாகையால், இன்னது இன்னருதென்கிற வியவ்ஸ்தை யுண்டாகி, சுவத்துவமென்பது ஏற்பட்டபிறகல்லவா, சொத்துக்கு ரக்ஷணம் ஆவசியகமாகும்? இவ்வேற்பாடு வெகுக்ாலத்துக்குமுன் உண்டானபடியால் இக்காலத்திலுள்ளவர்கள் அதை இயற்கையானதாகக் கொள்வார்களேயன்றி, செய்கை யேற்பாடாக எண்ணமாட்டார்கள். ஒருவன் உழைப்பினால் படைத்தபொருளில் அனுக்குப் பாத்தியமிருக்கவேண்டியது தர்மமாயினும், இயற்கையில் அனைவருக்கும் பொதுவாயுள்ளதைப்பிரித்து ஒருவன் அனுபவிப்பதற்குள்ள பாதீயம் அந்த தேசத்தின் சட்டசாஸ்திராதிகளால் உண்டாகவேண்டியது. இதற்கு திருஷ்டாந்தமாக, பூஸ்திதியைக் கொள்வோமாயின், இன்னின்னதுண்டு இன்னதுதா யிருக்கவேண்டியதென்றும், அவனவன் தன் தன் நிலத்தை புத்திரபுத்திர பாரம்பரியமாயும், தானுதிவினிமயவிக்ரமங்களுக்கு யோக்கியமாயும், சுவேச்சையாய் ஆண்டு அனுபவித்துக்கொள்ளக்கூடுமென்றும்; இந்த நியமங்களுக்கு விரோதமாய் நடப்பவர்களுக்குச் சிசுஷ்யுண்டென்றும் விதிப்பது சட்டதிட்டங்களேயல்லவா. ஆகையால் சொத்தென்பதேற்பட்டு, அதின் ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டிய விதிகளுண்டாகிறவரையில் சுவத்துவம் ஜனிக்கமாட்டாது.

இதே வஷ்யம் தொடர்ச்சியாகவருக்கிற பத்திரிகையில் எழுதப்படும்.

பிரகிருதசாஸ்திரம்.

சாமான்ய நர்மங்கள் (தோடர்ச்சி.)

உலகத்திலுள்ள பதார்த்தங்களெல்லாம் முடிவிலாமல் பாகிக்கப்படும் தன்மைக்கு விபாஜியத்துவமென்றுபெயர். ஒரு கல்லே இரண்டாக உடைக்கலாம். அந்த பாகங்கள் ஒவ்வொன்றையும் மறுபடியும் அப்படியே பாகிக்கலாம். இவ்வாறு பாகித்துக் கொண்டு போனால் அந்தக்கல்லு கடைசியில் மாவாகிவிடும். அந்த மாவை மறுபடியும் பாகித்துக் கொண்டு போனால், அது திரவமாகிவிடும். அதை இன்னும் துப்பமாய் பாகிப்போமாகில், அது கண்ணுக்குத்தெரியாமல் வாயு ரூபமாகிவிடும். இவ்வாறு முடிவின்றிப்பாகிக்கத்தகுந்த யந்திர சாமக்கிரிகள் கிடைப்பது அருமையெயல்லாமல், அந்த தர்மத்துக்கு அளவில்லை. சாதாரணமாய் அம்மி, ஏந்தி

ரம், உரல்முதலியவற்றால் கட்டி பதார்த்தங்களை மாவாக்குவதை அறியாதவர் நமது தேசத்தி லொருவரில்லை. ஆனால் திரவமாகவும், வாயுரூபமாகவும், பிரிக்க உதவுபவர்களின் பல உண்டாகிலும், அவற்றின் நம்மில் பலரறியார்கள். அவற்றுள் அக்கினிய மொன்றென, இனி விவரித்துக் காட்டப்படுமாகையால், இப்பொழுதிவ்வளவு குப்பிடுவதேபோதும். இதர சாமக்கிரிகளுடைய சகாயத்தால் வெகு துப்பமாய் பாகிக்கலாமென்பதற்கோருதாரணம் கூறுவேம். ஒருவிரல் பருமனுள்ள பித்தளைக்கப்பியில் ஒரு அங்குலநீளம் வெட்டிக்கொண்டு அதின் நடுவில் நெடுக்குவாட்டில், ஒரு ரக்களவு பருமனாய் துவாரம்விட்டு, அந்த துவாரத்தில் பொன்னை யூரிக்கிவிட்டு அதை ஆரினபிறகு அந்தப் பித்தளையைத்தட்டி ம்பியாய் நீட்டுவோம். முதலில் அந்த துவாரத்துக்குப் பதினமடங்கு பருமனுள்ளதாய் அந்தப் பித்தளை யிருக்கும் பக்கத்தில், அதைக் கம்பியாக நீட்டுந்தோறும் அவற்றின் பிரமாணம் பேதப்படாதாகையால், பித்தளைக்கம்பி மயிரளவு பருமனாகும்போது, பத்திற்குள்ளிருக்கும் பொன்கம்பி அதில் பத்திலொருபங்கு பருமனுள்ளதாகும். பிறகு அந்தக்கம்பியை பொட்டிலுப்பு திராவகத்தில் போட்டால், அந்த திராவகம் பித்தளையை தின்றுவிடுமாகையால், பொன்கம்பி மாதிரிம் மீரும். இந்தப் பொன்கம்பி வெறுங்கண்ணுக்குத்தெரியாது. வெகுபருமான பூதக்கண்ணையால் பார்த்தால் அதை மயிரளவு பருமனுள்ளதாய்த் தோன்றும். இவ்வித கம்பிகளின் உபயோகத்தைக்குத்து திருஷ்டிசாஸ்திரம் படிக்கும்போது தெரியும். இவ்வாறு விந்தையாக பதார்த்தங்களைப்பாகிக்குத்தோறும், அவற்றின் பாகங்கள் சிறிதாகி, கடைசியில் வாயுரூபமாகி கண்ணுக்குத்தெரியாமல் போனபோதிலும், அதில் ஒரு பருமானாவது நசித்துப்போயிற்றென்று எண்ணக்கூடாது. ஏனெனில் அப்பிரக்தியக்ஷியமானதெல்லாம் இல்லையென்பது யுக்கதிக்காவது பிரமாணத்துக்காவது இசையாது. பாகிப்பதினால் பதார்த்தங்களின் பிரமாணம் விருத்தியாகும். இதற்கு திருஷ்டாந்தமாக ஒரு கிச்சிலிப்பழத்தைத் திரண்டாக அறுத்தால் அதற்கு முன்னிருந்த உருண்டையான உபரிதலம் (என்றால் மேற்புறம்) தவிர இரண்டு வட்டவடிவான உபரிதலங்கள் உண்டாகும்; இந்த ஒவ்வொரு பாதியையும் இரண்டாய் வெட்டினால், முன்னிருந்ததைக்காட்டிலும் அரைவட்டவடிவான நான்கு உபரிதலங்கள் அதிகமாயுண்டாகும். இவ்வாறே பாகிக்குத்தோறும் பரிமாணம் விருத்தியாகிக்கொண்டேவரும். சிருஷ்டியிலுள்ள பதார்த்தங்களில் நிலையுள்ளவை தாமாய்ச் சலிக்கவாவது சலிப்பவை தாமாய் நிற்கவாவது மாட்டாது. இந்த

ம்மததுக்கு ஜடத்துவமென்று பெயர். பார்த்தம் சலித்துக்கொண்டிருக்கும் நிலைமக்கு சராவஸ்தை யென்றும், நிலையாமிக்கும் நிலைமைக்கு ஸ்திராவஸ்தையென்றும் பெயர். சராவஸ்தையிலுள்ள பதார்த்தங்களை நிற்கும்படியாவது, ஸ்திராவஸ்தையிலுள்ளவற்றை அசையும்படியாவது செய்ய தற்குரிய-காரணத்துக்கு, இந்த நூலில் பிராரணையென்று பெயர் வழங்கப்படும். உலத்திலுள்ள ஜடபதார்த்தங்களில் நிலையானவற்றை அசையும்படிச் செய்ய ஒரு ரோரணவேண்டி யிருந்தபோதிலும், சலித்த கொண்டிருக்கும் பதார்த்தங்கள் ஒரு பிராரணையின் உதவியன்றியே நின்றுபோவதாததோரும் நாம் பார்த்துவருகையில், அதற்கும் ஒரு பிராரணை வேண்டுமென்பதுவகு புதுமையாய்த்தோன்றும். ஆயினும் புதுமையல்ல. ஆகாசவெளியிலுள்ள எண்ணரிய சந்திர, சூரியக்கிரகாதிசெவ்வாஜடபதார்த்தங்களையல்லவா? அவை ஒரு நாடிப்பொழுதாவது நிற்காமல், அதற்கு உடனுடைய அளிக்கப்பட்ட நியமப்படிக்கு மையாய் அதற்குரிய மார்க்கங்களில் அனுமும் சஞ்சரிப்பதை நாமெல்லோரும் பார்த்திருந்தும், அதற்குக் காரணமென்னவென்னவென்று விசாரிக்காமையால், இப்பொழுது இந்த நியமத்தைக் கேட்டஉடனே துமையாய்த்தோன்றுகின்றது. ஆகாசத்திசலிக்கும் கோளள்ளின்கதிக்குப் பிரதிபந்தமாக யாதொரு பிராரணையும் குருக்கேவரமையால், அவை சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் பூமியின்மேல் ஒருண்டையருட்டினாலும், ஒருகல்லை ஆகாசத்தில் எறிந்தாலும், அவை முடிவன்றி சலித்தக்கொண்டல்லவா இருக்கவேண்டும்? அப்படிக்கனி அவற்றின்கதியைப் பிரதிபந்திக்க யாதொரு பிராரணையுமன்றி தமையிலுட்டியது நின்று, ஆகாயத்தில் எறிந்தது தமையில்விழுந்தும், விடுகிறதேன்கிற ஆக்ஷிபந்தோன்றலாம். அகிலும் அந்த நூல்படிக்குந்தோறும், இதற்குச் சமாதானதானும் விளங்குமாதலால் இப்போது சந்திர சூசிப்பிப்பதே போதும். பூமியை சுற்றியும் ஏறக்குறைய நாற்பத்தைந்துமையில் உயர்வவாயில் வாயு சூழ்ந்திருக்கிறபடியால், நந்தவாயுவில் சலிக்கும் பதார்த்தங்களின் திக்கு அதினால் ஒருத்தயுண்டாகின்றது. அறியும், பூமியின் மேற்புறம் மேடு பள்ளங்கள் தாகையால், இதிலுமும் பதார்த்தங்களின் கதிக்கு ஒரு தடையுண்டாகிறது. துவிர, பூமியின் ஆகர்ஷணசக்தியால் ருதவையுண்டாகிறது. இப்பிரதிபந்தங் கொள்வொன்றைக்குறித்தும் இனி தனியாய் விசாரிக்கப்படும்.

சாமான்னிய தர்ம்மங்களில் கடைசியது ஆகர்ஷகத்துவமாம். இந்த தர்ம்மத்தைப்பிராரணையாக வழங்கும்போது இதற்கு ஆகர்

ஷணமென்கிற பெயர் வருமாகையால், எளிதாய் வியவஹரிக்கும் பொருட்டு, இவ்விரண்டுபொருளிலும் ஆகர்ஷணமென்கிற பதத்தை நாங்களுமுபயோகிக்கின்றோம். ஒரு பதார்த்தம் மற்றொன்றைத் தன்னுடன் சேரும்படி இழுக்கும் தர்மமே ஆகர்ஷகத்துவம்; அல்லது ஆகர்ஷணமாம். இது மிசிராகர்ஷணம், சினேஹகர்ஷணம், குருத்துவாகர்ஷணம் என்று, மூன்றுவகைப்படும். இவற்றில் மிசிராகர்ஷணம் பதார்த்தவிக்கியான சாஸ்திரத்தைச் சேர்ந்ததாகையால், அதைக் குறித்திவ்விடத்தில் பிரஸ்தாபிக்க வேண்டியதில்லை. மற்ற விரண்டும் வருகிறபத்திரிகையில் விசாரிக்கப்படும்.

ருக்குவேதத்தைச் சேர்ந்த ஐத்திரேய உபநிஷத்து.

முதல் அத்தியாயம்.

“முதலில் இவர் (பிருமம்) ஒருவர்மாத் திரம். ஆத்மாவாகவிருந்தார். அசைவுள்ள வேறு யாதொன்றுமில்லை. உலகங்களைச் சிருஷ்டிப்போமென்று அவர் எண்ணி ஜலம், தேஜஸு, மரணம், அப்புகள், இந்த உலகங்களைச் சிருஷ்டித்தார். ஆகாசத்துக் குமேல் ஜலம், ஆகாசம்ஸ்தானம், நடுமேல் டலத்தில் தேஜஸு, பிரதியில் மரணம், அதற்குக்கீழ் அப்புகள், இதுகள்தான் உலகம். (இனி) லோகபாலர்களைச் சிருஷ்டிப்போமென்று அவர் எண்ணினார். ஜலத்தி லிருந்தே புருஷனையெடுத்து அவர் உண்டாக்கினார். அவனை அபிதபித்தார். அப்படி அபிதபிக்கப்பட்டவனுக்கு முட்டைபோல வாய்மலர்ந்து, வாயினின்று வாக்கும், வாக்கினின்று, அக்கினியும் (உண்டாயிற்று.) மூக்குகள் மலர்ந்து, மூக்குகள்கின்றி சுவாசமும், சுவாசத்தினின்றி வாயுவும் (உண்டாயிற்று). கண்கள் மலர்ந்து கண்கள்கின்றி பார்வையும், பார்வையினின்றி ஆதித்தியனும், (உண்டாயிற்று). தாதுகள் மலர்ந்து, காதுகள்கின்றி கேள்வியும், கேள்வியினின்றி திக்குகளும் (உண்டாயிற்று). துவக் உண்டாகி, துவக்கினின்றி மயிர்களும், மயிர்கள்கின்றி பூண்டுகளும், செடிகளும் (உண்டாயிற்று). ஹிருதயம் உண்டாகி, ஹிருத்தி நின்று மனதும், மனத்கின்றி சந்திரனும் (உண்டாயிற்று). நாபிமலர்ந்து, நாபிய்கின்றி அபானமும், அபானத்தி நின்று மிருததியும் (உண்டாயிற்று). சிருஷ்டிக்கருவியுண்டாகி, சிருஷ்டிக்கரு

“வியின்று ரோதஸும், ரோதவியின்று ஜல
“மும் (உண்டாயிற்று).”

“இப்படி சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்த தே
“வதைகள் இந்த மகா சமுத்திரத்தில் விழு
“ந்தன. அவனுக்கு (புருஷனுக்கு) பசிதாப
“ங்களை யுண்டாக்கினார். அந்த தேவதைக
“ள் தாங்களிருந்துண்ணும்படி நிலையிடத்
“தைக் காட்டவேண்டுமென்று கேட்டது
“கள். அவர் பசுவைக்கொண்டுவந்தார். எ
“ங்களுக்கு இது போதாதென்றதுகள். அ
“வர் அதைக்குப் புருஷனைக்கொண்டுவ
“ந்தார். “நன்றாய்செய்யப்பட்டதல்லவா”
“என்று அதிகள் சொல்லித்து; ஆகையா
“ல் புருஷன்தான் நன்றாய்செய்யப்பட்ட
“வன். அவரவர்ஸ்தானத்தில் பிரவேசியுந்
“களென்று சொன்னார். அக்கினி வாக்காகி,
“வாயில் பிரவேசித்தது. வாயு சுவாசமாகி,
“மூக்குகளில் பிரவேசித்தது. ஆதித்தியன்
“பார்வையாகி, கண்களில் பிரவேசித்தது.
“திக்குகள் கேள்வியாகி, காதுகளில் பிரவே
“சித்தது. பூனீர் மரணங்கள் மயிர்களாகி,
“துவக்கில் பிரவேசித்தது. சந்திரன்மன
“தாகி, ஹிருதயத்தில் பிரவேசித்தது. மர
“ணம் அபானமாகி, நாபியில் பிரவேசித்த
“து. ஜலம் ரோதஸ்ஸாகி, சிருஷ்டிக் கருவி
“களில் பிரவேசித்தது. பசிதாபங்கள் அவ
“ரைப்பார்த்து (இடம்) காட்டுமென்றதுக
“ள். நானுங்களை இந்த தேவதைகளுடன்
“சேர்த்து அதுகளில் உங்களைப் பங்கு
“டையவராக்கின்றெனென்றார். ஆகையா
“ல் எந்ததேவதைகளுக்காக ஹவிஸ்சு எ
“டுத்தபேர்திலும் பசிதாபங்கள் பங்குடை
“யதாகவிருக்கிறதிகள். அவர் இதிகள்
“லோகங்களும், லோகபாலகர்களும் (இ
“னி) இதிகளுக்கு அன்னத்தை உண்டா
“க்குவோமென்று எண்ணினார்கள். அவர்
“ஜலத்தை அபிதவித்தார்; அப்படி அபிதவி
“க்கப்பட்ட ஜலங்களினின்றும் மூர்த்தி உ
“ண்டாயிற்று. அதவே அன்னம். சிருஷ்டி
“டியான உடனே அது ஓடவிரும்பித்து.
“அதையவன்வாக்கால் பிடிக்கவிரும்பினு
“ன்; அதை வாக்கால் கிரகிக்கக்கூடவில்லை.
“அதை வாக்கினால் கிரகித்திருப்பானே
“யாகில், அன்னத்தை உச்சரிப்பதினாலே
“திருப்த்தியுண்டாகும். சுவாசத்தினால் அ
“தை கிரகிக்க இச்சித்தான். அதை சுவா
“சத்தினால் கிரகிக்கக் கூடவில்லை. அதை
“சுவாசத்தினால் பிடித்திருப்பானாகில், அ
“ன்னத்தை முகருவதினாலேயே திருப்த்தி
“யுண்டாகும். அதை பார்வையினால் கிர
“கிக்க இச்சித்தான். அதை பார்வையினா
“ல் கிரகிக்கக்கூடவில்லை. அதை பார்வை

“யினால் பிடித்திருப்பானாகில், அதைப்
“ரப்பதினாலே திருப்த்தியுண்டாகும்.
“தைக் கேள்வியினால் பிடிக்கவிரும்பினு
“அதைக் கேள்வியினால் பிடிக்கக்கூட
“லை. அதைக் கேள்வியினால் கிரகித்தி
“பானாகில், அன்னத்தைக் கேட்பதினா
“யே திருப்த்தியுண்டாகும். அதை துவக்கி
“கிரகிக்கவிச்சித்தான்; அதை துவக்கினு
“கிரகிக்கக்கூடவில்லை; அதை துவக்கினு
“கிரகித்திருப்பானாகில், அன்னத்தைத்
“டுவதினாலே திருப்த்தி யுண்டாகும்.
“தை மனதினால் பிடிக்க இச்சித்தான்;
“தை மனதினால் பிடிக்கக் கூடவில்லை;
“தை மனதினால் பிடித்திருப்பானாகில், அ
“னத்தை நினைப்பதினால் திருப்த்தியு
“டாகும். அதை அபானத்தினால் கிர
“கவிரும்பினுன்; அதை கிரகித்தான்.
“யுவானது தான் அன்னத்தை கிரகிக்க
“து; ஏனென்றால்வாயுதானுக்கும் அன்
“தை ஜரிப்பிக்கிறது. நானில்லாவிட்ட
“இது (மூர்த்தி) எப்படியிருக்குமென்று
“வன் தியானித்தான். அதை நான் எ
“வழியாய் அடைவேனென்று எண்ணினு
“பேச்சுவாக்கினாலும், சுவசித்தல் சுவா
“தினாலும், பார்வை கண்ணினாலும், கே
“விகாதினாலும், ஸ்பர்சம் துவக்கினது
“நினைவு மனதினாலும், அபானம் அபா
“தினாலும், விஸர்ஜனம் சிருஷ்டிக்கரு
“ளாலும் ஆகும்பக்கூடத்தில், நான் யாடு
“றையோசித்தான். அவனின்றித் ஸமா
“தைத் தானேபிளந்து அந்தவழியாக
“தானே பிரவேசித்தான். அந்தவழியாக
“விவிரதியென்று பெயர். அத்தான் உ
“ந்தஸ்தானம். அவனுக்கு மூன்றிரு
“டம், மூன்று ஸ்வப்பினம். இதே
“டம், இதோரிடம், இதோரிடம். அந்
“பிறந்தபிறகு பூதங்களையும் பொருட்டு
“றையைச் சொல்லக்கூடுமென்று என்
“னான். அவனிதைப்பார்த்தேனென்று
“ந்த பிறும்மத்தமுகுசிப் புருஷனைப்பா
“தான். ஆகையால் இதந்திரன் என்று
“யர், இதந்திரன் என்கிற பெயர்சரிதது.
“இதந்திரானாகிய அவனை மறைத்து இந்
“னென்கிறார்கள். ஏனெனில் சேவைத்த
“மறைப்பதில் பிரியமுடையவர்கள்.
இந்த உபநிஷத்தில் இரண்டு அத்தியா
முண்டு. அவற்றில் முதல் அத்தியாயம்
திராம் இதிலெழுதப்பட்டபடியாலும்,
ரென்று வருகிறபத்திரிகையில் எழுதப்
மாலையாலும், அதை எழுதியானபிறகு,
தின்மொருளைக்குறித்து விசாரிக்கப்படும்.

லார்ட்டு பேகன் வியாசம் தர்ஜமா. கல்வி.

கல்விகளிப்பும், கலனும், திறமும் தரும். முக்கியமாய் அது தனிமையில் களிப்பும். பேச்சில் கலனும், தொழிலைப் பகுத்தறிவு முடிப்பதில் திறனுந்தரும். புத்திமான் காரியங்களில் ஏகதேசம் நன்றாய் முடிக்க வல்லவராயினும், காரியமுழுமையும் ஆராய்ந்து, முன்பின்யோசித்து, இசைந்தகருவியைக்கொண்டு நன்றாய் இயற்றல் கற்றோரல்லாமல் மற்றோரால் முடியாது. படியில் அதிககாலத்தைப்போக்குதல் சோம்பறித்தனமாம். அதை பூஷணமாகவே காள்ளுதல் டம்பமாம். கல்வியின்றவிதப்படிக்கே நடக்கவிரும்புதல் வித்தியார்த்தினின் தன்மை. அது இயல்பைச் சிறப்பித்து, அனுபவத்தால் சிறப்படையும். ஏனெனில், இயல்பான பூண்டுகளைக் கழிப்பது பால், இயற்கைத்திறமையைக் கல்வியால் தீருத்தவேண்டும். அன்றியும் அனுபவத்தால் சோதிக்கப்படாத கல்வி ஸ்தூலமாக நன்குமாதீரமேகாட்டும். கபடிகள் கல்வியை இகழ்வார்; தேம்கர் அதைக்கண்டு லைப்பார்; விவேகிகளதைப் பயன்படுத்தவார். ஏனெனில் இவ்விவேகம் கல்விக்குப் புறம்பானதும், விசாரத்தாலடையத்தக்கதுமாம். ஆக்ஷேபிக்கவையாவது முழுதும் நம்பிவிடவாவது, பேசிப் பொழுதுபோக்கவாவது, படியாமல் ஆராய்ந்துபகுத்தறியப்படி. சிலநூல்கள் உருசிபார்க்கத்தக்கவை; சிலவிழுங்கத்தக்கவை; சிலமென்று விழுங்கி ஜரிப்பித்துக் கொள்ளத்தக்கவை என்றால், சிலஏகதேசம்பார்த்தால் போதும். சிலர் முழுமையும் படிக்கவேண்டியவையாயினும் விசேஷ கவனிப்புவேண்டியவல்லவை. இன்னும் சிலர் முழுமையும் வெகுநாக்கிரதையுடனும் ஊக்கத்துடனும் படிக்கவேண்டியவைவாயும். சிறிதை அயலானாகக் காண்டுபடிப்பித்துக் கேட்பதே போதும். ஆயினும் இவ்வழியை சாதாரணமான்வம், கடினமானவம் விஷயங்களில் மாத்திரமே கடினமடையவேண்டியது. இல்லாவிடின், படிக்கட்டியகல்வி வடிக்கட்டிய லீரைப்போல் உருசியற்றிருக்கும். படிப்பினால் பூர்ணவாய்; பேச்சினால் வசியவாக்காவாய்; முத்தினால் சரியானவனாவாய். அதிகமாயுதாதவனுக்குதாரண மிகுந்திருக்கவேண்டும். அதிகமாய்ப் பேசாதவனுக்கு தடைவிலாச் சாதாரியமிருக்கவேண்டும். அதிகமாய்ப் படிக்காதவனுக்கு கபடம் விசேஷமாயி

ருக்கவேண்டும். ஏனெனில் தெரியாததைத் தெரிந்ததாய் பாவிக்கவேண்டியிருக்கும். சரித்திரம் விவேகத்தையும், காவியம் சாதாரியத்தையும், பிரகிருதிசாஸ்திரம் ஆழ்மமையையும், நீதிசாஸ்திரம் சேஷத்துவத்தையும், தற்காலங்கள் சர்ச்சாசக்தியையுந் தரும். பந்தடித்தல் நீரடைப்புக்கு நலம். வேட்டையாடல் உரசிற்குபலம். மெதுவாயுலாவல் தீபனத்துக்குநலம். சவாரிசெய்தல் கிரகிற்கு நலம். இன்னும் இவ்வாறே உடலுக்குரிய பிணிகளுக்கு பரிசாரமுள்ளனபோல், புத்திக்குரிய தடைகளை நீக்கவும் தகுந்த சித்தலைகளுண்டு. சஞ்சல சித்தமுடையவன்கணிதம்படிக்கவேண்டும். ஏனெனில் நிருபணங்களில், கவனம் ஈஷ்த்த நடுவினாலும், மறுபடி தொடங்கவேண்டியிருக்கும். தாரதமிய ஞானமில்லாதவன் வேதாந்தங்களைப் படிக்கவேண்டும். ஏனெனில் வேதாந்திகள் மயிபாப்பிளப்போர்; ஈளத்தினின்றும் ரசத்தைப்பொறுக்கி நிருபிக்கமாட்டாதவன் லாயர்களின் கேசுகளைப் படிக்கவேண்டும். இவ்வாறே மனோவியாதகளொவ்வொன்றுக்கும் உரித்தான ஔஷதங்களுண்டு.

வர்த்தமானக்குறிப்பு.

நன்கோடை.

வேதஸமாஜத்தார் எடுத்தப் பிரபலமான காரியம் முடிவதற்கு ஒரு அச்சுக்கூடம் அத்தியாவசியமென்றும், அது விசேஷத்திரவிய சாத்தியமென்றும், மனதிற்கொண்ட இராமநாதபுரம்-ஜமீன்தாரருடைய மந்திரியாகிய ம-ரா-ராஜா பொன்னுசாமித்தேவரவர்கள், அவர்களுடைய ஔதாரியத்தையும், எங்கள் காரிய கவுரவத்தையும், ஒருமித்து விளக்கும்படியாக ஆயிரம் ரூபாயாகிய பெருந்தொகையை, மனமுவந்தளித்ததற்கு பிரதியாய் நாங்கள் தகுந்தபடி வந்தனம் செய்யவும் அசத்தாளாயிருக்கிறோம். அவர்களிவ்வாறுசெய்ததில் அவர்களுடைய திருஷ்டியெல்லாங்கூடி தமது தேசத்து விஷயத்தில் தமக்குள்ளகடமையைச் செலுத்தவேண்டுமென்கிற பரிசுத்த சிந்தையாகையால், எங்களுடைய வந்தனத்தினாலாவது, சிலாகையினாலாவது, அவர்களுக்கு ஆகவேண்டிய காரியமொன்றுமில்லையல்லவா! இவ்வாறே இதர ஜமீன்தாரர்களும், ஹிந்து பிரபுக்களும் எங்களைக் கைதுக்கி யாதரிப்பார்களென்று நாங்கள் வெகு உறுதியாய் நம்புகிறோம்.

பிரவலிடென்ஸிகாலேஜ்.

கடந்த சூன் மூலத்தேதி சென்னைப் பட்டணத்திலுள்ள இங்கிலீஷ் பாடசாலைகளுக்கெல்லாம் தலைமையானதாகிய பிரவலிடென்ஸிகாலேஜில் அந்தபாடசாலை ஏற்பட்ட நாள் கொண்டாடப்பட்டது. கவர்னர்முதலிய பல யூரோபியர்களாலும் ஹிந்துக்களில் அனேக பெரியமனுஷியர்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த அந்தசமயத்தில் டிராக்டரவ் பப்ளிக்கு இன்ஸ்டிரக்ஷன் உதஸவத்தைத் தொடங்கி போனவருஷத்தில் இத்தேசத்திலுண்டான வித்தியாவிருத்தியைக் குறித்து சற்றுப் பிரசங்கித்து அப்பாடசாலைக்காகவும், யூனிவர்சிட்டிக்காகவும், பார்த்துந், கேட்டிமறியாத, வேராகட்டிடத்தை யுண்டாக்கும்படி யனுமதித்ததற்காக துரைத்தனத்தாருக்கு வந்தனம்செய்தார். பிறகு வித்தியார்த்திகளேநோக்கி இறந்துபோன ஆனோபில் வ. சட்கோபாசாரியருடைய நற்குண நற்செய்கைகளைப் பவலாராய் மகிழ்ந்து அவர்வழியை நாடுவோருக்கு கேஷமும், பேரும், பிரதிஷ்டையும், கிடைக்குமென்பதில் எவ்வளவும் சந்தேகமில்லையென்று உறித்திச்சொல்லிமுடித்தனர்.

பின்பு பாடசாலையின் தலைமை உபாத்தியாயராகிய தாம்ஸன்துரை கடந்த கூடம் வருஷத்தில் அந்த பாடசாலையில் வித்தியார்த்திகளடைந்த விருத்தியையும் பிள்ளைகள் வருஷாந்தத்தில் கொடுத்த பரீகஷையையும், பரீகஷைக்கர்கள் கொடுத்த அபிப்பிராயங்களையும்குறித்து ஒரு ரிபோர்ட்டைப் படித்தார்.

பிறகு சென்றவருஷத்தில் படித்து தேர்ந்தவர்களுக்கு யோக்கியதாபத்திரிகைகளும், அந்தந்த தரகதியில் உத்தமபரீகஷை கொடுத்தவர்களுக்கு வெகுமானங்களும் கொடுக்கப்பட்டது.

யோக்கியதாபத்திரிகை வாங்கியவர்களின் விவரம்.

உ-வது தரகதி.

வ. பாஷிய அய்யங்கார்.

தி. கோபாலகிஷ்ணன்.

உ-வது தரகதி.

ஹிராயர்.

ரகுநாதராயர்.

முடிவில் கவர்னர் அவர்கள் கடந்தவருஷத்தில் வித்தியார்த்திகளடைந்த விருத்தியைப் புகழ்ந்ததுமன்றி கவர்ன்மெண்டு உத்தியோகங்களில் இச்சைவைத்துப்படிப்பதாசரியல்லவென்றும், படித்து விருத்தியடைந்

தவர்கள் ஆனோபில்-சட்கோபாசாரியரைப்போல பாடசாலைகள் முதலிய லோகோபகாரமான காரியங்களைச்செய்து கிர்த்திபெற முயல்வேண்டுமென்றும் பிரசங்கித்த முடித்தார்.

நார்ம்ஸ்ஸ்கூல்.

இந்த பாடசாலையின் வருஷோத்தஸவசூன் மூல உவ நடந்தது; அத்தருணத்திலும் கனம்பொருந்திய கவர்னரவர்கள் அக்கிராசனாதிபத்தியம் வகித்தனர். முதலில் டிராக்டரவ் பப்ளிக்கு இன்ஸ்டிரக்ஷன் எழுந்து மேற்படி பாடசாலை நன்றும் விருத்தியடைந்துவருகிறதென்றும்; முக்கியமாய்க் சென்றவருஷத்தில் உபாத்தியாய வித்தியார்த்திகளுக்கு விசேஷ உத்தியோகங்களைக் கிடைத்தனவென்றும்; நார்ம்ஸ்ஸ்கூலில் கட்டம்பெற்றுக்கொண்டு படிக்கும் உபாத்தியாய வித்தியார்த்திகள், படித்தபிறகு டு-வருஷகாலம் உபாத்தியாயத் தொழிலில் லிருக்கவேண்டுமென்கிற நிபந்தனைப்படிக்கு எந்த பாடசாலைகளிலாவது உபாத்தியாயராய் டு-வருஷகாலமிருந்தால் போதுமென்றும் பிரசங்கித்தார். பிறகு பாடசாலையின் ரிபோர்ட்டிப் படிக்கப்பட்டு; அதன்மேல் மேல்ஸ்தர்-ஆண்டர்ஸன், யூகோளப்பர்ட்டல் செல்லவேண்டிய முறையைப்பற்றி யொரு உபநியாசம்செய்து, பின்பு அவ்விஷயத்தில்கில பரீகஷை செய்வித்துக்காட்டினார். அதன்மேல் அந்தந்ததரகதியில் உத்தமபரீகஷைகொடுத்தவர்களுக்கு வெகுமானம் அளிப்பப்பட்டது.

கடசியில் கவர்னரவர்கள் சென்ற வருஷத்திய ரிபோர்ட்டி அதின் முன்வருஷத்தியதைக்காட்டிலும் அதிகிருப்பதையைத் தந்தென்றும், அதற்கு தமிழருக்குக் கல்விவியைத்திலுண்டாயிருக்கிற சிரத்தையேகாரணமாய்த் தோன்றுகிறதென்றும், ஆதலால் இனி நாளுக்குநாள் உபாத்தியாயவேலைக்கு மகிமையுண்டாகுமென்றும், நாளை வருஷத்திலுண்டாகும் வித்தியாவிருத்தியினால் இன்னும் அதிக திருப்தியுண்டாகுமென்ற மெதிர் பார்ப்பதாயும், சொல்லிமுடித்தார்.

ரெயில்வண்டி.

ஆதிமுதல் சென்னைப்பட்டணத்திலிருந்து புகைவண்டி யேறும் மனிதர்களும் சமாணங்களும், ராயபுரத்திற்குச்சென்று ஏதேவண்டியிருந்ததல்லவா? சென்ற ஜூன்மாதம்முதல் சாக்குகளெல்லாம் ஆனைகவுனி

ருகில் உப்புக்கொடாரத்தில் கட்டப்பட்ட
ருக்கிற ஸ்டேஷனில் ஏறவேண்டியதென்
ம், பாட்டைசாரிகள் மாத்திரந்தான் ராய
ரத்தில் ஏறலாமென்றும் ஏற்பாடு செய்ய
பட்டு, அப்படியே நடந்தவருகிறது. இதி
றல் வர்த்தகர்களுக்கு அசௌக்கிய முண்
ானபோதிலும், இதுவரையில் மதிப்பற்
ப்போயிருந்த ஆணைகளுக்குச் சமீபத்தி
ள்ள வீடுகளுக்கு இனி மதிப்புண்டாகு
மன்பதில் சந்தேகமில்லை. சவாரிவண்டி
ள் சஞ்சரிக்கும் ரோட்டுகளை சரக்குவண்
களைடைத்துக்கொள்வதால் வெகு அசந்
ர்பங்கள் நேரிகிறது.

பஞ்சஸ்கிரு.

வெகுநாளாய் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட
ஞ்சுகளை மூட்டைகளாயிருக்கக்கட்ட த
ந்த யந்திரங்களில்லாமல் வர்த்தகர்கள்
ட்டுக்கொண்டிருந்த வருத்தம், கிலவருஷ
களுக்குமுன் ஏற்பட்ட ஸ்கரு என்னும்
ரு யந்திரத்தால் ஒருவாரு நிவர்த்திக்கப்
டதல்லவா? ஆகிலும் இந்த யந்திரத்தின்
காயத்தால் ஒருநாளைக்கு ௩௦ மூட்டைக்
மேல் இறுக்குவது அசாத்தியமாயிருந்த
பிரகிருதத்தில் சமுத்திரக்கரையில் பிர

ண்டன் அண்டு கம்பெனியாரால் ஏற்படுத்த
ப்பட்டிருக்கிற ஒரு வினோதமான யந்திரத்
தின் சகாயத்தால் நாளொன்றுக்கு ௩௦௦
மூட்டைவரையில் இறுக்கியாகிறதென்றால்,
அதைப்பாராதவர்கள் அதை நம்புவதும் க
டினமாயிருக்கும். இம்மாதிரியான மற்றொ
ரு யந்திரத்தை அர்ப்படுத்துந் டி அண்டு கம்
பெனியார் உப்பளத்துக்கருகில் கட்டப்போ
கிறார்கள்.

பழமொழிகள்.

ஆறினுஞ்சாவுதான் நூறினுஞ்சாவுதான்.
ஆறுபோவதேகிழக்கு, அரசன்சொன்ன
தேவழக்கு.

ஆறுவடிவிலும் கரிப்புத்தெளிவிலும் பயம்.
ஆற்றிலேபோட்டாலும் அளந்துபோட
வேண்டும்.

ஆனைக்கும் அடிசறுக்கும்.
ஆனைபார்க்க வெள்ளெழுத்தா.
ஆனைசுற்றத்தினாலும் ஆலையத்தில் துழை
யாதே.

ஆனைக்கில்லை காளாலும் மழையும்.
ஆனையிருந்து அரசாண்டவிடத்திலே பூ
னையிருந்து புலம்பி யழுகிறது.

காலேவந்தனம்.

எண்கீர்கழிநேடி லாசியவிருத்தம்.

ய்யந்தாயபொறிகளும் அருமையாம் கரணமு மடங்கியானுறங்குமிரவில்,
தாரமற்றவெனை யாபத்துவாராது ஆதரித்தருள்தேவனே !
சய்காரியங்களால் பொய்யுடலயாந்திட சுழித்தியாம்சுகவேதுவால்,
ருமேந்தரியங்களும் ஞானேந்தரியங்களும் பாதுகாத்துப்புதுக்கி ;
ய்விடாதிரவெலாம் கொடுமைவந்தனுதாது காப்பாற்றிநின்று ; பின்னும்,
காலேபோழ்தினில்பேதை துயினின்றெழச்செய்த கருணைவெள்ளப்பெருக்கே !
மயம்மயிர்சிவிரக்கஉன் துய்யதிருவடிகளைச் சேர்ந்தென்சிரம்பணிந்து,
னாயிலாவன்பொடுங் கைகூப்பிநின்றடிமை காலேவந்தனஞ்செய்கிறேன்.

மாலேவந்தனம்.

எண்கீர்கழிநேடி லாசியவிருத்தம்.

ரியமேகங்களை வருஷித்ததென்னவே கடையனமென்றன்மீது,
ருணைப்பிரவாகம் பொழிந்திடும் தெய்வமே கருதரியசர்வேசனே !
யிரியவாழ்நாளிலொரு பெரியநாள்கழியவே அந்திபொழுதானஇரவில்,
டிமையுன்பாதா விர்தமணுகித்தொழ ஆனநற்சமயமய்ய !
ரியமுடனாதலால் இன்றுநானுற்றபல பெருநன்மையாவுமுன்னி,
பற்றசுகஞானமொடு மற்றபொருள்யாவையும் ஈய்ந்ததுன்கருணையென்றே,
தரியவசமோ ? இதை எளிதில் அறியச்செய்த பேசரியபேரின்பமே!
பதையிப்பெருநன்றி என்னுமறவாமலே பெருநன்மையாத்தொழவருளுவாய்.

கஅகசஸ் குன்மீ ௨௭௭ அகவலை.

சுரக்கு.	அகல அங் குலம்.	பஞ் ராத் தல்.	புடவை க-இ ரூபாய்.	வி
காரிகம் லாங்கிளாத்து.....	நக - ச 0	௭ - 0	க 0	அ
” ” ”	0	அ - 0	க ௨	0
” ” ”	0	க - 0	க ௩	அ
” ” ”	ச ச - ச ௩	௭ - 0	க ௧	௨
” ” ”	0	அ - 0	க ௩	0
” ” ”	0	க - 0	க ச	௧ 0
” ” ”	ச க - ௩ 0	௧ 0 - 0	க ௧	௧
” ” ”	௩ ச - 0	௧ ௧ - 0	க அ	௩
ஜாக்கேநெட்டு.....	நக - ச 0	௨ - அ	ச	௧
” ” ”	0	௩ - 0	ச	௧ ௩
” ” ”	ச ச - ச ௩	௩ - 0	௩	௩
” ” ”	ச க - ௩ 0	௩ - ௧ 0	௧	௧
” ” ”	௩ ௩ - ௩ ச	௩ - ௧ ச	௭	0
மாடபாளயம்.....	௩ ௨ - 0	௩ - 0	ச	௧ ச
மல்.....	ச 0 - 0	௧ - அ	௨	௭
” ” ”	ச ச - 0	௨ - 0	௩	௧
” ” ”	௧ ௧ - 0	௨ - அ	ச	௧
” ” ”	௩ ச - 0	௨ - ௧ ௨	ச	௧ ௩
” ” ”	0	௩ - 0	௩	௭

சுபா.	அ. ப.	நீலம் உயர்ந்தது கடப்பை	சுபா.	அ. ப.
பஞ்ச திருநல்வேலி பாரம்.	௩௩அ 0 0	மணங்கு	௧ 0	0
ஷெ மேக்கத்தியது		ஷெ சாதாரணம் ” ”	ச ௩	0
வடக்கத்தியது ” ...	௩௧௩ 0 0	ஷெ நெல்லூர் ” ...	ச 0	0
ஷெ கோயம்புத்தூர், சே		அவிரி வேலூர் ” ...	௩ ௩	0
சேலம் ”	௩௩ 0 0 0	ஷெ புதச்சேரி ” ...	௩அ	0
காபிக்கொட்டை மைசூர்		நல்லெண்ணெயை பாரம்...	௭௭	0
க-ராத்தல்	௧௨ 0 0 0	மணிலாகொட்டை எண்		
ஷெ சேலம் ”	௧௩ ௩ 0 0	ணை ”	௩ ௧	0
அரிசிமூட்டை	ச ௨ 0	பெட்டிலுப்பு ” ...	ச ௩	0
தோல் முதல்தரம் சராச		எள்ளுமூட்டை. ...	௧	௭
ரி எ-ராத்தல் ஈ-க்கு...	௧ச 0 0 0	ஆளிவிரை பாரம்...	0	0
வெள்ளாட்டுத்தோல் செ		மணிலாகொட்டை. ” ...	௧௧	0
ண்ணைப்பட்டணம் சரா		சர்க்கரை உயர்ந்தது...	ச ௩	0
சரி ௧ச-ராத்தல்... ..	௧ 0 0 0 0	ஷெ சாதாரணமானது.	ச ௧	0
ஷெ ” ௧௨-ராத்தல்.	அ ௩ 0 0	வெல்லம்... ..	௩௧	அ
வெளியிது ” ௧0-ராத்தல்.	௭ 0 0 0	மஞ்சள்... ..	௩ 0	0
டெஜன் ஒன்றுக்கு செம்ம		செம்மரம்... ..	௩	௧௨
ரி ஆட்டித்தோல் சென்		தேன்மெழுக்கு.. ...	௨அ 0	0
ணப்பட்டணம் சராசரி				
௧௧-ராத்தல்	௩ 0 0 0			
ஷெ ” ௧-ராத்தல் ...	௩ 0 0 0			
ஷெ ” எ-ராத்தல் ...	ச 0 0 0			
வெளியிது ” எ-ராத்தல்...	ச 0 0 0			
எருமைக்கொம்பு-௧௧௨-ராத்தல்-௧ச	0 0			
மாண்கொம்பு ” ...	௧௩ 0 0			

பத்திரங்கள்.

நாலுவட்டி. ௨௭-முதல். ௩-தள்ளு.
 ஐந்துவட்டி. ௩-முதல். ௩-வட்டம்.
 ஐந்தாவட்டி. ௧௧௭-முதல். ௧௩-வட்டம்.
 மதிரால்பாங்கி.
 ஷேர் ௧௧௭-முதல். ௧௧௭-வட்டம்.
 Madras:—United Scottish Press, Graves Cookson & Co

த த் து வ போ தி நி.

சன்னைப்பட்டணம் கஅகசஸ்ர ஆகஷ்டிமீ எ வ. [இல. ச.

கடவுள்துதி.

இராகம் - பைரவி - ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

உருவிலாக்கடவுளே-உன்றனருளையே-உறுதியாய் நம்புகின்றேன்.

அநுபல்லவி.

உன்னைநம்பினபேர்க்கும்-ஒன்றும் நம்பாதபேர்க்கும்,
உரிமையாயுணவினை-பூட்டிவளர்த்தருளும்.....(உரு.)

சரணங்கள்.

க. அண்டாண்டபிண்டமென்னும்-அனைத்துலகங்களையும்,
அவற்றிற்குக்காரணமாம்-ஆதிபூதங்களையும்,
சகலவிதங்களான-சராசரங்களையும்,
சீராகவமையவே-சிருட்டித்தருளுகின்ற.....(உரு.)

உ. உயிரொன்பதொன்றளித்து உடலுமதற்கமைத்து,
பலவிதவிசித்திர-பொறிகளும்புலன்களும்,
மன்னலுறப்படைத்து-மனதினுடனினைத்து,
மனிதயந்திரந்தனை-மகிமையாய்முடிக்கின்ற.....(உரு.)

ங. பாவபுண்ணியமென்னும்-பயன்தரும் செயல்களும்,
இன்பதுன்பங்களென்னும்-இருவகைப்பயன்களும்,
உள்வாக்கிநீயமைக்க-உயிர்கள்வைகலுமிங்கு,
உழல்வதைக்கண்டுரின்று-உற்சாகமடைகின்ற.....(உரு.)

அட்டவணை.

விஷயங்கள்.

பக்கம்.

கடவுள்துதி.....	சக
விளம்பரம்.....	சக
தத்துவபோதினி.....	நூ
பண்களுக்குக் கல்வி.....	நக
வத்கிதை.....	நூ
ர்த்தசாஸ்திரம்.....	நூ
ரகிருதிசாஸ்திரம்.....	நூ
பரிஷத்து.....	நக
ரட்டிபேகன் வியாசம்.....	சக
த்தியதிபம்.....	சூ
மொழிகள்.....	சூ

வர்த்தமானக்குறிப்பு.....	சூ
காலவைந்தனம்.....	சூ
மாலவைந்தனம்.....	சூ

விளம்பரம்.

இந்தச் சென்னைத் தத்துவ போதினியை வாங்க மனமுடையவர்கள் மயிலாப் பூரில்வேதஸுமார்ஜத்தின் காரியதரிசியாகிய-ஹைகோர்ட்டி வக்கில், வ. இராஜகோபாலாசாரியருக்கு, எழுத்து மூலமாய்த் தெரிவித்துக் கொள்ளவேண்டியது.

இதற்குச் சந்தாவிவரம்.

சென்னைப்பட்டணத்திலுள்ள
வர்கள் வருஷம் ஒன்றுக்கு
ரூபாய்..... க - ௮ - ௦
அதற்கு வெளியிலுள்ளவர் த
பால் கூலியுடன் சேர்த்து
வருஷம்ஒன்றுக்கு ரூபாய். ௨ - ௦ - ௦
பத்துபிரதிகளுக்கு அதிகமாய்
வாங்கும் வெளியிலுள்ளவ
ர்கள் தபால் கூலியுடன்சே
ர்த்து வருஷம் ஒன்றுக்கு
ரூபாய்..... க - ௧௨ - ௦

இதற்குச் சந்தாதார்கள் தங்கள் சந்
தாக்களை அந்தந்த வருஷத்தில் முன்ப
ணமாய்க் கட்டவேண்டியது. மேமாசத்
துக்கு மேமாசம் இதற்கு வருஷமாய்க்
கொள்ளவேண்டியது. வருஷ நடுவில்
வாங்கத் தொடங்குவோர் வருஷத்திய
சந்தாவும் கொடுக்கவேண்டும்.

வெளியிலிருந்து சந்தா அனுப்பவே
ண்டியவர்கள் தபால்முத்திகைகளைப்ப
லாம். ஆனால், அப்படியனுப்பப்படும்
முத்திகைகளை மாற்றுவதற்காக, ரூபாய்
ஒன்றுக்கு-ஒரு அணா வீதம் வட்டம்சே
ர்த்து அனுப்பவேண்டியது.

இந்தப் பத்திரிகையின் சந்தாதாரர்க
ளும், பங்குக்காரர்களும், இடம்மாரும்
போது அந்த விவரத்தை தயையெய்து
காரியதர்சிக்குத் தெரிவிக்கவேண்டியது.

தத்துவபோதினி.

ஒரு கிழத்தகப்பனும் சிறுபிள்ளையும் கா
ல்நடையாக சிவிய சஞ்சாரஞ் செல்லுகை
யில், அவர்கள் காலில் தைத்த முள் தன்
கண்ணில் தைத்ததாகமதித்த ஒரு பரமா
னந்த சிவியன் வெகுப்பிரயாசப்பட்டு ஒரு
தட்டுவாணிக்குதிரை சம்பாதித்து, அதை
த் தன் குருவின்பாதத்தில் காணிக்கையா
கச்செலுத்தினான். பிறகு அவர்கள் வெ
கு சந்தோஷத்துடன் பிரயாணப்பட்டு செ
ல்லுகையில் முதலில் தகப்பன்மாத்திரம் கு
திரையின்மீதேறி, மகன்நடந்து செல்லக்க
ண்ட சிலர், அக்கிழவனைநோக்கிக், கொஞ்ச
மேனும் ஈவிரக்கமில்லாமல் பச்சைப்பாலா
னை நடக்கவிட்டுக், கொழுக்கட்டைபோன்

ற நீ குதிரையேறிமகிழ்வது வெகு சொ
சாயிருக்கின்ற தென்றார்கள். அதைக்கே
டகிழவன் எதைப்பொறுத்தாலும் உலகந
தையைப் பொறுக்கலாகாதெனத் தான்
திரையின்னும் இறங்கி மகனை யதின்மீ
றதிக்கொண்டு போகையில், அதைக்கண்
இன்னும் சிலர், மாங்காயடிக்கும் வளவு
போன்ற இத்தடியன் குதிரையின்மீதேறி
கொண்டு, பழுத்தபழமாகிய கிழவனை நட
திக்கொண்டு போகிறான் பார்த்தீர்கள்
இதென்ன காலக் கொடுமையென்றார்கள்
அதைக்கேட்ட மகன் அவர்கள் சொல்வது
யாயமேயென்றும், தான் செய்தது பிசு
ன்றும் நினைத்து, இருவரும் அக்குதிரை
ன்மீதேறிக்கொண்டு போனால் நிற்கைக்க
மிராதென்று நிச்சயித்து, அப்படியே த
தகப்பனையும் அதின்மீதேறிக்கொண்டார்
சற்றுதூரம் போனபிறகு சிலரவர்களை
க்கி, உங்கள் ஜீவகாருணியத்தைப்போ
நாங்கள் கண்டதுமில்லை கேட்டதுமில்லை
வாயுபகூணம் செய்யும் இப்பஞ்சதானக்
திரையின்மீது, மணலிற்பிடுங்கின வள்ள
கிழங்கைப்போன்ற நீங்களிருவரும் ஏறி
ம்மலிப்பதைவிட, அதைக்கொல்ல உங்கட்
ச்சலபமான வழியொன்றுந்தெரியாதா
ன்றார்கள். அதை யவ்விருவரும்கேட்டு
பகல்பிறந்தது மாகாது இராப்பிறந்தது
காதென நிந்திக்கு மிவ்வுலகத்தில் எவ்
றுசெய்தால் தப்பலாமெனயோசித்து, இ
வரும் இறங்கிவிட்டுக் குதிரையை நடத்தி
கொண்டுபோனார்கள். சிலரதைக்கண்டு
கைத்து, வேலைமனக்கிட்ட அம்பட்ட
பூனையைப்பிடித்து சொன்த்தானமென, உ
வர்தகுதிரைக்கு உண்டியளித்து உழைக்கு
பைத்தியக்காரரை நாயிதுவரைக்கும் கட
டதில்லையே. பொருளைப் பாழுக்கிறதது
பெருமைக்குக் குதிரை பிடித்தவரும் இ
புத்திசாலிகளைப்பார்த்து வேறொருவரை
பார்க்கவேண்டுமொவென்றார்கள். அதை
கேட்ட தகப்பனும் பிள்ளையும், உலகம்ப
விதமெனும் பழமொழிப்படிக்கு, ஏறினா
குற்றம் இறங்கினாலுங்குற்றமென்பவரு
ய நிரந்தையாலாவதென்ன, புகழியாலவ
ன்ன, அனைவருக்குந் திருப்தியுண்டாகு
படி நடக்கவிரும்பிய நாம் பைத்தியக்க
ரொன்பதில் சந்தேகமில்லையென நிச்சயி
துக்கொண்டுபோய்விட்டனர் என்றுசொ
லப்படும்கதையைக் கேட்காதவரும் உ
டோ?

இம்மாதிரியாகவே நமது தேசத்துக்
நம்மாலியன்றவரை நன்மைசெய்யவேண்
மெனக்கருதிச் சில முக்கிய அம்சங்களைக்

மையாகிலும், அந்த விதியின்கருத்தைப் பிசகாய்க் கிரகிப்போமாயின், அதினால் கருதப்பட்ட பயன்களையெல்லாம் இழந்த, அளவற்ற தன்பங்களையடையும்படி நேரிடும். இந்தவிதிக்குப் பதத்தின்பேரில் பொருள் செய்வோமாயின், பெண்கள் தாமாய்நடப்பதம் குற்றம், இருப்பதம் குற்றம், படுப்பதம் குற்றம், எல்லாம் குற்றமெனவல்லவோ ஏற்படும்? அளவிறந்த ஜனங்களுடைய பிராணன், சுவாதந்திரியம், பொருள், கேஷமலாபத்தினைச் சேர்வறக் காத்தளிப்பதை யெ தொழிலாகக்கொண்டு, அத்தொழிலை இஷ்டத்துடனும், சிரத்தையுடனும் முடிக்கவல்ல அறிவு, திறம், விவேகம் முதலிய பழுதில்லாக்கருவிகளைக் கைப்பற்றி அரசியற்றிவந்த பண்டித சார்வபவுமர்கள், இவ்வித ஹாசியமான விதியைச்செய்தார்களெனில், அதை ஒரு நொடியாவது நம்பக்கூடுமோ? நம்பினாலும் அவர்களிடத்தில் தினையளவு கவுரவமாவது தங்குமோ? தங்கினாலும், அவ்விதி நிலைக்குமோ? நிலைத்தாலும், அதை யாரோளும் அனுசரிப்பார்களோ? அனுசரித்தாலும், அது தேசத்தின் கேஷமத்திற்கேதுவாகுமோ? விடிந்தால் ஸ்திரீகளைப் படுக்கைவிட்டெழுப்பி, நடத்தி, அவர்களுக்குப் பல்விளக்கி, ஸநானம்செய்வித்து, வஸ்திராழுதித்து, அன்னமுட்டி, படுக்கையில்வளர்த்தி, இன்னும் புற்பல காரியங்களைச் செய்யவேண்டியதும் புருஷனேயன்றி, பெண்கட்குச் சுவாதந்திரியமில்லையெனில், பெண்களும் ஒன்றும் செய்யக்கூடாதென்றும், புருஷர்களவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டிருக்கவேண்டுமென்றும் ஏற்படுமாகையால், புருஷர்கள் பொருள் சம்பாதித்தல் முதலிய காரியங்களிலொன்றேனும் முடிக்கக்காலமாவது, சக்தியாவது இல்லாமல், நாள்தோறும் நாகரீகமும், சவுக்கியங்களும் குன்றி, நாடு பாழுற்றுப்போகுமென்பதில் சந்தேகமோ? இந்த ஹேதுக்களால் மேற்கண்ட விதியின்கருத்துக்கள் வேறுமென விளங்கும். ஒருபாம்புக்கு ஒரு தலையும் பலவால்கருமிருந்தால், தலைபோகும்வழியில் வாலெல்லாம் போக வியலுமாகிலும், அதற்குப் பலதலைகளும் ஒரு வாலுமிருந்தால், அத்தலைகள்போகும் பலவழிகளிலும், ஒரு வால் போகமுடியுமோ? இவ்வாறே ஒருகுடும்பத்துக்குப் பலதலைவர்களிருப்பின் துன்பமே விளையுமென்றும், ஓரோதலைவனிருப்பின் அதின் காரியங்களெல்லாம் நன்கு முடியுமென்றும், தெளிவாய் விளங்கும். ஆனால் குடும்பத்தலைமை புருஷனுக்கிருப்பானேன், பெண்களு

க்குக் கூடாதாவென்றாலோ, அவ்விருவரிடமிருவருக்குத்தான் அதிருக்கவேண்டுமென்கிற நிச்சயமுண்டானபிறகு, இன்னொருருக்கவேண்டுமென்பது கேவலம் சந்தேகமேயாகையால், குடும்பத்துக்குரிய காரியம்வரையில் பெண்களுக்கு முதன்மையாகாரமும், ஒரு குடும்பத்துக்கு மற்றகுடும்பங்களுடனும், உலகத்தாருடனும், உள்ளுரியங்களில் புருஷனுக்குத் தலைமையும், ருக்கவேண்டியதென்று ஏற்பாடுசெய்யப்பட்டது. ஆயினும் இந்த சங்கேதத்துக்குமற்றும் ஹேதுவில்லையென வொண்ணா குடும்பத்துக்குள்ளிருக்கும், பலருக்குள்ளவருத்தம்வராது, அன்புகூர்ந்து, நட்புடைய ராட்டி, சரசமார்க்கங்களால் கொண்டு முடிக்கவேண்டியிருக்குமாகையால், அத்தலைமையான குணங்கள் சிறந்திருக்கும் பெண்களுக்குக் குடும்பத்துக்குள் சிறப்பும், யலாருடன் சகவாசம்செய்து பொருள்டைத்தல் முதலிய காரியங்களைமுடிக்க, தைரியம், துணிவு, கடினசித்தம், முதலிகுணங்களாவசியகமாதலால், இவ்விஷயத்தில் புருஷருக்கு மேன்மையும் இருக்கவேண்டுமென்பது யுக்கி யுத்தத்தமாகவே இருக்கின்றது. இவ்விதமாக அவரவருடைய யாபாரத்துக்கு ஒவ்வொரு இடம் நிஷ்கஷையாகவேற்பட்டிருக்கிறபடியால், அவருக்குரித்தானபாத்தியசுவாதந்திரிங்களு உண்டாயிருக்குமல்லவா? பெண்களுக்கு கல்வியிருந்தால், அவர்கள் தங்களுடைய பாத்திய சுவாதந்திரிங்களும், கேஷமலாபங்களும் இன்னதென்றும், அவற்றைக் காணக்கொள்ளும்வழி யின்னதென்றும், நன்றாய் அறிந்துகொண்டு, அதற்குத் தக்கபடி நடக்கக்கூடும். அவற்றைப் புருஷர்களாமாட்டார்களா வென்றாலோ, தனக்குப் பந்தியது தரும் என்னும் பழமொழியினை உண்மை இதைவிட வேறெந்தவிஷயங்களிலும் நன்றாய் விளங்கமாட்டாதென்பதற்குச் சில திருஷ்டாந்தங்களை யெழுதி இந்நபாகத்தை முடிப்போம்.

பல்முனையாக் குற்றத்தைகளைப் பாணிக்ரகணம் செய்துகொடுப்பதும், அவைகள்தாமாய்த் தவிழ்க்கற்கும்முன் தாலியறுதாயே யென்றமும் தாயைத்தழுவி நகைபதம், பெற்றோர்செய்த குற்றத்துக்கு பெண்கள் உயிருள்ளவரையில் தாலியறுத்துத் தலைமொட்டையுண்டு, சுக, சந்தேஷ, ஆரந்த, அனுபவங்களின்றி, உயிரையு உடலையும் வெறுத்து, பெற்றோர் பிறந்தேரும் பகைஞராகி, தாங்களும் அளவற்ற சுகத்தை யனுபவித்து, அயலாருக்கும் து

கவேதவாயிருப்பதும், ஒவ்வொரு நிமிஷமும் நாம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு போனாலும் காணுதிருப்பதருமையென்று, எல்லோரும் அறிந்த, அனுபவித்து, துக்கிக்கின்றோமல்லவா? இப்பாவஜந் துக்களுக்குப் படிப்பில்லாமைமீது வியையும் துக்கசாகரத்தைச் சற்று மனதிற்கொள்ளுவோம்.

‘மக்கண்மெய்திண்ட லுடற்கின்பமற்றவர் சொற்கேட்ட லின்பஞ்செவிக்கு.’

‘குழலினிதியாழி நி தென்பதம்மக்கள். மழலைச்சொற் கேளாதவர்.’

என்று திருவள்ளுவநாயனார் நந்தேள்வியையும், தம தனுபவத்தையும், சாகுதியாகக்கொண்டு விதித்தருளினார். இக்குறள்களின் கருத்தென்னவென்று ஆராயப்புகுங்கால், இவ்வுலகத்தில் அடையக்கூடிய இன்பங்கள் பல படித்தாயிருப்பினும், இன்பத்தைத் தேடுகையில் துன்பம் விளையுமெனில் அத்துன்பமணுகாரியித்தம், இன்பத்தையும் கைவிடுவது மனிதரியல்பென்றும்; சகல வின்பங்களிலும் மக்கட்பேறு சிறந்ததாகையால், அவர்களுடைய பரிசம்மாத்திரம் கிடைத்தாலும் போதுமென்றல்லவோ, நமது தேசத்துப் பெண்கள் பலகால் தவயிருந்த, பலகோயில்கள் திரிந்து, உண்டியுந்தரும் துறந்து, கடினமாய் ரோஷப்பூற்று, அளவின்றாவலோடு, ஐயிருமாதஞ்சுமந்து, அருமையார் பொருளீதென்ன அணையவே பெருவாரொன்றும்;—பசுவாதி பலப்பிராணிகளுக்கும் இன்பந்தரும் வீணை, சாரங்க, சரபத்து, புள்ளாங்குழல், நாகசரம், முதலிய கீதவாத்தியங்களைக்காட்டிலும் பல கோடி பங்குகிமானதாய், குழந்தைகளின் மழலைச்சொற்களை, மக்க ளருமையுணர்ந்தவர்கள் கொள்வார்களென்றும்; இதற்கே இவ்வளவாயின் அவர்கள் நன்றாய்க்கற்றுணர்ந்து, கலைகளைச் சொரிவார்களாகில் அதைக்கேட்பதினும் மேலான இன்பமாகாக்குண்டோவென்றும்; இன்னும் பல மேலான பொருள்களை யடங்கினவாமென்றும் விளங்கும். நமது தேசத்தில் நடந்தேறிவரும் ஏற்பாடுகளினால் பால விதந்துக்களுக்கு இவ்விற்பம் ஒருக்காலும் கிடையாதெனிலும், சாதாரணமாய் கவுரவத்துடன் வயிறுவளர்க்கவும் கடினமாயிருக்கிறதே. அவர்கள் தாய் தந்தைகளுள் எவளையில ஒருவாறு காலத்தைக்கழித்தபோதிலும், அவர்களிறந்த பிறகு அப்பெண்கள் தங்கள் உடன்பிறப்புக்களுடனாவது மைத்துனருடனாவது இருந்துகொண்டு, தங்கள் வசத்திலுள்ள பொருளெல்லாம் அவர்களிடத்தில் தொலைத்து விட்டு, அவர்கள் குளிரப்பார்த்தால் மன

மகிழ்ந்தும், கடிந்துபார்த்தால் அங்கமொழிக்கியும், ரொடி நூறுயுகமாய்க் காலத்தைக் கழிக்கிறார்களே. அவர்கள் புகுந்த வீட்டார் வெகு நெருங்கிய சுற்றத்தாரெனிலும், அவர்கள் பால்போலினியுமுகங்காட்டி, பாம்புபோல் கபடலிஷம்புகட்குவைதயே பெரும்பாலும் தொழிலாயுடையவராயிருப்பார்களே. அவர்களுக்கு நடுவில் கணவனுமிழந்து, பொருளையுந்தொலைத்து, கவுரவமும் கொலைந்து, வசிக்கும்கதியும் ஆதரவுமற்ற பெண்களுக்கு என்னசவுக்கியம் சித்திக்கும்? இவர்கள் விஷயத்திலே யிப்படியாகில் புக்கிடம் முன்பின் முற்றும் சம்மந்தமற்றதாயின் அவர்களுபவிக்கத்தக்க கோபமையைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? இவ்வீடத்தி லிவ்வளவாயிற்றேயென்று எண்ணாணுடம்பும் ஒரு சாணய்க்குன்றி பிறந்தவீட்டிற்கு மீளின், அவர்களுடன்பிறந்தோர் தேவிமார் அவர்களை வழாவெட்டிகளன்று ஏழாட்டமும் காண்பார். இவர்களிப்படிசெய்தாலும், அண்ணந்தம்பிமார் அவர்களைத் தகுந்தபடி காக்கமாட்டார்களோ வெனில், அவர்கள் யோக்கியரும் மாணிகளுமாகில், ஒருவழியும் போகமாட்டாமல், பாக்குவெட்டிக்குநடுவில் அகப்பட்டிக்கொண்டாற்போல், வெளியிற்சொன்னால் வெட்கமும், உள்ளடக்கினால் துன்பமுமாக, முடிவிலாச் சங்கடத்தை யனுபவிக்கும்படி நேரிடும். தன்காடு புறங்காடு என்கிற வியவஸ்தையில்லாத உடன்பிறப்புகளைச் சேர்ந்தாலோ வெனில், அவர்கள் மனைவிகளைக்காட்டிலும் வேறு பிரபஞ்சமிருப்பதாய் மதிக்கார்களாகையால், மனைவிகள் மனம்மாத்திரம் கொணுதிருந்தால் மற்றுலகமெல்லாம் இருந்தென்ன போயென்னவென்று எருமைமாட்டி முதுகில் மழை பெய்தாற்போலிருப்பார்கள். இத்தசையிலுள்ள பெண்களுக்குக் கல்வியிருக்குமெனில், அவர்கள் தங்கள்பொருளை அயலாரிடத்தில் பறிகொடாமல், கவுரவமாய்த் தங்கள் காரியங்களைத் தாங்களே பார்த்துக்கொண்டு, காலத்தைக் கழிக்கக்கூடாமாகையால், அப்போது நண்பர் சுற்றத்தார் முதலிய அனைவரும் வெல்லப்பாணியில் ஈமொய்ப்பதுபோல் அவர்களைத் தேடி நாடிச் குலாவுவார்களென்பதில் சந்தேகமில்லை. இதற்கு திருஷ்டாந்தமாக பெண்களில் வழங்கும் ஓர் கதையைக்கேட்போம். ஒரு ஊரில் பல குடும்பத்தார் செல்வத்திலும் சிறப்பிலும் செழித்தோங்கியிருக்கையில் அவர்கள் சுற்றற்றரில் ஒருவன்மாத்திரம், அன்றுழைத்தாலன்றி அடிப்பெரியாத நிலையிலிருந்தான். அவனுக்கு அவனுடைய பண

க்காரபந்துக்கள் தினையளவும் உதவி செய்
யாதிருந்ததுமன்றி, அவனுடன் இணங்குவ
தே தங்கள் கவுரவத்துக்குத்தகாதென, அ
வனைப் பலவிதத்திலும் அவமதித்தபடியால்,
அவன் மிகவும் மனம்வருந்தி, நமது வறு
மையே கொடிய துர்க்குணமென்று மதிக்கு
ம் இச்சண்டாளர் கண்காணுதவிடத்திற்செ
ன்று பிச்சையெடுத்துண்ணுவதும் மேலெ
ன நிச்சயித்துக்கொண்டு, தன்மனைவியையு
ம் குழந்தைகுட்டிகளையும் அழைத்துக்கொ
ண்டு, அன்னியதேசஞ்சென்றான். இருந்த
வனுக்கு அஷ்டமத்துச்சனி ஒடிப்போனவ
னுக்கு ஒன்பதாண்டிலீடிராஜா என்கிறபடி,
அவன் தன்னுரைவிட்டு வேறுபட்டனாத்
தில் பிரவேசித்தஉடனே காற்றுவீசியிடத்
தில் புஷ்பங்களின்மணம் பரவவதுபோல்,
அவ்விடத்திலுள்ள பெரியமனிதர்களில் அ
னேகர் அவனுடைய நற்குண நற்செய்கை
களைக்கண்டு களித்து, ஆதரித்துப், பலவா
றாய் உதவத்தொடங்கினார்கள். இவ்விதமா
கத்தினந்தோறும் அவன்கிர்த்திவளர வெகு
வினாவில் அவன் அகண்ட ஐசுவரியத்தை
யடைந்தான். இப்படியிருக்கையில் மண்
னாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை யென்
னும் இம்மூன்றனுள் முதல்வதாகிய தன்
னாசை, தன்னார் என்கிற புற்றினால் பாதிக்க
ப்பட்டு, அவ்விடத்தைவிட்டுப், புறப்பட்டு,
ஆனே, குதினா, வண்டி, பல்லக்கு, சேவகர்,
பரிசாரகர், முதலிய கண்கிதறத்தக்க அளவ
ற்ற பரிவாரங்களோடு வெகு மகிமையுடன்
தன்னுரைச்சேர்ந்து, ராஜமாளிகைகளை யி
கழத்தக்க வீடுவாசல் தோப்புத்தூவுகளை
யுண்டு பண்ணிக்கொண்டு வெகு சுகமாய்
உயிர்வாழ்ந்தான். இந்நிலைமையில் அவன்
சுற்றத்தாரொல்லாம் அவனை மச்சானென்
றும், அத்தானென்றும், மாமனென்றும்,
மருமகனென்றும், கூடித்தழுவிக், கொ
ஞ்சிக்குலர்வி வேளைக்கொருவர் வீதம் இரா
ஜபோகத்தை அதிசயிக்கும் விருந்திட்டிபச
ரிக்கத்தொடங்கினார். இப்படி யிருக்கை
யில் ஒருநாள் மிகநெருங்கிய ஒரு பந்துவி
ன்வீட்டில் விருந்துக்கழைக்க, அவன் தன்
பெருந்தன்மைக்கிணைந்தபடி கவுரவமாயு
ண்டு வெளியில்வந்துவிட்டான். பிறகு அ
வன்மனைவி உண்ணவிருந்தவுடனே, சொல்
லரிய ஷோடசோப சாரங்களைச்செய்ய எ
ண்ணரிய ஊழியக்காரர் கட்டிக்காத்திரு
க்க, கைகளுக்கெட்டாத மிகப்பெரியத் த
லை வாழையிலையில், அரசார்க்கிணைந்த பல
வித வியஞ்சன, பக்ஷிய, பரமான்னங்களை
யும் பரப்பியதைக்கண்டு திகைத்து, பெருமூ
ச்சிட்டு, அவையெல்லாம் பரிமாரியாகும்

ளவும் காத்திருந்து, கடைசியில் தன்னு
லில் அணிந்திருந்த ஆபரணங்களையெல்ல
ம் கழற்றி மனைவிதுவைத்து “பாடகமே
ப்பிடுநீ, பட்டடையே சாப்பிடுநீ, கங்க
மே சாப்பிடுநீ, கையணியே சாப்பிடுநீ,”
ன்றெழுந்தவிட்டாளென பெண்டிகளுந்
க்கின்ருர்களல்லவா? ஆகையால் கல்லி
ம் செல்வமுமிருந்தால் கணவனில்லாக்
றையும் ஒருவாறு தெரியாதல்லவா?
கல்வியினால் பெண்டிகளுக்கு இகத்தி
நற்பொழுதுபோக்கும், பரத்தில் நற்க
யும் சித்திக்கும் கடுகரத்தை மிகமுடி
கல்வியிலா மனமுடைய, பெருந்துன்பு
விளைக்கின்ற பெண்கள் பெயினின்றெழு
து, ஆத்திரமே மேற்கொண்டு அக்கா
டியோடின்றி, வீட்டு வேலைகளெல்லாம்
வைலே முடித்துவிட்டு, கணவனை வெ
யிற்போக்கிக், கதவினைத்திறந்துவிட்டுத்,
னையளவு மானமின்றித், தெருவினில் உல
விக்கொண்டு, வம்புதும்புகளெல்லாம்வன
யாய் ஜபித்துவிட்டு, வீதியிற் போவோ
ல்லாம் வாதுக்கிழுத்துக்கொண்டு, கலிய
மிருத்தியுவென்று கண்டோர்கள் சபிக்க
பெற்றுத்தீயின்று நொடியாலத்தில் தே
மெல்லாமெரித்துப், பேதையாய்த் திரியு
ன்ற பெண்களே கல்விகற்றால், ஊக்கமா
வீட்டிலுள்ள வேலையெல்லாமுடித்து, ஒழி
யுமோ நொடியென்றெண்ணி, ஒருவ
நோக்கவொண்ண அறையினிற் சென்றி
ந்து, அருமையாம் நூல்களெல்லாம், கவ
மாய்க் கற்றிருந்து, கசடெலாம் தவிர்த்து
விட்டு, வெளியுற்ற கணவன் மக்கள் வர
னையாவலோடு, கர்த்திருந்தெதிரொசென்று
கையினிலேநிதவந்து, உரிமையோடன்புக
ர்ந்து, உபசாரம் பலவும்செய்து, வீட்டி
க்காத்திருக்கும், விருத்தபாப் பாதுக்க
து, உலகத்தார் புகழ்களெல்லாம் உறு
யாய்ப் பெற்றுவாழ்வாள், என்பதில் தி
யளவேனும் ஐயமென்றுணாக்கலாமோ?

திருவள்ளுவநாயனார் பெண்ணுக்கிலக்
ணங்கூறுகையில், எவளானால் தனதான்ம
வையும், அதற்குப்பயனாகிய அறம்பொரு
ன்பம் வீடென்னும் நால்வகைப் புருஷார்
தங்களையும் காத்துத்தன்னைக்கொண்டவ
க்கு எவ்விதக்குறையும் தோன்றாமல் நட
தி இவளுடைய கணவன் முன்பிறப்பில்
ரிந்த நற்செய்கைகளுக்குப் பயன்னிக்கப்
ண்ணியமும் தருமமுமே ஒருமித்து இ
ளாகஅவதரித்தார்போலுமென உலகத்தா
புகழ்ந்து கொண்டாடப்பெற்றவளெவளோ
அவளேபெண், மற்றோரொல்லாம் வாழ்க்கை
க்குப் புண் என்னும் கருத்தை அமைத்த

“தற்காத்துத்தற்கொண்டாற் பேணித்த
கைசான்ற

“சொற்காத்துச் சோர்விலாள்பெண்.”

ன்று வாய்மலந்தருணிநூர். தன் சுவரூபத்
தயும், பிரயோஜனத்தையும் காத்துக், கொ
டவனுக்கு முறைப்படி யுபசரித்தல் என்
றவாக்கியம் வெகு சிறிதெனிலும், அவர்க
ருடைய ஒழுக்கம் கடமை முதலியவற்றை
குறித்த விதிகளெல்லாம் வெகு சுருக்க
யுயர்த்தாலும், ஒரு பாரதமாகுமாகை
யால், அவற்றை யிப்பொழுது கூறிமுடியா
ர். ஆகிலும் கம்பெனும் பதத்திற்கு அயலா
ராத தழுவாமையே பொருளெனச் சாதார
ணமாய்க் கொள்ளப்பட்டிருப்பது பிசுக்
கையும், மேற்குறித்த பாரதத்தையும் அதி
யிக்கும் ஸ்திரீ தர்மமெல்லாம், அச்சிறிய
மாழியில் அடங்கி யிருக்கிறதென்றும், எச்
சரிக்கவேண்டி யிருக்கிறது. மாசறக்கற்றால்
லவோ பெண்களுக்கு புத்திவிளிந்து, அவ
களுடைய கடமைகளை யொருவாறு அறிந்
து, அவற்றிற்குத் தக்கபடி நடக்கவியலும்.
கல்வியினால் பெண்களுக்கு விளையத்தக்
ப் பயன்களிற்சில அவர்கள் குடும்பத்தை
ம் பற்றியதாயிருக்கின்றமையால், அவற்
றவருகிற பத்திரிகையில் விசாரிக்க நிச்ச
த்திருக்கிறோம்.

பகவத்கீதை.

முதல் - அத்தியாயம்.

ஶ்ரீ நாராயண ஶ்ரீ சோல்.

க. தர்மக்ஷேத்திரமாம் குருக்ஷேத்திர
தில் போருக்கிணைந்திருக்கும் நம்மவரும்
ராண்டவரும், என்னசெய்கிறார்கள் ஸத்
யா?

ஸத்ஸயன்சோல்.

உ. துரியோதனன் போருக்கணியவருத்து
ற்கின்ற பாண்டவர் படையைநோக்கி, ஆ
ரியரிட்டுசென்று இவ்வாறுனாத்தான்.

ந. ஆசரியரே! உமது சிஷியனாகிய புத்
யிற்சிறந்த திருஷ்டத்தியுமுன்னால் போரு
கு அமைக்கப்பட்ட பாண்டவர்சேனையை
கண்ணுதவேண்டும்.

ச. இந்த ரணக்களத்தில் சவுரியத்திலும்
லிவன்மையிலுஞ் சிறந்து, பீமார்ஜுனர்க
ருக்கொப்பான யுத்தானனும், விராடனும்,
காரதனாகிய திருபதனும்,

ரு. திருஷ்டகேதாவும், சேகிதானனும்,
ராகிய காசிராஜனும், புருஜித்தும், குந்
போஜனும், மக்களிற்சிறந்தசைப்பியனும்.

சு. குரானாகிய யுதாமனியுவும், வீரனா

கிய உத்தமௌஜஸாம், சுபத்திநாமகனாகி
ய அபிமன்னியுவும், திராள்பதியின் மக்களு
ம் மஹாரதருமாகிய உப்பாண்டவரும்.

எ. நம்முடைய சேனையில் பெயர்பெற்ற
வர்கள் உமக்குத்தெரிந்திருக்க பிராம்மண
சிரோஷ்டமோ, என்படைத்தலைவர்களில் சில
ரை யுதாரணமா யெடுத்தாக்கிறேன்.

அ. நீரும், பீஷ்மனும், கர்ணனும், வெற்றி
பெறும் கிருபனும், அசுவத்தாமாவும், சோ
மத்தன் மகளுகிய விகர்ணனும்,

க. இன்னும் பலருர்களும், என்பொரு
ட்டுப் பிராணனில் ஆசையைவிட்டவராயும்,
பலவிதசஸ்திர, அஸ்திரங்களைவென்று, போ
ரில் பழகியவர்களாயு மிருக்கின்றனர்.

க. பலத்தையும், பீஷ்மனுடைய காப்
பையும் பெற்றிருக்கும் நமது சேனைக்களவி
ல்லை. பலமும், பீமன்காப்பும் உள்ள எதி
ரிசேனையோ வெகுசொற்பம் (என்றுசொ
ல்லி சேனையைநோக்கி.)

க. நீங்கெல்லோரும் அவரவரிடத்தி
ல்கின்று, எல்லோரும் பீஷ்மனையே ஆதரி
ப்பீர்களாக என்றான்.

க. துரியோதனன்களிக்க வீரரானக
வரவாளின் பெரியபாட்டனார் சிங்கம் போ
வெகு உற்சாகத்துடன் கர்ஜித்துச் சங்கத்
தை யூதினார்.

க. பிறகு அருகிலுள்ளவரெல்லாம் சுங்
கம், பேரி, பணவம், ஆநகம், கோமுகம், மு
தலிய எண்ணரிய வாத்தியங்களை வாசிக்க
இவ்வோசை வெகுபலமாயொங்கித்து.

க. அப்பொழுது இரண்டு வெள்ளைக்
குதிரைக கட்டிய அழகிற் சிறந்த தேரின்
யீதிருந்த கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும், தெய்
வத்தன்மை பொருந்திய சங்குகளை யூதினர்.

க. பாஞ்சஜனியமெனும் சங்கைக்கிரு
ஷ்ணனும், தேவதத்தளனும் சங்கை அர்ஜு
னனும், பாண்டிராவமெனும் சிறந்த பெருஞ்
சங்கைப் பீமனும் ஊதினார்கள்.

க. அரசனும் குந்திபுத்திரருமாகிய யு
திஷ்டிரர் அநந்த விஜயமென்பதையும், நகு
ல, ஸஹதேவர்கள், ஸகோஷத்தையும், ம
ணிபுஷ்பகத்தையும்,

க. வில்லிற்சிறந்த காசிராஜனும், தேரி
ற்சிறந்த சிகண்டியும், திருஷ்டத்தியுமுன்ன
ம், விராடனும், வெல்லரியஸாத்தியகியும்.

க. திருபதனும், திரவுபதிமக்களும்,
சுபத்திராபுத்திரனும், இன்னுமுள்ள அரசர்
களும், படைவீரர்களும், தனித்தனியாயவர்
கள் சங்குகளை யூதினார்கள்.

க. இச்சப்தம் கவரவர் ஹிருதயத்தை
ப்பிளக்க, மண்ணின்றும், விண்ணின்றும்,
பயங்கரமான பிரதித்துவனியெழும்பித்து,

உ௦. பிறகு போருக்கு நிற்கும் கவுரவரைக்கண்ணுற்று, குரங்குக்கொடியோனாகிய அர்ஜுனன், பாண்ங்கள் பறக்கத்தொடங்குகையில், வில்லையெடுத்துக்கொண்டு,

உ௧. கிருஷ்ணனைநோக்கி, இரண்டிசேனைகளுக்கும் நடுவில் எந்தேனா நிறுத்துவாய் அச்சதாவென்றான்.

உ௨. யுத்தரதராளாய் நிற்பவர்களின்னா, இக்களத்தில் நான் போராடவேண்டியதினனாருடன், என்பதை நான் பார்க்கட்டிம்.

உ௩. துர்புத்தியுள்ள திருதராஷ்டிர புத்திரனுக்கு இப்போர்த்தொழிலில் உதவிசெய்ய மனங்கொண்டு வந்திருப்பவவொல்லாம் நான் பார்க்கவேண்டும்.

உ௪. அர்ஜுனனின்வாறுசொல்லக்கேட்ட கிருஷ்ணன், ஓய் பாரதனே! இருதரத்தார் நடுவில் ரதோத்தமனைநிறுத்தி,

உ௫. அர்ஜுனா! திறமிகும் பீஷ்ம, துரோணர்களையும், கவுரவரத சேனைத்தலைவர் முதலிய அனைவர்களையும்பாரொன்றார்.

உ௬. அர்ஜுனன் அவ்விடத்திலிருந்தவர்களெல்லாம், பிதிருக்களும், பிதாமகளும், ஆசிரியரும், குலத்தாரும், தயாதிகளும், மக்களும், பேரன்மாரும், நன்பருமாக இருக்கக்கண்டான்.

உ௭. இரண்டிசேனைகளிலும் இருந்த மாமன்மார், இஷ்டர் முதலிய சகல சுற்றத்தாராயும் அர்ஜுனன் நன்றாய்ப்பார்த்து,

உ௮. தயாபரவசனாகி தீனமாயிப்படி சொல்லத்தொடங்கினான். கிருஷ்ணா! போர்செய்யத் தலைப்பட்டிரிற்கும் இந்த சுவஜனங்களைக்கண்ணுற்று,

உ௯. என்னவயவங்கள் சோர்கின்றன, முகம் வாடுகின்றது, அங்கமெல்லாம் நடுங்குகின்றது, என்மயிரோ சிலிர்க்கின்றன.

ந௦. என்னையின்றும் காண்டுவம் நமுவுகின்றது, என் சர்மமெல்லாம் எளிகின்றது, எனக்கு நிற்கவும் சகத்தியில்லை, என்மனதோ பிரமமடைந்துவிட்டது.

ந௧. கிருஷ்ண கெட்ட சகுனங்கள் தோன்றுகின்றன, சுவஜனங்களைக்கொன்றுக்கீர்த்தியடையக்கூடுமோ.

ந௨. கேசவா! எனக்கு வெற்றியும் வேண்டாம், இராச்சியமும்வேண்டாம், சுகமும்வேண்டாம். இராச்சியத்தாலாவதென்ன? போகத்தாலாவதென்ன? உயிர்வாழ்க்கையால்தானாவதென்ன?

ந௩. யார்பொருட்டு இராச்சியமும், போகமும், சுகமும், கோரத்தக்கனவோ அப்படிப்பட்ட இவர்களெல்லாம் பொருளையும், பிராணனையும் வெறுத்தவராகிப்போர்செய்ய யரணகளத்தில் நிற்கின்றார்களே.

ந௪. ஆசிரியரும், தந்தைகளும், மகனும், பாட்டன்மாரும், அம்மாங்களும், மன்மார்களும், பேரன்மார்களும், மைத்தனரும், சம்மந்திகளும்.

ந௫. என் பிராணன்போனலும் இவர்களைக்கொல்ல எனக்கு மனமில்லை, மதுத்தனா! மூன்றுலகமும் கிடைத்தாலும் மட்டுமேனெனில், இவ்வுலகம் எவ்வளவு!

ந௬. ஓ ஜனார்த்தனா! திருதராஷ்டிரத்திரரைக்கொன்று நமக்குக் கிடைக்கத்தக்கமென்ன? கொடுங்கோலராயினும், வர்களைக்கொன்றால் நம்மைச்சேருவது பமேயல்லவா?

ந௭. ஆகையால் இவ்வளவு நெருங்கிப் பந்துக்களாகிய திருதராஷ்டிரபுத்திரரைகொல்வது நமக்குத்தகாது. மாதவா! சுவஜனங்களைக்கொன்றுவிட்டு நாமெப்படி சுகமடையக்கூடும்.

ந௮. குலத்தை யழிப்பதினலும், மித்திரத்திரோகத்தினலும், வினையும் பாபமனது பேராகைகொண்ட மனதினவற்கு, தோன்றுவிடனும்,

ந௯. குலக்ஷயகரமான பாபத்திற்கு சும் நமக்கும் அக்குற்றத்தை நிவர்த்திக்கு ஏன் தெரியாமற்போகவேண்டும்.

ச௦. குலக்ஷயத்தால் அனுகுலதரபங்கன் நசிக்கும். அந்தத்தருமங்களியியே குலம்முழுவதும், அதர்மத்தில் முழுகிப்போகும்.

ச௧. கிருஷ்ணா! அதர்மத்தால் குலப்பெண்கள் பழிப்படைவார். பெண்கள் துஷ்டராகவே, வர்ணசங்கரமுண்டாகும்.

ச௨. ஸங்கரமானது குலத்தை யழிப்போருக்கும், அவர்கள் குலத்துக்கும். நரகனுபவத்தைத்தரும். அவர்களுடைய பிதிருக்களோவெனில் அவர்களும் பிண்டோதகமிகரியைகளையிழந்து பதிராவார்கள்.

ச௩. குலத்தையழிப்போற்கு வர்ணசங்கரத்தை விளைக்கின்ற இப்பாபங்களால் ஜாதி குலதர்மங்கள் எப்போதும் தலையெடாமல், அடியோடழிந்து விடும்.

ச௪. குலதர்மங்களை யொழித்தவர்களுக்கு, நரகத்தில் நியதவாசமுண்டாகிறதென்று கேட்டிருக்கிறோமல்லவா, ஜநார்த்தனா!

ச௫. அய்யோபாபமே! அரசாளும் சுகத்தை விரும்பியல்லவா சுவஜனங்களைக்கொல்லத் துணிந்தோம்! நாமென்னகொடிய பாபத்தைச் செய்யத்துணிந்தோம்!

ச௬. எதிர்க் மனமின்றி நிராயுதபாணயாயிருக்குமென்னை ஆயுதபாணிகளான திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் கொல்வார்களாலும் அதுவும் எனக்கு சேஷமே.

மாயும், சிலருக்கு விசேஷமாயும், கொடுத்திருப்பது கிரமமாவென்றாலோ, புத்திகாவொருதேசத்தில் மனிதர் குடியேறத்தொடங்கும்போது எவ்வொருவர்களுக்கு காடுகளையழித்துக்கரம்புதிருத்திநிலத்தைபயிரிட்டுப்பிழைக்க விருப்பமிருந்ததோ அவர்களுக்குமாதிரி ரம் நிலங்கள் கொடுக்கப்படும். ஒருதேசத்தரசன் மற்றொருதேசத்தைச் சயித்தகாலத்தில் அவனுக்குமனதுவந்தபடிச் சயிக்கப்பட்டதேசத்தின் நிலங்களை பங்கிட்டுக்கொடுத்துவிடுகிறான். இவ்வாறே முன் யூரோப்புகண்டத்தைச் சயித்த வடதேசத்தின் நாகரீகமற்ற ஜனங்கள் நிலங்களை தங்களிஷ்டப்படிப் பங்கிட்டுப் பியூடல் லிஸ்டம் என்னும் முறைமையை ஸ்தாபித்தார்கள். ஆதியில் நிலங்கள் பின்பு தாரதம்மியம் ஏற்படாமலிருக்கை அசாத்தியம். முற்காலத்தில் ரோமகதேசத்தர்களும் ஸ்பார்ட்டாதேசத்தர்களும் பூஸ்திதிகளை யப்போதைக்கப்போது சமமாக்கப் பிரயத்தினப்பட்டுச் சில சட்டங்களையும் ஏற்படுத்த வில்லையாவென்றாலோ ரோமதேசத்தில் பூஸ்திதிகளின் தாரதம்மியங்களைத்தடுக்க ஏற்படுத்தப்பட்ட சட்டங்கள் வியர்த்தமாயின. ஸ்பார்ட்டா தேசத்தில் அவைகள் ஒருவித சூரர்களுையுண்டாக்கி அவர்களால் சனங்களுக்கு அளவற்ற ஹிம்சையையும் கொடிய தீங்குகளையும் விளைவித்தன. மனிதர்களையே நற்குணங்களும் தூர்குணங்களும் மேற்கூறிய சமாதானத்தை அழிக்கத்தகைவகளை யிருக்கின்றன. உழைப்பாளியாயும், விவேகியாயும், சாமர்த்தியவாயுயிருப்பவன் விசேஷதானியத்தைப் பெறுகிறான். கடவுள் அவன் சிரமத்துக்குக் கூலிகொடுத்து அவனைச் சம்மானிக்கிறார். முழுச்சோம்பேறியாயும், சாக்கிரதையிலலாதவனாயும், உள்கையற்றவனாயிருப்பவன் நாளாதியில் கழீனதையை யடைகிறான். இவ்வாறு கடவுள் அவன்ணக்கமின்மைக்குத்தண்டிக்கிறார். இவ்வளவு விவேகத்துடன் கூடிய கடவுளது கட்டளையை மீறி நாம் வேலை செய்கிறவனுக்குக் கிடைக்கத்தக்க கூலியைச் சோம்பேறிக்கும், சோம்பேறிக்கு விதிக்கத்தக்க தண்டனையை வேலைசெய்பவனுக்கும் அளிக்கவிரும்புவது தர்மமோ? ஆகையால் தான் பூஸ்திதியில் தாரதம்மியங்களுண்டாயின், சோம்பேறித்தனத்தால்தான் வறுமையுண்டாகிறது. மூப்பு, பிணி முதலியவற்றால், மனிதர் வறுமையை யடைவதில்லையோ? அவை யவருடைய குற்றமா; அவைகளைப்பற்றி அவர்களைத் தெய்வத்தண்டிப்பது சரியாவென்று சிலர் ஆகேசிப்பார்கள். இதையே ருசிப்போமாகில், மனிதரது ஸ்திதியிலுண்டாகிய தாரதம்மியங்களும் அவரது வாழ்நாடகியில் அவருக்குச் சம்பவிக்கும் சுகதுக்கங்களாகிய ஏற்றக்குறைச்சல்களுமே சுகலநற்குண நற்செய்கைகளு முண்டாவதற்கு ஏதுவாயிருக்கின்றனவென்று விளங்கும்.

பொறுமை, தெய்வபக்தி, மனேதிருடம் முதலிய நற்குணங்கள் வறியர்களிடத்திலும் ஓளதாரியம், கருணை, பச்சாத்தாபம், தர்மச் சிந்தை முதலிய குணங்கள் செல்வர்களிடத்திலும் உண்டாயிருக்கின்றன. உயர்வு, தாழ்ச்சி, மேன்மை, கீழ்மையென்கிற வியவஸ்தையின்றி யெல்லோரும் சமமான ஸ்திதியிலிருப்பார்களேயாகில் மேற்கூறிய நற்குணங்கள் இருகரத்தாரிடத்திலுமுண்டாகுமா?

பிரகிருதிசாஸ்திரம்.

சாமான்னிய தர்மங்கள் (தோடர்ச்சி.)

ஸ்நேகாகர்ஷணத்தினால்தான் உலகத்திலுள்ள பதார்த்தங்களெல்லாம், திரண்ட உருவங்களைப் பெற்றிருக்கின்றன, என்னவென்று அவற்றின் பரமானுக்கள் ஒன்றுடனொன்று கவர்ந்து பிரியாமலிருக்கின்றன. இதில்லாவிட்டால் பதார்த்தங்களெல்லாம் பொருப்பொடியாய் விழுந்துவிடும். இது கனபதார்த்தங்களில் மாதிரியேயன்றி, திரவத்திலும் வாயுவிலும்கூட இருக்கின்றது. ஆனால் தார்த்தங்களின் சுவபாவத்துக்குத் தக்கபடி இந்த சக்தி மாறுமாகையால், கனபதார்த்தங்களிற்காட்டிலும் திரவத்தில் குறைதாம், அதைக்காட்டிலும் வாயுவிலின்ன குறைந்தும் இருக்கும். இந்தச்சக்தியின் ஏற்றக்குறைவினால்தான் பதார்த்தங்கள், கனமானாயும், மிருதுவாயும் தடிப்பாயும், மெய்யாயும், இருக்கிறது. இந்தச்சக்தியின் வியபாரத்தால் பதார்த்தங்களி லுண்டாகும். இந்தக்குணத்துக்குப் பிரகிருதிசாஸ்திரத்திதார்த்தியமென்று பெயர்வழங்கப்படும். தற்குலக்ஷணமென்னவென்றால், பதார்த்தங்களின் பரமானுக்களுடைய சாயிப்பிதாரதம்மியமென்று சொல்லலாம். இந்த சாயிப்பியத்தின் ஏற்றக்குறைவிற்குத் தக்கப்பதார்த்தங்களின் தார்த்தியம் அதிகமாகும் குறைவாகியிருக்கும். சாஸ்திரக்கியரு பதார்த்தத்தின் தார்த்தியம் என்னென்று கேட்டால், அதற்கு ஒரு நிஷ்கர்வையான பரிமாணத்தில், என்றால், ஒரு குணங்குலம் அல்லது ஒருகன அடியில் எவ்வளவு பரமானுக்களிருக்கிறதென்று கேட்டதகப்பொருள் செய்யவேண்டும். பிரசயம், அல்லது தெளவியமென்பது தார்த்தியத்திற்குறையேயல்லாமல் அதைத்தார்த்தியத்துக்குப் பிரதிகோடியென்றாலும், அது பிரக்கான தர்மமடிமென்றாலு கொள்ளக்கூடாது. இரும்பு, பஞ்சு, இவ்விரண்டிலும் தார்த்திய மிருந்தபோதிலும், அவற்றின் தார்த்திய தாரதம்மியத்தால், ஒன்றை தார்த்திய

ளது, அல்லது திருடமானதென்றும், ரென்றை தவலியமானதென்றும், சாரணமாய் உலகத்தில்வழங்குவருகிறோம். சமபரிமாணமுள்ள இரண்டு பதார்த்தங் ளிலுள்ள பரமானுக்களின் ஏற்றக்குறை வல்லவா, அவற்றில் ஒன்றைக்காட்டி மற்ருன்று திருடமானதென்று நாம் வலுவிக்கிறோம். மரத்தைக்காட்டிலும் மரம்பில் அதிகதார்ட்டிய யிருப்பதாய் நாயியவாழிப்பதும் இதிலே யல்லவா. ஆக ஆதியில் பரமானுக்களொன்றையொ கவர்ந்து திரள்வதற்கு ஸ்நேஹாகர்ஷ ன் காரணமாகிலும், பரமானுக்கள் நெ ர்குந்தோதும் ஆகர்ஷணம் விருத்தியாக ண்டியதும், அது விருத்தியாகுந்தோது பரமானுக்கள் அதிகமாய் நெருங்கவே டியதும் ஆவசியகமாகையால், முடி ஸ்கலபதார்த்தங்களும் சமமானதார்ட்டி யுள்ளதாக வேண்டுமே என்கிற ஆக்ஷே ப்தோன்றலாம். இந்தச்சக்தியின் வியாபா துக்கு யாதொரு பிரதிபந்தகமும் இல் லதபகூத்தில், அவ்விதமான முடிவேற்ப வேண்டியது உண்மைதான். ஆகிலும் உ த்த்திலுள்ள மூலபதார்த்தங்களின் பரமா னங்களில் ஒவ்வொரு சாதிக்கும் ஒவ்வொ ரியதமான ஆகாரமுண்டென்றும், என் னில் ஒருஜாதிக்கு கோளாகாரமும், ஒன்று ன் சதுரசிராகாரமும், ஒன்றுக்கு திரிகோ காரமும், இன்னும் இவ்வாறே பலவாகா ரங்களும், உண்டென்றும்; அவை ஒன்றுட னுன்று இணங்கும்போது, நடுவில் சந்து ட்டிருக்குமென்றும்; அந்த சந்துக்கள் தத்தச்சாதி பரமானுக்களின் ஆகாரத்துக் தத்தக்கபடி ஏற்றகுறைவாயிருக்குமென் னும்; முன்னொடுத்தில் குறிப்பிடப்பட் டல்லவா. இந்தச் சந்துகளில் காற்று பிரவே த்தது பரமானுக்களை அதிகமாய் நெருங்க ட்டாமல் தடுக்கின்றது. இது நிற்க ஸ்நே ஹாகர்ஷணத்துக்கு இன்னொரு பிரதிபந் தகமுண்டு. உலகத்தில் சிலவிடத்தில் கொ சமாயும், சிலவிடத்தில் அதிகமாயும், உஷ் ணம் பிரவேசித்தாலும், அது அடியுடன் வி ரபிக்காத இடமேகிடையாது. ஸ்நேஹத் துக்கு வையரியாகிய இந்த உஷ்ணமானது ஸ்நேஹத்தின் பலனையுணமாய்ச் சித்திக்க ட்டாமல் எப்போதும் தடுத்துக்கொண்டி ட்க்கிறது.

உஷ்ணத்தின் வியாபாரம் அதிகமாகுந் தாலும், ஸ்நேஹத்தின் காரியம் குறைகி படியால், உஷ்ணத்தினால் பதார்த்தங்களி பரிமாணம் விருத்தியாகும். இதற்குத்தி ல்ட்டாந்தமாக ஒருதடி புருரத்தக்க இரு

ப்பவனையமொன்றைப்பழுக்கக்காய்ச்சியபி ரகு அந்தவனையம் உப்பிப்போகிறபடியால் அதில் குழையமாட்டாது. அல்லாமலும் வெண்ணெய்யைக் காய்ச்சும்போது, அது உருகியாகும் நெய்யின் பரிமாணம் வெண் ணெய்யின் பரிமாணத்தைக்காட்டிலும் அதிகமாயிருக்கும்.

உஷ்ணத்தின்வியாபாரத்தினால் பூமிமேலு ள்ள சலமும், ஓஷதிகளின் ரசமும், அதில குவானவும் அப்பிரத்தியமுகூமானவும் ஆ விருபமாக ஆகாசத்திற் சென்றபிறகு, உஷ் ணம் குறையுந்தோதும் ஸ்நேஹத்தின் வியா பாரமும், பருவும், விருத்தியாகி, அப்படிப் பட்ட பரமானுக்கள் ஒன்றுடனொன்று சே ர்ந்து வாயு நிரோதம்குறைந்து, இறங்கி, ம துபடி பூமியில் பனியாகவும், மழையாகவு ம் விழுகின்றது. சிலகாலத்தில் மழையும், சிலகாலத்தில் பனியும், இவ்வாறு மாறிமா ரி யிருப்பதற்குக் காரணம் ககோளசாஸ்தி ரம் வாசிக்கும்போது தெரியும்.

ஸ்நேஹாகர்ஷணத்தினுண்டாகும் ஒரு விந்தையைக் குறிப்பிடுவோம். மெலிசாயு ள்ள ஒருகுழலையெடுத்து, அதின்வாயை ஜல த்தில் படுமபுடையதால், ஜலம் தன்மட் டத்துக்குமேல் அந்தகுழலில்ஏறும். குழ லெவ்வளவு மெலிசாயிருக்கிறதோ அவ்வள வுஉயரம் அதில் ஜலம்ஏறும். இந்தத்தர்மம், மயிர், நூல், சாம்பல், சடைமுதலிய ரந்தி ரபதார்த்தங்களில் நன்றாய்விளங்கும்.

குருத்துவா கர்ஷணத்தைக்குறித்து வரு கிறபத்திரிகையில் விசாரிக்கப்படும்.

ஐத்தரிய உபநிஷத்து.

இரண்டாவது-அத்தியாயம்.

“ரோத ஸென்பது ஆதியில் புருஷனிடத் தில் கர்ப்பமாக உண்டாகிறது. இது சகல “அங்கங்களினின்றும் உண்டான தேஜஸா “கும்.(புருஷன்) தனக்குள் தன்னைப்பரிக்கி “றான்; அதை யெப்போது ஸ்திரீயினிடத் “தில் சேர்க்கிறானோ அப்போது அதையு “ண்டாக்கினான். இது அவனுக்கு முதல்ஜ “ன்மம். அது ஸ்திரீயினுடைய அங்கம்போ “ல் அவனுடன் இணைந்துபோகிறது. அதி “னால் அவனுக்குத் துன்பமுண்டாகிறது “லை. அவனிடத்திற் சேர்ந்த அவனுடைய “ஆத்மாவை அவன் போஷிக்கிறான். இப்ப “டிப்போஷிக்கும் அவன் போஷிக்கப்படத் “தக்கவன். ஸ்திரீ கர்ப்பத்தைப்பரிக்கிறாள். “அவன் புத்திரனைப்பிறப்பிக்கு முன்னும் பி “ன்னும் போஷிக்கிறான். புத்திரனைப் பிற “ப்புக்கு முன்னும் பின்னும் போஷிப்பதி

சர்க்கத்துக்குப் பலபொருண் டெனிலும், 'சச்சையுடன்' என்கிற பொருள்தான் இவ் டத்தில் பொருந்தும் 'தப்' என்கிறதாதுவு து "தியில்வாட்டுதல்" "தியானித்தல்" என் ம் இவ்விரண்டு பொருள்தானிவ்விடத்தி னையும், ஆகையால் அவனை அபிதபித்தா னன்றால் அவனைக்காய்ச்சினார் அல்லது அ னைக்குறித்து நினைத்தார் என்று பொரு ளாகும்.

'இதோரிடம், இதோரிடம், இதோரிடம்' என்பதற்கு முறையே வலக்கண், மனது, இருதயம் என்று பொருள் செய்யப்பட்டி ட்க்கிறது.

இந்திரன்என்றால் கடவுளின் ஆட்சியைக் ிக்கும் பெயர். இது "இத்" (முதன்மை ாட்சி) என்கிற வினையடியாகப் பிறந்த பெயர். இதற்கு ஜீவாத்மாவென்று மேதி ிகிண்டிலும், ஞானேந்திரிய மென்றும், த்தியுத்தமமானதென்றும், அனேகார்த்த காசத்திலும், பொருள் செய்யப்பட்டிருக் றது. நாங்களிதற்குமுன் எச்சரித்தபடி தேவதைகளென்பதற்கு அவயவங்க ளன்பதே கருத்தென்று இந்த உபநிஷத் ால் விளங்குகின்றதல்லவா.

லார்ட்டு பேகன் வியாசம் தர்ஜுமா.

யாந்தீதா.

யாத்திரையினால் சிறியோர்க்குக் கல்வி டம், பெரியோர்க்கு அனுபவமும் முடிவு டமும், ஒருதேசத்தில் புகுமுன் அதின்பா ஷையைச் சற்றேனும் அறியாதவன் அதில் ாத்திரா செய்யப் புகுமால் கற்கப்படுந்த டபோலும். சிறியோர் சஞ்சாரத்தில், அத் தசத்தையும் அதின் பாஷையையும் அறி த புலவனையேனும், கவுரவமுள்ள ஊழிய னையேனும் துணையாய்க் கைக்கொளின் நல . ஏனெனில் அவர் அங்குள்ள நற்காட்சி ன்னவை, நற்கேண்மையின்னார், மெய்யு ட்ப்பயிற்சிகளின்னவை, எனவிளக்கிக்கா டுவார். இல்லெனில் சிறியோர்கண்முக டபோல் சென்று யாதுங்காணுதுவருவார். டுங்ககனமுமன்றி மற்றென்றுந் தோ றுத கடற்பிரயாணத்தில் தினசரியெழு டுவோர் அளவற்ற காட்சியுள்ள கரைதறை ல் அதை யெழுதாதிருப்பது விர்தையாயி ட்ப்பதமன்றி, திருஷ்டததைக்காட்டும் டிருஷ்டமே குறிக்கச் சிறந்தனபோலும். டரசரின் சபைகளும், முக்கியமாய்த் தர் ாரும், வழக்குகளைத்தீர்க்கின்ற நியாயல்

தலங்களும், குருக்கள்மார்சபைகளும்,கோ யில்களும் மடங்களும், அவற்றிலுள்ள புது மைகளும், கோட்டை நகர் அரண்களும், அகிழ்முதலாம் காவல்களும், கப்பல்நிலை து றைகளும், பழயகட்டிடங்களும், புத்தகச் சாலைகளும், கற்றோர்சபைகளும், சர்ச்சாப் பிரசங்கங்களும், கப்பல்களுந் தோணிகளு ம், பெரியநகர் அரண்மனைகள், உத்தியான வனங்களும், ஆயுதச்சாலைகளும், பண்டமா ற்றிடங்களும், பண்டகச்சாலைகளும், குதி னாபந்தயங்களும், மல்லயுத்தங்களும்,படை களின்பயிற்சிகளும், பெரியோர்களுகின் ற சிங்காரநாடகமும், அணியாடைக்களஞ்சி யமும், மந்திரச்சபைகளும், புதுமையற்பு தங்களும், இவைபோல அங்கங்கு சிறந்த னவெலாம் நற்காட்சியார். ஆகலின் புலவ ரும் ஊழியரும், இவையெலாம் ஆராய்ந்து காட்டவேண்டும். வெற்றி யுற்சவங்களும், பொய்க்கோலம் திருவிழவு, மணமரணச் சடங்குகளும், கொலையாளி தண்டினையும், இத்தன்மையானவை தாமாய்விளங்குவதா ல் குறிப்பாக்காட்டவேண்டாம், ஆயினும் வற்றைப் பராமுகமும் செய்யவேண்டாம். சொற்பயாத்திரையினால் அதிகவிஷயங்க ளையறியவேண்டும் சிறுவன் முன்கூறியவா டு அந்நாட்டுப்பாஷையை ஒருவாறறிந்திரு ப்பதமன்றி யந்நாட்டை முன்னறிந்த புல வரையும், ஊழியக்காரரையும் கைக்கொண் டிசெல்லவேண்டும். அந்நாடுகளின் வரலா ற்றை விளக்கிக்காட்டவல்ல ஒருபடமேனும், புத்தகமேனும் கையிலிருப்பின் அவன்விசார ணைக்கது ஒருதிறவுகோல்போலும். தினசரி யும் எழுதவேண்டும். அந்தந்த நகரத்தின் சிறப்பிற் கியைந்தபடி, அதிலிருக்கவேண்டு மேயன்றி அதிகாலயிருக்கவேண்டாம். ஒரு நகரிலுள்ளவரை, அடிக்கடிக்கு இருப்பிட த்ந்த மாற்றுவதால், அறிமுகம் எளதில்வ ளரும், தந்நாட்டாரை வரைந்தநாட்டின் மேன்மக்களுடன்புசிக்க. நாடுவிட்டு நாடு மாறுங்கால், அங்குள்ள பெரியமனிதர்க்கு ஒப்படைப்புக் கடிதங்கள் பெற்றுக்கொண் டிபோவதினால், தான் விரும்புமவற்றை எளி திற்காணவும் அறியவும்கூடும். இவ்வாறாகில் சொற்பசஞ்சாரத்தால் அதிகலாபமுடைய லாம். யாத்திரையில் கொள்ளவேண்டிய நண்பர்களில் மந்திரிகள், ஸ்தானாதிபதிகள், இவர்களின் நட்பு வெகுபயனுள்ளதாகும், எப்படியெனில், அவனிவவாறு சஞ்சரிப்பது ஒருநாடாயினும், பலநாடுகளின் வரலாற் றைக் கிரகிக்கலாம். சற்றுமுற்றுமுள்ள கா டுகளில் பேரும்பிரதிஷ்டையும், விளங்கியி ருக்கிற பெரியமனிதரைக் காண்பதினால், அ

வர்கள் அப்பெயரையும் பிரதிஷ்டையையும் பெற்றிருப்பது நியாயமோ அநியாயமோ வென்பதை அறியலாம். சண்டைகளினின்றும் வெகு ஊக்கத்துடன் விலகு. இச்சண்டைகள் சாதாரணமாய்ப் பெண்களையும், சுகத்தையும், இடத்தையும், சொற்களையும் பற்றினவாயிருக்கும். யாத்திரைசெய்வோர் கோபிகளுடன் பேசுங்கால் வெகுஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டும். இல்லெனில் அவர்கள் வலிய போருக்கிழுப்பார். யாத்திரை செய்வோன் சுவதேசத்துக்கு மீண்டபிறகு தான் சஞ்சரித்த நாடுகளை மறந்துவிடாமல் அங்குள்ள சிறந்தநண்பருடன் எழுத்துமூலமாய் நடப்பைப் பயிலவேண்டும். அவன்யாத்திரைசெய்தானென்பது பாவையினால் விளங்கவேண்டுமேயன்றி வேஷத்தினால்ல. வலியுக்கை சொல்வதிலும், கேட்டோருக்குணப்பது உசிதம். ஒருவன் சொந்த ஆசாரக்கோட்பாடுகளை நீக்கி அவன் சஞ்சரித்த நாட்டினவற்றைக் கைக்கொண்டதாக விளக்கவேண்டாம். ஆயினும் அன்னியதேசத்தில் கிரகித்த நல்லொழுக்கங்களாலும் கோட்பாடுகளாலும் சுவதேசத்தி னவற்றைய லங்கிக்கலாம்.

சத்தியதீபம்.

கிரிஸ்துவர்களில் சிலர்சேர்ந்து “சத்தியதீபம்” என்கிற பெயரையுடைய ஒருபத்திரிகையை மாதந்தோறும் பிரசுரப்படுத்தி வருகிறார்களென்பது பலருக்குத் தெரிந்திருக்கலாமே. அதற்குடையவர்களா லெங்கள் காரியதர்சிக்கு அனுப்பப்பட்ட கடந்த ஜூன்மாதத்திய பத்திரிகையைப் பெற்று, அதை நாங்கள் வெகு கவனத்துடனே படித்தோம். இப்பத்திரிகைக்கு ஏறக்குறைய நான்குவயதாகியும், இவ்வளவுகாலம் கழித்து அது எங்களைக்காண விரும்பியதையோசிக்கையில், அதில் வேதசமাজத்தையும் தத்துவபோதினியையும் குறித்து சிலவிஷயங்களெழுதியிருக்கக்கண்டோம். அதில் எங்கள் ஸமাজத்தாருடைய உத்தேசியங்களையும், முயற்சிகளையும், ஒருவாறு புகழ்ந்து “ஸ்ரீ இயேசுநாத கதாப்பிரசங்கிகள்” என்று அதில் வழங்கப்பட்ட பாதிரிகளை நாங்கள் ஏதோ நிரந்தரத்தாகவும், அது தர்மமல்லவென்றும், சொல்லி யிருப்பதைப்பார்க்க நாங்களினி அவ்வாறு செய்யாதிருக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்ளவே அப்பத்திரிகை தூதுவர்த்து போலும் காணுகிறது.

எங்கள் நோக்கமெல்லாங்கூடி தகுந்தவர்களுடைய உதவியையும் பெற்று, எங்கள்

முயற்சியையும் செலுத்தி, நமது மதாசாரங்களிலும், சமயாசாரங்களிலும், நவீனமாகலந்தேறிய பழிப்புக்களைக்கழித்துப், பையபடி ஒருமைப்பட்டையும், நட்பையுவிரைத்து, இஹபரலாபங்களைப் பயிராகவேண்டுமென்பதேயன்றி அயலாரை வார்க்கிழுத்து, வீணுக்குப் போராடவேண்டுன்பதல்ல.

அப்படியாயின் அவர்களை யேன் நிந்திதோமென்றாலோ, அவர்கள் விஷயத்திநாங்கள் பிரயோசித்தவாக்கியத்தைக்கேட்பிறகு தீர்மானம் சொல்லவேண்டும். “நம்முடையமதம் முழுமையும் கூண்டோகைலாசத்திக்குச் செலுத்த அன்னியமத்தார் பலவாறாய் முயற்சிசெய்யும் இக்காலத்தில் நம்முடைய மதத்தை நிலைநுத்துவதற்காக என்னதான் செய்யலாகாது? நம்முடைய மதத்தில் ஒழுங்கு, மத்தெரியாது, தெளிவா யச்சிடப்பட்ட, கிரிஸ்துமத புஸ்தகங்களைக்கண்டும், பாரிகளுடைய ஆதாரமற்ற தூஷணைகளை கேட்டுமெல்லவோ நம்முடைய சிறியோர் மதிமயங்கிப் போகிறார்கள்.” என்று நாங்கள் சொன்னோமேயன்றி வேறென்றுமில்லை. இதைத் தீர யோசித்தால் பாதிரிகை கிரிஸ்துமதப் பிரவசனத்தில் செய்யும் முயற்சியைப்புகழ்ந்தும், நமதுமதத்தை அன்மையரிடத்துப்பிரவசனம் செய்யாவிடிலும், நங்குள்ளவது அதைக்காத்துக்கொள்ள யதொரு முயற்சியும் நாம் செய்யாதிருப்பாசரியல்லவென்று நம்மை யிகழ்ந்தும் பேரோமென்று விளங்கும். “பாதிரிகளுடைய ஆதாரமற்ற தூஷணை” யென்று ஏன்சொல்லப்புகுந்தன வெனில், காக்கைக்குத் தகுட்டி பொன்குட்டியென்கிற நியாயத்தைச் சற்றும் மனதிற்கொள்ளாது, இப்பாதிரிகர்கள் தங்கள் மதத்தைக் காட்டிலும், விதமதம் தாழ்ந்ததல்லவென்று நன்றியுந்திருந்தும், பொழுது விடிந்து அந்திபெய்வனாயில் வேறுகாரியமன்றி ஹிந்துமதத்தை தூஷிப்பதையே தொழிலாகக்கொண்ட நம்முடைய சிறியோர்களைமதிமயக்கி, வசுசித்து, வலையைவீசி, நமது குடிகளைக் கொப்பது நல்லகாரியமென்றும், அதை நாங்கள் வெளிப்படவுணாப்பதுமாதிராம் நின்றுமென்றும், சொல்வது எவ்வளவு நியாமோ, எங்கள் புல்லறிவுக்கெட்டவில்லை. லகத்தில் அவரவர் தந்தம் மதத்தைக்காதுப்பிரவசனம் செய்வது சரியான காரியமாயும், சிலாக்கித்த தக்கதாயிருக்கிறது ஆகிலும் தமது மதத்திலுள்ள பேரழுக்கைச் சலவை துப்பட்டியால் மூடி அன்னிய

த்திலுள்ள அற்பதோஷங்களைப் பூதக்க
டையால் பெருக்கிக் காட்டுவதுமாத்தி
தருமமா? இவ்வாறுசெய்யும் அவர்க
த் தூஷிப்பதும் தர்மமென்று சிலர் கொ
வார்களாகிலும் நாங்கனவ்வாறு செய்
தது; நம்முடைய மதத்தின் விஷயத்தில்
வர்கள் செய்யும் தூஷணைகள் ஆதாரமற்
தென்று மாத்திரம் உரைத்தோம். இதை
ம் அக்கிரமமென்பது நானுன்னைக் கல்லா
தத்தாலும், நீ நெல்லாலும் எறியாதே எ
பதை யொக்கும். ஒன்றிலும் பற்றிலா
பாகிசனும் இக்குணத்தை அனுஷ்டிப்பது
ரிதெனில், சீழ் குருதிகளோ டமைந்த இ
வுடல்கூட்தும், சுவேதசாபிமான மென்ப
ம் உள்ளவரையில், நாங்கனவ்வளவு சொ
லியதும் குற்றமாகுமோ? எங்கட்கே மா
மில்லாவிடினும், மூன்றுங்கெட்டமூடர்க
ளென்று இனத்தார் பழிப்பார்களேயெ
கிற அச்சமாவதெங்களை வருத்தாதோ?
இப்போதும் நமதுமதத்தைக்காட்டிலும்
ரிஸ்துமதம் சிறந்ததென்பது உண்மைக்
ப் பொருந்தாதாகிலும், கிரிஸ்தாருக்கு அ
ர்கள் மதத்திலிருக்குமளவு அபிமானம்,
ம்மவர்க்கு நமது மதத்திலிருக்குமெனில்,
வர்கள் கிரிஸ்துமதத்தைக்காட்டிலும் நம
மதம் பலமடங்கு மேலானதென்பது உரை
ர்களாகிலும், அவ்வாறுரைப்பது நமது
நிலைமைக்கிசையாதாகையால், ஒவ்வொ
மதத்துக்கும் சில குணதோஷங்களுரித்
யிருக்கின்றனவென்றும், தோஷங்களை
ப கண்ணுற்றுக் குணங்களைக் கவனிக்காது;
ருவன் தன்மதத்தைக் கைவிட்டி, அன்னி
மதம் புதுதலைத் தீரயோசிக்குங்கால், ஆ
ந்தசிறையில் குறையிலாசெல்வத்துடனு
நோலிராவாழ்வுடனும், தடையிலாவின்
த்துடனும் வசித்திருந்த ராலஸஸ் என்
ம் இராஜகுமாரன் அவ்விடத்திலும் துன்ப
ளதெனபிரயித்து, துன்பம் கலவாதவிண்
த்தைக்காண உலகெலாந்திரிந்தும் பற்கு
கடைசியில் இன்பமும், துன்பமும், இத்
த்தேயாம், என்று மீண்டானெனும் கதை
னவில் வருகிறதென்றும், ஆகையால் த
து மதத்தில் தோஷயிருப்பதாய் நினைப்ப
ர்கள், அதைச் சீர்திருத்திக்கொண்டு, பெ
ட்டார், மக்கள், சுற்றத்தார் முதலியவர்களை,
ருவிவாழ்த்தலே சர்வசிர்ஷோஷ்டமான மத
மன்றம் எச்சரிப்பது எங்கள் கடமையெ
து மதித்திருக்கின்றோம்.

இனி அப்பத்திரிகையில்சொல்லப்படும் இர
டொருவிஷயங்களைச் சற்றுயோசிப்போ
முதலில் “இதனைக்குறித்துக் கூறவேண்
டிய விஷயங்கள் பலவுளவாயினும், இவ்

“வேதஸமாஜத்தார் கொண்டிருக்கிறநோக்
“கம் இத்தேசத்தின் அபிவிருத்திக்கு அனுகூ
“லமானதாயிருக்கின்றமையால், இவர்களு
“க்கு எங்களாலியன்ற உதவியெய்யக் கரு
“துகின்றோமேயன்றி, இத்தருணத்தில் இ
“வர்களோடு வாதுசெய்யும்படி எங்களுக்
“குச் சிறிதும் மனமில்லை” என்று கூறப்ப
ட்டிருக்கிறது. இவர்களிவ்வாறுரைத்தது
உண்மையேயாகில், நாங்களுண்மையாகவே
அவர்கட்கு உடன்பட்டிருக்கிறோம். ஆகிலு
ம் அவர்கள் கருத்து உண்மையாகில், தத்து
வபோதினியில் பலபொருட் சோர்விருப்ப
தாகக் குறிப்பிடுவானென்று சிலர்கேட்கின்
றபடியால், அவர்கட்கு இனிச் சமாதானம்
வருமென்று நாங்கள் நம்புகிறோம். அவர்
கள் தயையெய்து எங்களை வாதுக்கிழக்கா
மலிருப்பதாய் அவர்களுகாக்கினும், அவர்க
ட்கு ஆகேற்பமேறாமையாலே இஷ்டமில்லை
யென சிலர் கொண்டிருக்கின்றனர். இவ்வி
த அபிப்பிராயங்களில் நாங்கள் கலக்காவி
டினும், அப்பழுதுகளின்னவென்று விவரிக்க
காது, பொதுவாய்க் குறிப்பிட்டிருப்பதற்
கு, தத்துவபோதினியில் எங்கட்குத் தெரிந்
தவரையில் பிசகானவிஷயமொன்றுமில்லை
யென்றும், அப்படியிருப்பதாய்க்கிரகித்தது
பிசகென்றும், பொதுப்பட விடையுரைக்க
வேண்டியிருக்கின்றது.

இதழிக “ஆகிலும் இத்தேசத்தில் இப்
“பொழுது உண்டாயிருக்கிற வித்தியாவிரு
“த்திமுதலிய நன்மைகளை யுண்டிபண்ணுவ
“தற்கு முக்கிய துணைக்கருவிகளாயிருக்கி
“ற ஸ்ரீ இயேசுநாத கதாப்பிரசங்களை நிந்
“தித்தல் யிருந்த கல்வித்தேற்றத்தை யுடை
“ய இவர்களது கவுரவத்துக்குத் தக்கத
“ன்று” என்று அவர்களுரைத்திருக்கின்ற
னர். முதலில் “வித்தியாபிவிருத்தி முத
லிய நன்மைகள்” என்னும் வாக்கியத்திலு
ள்ள “முதலிய” என்கிறபதத்தில் அடங்கிய
ருக்கும் நன்மைகளின்னவென்ற விளங்கா
மையால் அதை ஆமோதிக்கவாவது ஆகே
பிக்கவாவது கூடவில்லை. வித்தியாபிவிருத்தி
விஷயத்திலோவெனில், மனிதருடைய புத்
திவிகாசமாகத்தக்க, உயர்ந்த தூல்களைக் க
ற்பிக்காவிடினும், எழுதப் படிக்கவேண்டிய
வரையில் அனேகர் பாதிரிப்பள்ளிக்கூடங்க
ளில் கற்றார்களென்பதிலும், இப்பொழுதும்
கற்கின்றார்களென்பதிலும் எவ்வளவும் சந்
தேகமில்லை. ஆனால் நமது சிறுவர்களின் ம
னதைக்கலக்கி மதத்தைக் கெடுத்து தங்கள்
வியிடுவளக்கவே இவர்களிவ்வாறு செய்க
றார்களேயன்றி நாங்கள் கண்டிருந்து, களையே
றவேண்டுமெனும் தர்மசிறந்தையுடனல்லவே

யென்று சிலருரைக்கின்றனர். ஆகிலும் நாங்ளிதில்கலக்கமாட்டோம். காட்டையெரிக்கவேண்டியது நமதுகருத்தாகில், அது அவுபாசன நெருப்பாலாகிலென்ன, புகைச்சுருட்டு நெருப்பாலாகிலென்ன? அவர்கள்கொல்லும் விஷயங்களில் குணமுள்ளவற்றைக்கிரகித்து, தோஷங்களைக் கைவிடுவோமெனில், அவர்களுடைய கருத்தெத்தன்மையதாகிலும், நாம் சிறிது பயனடையலாமென்பதில் சந்தேகமில்லையே? இதொன்றுதவிர இங்கிலீஷார் துரைத்தனத்தாரால் நாமடைந்த பலவித சுகங்களிலொன்றேனும் கிரிஸ்துமதத்துக்கு சம்பந்தித்ததென யார்தான் சொல்லத்தகுணியார்? எல்லா மதினிலே விளைந்ததெனச் சிலரும், ஒன்றுமதினில் விளையவில்லையென மற்றவரும் பொதுவாயுரைப்பதெளிதெனிலும், இன்னது அதின்பயனென்று குறிப்பிட்டிகைரிப்பது சாத்தியமல்ல.

இந்த சஞ்சிகையை முடிக்கும்முன் “ஸத்தியதீப”த்தை முதன்மையாய் நடத்தியரும ரொவெண்டு-பாபு அவர்கள் விஷயத்தில்கைக்குள்ள அபிப்பிராயத்தை வெளியிட நாங்கள் கடைமைப்பட்டிருக்கின்றோம். உலகத்தில் எப்படிப்பட்டவரும் சில விஷயங்களில் பிசுப்போவது சஹஜமேயல்வா? இவர் பாலியத்தில் அவ்வாறேபிசுப்பி, பிரமித்து, நமது மதத்தைவிட்டு கிரிஸ்துமதத்தை யவலம்பித்தபோதிலும், அதினுல்தன்னுமி, தன்னுளொன்கிற அபிமானத்தைக்கைவிடாது; அவராலியந்தவரையில் நம்முடையவர்களின் பெண்களுக்குக் கல்வியளித்தல் முதலிய நற்செய்கைகளை நற்சிந்தையுடன் செய்துவருவதுபற்றி, உண்மையாகவே நாங்கள் எங்கள் நன்றியறிவை விளக்கின்றோம். இவர் நமது மதத்தைமாத்திரம் இகழாது, மெய்மனச்சோர்வன்றி முயன்று தேசோபகாரமானகாரியங்களைச் செய்துவருவாரொனில், நம்மவர் அவருடைய பாலியப்பிசுக்கை மனதிலுறாது, வினாவிலவகைக்கூட்டிக் குலாவி, நடப்பாராட்டிவார்களென்பதில் நாங்கள் திணையளவும் சந்தேகிக்கவில்லை. நமது மதாசாரங்களையும் சீர்திருத்தவேண்டிமெனும் கருத்தும் அவர்க்குப் பிறந்திருக்கலாம். ஆகிலும் இதில் பிரவேசித்தால், அவருக்கும மற்றகாரியங்களும் கைக்கூடியவராதென்பதை அவருடைய இஷ்டமித்திராளாக நாங்கள் எச்சரிக்கின்றோம். நமது சமயாசாரங்களைச் சீர்திருத்த விரும்புவோர் நமக்குள்ளேயிருந்து, கலந்து போராடித் திருத்தவேண்டிமேயன்றி, வெளிப்பட்டால் ஒன்றும் முடியாதல்லவா? மனதிற

கு இசையாத ஆசாரங்களை அனுஷ்டிப்பதில் சரியல்லவென சில சிறுவர் பதறிக்கெட்டு போகின்றனர். விஷத்திலும் புழுக்கள் விக்கவில்லையா. அன்றியும்,—
மனத்தகத்தழுக்கருத மௌனயோக
னிகள்
வளத்தகத்திருப்பினும் மனத்தகத் தழு
றார்
மனத்தகத்தழுக்கருத்த மௌனயோக
னிகள்
முலைத்ததத்திருப்பினும் மனத்தகத் க
பரோ,—

என்று பெரியோருரைத்த பாடலும் பெய்யோ? இதை விடிலும் புக்கிடம் இதிலுமேலானதா? “நசுபுனராவர்த்ததே” என்றவேதவாக்கியம் இவர்கள் விஷயத்துக்குப் பிறந்ததுபோல், போனவழியே திருமபட்டாமையாயிருக்கின்றமையாலும், விதியிற்றித் தீராததுன்பத்தையும் இன்பமாய்ப் பாராட்டவேண்டி யிருக்கின்றமையாலும், ன்கழுத்தைப்போல் அயலார் கழுத்தை மாக்க இவர்கள் முயலுகின்றனொன்று நம்மவர் மதிக்கின்றனர். கடைசியில், நாங்கள் மேலுரைத்ததெல்லாம் வெகுளியின்பென்னக்கொள்ளாது, ரொவெண்டு-பாபு என்பவர் மதமொன்றுதவிர இதரவித வேதோபகார மார்க்கங்களில் முயற்சிசெய்த உண்மையான கீர்த்தியையும் அடைவான நாங்கள் உறுதியாய் நம்புகின்றோம்.

பழமொழிகள்.

இரண்டுபட்டணரில் குரங்கும் குடியிராது இருப்புத்துணைச் செல்லரிக்குமா.
இலையும் பழுப்பும் எங்குமுண்டு.
இல்லாமல்பிறவாது, அள்ளாமற் குறையாது.
இல்லையென்றவிட்டில் பல்லியும் சேராது.
இளக்கன்று பயம்நியாது.
இனையாளேவாடி மலையாளம்போவோம்,
த்தாளேவாடிமுட்டிக்கொண்டுசாவோம்.
இறக்கச்சேரீச்சாறால் யேறுவதெப்படி.
இன்றிருப்பார் நாளையிலை.
இன்றைக்காவது நாளைக்காகுமா.
இறைத்தகின்றதுசாக்கும்.
இடுவாரிடுவதையும் கெடுவார்கெடுப்பார்.
இருப்புச்சலாக்கைவிழுங்கி இருச்சிசாறுகுத்தால் தீருமோ.
இழுவைகண்டா லடிபார்க்கவேண்டுமா.
இல்லாதவன் பெண்ணாதி யெல்லார்க்கு
தோழியோ.
இடுகிறதெய்வம் எங்குமிடம்.

போதில்லெனி லெப்போதுயில்லை,
வொர்க்கில்லைக் கெடுவாழ்வு.
நம்பும்சுன்பும் இதயத்தேயாம்,
யிழத்தாலும் படபடப்பாகாது.
அத்தோ டினஞ்சேரும்.
நம்ப்வினாத்தால் துன்பம்வினையாது.
நுப்பரியாமல் அழிப்பது பழிப்பாம்.
நஞ்சொல்வோரை யிகழ்வதுபழுதாம்,
வைவத்துறப்பவ ரெல்லாந்தறப்பார்.
அத்தவன் பெண்காதி யெல்லார்க்கும் ம
ச்சினி:

வர்த்தமானக்குறிப்பு.

ஹிந்து அபிவிருத்திசபை.

இந்நகரில் ஹிந்து அபிவிருத்தி சபை
ன்பதொன்று ஏற்பட்டு சிலநாளாயிரு
நுப்பது பலருக்குத் தெரிந்திருக்குமே.
சபையார் நம்மவருக்கு நமதுமத்திலு
சூழுகோட்டாடுகளிலும் யாதோசிதம்
தூலஞ்ஞானமாவது உண்டாக்க வேண்
மன்கிற நல்ல சிந்தையுடன், தகுந்த ப
டிதர்களைக்கொண்டு வேதவேதாந்தங்க
ல் உபனியாசம் செய்விக்க வேண்டுமென
பலவாரும் முயன்றும், அத்தொழிலை யா
ராரு பண்டிதரும் ஏற்றுக்கொள்ளாமையா
ட்டுத்தகாரியத்தை அடியோடு கைவிடாம
கூடியவரையில் நடத்திக்கொண்டுபோன
காலம்மாரி காரியம் கைக்கூடலாமேயெ
ம் நம்பிக்கையுடன், பகவத் கீதாவிஷய
ய் ஒரு பண்டிதரைக்கொண்டு உபனியா
சம் செய்விக்கத் தொடங்கினார்கள். இதுவ
ரையில் மூன்று உபனியாசங்களாயிற்று இ
ன்னாறுவிட்டு ஒரு புத்தன்கிழமை சாயங்கா
ம் ஆறாமணிமுதல் ஒருமணிநேரம் பச்சை
ப்பழதலியார் பாடசாலையில் செய்துவர
டுகிறது. உபனியாசம் செய்யப்படுகிற வி
யகாடினியத்தை யோசித்து, அப்போதை
ப்போது அதை அச்சியற்றிப் பிரசுரஞ்செ
ய அச்சையார் நிச்சயத்திருப்பதாய் வெ
யிட்டார்கள். அவர்களதை அச்சிடுந்
தாரும், அதைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்
தமது பத்திரிகையில் பிரசுரஞ்செய்யும்
ஷத்தில் பலவிதத்தில் உபயோகமாயிருக்
மென நாங்கள் தம்புகிறோம். இந்த உப
னியாசத்தைப்படிப்பது தவிர, கீதைமூல
த்தையும்படிப்பதில்பலவிதப்பிரயோஜனமு
டாகையால் அதை மொழிபெயர்த்துப் பி
சுரப்படுத்தத் தொடங்கினோம். இதை மு
ப்பதற்கு முன் சில விஷயங்களைக்குறிப்பி
வது எங்கள் கடமையென நாங்கள் மதிக்க
றோம்.

இந்நகரிலுள்ளவரில், இவ்வித கடினமா
விஷயங்களை யறிந்துக்கொள்ளத்தக்கவர்
லபல விஷயந்தரங்களில் பிரவர்த்தித்து,

வேகப்போதிருந்தும் உண்ணப்போ தில்லை
யென அலைந்துகொண்டிருக்கையில் யாதொ
ரு செலவுமின்றிப் பகஷத்தி லொருதடவை
வலியவருவித்து, உபனியாசங்களைக் கேட்
கும்படி வேண்டிக்கொண்டாலும், அவர்கள்
வராமையென வெகுபுதுமையாயிருக்கிறது. அவ
ரவர் தத்தமது சம்பிரதாயத்துக்கு இயை
யும் அர்த்தங்களை ஆசாரியமூலமாய் அறிந்
துகொள்ளலாமாகிலும், ஸ்தூல விஷயங்க
ளைக்கூட அயலாரிடத்தில் கேட்கக்கூடாதெ
ன்பதற்கு என்ன ஹேதுவோவிளங்கவில்லை.
அனைவருக்கும் பொதுவாய்செய்யப்படும் இ
வ்விதமான உபனியாசங்களில், ஒரு சமயத்
தைப்புக்கும்ந்தாவது, மற்றொன்றை யிகழ்ந்
தாவது பேசாமல், நம்மவரனைவரும் பொது
ப்பிரமானமாய்க் கிரகித்திருக்கிற கிரந்தங்
களைக்குறித்தே விவரமாய்ப் பிரக்களாகையா
ல், விஷயங்களை நன்றாய் அறிந்தபேர்கள் கூ
ட, இப்படிப்பட்ட நல்லகாரியங்களை ஆதரி
க்கும் பொருட்டாக் வரவேண்டியது அவர்க
ள்கடமையென்று நாங்கள் எச்சரிக்கின்
றோம்.

வேத வேதாந்தங்களையெல்லாம் வெள்ளை
க்காரர் வெகுசீராக இங்கிலீஷில் மொழிபெ
யர்த்தும், மூலங்களையும், அச்சிட்டும்மவ
ர்கள் மாத்திரமேயன்றி சகலரும் அறிந்து
கொள்ளும்படி பிரசுரஞ்செய்துவருகையில்,
நம்ம பண்டிதர்களோவெனில் அவற்றின் அ
ர்த்தத்தைக்கூட வெளியிடக்கூடாதென ஆ
சேப்பிக்கிறார்கள். மனம்வருந்துவோர் நம
க்குத் தெரியக்கூடாத கிரந்தங்களிருந்தெ
ன்ன போயென்னவென்று சொல்லும்படி
யிருக்கிறது. சொல்வாரும்ற்று, கேட்பாரும்
மற்ற இந்நாட்டில் பொதுப்பயனுக்காக உ
ழைப்பவர்களை-நோக்கில், தாம்பும் அறுதல்
தோண்டியும் பொத்தலாயிருக்கையில் நீர்
துக்கமுயல்வதைப் போலுமாகிலும், உழை
க்காமலிருக்க மனம் வரவில்லையாகையால்,
நாம் செய்யவேண்டியதைச் செய்தால், பய
னளிப்பது கடவுளின் தொழிலென நம்பிந
டக்க வேண்டியிருக்கிறது.

துரைத்தனம்.

இதுவரையிலுள்ள தேசத்துக்குப் பிரதான
இராஜதானியாயிருந்த கல்கத்தாவைவிட்டு
வேறிடத்தை ராஜதானியாக நிஷ்கர்ஷிக்க
மனமுள்ளவராக சீமையிலுள்ள நமது தே
சத்து மந்திரியாகிய ஸர் சார்ல்ஸ் உட்டு,
என்பவர், கவர்னர் ஜனரலை அபிப்பிராயம்
கேட்டதாகவும்; அவரவ்விஷயத்தை யோ
சித்துத் தெரிவிக்க ஒரு சபையேற்படுத்தப்
போகிறதாயும் தெரியவருகிறது.

இடை அளவுகள்.

நமதுதேசத்தில் பலவிடங்களில் பலவித நிறைகளும் அளவுகளு மிருப்பதால் விளையும் சங்கடங்களை நிவர்த்திக்கக்கருதி நமது கவரன்மெண்டாரும், கல்கத்தாவிலுள்ள டிரோட்டஸ் அஸ்ஸோஷியேஷன் என்னும் சபையாரும், தேசமுழுமைக்கும் ஒரோநிறையும் அளவும் ஏற்படுத்துவது பலவிதத்திலும் நலமென கவர்னர் ஜனரலவர்களுக்குத் தெரிவித்தார்கள். ஆனால் அவர்களிதைத் தீரயோசித்து, தேசமுழுமைக்குத் தாமே இவ்விஷயத்தில் ஏற்பாடு செய்வதைக்காட்டிலும் அந்தந்த ராஜதானியில் ஒவ்வொரு சபையேற்பட்டு, யுக்தாயுத்தங்களை யோசித்து ஒருவரோடொருவர் கலந்துகொண்டு செய்வது சகலவிதத்திலும் உத்தமமாயிருக்குமென்று அபிப்பிராயப்பட்டார்கள். இச்சபைகள் ஏற்படவேண்டிய பத்தியும் நிஷ்கர்

ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை முடிப்பதற்கு அசாத்தியமென்று சிலருக்குத் தோன்றியிருந்தபோதிலும், கொஞ்சம் பிரயாசப்பட்டாவது, இதைநிறைவேற்றுவதால் உண்டாகத்தக்க பிரயோஜனங்கள் அனைவருக்கும் ஸ்பஷ்டமாயிருக்குமாகையால், நாங்கள் விவரித்துச்சொல்லவேண்டிய ஆவசிய கமில்லை.

மைசூர்.

மைசூர்ப்பிரஜைகள் மனு.மைசூர் மகாராஜாவுக்குப்பிறகு அவர்பட்டமேறும் பத்தியத்துடன் ஒருபுத்திரனைச் சனீகரித்துக் கொள்ள அனுமதி கொடுக்கவேண்டுமென்று அந்நாட்டிலுள்ளவர்களெல்லாரும் ஒருமித்துக் கனம்பொருந்திய கவர்னர் ஜனரலவர்களுக்கு ஒரு மஹஜர் எழுதிக்கொண்டதத் தெரியுகிறது.

காலேவந்தனம்.

எண்சீர்கழிநேடி லாசிரியவிருத்தம்.

ஆதியந்தமுமிலா ஆந்தமயமாகி அங்கிங்கெதைபடியே, எள்ளினுள் ளெண்ணெய்போ லெங்கும்நிறைவுற்றனைத் துயிர்க்குமுயிராகநின்ற, ஓதிமீமவேதமுடிவான ஒங்காரமே ஒன்றான உயர்தெய்வமே, பேதையின்றைப்பொழுது சேதமடையாமலே பேருலகவாழ்க்கைபுகவே, சோதிக்கவருபாவ வழியொன்று மெனைவென்று சோர்வினிலமுத்தாமலே, பொற்புமிகுசீலமும் சித்தநிறைவன்மையும் பொறுமைசெல்வச்சிறப்பும், கோதின்றிமனவாக்கு காயாதிகரணங்கள் கொளஎன்று அருள்பெருக்கால் பொய்யினிற்குடிக்கொண்ட பேதையிற்பேதையாம் பொய்யன்மனைத்திருத்தே

மாலேவந்தனம்.

எண்சீர்கழிநேடி லாசிரியவிருத்தம்.

ஓயாமலின்றெலா மெந்தனருகேநின் மடுத்ததுன்பங்கள்ளீக்கி, உரிமைகொண்டாடுமென் பெற்றோரிலும்மிக்க உருகிவெகுகருணைகொண்டு, மாயாவிசாரத்தில் முழுகியான்மடியாது மனவுருதி தந்தருளினை, நலமேவுமுயிருக்கு நன்மைசெய் சமயமும், நலமானபொருளுமிட்டாய், எண்ணமிடுமென்மனம் ஈவிரக்கத்தோடு இளகவும் உதவிசெய்தாய், எப்போதும் அய்யநான் செய்யும்பாவங்களோ எண்ணமுடியாதவன்றோ, ஆயாதுயான்செய்த அதமகாரியமெலாம் அய்யநீயறியாததோ, ஆயினும் எனீனை கைவிடக்கருதிலோ ஆகுந்துணைவேறில்லையே.

த த் து வ போ தி நி.

சன்னைப்பட்டணம் கஅகசுஸ்ரஸ் செப்டெம்பர்மீ எ ட [இல.நு.

கடவுள்துதி.

தன்னியாசிராகம் - திருபுடதாளம்.

பல்லவி.

உன்னைவிட்டால் கதியுண்டோ-எனக்கு-வழி வேறுமுண்டோ பிரமா.

அநுபல்லவி.

உலகத்துக்குப்பயந்து, உன்னைமதிக்காது-
பழதாம் தொழில்கள்செய்து, பாவமடைகின்றேனே.....(உன்.)

சரணங்கள்.

- க. கஞ்சிக்கும்வழியற்றுத் - தஞ்சமெனவென்றனைக்,
கெஞ்சியடையுகின்ற - பஞ்சைகளைக்கண்ணுற்றுக்,
கொஞ்சமாகிலுமென்றன் - நெஞ்சமிரங்காமலே,
பஞ்சபூதமறிய - வஞ்சனைசெய்கின்றேனே.....(உன்.)
- உ. தொன்றுதொட்டென்றனுக்கு - நன்றுதவினோர்க்கு,
நின்றுநலமென்பதில் - ஒன்றும்செய்யாவிடிலும்,
என்றுமென்போன்றவர்க்கு - ஒன்றாத விதமாக,
நன்றியறிவினையே - கொன்றுவிடுகின்றேனே.....(உன்.)
- ங. வெற்றியளிக்குமுன்றன் - பற்றெனும்பேரின்பத்தைச்,
சற்றேனும் நினையாமல் - முற்றும் வெறியனாகிச்,
சிற்றின்பமல்லாமல் - மற்றொன்றும் நினையாது,
பெற்றோனொழுன்றனுக்கே - குற்றம் புரிகின்றேனே.....(உன்.)

அட்டவணை.

விஷயங்கள்.	பக்கம்.
கடவுள்துதி.....	௬௭
பரம்பரம்.....	௬௭
க்குவேதவிளம்பரம்.....	௬௮
தத்துவபோதினி.....	௬௯
பண்களுக்குக் கல்வி.....	௭௦
கவத்கிதை.....	௭௧
ர்த்தசாஸ்திரம்.....	௭௨
டோபநிஷத்து.....	௭௩
ரார்ட்டுபேகன் வியாசம்.....	௮௦
ரித்திரம்.....	௮௧

சத்தியதீபம்.....	௮௩
பிரகிருதிசாஸ்திரம்.....	௮௮
பழமொழிகள்.....	௯௦

விளம்பரம்.

இந்தச் சென்னைத் தத்துவ போதினியை வாங்க மனமுடையவர்கள் மயிலாப்பூரில்வேதஸமரஜத்தின் காரியதரிசியாகிய-வைஹகோர்ட்டு வக்கீல், வ. இராஜகோபாலாசாரியருக்கு, எழுத்து மூலமாய்த் தெரிவித்துக் கொள்ளவேண்டியது.

இதற்குச் சந்தாவிவரம்.

சென்னைப்பட்டணத்திலுள்ள

வர்கள் வருஷம் ஒன்றுக்கு

ரூபாய்..... க - ௮ - ௦

அதற்கு வெளியிலுள்ளவர் த

பால் கூலியுடன் சேர்த்து

வருஷம்ஒன்றுக்கு ரூபாய். ௨ - ௦ - ௦

பத்துபிரதிகளுக்கு அதிகமாய்

வாங்கும் வெளியிலுள்ளவ

ர்கள் தபால் கூலியுடன்சே

ர்த்து வருஷம் ஒன்றுக்கு

ரூபாய்..... க - ௧௨ - ௦

இதற்குச் சந்தாதார்கள் தங்கள் சந்

தாக்களை அந்தந்த வருஷத்தில் முன்ப

ணமாய்க் கட்டவேண்டியது. மேமாசத்

துக்கு மேமாசம் இதற்கு வருஷமாய்க்

கொள்ளவேண்டியது. வருஷ நடுவில்

வாங்கத் தொடங்குவோர் வருஷத்திய

சந்தாவும் கொடுக்கவேண்டும்.

வெளியிலிருந்து சந்தா அனுப்பவே

ண்டியவர்கள் தபால்முத்திரைகளைனுப்ப

லாம். ஆனால், அப்படி யனுப்பப்படும்

முத்திரைகளை மாற்றுவதற்காக, ரூபாய்

ஒன்றுக்கு-ஒரு அணு வீதம் வட்டம்சே

ர்த்து அனுப்பவேண்டியது.

இந்தப் பத்திரிகையின் சந்தாதாரர்க

ளும், பங்குக்காரர்களும், இடம்மாரும்

போது அந்த விவரத்தை தயைசெய்து

காரியதர்சிக்குத் தெரிவிக்கவேண்டியது.

ருக்குவேதவிளம்பரம்.

நம்முடைய வேதங்கள் நாள்தோறு

ம் மலினமாகிக்கொண்டிவருவதை அறி

யாதவர்கள் ஒருவருமில்லையல்லவா? ஆ

தியேபுடந்தமாக எந்தவேதத்தினுடைய

மூலமாவது கிடைப்பது அரிதெனில்,

பாஷியங்களோடு வேதங்கள் கிடைக்கு

மாவென்பதை விசாரிக்கவேண்டியதில்

லையே. ஆகையால் ஒருநாளும் நம்மு

டைய வேதங்களுக்கும் பாஷியங்களுக்

கும் லயமில்லாமலிருக்கும்பொருட்டு,

தகுந்த பண்டிதர்களுடைய சகாயத்தை

க்கொண்டு, அவற்றை நாளாதிபில் பி

ழையற அச்சிட்டிமுடிக்க நிச்சயித்திரு

க்கிறோம்

புஸ்தக முழுமையும் அச்சிட்டிரு

ந்தபிறகு ஒத்தோரமாய் விற்கும்படிசுத்

ல் வாங்குவோருக்கு வெகு பளுவாயி

க்கும். அப்படி அதிகவிலைகொடுத்

வாங்குவோரும் பெரிய புஸ்தகங்களை

பார்த்தமாத்நிதத்தில் மலைத்து, சோ

லடைந்து பயனை யிழக்கும்படிநேரி

ஆகையால் வருஷம்ஒன்றுக்கு இவ்வ

வு சந்தாகொடுப்பவர்களுக்கு, நாங்க

மாதந்தோறும் இத்தனைபக்கம் அச்சி

டுக்கொடுக்கிறதென்று ஏற்பாடுசெய்

கொண்டால் வாங்குவோருக்கு ப

தோன்றாமலிருப்பதுமன்றி, மறுமாத

திய பிரதி வருவதற்குமுன் அந்தந்த

தத்திய பிரதியைப் படித்தாயிருக்கு

ஆகையால் பிரகிருதத்தில் ருக்குவேத

முழுமையும் அச்சுக்கு சித்தமாயிருந

ரபடியால், முதலில்-அதை அடியில்

ருகிற ரிபந்தனைப்படிக்கு அச்சிட நி

யித்தோம்.

க. ருக்குவேதத்தை கிரந்த எழு

தில் சுவரங்களுடனும், வித்தியாரண்

பாஷியத்துடனும், நல்லகடிதாசில் அ

காய் அச்சிட்டி மாதம்ஒன்றுக்குத் தத்

வபோதினியைப்போன்ற நார்பத்தெ

டுபக்கங்கள் வீதம் சந்தாதாரர்களுக்

க் கொடுத்திவருவோம்.

௨. இதை வாங்கவிரும்புவோர் வ

ஷம் ஒன்றுக்குப் பிரதியொன்றுக்கு

ன்றுரூபாய்வீதம் முன்பணமாகச் சந்த

செலுத்தவேண்டியது.

௩. சென்னைப்பட்டணத்துக்கு வெ

ளியிலிருப்பவர்கள் மேற்கண்டபடி ச

தாகொடுப்பதுந்தவிர தபால்கூலிக்கா

வருஷம்ஒன்றுக்குப் பன்னிரண்டு அ

கொடுக்கவேண்டியது.

௪. ஐந்து பிரதிகள் ஒருமிக்கவா

கும் சந்தாதாரருக்கு நான்குபிரதிக

ன் விலைக்கு ஐந்துபிரதிகள் கொடுக்க

படும்.

௫. இதற்கு டிசம்பர் மாதல்வ

தல் நவம்பர் ௩௦உ வரையில் வருஷப

யக்கொள்ளவேண்டும்.

௬. முதல்பிரதி நாளது டிசம்பர்

முதல்தேதியில் அனுப்பப்படுமொகை

கையொப்பம்செய்ய விருப்பமுள்ள
கள் வருகிற நவம்பர்மாதம் கடுவ
ள்ளாக அவரவருடைய சந்தாவை
தபால்கூலியுடன்சேர்த்துச் செலுத்த
ண்டியது.

அதற்குப்பிறகு கையொப்பம் செ
வாருக்கு முன்மாதங்களின் பிரதிகளி
தாலமாதிரி கிடைக்குமேதவிர மு
பாகங்களையும் சேர்த்துக்கொடுக்க நா
ள் உடன்படமாட்டோம்.

இதற்காக ஒரு பைசா அளவும் நாங்க
லாபம்வைத்துக்கொள்ளாமல் வெகு
மாய் விற்றிக்ரோமென்பது அவர்களுக்
க் தானாய்விளங்கும்.

த த் து வ போ தி நி.

தாரர்களே, நாங்களினி அவலம்பிக்க
சயித்திருக்கும் மார்க்கங்களைக்குறித்து
பத்திரிகையில் விவரித்துச் சொல்வதா
ஆகஸ்டிமாதத்திய தத்துவபோதினியில்
யிருந்தோமல்லவா? இதை வெளியிடுவ
க்காட்டிலும், ஆவசியகமான இரண்
டுசங்கதிகளைக்குறித்து இப்பொழுது
ஸ்தாபிக்க வேண்டி யிருக்கிறபடியால்,
தப் பிரகிருதத்தில் நிறுத்தலாயிற்று.
ஆகிலும் அவ்விஷயங்களைத் தொடங்குவ
கு முன கடந்த பத்திரிகையின் சம்பந்த
க நம்மவரில் சிலருடைய க்ஷமையைக்
ரவேண்டியிருக்கிறது. போனமாதத்
தத்துவபோதினியில், எங்களால் அபிப்
ராயங் கேட்கப்பட்ட சிலரைக்குறித்து
ஸ்தாபிக்கையில், ஒரு வகையாருக்குச்
ரம்பேறிகளை உபமானமா யெடுத்த உ
க்கேண்டு சிலர் எங்களை முற்றும் மதி
ராதவர்களையும், மறைவாய் நிர்த்திதவர்
ளாய்விட அதிகமாய்த் தங்களை இகழ்ந்
பேசியது நியாயமல்லவென்று மனம்வ
த்தியதாய்த் தெரியவருகிறது. உலகில்
ன்னிபரிடத்தில் சொல்காக்கவேண்டுமே
ன்றி, சுவந்தம் பாராட்டுவோரிடத்தில்
ல்லவென்பதற்கு “ஒருநாளும் பிச்சையி
த, மஹாராஜியில்லையென்றால், என்றை
தும் இடம்முண்டாய் இன்றென்னகேடு
க்கு” என்கிறபழமொழியே திருஷ்டாந்
ராயிருக்கிறது. அன்னியாபதேசமாய்ப்
பச்சுக்குறிய நாங்கள் எங்கள் கருத்தை ந
றாய் விளக்காதபடிக்கூடில், சொல்வமுவுத
எல்லோருக்கும் ஸஹஜமே யாகையால்,
தற்காக அவர்கள் எங்களைமன்னிக்கவேண்

டியது. இனி இன்றையவிஷயத்தைச் சொ
ல்லுகிறோம்.

இந்தப் பத்திரிகைக்குத் தத்துவபோதி
னியென்று பெயர் வைத்துவிட்டு, இதில் பி
ரகிருதசாஸ்திரம், அர்த்தசாஸ்திரம் முதலி
யவற்றை யெல்லாம் சொல்லுகிறோமென்
றும், அது சரியல்லவென்றும் பலர் இகழ்ந்
துபேசுவதாய்த் தெரிகிறது. இதைக்கு
றித்து முன்னொரு பத்திரிகையில் பிரஸ்தா
பித்திருந்தும், இன்னும் இந்த நின்றை நீங்க
வில்லை யாகையால் தத்துவம் என்னும்
சொல்லுக்குப் பொருளென்னவென்று சற்
றுவிசாரிப்போம். இந்தப் பத்திக்கு அமர
கோசத்தில் சவுகசங்கீத சுவரமென்றும்,
மேதினீரிகண்டில் ஆத்மசுவப்பாவென்றும்,
திரிகாண்டசேஷ நிகண்டில் ஸத்தியமென்
றும், பதார்த்தங்களின் தர்மமென்றும், தர
ணீ கோசத்தில் புத்தியென்றும், விசுவநித
ண்டிகளில் வாத்தியமென்றும், இன்னம் பல
நிகண்டில் பலவிதமாயும் பொருள்செய்யப்
பட்டிருக்கிறது. தத்துவம் என்பது தத்-து
வம் என்கிற இரண்டு பதங்கள் புணர்ந்து
ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதை எழுவாய்த் தொ
டராய் எடுத்துக்கொண்டால் “அதுநீ” யெ
ன்றும்; ஆறும் வேற்றுமைத் தொகையாய்
எடுத்துக்கொண்டால் “அதினுடைய தன்
மையென்றும், பொருளாகும், முதல்பொ
ருளில் “துவம்” என்பது முன்நிலைப்பெய
ராயும் இரண்டாம் பொருளில் தர்மம் அல்
லது குணத்தைக்குறிக்கும் விருதியாயும் இ
ருக்கிறது. ஆகையால் சகல பதார்த்த ரூ
பமும் தத்துவமே யாகையாலும், பிரக்ரு
தசாஸ்திரத்திலும் அர்த்தசாஸ்திரத்திலும்
விசாரிக்கப்படும் விஷயங்களெல்லாம் பதா
ர்த்தங்களே யாகையாலும், அவற்றைக்கு
றித்து இந்தத்தத்துவபோதினியில் விசாரிப்ப
தற்கு யாதொரு ஆகேஷ மிருப்பதாய்த்
தோன்றவில்லை, கடைசியாக இவைகளெல்
லாம் உண்மையாகவேத்தத்துவமல்லாவிடினு
ம், அவற்றால் யாதொரு குற்றமில்லாவரை
யில், அவற்றைக்குறித்த இதில் நாங்கள் வி
சாரிப்பதிலாவது, அதை அயலார்ப்படிப்பதி
லாவது ஆகேஷமுண்டென்று நாங்கள் நி
னைக்கவில்லை. எவ்விதத்திலாவது குற்றம்
படிக்கவேண்டுமெனில், நாங்கள் மனுவிய
ரே யாகையால் தப்பாமலிருப்பது அசாத்தி
யம்; ஆகையால் சிறுவழுக்களைக் கவனிக்கா
மல் காரியத்தின்மீது திருஷ்டிவைப்பதே
பெருந்தன்மையென்று குறிப்பிடுகிறோம்.

இதற்கே இவ்வளவு ஆகேஷம் வந்ததெ
னில், இனி நாங்கள் தேசசரித்திரங்களைக்கு
றித்தும் சஞ்சிதையெழுத நிச்சயித்திருக்கிற

படியால், அவ்விஷயத்தில் இன்னம் அதிக தூஷணைவருமென்பதில் நாங்கள் சந்தேகிக்கவில்லை. ஆகிலும் பலதேசங்களின் தூரைத்தன ஏற்பாடுகளையும், மதாசாரங்களையும் நம்மதுடன் ஒப்பிட்டுப்பார்த்து உண்மையறியாதவரையில், அவ்விஷயங்களில் நமக்குத் தத்துவஞான முண்டாகமாட்டாதாகையால், அவற்றையும் விசாரிக்க நிச்சயித்தோம்.

ஹிந்து அபிவிருத்தி சபையார் பகவத்கீதா உபநிசாயாசம் செய்வதின்கருத்தை இதில் வெளியிடுவதாகப் போன பத்திரிகையில் குறிப்பிட்டோமல்லவா. ஆகிலும் அவர்கள் இன்னம் தெலுங்கை அச்சிடவில்லையாகையால், அதை அச்சிட்டானஉடனே இதில் பிரசுரப்படுத்துவோம்.

பெண்களுக்குக் கல்வி.

(தோடம்பி.)

கூடந்தபத்திரிகையில் கல்வியினால் பெண்களடையத்தக்க சுவப்பிரயோசனத்தைக் குறித்துப் பேசினோமல்லவா. இன்று பெண்களைக் கற்பிப்பதனால் அவர்கள் குடும்பத்துக்கு விளையத்தக்க பல நன்மைகளைக்குறித்துச் சுருக்கமாய் விசாரிப்போம்.

ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதில் வளையாதென நம்மவரும், செடியில்வளையாதால் மரத்தில்வளையுமென இங்கிலீஷாரும் ஒரோ பொருளைக்கருதி வியவஹரிக்கும் இப்பழமொழிகளின் கருத்தை விசாரிக்கப்புகுங்கால் சிறுவர்க்கு இளமையில்படியும் குணமும், எண்ணமும், ஒழுக்கமும் பிறகு எக்காலத்திலும் மாறுவது அருமையாமென விளங்கும். இது நமதனுபவத்திற் கெவ்வளவு ஒத்திருக்கிறதோ பார்ப்போம். முற்றும் கல்வியின்றி, பெற்றவளரிடுப்பிலிருந்து ஐந்துவருஷத்தில் ஒரு சிறுவன் கற்கும்பதங்கள், பின்னேந்துவருஷம் அவன் பாடசாலையில் வெகு சிரமப்பட்டுக் கற்கும் பதங்களைக்காட்டிலும் பலமடங்கதிகமாயிருக்குமென்பதற்குச் சாஷ்டியும் வேண்டுமோ? தமது சுகசந்தோஷங்களையும், கஷ்ட நிஷ்டைகளையும் அயலாருடன் கூடிக் கலந்து அனுபவிக்கவேண்டுமெனவும் விருப்பமும், இம்மானிடப்பிறப்புக்குரித்தான ப்லகுணங்களிலொன்றல்லவா? இது மற்றகுணங்களைப்போல் வயதுவந்தபிறகு விளங்காமல், பசுதாக்கங்கள்தோன்றும் இளமைப்பருவத்திலேயே ஜனிக்கின்றது. ஒரு சிசுபிறந்து சிலநாள் கழித்தஉடனே தான் புலம்புவதினாலும், நகைப்பகிழ்வு தன்னருத்து அயலா

ருக்கு நன்கு விளங்காமைகண்டு, நாமெப்போது பேசக்கற்று சஹவாசயோக்கியரகப்போகிறோமென்று ஏக்கமுற்றுப் பலநாளிரவுப்பகலும் வருந்தி ஓடாழுத்தை யுச்சரிக்க அறிந்துகொண்டமாத்நீர்த்தில், தங்குபிரும்மப்பட்டம் வந்துவிட்டதுபோல், நமசிழந்து, வேறுநினைவும், வேலையுமில்லாதேயே உருப்போட்டுக்கொண்டிருப்பதைக்கண்டு களியாதவரிவ்வுலகிலுண்டே இவ்வாறு சிலநாள்கழிய, தானுச்சரிக்கு ஒலி பழமைப்பட்டி, அதிலாந்தம்குன்ற சொற்களைக் கற்கவேண்டுமென்னும் ஆமோத, சிலமாதங்கள் வருந்தி, ஒரு பததைக் கற்றஉடனே, இவ்வாசை மேலுலும், வளர்ந்து, அதைக் கற்பதிலுள்ளவத்தம் பழக்கத்தால் நாள்தோரும் குறையமுதற்பதத்தைக்கற்பப் பலகாலங்கழித்தபாலனே, இப்பழக்கம் முதிருந்தோறு ஒருநாளில் பலபதங்களைக் கற்கத் திறமையவனாகிறான். இதைக்கருதியோ, அந்நாள் வேறு வேறுவைப்பற்றியோ, கடவுளதம் பகு இளமையில் தாரணையும், முதுமையில் பகுத்தறிவும் ஒங்கவேண்டுமென அளியிருக்கின்றனர். இவ்வாறு நமதமுயற்வலிமையாலும், இயற்கைத்திறமையாலும், கடவுளின் அமைப்பினாலும், நமக்கு ஐந்தம்வயது முடியுமளவில், உலகத்தில் சாதாரணமாய் உயிர்வாழ்வதற் காவசியகமாய் சொற்களில் பெரும்பாலும் நமக்குத் தெந்துவிரிகிறதென்பதற்கு மக்களுடன் மவிவாழும் அனைவரும் சாஷ்டிசொல்வார்கள். கேவலம் சொற்களைக்கற்கும் விஷயத்திமாத்நீர்தா னிப்படியனைக் கொள்ளேண்டாம். நல்லொழுக்க, நற்குண, நற்செகைகளைச் சம்பாதிக்கும் விஷயத்திலும் ப்படியே யென்பதற்கு ஒரு உபாக்கியானகூறுவோம். ஒரோ கிளியின்வயிற்றிலுதித் இரண்டு குஞ்சுகளில் இளமைதொட்டு ஒரு ஒருவேடன்வீட்டினும், மற்றொன்று ரிஷியாசிரமத்திலும் வசித்து வயிறுவளர்துவந்தன. இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் ஒரு பிராம்மணன் அவ்வேடன் வீட்டிற்குக் கேயுள்ள வழியிற் செல்லுகையில் அதைக்ண்ட அந்தக்கிளி “ஓய்வேடர்களே! நீங்கள் என்ன இப்பொழுது சோம்பியிருக்கிறீர்கள். இதோ ஒரு கொழுத்த பார்ப்பனப்போகிறான். அவனையடித்தால் ஆறுமதம் சுகமாய்க் கழிக்கலாமே, எழுந்திங்கள்! வில்லெங்கே? அம்பெங்கே?” என்றதைக்கேட்டு அந்த பிராம்மணன் நடுநடுகி, உயிரைச்சுருட்டித்தலையின்மீது வைத்தகொண்டு, முள்ளென்றும் கல்லென்று

ராமல் வாயுவேக மனேவேகமாய்ப் பற்ற
ஒடி வெகுதூரம்கடந்து, உடலெல்லாம்
வர்த்து அலுத்து ஓர் மரத்தடியிலுட்கார்ந்
தான். அடுத்த நுஷியாசிரமத்திலிருந்த ம
றெருகிளி அவர்களைக் கண்ணுற்றமாத்தி
த்தில் “ஓய் ரிஷிகளே! சூரியனையும் பழி
க்கும் பிறும்மதேஜஸுடன் ஒரு பிராம்ம
ணசிரோஷ்டன் யாதுகாரணம்பற்றியோ
வெகு மெலிந்து சோர்ந்ததோ உட்கார்ந்
திருக்கிறான். விவாலிவனை ஆதரித்து உ
பசரிக்காவிடில் பிரமாதம் வந்துவிடும்.
எழுந்து ஒடுங்கள். அற்கியமெங்கே? பா
த்தியமெங்கே? ஆசமனியமெங்கே?” எ
து முறையிட்டதைக்கேட்டு அந்தப்பிரா
ணன் வெகு சந்தோஷமடைந்து, சற்று
யாசித்து, ஓரோ இனத்தினவாகிய இக்கிளி
ளின் குணவேறுபாடுகளைச் சற்று கவனி
து, “ஸஹவாஸயா புண்ணியகுணபவந்தி,
ஸஹவாஸயா தோஷகுணபவந்தி” (நற்
ணம்பிறப்பதும் பழக்கத்தாலே, தற்கு
ணம் ஜனிப்பதும் பழக்கத்தாலே) என்றான்.
ஆதியில் குணங்களமையவ பழக்கத்தா
லுயாகிலும், அவையையே மாறுத்தன்மை
தாக வேண்டுமென்றாலோ அதைச் சற்று
யாசிப்போம். வெகு பிரயாசைப்பட்டும்,
ற்குணங்கள் கைக்கடாவிடிலும், தற்கு
ணங்கள் யாதொரு பிரயாசமுமின்றி தா
ராய் அமையுமென்பதற்குப் பயிருங் களையு
வினைவதே போதுமான திருஷ்டாந்தமா
தும். இயற்கையில் சோம்பேறிகளாம் மனி
ர், உழைப்பின் பி யமைந்து இன்பந்தருவ
போல் தோன்றும் தற்குண தூர்மார்க்க
களை வெகு சிரமப்பட்டு வரைந்து, இன்
றுமதிகிரமத்தால் ஸ்தகுண ஸன்மார்க்கங்
ளை யடைவது வெகு எளிதென்று மலைக்க
வேண்டாம். ஒரு அழுக்கற்ற புதுச்சீலை
ல் ஒரு சாயமேறியபிறகு அதைப்போக்கி
யுசாயமேற்றுவது எவ்வளவு சுலபமோ
அது எல்லோர்க்குந்தெரியும். நன்றாய்க் கற்
பணர்ந்த பண்டிதரும், பாலியத்தில் பல்பி
ழகளுடன் கற்ற ஸ்தோத்திரபாடங்களை
செந்தோறும் பாராயணம்செய்கையில் அ
பிழைகளை நிவர்த்திப்பது அருமையெனில்
பாதாரண ஜனங்களெல்லாம் தொன்று
தொட்டுவந்த பழக்கத்தின் வாசனையைக்
கவலிவெதவ்வளவுசாத்தியம்? இது க
ஷ்டசாத்தியமேயன்றி அசாத்தியமல்லவே
யென்றால், தார்க்குணத்தில் அடியோடு நிவ
த்தியுண்டாகும்வரையில் சற்குணங்களில்
ணப் பிரவர்த்தி யுண்டாகாதென்பது நிச்
சயம். தார்க்குணங்களை நிவர்த்திக்கும் முன்
அவற்றிற்குரிய காரணங்களையும் களையவே

ண்டியது அத்தியாவசியமாகும். பிரகி
ருத்தில் விசாரிக்கப்படும் தூர்க்குண துஷ்
கிருத்தியங்களுக்குரிய காரணத்தை யொ
ழிக்க இரண்டிவழிகளுண்டு. முதலாவது,
தேசத்தாரணவரும் பெண்கள் முகத்தில்வி
ழியாமல் சகலத்தையும் துறந்து சன்னியா
சிகளாகிவிடவேண்டும். 2 - வது, பெண்
களுக்குக் கல்விப்பயிற்சி செய்யவேண்டும்.
இவற்றுள் முதல்வழியே அனுசரிப்போமா
யின் “நாசேதிமாத்திர வைகுண்டயாத்திர”
என்கிறபடி உலகெல்லாம் ஒருமிக்கப் பர
லோகம் செல்லலாம். அப்படிக்கன்றி இர
ண்டாவதுவழியை அனுசரிப்பதினால் அடை
யக்கூடிய பயனென்னவெனில் அதைச் சற்
றுயோசிப்போம். பெண்கள் நின்றாய்க் கற்
றுணர்ந்தவர்களெனில் அவர்கள் பெறும்
குழந்தைகட்குப் பால் புகட்டிம்போதே நற்
குண நல்லொழுக்கங்களைப்புகட்டி, மருந்
திடும்போதெல்லாம் அவற்றைச் சீர்திருத்தி
ஒங்கச்செய்வார்களல்லவா? இதுநிற்க, பி
ள்ளைக்கென்னவருமெனில் “அதை நான்தி
யேன், எனக்கு மாதொருபணம் வரும்”
என்னும் உபாத்தியாயரிடத்தில் சிறுவரைப்
படிக்கவிடுவோமெனில் அவர்கள் பெரும்
பாஹும், அன்பும் ஊக்கமுமற்றிருந்தி, பா
டத்தை யொப்புவிக்கவேண்டியபொழுது
மாத்திரம் ஈவிரக்கமென்பது அடியோடில்
லாமல் யமதண்டனை செய்வார்களாகை
யால், சிறுவர்படிப்பு, பள்ளிக்கூடம் என்
கிற பெயரைக்கேட்டவுடனே பாலைக்கண்
ட தென்னால்ரம்ன் பூனையைப்போல் ஒடி
பதுங்கத் தலைப்படுவார்கள். இப்படிக்க
ன்றி இளமையிற் பெற்றோரையே கற்பிக்கப்
புகில், அவருக்கு எப்போதும் மக்களிடத்
தல் அன்பும், அவர்கள் விருத்தியிலே திருஷ்
டியுயிருக்குமாதலின், அவள் இடமும் கால்
முமிருந்து நயபயங்களால் கற்பித்துக், கல்
வியில் அளவற்ற தாகத்தை யுண்டாக்குவா
ளல்லவோ. மேலும் கல்வியளிக்கத் தாய்
க்குத் திறமில்லாமல், சிறுவர்களை இளமை
யிலே பாடசாலைக்கனுப்புவோமாகில், அவ
ர்களுக்கு மற்ற வித்தியார்த்திகளின் இணை
கத்தால் சன்மார்க்கமாவது துன்மார்க்கமா
வது படியுமல்லவா? சன்மார்க்கம் படியுமெ
னில் அவர்களுக்குத் தொன்றுதொட்டு வீட்
டிலேறிய பழக்கத்தின் வாசனையால் அது
நிலைக்காமல் அழிந்துவிடும். துன்மார்க்கம்
படியுமெனில், அது திருந்துவதற்கு அவகா
சமேயன்றி, பெற்றோர் பிறந்தோருடைய
பழக்கத்தால் உறுதிப்படும். இப்படிக்கன்
றிப் பெற்றவள் கற்றவளாகில், இத்தீமைக
ளைத்தடுத்தி நல்மைகளை விருத்தியாக்குவா

ளல்லவா? இதுவுமன்றி இளமையிற் சிறுவனர்க்கு கல்விநிபித்தம் தூரதேசமனுப்பு வோமாகில், அவர்கட்குப் பெற்றோர் பிறந்தோரென்கிற பற்றற்று, மக்களுயிர்வாழ்க்கைக்குரிய நற்குண நற்செய்கைகளெல்லாம் குன்றி முற்றும் சுவப்பிரயோஜன பராகிவிடுவார். கடைசியாகப் பெண்கள் நன்றாய்க்கற்றுணர்ந்தாலன்றித் “தாயைப்பார்த்து மகளைக்கொள்” எனும் பழமொழியினுடையவும், “தக்கார்தகவிலை என்பதவரவொச்சத்தார் காணப்படும்.” எனனும் குறியினுடையவும் பொருள் நிஷ்பிரயோஜனமாகுமல்லவா? இக்குறளை நடுவிரிவெனையெனும் அதிகாரத்திற் சேர்த்திருந்தபோதிலும், இதை வாழ்க்கைத்துணையென்னும் அதிகாரத்துடன் பொருத்திப் பொருள் செய்வதே சிறக்குமாக்கையால், பெற்றோருடைய திறத்துக்கும் யோக்கியதைக்கும், மக்கள் தகுதியே சாக்ஷியாமென இத்தற்குப் பொருள்செய்யவேண்டும்.

பெண்களைக் கற்பிப்பதினால் விளையத்தக்க மற்றொரு பெரும்பயனென்னவென்றால், பெற்றோர்க்கும் புதல்வர்க்கும் நேரிடத்தக்க மனஸ்தாபமெல்லாம் நீங்கி குடும்பத்தில் மேன்மேலும் நட்பும் ஷேமமும் ஒங்கும். இளமையில் சிறுவர்கள் துன்மார்க்கத்தை வலாந்து சன்மார்க்கத்தில் செல்லும்படிச் செய்வது தந்தையைப் பொறுத்த கடமையாயினும், சிறுவர்களின் முறட்டித்தன்மையினாலாவது, சுவாச தோஷத்தினாலாவது, தந்தைகளின் கொடுங்கோன்மையினாலாவது, ஒருவர்க்கொருவர் மனஸ்தாபமுண்டாகி, அந்நிபித்தமாகப் பலகுழிகள் கெடுவதைத் திண்தோறும் பார்த்துக்கிளேமல்லவா? கொடுங்கோன்மையை ஸ்தாபிக்கவிரும்பும் தகப்பனும், ஸ்வாதந்திரயத்தை நிலைநிறுத்தக்கோரும் மகனும் சந்தியின்பொருட்டு நேராய்க்கலந்து பேசுவார்களாகில், இளமை ஆத்தூரத்தை முதுமைக்கோபமும், முதுமை மூர்க்கத்தன்மையை இளமை மூடத்தன்மும், ஒன்றுக்கொன்று அதிசயித்து எரியும் நெருப்பில் எண்ணெயை விட்டாற்போல், விரோதம்முத்தி, தம்மையும் வெறுத்து எதிரியையும் பகைப்பார்களாகையால், அவர்கள் கைகலவாது பிரிவார்களாகில்பெரியவிவேகிகளெனச் சொல்லவேண்டியிருக்கும். இப்படிக்கன்றி, பெற்றதாயானவர்கற்றுணர்ந்தவளெனில், மக்கள் மனமெரிந்தால் மகிமையே நிற்காது; கணவன் கோபிக்கிலோ குடியேயழிந்துபோம்; முள்ளின்மேல் விழுந்துணியை மெள்ளவாங்காவிடில், வரும் நஷ்டம் நமதன்றி வேறென்று

மில்லையே; கடிமையாலாகாதும் கருணையால்முடியுமென, மதியைக்கெடுக்கின்ற மனஸ்தாபங்களைத்தீர்க்கின்ற வழியெல்லாம் தீர்க்கமாயோசித்து, கண்ணீர்கள் சொரியவேகணவனிடம்வந்து, மாருக்குமிஞ்சினால் மக்களாகாொனவும், தோளுக்கு மிகுசினால் தோழராவாொனவும், ஊராரர்களுக்கெல்லாம் உபதேசம்செய்த நீ, அறியாதகுழந்தையுடன் எதிராகின்றியே! காடுநமைவாவென்று கடுவாய்திறக்கவும், வீடுநமைப்போவென்று வலியவேதெள்ளவும், இம்மையிற் கூடும் பல இன்பமெல்லாமுண்டு, மக்களுக்கம்விட்டு மறுமையைக்கோரும் நாம், அடையவேண்டியதென்ன? அலையாமல் சுகமாக மாண்டகாலம்போக மீதிநாள் சிறிதையும்தான் மானமாய்க்கழியாமல் மல்லுக்குநிற் போமெனில், புதல்வரும் புகைவராய்ப்பார்ப்போரும் நகைப்பார்கள். ஆதலால் தயைசெய்து அன்புடன்மக்களைத் தமது பாராட்டியே தள்ளுவோம் காலமென, நயமான பேச்சுகளால் நாயகனை வசமாக்கி மகனிடம் சென்றவன் மனதுமுருகும்படி, உன்சரிதை முழுமையும் உத்தமமேயானாலும், அப்பாளைப்பெற்ற அப்பனை வெறுக்கிலுன் கல்வி, திறமுதலான கீர்த்தியுமறைந்துணை நன்றிகெட்டவனென்றும், நன்மைகொன்றவனென்றும், பிதிருகாதகனென்றும், பொல்லாத பாவியென்றும், உலகிலுள்ளவரும் உண்மையாயிகழ்வார்கள்: சிலநாள்பொறுக்கிலோ சிறக்குமுன்செயலெல்லாம், சொல்வதைக்கேளென சரசுவர்த்தைகளாலே சண்டாளகோபத்தைச் சார்தமாகச்செய்து, பாலுக்குக்காவலாய்ப் பூனைக்குந்தோழியாய் தந்தியுத்தம்செய்த தம்மகிமையைக்காப்பாள். கல்வியில்லாவிடனும் பெண்களில்வாறு மத்தியஸ்தம் செய்வதற்குத் தடையொன்றுமில்லையே, இதைக் கல்வியின்பயனென்று ஏன்கொள்ளவேண்டும், என சிலராஷேபிக்கலாம். ஆனால் கற்றுணர்ந்து, உலகவழக்கத்திலும் தோன்று, உபதேசம்செய்யத்தரும் ஒரு லவகிகன் சாஸ்திரவிதியின்னதெனச் சொல்லப்புகுங்கால், திணையளவும் அவன் பேச்சில் நம்பிக்கைவைக்காத நமது தேசத்தார், ஒராமுத்தம் தெரியாது உடலெல்லாம் சித்திரம்வைத்து என்னப்பன் கூத்தாடி யெனக்குப்பிச்சைபோடென்னும் வைதிகன் வெறுமொழியும் சாஸ்திரமெனக் கொள்வதைத் திண்தோறும் பார்த்துணுவிப்பவர்களுக்கும் இவ்வித ஆக்ஷேபம் தோன்றுமோ? எட்டினால் குடுமிமையப்பிடி எட்டாவிட்டால் காலைப்பிடியென்னும் பழமொழிப்படி இரண்டொரு சமயத்திலுமாத்திரம்

பண்களைநாடி, வெநியிருந்து, கண்ணை
பண்கண்மணியே! உயிரோபென்னுயிரினை
ய! உண்புத்திக்களில்லை, புக்முக்கோக
யில்லை; உன்னிலும் சிறந்தபொருள் உல
த்திற்காண்பேனோ? உன்னன்பு தழைக்கு
வரை உயிர்வாழ்ந்து நானிருப்பேன், நீபரா
தம்செய்வாயேல் பரலோகமடைவேனே
ன்றும் இன்னும் பற்பலவிதமாகவும் அநி
சயது வேண்டுகின்ற பர்த்தாவைக்காட்டி
பலமடங்கு மேலானபுத்தியும் விவேக
மும், பொறுமையும் பெருமையும், பெற்றி
க்கிழைமவனைப் பேதையென்றெண்ணியே,
பண்புத்திகேட்பவர் பெருமைகொலைந்து,
பாருளுமறிந்து, பழிகள்மிசுந்து, நிலையுமி
ந்து, கதியுமொழிந்து, நாசமடைந்து, பெ
ந்துன்பமடைவாரெனப் பெரும்பாலும்
கழ்வார்கள். இவ்வாறு வாழ்க்கைக்குரிய
புரிமுட்டுத் தவலைசெம்பு, மாடுகன்றுமுத
ய் அசேதனபதார்த்தங்களி லொன்றாக
ம்மவர் கொண்டிருக்கும் பெண்களின் பே
சைப் புருஷர்கேட்பார்களென் றெண்ண
கூடுமே? கேட்டாலும் அதில் திணையளவும்
புரவம்தங்காது. தங்காதவனாயில் அவர்
ளா லென்னபயன்கைக்கூடும்? ஒரு வே
ரயவர்கள்செய்யும் மத்தியஸ்தத்தையும்,
சொல்லும் யோசனைகளையும் கேட்கப்படுவ
மனமொப்பிலுமற்றும் கல்வியற்று யு
தாயுத்தமும் காரணகாரியசம்பந்தமும் அ
யாதபெண்கள் மந்திரித்தனம் செய்யப்ப
ங்கால் அதுசம்பளமுயர்த்தும்படி கேட்ட
பரிசாரகன்சரிதையையொக்கும். அதென்
வெனில் கல்வியிலும் ஒழுக்கத்திலும் தே
ந்த ஒருபிராமணன் சுவலப் உத்தியோக
பெற்று அரசனுடன் இராச்சியசஞ்சாரஞ்
செய்துக்கையிற் ஒருபரிசாரகனைமாத்திரம்
னைக்கொண்டுசென்றான். அப்பரிசாரகன்
ருநாள் சாயங்காலம் ஓர்சத்திரத்தின்போ
தங்கியஉடனே யஜமானன் மூட்டையை
வ்விடத்தில் வைத்துவிட்டு நல்லவனுக்க
டயாளஞ் சொல்லாமற் போனானென்
நருவிவிட்டான். பிறகு யஜமானன் அவ
ன்ப் பலவிடந்தேடியும் அகப்பட்டாயால்
ரவெலாம் பசியாலும் வழிநடந்த இளைப்
பாலும் உறக்கத்தாலும் மூட்டையைக்காட்
வேண்டிய ஆவலாலும் வெருவருத்தமும்
ய் விடியுமோவென ஏக்கமுற்றிருந்ததுமன்
யிடிந்தபிறகு மூட்டைமூத்தாக்கத் தன
குஞ் சூத்தியின்றி பிறருதவியுமின்றி மயங்
க்கொண்டிருக்கையில் ஜாமப்பொழுதாயி
து. அத்தருணத்தில் அண்டைவீட்டில் வசி
த ஓர்கிழவி அவ்விடம்வந்து நடந்தவரலா
றையெல்லாம் கேட்டு உண்மையாகவே

பரிதபித்து, அந்த உத்தியோகஸ்தனைநோக்
கி “ஐயா நீர் சிந்திக்கவேண்டாம்; புத்தி
யில் பிரஹஸ்பதியெனவும், சத்தியத்தில்
ஹரிச்சந்திரனெனவும், பாகத்தில்நளனெ
னவும், சொல்லத்தக்க மகனெருவன் என
க்கிருக்கிறான். அவனை நீர் சுகமாயழைத்
துப்போகலாம், அவனும் உமதுமனம்போ
ல் நடப்பான்” என்றதைக்கேட்டு அவ்வு
த்தியோகஸ்தன் ஸந்துஷ்டனாகப் பரிசாரக
னுக்குச் சம்பளம்முதலியதும் ஏற்பாடுசெ
ய்துகொண்டு புறப்பட்டான். அவர்கள் புற
ப்படும்முன் அக்கிழவி தன்மகனையழைத்து
“அப்பா நமக்கு நல்லகாலம்வந்ததி. இனி
“அரையயிற்றுக்காவது சோறுகாணலாம்.
“உன் யஜமானர் நல்லபெரியமனிதராயும்
“பாரமார்த்திகராயுமிருக்கிறார். அவர்மனம்
“போல்நடந்து, அவர் சந்தோஷமாயிருக்
“கும் பொழுது சம்பள முயர்த்தவேண்டு
“மென்பாயாகில், நமதுகஷ்டம் அடியோடு
“நீங்கும்” என்றும் இன்னும் பலவிதமாகவு
ம் புத்திகள் சொல்லியனுப்பினான். இவ்வா
று ஸ்தலோபவாசம்செய்த யஜமானனும், நி
த்தியோப வாசியாகிய சிஷியனும் புறப்ப
ட்டு வெகுதூரம் செல்லும்முன், தலைமேல்
வெயிலும் தறையில் புழுதியும் கொளுத்த,
வயிறுகாய்ந்து, நாவறண்டு, கண்ணிருண்டு
களைவந்துமூட, இனினாரம்சென்றால் அப்
யம்வருமென நிச்சயித்து அருகிலுள்ள ஓர்
சத்திரத்தில் தங்கினார்கள். உடனே சிஷிய
னைச்சமயலுக்கு ஏவிவிட்டு யஜமானன் ஸநா
னஞ்செய்யப்போனான். வெறும்வாயைமெ
ல்லும் அம்மையாருக்குப் பொரிமாவை மகப்
பட்டதாமென, இயற்கையிலே வெகுமே
தாவியாகிய அந்த சிஷியன் வழியிற்பட்டவ
ருத்தத்தினால் ஓய்ந்துபோய் சலபமாய்ச் ச
மைக்க வோர்வழியைத்தேடி, தீயின்மேல்
உலைவைத்தால் சமயலாக வெகுநேரம் செ
ல்லுமாகையால், அது நல்லவழியல்லவென
த்தோந்து அடுப்பைமூட்டித் தன்னிடமிரு
ந்த அரிசியெல்லாமெடுத்து தீயிற்கொட்டி
னான். நியிஷத்தில் அரிசி சருகக்கண்டு, ஓ
ஹோ! ஜலம்விடாமற் பிசுக்கிப்போனோமே
யென்று வெருவினாலை ஓர் ஒருசெம்புதண்
ணீர்கொண்டுவந்த அடுப்பில் ஊற்றத் திய
னைந்த போயிற்று. பிறகு “நமதுபுத்திக்கே
“ன்னமோசம் வந்துவிட்டது. நமது யஜ
“மானனுக்கு உதவிசெய்யாவிடினும் அவர்
“கொண்டுவந்த சாமானையும் பாழாக்கினோ
“மே. அவர் திரும்பிவந்தால் வைத்தவன்
“பார்த்தால் வயிறெரிந்து போவானெனும்
“பழமொழிப்படி வருந்தி நம்மைமுறித்து
“விட்டாலும் கேள்விமுறையிலேயே, கண்

“காணாமல் ஓடிப்போவதுதவிட நல்ல உபா
 “யம் வேறென்றுமில்லை” யென யோசித்து
 க்கொண்டிருக்கையில், அடுப்பிற்கொட்டிய
 நீர்பெருகி அவன்காலில் பட்டஉடனே அதி
 ல்கொஞ்சம் சூடிருக்கக்கண்டு, தைரியம
 டைந்து, அடுப்பிலுள்ள சாம்பலைத் தொட்டு
 ப்பார்த்தான். அது கைபொறுக்காமல் சுட்
 க்கண்டு வெகுசந்தோஷமடைந்து, இந்தத்
 தீதணியும்முன் அன்னமும் பதமாய்விடுமெ
 னரிச்சயித்துக்கொண்டு, இச்சந்தோஷச் செ
 ய்தியையஜமானனுக்குச்சொல்ல வெளியில்
 ஓடிவர யஜமானன் ஸ்ரானம்செய்து மீள
 க்கண்டு, “அய்யாநான் ரிமிஷத்தில் சமைத்
 “துவிட்டேன் உம்மால்தான் அட்டி” யென்
 றான். யஜமானன் அதைக்கேட்டு வெகுசந்
 தோஷித்து, நேற்றுப்பிசித்திருந்த குறையு
 நீர இன்று சம்பிரவமாய்ச் சாப்பிடவே
 ண்டிமென்று நினைத்து, சிவியுனிடத்தில் இ
 ரண்டு அரையணுக்களைக்கொடுத்து, “இதற்
 “கு நெய்யும் இதற்கு மோரும் வாங்கிக்
 “கொளியுமா” என்று சொல்லிவிட்டு சிவ
 யுனைக்கு உட்கார்ந்தான். ஒருநாளும் கடை
 த்தெருவறியாத அந்த சிவியன் அரையணு
 வுக்கு இவ்வளவு மோர்நெய்வருமென்று தெ
 ரிந்துகொள்ளக்கூடாமல், இரண்டுதவளைக
 ளைக்கையிலெடுத்துக்கொண்டு, மோருக்குக்
 கொடுத்த அணுவை வலதுகையிலும், நெய்
 க்குக்கொடுத்ததை இடதுகையிலும், வைத்
 துக்கொண்டு. “இதற்குநெய் இதற்குமோர்,
 “இதற்குநெய் இதற்குமோர்” என்று உருப்
 போட்டுக்கொண்டே கடைத்தெரு நோக்கி
 சென்றான். வழியில் இரண்டு கிடாக்கள்
 சண்டைப்பட்டிக்கொண்டு, ஒன்றையொன்
 று தூரத்திவரக்கண்டு நடுநடுங்கிப், பயந்து
 விழுந்து, புறண்டு, பிறகெழுந்து, கிடங்க
 ள் கண்ணுக்கெட்டாததூரம் சென்றபிறகு
 மனந்தெளிந்து, தறையிற்கிடந்த அணுக்க
 ளைப் பொறுக்கித் திருப்பித்திருப்பிப்பார்த்
 தும், அவற்றுள் ஒன்றுக்கொன்று பேதம்
 தெரியாமையால், மறுபடி யஜமானனிடம்
 மீண்டு “அய்யா மோசம்வந்துவிட்டது, இ
 “ன்று நான் உயிர்பிழைத்தது உமது அணு
 “க்கிரகந்தானே, அல்லது எங்கள் பெரு
 “ரியோர்செய்த தவத்தின்பயனே தெரி
 “யாது” என்று நடந்தவரலாற்றையெல்
 “லாம் சாங்கோபாங்கமாகச்சொல்லிவிட்டு
 “ஆகிலும் பரவாயில்லை, இவற்றில் மோர்
 “வாங்கவேண்டியது இன்ன அரையணுவைக்
 “கு, நெய்வாங்கவேண்டியது இன்ன அரா
 “யணுவைக்கென்று சொல்லியருள்வீராகில்
 “இதோரிமிஷத்தில் வாங்கிவந்து விடுகி
 “றேனெ”ன்றதைக்கேட்ட யஜமானன் அ

“டாழுட்டாளே எதற்குநெய்யானுவென்
 எதற்குமோரானுவென்” என்று சொல்
 நதைத்துவிட்டுக் குளத்திற்குச்சென்றா
 பிறகு சிவியன் மனம்வருந்தி “அதமம்
 “வகாவிருத்தியென்கிறார்களே, அது உ
 “மையே. எதற்கு மோராகிலும் நெய்யா
 “லும் பேதமில்லையென்பதை முதலில்
 “க்குச்சொல்லாதபிசகு யஜமானனிடத்
 “லிருக்கக் கடைசியில் என்னை முட்டா
 “ன்றாரல்லவா? இது நமது அந்தஸ்தின்
 “டுமையோ காலத்தின் கொடுமையோ
 “ரியவில்லை. ஆகிலும் பறவாயில்லை. பெ
 “றுமையுமியாளுமென்கிறார்களல்லவா.
 “வாச்சொல்லவந்ததும் நாம் கேட்கவும்
 “கும்” என்றுதெளிந்து; இரண்டு பெரி
 பாத்நாங்களை யெடுத்துக்கொண்டு போக
 சக்தியில்லாமல் சற்றுயோசித்து, ஓர்யுக்
 செய்து, சிவயுனைத்தட்டில் வைத்திருந்த
 ண்ணங்களில் பீடம் வைத்ததாகிய படி
 கையெடுத்துக்கொண்டு கடைத்தெருவுக்
 சென்றான். கடைக்குப்போனவனை யெ
 ர்பார்த்துப் பார்த்துக் கண்ணும் பூத்து
 போனமையால், சமையல் சம்பிரவத்தை
 பார்த்தாவது சற்று ஆறலாமெனச் சமய
 றையிற்சென்ற யஜமானன், சஞ்சயனம்
 ய்த சுகொடுபோல், கரியும் சாம்பலும்
 னைத்த நீர் ஒன்றுதவிர மற்றென்றும் அ
 விடத்தில் இராமகண்டு, பெண்டிழந்த
 ன்போல் வயிறெரிந்து, அகோரமாய்ப்
 பொறுக்காமல் சற்றுநேரம் பிரமித்துநி
 யு, கடைசியில் சிவியன் வாங்கிவரும்
 யுமோரைக்குமுத்த ஒருவாது இளைப்பா
 லாமென்று தேற்றாவுசெய்து கொண்டு, ம
 றுபடித் தெருத்திண்ணையில்வந்து உட்கார்
 து நாக்கில் நீரொழுகக் காத்திருந்தான்
 சிவியனேவெனில் கடைத்தெருவில் அவ
 யனுகொடுத்து வாங்கிய நெய் கொஞ்சமா
 வும் விழுதாகவும் இருக்கக்கண்டு அதை அ
 கிண்ணியின் பீடத்தில் வாங்கிக்கொண்டு
 மோருக்காக இடைத்தெருவை நோக்கி
 சென்று, அக்கிண்ணத்தைத்திருப்பி அதி
 மோர்வாங்கிக்கொண்டு, வயிறுசுண்டி
 போதினும், “நாமாகவே இவ்வளவு வி
 “த்துக் குஞ்சாமல் காரியத்தைச் சாதித்து
 “கொண்டுபோகிறோம், மற்றெருவரால்
 “டிபுமா” என்று மனமகிழ்ந்துகொண்டு
 காற்றாய்ப்பறந்து சாயங்காலம் நாலுமை
 க்கு யஜமானன் முன்னேவந்து “அய்யா
 “தோகொண்டிவந்து விட்டேன்” என்றான்
 மோராமாத்திரம் கண்ட யஜமான நெய்யெ
 ன்கெடாவென்றுகேட்க, “அய்யா இதோ
 “ருக்கிறதெ”ன்று கிண்ணியைக்கவிழ்த்த

காட்டவே மோர் தறையிற்சொட்டுண்டு
பாயிற்று. நெய்யோவெனில் வழியிலே உ
கிவிழுந்து விட்டது. இந்நிலையில் யஜமா
ன் இந்தமுட்டான் சார்வபவுமனைக்கண்டு
காபிக்கவும் தோன்றாமல், நகைக்கவும்
தான்றாமல் சற்றுநேரம்மவுனமாயிருந்து,
மறு “அப்பா உன்னை உன்தாயார் பிரஹ்
பதியென்றழைப்பது சரியே” என்று வெ
ட்பரிதாவத்தடன் சொல்லி நகைக்க, சிஷி
ன் தன்தாய்பெயரை யெடுத்தவுடனே அ
ள்சொன்ன செய்தி நினைவிற்குவந்து, யஜ
மானன் இப்போதான் வெகுசந்தோஷமா
ருக்கிறார், இனிச்சமயம் கிடைப்பது அரு
மயென எண்ணி “மஹாராஜா! எனக்குச்
சம்பளம் உயர்த்தவேண்டுமெ”ன்றான்.

கல்வியில்லாப் பெண்களுக்குத் தூரதிரு
டி யிருக்கமாட்டாதாகையால், அவர்கள்
யாசனையும் செய்கையும், இவ்வளவு ஹா
யமானவை யல்லாவிடினும், அவற்றைப்
ருவூர் அனுசரித்தாடக்க அவ்வளவு கவரவ
ள்ளதாயிராதென்பதில் ஒருவரும் சந்தே
க்கமாட்டார்களே. ஆகையால் பெண்களு
க்குக் கல்வியிருப்பின் குடும்பங்களுக்கு அ
ர்களுடைய மத்தியஸ்தத்தால் விளையத்த
கபயன்களை விரித்துகாக்கவேண்டிய ஆவ
யகமில்லையென்று, இவ்வளவுடன் முடிக்க
றோம்.

பெண்களைக் கற்பிப்பதினால் குடும்பங்க
ளுக்கு விளையத்தக்க பயன்களெல்லாம் இப்
த்திரிகையிற் சொல்லிமுடியாதாகையா
ய், மீதியைக்குறித்து வருகிறபத்திரிகையில்
சாரிக்கப்படும்.

பகவத்கீதை.

இரண்டாம் - அத்தியாயம்.

க. இவ்வாறு தயர்வேசமுண்டாகிக், க
ளணீர்சொரிய, அக்கித்துக்கொண்டிருந்த
ர்ஜுனனேநோக்கி மதுகுதனர் இவ்வா
யரைத்தார்.

உ. ஓ அர்ஜுனா! இந்த அகாலத்தில், நீ
ருக்கிசைந்து, பரலோகத்துக்கும் கீர்த்தி
கும் ஹானியான இந்தக்குழப்பமுனக்
கன்வந்தது.

ந. பகைவரைத் தபிக்கின்ற ஓ அர்ஜு
ந்! பேடித்தனங் கொள்ளாதே. இது உ
க்கடுக்காது. இந்த இழிவான மனச்சோ
வை யொழித்து, எழுந்திருப்பாயாக,

அர்ஜுனன்சொல்.

ச. பகைவரைக்கொல்லும் மதுகுதன!
ான் தொழத்தக்க பீஷ்மரையும், திரோண

ரையும் இக்களத்தில் எதிர்த்து, பாணமெடு
த்தெப்படி போர்செய்வேன்.

டு. வெகு மாட்சிமைதங்கிய இவ்வாசரி
யரைக் கொல்வதிலும், இவ்வுலகத்தில் பிச்
சையெடுத்துண்பதும் மேல், பொருளாசை
கொண்ட இப் பெரியோரைக் கொன்றபிற
கு, நான் அனுபவிக்கும் போகமெல்லாம்,
அவர்கள் உகிரத்திலுறியதேயல்லவர்?

சு. நம்மிலினனார் வலியோரான் மறி
யோம். நாமே அவர்களை ஜயிப்போமோ?
அவர்கள்தான் நம்மை வெல்லுவாரோ தெ
ரியாது. யாரைக்கொன்றபின் உயிர்வாழ
நாம் விரும்போமோ, அப்படிப்பட்ட திரு
தராஷ்டிர புத்திரரோ எதிர்த்து நிற்கின்றன
ரோ.

எ. இத்தன்மையான காரியத்தை யெப்
படி செய்வேனென்கிற மனோதைரியத்தா
ல் அதைரியத்தையடைந்தும், தர்மாதர்மங்
களைப் பகுத்தறியமாட்டாமலும் உன்னைக்
கேட்கிறேன். உன்னையே சரணமடைந்திரு
க்கும் உன் சீஷனுடைய எனக்கு சிரோயசை
யளிக்கத்தக்க தின்னதென்று சொல்லிய
ருள்வாய்.

அ. இவ்வுலகத்தில் நேர்நிகரற்ற செல்
வத்தோடுகூடிய அரசாக்கியும், சுவர்கத்தில்
தேவதைகளுக்கெல்லாம் சிறந்தஇந்திரப்
ட்டமும் கிடைத்தாலும், என்னவயவங்க
ளெல்லாம் சோஷிக்கச்செய்கின்ற இந்த
சோகத்துக்குப் புரிஹாரமொன்றுந் தோன்
றவில்லையே.

க. பகைவரையெல்லாம் தபிக்கும் அர்
ஜுனன் ருஷிகேசனாகிய கோவிந்தனைநோ
க்கி யிவ்வாறுரைத்துப் போர்செய்யமாட்
டேனென்று சற்று மவுனமாயிருந்தான்.

கௌ. இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட ருஷி
கேசன் இரண்டிசேனைக்கும் நடுவில் வியச
னப்பட்டிக்கொண்டிருக்கும் அர்ஜுனனை
நோக்கி, புனசிரிப்புடன் பேசத்தொடங்
கினார்.

கிருஷ்ணன்சொல்.

கக. ஓ அர்ஜுனா! உன்சோகத்துக்குப்
பாத்திரமற்றவர்களைக்குறித்து நீ சோகிக்கி
றாய். உன்பேச்சோ ஞானிகள்பேச்சை
யொத்திருக்கிறது. தெரிந்தவர்கள் மாண்
டவர்களுக்காவது இருப்பவர்களுக்காவது,
துக்கிக்கமாட்டார்கள்.

கஉ. நீயாவது, நானாவது, இவ்வரசர்க
ளாவது முன்னில்லாம விருக்கவயில்லை; இ
னியில்லாம விருக்கவும்மாட்டோம்.

கங. இப்பிறப்பில், பாலியமும், யௌவ
னமும், வார்த்திகமும் வருவதுபோல், இவ்

வுடல் போய்வேறு உடல்வருகிறது. இவ் விஷயத்தில் தெரிந்தவர் சலிக்கமாட்டார் கள்.

கசு. குந்திபுத்திரனே! இந்திரியவிஷய ங்கள் இதோவுணங்களுமே சுகதுக்கங்க ளையும் தருகின்றன. அவை போக்கு வரு த்துள்ளவையாகையாலும் அனித்தியமான வை ஆகையாலும் அவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்வாய், பார்த்தா,

கரு. சுகதுக்கங்களைச் சமமாய்ப்பாவித் துச் சலியாமலிருப்பவனை அவை வருத்த மாட்டாது. ஆகையால் அவன் மோகஷத்து க்குப் பாத்திரனாகிறான்.

கசு. இல்லாதனவற்றுக்கு இருப்பில்லை. இருப்புள்ளனவற்றிற்கு இல்லாமையில்லை. இவற்றின் தத்துவத்தை யறிந்தவர்களுக்கு இவற்றின் உண்மைதெரியும்.

கஎ. சுகலத்தையும் வியாபித்திருப்பதற் கு நாசமில்லை. அழிவற்ற இதற்கு நாசத் தையுண்டாக்க எவனும் வல்லவன்.

கஅ. நித்தியமானவும், அழிவற்றவும், அ ளவையற்றவும், ஜீவனுடைய தேசங்கள் அ ந்தமுள்ளவை யெனப்படுகிறது. ஆகையா ல் பார்த்தனே! போர்செய்வாயாக.

கக. இந்த ஜீவன் கொல்லுகிறதென்று, நினைப்பவனும் கொல்லப்படுகிறதென்று நி னைப்பவனும், ஆகிய இவ்விருவருக்கும் உண் மைதெரியாது. அது கொல்வதயில்லை கொ ல்லப்படுவதயில்லை.

உ௦. இது அழிவற்றது.

உ௧. இது அழிவற்றது, நித்தியமானது, பிறப்பற்றது, அவ்யயமானது, என்று அறி ந்தவன் யாரையாவது கொல்லவாவது, கொ ல்விக்கவாவது கூடுமென்று எப்படி எண் ணக்கூடும் பார்த்திவனே!

உ௨. மனிதன் பழையவஸ்திரங்களை விட் டிப் புதியவஸ்திரங்களை யெப்படி கிரக்கிறா னோ அப்படியே ஜீவன் பழைய உடல்களைவி ட்டிப் புதிய உடல்களையடைகின்றது.

உ௩. அதை சஸ்திரங்கள் சேதிக்கிறதி ல்லை, அதைத்தீயும் எரிக்கிறதில்லை, அதைநீ ருங்கெடுக்கிறதில்லை, அதை வாயுவும் உலர்த் துகிறதில்லை.

உ௪. ஏனெனில் இந்த ஜீவன் சேதிக்க த்தக்கதுமன்று, எரிக்கத்தக்கதுமன்று, கெ டிக்கத்தக்கதுமன்று, உலர்த்தத்தக்கதுமன் று, நித்தியமானது, ஏங்கும் நிராந்தது, நிலையானது, சலிக்கக்கூடாது.

உ௫. அது காணத்தக்கதன்று, நினைக்க தக்கதன்று, விகாரமுள்ளதன்று, எனப்படு கிறது. ஆகையால் இவ்வாறு அறிந்த நீ துக்கப்படுது யோக்கியமல்ல.

உ௬. ஒருவேளை இதற்கு எப்போதும் பி ட்பும் இறப்பும் உள்ளதென்று நீ நினைத் து போதிலும், இதைக்குறித்து, புஜத்தில் சி ர்த்து நீ துக்கப்படுவது சரியன்று.

உ௭. பிறந்தவனுக்கு இறப்பும், இறந் தவனுக்குப் பிறப்பும் சிலையாயுண்டு ஆகைய ல் நீக்கவரியதைக்குறித்து நீ துக்கப்படு து யோக்கியமல்ல.

உ௮. பூதங்களின் ஆதிதெரியாது; ம னுசியை தெரிகின்றது; அந்தம் அறியக்கூடா து. இத்தன்மையான விஷயத்தில் நீ மே ள்ன் சிந்திக்கிறது.

உ௯. அதை சிலர் ஆச்சரியமாகக்காண் கிறார்கள்; சிலர் அதை ஆச்சரியமாகச்செ ல்லுகிறார்கள்; இன்னும் சிலர் அதை ஆச் ரியமாகக் கேட்கின்றனர்; இன்னும் சில ரைத் கேட்டும் அறிந்துகொள்ளவில்லை.

உ௦. தேகத்தினுள்ளிருக்கும் இந்த ஜீ வன் ஒருக்காலும் வதைக்கத்தக்கதன்று. ஆகையால் ஒருப் பிராணியைக்குறித்து நீ துக்கப்படுது யோக்கியமல்ல, பார்த்தா.

உ௧. இதை நீ சுவதர்மமாகவே யோக் த்து, சலிக்காமலிரு. தர்மயுத்தத்ததைவிட ஷத்திரியனுக்கு மோளே தொன்றுமில்லை.

உ௨. சுவர்க்கவாசலிதோ தானுய்த்தி ருந்துநிற்கிறதே. இத்தன்மையானபோர் ண்ணியசாலிகளாகிய அரசருக்குத்தான் த டைக்கும் பார்த்திவா.

உ௩. ஒருவேளை இந்ததர்மயுத்தத்தை, நீ செய்யாவிடில், சுவதர்மத்தையும் கீர்த் தியையும்விட்டுப் பாபமடைவாய்.

உ௪. உலகமெல்லாம் உன்னிடத்தில் அழிவற்ற அபகீர்த்தியை ஆரோப்பிப்பார்கள். இதுவரைக் கீர்த்திபெற்ற உனக்கு, இனிவரு ம் அபகீர்த்தி மரணத்திலும் கொடியதாய்

உ௫. தேரீர் சிறந்தவொல்லாம் நீ பய, திலூல் ரணக்களத்தை விட்டொழிந்தா மெ ன்பார்கள். இதுவரை உன்னைக் கவுரவமா மதித்தவர்முன்னே நீ லாகவந்தையடை வாய்.

உ௬. உன் திறத்தை பபழிக்கும் பகைவ ளு சொல்லத்தகாதபல நிரந்தைகளைச் சொல் லார்கள். இதிலும் கொடியதுக்கமுண்டே.

அர்த்தசாஸ்திரம்.

சோத்து-சுவந்துவம்.

(தொடர்ச்சி).

கடவுள் மனிதனது நன்மையையே மன திற்கொண்டு பொருளுடையோர்க்கு அருளு டைமையும் பொருளில்லாதபேர்க்கு பொரு டையும் உண்டாக்க மேன்மை சிழ்மையெ

யும் வியவஸ்தையை யேற்படுத்தியதபோ
வே அவர் படைத்த பலபண்டங்களுள் சி
வற்றை யெங்கும் நிறைத்து, எளிதில் கி
டக்கத்தக்கவைகளாயும் சிலவற்றை நாம்
யின்விளி முயன்று பல பாடிட்டு அடைய
ச்சகவைகளாயும் செய்திருக்கிறார். ஒளி,
ரபு இவ்விரண்டையும் யாவரும் பொதுவா
னுபவிக்கும்படி யளவற்ற அவுதாரியத்து
ன் படைத்தருளினார். இவைகளை யாரா
து சொந்தமாக்கிக்கொள்ளக் கருதுகிறார்
னார்? இவ்வாறே உணவும் மிகுதியாய் மெளரி
லடையத்தக்கதாயுமிருந்தால், அதை யா
யினும் சொந்தமாக்கிக்கொள்ளக் கருது
பார்களா? மூச்சுக்குக் காற்றும் பார்வைக்
வெளிச்சமும் வேண்டியதுபோல் உடலு
கு உண்டி தேவையாயிருக்க அவ்விரண்
டையும் மாதிரும் மிகுதியாய்ந்து புசிப்பை
ளிப்பதில் ஈகைகுன்றி சிக்கனம் தோன்றி
து, கடவுளிடத்தில் கார்ணியக்குறைவோ
வன்று சந்தேகமுண்டாகும். மேலும் சில
சாம்பேறி மூடர்கள் இயல்பாகவே வேலை
செய்ய விருப்பமில்லாதவர்களாயிருந்தும்
சி தாகம் முதலியவற்றை பிடிக்கப்பட்டு
ழைத்தல்விலகாக்கடையையாயிருப்பதை
பார்த்து மனம்வருந்தி ஒகோ! இதென்
கொடுமை நமக்கு உணவு எளிதில்கிடைக்
த்தக்கதாயிருந்தால் ஒடிப் பாடித்திரியா
ல் வயிற்றைவளர்ப்பதில் வீண்காலம்போ
காது, பலநூல்களைக் கற்றுணர்ந்து சிரு
ட்டியிலடங்கிய யாவற்றையும் கண்டறி
து மென்மேலும் விருத்தியடையோமாவெ
றும் இன்னும் பற்பலவிதமாயும் கூறுவார்
ன். ஆகிலும், இவர்களது அபிப்பிராயம்
ண்மைக்கு ஏற்காததாயிருக்கிறது. ஏனெ
னில் நமக்கு வேண்டியவையையாவும் எளிதில்
டைக்கும்படி யிருக்குமேயாகில் நாமொ
முயற்சியுள் செய்யாது ஒரு கோரிக்கையு
ன்றி நமது போகாணுபவங்களுக்கு ஆதி
ரணமாகிய ஆசையுள்ளடங்கி, ஊக்கமின்
ம்மையப்பின்பு வேரோடமிக்கத்தக்க பசி
தாகம் முதலியவைகள் பலமொழிந்தி விவ
சுகளின் நிலைமைக்கு ஏறக்குறையச் சம
ான நிலைமையிலிருப்போமேயன்றி இன்
ம் உயர்புதவியை யடைவோமென்பது ஒ
போதும் முடியாது. எல்லாவற்றையும் வ
த்தயின்றி யடையும்படியிருந்தால் வேலை
ச்சவதற்கு ஆவசியகமின்றிச் சோம்பேறிக
யிருப்போம். சோம்பேறித்தனமுள்ளவ
ராயில் புத்தி யிருளடைந்து மூடர்களாயி
ப்போம். மூடத்தனமுள்ளவரையில் பல
ரங்களையுங் கற்றுணர்ந்து உயர்புதவியை
டைய வியலுமோ? ஆகையால் புத்திசாலி
னாவதற்கு உழைப்பும் உழைப்புக்கு உத்
சகியும் அல்லது கோரிக்கையும், கோரிக்க
க்குப் பசிதாகம் முதலியவைகளும்வேண்
ம். கிரமமானவேலை யேற்பட்டு உண்டி ச
பாதிக்க மனிதன் முயலும்போது தான் அ

வனது புத்தியும் சரீரமும் வலிமைபெற்று
நாகரீகத்தில் சிறப்புற்றிருப்பான். பூஸ்தித்
யேற்பட்டதற்குப் பின்பு தான் கிரமமான
வேலையுண்டாகுமென்று முன்கூறினோம்ல்ல
வா? ஏனெனில் நிலம் பொதுவாயுள்ளவ
ரையில் எல்லாரும் சொந்தக்காரருகியபுமு
டையவன் பலமில்லாதவனது பொருளை ய
பகரித்தும் சோம்பேறிகள் வேலைசெய்பவ
ரை யடித்து அவர்சொத்தைப்பறித்துக்கொ
ண்மிருப்பார். ஆகையால்பயிர்த்தொழிலோ
ங்கப் பூஸ்தியேற்படவேண்டும். பூமியெளி
தில் யாவற்றையும் தரும்படியிருந்தாலும்
பயனில்லை. கலப்பையைப் பாச்சுவதற்கு மு
ன்கதிர்கள் கிளம்பத்தொடங்குமானால், மி
க உழைப்புதேவையின்றி மறுபடியும் சோ
ம்பேறித்தனம் முதிரும். இதைவல்லாம்ம
னதிற்கருதியே அருட் கடவுள் நாம் பற்பல
முயற்சிசெய்துமேன்மையடையுமாபொருட்டு
ம் நம்மில் அவர் நாட்டிய நன்மதி வெளியிற்
றேன்றி விளங்கும் பொருட்டும் நாம் படிப்
படியாய் விருத்தியடைந்து சுகதுக்கங்ங்ளா
ல் மாறிமாரி மகிழ்ந்தும் வருந்தியும் கலை
யில்தேறி தெய்வமுத்தியோங்கியும் கலவியி
ல்மிகுந்த சீரும் சிறப்பும் பெற்று வாழ்ந்திரு
ப்பதற்கே நாமுழைக்கும்படி யேற்படுத்தியி
ருக்கிறார்.

பூஸ்திதியானது நிலமுள்ளவர்களுக்குச்
செல்வத்தைத் தருவதன்றி மற்ற எல்லோ
ருக்கும்கூட அதுவே செல்வமளிக்கிறது. தே
சங்களில் செல்வமுத்தியோங்கியும் கலவியி
காரணம். நிலமானது துண்டுதுண்டாகப்பி
ரிக்கப்பட்டு அவைகளி லொவ்வொன்றுக்
கும் வெவ்வேறுமனிதர்கள் பாத்தியஸ்தர்க
ளாகி அவர்கள் பாத்தியதைக்களை நிலைநிறு
த்தச் சட்டங்களைப்படுத்தியிருந்தான் உழை
ப்பு உறுதிபெற்று ஒங்கும். இச்சட்டங்களை
லுண்டாகிய பத்திரத்தலைத்தான் நமதுதே
சத்தில் பயிர்த்தொழில்செய்பவர்கள் நிலத்
தைப் பொதுவாய் வைத்துக்கொண்டிருக்கு
ம், நாகரீகமுற்ற ஜனங்களைப்பார்க்கிலும் உய
ந்ததபதவியிலிருக்கிறார்கள். ஆகையால்நில
த்தைப்பிரித்துச் சிலருக்குச் சொந்தமாக்கு
ம் சட்டங்கள் ஒருபோதும் அந்நியாயமான
வைகளமல்ல, பிரயோஜனமற்றவைகளம
ல்ல. சட்டங்கள் நியாயமானவைகளென்று
தெரிந்துகொள்வதற்கு அவைகள் ஜனங்கள்
மொத்தத்துக்கும் சவுக்கியமுண்டாக்கத்தக்
கினைவைகளாவென்று பார்க்கவேண்டும். ந
மக்கு இயல்பாயுண்டாயிருக்கும், சுவாதந்த்ரி
யங்களைக் குறைப்பதினால் எல்லாசட்டங்க
ளும் சரியல்லவென்று தோன்றும். ஆகிலும்
சட்டங்களில்லாவிடம் நமது பிரானுவு
து சொத்தாவது கிரீத்தியாவது, சுவதந்திர
மாவது நிலைக்காதாகையால் நமக்கு இயல்
பாயேற்பட்டிருக்கும் சுவாதந்திரியங்களில்
சிலவற்றைச் சட்டத்தின்பொருட்டு விட்டு
விட்டால் அதற்குப் பதிலாக அது மற்றவை

களைக் காப்பாற்றி நிலைநிறுத்தும். இவ்விஷயத்தைப்பற்றி பிளாக்ஸ்டன் என்பவர் கூறிய தென்னவெனில் “ஒவ்வொருமனிதனும் ஒருசெங்கோலின் கீழ்க் குடிபுகும்பாது அதினால் தானடையத்தக்க அளவற்ற பயனுக்கு விலையாகத்தான்யல்பாகவே பெற்றிருக்கும் சுவாதந்திரியத்தில் சிறிதை இழக்கிறான். ஒருவரோடொருவர் கலந்து ஒத்தாசைசெய்தும் பெற்றிருப்பதினால் விளையத்தக்க பிரயோஜனங்களைக் கருதியே அவன் சில ரணமாகச் செலுத்த இச்சிப்பார்களல்லவா? அப்பொழுது நமது வாழ்க்கையினின்பங்களைச் சீராக உபத்திரவமின்றி அனுபவிக்கக் கூடுமா? ஆகையால், துறைத்தனத்தின்கீழ் நாம்பெற்றிருக்கும் சுவாதந்திரியமானது எல்லோருக்கும் பொதுவான சிலநன்மைகளை மாற்றுகிறதற்காக சட்டங்களுண்டுபண்ணியிருக்கும் சிலத்தைகளையுடைய நமது இயல்பான சுவாதந்திரியமேயன்றி வேறல்ல. எந்தத்துறைத்தனம் அல்லது சட்டம் ஜனங்களுது நன்மைக்காக ஏற்படுத்தியிருக்கும் சிலத்தைகள் தவிர மற்ற எல்லாவற்றைத்தவிர இஷ்டப்படி நடக்கக் கூகிறதந்திரியத்தையளிக்கிறதோ அதே மேற்கூறிய சுவாதந்திரியத்தைக் காப்பாற்றத் தக்கதாயிருக்கிறது.”

இனிசெல்வம் நாகரீகம் இவைகளின் அபிவிருத்தியைக்குறித்து மறுபடியும் விசாரிக்கத்தொடங்குவோமா? நாகரீகமுள்ள ஜாதியர்கள் ஆதியில் அன்னியதேயத்துக்குக்குடியேறிப்போய் அங்கு நிலைத்துவிடும் சிலரின்னும் உண்டாகிறார்களேயன்றி முற்றும் நாகரீகமற்ற ஸ்திதியினின்று தோன்றுவதில்லை. அமரீக்காவைக் கண்டுபிடித்தபோது அத்தேசத்தார்கள்லவ்வாறு சற்றும்நாகரீகமின்றி வேட்டையாடி வயிறுவளர்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மனிதர்களுக்குத் தடையின்றி விசாலமானபூமி யசுப்பட்டால் அவர்கள் ஓரன்னை நிலையாகநின்ற பயிர்த்தொழிலை யவல்பித்தலரிது. பெரியவெளிகள் மிகுந்த நாடுகளில் மேய்ப்புத்தொழில்பெரும்பாலும் அனுசரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனலவ்விடங்களில் நிலம் பொதுவாயிருந்தபோதிலும் ஆடுமாடுகளெந்திரம் பிரிக்கப்பட்ட இவ்வொருவனது சொத்துகளாகவேற்பட்டிருக்கும். இவ்வாறே முன் தார்த்தாரதேசத்து வெளிகளில் வாசம்செய்து கொண்டிருந்த விரியாதேசத்தாரிருந்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இக்காலத்தில் தார்த்தார தேசத்தாரும் அரோபியாதேசத்தாரும் ஊரூராய் திரிந்துகொண்டு கூடாரங்களில்

குடியிருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். மனிதர்களுக்கியல்பாயுண்டாயிருக்கும் சொம்பெய்த்தனமானது பயிர்த்தொழில்பெய்தவதற்கு முக்கிய விபரதமாயிருக்கிறது. ஏனெனல் பயிர்த்தொழிலுக்கு விசேஷ முன்ஜாகிரனதயும் கல்வியும் ஒருகாலத்தில் உழைவருத்தப்பட்டால் மற்றொருகாலத்தில் பண்ணையனுபவிக்கலாம் எங்கிற நம்பிக்கையேண்டும். மேய்ப்புத்தொழில் விருத்திடைந்தபிறகு பயிர்த்தொழி லுண்டாகுவின்று கொள்ளலாம். மேய்ப்புத்தொழிலையவர்கள் தங்களுக்குச்சில பகைவருண்டானபோது ஆடுமாடுகளைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும்பொருட்டு ஓரிடத்தில்நிலையாக் குடியிருக்கத்தொடங்குவார்கள். அவர்கலவாசுசெய்தவதற்கு கொடியவிலங்குகள் அல்லது பகைவர் உபத்திரவம் அடிக்கடியுண்டாகாத நல்லஇடத்தைப்பார்த்து நியமித்தக்கொள்ளுவார்கள். இம்மாதிரியாகவே முன் லீகிராப்ஸ் என்பவர்ஆதென்ஸென்னுபட்டணத்தின் கோட்டை கட்டியிருக்கும் ம்மலையின்மீது ஒரு பட்டணங்கட்ட உத்தேசித்தார். பகைவர் பயமில்லாவிடில் ஒருநல்ல இராஜதானிக்கருகில் ஒரு செழிப்பன பிரதேசத்துக்குச்சென்று குடியிருக்கத்தொடங்குவார்கள். விரியாதேசத்தில் திருத்தகொண்டிருக்கும் சில ஜாதியார்களிலசரித்திரத்தை யெழுதிய வாலனியென்பவ அவர்களுக்கு எங்கேவருத்தமின்றி வேகடிய உணவும் பத்திரமும் உண்டாயிருக்கமோ அங்கே குடியேறி, நாளாதியில் பயிர்த்தொழில் முதலியவைகளைப்பயிற்சி செய்க்கொண்டு விருத்தியடைக்கிறார்களென்றுகறியிருக்கிறார். இத்தொழில்களை யவர்கலவெகு மெதவாய்அறிந்திருக்கவேண்டும். தலில் பழங்களைத்தரும் மரங்களினிலென்றைப் பலவாக்கலாமென்றும் உணவுக்குவாய் சில செடிகளை விருத்திசெய்யக்கூடென்றும் சிலவிதைகளை விதைத்தால் மரதிவருஷமும் புதுமரங்கள் முளைக்குமென்றும் அருகிலவங்குகளை வளர்த்து அவைகளைச் சாதுவாக்கி உபயோகித்துக்கொள்ளலாமென்றும் அறிகிறார்கள். இவ்வாறு ருந்துகொண்டபிறகு புதிய உணவுகளுடாகி அவர்களுது குழந்தைகளைச் சமைக்க வளர்க்கப்பட்டும் குடும்பங்கள் விருத்தியாயும் பாலர்களும் கிழவர்களும் நன்றபோஷிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்படியிருந்தபோதிலும் இவர்களுக்குப் பயிர்த்தொழிலில் ஆதிபாக மாதத்திரந்தான் தெரிந்திக்கலாம். அதிலமிகவும் சிறந்ததாகிய தாலயப்பயினை உணருகிறதற்குமுன் அவர்கலுஅதிருஷ்டவசத்தால் நேரிட்ட அனேக தசெயல்களால் சிலவற்றை தெரிந்தக்கொள்கிறார்கள். தானியம் தானே முளைப்பது எங்குமில்லை. ஆகையால் முன்காலத்து கிஸ்தேசத்தர்கள் வானத்தினின்றொரு தே

த இந்த மிகவுமுபயோகமான செடிகளைப் பிராக்கிற விவரத்தை மானிடருக்குக் கற்க இறங்கிவந்ததாக நம்பியிருந்தார்கள். தென் ஸ், கிரீட், லிலிவி, ஈஜிட்டென்னு தேசத்தார்கள் தாங்களே முதலில் தானிய பயிரிட்டவர்களாகச் செல்விகொள்ளு ரார்கள். யாருடைய புத்திவிசேஷத்தினால் துமுதலில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருந்தபோ லும் இதைக்காட்டிலும் மனிதருக்கு உப யோகமானது ஒன்றுமில்லை. பார்வைக்கு சு ல்பமாயிருந்தபோதிலும் இது கோடைகா த்துவெய்யிலேயும் மழைகாலத்து ருளிர்ச் சையும்பொறுக்க வல்லமையுடைத்தாயி ட்க்கிறது. அதுஎல்லாதேசங்களிலும் தரித் மனிதனுக்குமாத்திரம் உணவை யளிப்ப ன்றி அவன் வளர்த்து உபயோகித்துக்கொ ளும் குதினாமுதலிய விலங்குகளுக்கும் உ ணவைத்தருகின்றது. அதை வேவிப்பதினை தேகத்துக்கு அரோக்கியமுண்டான ஒரு ல்லபானமும் கிடைக்கும். தானியம் வெகு ாள்வைத்திருந்தபோதிலும் கெட்டுப்போ ாமலிருப்பதனால் நெடுநாள் காப்பாற்றி ருவக்கூதக்க உணவாகி வருங்காலத்தைப் ற்றி ஏக்கமின்றி யிருக்கச்செய்கிறது. இவ் ளவு உயர்ந்தபொருளான தானியத்தைப் பிரிவிவதற்குச் செல்வமும், ஸ்திரமான கு யிருப்பும் பயிர்த்தொழிலுக்குவேண்டிய யுபகருங்களும் மாடு குதினாமுதலியவைகளு இன்னம் சுவத்துவம் ஏற்படாதகாலத்தி ட நமக்கு கிடைத்த பலபதார்த்தங்களும் வண்டும். நாகரீகமற்றவர்களுக்குத் தானி மும்மில்லை, பயிருமில்லை, மாடு குதினாகளு மில்லை. அவர்கள் அகப்பட்டவைகளைப்பெ ட்க்கி விருத்திசெய்யவேண்டுமென்கிற நினை பில்லாமல் எல்லாவற்றையும் கொண்டு தி ாறுவிகிறார்கள். ஆகையால்தான் அவர்க ளில் இருநூறு முன்னாறுக்கு உணவளிக்க தக்கதேசத்தில் நம்மில் அனேககோடிமனி ளர்களும் விலங்குகளும் உயிர்வாழ்ந்திருக் றார்கள்.

கடோபநிஷத்து.

முதலந்தியாயம்.

முதல்வல்லி.

வாஜசிரவலின்புத்திரர் ஆவலுடன் சர் ஸ்வத்தையும் தகஷிணையாகக் கொடுத்து ிட்டார். அவருக்கு நசிகேதஸென்று பிள் ளயிருந்தார். அவர் குழந்தையாயிருக்கும் பாது தகஷிணை கொடுக்கங்காலத்தில் (அ ருரிட்டத்தில்) சிரத்தை பிரவர்த்தித்தது. ி ாக்குடத்து, புல்லேமேய்ந்து பாலேக்கறந் து, நிரிந்திரியமானவற்றை (பசுக்களை) க் கொடுப்பவன் இன்பமற்ற உலகத்தையடை

கின்றான் (என அவர்நினைத்தார்.) அவர் தம் முடைய தகப்பனைப்பார்த்து, அய்யா, என் னை யாருக்குக்கொடுப்பீர் என்றார். இரண் டாந்தரமும், மூன்றாந்தரமும் (அவரப்படி யே கேட்டார்) உன்னை மிருத்தியுவுக்குக் கொடுத்துவிடுகிறேனென்று அவர் (தகப்ப னார்) சொன்னார். நான் பலருக்கு முன்செ ல்லுகிறேன்; பலர்நடுவில் செல்லுகிறேன். என்னுலின்று முடிக்கவேண்டியதாரியம் ய மனுக்கென்ன இருக்கிறது (என்றுநசிகேத ஸ்நினைத்தார்.) முன்னோரொப்படியோ, பி ன்னோ ரொப்படியோ, அதைக்கவனியும். தா னியத்தைப்போல் மனுஷியன் பக்குவமாகி ருன். தானியத்தைப்போல் மறுபடி யுண் டாகிறான். வைசுவானரன் பிராம்மணன் வீட்டில் அதியரய்வருகிறார். அவருக்கு இ ந்த சாந்தியைச்செய்கிறார்கள். (ஆகையால் வைசுவதனே தீர்த்தம் கெண்டவரும் யார் வீட்டில் பிராம்மணன் புஜிக்காமலிருக்கிற ோ அந்த அல்பபுத்தியுள்ளவன் ஆசை, பி ரதிக்ஷை, சமாமகம், ஸஞ்ஞதம், இஷ்டம், ஸூர்த்தி, புத்திரர், பசு, (முதலிய) அனை தையும் இழப்பான். (என்று நசிகேதசு சொன்னார்.) ஓபிராம்மண அதிதியாயும் பூஜியராயுமிருக்கிற நீர் மூன்றுநாள் உண் வி ன்றி யென் வீட்டில் வசித்திரல்லவா? ஓபி ராம்மண உமக்கு நமஸ்காரம், எனக்குக்ஷே மமுண்டாகட்டும். ஆகையால் மூன்றுவர ங்களைக்கேளும் (என்று யமன்சொன்னான்.) ஓமிருத்தியுவே என்னிடத்தில் கவதந்தார் சா ந்தராசி, நல்மனதுடன், கோபமின்றி உம் மால் விடுபட்ட என்னை, மறவாமல் பேச வேண்டுமென்பதே நான் கேட்கும் மூன்று வரங்களில் முதல்வதாம். (என்று நசிகேத ஸ் சொன்னார்.) என்னுலேவப்பட்ட அரு ணபுத்திரனாகிய அவுத்தாலாகி, உன்னை மு ன்போலவே ஸ்மரிப்பார். கோபத்தை விட் டிரவில் உறங்குவார். மிருத்தியுவின் வாயி னின்றும் தப்பிவந்த உமமைக் கோபமின்றி ப்பாரப்பார். (என யமன்சொன்னான்.) சுவற் கத்தில் சிறிதேனும்பயமில்லை. அவ்விடத்தில் நீருமில்லை. மூப்பின்பயமுமில்லை. பசி தாக ங்களை யொழித்து, துக்கங்களைக்கடந்து, சுவரர்கலோகத்தில் ஆநந்தமடைகிறான். சுவ ராக ஒளியை அறிந்த மிருத்தியுவே, சிரத் தையுள்ள எனக்கதைக்கூரவேண்டும். சுவற் கத்தி லிருப்பவர் அமிருதத்தவமடைகின் றனர். இதை யிரண்டாம் வரமாகக் கேட்கி றேன் என (நசிகேதஸ்) சொன்னார். அநந் தமான லோகப்பிராப்திக்கு லாதனமாயும், ஆசிரயமாயுமிருக்கிற சுவர்க்கியாகினியை அறிந்தவனாகக்கொண்டு நான் அதை யுமக்

குச் சொல்லுகிறேன் கேளும் ஓநகிகேதலே இது (இந்த அக்கினி ஹிருதய) குகையிலிருக்கிறது அறிந்துகொள். உலகத்துக்கெல்லாம் ஆதியாகிய அந்த அக்கினியையும், இவ்வுடகைகளின் தன்மையையும், சங்கியையும், கிரமத்தையும் சொன்னார். அவருமதையவர் சொன்னபடியக்கே யனுவித்தார். பிறகு அதனால் ஆந்தமடைந்த மிருத்தியு மதுபடி சொன்னார். திருத்தியடைந்த மகாத்மாவான மிருத்தியு உனக்கின்னம் வரம்கொடுக்கிறேனென்றார். இந்த அக்கினிக்கு உன்பெயர்வரட்டிம். இந்த விசித்திரமான மாலையையும் எடுத்துக்கொள். யாரானால் திரிநாசிகேதலே, மூன்றுடன் சந்தித்தவனே, மூன்றுகர்மங்களை செய்தவனே, (அவன்) ஜன்மரணங்களை வெல்லுகிறான். பிறும்மத்தில் நின்று முண்டாகியும் ஞானாத்மகமாய் மிருக்கிற துதிக்கத்தக்க ஒளியையறிந்து நிச்சியித்தவன் அத்தியந்தமிந்த சாந்தியை அடைகிறான். யாரானால் திரிநாசிகேதலே அவன் இம்மும்மையையறிந்து நாசிகேதல்சயநம் செய்வானாகில் அவன் மிருத்தியு பாசங்களை விடுத்துக்கொண்டு சோகங்களைக்கடைந்து சுவற்கக்கத்தில் ஆந்திக்கிறான். நீயிரண்டாம் வரமாகக்கேட்ட சுவர்க்கியாக்கினி இதுதான் நசிகேதலே. மனிதரிவ்வக்கினியை உன்பெயரால் வியவஹரிப்பார்கள். மூன்றும்வரத்தைக்கேள் நசிகேதலே (என்று யமன்சொன்னான்.) இறந்துபோன மனுஷியனைப்பற்றி இந்த விசாரமுண்டி. இருக்கிறனென்று சிலரும், இல்லையென்று சிலரும் (சொல்லுகின்றனர்.) இதையும்மால் கேட்டறிந்துகொள்ளவேண்டும். வரங்களுக்குள் இது மூன்றாவது (என்று நசிகேதலு சொன்னார்.) இதைக்குறித்து முன்னாலே தேவதைகளிடத்தில்கூட விசாரமிருந்தது. அது அதி குகூமமானதாம் சல்பமாய்த் தெரிந்துகொள்ளத்தக்கதல்ல. ஓநகிகேதலே வேறையவரத்தைக்கேளும். என்னை அதியாய் நிர்பந்தம் செய்யவேண்டாம். இதை விட்டுவிடும். (என்று யமன்சொன்னார்) ஒமிருத்தியுவே தேவதைகளினால்கூட எதுவானால் விசாரிக்கப்பட்டதோ, நீரும் எதுசுவல்பமாய் நின்றுகொள்ளத்தக்கதல்லவென்று சொல்லுகிறீரோ, அதைச் சொல்லத்தக்கவர்கள் உம்மைப்போலவேறொருவரும் அகப்பட்டமாட்டார்கள். இதற்குச்சரியான வேறையாதொருவருமில்லை (என்று நசிகேதலு சொன்னார்.) தூறுவயதிருக்கத்தக்கபின்னை போன்களையும், வெகுபாசக்களையும், யானை, பொன், குதிரை, விரிவான பூமண்டலத்தையும், கேளும். உமக்கிவ்வுடமுள்ளவ

னை ஜீவித்திரும். இதைப்போன்றவரம் உக்கு வேண்டுமானால், அறிவீரானால், அஹஸுவரியத்துடனும், நீண்டவாழ்வுடனும்கோளும். மஹாபூமியில் நீர்வாழும். உமக்கோரிக்கையெல்லாம் திருப்திப் படுத்துகிறேன். மக்களுசத்தில் தூர்லப்மாயிருக்கிறுப்பங்களுல்லாம் யதேஷ்டமாய்க்கொளும். இந்த அழகான ஸ்திரீகளையும், ரதந்ளையும், வாத்தியங்களையும், கேளும். இக்கள் மனிதராலடையத்தக்கவல்லவே. இவர்களால் உபசரிக்கப்பட்டிரும். மரணத்தைக்குறித்துக்கேளாதே (என்று யமன் சொன்னார்.) ஒ அந்தகனே, இதங்கள் ஒருநாளும் நிலையாதுகள். இந்திரியங்களின் தேஜஸைத்தளர்த்திவிடும். அல்லாமலும், பிராணகெல்லாம் அல்பகாலமுடையது. வாகனங்களுமக்கே யிருக்கட்டும். நிருத்திய கீதங்களுமமக்கேயிருக்கட்டும். தனத்தினால் மனிதன் திருத்தியடைகிறதில்லை. உம்மைப்பார்த்தோமேயானால் தனத்தையடைவோம். உம்முடைய ஆளுகையுள்ளவரையில் வாழ்ந்திருப்போம். ஆனால் கேட்கவேண்டியவரம் அதுதான் ஜராமரணங்களில்லாத சுகத்தையறிந்தவன், ஜராமரணங்களுடைய இந்ததாழ்ந்த உலகத்திலிருந்துகொண்டு, மேலையையும், சுகத்தையும், சந்தோஷத்தையும் சிந்தித்தக்கொண்டு அதிதிர்க்கமான் ஆயுசில் எப்படி திருப்தி யடைந்திருப்பான். ஒமிருத்தியுவே, எந்தப்பரமபுருஷார்த்தத்தைப்பற்றி பலவிதமாய் விசாரிக்கிறார்களோ அதை நமக்குச்சொல்லும். இந்த அறிவுகெட்டாதது எதுவோ, அதுதவிர வேறென்றும் நசிகேதலு பிரார்த்திக்கவில்லையென்று (நசிகேதலு-சொன்னார்.)

லார்ட்டு பேகன் வியாசம்
தர்ஜமா.
விவேகபாவனை.

பொருக்கக்காரரிடத்தில் தோன்றுவதைக்காட்டிலும் அதிக விவேகமுண்டென்றும் ஸ்பானியர்ட்டின்களிடத்தில் உள்நாளைக்காட்டிலும் அதிக விவேகம் தோன்றுமென்றுப் கொள்ளப்பட்டிருந்தது. தேசத்தார்களுக்குள் இவ்வித தாரதம்மியம் உண்டாயினும்தில்லையாயினும், மனிதருக்குள் உண்டென்பது உண்மை. சிலரிடத்தில் "தேவர்களின் தேவ" "நம்முண்டே யன்றி திறமில்லை" என்று ஒருவருரைத்தனர். இவ்வாறே விவேகமும் திறமும் தோன்றும் பொருட்டி அலங்களுல்லாம் வெகு பிரபலமாக எண்பித்துச் செய்யவரும் சிலருளர். இல்லாமைக்கு உருவளித்து உள்ளனபோல்காட்ட இக்கபடிகள்

சய்யும் முயற்ச்சிகளையும் தந்திரங்களையும் வேகிகள் கண்ணுற்றால் உண்மையாகவே வடிக்கையாகவும், ஹாஸ்யமாகவும் விளங்கும். சில ரொவவளவு மர்மிகளாயிருக்கின்ற ரொனில் அவர்கள் தங்களுக்குத் தன்றாய்த்தெய்த வடிவங்களையுடையதெய்த தாங்கள் பிசங்கிப்பதாய் உள்ளுற அறிந்திருந்தும், அவர்கள் சொல்லக்கூடாத விஷயங்களும் அவர்களுக்குத்தெரியுமென்று அயலார்த்மதிக்கும் பாருட்டு, ஏதோ சிறிதை மறைப்பதபோதடித்து அவர்களுடைய சாமர்த்தியத்தை கூட்டமாப் வெளியாக்குவார்கள். சிலர் முகநாலும், குறிகளாலும் விவேகிகளாய்த் தான் துறார்களாகையால் அவர்களை அபியத்தால் விவேகிகளென்று கூறவேண்டும் வெலிரோ * பைலோ + வைக்குறித்து பிரஸ்பிக்குங்கால் “அவன் என் கேள்விக்கு விடையுணாக்கும் போது, ஒரு புருவத்தைத் தலைவரையில் எழுப்பி, மற்றொன்றை முகங்கட்டைவரையில் தழைத்தான்” என்றார். சிலர் உரத்துக்கண்டிப்பாய்ப் பேசுவதில் விவேகியிருப்பதா யென்பிக்கின்றன இவர்கள் ஸ்வபாவமாய் சாதிக்கக்கூடாநவற்றைத் தங்கள் வல்லவாயாலிவந்து அயலார் ஒத்துக்கொள்ளும்படிச்செய்கின்றார். சிலர் தங்களுல் எட்டக்கூடாதனவற்றை அன வசியகமென்றும் அசந்தர்பமென்றும், இகழ்ந்தொழிப்பாராகையால் அவர்களுடைய தெரியாமையே சித்தாந்தம்போதும். சிலர் எப்போதும் குற்றம் கண்டுபிடித்து ஆகேஷிப்பித்து அயலாரை மிகழ்ச்செய்து விஷயத்தை அடக்குவார்கள். இவ்வகை மருக்கு திருஷ்டாந்தமாக பிளேடோ + ராபுசுலஸ் என்பவரை எடுத்துணாத்தார். அவர் பேச்சில் அடிமுதல்துனிவரை ஆகேஷித்தவிர வேறென்று மில்லை. இத்தன்மை நவர்கள் சாதாரணமாய்ப் பிரபல விசாங்கவ்ளரும்போது, மித்தியாவாதமே சுலபமன்றெண்ணி, எப்போதும் ஆகேஷிப்பித்தருவார்கள். ஏனெனில் ஆகேஷித்தாலவேயே சுலபமாய்நின்றுபோம். ஒத்துக்கொர்டால் அதை நிறைவேற்றவேண்டி யிருக்காமாகையால் அதுகடினம். இவ்வித விவேககாரியத்தக்கோர். கடைசியாக, நஷ்டமடைத வர்த்தகர்களில், உண்மையாய்ப் பிச்சுக்காரராகிலும், ஸம்பன்னர்களாக நடிதாவதில்லை இல்லாவிடில் வர்த்தகநாணம் நிற்காது பேரும் பிரதிஷ்டையும் அடைம்பொருட்டு விவேகிவேஷம் பூண்டவர்கள் துக்கள் செய்தாலும், அவர்களை யொருநம் காரியசாதனத்தின்பொருட்டு ஏவ

வேண்டாம். ஏனெனில் வேலைகளை முடிப்பதில் அதிகப்பிரக்கியராய் எண்பிப்போரைக்காட்டிலும், அஸந்தர்ப்பமாய்த் தோன்றுவோரை வைத்துக்கொள்வது நிச்சயமாகவே மேல்.

சரித்திரம்.

யூரோபின் நிலைமையைக்கூறித்து டாக்டர் ராபர்ட்ஸ்ன் எழுதியது.

முதலாவது பாகம்.

ரோமகருடைய செங்கோல் ஒங்கிப்பரவியபோதொரு தரமும், பிறகு அது அழிந்தபோதொருதரமும், யூரோபுகண்டத்திலுள்ள ராஜாங்கநியமங்களும், ஆசாரவியவஹாரங்களும், அடியோடு கரைபுரண்டு மரினவாம். ஜயாவேசம்முந்தள்ள, ஆல்பஸ் என்னும் மலையைக்கடந்த ரோமகரசையம் எந்தப்புறம் திரும்பினாலும், முற்றும் நாகரீகமற்றனராயினும், பிறருக்குட்படக்கூடாதென்கிற வைராக்கியத்திலும், சவுரியத்திலும் சிறந்த ஜனங்களையே கண்டார்கள். அந்த ஜனங்கள் தொன்றுதொட்டித்தங்கள் சொந்தநாடுகளைச் சேர்விலா பராக்கிரமத்துடன் காத்துவந்தமையால், அவர்களை ரோமசர்கள் வென்றார்களெனில், அது அவர்களுடைய ஒழுங்குற்ற நியமத்தைப்பற்றியேயன்றி மேன்மையான பராக்கிரமத்தாலல்ல. பவரஷமற்ற ஏவியாகண்டத்தாரில்போல அவர்களில் ஒரே யுத்தத்தில் ஜயாபஜயம் ஏற்படவில்லை. தோற்றவர்கள் முன்னிலும் அதிக உற்சாகத்துடன் புகையெடுத்த, ஒழுங்குள்ள யுத்தநியமங்களுடன் பொருந்தாத சவுரியத்தைக்கொண்டே அவர்களுக்குள் தலைவனும், ஒருமைப்பாடுமில்லாக்குறையும், விளங்காதபடி போர்செய்தனர். இவ்வாறு செங்கோலை நாட்டவும், சுவாதந்திரியத்தைக்காக்கவுமாக நெடுங்காலம் நடந்த இந்தப்புயங்கரமானயுத்தங்களில் யூரோபுகண்டத்திலுள்ள நாடுகளெல்லாம் ஒன்றென்றாய்ப் பாழற்றன; அந்நாட்டாரில் பெரும்பான்மையினங்கள்தில் மடிந்தனர்; பலர் அடிமைகளாய்க் கொள்ளப்பட்டனர். இத்தகல்லாமதப்பிய சிலர் ரோமகர்பலத்தை யெதிர்க்கத்திறமின்றிப் பணிந்தனர்.

இவ்வாறு யூரோபுமுழுமையும் பாழாக்கியபிறகு ரோமகர்கள் அதில் நாகரீகத்தை வினாக்கத்தொடங்கினர். ஜபித்தநாடுகளில் அவர்கள் நாட்டிய துரைத்தனம் வெகு கடியதாயினும், அது ஒழுங்குள்ளதாயும் பொது கேஷமற்றதாக்கத்தக்கதாயு மிரு

* இவர் ரோமகநாட்டில் வெகு மஹிமைபாருந்திய வாக்கியமாம்.

+ இவ்ரோமக சக்கிரவர்த்தியின் நண்பர்களில் ஒருவர்.

+ கிரீஸ்-தேசத்தியொரு சர்ஸ்திரி இவர்.

ந்தது. இப்புதியகுடி களிமுந்த சுவாதந்திரி யத்துக்குப் பரிஹாரமாக ரோமகர் தங்கள் வேஷபாஷை குலாசாரம், கலாசாஸ்திரங்களை யவர்களுக்குக் கற்பித்தனர். யூரோபு இதுவரைபட்டதுன்பமெல்லாம் நீங்கி, மறுபடியிர்வந்து, பலமடைந்தது. பயிர்த்தொழிலோங்கி, குழிகள்பரவி, அழிந்தநகர்க்களீண்டு, புதியநகர்களுண்டாகி, எங்கும் செல்வமும், விருத்தியுமவிளங்கி, போரால் விளைந்த தீமையை ஒருவாறுமறைத்தனர்.

ஆயினும், இந்தநிலைமைகுடிசளுக்குச் சுகமளிக்கவாவது, அவர்கள் மனோவிருத்திக்கு உதவவாவதில்லை. ரோமகர் தாம்வென்றதே சத்தாநாமுற்றும் நிராயுதபாணிகளாக்கியதுமன்றி அவர்கள் தலையெடுக்காமல் நடுநடுங்கிக்கொண்டிருக்கும்பொருட்டு கூலிசிபாய்களை யவர்களிடீது ஏற்படுத்திவைத்தனர். அத்தேசங்களுக்கு நியமிக்கப்பட்ட கவர்னர்கள் குடிசைத் தங்களுக்கு இரையாய்மதித்துக் கேள்விமுறையன்றி யவர்களைக் கொள்ளையிட்டு அதிபருவான வரிகளால் அவர்கள் செல்வத்தைவறட்டி, அதைவசூல்செய்வதில் அவர்திறத்தைச் சற்றேனும் கவனிக்காமல், அதைச் செலுத்தவோருடைய சக்திக்குறைவுக்கனுகுணமாய் ஹிம்வித்துவந்தனர். அந்தந்தநாட்டாருள் துணிவிற்சிறந்தவொல்லாம் செல்வத்தையும் விருத்தியையும்கோறித் தூரதேசங்கள்சென்று, முற்றும் சவுரியமற்று, தங்கள்மேலிருப்பவருடைய குற்றேவல்களைச் செய்வதுவந்தனர். இவ்வளவு சங்கடமானதேசையில் அவர்களுக்கிவல்பான மனோதார்ட்டியமும், அவுதாரியமும், எப்படி நிலைத்திருக்கக்கூடும். ரோமகர் கொடுங்கோன்மைக்குள்ளானவர்களுல்லாம் அவர்கள் முன்னோருக்குக் கீர்த்தியளித்த சவுரியத்தையும் சுவாபிமானத்தையும், இழந்து, தங்கள் க்ஷேமலாபங்களைத் தேரும்வழக்கமும், திறமுமற்று, தங்கள் மனம்போனபடி நடக்கமுடியாமலிருந்தனர். இவ்வாறு ரோமகராஜியமும், மற்றப் பிரபலராஜியங்களைப்போலவே குடிசைகளின் சுவருபத்தமைற்றி அதிர்சராக்கிவிட்டது.

இந்நிலைமையில் மனுஷியதர்மங்கள் நீடித்திருப்பது அசாத்தியம். ரோமகராஜியம் வெகு சீராயிருந்தகாலத்திலே அதற்கு நாசத்தைவிளைக்கவல்ல பலகுறைகளிருந்தன. இவைகாலத்தால் பூத்து இன்னம் பல இடையூறுகளைப் புதிதாய்விளைத்தன. இவ்வாறு பலமுமற்றுப், பழுதுமுற்றுத், தளர்ந்திருந்த ராஜாங்கம் வெளியிற் பகைவரின்றி இயற்கையிலே தானும் உடைந்துபோகவே

ண்டியதல்லவா? போதர்மைக்கு, காத்தஸ்வான்டல்ஸு, ஹான்ஸு, முதலிய நாகரீகமற்ற கூட்டங்கள் படையெடுத்து வந்து, விழுந்து, அத்தீங்குகளைப் பரிபக்குவமாக ரோமகராஜியத்தின் அழிவைத் துவரிதப்படுத்தினார்கள். இவ்வாறு ரோமகராஜியதால் மனுஷியஸாமானியத்துக்கும், விசேஷ தீமைகளுக்காக அவர்களைச் சிசுக்களாகப் பொருட்டு கேட்டறியாத நாடுகளிலிருந்து கூட்டங்கூட்டமாய் திரண்டு புறங்கொண்ட அலைமேல் அலைவருவதுபோல ரோமகராஜியத்தின்மேல்விழுந்தனர். இந்தப் பங்கரமான கூட்டங்கள் ரோமகவரசிற்றை உள்படாத ஜர்மன் தேசத்திலுள்ள பலநாடுகளினின்றும், யூரோபில் வடக்கிலும், ஏசியாவடமேற்கிலும், இப்பொழுதுடென்மர்க்கு, ஸ்வீடன், போலாண்டு ரஷியா, தார்தாரம், என்று வழங்குவரும் நாடுகளினின்றும் புறப்பட்டுவந்தனர். ரோமகராஜியத்தினிடையே படைவெறித்தவந்ததற்குமுன், அவர்களுடைய நிலைமைகளையும், தொழிலையும், பூர்வோத்தரங்களையும்குறித்த யதொன்றுந்தெரியாது. இவர்களைக்குறித்த நமக்குத் தெரிருந்திருப்பதெல்லாம், ரோமகர்கள் மூலமாய்க் கிடைத்ததேயாகையிலும்; பயிர்த்தொழிலும், இதரவித ஆக்கங்களுக்கு மன்றிருந்தநாடுகளில் ரோமகர்திகமாய்ப் பிரவேசித்ததில்லை யாகையாலும்; இவர்களுடைய ஆதிவரலாறுகளைக்குட்கு ரோமகசரித்திரக்காரர் சொல்லுவதுவ்வளவு திருப்திகரமாகவிராது. தூய்ம, எழுத்துமின்றி முற்றும் மூடராயிருந்த அந்முறட்டுக்கூட்டங்களோவெனில், அவர்களுடந்தெய்தியதிகளை விசரிக்கக்கருந்துங்கலமுமற்றிருந்தமையால் அதிகச் சமீபத்திலுடந்தவரலாறுகள் தவிர மற்றொன்றும் அவர்கள்நினைவிற்குவாராமல்மறைந்தும், கட்டுகதைகளுடன் கலந்தும் போய்விட்டதுகள்.

கிரிஸ்துபிறந்த நான்காவது நூற்றாண்டொடங்கி ரோமகராஜியமுழிந்தவரையிற் அந்த ராஜியத்தின்மேல்வந்துவிழுந்த கங்கையற்ற நாகரீகமற்றகூட்டங்களைக் கண்ணுற்றவர், அவர்கள் நாடு அடர்ந்த குடிவருமுடையதென்று எண்ணியிருந்தனர். அப்படியே பலருக்குத்தோன்றி “மனிதர்களுக்கியம்” என்று பெயரிடத்தக்க அவர்களிருபிடத்தில் ஜனமிகுதிக்குப் பலவிதகாரணங்கள் கல்பிக்கப்பட்டன. ஆயினும், படைவெறித்துவந்தவர்களுடைய தேசங்கள் வெவ்விவ்ந்தாரமானதென்பதையும், அவற்றிலிருப்பாலும் காட்டார்ந்த களர்பூதியென்றதையும்; நாகரீகமற்ற கூட்டங்களில் பெ

பாலும் வேட்டையாடியும், மேம்புத் தாழிலாலும் ஜீவித்துவந்தார்களென்பதை ம்; அந்நிலைமையில் மனிதர் காலக்ஷேபத் துக்கு விஸ்தாரம்நிலமின்றி முடியாதென்ப தையும்; ஜனவிருத்திக்கு முதற்காரணமா ருக்கும் சாஸ்திரமும், சரீரபிரயாசையும் வர்கட்குத் தெரியாதென்பதையும்; சற் றியோசிப்போமாகில், இக்காலத்திலே மற் றாடுகளைக்காட்டிலும், சுவல் பகுடிகளை டைய அந்நாடுகளில் பூர்வத்தில், இன்னும் வகு சுவல்பகுடிவளமிருந்திருக்கவேண்டு மென்று ஸ்பஷ்டமா யேற்படும்.

அந்த நாகரீகமற்றவர்களில் ஜனவிருத்தி யத் தடுத்தகாரணங்களாலே, அவர்களுக் க் கீர்த்தியளித்த யுத்தாவேசமும் பராக் ரமும் விருத்தியடைந்தன. குளிரிமிகுந்த டாட்டிலும், செழிப்பற்றநிலத்திலும் வசித் , ஒப்பற்ற திருடமுடைய உடலும் மன மம்பெற்று, அவர்களுடைய உயிர்வாழ்க் கையாலே சகஜமாய்ப் போருக்குப் பழகிய றந்தமையால் அவர்கள் வேட்டை, போர், வ்விரண்டு தொழில்கள்தவிர மற்றதெல் லாம் ஹேயமாய் மதித்து, காகரீகமுற்ற ற்களையும் பழிக்கத்தக்க கிரத்தையுடனும், வேசத்துடனும், போர்செய்துவந்தனர். ஆதியில் அவர்கள் ரோமகராஜியத்தில் குந்தபோது, கொள்ளையிடக் கருதியிருந் னரோயன்றி, அதில் நிலைத்துக் குடியேறக் காரவிலலை. அவர்களுக்குள் துணியும் பி திஷ்டையும் பெற்றிருந்த ஒரு தலைவன் ஏ ியமாதிரத்தில், அவர்கள் போருக்கமை து, இயற்கைக்காடுகளைவிட்டுப் புரப்பட் த்திடுக்கெண்ணை சவுரியத்துடன் ரோ கராஜியக் கோடியில் பிரவேசித்து, எதிர் தவறல்லாம் கத்திக்கு இனாயாக்கி, குடி ளின் செல்வமெல்லாம் பரித்துக்கொண் , கட்டங்கூட்டமாய் அடிமைகளாக்கி, க ட்டதையெல்லாம், தியும் கத்தியுட்கொண் , பர்தாக்கிவிட்டு ஜயசீலராய்த் தங்கள் ாட்டுக்குமீண்டனர். இவ்வாறு இவர்கள் டியித்து மீண்டதைக்கண்டும், நாகரீகமுற்ற ாடுகளில் அவர்களுபவித்த அதுவரைய ார் கேட்டறியாத, ஆனுகூலியங்களையும், பாகங்களையும், குறித்துக்கேட்டும், இன் றம்பற்பலர், ஆவேசம்கொண்டு மேன்மே றும்ரோமகராஜியத்தின் எல்லைகளின்மீது பந்துவிழுந்தனர்.

சத்தியதீபம்.

கூடந்த ஆகஸ்டிமாதத்திய சத்தியதீபத் தைக்கண்டோம். இந்தச் சத்திய தீபகர்த் தம்மது பத்திரிகையைப்புகழ்ந்து பேசும்

படிப்பலகை வருந்திக்கேட்க, அவர் ஸமயா னுஸாரிகளிற் சிலர், ஆலையில்லாநூருக் கிலு ப்பைபூசர்க்கையென அதைக் கொண்டா டிக் கடிதங்க ளெழுதியதையும், பொக்கை வாயன்மெச்சினான் பொரிமாவையென்பது போல் அடிக்கடிதங்களை அவர் அப்பத்திரி கையில் பிரசுரப்படுத்தியதையும், யோசிக் கையில் எங்கள் நினைவிற்கு வருமோர்கதை யைச் சொல்லாமலிருக்கக்கூடவில்லை. ஒரு மேதாவியானவன் பலகால் இரவும்பகலும் வருந்திக் கொஞ்சம் எழுதபடிக்கக் கற்ற மாத்திரத்தில் தான் சகல கலாவல்லபளுகி விட்டதாக மதித்து, உலகத்தார் மகிழ்ச்சி யடைய தெருத்தெருவாய்த் திரிந்தும், ஒரு வரும் ஏனென்றுகேளாமைகண்டு, மிகமன ம்வருந்தி தான்ப்பட்டபாடெல்லாம் பயன்ற றுப்போயிற்றே என்று இலைத்து ஒர்த்தோழ னைத்தேடிப்போயவன் குறையெலாழுணாத் தான். அதையெல்லாம் வெகு இரக்கமாய்க் கேட்ட அத்தோழன் இரவெலா முறக்கமி ன்றி யுத்திகள் பலவும்செய்து, வெடியுமு ன்மனமகிழ்ந்து, உபாயமொன்றைத் தேர்ந் தான். உடனே யதைத் தன் நண்பனுடன் சொல்லித் தன்சாமர்த்தியத்தை வரையறப் புகழ்ந்து, பலசீட்டுகளில் “நானே, கல்விச் சமுத்திரம்மகமலாலயம் தமிழ் கடல்மடை திறந்தவெள்ளம், கற்பனை பிறப்பிடம் கலை மகளிருப்பிடம் கவிமாரி பொழியுமேகம்,” எனவெழுதி யவன் முகத்திலும், முதுகிலு ம், மார்பிலும், இன்னும் பல அவயவங்களி லும் ஒட்டி நகரத்திற் கோலம்வரச்செய் தான். இதினால் விளைந்தபயனைச் சொல்ல வும் வேண்டிமோ.

ஜூலைமாதத்திய சத்தியதீபத்தில் “கிறி ஸ்துவின் இரக்ஷணமகத்துவம்” என எழு தியிருக்கு மேர் சஞ்சிகையைக்காணவே மற்றொருகதை நினைவிற்குவருகிறது. பல கோமுட்டிகள்சேர்ந்து யாத்திரைசெய்கை யில் ஒருநா ளோர்குளக்ககையில் சமயலுக் கிறங்கினார்கள். அவ்விடத்தில்நின்ற ஓர் மாத்தினதுளையில் பொடிடப்பிய வைக்க ப்போன ஒருவன்கையில் ஒரு தேள்கொட் டவே, அவன் அதை வெளியிற்சொன்னால் வெழ்க்கக்கேடென்று நினைத்து, அருகிலிரு ந்த மற்றொருவனை நோக்கி மச்சானே இத் துளையில் கைவைத்தால் வெகு புதுமையா னவும் வினோதமானவும் இன்பம் தோன்று கிறதென்றான். அவனதைப் பரீக்ஷிக்க, அவனுக்கும் அவ்வாறே நேரிட்டபடியால், அவனதில் மற்றொருவனைமாட்டினான். இவ்வாறே அனைவருக்கும் அவ்வாறந்தம் கிடை த்தபிறகு, எல்லோரும் ஒருமிக்கக் கட்டிக் கொண்டு கதறியழுதார்கள்.

நமதுமதம் தாழ்ந்ததென்பதற்கும் கிரீஸ்துமதம் உயர்ந்ததென்பதற்கும் நிதர்சனமாக, ஹிந்துமதத்திற்பிறந்து, சுவானுபவத்தாலதை விட்டொழித்துப் பிறகு “கிரிஸ்துதாசரான்” ஒருவரிடத்தில் வாங்கிய வாக்குமூலமென அப்பத்திரிகையில் ஓர் சஞ்சிகையச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த சாஸ்தியானவர் ஆதியில் பிராம்மணனாயிருந்ததாய் அதிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவர் பிறப்பிலே பிராம்மணனோ, அல்லது இந்தவாதத்தொக்காகவே பிராம்மணனாக்கப்பட்டாரோவென ஓர் சந்தேகம் ஜனிக்கின்றது. ஏனெனில் இந்த அற்பவியஷயத்தில் அவர் பொய்யுணர்பாரான நினைக்கப்பொருந்தாவிடும், அவர் வாக்குமூலத்தின் பாவை நடைய நோக்குங்கால், அவர் பிராம்மணர் முகத்தைப் பார்த்தவரோயல்லவென்று உறுதியாய்க் கூறவேண்டியிருக்கிறது. நினைத்த போது பிராம்மணனாத லெப்படி சாத்தியமென்றாலோ முதலில் பிராம்மணனாயிருந்து கிரீஸ்தானவர் மறுபடி பிராம்மணனாவது பீஜாங்குர நியாயமேயல்லவா? பிராம்மணியத்துக்கும் கிரீஸ்துமதத்துக்கும் அவர் கிரகித்திருக்கிற தாரதம்மியமெல்லாங்குமிட்டாய்க்கடையில் பலகாரம்வாங்கிச்சாப்பிடாமையும், சாப்பிடுவதுமேயாகையால், அதை வாங்கிச் சாப்பிடாததினமெல்லாம் அவர் பிராம்மணரோயல்லவா? ஒருவர் பாவையால் ஜாதியைக் குறிக்கக்கூடுமோ, மதம் மாறினதுபோல் பாவையும் மாறலாகாதோவென்றால், அதை நாங்கள் அசாத்தியமெனவிலை. அவர் மதத்தினடைந்த வேறுபாடும், இப்பாவையின் வேறுபாட்டையொக்குமெனில், மதத்தின்தன்மையை விசாரிக்கவேண்டுமோ? “நான் அங்கிலோபாவையில் அதிக விற்பத்தியடையவே” “யென்றும், “இங்கிலீஷும் புஸ்தகங்களை” “யும், அவைகளின் பாஷாந்தரங்களையும்” “வாசித்துவந்ததினால்” என்றும் அவர் தன்மை வெகு சிறப்பித்துப் பேசிக்கொள்ளுகிறபடியாலும், உண்மையாய் சாமர்த்தியமின்றி அவ்வாறு சொல்லமாட்டாராகையாலும், அவர் பாவைவிஷயத்தில் நாங்கள் கொள்ளும் அபிப்பிராயம் ஒருவேளைப் பிசகாயிருக்கலாமாகையாலும், உலகத்தார் உண்மையறியும்பொருட்டு, எங்கள்விசாரத்தை முடித்தமேல், அந்த சஞ்சிகையை, தினையளவும் மாற்றாமல் இப்பத்திரிகையில் அச்சிடுகிறோம். அந்த வாக்குமூலத்தைப் படிக்கும் நம்மவர், கிரீஸ்துமதத்துக்கு ஆதாரமாகச் சொல்லப்படும் சாஸ்தியமெல்லாம் இத்தன்மையதேயென்று சொல்வார்களோவெனச் சிந்திக்கிறோம். ஆகிலும் அவ்விஷ

யத்தை விசாரிக்க நேருமெனில் அப்போது யோசித்துக் கொள்வோம். அன்றியும் “மகா முக்கியமந்திரம்” என்று பிராமணை “கொண்டாடும் சோந்தியென்கிறதை” “திருவிவரணப்பீடுத்தியும் சொல்லவந்தேன்” என அவர் சொல்லுகின்றார். ஹிந்தேசத்திலுள்ள பிராமணர் கேட்டறியும் “சோந்தி” என்னும் இப்புதுமையான மந்திரத்தை ஜபித்த இவர் எத்தேசத்து பிராமணனோ அவர்க்கே தெரியவேண்டும். ஆகிலும் இதைக் கேட்கையில் ஓர் கதை ஞாபகத்துக்குவருகிறது. ஒருவன் ஓடிவினையிடும் தன் மகனோடேக்கி சந்தியாவந்தனம் செய்தாயோவென, அவன் ஆவா செய்தேனென்றான். எவ்விடத்தில் செய்தாயென, குளத்திற் செய்தேனென்றான். குளத்தில் நீரில்லையென்றால், இருப்பதாய் இடையர் சொன்னார்களேயென்றான்.

இந்தச் சாஸ்திசொல்லும் பேச்செல்லாம் இவ்வாறே பொய்யாயிருக்குமென நிந்திக்கவேண்டாம். ஏனெனில் அவர் புதிதாய்க்கற்றவடமொழிகளைப், பிரயோகப் பிசகாய்கிலும் வாக்கியங்களா யினைக்கவேண்டுமென விரும்பிய தொன்றுதவிர, நமது மதத்தின்மீது ஒரு கஷ்டியாவது ஏற்றவில்லையே கிரீஸ்துமதத்தின் மீதேறிய துஷணையைக் கேட்டவர் பரதவித்தாரொன்று சத்தியதீபகர்த்தருரைக்கின்றாரோவெனில், அவர் பேச்சுக்கிவரை யெப்படி பாத்தியப்படுத்தலாம் இவர் பலநாடுகள்திரிந்து, பலவித பக்ஷணமுண்டு, மிட்டாயிற் சிறந்ததில்லை யென்றல்லவோ கிரீஸ்துமதம்புகுந்தார். மிட்டாய்க்கடைகளை ஜப்திசெய்வோமெனில், கிரீஸ்துமதத்தார் அவர்க்காகவேண்டிய தென்ன? மறுபடியவரைச் சேர்க்காதகுற்றம் நம்மிடத்தேயன்றி, மீளாததோஷம் அவரடத்தல்ல.

இவரது பாவையைச் சத்தியதீபக்கர்த்தார்புகழ்ந்து பேசியதுநியாயமோ அல்லவோவென்பது, அப்பாவையைப் படிக்கையில் தானாய் விளங்குமாகையால், அதைக்குறித்து நாங்கள்பேசுவது ஆவசியகமன்று.

முன்பின்தேறியாத சில சிறுவர்கள் ஹிந்துமதத்தைவிட்டுக் கிரீஸ்துமதம்புகுந்தால் அம்மதத்திற்கு ஒரு மகிமைவருமெனில், அம்மதத்திலேபிறந்து, அதைப் பிரவசனம் செய்வதே தொழிலாகக்கொண்டு நாற்பதைப்பதுவருஷம் கழித்தபிறகு ஹென்னஸ் ரீயூமன், கோலென்லொ, ஸ்டார்வுஸும், முதலிய பலபெண்டிதர்கள் அதைவிட்டொழித்து, பிறும்மஸுமாரஜத்தார்மதத்தை யணுகிப்பி

தினால், அம்மதத்திற்குவரும் மணிமை யி னதென்றும், பிறும் சமாஜத்தார்க்கு னாயு நின்றதென்றும் ஸ்பஷ்ட டாய் விளங்குமல்லவா.

இந்தஸர்க்கு பலகாலத்தில் பலமதங்களை வலம்பித்திருந்ததாயும், கடைசியில் கிரீ துமதத்தை அனுசரித்ததாயும், அவரோ சால்லுகிறோ, இதிலாவது அவர் நிலைத் துப்பாராவென்று சிலர் கேட்கிறார்கள்.

நீதெந்தக்காலத்தில் எதுசரியானதென்று ருவர் மனசாக்கி விதிக்கின்றதோ அதை வலம்பிக்கவேண்டியதென்று, இவ் வாயு அபிப்பிராயம்மாறுவது பிசகல்லவெ டும், நாங்கள் நினைத்தபொதிலும், அவ டைய பிரகிருத அபிப்பிராயமே நிலைத்தி ட்குமென்றுசொல்ல நாங்கள் துணியமா டோம். உண்மையாய் அவர் அபிப்பிரா ம் மாறுமெனிலும், காரியம்சத்தில் மா ததாகவே கொள்ளவேண்டி யிருக்கிறது. ம்முடைய ஏற்பாடுகளிலெல்லாம், புத்திப் சகிப்போய்விட்டேனென்று கசிந்துருகி னுதாபப்படுவோரை மறுபடிச் சேர்த்துக் காள்ளக் கூடாததென்பதைப்போல் கொ யது வேறென்றுமில்லை. பல சிறுவர்கள் த்திவந்தபிறகு பந்துக்களிடம்வந்து, பல ர் உமேதுசெய்து, பலசபைகள்சுட்டித், ங்களை மறுபடிச் சேர்த்துக்கொள்ளவே ருமென்று பலவாறாய்ப் பஞ்சிக் கெஞ்சிக் கட்டிக்கொண்டும், நம்மவர் ஈஷத்தம் ம மிறங்காமல் கழுத்தைமடக்கித் தள்ளிவி டதை மறந்துவிட்டோமா. அவர்களை ம் மறுபடி சேர்த்துக்கொள்வோமென் து தெரிந்தால் பாதிரிமார்கள் பாயைச் ச ட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டுப் போய்விடு ார்களென்பதில் சந்தேகமோ? அப்படிச் சர்த்துக்கொள்வதில் இவ்வளவு பயனிரு க, கூடாதென்பதற்கு யாதொரு ஹேது ம் தோன்றவில்லை. கிரீஸ்துமதத்தை அ லம்பித்தல், உண்மையாகவே பாவமெனி , அதைக்குறித்து அனுதாபப்பட்டமாத் தில் அது தீர்ந்துபோகமாட்டாதா. அ படிக்குமில்லையெனில், அதைவிட கொடி பாவங்களுக்கெல்லாம் செய்யும்வண்ணம் தற்குமேதாவது பரிஹாரம் செய்துகொ ளலாமே. அது பரிஹரிக்கத்தக்க பாவம லெவென்று சொல்லக்கூடுமோ. சைவரா சிவவாக்கியொன்றும், வைஷ்ணவரால் ருமழிசைப் பிரானென்றும் வியவஹரிக் ப்பட்டவர் ஆறுமதங்களிலும் றுழைந்த ர்தானே? அவரைச் சேர்த்துக்கொண்ட மன்றி, பூஜியராகவும் கொண்டிருக்கின் ருமே. இவ்வாறு கிரீஸ்துமதத்திலிருந்து

மீளுவோரைப் பூஜிக்காவிடினும் பத்துபெ யருடன் பதிரோம்பெயராய் மதித்துச் சேர்த்துக் கொள்வதிலும் ஆகேற்பமுண் டோ. அப்படிக்குச் செய்வதும் சரியல்ல வெனில், அதனால் உண்டாகத்தக்க கெடுதி கள் இரண்டொரு குடும்பத்தைப் பற்றிய தாயும், ரண்மைகள் தேசத்தாரனைவரையும் பற்றியதாயுமிருக்கையில், பொதுப் பிர யோஜனத்துக்காக சிலர் கெடுவதும் பாத கமில்லையென்பதை தீர்க்க திருஷ்டியுள்ள எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்வார்களென்ப தில் நாங்கள் சந்தேகிக்கவில்லை. முதலில் நம்முடைய சிறுவர்களுக்கு நமது மதத்தி லுள்ள ஆற்றந்த உண்மைகளையும், அயல்மத ங்களிலுள்ள பழிப்புகளையும் எடுத்துக்காட் டாத குற்றம் ஒன்று, நான் புத்திகெட்டே னென்று மனப்பூர்வமாய் ஒத்துக்கொள் வோரை மறுபடி சேர்த்துக்கொள்ளாத் கு ற்றம் ஒன்று, ஆக இவ்விருண்டு பிரபலமான குற்றங்களை நம்மிடத்தில் வைத்துக்கொண் டி, அயலாரை வீணுக்கு நிர்திப்பது தர்மம ல்லவென்று நாங்கள் எச்சரிக்கின்றோம்.

கிரீஸ்துமதத்தைத் தூஷித்துச் சஞ்சிகைக் கெழுதவேண்டுமென்று நம்மவரிற் பலர் எ ங்களைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். ஆகிலும் அம்மதம் உலகிலுள்ள மற்ற வைதிகமதங் ளுக்கு உயர்ந்ததல்லாவிடினும், தாழ்ந்ததும ல்லவாகையால், அதை வீணுக்குத் தூஷிக்க எங்களுக்கு மனமில்லை. ஆனால் அவர்கள் ஹிந்துமதத்தைத் தூஷிக்கிறார்களேயென் றாலோ, அவர்கள் தூஷணையினால் நம்ம்கொ ரு பழிப்புண்டாகத்தக்கதில்லை. அன்றியும் நமது தத்துவபோதனியைப் படித்துப்பா ர்த்தபிறகு, அவர்களப்படிப்பட்ட துர்மார் க்தத்தை யவலம்பிப்பார்களென்று நாங்கள் நினைக்கவில்லை. இன்னும் அவர்களப்படி யே செய்யும்பண்புதில் நாங்கள் நேராக் கிரீஸ்துமதத்தைத் தூஷிக்காவிடினும், நம்மவ ர்கள் எழுதியனுப்பும் சஞ்சிகைகளை எங்க ள் பத்திரிகையில் பிரசுரம்செய்வதில் எங் ளுக்கு ஆகேற்பமில்லை. சமரசத்தின்பொ ருட்டு நாங்கள்செய்யும் முயற்சிகளை யவர் கள் மதிக்காவிடில், எங்களை நம்பியிருக்கு ம் நம்மவருக்கு இவ்வளவு சகாயம் செய் வதுமாதிரியேயன்றி, கிரீஸ்துமதகண்ட னையில் நம்மவர் அனுசரிக்கவேண்டிய மார்க்கமின்னதென்று குறித்துக்காட்டுவதிலும் பிசகில்லை. உலகிலுள்ள சகல சமயக்கோ ட்பாடுகளிலும் சில வருக்களிருப்பது ஈ ஹஜமேயாகையால், அயலார் நம்முடைய வேற்பாடுகளி லின்னது பிசகென்று தூ ஷணையாய்ப் பெசம்போது, அது சரியெ

ன்று ஸ்தாபிக்க முயல்வது சரியல்ல. நமது கோட்டையில் இளப்பமான பக்கத்தை யெதிரிகள் இடிக்கவரும்படித்தில் அது நம்மைக் காக்குமென்று பிரமித்திருப்பது சரியல்ல. இளப்பமான பக்கத்தைப் பழுது பார்க்கவாவது வேண்டும், அல்லது எதிரியின் கோட்டையில் பலவீனமான பக்கத்தில்தான் இடிக்கவாவது வேண்டும். பழுதுபார்த்தல் அவகாசத்தில் முடியவேண்டியதேயன்றி ஆபத்திலல்லவாகையால், அக்காலத்தில் எதிரியின் கோட்டையின்மீது படையெடுத்துச் செல்வதே உத்தமமான சேனாபதியின் தொழிலாமென்பதற்கு, கார்த்தேஜை உரோமகர் அழித்தவழியே சரியான திருஷ்டாந்தமாகும். ஆகையால் நம்மவர் நமது மதத்தை யாதரிக்க முயலாமலே, கிரீஸ்து மதத்திலுள்ள தோஷங்களை நன்றாயெடுத்துரைப்பார்களாகில், பாதிரிமார் திருடனுக்குத் தேன்கொட்டின மாதிரியாய் மவுனமாயிருப்பார்களென்பது அனுபவத்தால் விளங்கும். கிரீஸ்துமதத்திலும் பழுதுகளிருக்கிறதோவென்று கேட்பீர்களாகில் ஓர் சிறிய உபாக்கியானம் நினைவிற்கு வருகிறது ஒரு பண்டிதன் வெகு ஆவலுடன் ஒரு புஸ்தகத்தைப் பார்க்கக்கண்டு அதையெழுதின மற்றொருவன் அவனைநோக்கி “அபத்தம் தேடுகிறாயோ” வென்று கேட்க, அவன் “இல்லை சுபத்தந்தான் தேடுகிறேனே” என்று. இது கிரீஸ்துவேதத்தின் விஷயத்துக்கு அனுவாயிக்குமோ அனுவாயிக்காதோ வென்பதற்கு அதிலுள்ள ஒவ்வொரு ஏழும் ரூஜுசொல்லும்.

சத்தியதீபகர்த்தரும் அவரினத்தாரும், வியாஸபராசராதி மஹாரிஷிகளை ஹேயமாயும் ஏகவசனமாயும் வியவஹரிக்கிறார்களென்று நம்மவரிற் சிலர் வருத்தப்படுகின்றனர். ஐகதீசன் விஷயத்திலும் அதிரீசன் விஷயத்திலும் மாத்திரமே ஏகவசனப்பிரயோகம்செய்வது எத்தேசத்திலும் வழக்கமாகையால் அவர்கள் வியாஸாதிகள் விஷயத்தில் பூஜியவாசகமாகவே அதையுபயோகித்ததாக நான்கள் கொள்ளுகின்றோம். அப்புடிக்கன்றி ஹேயமாய்த்தான் அவர்கள் பேசுகிறார்களென்றால், “சேஷம் கோபேநபூரயேத்” (வாதத்தல்லாகாவிட்டால் கோபம்வரும்) என்னும் வசனத்தை நினைத்துத் தேறவேண்டியது நமதுகடமை. சுவபாவத்தில் மஹிமை யுடையவர்களைத் தெரியாதவரிசுழுவதால் அவர்கள் கவுரவம் குன்றித்தென்பதற்கு திருஷ்டாந்தமாக “குப்பையிலிருந்தாலும் மாணிக்கம் குத்தியெடுத்தாலும் “சம்பா” என்று பெண்டுகளே

கொள்வார்களாகில் நாமேன் கோபிக்கேண்டும். ஆகையால் நம்மவர்கிரீஸ்துமதத்தைத் தாஷித்தெழுதும் பக்கத்தில் விஷயத்தின் பேரில் பேரவார்களேயன்றி விஷயவாணத்தால் தங்கள்தகையைத் தாழ்த்திக் கொள்ளமாட்டார்களென்று நான்கு கோருகிறோம்.

இனி இப்பத்திரிகையில் இதைக்குறித்த அதிகமாய் விசாரிக்க அவகாசமில்லையாகையால் மேற்குறித்த வாக்குமூலத்தையு அதைக்குறித்த சத்தியதீபகர்த்தர் அபிராயத்தையும் இவ்விடத்தில் அச்சிட்டு முக்கிறோம்.

“கிறிஸ்துவின் இரகஸ்யம் மகத்துவம்.

இஃது சிந்தாதிரிப்பேட்டை அமெரிகன் ஷனைச்சார்ந்த ஒரு சுதேசநண்பராவரையப்பட்டது. ச. தீ. எ.

பொன்னின்குடத்திற்குப் பொட்டிடவேண்டிமா.

வேண்பா.

ஏசுவேளானம் பரிசுத்தம் மீட்பு மாசிலாநீதியுடை மத்தியஸ்தர்-நேசமுடைய ஓடிவந்தவனுடன் ஒன்றினால் தப்புவிர்நீடுகலிசேஷயிதுவே.

சத்தியதீபம் என்று இயற்றின பத்ரிசையின்கண், தற்காலத்தில் சென்னைமாநகரிலுள்ள அங்கிலோ பாஷாவித்தியார்த்திகள் லர் சமயபரீக்ஷைசெய்யத் துணிந்து, வேசமாஜம் என்கிற ஒரு சங்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்றும், வித்தியாபிவிருத்திகேற்ற விஷயங்களோடு சித்தப்பரமைவர்த்திக்க, தத்வபேரதினி என்னும் ஒரு பரிசுகையைப் பிரசுரஞ்செய்து, வருகிறார்களென்றும் காண்கிறது. இந்தச் சங்கத்தில் ரீந்திருக்கிற பெரும்பான்மையோர் பிராணுங்கம் எனக் கேள்வி. இவர்களும், இந்நரத்திலுள்ள பிஷன் பாடசாலைகளிலும், தரகலாசாலைகளிலும் கலாபடனஞ் செய்துவருகின்ற பாலியர்களும், மேமார்த்துத்ததுவபோதினியில்கிழ்துமார்த்தத்தைமும், அவன் அனுசாரிகளையும் ஏனனமாய்ப்பேசி, வாச்சாஞான வரம்பிலே நிற்கிறார்க்குறித்துப் பரிதபித்து, மணிப்பரவாளணிவடமாதிரி முத்தம், பவளமும் கோத்துபோலவும், பலாபாகம், கதலிபாகம், லேகிதலனிதபாகமாகவும் சங்கிருதப்படுகி, பிராகிருதத்திலிருந்த த்ரமீழும் என்பதற்கிசைந்த மதுரத்தமிழையே வாசனைக்கு

பாபனமாக்கி, நால்வகைப் புலமையரில், ிக்க சமரச சித்தாந்தத்துக்கு உபயோ ப்படாநின்ற கவி,சமகன் ஆகிய இருவரை பதார்த்தமாக்கி, நானூமார்க்க யாவஜ் யமும் நன்குணர்ந்து, கிறிஸ்துதாசரான ாமணர் ஒருவர் வெளியிட்ட மார்க்கானு வாக்முமூலத்தை, ஹிந்துக்களில் சமய வேக்குச்செய்கின்ற சகலருக்கும் விளக்க ிடுத்தவது தயாவிர்த்தியில் ஒன்றாகிய தேக நிவாரணம் ஆனதாலும், ரக்ஷணாத கீர்த்தனாபரசங்கிகளுடைய மஹா க்கிய கடமை ஆதலாலும், நில்தாரச வில் ராமாயிருக்கிற இதனை நேர்மையாய் வா றுக் கூர்மையாய் யோசிக்கும்படி நேச தாடு கேட்கின்றோம்.

மார்க்கானுபவ வாக்குமூலம்.

பாலியந்தொடங்கி மார்க்கசிந்தனையே ன் மனதில் ஆக்கியாபித்ததினால், மற்றெ விஷயத்தைப்பார்க்கிலும் இந்த விஷய ல்தானே நானும் அதிகிலாக்கிய நினைவு மத்தேன். நான் சிறுவனையிருக்கும்போ மகா பாரதத்திலும், இராமாயணத்தி ல் சிலசில சரித்திரங்களை வாசித்துங் கே ிம்வருவேன். அந்தச்சமயத்தில் அவைக ல் கண்டிருக்கிற உருக்கமான கதைகளைக் கனித்து, அநேகதடவை நான் மாலைமாலை ய்க் கண்ணீர்விட்டதுண்டு. மேலும், ஒரு றை என்னை ஒரு துருக்கன் தீண்டிப்போ டதினால் நான் போய் ஸ்நானம்யண்ணி தும் எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது. எனக்கு உபநயனம் ஆனதினமேல், நல் ஜாதிமான்களாயிருக்கிற பிராமணர்க ள் நித்யகருமானாஷ்டானம் பண்ணாமல் த ிப்போகக்கூடிய அந்தந்த நித்யகர்மித்ய மிய கன்மங்களையும் அதிக ஜாக்கிரதை ராடு அனுஷ்டித்தவர்தேன். மாதத்துக்கு ண்டெதிரம் ஒருசந்தியிருந்து விரதங்கொ டாடாநேன். மகா முக்ய மந்த்ரம் என் பிராமணர் கொண்டாடும் சோந்திப ிக்கிறதை அதிக விவரணப்படுத்தியுஞ் ால்லிவந்தேன். ஒற்றைக்காலில் நின்று ாண்டு இருபத்தெட்டுமுறை காயத்ரிமந் தத்தை வசனித்திருக்கிறேன். மிட்டாய்க் டைகளிலிருந்து ஒருபோதும் பலகாரம் ரங்கிச் சாப்பிட்டவனே அல்ல. சிலவரு ம்வளாயில் இவ்விதமாய்ச் செய்துகொ டு பள்ளிக்கூடத்தில் போய்ப்படித்துவந் தன். என்னைப்பார்த்தவர்கள் என்னைப் பி ரச்சாரிஎன்று சொல்லிவந்தார்கள். நான் ிங்கிலோ பாஷையில் அதிக விற்பத்திய டயவே இந்த ஹிந்துமதப் பிராந்தியின் டபக்தியெல்லாம் தேடக்கிடையாமல்

நாளாவர்த்தியிலே ஒவ்வொன்றாய் ஒடிப் போய், கண்ணுக்குக் காணாமல் மறைந்தது.

சாக்ஷாத்காரமாயிருக்கப்படாநின்ற கட வுளையும், தேவபக்தியையும் பற்றிய அபிப்பி ராயங்கள் எள்ளுக்குள் எண்ணெய்ப்போலா கி, கிறிஸ்துமார்க்க அறிவாகாரம் பொருந் தியதாயிருந்த இங்கிலீஷ் புஸ்தகங்களையும், அனவகளின் பாவூந்தரங்களையும் வாசித் துவந்ததினாலே, விநோதமுகமாய், நான் ஒரு ஆஸ்திகனுனேன். ஓரோதெய்வம் உண்டெ ன்கிற என்னுடைய கொள்கை காளிகட்டம் என்னுங் கல்குத்தாபட்டணத்தில் உதயமா கியிருக்கிற பரப்ரம்ம வாதிருடைய சித் தாந்தம்போல் அல்ல. அதுவோஜீவகையோ கிய கிறிஸ்துவைத்தள்ளி, மற்றப்படி எல் லாம் கிறிஸ்துமார்க்க பிண்டிகரணமென் றே எனக்குக்கண்டது. அதுவினாபூத ஆஸ் திகபோதனையேயாம். ஜீவாத்மா அசேதன தன்மையுடையதென்பதையும், பிரார்த்தனா பனங்களையும், நித்யார்த்த நயபயங்களையு ம், தெய்வத்தின் சாக்ஷாத்கார முதலாகிய இவ்வித முக்ய போத்னைகளிலே எனக்குப் பரம்சநதேகம் அதிகமாயிற்று. எனக்குள் ளே மார்க்க பிரஸ்சனாபீஷ்டம் உத்தண்ட மாய் நின்றதினால் அந்தப் பரப்ரம்மவாத த்தில் மனோரம்பியப்பட்டு வெகுவாய் முய ற்சித்தவர்தேன். ஆனபோதிலும் என் ஆத் துமாவுக்குச் சந்தோஷகரமான சமாதான ம் வரவேயில்லை. இதற்கு முன்போலவே இ ந்த நாட்களிலும் வெளிவேஷத்துக்கு ஹிந் துவாகவே இருந்துவந்தேன்.

பிரம்மசமஜ்வகையார் பஹிரங்கம் செய் துவந்த தத்வபோதினி பத்ரிகையில் சொல் லப்பட்டிருக்கிற ஆஸ்திகபோதனைகளை வா சித்துக்கொண்டிருக்கிற சில காலங்களில் எனக்குள் வெகுவாய் ஆனந்தபரவசமுடை ந்தவனாகி, நான் கல்குத்தாவுக்குப்போரு ம்போது, இப்போது எனக்குள்ள சந்தேக ங்கள் எல்லாம் நிவாரணமாய்ப் போய்விடு ம் என்று உத்தேசித்து, பிரம்மசமஜைப் போய்ச்சேர்ந்து, அவர்களோடு சம்பாஷித் துவந்தேன். இதற்கு மத்யகாலத்தில் தர்ம நீதிஎன்றும், மானுஷிய கைவல்லியம் என் றும் சொல்லப்பட்ட இரண்டு கிரந்தங்களை அங்கிலோ பாஷையில் வாசித்துவரவே, கொஞ்சநஞ்சம் இன்னும் ஒட்டுப்பற்றியிரு ந்த வீண்பக்திகளும் ஒழிந்தன.

கூஅசுயஸ்ரூ பிப்ரவரிமீன் கல்குத்தா நக ரத்திற்கு வந்திருந்தபோது பரப்ரம்ம சம யத்தைப்பற்றி ஆராய்ச்சியெய்ய ஆரம்பித் து. பிரார்த்தனைகளும், கீர்த்தனைகளும் ச ங்கிரகித்து, பங்களாபாஷையில் அச்சடிக்க

கப்பட்டிருந்த ஒரு புஸ்தகத்தை விலைக்கு வாங்கிப் படித்துக்கொண்டுவந்தேன். அப்போது பிரம்மசம்மஜ்ஜுக்கு ஆக்கியரபணகர்த்தனும், பிரசண்டவாதியுமாயிருந்த பாபு கேஸ்வ சந்தர்சேனன் என்பவர் சில சில சிறு புஸ்தகங்களை அச்சடிப்பித்துப் பஹிரங்கப்படுத்திவந்தார். இவைகளுக்கு நானும் கையொப்பக்காரனாகி புஸ்தகம் வாங்கினேன். “பாலியனே! உனக்கேற்றது இதுவே” என்னப்பட்ட புஸ்தகத்தை வாசித்துவருகையில், அதன் சந்துஷ்டயாகி, நான் வெகுநாளாய் அபேகைப்பட்ட காரியம் அனுகூலப்பாதி அடையவந்ததென்றும், இந்த மஹாராபாவனே என் மனதைப் பிரகாசப்படுத்திக்க மூர்த்தியென்றும், பரப்ரம்ம சமயமே மித்தியங்களைந்த சத்தியமார்க்கம் என்றும் நினைத்துக்கொண்டேன்.

இப்படியிருக்குங்காலத்தில் எனதுமூக்கிய இஷ்டர்களில் ஒருவர் கிறிஸ்துமார்க்கப்போதனைகளுக்குக்கொஞ்சஞ் சார்பான சிந்தனாபோகியாயிருந்தார்; ஆகையால் அவராலே நான் இந்த மார்க்கத்தை விமரிசை செய்யும்படிக்கானேன். அப்போது பள்ளிக்கூடத்திற்கு மாரிகாலவாவு விட்டிருந்ததினாலே நான் என் கிரகத்துக்குப் போகவேண்டியதாயிற்று. ஆனதன்மையினால், காலத்தை மனோராஜ்ஜியம்பண்ணி வியர்த்தமாக்காமல், கரத்தவ்யமான விஷயத்தைக் கருதுகபால்மாய்த் தெளிந்துகொள்வதற்காக, “புத்தியின் ஆயுஷியம்” (Payne's Age of Reason) என்று இங்கிலிஷில் செய்யப்பட்டிருக்கிற புஸ்தகத்தைப் படித்தேன். அதோடே “பிரமாத்ப்ரபோதச் சுந்திரிகை” (Watson's Apology) என்றிருக்கிற மற்றொன்றையும் மேற்படி இஷ்டரிடம் வாங்கிக்கொண்டு போய், முதலாவது, புத்தியின் ஆயுஷியம் என்பதை வாசித்துக்கொண்டு வருகையில், கிறிஸ்துமார்க்கம் சுத்த அபத்தமாயிருக்கவேண்டும் என்று உன்னுக்குள்ளே சொல்லக்கூடாத எகத்தாளமான ஆனந்தங்கொண்டேன். இவ்விதமாய் என்மனம் இயற்கையே கிறிஸ்துமார்க்கத்தைப் பற்றித்தவேஷமான தப்பெண்ணங்கொண்டிருந்ததினால், நான் உவாற்ஸன் பண்டிதர் எழுதிய பிரமாத்ப்ரபோதச்சுந்திரிகையை வாசித்தபோது, அவர் தார்க்கிகதாஷ்டிகமாய் நியாயதாடனஞ்செய்து, பேன் என்பவருடைய சுஷ்கந்தர்க்கங்களைச் சின்னப்படுத்தியிருந்தும், எனக்கோ திருப்திகரப்படாததுபோல, மனந்திரிந்து, நிஷ்கருஷையான அறிவுபிந்து, காலாகோலமான சிந்தனா பிரமை கண்டது.”

கடைசியாக சத்திய தீபநகர்த்தர் அசாஸ்தியை நம்பியது ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. இந்த நெடுங்கோடிப்பூனையைக் கட்டால் யாராருடையக் கெடுக்க ஆண்டிவேம் கொண்டாடென நாங்கள் கேட்போம்கிலும், சத்தியதீபக் கர்த்தர் அவரை உதயாய் நம்பியிருக்கிறொன்பதற்குச் சந்தர்ப்பமில்லை. முதலில் அவர் “கிரிஸ்துவின் கூடனாமகத்துவம்” என்று ஹிதராகச்செய்வதுபோல் எண்பித்தபோதிலும் சமயம் ந்தால் கஷ்டியைத் திருப்பிக்கொள்ளவேண்டுமென்னும் கருத்துடன் “கிரிஸ்துவின் கூடனாமகத்துவம்” என்னும் பொருளைத் தீர்த்தக் வரக்கியத்தைப் பிரயோகித்தார். இவ் சத்தியதீபகர்த்தர் அவர் பதார்த்த தெரியாமல் பிரயோகித்தாரோ யன்றி நெருந்துமில்லை யெனச்சாதித்து, அதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக அவருடைய மற்றவர்களை யெடுத்துக்காட்டலாம். இதுசம்தானமாகுமெனில் நீங்கள் சுக்மாய்க் கொள்ளுங்கள்.

பிரகிருதிசாஸ்திரம்.

சாமான்னிய தீர்மங்கள் (தோடீச்சி.)

குருத்தவாகர்ஷணமும் பதார்த்தங்களின் தர்மமே யானாலும் சாஸ்திரக்கியானதின் காரியத்தையோசித்து அதை பிழைப்பதென்று வியவஹரிக்கிறார்கள். ஆகவே விப்பதினாலே, இது ஸ்நேஹாகர்ஷணத்துக்கு ஒப்பாயிருந்தாலும், அவற்றின் வியபாரத்தின் எல்லைகளை யோசிக்கும்போது, பேதம் தெளிவாகத் தெரியும்; பதார்த்தங்கள் அகிசயிபத்திலிருந்தாலொழிய ஸ்நேஹத்தின் வியபாரம் ஸ்பலமடையாது; ஆகவே அதினாரத்திலுள்ள பதார்த்தங்கள் குருத்தவத்தினால் பரஸ்பரம் ஆகர்ஷிக்கொள்ளும் பதார்த்தங்களுக்கு ஆதாரப்பினால் கீழேவிழுதற்கு பூமியின் குருதுவாகர்ஷணம், தவிர வேறென்றும் வேறுவல்ல. பதார்த்தங்களுக்கு சுவபாவத்தையே விழுதிறகுணமுண்டென்று சில சொல்லலாம். இந்த குணத்துக்கே ஆகர்ஷணம் காரணமாயிருக்கிறது. பூமி அதிலுபரிதலத்திலுள்ள மற்றெல்லா பதார்த்தங்களைக்காட்டிலும் பெரிதாகையால், அவற்றிற்கு ஆதாரம் தப்பினபோது அவற்றை அது தன்புறத்தில் இழுத்துக்கொள்ளுகிறது. இந்த ஆகர்ஷணம்பரஸ்பரம் உபயபதார்த்தங்களுக்கு முண்டாயிருந்தபோதிலும் அதின் பயன் பதார்த்தங்களிலுள்ள பரமணுக்களின் ஏற்றக்குறவைப்பற்றியதாயி

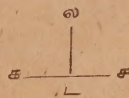
றபடியால், லேசான பதார்த்தம் பரு
னபதார்த்தத்தின்மேல் விழும்.

ஸ்நேஹாகர்ஷணம் குருத்துவாகர்ஷண
இவ்விரண்டில் எது பலமானதென்று
ாரிக்குங்கால், ஸ்நேஹம் அதின் எல்லை
ள்ளே அதிக விரியத்தையுடையதாயிரு
ம். இதற்கு திருவுட்டார்தரமாக, மேற்
றபடி மெலிசுக்குழலை ஜலத்தில் பட
க்கும்போது குருத்துவாகர்ஷணத்தை
தியம் செய்யாமல், ஸ்நேஹாகர்ஷணத்
தில் ஜலம் குழலில் ஏறுகிறதல்லவா?
ாரியும் குருத்துவாகர்ஷணத்தைக்காட்
வும் ஸ்நேஹாகர்ஷணம் பலமாயிராவிட்
ல் கணபதார்த்தங்களெல்லாம் பொடிப்
படியாக விழுந்துவிடும். த்ரவத்தில் ஸ்
நேஹம் குறைவாயிருக்கிறபடியால் குருத்
வாகர்ஷணத்தினால் த்ரவமெல்லாம் ஒ
ட்டத்தை யுடைத்தாயிருக்கிறது.

ஒரு பதார்த்தத்தின் பரமானுக்கள் ஒன்
டனென்று பொருந்தும்படிச் சேர்ந்தா
ஸ்நேஹாகர்ஷணமுண்டாகும். ஒருகல்
மற்றொருகல்வின்மேல் வைத்தால் இர
ண்டின் உபரிதலங்களும் நன்றாய் பொரு
மாட்டாமையால், ஸ்நேஹமுண்டாகா
ஆனால் நன்றாய் மெருகிடப்பட்ட இர
ண்டிதடையான பக்கங்களையுடைய கல்க
பாவது லோஹங்களையாவது எடுத்து
ற்றை நிவர்த்திக்கும்பொருட்டு இரண்
டாரு தனி ஜலமாவது எண்ணையாவது
ட்டு இரண்டி சரன் உபரிதலங்களையும் இ
த்து அமிக்கிவிட்டால், ஸ்நேகம் உன்
கிவிடுமாகையால் பின்பு அவற்றைப் பிரி
து வெகு கடினமாயிருக்கும். இப்படி
டிக்கொள்வது முழுமையும் ஸ்நேஹா
ஷணத்தைப்பற்றியேயன்று. இதி லொ
பாகம் வாயுவின் குருத்துவத்தின் காரிய
ததப்பற்றியதாயிருக்கிறது. இவ்விரண்
ன் பயனிவ்வளவென்று பின்னால் தெரியு
பதார்த்தங்களின் பருவுக்கும் குருத்து
கர்ஷணமே ஹேதுவாம்; ஆதாரத் தவி
னபதார்த்தத்தை கீழேவிழுப்படி செய்
் குருத்துவாகர்ஷணமே ஆதாரமிருக்
ம்போது அதை அந்த ஆதாரத்தின்மேல்
் பருவுக்குச் சமமானபலத்துடன் அழு
தும்படிசெய்கிறது.

ஆகர்ஷணம் உபய பதார்த்தங்களுக்கும்
ஸ்பரம் உண்டாகையால் ஒரு கல்லுபூமி
ல் விழும்போது, பூமி யதற்கெதிராகக்
காஞ்சுவயரம் கிளம்பவேண்டியல்லவா?
னால் இந்த ஆகர்ஷணத்தின் விரியம் அந்
த பதார்த்தத்திலுள்ள பரமானுத்தொ
களுக்கு அனுகுணமாயிருக்குமாகையா

ல், பூமி யப்படி கிளம்புவது அதிசுவல்ப
தமமாயிருக்குமாகையால் அது நம்முடைய
நேத்திரத்துக்கு விஷயமாகமாட்டாது.
இந்த சித்தார்த்தப்படிக்கு மலைகளவற்றிற்கு
ருகிலிருக்கும் வீடு மரம்முதலானவற்றை
யாகர்ஷிக்கவேண்டுமே; அனுபவத்தில் அப
படிக்கிலையேயென்கிற ஆக்ஷேபமுண்டா
கலாம். பர்வதங்களவற்றை யப்படி ஆகர்
ஷிக்கிறதென்பதில் சந்தேகமில்லை; ஆனால்
அதின் காரியம் அவற்றினைவயவங்களுக்கு
ள்ள ஸ்நேஹாகர்ஷணத்தையும், அவற்றின்
பேரில் பூமிக்குள்ள குருத்துவாகர்ஷணத்
தையும் அபேக்ஷித்து வெகு அப்பிரயோஜக
மாயிருப்பதால், வீடு முதலியவை அவையி
ருக்கு மிடத்திலிருந்து நகருகிதில்லை. ஆகி
லும் மிகவுயர்ந்த செங்குத்தான பாறையி
ன்மேலிருந்து ஒருகயிற்றின் துனியில் பரு
வைக்கட்டி கீழேவிட்டால் குருத்துவாகர்
ஷணத்தின்காரியம் சற்றுவிளங்கும். பூமி
யின் ஆகர்ஷணம் லம்பமார்க்கமாய் கீழே
யிழுக்கும்; மலையினு கர்ஷணம் லம்பமா
ர்க்கமாய் பக்கத்திலிழுக்கும். ஆனால் இந்தபரு
வின்மேல் இரண்டினு கர்ஷணமு மிருக்கிற
படியால், அந்தக்கயிறு, இரண்டு லம்பமா
ர்க்கங்களையும் விட்டு, மத்தியமார்க்கமாய்,
மலையின்பக்கம் சாய்ந்திருக்கும். இதினால்
மலையினு கர்ஷணம் பூமியாகர்ஷணத்தைச்
ற்றுமாற்றுகிறதென்பது பிரத்தியக்ஷமாகத்
தெரியும். இவ்விடத்தில் வழங்கப்பட்ட லம்
பம் என்கிற சொல்லுக்குப் பொருளென்ன
வென்றால்,

க.ச. என்கிற றோகையின்மேல் நிற்கும் ட.ல.
என்கிற றோகை ஒருபக்கமும் சாயாமல்,
நேராய் நிற்குமாகில், அவற்றில் ஒன்றுக்
கொன்று லம்பமெனப்படும். அதின்வழிக்கு
லம்பமார்க்கமென்றுபெயர்.

பதன பதார்த்தங்களுக்கு பிரதிபந்தகமி
ல்லாவிட்டால் அவையெல்லாம் சமானவே
கத்துடன் சமானகாலத்தில் பூமி யுபரிதல
த்தில்விழும். ஆதலால் ஒரேயரத்திலுந்
து விழும் பதார்த்தங்களெல்லாம் ஒரேகா
லத்தில் பூமி யுபரிதலத்தையுடையும். ஆன
ல் ஆகர்ஷணம் பதார்த்தங்களிலுள்ள பர
மானுத்தொகைகளுக்கு சதிருசமாயிருக்கி
றபடியால், லேசான பதார்த்தத்தைக்காட்
டிலும், பருவான பதார்த்தத்தை பூமி அதி
கபலமா யாகர்ஷிக்கவேண்டுமே; ஆதலால்

அது பூமியுபரிதலத்தில் லேசானபதார்த்தத்தைக்காட்டிலும் பளுவான பதார்த்தம் த்வகையில் விழவேண்டுமேயென்கிற சங்கையுண்டாகலாம். இதற்குச்சமாதானமென்னவென்றால், பிரோணுபாவே, பதார்த்தங்களுக்கு ஊர்த்வகமனத்துக்காவது, அதோகமனத்துக்காவது, திரியக்கமனத்துக்காவது, சுவதந்திர சத்திகிடையாது. ஆதலால் பதார்த்தங்களுக்கு கமனத்தையுண்டாக்கிற பிரோணையந்தந்த பதார்த்தங்களிலுள்ள பரமானுக்களின் தொகைகளுக்கு சதிருசமாயிருக்கவேண்டும். ஆயிரம் பரமானுக்களையுடைய ஒரு பதார்த்தத்தையும் நூறு பரமானுக்களையுடைய மற்றொன்றையும், பூமிசமானகாலத்தில் தன்னுபரிதலத்துக்கு ஆகர்ஷிக்கவேண்டியபோது, ௧௦௦௦-பரமானுவுள்ளதை யிழுக்கிற பிரோணை ௧௦௦-பரமானுவுள்ளதை யிழுக்கிற பிரோணைக்குப் பதினமடங்காயிருக்கும். ௧௦௦-பலமும் ௧௦-பலமுமுள்ள இரண்டுபதார்த்தங்களை நீ சமன்காலத்தில் உண்னையடையும்படியிழுக்கும்பகூத்தில், லேசானதை யிழுப்பதைக்காட்டிலும், பத்தத்தனை பலத்துடன் பளுவானதை யிழுக்கவேண்டியிருக்கும்ல்லவா? ஆதலால் பூமி இரண்டு பதார்த்தங்களையும் சமானகாலத்தில், தன்னுபரிதலத்தை யடையும்படியிழுக்கிறதாய் ஒத்துக்கொள்ளும்பகூத்தில், அது ஒன்றை ஆகர்ஷிப்பதைக்காட்டிலும் மற்றொன்றைப் பதினமடங்கு பலத்துடன் ஆகர்ஷிக்கவேண்டுமென்று ஏற்படுகிறதல்லவா? ஆதலால் பிரோணை பரமானுத்தொகைக்கு சதிருசமென்றும், பிரோணையின் சேஷடைபிரோணைக்குச் சதிருசமென்றும், ஏற்படுகிறது. ஆதலால் சமான உயரத்திலிருக்கிற சுகலபதார்த்தங்களுள் குருலகுவென்கிற விவகையனீர் சமானகாலத்தில் பூமியுபரிதலத்தில் விழும், என்றால், சமானவேகத்துடன் விழும். ஆனால் இது அனுபவத்துக்கு விரோதமாயிருக்கிறதே; லகுவான பதார்த்தத்தைக்காட்டிலும் குருவானபதார்த்தம் வேகமாய் விழுகிறதே; இதற்குக்காரணமென்ன; என்கிற சங்கையுண்டாகலாம். பதார்த்தங்களின் பதனமார்க்கத்திலுள்ள வாயுவின் பிரதிபந்தமே இதற்குக்காரணமாம். வாயு பூமண்டலத்தைச்சுற்றி சிலதூரவகையில் சர்வத்திரா வியாபித்திருக்கிறபடியால் பூமியுபரிதலத்தில் விழுகிற பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம், வாயுப்பிரதிபந்தகமிருக்கிறது. இந்த பிரதிபந்தகத்தை, லகுவான பதார்த்தங்களைக்காட்டிலும், குருவான பதார்த்தம் சலபமாகவெல்லும்; ஈனென்றால் இந்த

பிரதிபந்தகம் பதார்த்தங்களின் மவத்துக்கு சதிருசமேயன்றி குருத்துக்குச்சதிருசமல்ல. சலபாவத்தில் ஐந்தாமாதிய வாயு லகுவான பதார்த்தத்தைக்காட்டிலும் குருபதார்த்தத்தை மாய்நிரோதிக்க அதற்கு சத்தியிராவா? சம பரிமாணமுள்ள ஒருபண்ணை ஒரு இருப்பக்குண்டையும்விட்டால் அந்தக் குண்டைக்காட்டிலும் பண்ணைமாய் பிரதி பந்திக்காது. ஒருபண்ணைசுகுடித்ததை வாயு எவ்வளவு பிரதிபந்திக்குமோ, அவ்வளவு அதைப் பந்தாக்கக்கூடியவிட்டால் பிரதிபந்திக்காது. விசேஷத்துவத்தையுடைய தங்கத்தை ரோக்காடித்துவிட்டால் வெகுமெதுவாக அசனசங்கி பூமியில்விழும். அதையேகுண்டிருக்கவிட்டால் வெகுவேகமாய் விழுகின்றனவே வாயுப்பிரதிபந்தகம் மஹத்திரசதிருசமேயன்றி குருத்துவத்துக்குருசமல்லவென்று விளங்கும்.

மீதியைக்குறித்து வருகிறபத்திரிகை விசாரிக்கப்படும்.

பழமொழிகள்.

ஈழில்லாதவனை யெதிராக்காதே.
ஈனமானமற்றவன் இரந்து வயிறுவதான்.
ஈவதினும் மேலில்லை இரப்பதிலுந் தல்லலை.
ஈயத்தைப்புடம்வைத்தால் ஈயம் வெயாகுமோ.
ஈகாப் பேணுக்கிப் பேனைப் பெருமாளுவான்.
ஈவது விலக்கேல்.
ஈயார்தேட்டைத் தீயார்கொள்வார்.
ஈசன் நினைத்தால் ஆசை கைக்கூடும்.
உடமையும் வருமையும் ஒருவழியில்லை.
உடையவன்பாராப் பயிரழியாதா.
உட்காரந்தல்லவோ படுக்கவேண்டும்.
உண்ணைச்சொத்து மண்ணுப்போகும்.
உண்டவீட்டிற் கிரண்டகம் பண்ணலாம்.
உத்தட்டிலேவாழைப்பழம் உள்ளேதள்ளுருண்டோ.
உதாரிக்குப் பொன் தரும்பு.
உத்தமனுக்கும் தப்பிலிக்கும் உடன்படுகவேண்டாம்.
உத்தியோகம் புருஷஸகூலம்.
உப்பில்லாப்பண்டம் குப்பையிலே.
உப்பிட்டவர்களை உள்ளளவும் நினை.
உப்புதின்றவன் தண்ணீர்குடிப்பான்.

த த் து வ போ தி னி .

என்னப்பட்டனம் கஅகசஸ் அக்டோபர்மீ எ வ [இல. கூ.

க ட வு ள் து தி.

தேவகாந்தாரி ராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஆந்தமானந்தம்—பிரும்மாநந்தம்—ஆந்தமானந்தம்.

அதுபல்லவி.

எங்கும் பரவுமுன்றன்—செங்கோலின்மகிமையே,
தங்கிதழையக்கண்டு—பொங்கிவழிகின்றேனே..... (ஆந்த.)

சரணங்கள்.

க. பொலித்துசகசந்—தோஷங்களுங் கொடுத்தாய்,
தூஷணையைத்தவிர்த்து—பூஷணங்களுந்தந்தாய்,
கோஷித்துப்புக்மழவோ—பாஷைகளுமளித்தாய்,
தோஷத்தைவிட அபி—லாஷையுமருளினாய்..... (ஆந்த.)

உ. முத்தியளிக்கும் சச்சித்—தாநந்தநாதனே,
சுத்தமிக்கும்பெரு—சித்தியடைவதற்கு,
வித்தாயுதவுநல்—புத்திசக்திகளையும்,
பத்தியுடன்பொருத்தி—நித்யமாயளித்தாயே..... (ஆந்த.)

ங. மண்டலந்தன்னிலும்—விண்டலந்தன்னிலும்,
பண்டிதரன்போர்க்கும்—அண்டாதுறையுமுன்றன்,
பண்டுபரஞ்சோதியை—முண்டனாய்த்திரியும்நான்,
கண்டுகளிக்கின்றேனே—உண்டோ இதிலும்விந்தை... .. (ஆந்த.)

அட்டவணை.

விஷயங்கள்.

பக்கம்.

கடவுள்துதி.....	கக
விளம்பரம்.....	கக
ருக்குவேத விளம்பரம்.....	கஉ
தத்துவபோதினி.....	கங
பெண்களுக்குக்கல்வி.....	கச
சத்தியதீபம்.....	கௌ
பகவத்கீதை.....	க0ரு
அர்த்தசாஸ்திரம்.....	க0கூ
கடோபநிஷத்து.....	கக0
சரித்திரம்.....	ககக

கக. பிரகிருதிசாஸ்திரம்.....	ககஉ
கஉ. விதவாவிலாஹம்.....	ககச
கங. பழமொழிகள்.....	ககரு

விளம்பரம்.

இந்தச் சென்னைத் தத்துவ போதினி
யை வாங்க மனமுடையவர்கள் மயிலாப்
பூரில் வேதஸமாஜத்தின் காரியதரிசியாகி
ய—வைகோர்ட்டு வக்கீல், வ. இராஜகோ
பாலாசாரியருக்கு, எழுத்து மூலமாய்த்
தெரிவித்துக்கொள்ளவேண்டியது.

இதற்குச் சந்தாவிவரம்.

சென்னைப்பட்டணத்திலுள்ள
வர்கள் வருஷம் ஒன்றுக்கு
ரூபாய்..... க - ௮ - ௦
அதற்கு வெளியிலுள்ளவர் த
பால் கூலியுடன் சேர்த்து
வருஷம்ஒன்றுக்கு ரூபாய். ௨ - ௦ - ௦
பத்துபிரதிகளுக்கு அதிகமாய்
வாங்கும் வெளியிலுள்ளவ
ர்கள் தபால் கூலியுடன்சே
ர்த்து வருஷம் ஒன்றுக்கு
ரூபாய்..... க - ௧௨ - ௦

இதற்குச் சந்தாதார்கள் தங்கள் சந்
தாக்களை யந்தந்த வருஷத்தில் முன்ப
ணமாய்க் கட்டவேண்டியது. மேமாசத்
துக்கு மேமாசம் இதற்கு வருஷமாய்க்
கொள்ளவேண்டியது. வருஷம் நடுவில்
வாங்கத் தொடங்குவோர் வருஷத்திய
சந்தாவும் கொடுக்கவேண்டும்.

வெளியிலிருந்து சந்தா அனுப்பவே
ண்டியவர்கள் தபால்முத்திரைகளனுப்ப
லாம். ஆனால், அப்படி யனுப்பப்படும்
முத்திரைகளை மாற்றுவதற்காக, ரூபாய்
ஒன்றுக்கு-ஒரு அணு வீதம் வட்டம்சே
ர்த்து அனுப்பவேண்டியது.

இந்தப் பத்திரிகையின் சந்தாதார்க
ளும், பங்குக்காரர்களும், இடம்மாறும்
போது அந்த விவரத்தை தயையசெய்து
காரியதர்சிக்குத் தெரிவிக்கவேண்டியது.

ருக்குவேதவிளம்பரம்.

நம்முடைய வேதங்கள் நாள்தோறு
ம் மலினமாகிக்கொண்டு வருவதை அறி
யாதவர்கள் ஒருவருமில்லையல்லவா? ஆ
தியோடந்தமாக எந்தவேதத்தினுடைய
மூலமாவது கிடைப்பது அரிதெனில், பா
ஷியங்களோடு வேதங்கள் கிடைக்குமா
வென்பதைவிசாரிக்கவேண்டியதில்லையே
ஆகையால் ஒருநாளும் நம்முடைய வேத
ங்களுக்கும் பாஷியங்களுக்கும் லயமில்
லாமலிருக்கும்பொருட்டுத், தகுந்த பண்
டிதர்களுடையசகாயத்தைக்கொண்டு, அ
வற்றை நாளாதியில் பிழையற அச்சிட்டி
முடிக்க நிச்சயித்திருக்கிறோம்.

புஸ்தகம் முழுமையும் அச்சிட்டு மு
ந்தபிறகு ஒரேதரமாய் விற்கும்படித்
ல் வாங்குவோருக்கு வெகு பளுவாயி
க்கும். அப்படி அதிகவிலை கொடுத்து
வாங்குவோரும் பெரிய புஸ்தகங்களை
பார்த்தமாதிரத்தில் மலைத்து, சோய்
லடைந்து பயனை யிழக்கும்படி நேரிடு
ம. ஆகையால் வருஷம் ஒன்றுக்கு இவ்வ
வு சந்தா கொடுப்பவர்களுக்கு, நாங்க
மாதந்தோறும் இத்தனைபக்கம் அச்சி
டுக்கொடுக்கிறதென்று ஏற்பாடுசெய்து
கொண்டால் வாங்குவோருக்கு ப
தோன்றாமலிருப்பதுமன்றி, மறுமாத
திய பிரதி வருவதற்குமுன் அந்தந்த ம
தத்திய பிரதியைப் படித்தாயிருக்கு
ஆகையால் பிரகிருத்தத்தில் ருக்குவேத
முழுமையும் அச்சுக்கு சித்தமாயிருக்
றபடியால், முதலில் அதை யடியில்
ருகிற நிபந்தனைப்படிக்கு அச்சிட நிச்ச
யித்தோம்.

க. ருக்குவேதத்தை கிரந்த எழு
தில் சுவரங்களுடனும், வித்தியாரணி
பாஷியத்துடனும், நல்லகடிதாசியில் அ
காய் அச்சிட்டு மாதம்ஒன்றுக்குத் தத்த
வபோதினியைப்போன்ற நார்பத்தொ
டுபக்கங்கள் வீதம் சந்தாதார்களுக்கு
கொடுத்துவருவோம்.

௨. இதை வாங்க விரும்புவோர் வ
ஷம் ஒன்றுக்குப் பிரதியொன்றுக்கு ரூ
ன்று ரூபாய்வீதம் முன்பணமாகச் சந்த
செலுத்தவேண்டியது.

௩. சென்னைப்பட்டணத்துக்கு வெ
ளியிலிருப்பவர்கள் மேற்கண்டபடி ச
தா கொடுப்பதுந்தவிர தபால் கூலிக்கா
வருஷம் ஒன்றுக்குப்பன்னிரண்டு அணு
கொடுக்கவேண்டியது.

௪. ஐந்து பிரதிகள் ஒருமிக வர
கும் சந்தாதாருக்கு நான்கு பிரதிக
ன் விலைக்கு ஐந்துபிரதிகள் கொடுக்க
படும்.

௫. இதற்கு டிசம்பர் முதல்
தல் நவம்பர் நடு வரையில் வருஷம்
ய்க் கொள்ளவேண்டும்.

௬. முதல் பிரதி நாளது டிசம்பர்
முதல் தேதியில் அனுப்பப் படுமா

ல் கையொப்பம்செய்ய விருப்பமுள்
வர்கள் வருகிற நவம்பர்மாதம் கருவ
நள்ளாக அவரவருடைய சந்தாவைத்
தால்கூலியுடன் சேர்த்துச் செலுத்த
பண்டியது.

எ. அதற்குப்பிறகு கையொப்பம் செ
லோருக்கு முன்மாதங்களின் பிரதிகளி
ந்தாலமத்திரம் கிடைக்குமேதவிர மு
பாகங்களையும் சேர்த்துக்கொடுக்க நா
கள் உடன்படமாட்டோம்.

இதற்காக ஒரு பைசா அளவும் நாங்க
லாபம் வைத்துக்கொள்ளாமல் வெகு
மாய் விற்கிறோமென்பது அவர்களுக்
த் தானாய்விளங்கும்.

த த் து வ போ தி நி.

சோதர்களே, கடந்த விரண்டுபத்திரி
களில் சத்தியதிபத்தைக்குறித்து சில
ஸ்தாபம் செய்தோ மல்லவா? இனிஅ
விதமாகப்பொழுதுபோக்களங்களுக்கு
ஷ்டமுமில்லை, அவகாசமுமில்லை. நாம்
க்குள்ளிருக்கும் சில்லவைவழுக்களைத்
தூதிக்கொள்ளாமலும், நமது தேசத்
ச சிறுவோர்களுக்கு மதவிஷயத்தில்
குத்தவிதமாய்க் கல்வியளிக்காமலும், அ
லார் நிந்திக்கிறார்களேயென்று வருந்து
து பிரயோஜனகாரியமல்ல. ஆனால் நம்
ம நிந்திப்பவர்களிடத்தில் இவ்விதப் ப
துகளில்லையாவென்றாலோ, அயலாரிட
தில் தோஷங்கவிருப்பதே நம்மிடத்தி
ம் தோஷங்கவிருக்கவேண்டுமென்பத
குப்பிரமாணமல்ல. எவ்வித வேற்பாடு
நம் காலத்தால் கெடுவது சுவபாவமா
வும் அவை கெடத் தொடங்கும்போ
த சீர்திருத்தப்படுகுவது அறிவோடுபொ
ந்திய புருஷஸ்க்ஷணமாகும். அயலாரி
த்திலிருக்கக்கண்டுநாம் நகைக்கும் குற்
ங்களே நம்மிடத்தி வீருக்கின்மனவெண்
அயலார்சொன்னால், நமக்குக்கோபம்வ
வது சகஜமாயிருக்கிறது. ஆகிலும் தீர
யாசிப்போமாகில் நமது கோபத்திற் கு
மேயென்றி பிறர்தாஷ்ணையிற்குற்றமில்
யென்று தானாய்விளங்கும். திருடாதே
ன்கிறபேச்சு கள்ளன் வாயால் வருவதி
ல் அதிகுலடங்கியிருக்கும் நீதிக்குத்தான்

குறைவோ; அதையனுஷ்டிப்பவற்குத்
தான்குறைவோ; இவ்வுண்மையைஒருவி
ஷயத்தில் சம்பந்திக்காமல் சொல்லும் வ
ரையில் சரியாய்த் தோன்றுமாகிலும், அ
தை யொரு ஆசாரத்துடன் இணைத்துச்
சொல்லும்போது இவ்வுண்மை தோற்று
துரபிமானம் ஜயிப்பது எல்லோருக்கு
மவெளிச்சம். ஆகையால் இவற்றைச் சீர்
துக்கியும் அப்பன்வெட்டின் கிணறென்
றுஅதில்விழுந்துசாகலாகாதென்கிறவும்,
சேற்றிற்பிறந்தாலும் செங்கழுநீர் கிராகி
யமேயென்கிறவும், உண்மைகளை மனதிற்
கொண்டு அதற்குத்தக்கபடி நடப்பதே க
ல்வியின் பிரயோஜனமாம். மனிதற்கு உ
பதேசத்தால் தெளிவு பிறக்கிறதென்பது
ன்கதேசம் உண்மையேயானாலும் ஆத்ம
சோதனையே அதற்கு முக்கியகாரணமெ
ன்று விளங்கும். இந்தச் சோதனையில்லா
தவர்கள்தான் என்னப்பன் கூழ்குடித்தப
டியால் நான் சோறுதிற்பது பிசகென்
றுகொள்வதுமன்றி, சோறுதின்னும்படி
யாராவது பாதிப்பார்களாகில் அவர்களை
யுங்கொன்று தாங்களுமிறந்தாலுமிறப்
பார்களேயன்றி, சோறுதின்ன ஒப்பமாட்
டார்கள். விதியாய்வந்த சங்கடங்களை நி
வர்த்திக்க எத்தனிக்கும்முன் நாமாயெடு
த்துத் தலையில் போட்டுக்கொள்ளும் சங்
கடங்களின் சுவரூபத்தையாவது சற்று
யோசிப்போமாகில் நமது நடத்தைதான்
பிசகோ; அயலார் நிந்தனைதான் பிசகோ;
வென்பது தானாய்விளங்கும். உலகத்தில்
நீதிக்காவது சாஸ்திரவிதிகளுக்காவது வி
ரோதமான காரியங்களைச் செய்யக் கூடா
தென்பது சகஜமே. அவற்றிற்கு விரோத
மாயிருக்கும் காரியங்களையும் செய்யவே
ண்டுமென்றும், விரோதமாயில்லாத காரி
யங்களையும் செய்புக்கூடாதென்றும்சொ
ல்வது வெகு புதுமையாயிருக்கிறது. இ
வைகளெல்லாங்குறித்துப்பிரகிருத்தத்தில்
விசாரிக்க அவகாசமில்லை யாயையாலும்,
ஒருவிஷயத்தைக்குறித்து இருக்கூடியார்
செய்யும் வாதங்கையுங் கேட்பதில் வெ
கு பிரயோஜன முண்டாகையாலும், நம்
மவர்களுக்கும் கிரிஸ்துவர்களுக்கும் நட
க்கும் ஸம்வாதத்தை இதில் அச்சிட நிச்ச

யித்தோம். இப்படிநிச்சயித்த சங்கதியைக் கடந்தபத்திரிகையிலே குறிப்பிட்டிருந்தபடியால், நம்மவரில் சிலர் ஒரு உத்தரம் எழுதியிருக்கிறார்கள். அதையும், சத்திய தீபக்கர்த்தருடைய விசாரத்தையும், இதில் அச்சிட்டிருக்கிறோம். நாங்களெடுத்த காரியங்களே எங்களுக்கு உத்தேசிய மாயால், அப்படியெழுதப்படும் உத்தரங்கள் வெகுநீண்டதாயிருக்கும்படித் தில் இதில் பிரசுரப்படுத்த சாத்தியமாபிராது. ஆகையால் நம்மவர்களுக்காக இதில் மூன்றுபக்கங்களும், கிரீஸ்துவருக்காக மூன்றுபக்கமும் கொடுக்க நிச்சயித்திருக்கிறோம். பிரகிருதத்தில் இவ்விரண்டும் வெகு நீண்டதாயிருந்தபோதிலும், இந்தத்தடவைமாத்திரம் இரண்டையும் பிரசுரம் செய்கிறோம். இனி மேற்கண்ட பிரமாணத்துக்குமேல் இடம் கொடுக்கமாட்டோம்.

பிரகிருதத்தில் தொழாரர் அனுப்பிய உத்தரத்தில், எங்கள் அபிப்பிராயங்களை யும் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. உபயத்திராரும் எழுதுவதை ஜனங்களே பார்ப்பார்களாகையாலும், எங்களுக்கு கவகாசமில்லாமையாகையாலும், எங்களுக்கு இதை விட வேறே முக்கியமான காரியமிருக்கிறபடியாலும், அப்படிசெய்வது அவசிய மென்றும், சரிப்படாதென்றும், குறிப்பிடவேண்டியிருக்கிறது.

பெண்களுக்குக்கல்வி.

(தொடர்ச்சி.)

கடந்த பத்திரிகையில் பெண்கள் கல்வியினால் அவர்கள் குடும்பத்துக்கு விளையத்தக்க பயன்களளிற் சிறிதைக் கூறினோமல்லவா? இனி மற்றவற்றை விசாரிப்போம்.

இம்மானிடப்பிறப்பில் பிறருதவியின்றி ஒருவரும் தமது உயிர்வாழ்க்கைக்குரிய பல காரியங்களில் சிறிதேனும் திருப்திகரமாய் முடிந்துக்கொள்வது அருமையாகையாலும், நாம் நாள்தோறும் ஞானத்திலும், செல்வத்திலும், சவுக்கியத்திலும், விருத்தியும் மேன்மையும் அடையவேண்டுமென்பது கடவுளின் கருத்தாகையாலும், அக்கருத்து பயன்பெறும்பொருட்டு பெற்றோர் பிறந்தோரென்றும், ஈவோர் இரப்போரென்றும், யஜமா

னர் சேவசரென்றும், இஷ்டமித்திரர்களுள்ளும், இன்னம் பற்பலவிதமான அநுகோடி பரஸ்பர அனுபந்தங்களை அவர் படுத்து அளித்திருக்கிறான்பது அனுபவத்தமாக விருக்கிறது. தேசத்தில் நாகரி விருத்தியாகுந்தோறும், இந்த அனுபந்தம் அளவற்றவாக உண்டாகுமாயினும், ஸ்ரீராமநாதபுரம் நாகரிகமற்ற தேசங்களிலும் ஸ்ரீராமநாதபுரம், தேவநாதபுரம் என்கிற இவ்விரண்டுவகை பார்த்தவங்களில்லாமல் பாரதாசையால் இதர அனுபந்தங்களைக்கொண்டும் இவை சரவோத்திருஷ்ட மானவென்று ஏற்படுகிறதல்லவா? இவற்றில் வொன்றாலே விளையத்தக்க பயன்கள் வராம்கோசரமெனில், இரண்டும் ஓரிடத்தில் மைந்திருந்தால், அவற்றால் விளையும் பயன்களை நிரூபிக்கவும் வேண்டுமோ? இவ்வாறு அமைப்பு நேரிடுவது வெகு அருமையாயல்லவா, தாயும் பிள்ளையுமானாலும் வயிறும் வேறென்கிற பழமொழி யுடையிற்று. இதே பொருளை “கணவனு” “விளையுமானாலும் வாயும் வயிறும் வேறு” என்கிற வாக்கியத்தால் ஏன் விளக்கவில்லையென்பதை சற்று யோசிப்போமாகில், பெற்றோர் பிறந்தோர்க்கு தேவபார்த்தவம்மதிரமும், நண்பருக்குள் ஸ்ரீராமநாதபுரம் மாத்திரமும் இருக்கையில், கணவன் மனைவிகளிடத்தில் இருவகை பார்த்தவங்களும் மைந்திருப்பதால் இவ்வமைப்புக்கு நேரில்லை யென்றும், எத்தேசத்திலும் எந்தத்தத்திலும், மனைவி கணவனிலும் வேறென்றும், அவன் சீரத்திற் பாதியே அளென்றுங் கொள்ளப்பட்டிருக்கிற படியிலும், இந்த வேறுதவால் கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் வாய்வேறு வயிறு வேறென்பது பொருந்தாதாகையாலும், பெற்றோர் பிறந்தோருக்குள்ள அனுபந்தமும் இதற்குத் துழந்ததென விளக்கும்பொருட்டு இப்பொழுது வந்ததெனக் கொள்ளவேண்டியிருக்கும். நண்பர், சுற்றத்தார், இவ்விருவரும் அடையத்தக்க பயன்களையெல்லாம் கற்றுணர்ந்த பெண்டிராலும் அடையக்கூடியதாகையால், பிரகிருதத்தில் ஸ்ரீராமநாதபுரத்தால் அடையத்தக்க பயன்களை விசாரிப்போம்.

கற்றுணர்ந்த பெண்டிர் துக்க நிவர்த்தமும், சந்தோஷவிருத்திக்கும் காரணமாகும். மனிதருக்கு உரித்தான பிண்களிலெல்லாம் மாரடைப்பு, கீரடைப்பு முதலிய அபாயவியாதினைப்போல் கொடியதொன்றுமில்லை. மனவடைப்பு இத்தன்மையதென்பதற்கோர் திருஷ்டாந்தம் கூறவே

நவருக்கு ஏககாலத்தில் ஒரு துக்கம்வந்
றுகும்போது, ஒருவன் வாய்விட்டழுது,
ஒருருவன் துக்கத்தை வெளியிற்காட்டா
ல், மனதிலே வருந்திக்கொண்டிருக்கும்ப
த்தில், வெளியிட்டுப் புலம்பினவனுக்கு
தக்கம் விளையில் மாறுவதுமன்றி அது ஒழி
தமேல் வேறுதுன்பமில்லாம லிருப்பான்.
ஒருருவனோவெனில், அவன்துக்கம் உள்
ச்சுலைப்போல் உடலெல்லாம் வறட்டிவி
டி, தானும்வ்வுடலில்நின்று, தள்ளுந் துன்
பீய்ந்து, அனியமாம் பினியனைத்தும், ஆத்
ததைத்துநிற்க, அவனொரு நினைவுமின்றி,
நன்னமும் வெறுத்துவிட்டு, மக்கள்மேலா
சமின்றி, மனதினில் விருப்பமற்று, இன்ப
ம் உலகந்தன்னில், இல்லையென்றெண்ணிக்
காண்டு, இப்பவோ பின்னேதானோ, இறக்
லாமெனவிருப்பான். நமது உடலை வருத்
தம் பல நோய்களுக்கும் மருந்துகளிருப்ப
போல், மனவருத்தத்தை நிவர்த்திக்கவும்
நர்க்கமுண்டு. பெறவரும்பின்னேபெண்டிர்,
பற்ற தாய்தந்தைமாரும், அருமையாம்
சல்வப்பேறும், அடியுடனிறந்துவிட்டு, பிரி
னால் துன்பமுற்று, பணிகளும் வருத்தப்
பற்ற, பாலிகள் தாங்களப்பட்ட பாடெல்
ரமெண்ணி யெண்ணிக் கதறியே அழுது
காண்டு, கண்டவரிடமுறைத்து, கவலைகள்
னங்கள்தோறும், கழியவே மனதிலுள்ள
வெலா மொழித்துவிட்டு பலகாலம் வா
வாரன்றோ? இதிலுல்தான் சாதாரண ம
தீர்மாத்திரமேயன்றி, ஸ்தைரிய, தைரிய,
புரிய, பராக்கிரமாத் திரைகுணங்களில் சிற
த, அளவற்ற ராஜியங்களை யாண்டுவந்த
ரச கிரேஷ்டர்களும் தங்கள் மனக்கவ
ையைத் தீர்க்க நண்பரில்லாமல் முடியாதெ
று தேர்ந்து, தமக்குச் சமமான அர்தஸ்
ள்ள ஒருவரும் ராஜியத்திற் கிடையாவி
னும், சிலருடைய பதவியை உயர்த்தித் த
களுக்குச் சமமாயாக்கி, நண்பராய் வரித்
, மனதிலே வெளியில்விட்டுக் குறைகளைத்
ர்த்ததுகொண்டார்களென்று சரித்திரங்க
ால் தெரியவருகிறதல்லவா? ஆயினும் நட
ப்பன்பது இயற்கையிலே அமையவேண்டு
ம்யன்றி, நாம் வரிப்பதால் கிடையாதாகை
ால், வெகு சிரமத்தாலும், திரவிய விரய
சாலும், அமைத்துக்கொள்ளப்பட்ட நண்
யில் பெரும்பாலும் அவ்வரசர்களுக்குத் து
ராகம் செய்தார்களென்றும் அச்சரித்திர
களாலே வெளியாகிறது. ஆகையால் சா
ரண நண்பரைக்காட்டிலும், தேஹபார்
வமும் கூடியிருக்கும் மனைவிகளே சர்வசி
ரஷ்டமான நண்பராவாராகையாலும், ந
து ஈகதுக்கங்களில் அவர்கள் தவிர வேறொ

ருவருக்கும் சமமான பாகமில்லையாகையா
லும், நமது கேடே அவர்களுக்கும் கேடாவ
துபற்றி, அவர்கள் நமது கேட்டைக் கோர
மாட்டார்களாகையாலும், நம்முடைய கு
றைகளை யவர்களுடன் சொல்லி யாறுவதும்
நமக்குத் தேறுதலைக்கொடுக்குந் திறமையை
அவர்களுக்கு உண்டாக்குவதும், உசிதமாயு
ம் ஆவசியமாயுமிருக்கிறது. கல்வியில்லா
விடினும் பெண்டிர் நமக்குத் தேறுதல் அ
ளிக்கலாமே! இதற்கும் கல்வி வேண்டுமென்
பது புதுமையா யிருக்கிறதென்று சிலர் ஆ
க்ஷேபிக்கலாம். நமது மனதை வருத்துந்
துன்பங்கள் பலவிசை வெளியிற்சொன்னால்
நமது மானத்தையாவது பிராணத்தையாவ
து போக்கத்தக்கதா யிருக்குமாகையாலும்;
ஆகிலும் அதை வெளியிடாதவரையில் நமது
மனதின் புண்ணுரமாட்டா தாகையாலும்;
அதை வெளியிட்டாலும் துன்பம் அடக்கின
லும் துன்பமாய் முடியும். அதை மனைவியு
டன் ஏறுரைக்கக்கூடாதென்றாலோ, இதை
க்குறித்து ஒருகதையைக் கேட்போம். பல
தோழர்கள் ஒருக்கால் உற்சாகமாகப்பேசிக்
கொண்டிருக்கையில் பெண்கள்கேட்ட ரஹ
சியம் பஹிரங்கமாகையால், எவ்விதசங்கட
ம்நேர்த்தாலும் அவர்களுடன் ரகசியத்தைச்
சொல்லலாகாதென்று ஒருவன் சொல்லக்
கேட்டு மற்றொருவன் அதின் உண்மையை
ப்பரீக்ஷிக்க நிச்சயித்து, உடனே தன்வீட்டுக்
கு மீண்டு படுக்கையறையில் சென்று, கா
லோரி தலைபோர்த்துக்கொண்டு படுக்கையி
ல் கிடந்தான். பன்னிரண்டு மணிவரையில்
அவன் ஸ்நானத்துக்கு வராமையால் அவன்
மனைவி அவ்வறையில் நுழைந்து அவனந்தலை
மையிலிருக்கக்கண்டு அதற்குச் காரணமெ
ன்னவென்று பலவிதமாய் வருந்திகேட்டும்;
அவன் தனக்குப்பிரமாதமான விபத்தொன்
றுவந்துவிட்டதாயும் அதைப் பெண்பாலைந
ம்பிச் சொல்லக்கூடாதென்று விடையுறாத்
தான். பிறகு அவன் அதைத் தான் எக்காலத்
திலும் வெளியிடுவதில்லையென்று பிரமாண
ஞ்செய்து கொடுத்தமேல், அவன் தான்மூன்
றுமாதம் கர்ப்பமாயிருப்பதாய் அவருடன்
அதிரகசியமாயுறாத்தான். இச்செய்தியை
க்கேட்டமனைவி அதைவெளியிடுவதில்லையெ
ன்று பிரமாணஞ் செய்துகொண்டபோதிலு
ம், அண்டைவீட்டிலுள்ள அவருடைய அத்
தியந்தம் பிரியமுள்ள தோழிக்குமாத் திரம்
இவ்வாச்சரியத்தை விளக்கவேண்டுமென்று
மனம் பதைத்தபடியால், ஒருவழியும் போ
கமாட்டாமல் வெகுசங்கடப்பட்டிக் கடை
சியில் அத்தோழியிடத்தில் பிரமாணம்வாங்
கிக்கொண்டு அவளுக்குமாத் திரம் அதைப்

னாத்தான். அண்டைவீட்டுக்காரியோவெனில் அவளுடைய தோழிபிடத்தில் பிரமாணம் வாங்கிக்கொண்டு இன்னுள் பூர்ணகர்ப்பமா யிருப்பதாய்ச் சொன்னான். இவ்வாறே ஒரு வர் மற்றோருக்கு மேல்மேலும் பூரித்துச் சொல்லிக்கொண்டுபோகக் கடைசியில் அவன் அன்றுகாலைமை இரட்டைப்பிள்ளையைப் பெற்றதாக அரசனுக்கு எட்டி அவன் அவ்வாச் சரியத்தைப் பார்க்க பரிவாரங்களுடன் அவ்விட்டிற்கு வந்து அவனைநோக்கி அப்பா நீ பெற்ற இரட்டைப் பிள்ளைகளுங்கேயென்று கேட்க, அவன் நடந்த வரலாற்றையெல்லாம் விரித்துரைத்தான். பிறகு எச்சமயத்திலும் பெண்பாலை நம்பலாகாதென அரசன் நிச்சயித்துக்கொண்டு சென்றான்.

ஆகையால் நாங்கள் சொல்லும் சொல்லுக்குப் பொருளின்னதென்றும், பயனின்னதென்றும் அறியாதபெண்களை நம்பிப்பருஷர் ரகசியங்களைச்சொல்லி மனதாறுதல் எப்படிசாத்தியமோ? ஆனால் எல்லோரு மிப்படியே யிருப்பார்களா? உயிரைக்காட்டிலும் சொல்லை யதிகமாய்க் காக்கும் பெண்களில்லையோ வென்றால், அதை நாங்கள் மறுக்கவில்லை. ஆகிலும் இடமும் காலமும் அறிந்து பருஷர் மனதிற்கு இன்பமளிக்கத்தக்க ரசிகாளாய்ப் பெண்களில்லாவிட்டால் அவர்களிடத்தில் ருட்பு கொண்டாவும், மனதை வெளியிடவும் பருஷர் ஒப்புவார்களோ? இதைக் குறித்து சாதாரணமாய்ப் பெண்களே உரைக்கும் ஒரு கதையைக் கேட்போம். ஓரசன் கூத்திரிய வைசிய சூத்திர ஜாதிகளில் ஒவ்வொரு பெண்ணை மனஞ்செய்துகொண்டு அரசாண்பெருகையில் ஒருநாள் படுக்கைக்குச் செல்லும்போது, தம்மனைவிசைய மைத்துக் காலை நாலுமணிக்கு நான் வெளியிற் செல்லவேண்டிய வேலை யிருக்கின்றமையால் என்னைத் துயினின்றெழுப்பவேண்டும்; உங்களில் யாராவது முடியுமென்று கேட்க, அவர்களையவரும் நானெழுப்புவேன் நானெழுப்புவேனென்றார்கள். அவ்வேளையில் உங்கட்கு எப்படிக்கண்விழிக்குமென்று அரசன் கேட்க, கூத்திரிய வர்ணஸ்திரீ யானவள் விளக்கின் சுடர்வெளுத்துக் காட்டினால் விடிந்ததாய்ச் சொள்வேனென்றாள். வைசியஜாதிப் பெண்ணோவெனில், நான்மார்மீதணியும் முத்தஹாரம் குளிர்ச்சியாய்த் தோன்றினால் நான் உதயத்தைக் குறிப்பேனென்று விடை யுரைத்தாள். கடைசியில் ஒருக்காலமும் நாகனென்பதை யு கேட்டியாத சூத்திரசகி தனக்கு மலபாதை வரும்போது விடிந்ததாய்க் கொள்வனவென்று மென்றாள், அதைக்கேட்டு அரசன் நாம் ஜ

ன்மார்தரத்திற்செய்த பாவவசத்தால் லவ்வா இந்த அரசிக சார்வபவியை மணம் செய்யும்படி நேரிட்டதென்று வெகுமனம் நுந்தினன். இவ்வாறு மனிதர் உருவையத்திரம் கொண்டிருக்கும் மிருகங்களுடையேசுவதே சரியல்லவென்று நினைத்து “விசைலக்ஷித்வ நிவேதனம் கிரவிய” “க, மாலிக, மாலிக,” (அரசிகர்களிடத்திலுந் கவிதாசாதுரியத்தைக் காட்டும்படி யெனவே) “லைமில் எழுதாதே, எழுதாதே, எழுதாதே” என்று கவிகள் மும்மடங்குரைத்தார்களா? அவர்களைக் கட்டிக் குலாவி சரசமாடி ரயங்களைச்சொல்ல கற்றுணர்ந்த யாருக்குத் தான் மனமொப்பும். இப்படிக்கன்றி பெண்களை நன்றாய்க் கற்பித்து, யுக்தாயுக்த விதேனத்தை யுண்டாக்குவோமாகில் அவர்களாரியங்களின் சுவபாவத்தையும், அவற்றுவினையும் நன்மை தீமைகளையும், அவற்றுமுடிப்பதற்குரிய நல்ல மார்த்தங்களையும் நின்றுகொண்டு, அவர்கள் கணவர்களின் ஹைகளை நீக்குவதமாத்திரமேயன்றிச் சந்தோஷத்தை விருத்தியாக்குவார்களெனத் தற்கு சந்திரமதி, தமயந்தி, முதலிய வர்களுக்குறித்துக் கவிகள் வர்ணித்திருப்பக்காட்டிலும் விசேஷமாய்ப் பெருக்கிச் சொல்ல எங்களால் இயலுமோ? இப்படியின்றி ஒருத்திக்குச் சுவபாவமும், சிர்ஷைம் நல்லதாயிருந்தாலும், கல்வியறிவினாலுவினையத்தக்க யுக்தாயுக்த ஞானமில்லாவிடில் கணவர்கள் சந்தோஷத்தின்பொருட் அவர்கள் செய்யும் காரியமும் துன்பமேனைக்குமென்பதற்கு ஒரு திருஷ்டாந்தம் கூற இந்த பாகத்தை முடிப்போம். “என்மக” “படிக்காவிட்டால் பறவாபில்லை, அய்ய காராயிருக்கின்ற போ”வென்று வைஷ்வர்களில் வழங்குவரும் வசனத்தை யிதரும் கேட்டிருப்பார்களென்று நாங்கள் புகிறோம். இதைப்பற்றிதான் “சண்டத்” “வ வியாப்பியஜாதி விசேஷமே ஆசார்” “பருஷலக்ஷணமே” என்று ஒரு பண்டிதர்ரைத்தார். இப்படிப்பட்ட மேன்மையான குலத்தினுதித்த ஒரு மஹாஜனபாவன் தனபிதிருபிதாமகப் பிரபிதாமகாதிகள் செய்யாத காரியமாகிய கல்விப்பயிற்சியென்னும் து சம்பிரதாயத்தை அவலம்பிப்பது சரியல்லவென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, இயற்கையில் கட்டவுள் அளித்த ஞானத்தைக்கொண்டே அனைகருக்கு ஞானோபதேசம் செய்து ஞானக்கண்களைத்திறந்து,மோகூத்தாக்கு ராதாரிகொடுத்து, களையெற்றி வைத்தா இப்படிக்கு நடந்துவருகையில், உலகத்திலுள்ள மற்ற தொழில்களெல்லாவற்றிலும்

சாரிய புருஷத்தொழில் வெகுளனிதாக்கை
ரல் அவனுடைய சிஷியர்களெல்லாம் “ம
இண்டிகி மனமேபெத்தது” என்கிற வச
ப்படி சுவயமாசாரிய புருஷர்களாகி விட்
ார்கள். பிறகு ஜீவனோபாய மொன்றுமி
ல்லாமல், பலநாள் வருந்தியமேல், அவன் க
னெட்டபிறகு சூரிய நமஸ்காரம் செய்வ
போல் சங்கப் புருந்தான். ஆகிலும் வ
ச பரம்பரையாய் வந்த உலக்கைக் கொழு
துபோன்ற புத்தியில் ஒருமுத்தம் துழை
மைகண்டு, வெகு சோகமடைந்து, “ஆகி
லும் பரவாயில்லை. சிரஸ்தாகோனய்யந்
காரிடத்தில் உமேதுசெய்து, ஒரு உத்தி
யோகம் சம்பாதித்துக்கொள்வோமாகில்,
நமது காலத்தைச் சுலபமாய்க் கழிக்கலா
மெ”ன நிச்சயித்துக்கொண்டு, அப்படியே
சய்தான், பணக்கொழுப்புக் கண்டெரியா
தன்கிற உண்மைக்கிருபிடமாகிய அந்தப்
பரிய மனுவியனிடத்தில் பலகால் காத்தி
ந்தும் கேள்விமுறையில்லாம லிருந்தது.
அப்படி யிருக்கையில் ஒருநாள் காலமை அ
தப் பெரியமனிதன் தெருத்தின்னையிலிரு
து வீணையை மீட்டிக்கொண்டிருக்கக்கண்
ட ஆசாரிய புருஷன் வெகு பரதவித்து “இவ
னோனிவ்வளவு வருத்தப்படுகிறார். நம்மிட
த்தில் கொடுத்தால் நிமிஷத்தல் ஒடித்து
விடமாட்டோமா” என்று யோசித்துக்கொ
ண்டிருக்கையில், உத்தியோகஸ்தன் வீணை
யை அவ்விடத்தில் வைத்துவிட்டு ஏதோ ஒரு
சாரியமாய் ஊட்டுக்குள் சென்றான். அவன்
நேவதற்குள்ளாக ஆசாரியபுருஷன் அதை
னதுதுண்டாய் ஒடித்துவைத்தான். வெளி
யில்மீண்ட உத்தியோகஸ்தன் அதைக்கண்டு
வெவ்வேலைசெய்ததாரென்று வெகு கோபமா
யுக்கேட்ட, ஆசாரியபுருஷன் வெகு சந்தோ
சமடைந்து “ஒருநாளும் நம்முடன் பேசா
தவன் தன் காரியவசத்தாலல்லவா பேச
கிறான். நல்லதாகட்டும், நல்ல சமயம்
கேள்வந்தது” என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு
அய்யா இன்றுகாலமைமுதல் நீர் பிரயா
சைப்பட்டும் முடிக்கமாட்டாமற்போன
காரியத்தை ஒரு நொடியில் முடித்துவிட்
டேன் பாரும். இந்த வருத்தமறிந்தாவ
து எனக்கொரு உத்தியோகம் செய்துகொ
டுப்பீராகில் உமக்கு வெகு புண்ணியமுண்
டு” என்றான். பெண்கள் நன்றாய்க் கற்று
ணர்ந்தவர்களெனில் முன்னோர் செய்கைக
ளையும், அவற்றின் பயன்களையும் நன்றாய்க்
கண்ணும், திமைகளைத் தவிர்த்து, நன்மைக
ளையனுசரித்துத் தாங்களும் புகழடைந்து, கு
டும்பத்துக்கும் அளவுற்ற நன்மைகளை யுண்
டாக்குவார்களல்லவா?

சத்தியதீபம்.

“தத்துவபோதினியின் ஆதாரமற்ற
துஷணைகள்.”

“சென்ற சூன்மாதத்தின் சத்தியதீபத்
தில், இச்சென்னையம்பகியில் சிலமாதங்
களுக்கு முன் துதனமாய் ஏற்பட்டவேத
சமாதத்தைப்பற்றியும் அந்த சமாதத்தா
ரால் மாதந்தோறும் பிரகாரஞ்செய்யப்ப
டுகிற தத்துவபோதினியைப்பற்றியும் இ
ரண்டொரு விஷயங்களை எழுதியிருந்
தோமல்லவா?

தத்துவபோதினியில் இயேசுநாத கதாப்
ரசங்களை நிந்தித்தல் மிகுந்த கல்வித்தேற்
றத்தையுடைய இவர்களது கௌரவத்திற்
குத் தக்கதன்று. கல்வித்தேற்றத்தையுடைய
இவர்களே இந்த அபவாதஞ்சொல்லத் து
ணிவுறுவார்களேயானால், பாமரஜனங்கள்
எதனைத்தான் சொல்லத் துணியார்கள்! இவ
ர்களே இயேசு மதாபிமானிகளை இவ்வாறு
துணித்தல் “நியாயமா, தர்மமா, கடவுளுக்குத்
தான் இஷ்டமா?”

என்று நாங்கள் எழுதியதற்கு நாளது
மீ ௭௮ வெளிப்பட்ட தத்துவபோதினி
யில் பிரதியுத்தரம் எழுதியிருக்கிறதென்
று கேள்வியுற்று, அதனை வருவித்து வா
சித்தோம். முன் நாங்கள் தீர்மானித்தபி
ரகாரமே இவர்களோடு வாதுசெய்ய எங்
களுக்குச் சிறிதும் மனமில்லாவிடினும்,
இரண்டொரு விஷயங்களைக்குறித்து “ஆ
தாரமற்ற துஷணைகளின்” உற்பத்திஸ்
தானத்தை எமது சுதேசநண்பர்கள் யா
வருக்கும் தெரிவிப்பது எமக்கு அவசிய
மாகத் தோற்றுகின்றது.

வேதசமாதத்தின் காரியதரிசிக்கு எங்
களால் அனுப்பப்பட்ட சத்தியதீப சுஞ்
சிகை “துதுவந்துபோலும் காண்கிற
து” என்று எழுதியிருக்கிறார்கள்.

நித்தியஜீவ பரமேஸ்வரன் ஸ்ரீ கிறிஸ்து
இயேசுபகவான், — சுத்தபரிசுத்த ப்ர
மார்த்த தத்துவபோதகன் — பாபசாப,
மரண, நரகாதிகளின் திறவுகோலுடைய
பரமநாயகன், — சுத்த தத்துவமாவே
ஜெகத்சர்வமும் செய்து, யாவையும் நல்
லதென்று கண்டருளிய கண்ணன், — அ
சுத்த தத்துவமாகி, அதற்கே அடிமைப்
பட்டுப்போயின் மக்களுயிர்களைப் பொ

ன்னினாலுமல்ல, வெள்ளியினாலுமல்ல, தனது திவ்விய திருத்தமே மூலியங்கொடுத்து மீட்டருளிய தீனதயாளன்,—அழையாத வீட்டிற்கே துழைகின்ற சம்பந்தி. அவனது அருளினாலியற்றப்பட்ட இச்சத்தியதீபம் தூதுவர்த்துபொலும் என்பானேன். எங்களை யாட்சொண்ட அருமைநாயகனது அற்புத காருண்னியத்தை விளக்கும்பொருட்டுத் துதேவர்ததென்க.

“பாதிரிகளுடைய ஆதாரமற்ற தூஷணை” என்று ஏன் சொல்லப்படுகின்றவெனில், காக்கைக்குத் தன் குட்டி பொன் குட்டியென்கிற நியாயத்தை சற்றும் மனதிற்கொள்ளாது, இப்பாதிரிமார்கள் தங்கள் மதத்தைக்காட்டிலும், ஹிந்துமதத் தாழ்ந்ததல்லவென்று நன்றியறிந்திருந்தும், பொழுதுவிடிந்து அந்திபடும்வரையில் வேறுகாரியமன்றி ஹிந்துமதத்தை தூஷிப்பதையே தொழிலாகக்கொண்டு நம்முடைய சிறியோர்களை மதமயக்கி, வஞ்சித்து வலையை வீசி, நமது குடிகளைக் கெடுப்பது நல்லகாரியமென்றும், அதை நாங்கள் வெளிப்பட வுரைப்பதுமாத்திரம் நின்றதென்றும், சொல்வது எவ்வளவு நியாயமோ, எங்கள் புல்லறிவுக்கெட்டவில்லை”

என்றெழுதியிருக்கிறார்கள். இந்த அபவாதங்களின் கொடுமையைத் தீர வெடுத்து, எழுதி விளக்குவதற்கு இப்பத்திரிகையில் இடமின்மையால், இத்தருணத்தில் இரண்டொரு விஷயங்களை மாத்திரம் சீர்தூக்கி விவரிப்போம்.

“பொழுதுவிடிந்து அந்திபடும்வரையில் வேறு காரியமன்றி, ஹிந்துமதத்தைத் தூஷிப்பதையே தொழிலாகக் கொண்டு &c.” என்னும் இவ்வாக்கியத்தினால் ஸ்ரீ இயேசுநாத கதாப்ரசங்கிகள், பொழுதுவிடிந்து அந்திபடும் வரையில் தூஷணப் ப்ரசனஞ் செய்கிறார்களென்றும், வேறு காரியமன்றி தூஷணப் ப்ரசனஞ் செய்கிறார்களென்றும், ஹிந்துமதத்தைத் தூஷிப்பதையே தொழிலாகக் கொண்டிருக்கிறார்களென்றும் விளங்கும். இவ்வொவ்வொன்றிலுமுள்ள தோஷங்களைத் தனித்தனி எடுத்து நன்கு விளக்குவோம்.

க. பொழுதுவிடிந்து அந்திபடும்வரையில் தூஷணப் ப்ரசனஞ் செய்கிறார்கள். அப்படி “பொழுதுவிடிந்து அந்திபடு

ம்வரையில்” ப்ரசனன்க்கிற ஸ்ரீ கிறிஸ்துநாத கதாப்ரசங்கிகள் ஒருவரேனும் இந்நாட்டில்லை. அப்படிச்செய்வது சப்ததேக சம்பந்திகளாயிருக்கிற மனுக்களுக்குச் சாத்தியமன்று. இவ்வுலகோர்களுக்கெல்லாம் இரக்சுண்ணிய ராஜராஜேஸ்வரராய்த் தரு அபதாரஞ்செய்தருளிய பசுவான்ருவரோ, ப்ரசனைகள் ஞானரவிதர்களாய்தினைத்து மடிந்துபோவதைச்சண்டு மொழுகி பொழுதுவிடிந்து அந்திபடும்வரையில் அவர்களுக்கு ஞான அமிர்தத்தைப் பகிர்ந்து உண்பித்து, அளவிற்பாஜனோபகாரமான காரியங்களைச் செய்து இராபுழுவதும் அவர்களுக்காக அருமையான தவம் புரிந்தருளினவர். அவர்திவ்விய ப்ரமாணங்களைக் கைக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீ இயேசுநாத கதாப்ரசங்கிகள் தங்கள் சமாதானப் ப்ரசு செய்தருளியுண்ணமே ஓய்வுசாய்வின்றி இத்தேசவாசிகளுக்கு இரக்சுணைகளை யெடுத்த ப்ரசனன்க்கவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தைப் பூரணமாய்க் கொண்டிருந்தபோதிலும், இந்நாட்டில் தகித்தெரிக்கிற சூரியனது தீக்ஷண்ணியத்தால் தங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுவதற்குச் சத்தியற்றவர்களாய்த் துக்கித்து, காலையில் இரண்டொரு மணிநேரமும் மாலையில் இரண்டொரு மணிநேரமும் வீதிகள்தோறும் போய், பசுவானுடைய திவ்விய கற்பனைவிதிகளைப் போதித்து வருகிறதென்றால் இந்நாட்டில் யாவருக்குத் தெரிந்த விஷயமே. ஸ்ரீ இயேசுநாத கதாப்ரசங்கிகள் எழுழுமையும் ப்ரசனஞ் செய்வதற்குச் சாத்தியப்படவில்லையென்று சஞ்சலமுற்று வருந்துகையில், இவ்வேத சமாதார்ததார் “பொழுது விடிந்து அந்திபடும்வரையில்” ஸ்ரீ இயேசுநாத கதாப்ரசங்கிகள் தூஷணப் ப்ரசனஞ்செய்து வருகிறார்களென்று சொல்லப் புகுந்தது சத்தியவிரோதமென்று அசுமிற நோக்குமியற்கையராகிய யாவரும் அறிந்துகொள்வார்கள்.

உ. வேறுகாரியமன்றி ப்ரசனன்க்கின்றார்கள்.

தத்துவபோதினியில் ஸ்ரீ இயேசுநாத

தாப்ரசங்கிளைப்பற்றி எழுதப் புகுந்த
அவர்களுடைய நித்தியவியாபாரங்க
ல் சதாம்ஸத்தில் ஓரம்ஸத்தையும் அ
யாதவர் என்று நினைக்கின்றோம்.

கன்மனப் பார்ப்பார் தங்களைப்படைத்
துக் காசத்தை என்செயப்படைத்தாய்:

ன்கிற வாக்கியத்தில் சிறப்பிக்கப் ப
டும், யாதாமொருவர் வீட்டில் சுபாச
ங்களால் பூச்சிற ஸ்வர்ஷ புஷ்பங்களைப்
றிப்பதற்கு,

ப்பா, சேஷா, வரதா, கிருஷ்ண, சுறுக்கா
புறப்படுங்கள் அப்பா ஓகோ ஐயங்காரே
னைவரும், வருங்கள்

ன்று விரைந்து அலைந்து ஓடி கைக்கு
ட்டினவனாயில் பறித்துக் கச்சத்திலிடு
கிக்கொண்டு, வீட்டிற்குச் சென்று வி
ரப்படைக்கத் தின்று, அக்கிராரத்தின்
னகன்தோறும் புரணி, வேறொரு சுவ
லின்றிச் ஓட்டாவி வீட்டுக்கொண்டு
இருக்கிறவர்களாகிய சிலமஹான்களை
போல இவர்கள் இராமல், நான்தோறு
குடும்பசமேதராய் வேதாத்தியயனந்
யது, பாடசாலைகளிலும், புஸ்தகசா
லங்களிலும், தேவாலயங்களிலும், நான்
தாறும் உழைத்துப் பிற நக்கு நன்மை
செய்வதுமன்றி, தங்கள் சங்கங்களைச் சா
ந்த குடும்பங்களுக்குப் பிரதிவாரமும்
பாய், அவர்களுடைய நேர்நிர்வாகங்க
ள் பார்த்து, புத்திமதிகளைச் சொல்லி,
ல்லொழுக்கங்களைப் பயிற்றுவிக்கச் செ
துவருகிற கிருஷ்ணிகள் இவ்வளவு அவ்வ
வு என்றுசொல்லலாமோ? ஆ! இவை
தாக்கிரந்தாவு! பலவித பிணியால் வரு
துகின்ற வியாதியஸ்தாக் ளிடத்தில், இ
ரப்பகலென்று பாராமல் சென்று, தங்க
ராலியன்ற உதவிசெய்து, அவரவர்கள்
லைமைக்கேற்க மகா வாக்கியங்களைக்
கொண்டு ஆறுதல் சொல்லித் தேற்றர்வு
செய்கிறதுமன்றி, இரண்டில் வருஷந்
தோறும் நடந்துவருகிற துணைத்தன பரி
கஷ்டங்களிலும், இத்தேசத்தின் அபிவிர்
கிக்கித்த மற்ரும் அனேக விஷயங்களி
லும் தங்கள் பாகத்தைப் பூரணமாய்ப்
பெற்று, அவைகளையும் வழுவின்றி நடத்
திவருகின்றார்களன்றோ? இவ்வெகுஜன

உபகாரிகள் “பொழுது விடிந்து அந்திப்
புகிற வரையில் வேறுகாரியமன்றி” தூ
ஷணப்ரவசனஞ் செய்கிறார்களென்பது
உண்மையானால் மேற்கூறியவைகள் கு
றைவின்றி நடந்துவருகிறதெங்ஙனம்?

ந. ஹிந்துமதத்தைத் துஷிப்பதையே தொ
ழிலாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நல்லது, இதுவாகிலும் உண்மையா
மோ? பார்ப்போம். ஸ்ரீ இயேசுநாதாதா
ப்ரசங்கிகள் ஹிந்துமதத்தை எவ்வாறு
துஷிக்கின்றார்கள். அவர்கள் ஹிந்து மத
த்தைப்பற்றி எடுத்துக்கூறுகிற விஷயங்
கள் ஆதாரமற்றவைகளா? அவர்கள்மேல்
இப்பொழுது நிபஞ்சொல்லத் துணிந்த
வேதசமாஜத்தின் சித்தாந்தமென்ன? சர்
வாண்டசராசரங்க ளனைத்தையும் படை
த்து, நிர்மல நிஷ்கள நிராலம்ப மூர்த்தி
யாய், எங்கும் வியாபித்து, விளங்குகின்ற
சாக்ஷாத் பகவானைவிட்டு, ஸ்ருஷ்டிகளா
யிருக்கிற விக்கிரகங்கள் முதலிய ஸ்வரூ
பங்களை வணங்குவதும், பொய், மொலை,
கள், களவு, காமாதிகளும் மன்னுயிருக்
கு அடாதவைகளென்றும். அவைகளை
யொழித்து சன்மார்க்கத்திலொழுதி, பக
வானை வழிபடுதல் வேண்டுமென்றும்,
ஜாதிவேற்றுமையையொழித்தும், தெள
ர்ப்பாச்சிய தசையிலிருக்கிற ஹிந்துஸ்தி
ரீகளுடைய நிலைமையைச் சீர்திருத்தவு
ம், அவர்களில் விதவைகளானோர்க்குப்
புனர்விவாகமுதலிய பாக்கியங்களை உண்
டுபண்ணவும் வேண்டுமென்றும், ஹிந்து
சமயாசாரத்தோடு கலந்திருக்கிற விபரீ
தங்ளையும் மூடபத்திகளையும் ஒழித்து,
தேசோபசாரமான இன்னும் பலநன்மை
களைச் செய்யவேண்டுமென்பதே யல்ல
வா? இந்தச் சித்தாந்தத்தில் ஹிந்துமதது
ஷணாயுண்டோ? சென்னை வேதசமாஜத்
தாரின் சித்தாந்த சங்கிரகமான இதனை
யல்லவோ ஸ்ரீ இயேசுநாத சதாப்ரசங்கி
கள் அனேக வருஷகாலங்களாய் ப்ரவச
னித்து வருகிறது.

ஒதியுணர்ந்தம் பிறர்குரைத்துந் தானட
ங்காப் பேதையிற் பேதையாரில்.

என்னுங் குறளின் கருத்தை யுணர்ந்து,
இச் சித்தாந்தத்திற்கேற்க நடப்பதற்கு

றுதியாய் ஆதாரமான மஹா வாக்கியங்களைபும், அவைகளில் விளங்கி நிற்கின்ற வேதபுருஷஞ்சிய ஸ்ரீ இயேசுபகவானையும் பற்றி கொள்ள வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்வதுதானே ஸ்ரீ இயேசுநாதகதாப்ரசங்கிஞ்ஞடைய ப்ரவசனத்தில் விசேஷம். தற்காலத்தில் இந்நாட்டில்புரவியிருக்கிற ஹிந்து சமயத்திற்கு ச - வேதங்களும், சு - சாஸ்திரங்களும், யிபு புராணங்களும், சுசு - கலைக்கியானங்களும், பற்பல இதிகாசங்களும், புழம்பெற்றோங்கிய சமயாசாரியர்களா வியற்றப்பட்டு வெகுஜன சம்மதத்தையும் பெற்றிருக்கிற அனேகம் ப்ரபந்தங்களும் இருக்க, அவைகளை எல்லாம் ஒழித்து, வேதங்களைக் கைக்கொள்ளுகிறவர்களைப்போல் அபினயித்து, அவைகளிலும் கலந்திருக்கிற கர்மகாண்டத்தைப் பெரும்பாலும் நிராகரிக்கத் துணிந்திருக்கிற வேதசமாஜத்தார், ஹிந்துமதத்துவேஷிகளாகாதிருக்க ஸ்ரீ இயேசுநாத கதாப்ரசங்கிகள்மாதிரம் இந்தத் தோஷத்திற்கு எப்படிப் பாத்திரராகிறார்களோ, அது “எங்கள் புல்லறிவுக்கு எட்டவில்லை”.

ஒருவேளை ஹிந்துக்களுடைய இஷ்ட தேவதைகளின் குணதீசயங்ளை ஸ்ரீ இயேசுநாதகதாப்ரசங்கிகள் எடுத்துச்சொல்வது தூஷணமாய்ப் பாவிக்கப்பட்டதோ? அப்படியானால் சதுர்வேதம், பாகவதம், பாரதம், இராமாயணம், ஸ்காந்தம், விஷ்ணுபுராணம், இலிங்கபுராணம், முதலிய புத்தகங்களில் இத்தேவர்களைப் பற்றிச் சொல்லியிராத விஷயங்கள் ஒன்றையேனும் ஸ்ரீ இயேசுமதாபிமானிகள் எவ்விடத்தேனும் எப்பொழுதேனும் உரைத்ததுண்டா? தாங்கள் சொல்லுகிற ஒவ்வொரு விஷயத்திற்கும், ஆதாரமின்னபுத்தகம், இன்னகாண்டம், இன்னபர்வம், இன்னவாக்கியம்என்று ஸ்பஷ்டமாயெடுத்து உதகரிக்கிறதில்லையா? அவ்வாறு உதகரிக்கப்படுகிற விஷயங்களில் தூஷணங்கள் இருந்தால், அப்புத்தகங்களை எழுதினவர்களும், அவைகளைப் பக்திவியனயத்தோடுவாசித்துநன்குமதித்துவருகிற அடியாரீகளுமே, உத்தரவாதிக ளாவார்.

இதையுணராது தன்னுரை, பொன்னுரை, பிறருரை, பெரும்புரை, என்றுவாக்கும் சுதுண சீலர்களைப்போல் வாதாவிதென்னே?

இத்தேசத்தின் வித்தியாபிவிர்த்தி முதலிய நன்மைகளை யுண்டெண்ணுவதற்கு முடிய துணைக்கருவிகளாயிருக்கிற இயேசுநாதகதாப்ரசங்கிகளை நிந்தித்தல் இவர்கள்கௌரவத்திற்குத்தக்கதன்று என்று நாங்கள் எழுதியதில்,

“முதலிய” என்கிற பதத்தில் அடங்கியிருக்கும் நன்மைகள் இன்னவென்று விளங்காமையால் அதை ஆமோதிக்கவாவது ஆகேபிக்கவாவது கூடவில்லை.

என்று தத்துவபோதினியிலெழுதியிருக்கிறது.

ஆகையினால் “முதலிய” என்கிற இப்பதத்தில் அடங்கியிருக்கும் நன்மைகளில் சிலவற்றைமாதிரம் எடுத்துச்சொல்லி முடிக்கின்றோம்.

ஹிந்துக்களுக்கு அச்செழுத்தை யுண்டெண்ணிக்கொடுத்தவர்கள் யாவர்? துணைத்தனத்தாருக்கும் தமிழெழுத்தை அச்சாகச் செய்துகொடுத்தவர்கள் ஸ்ரீ இயேசுநாத கதாப்ரசங்கிகளே. சுஎஅ0 - ம் ஆண்டிலும், சுஎக0 - ம் ஆண்டிலும், சுஅசு - ம் ஆண்டிலும் துணைத்தனத்தாரால் பிரசுரஞ் செய்யப்பட்ட கெஜெட் பத்திரிகைகளிலும், அறிச்சகைப் பத்திரிகைகளிலும் வழங்கியிருக்கிற தமிழெழுத்துகளைத் தரங்கம்பாடிமிஷன் அச்சுக்கூடத்திலிருந்து அனுப்பப்பட்டவை, அப்பத்திரிகைகளின் சஞ்சிகைகளைச் சம்பாதித்துப் பார்த்தால் இதன் உண்மை விளங்கும். நட்புக்கறபுக் காகிதஞ் செய்யும்படி உந்துக்களுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தவர்களு ஸ்ரீ இயேசுநாதகதாப்ரசங்கிகள்ல்லவோ ஹிந்துக்களுக்கு வாக்கியரூப வாசிப்பு கிரந்தங்களுக்கு வழிதிறந்தவர்களும் அவர்களையல்லவா? ஆத்திகுழமுதலிய கிறித்தவர்களும், குறள் முதலிய பெருங்கிரந்தங்களும் யாராலே அச்சப் பிரசுரத்திற்கும் சர்வ சாதாரண படனத்திற்கும் வந்தன? இத்தேயத்துத் தமிழ் சமஸ்கிருத முனிஷிகளில் பெரும்பான்மை

யார் ஸ்ரீ இயேசுநாத கதாப்ரசங்கிகளு
டய முனிவிகள்-அவர்களாலேயே மு
னுக்கு வந்தவர்கள். சர்வசாஸ்திரோப
ரசுமென்னப்பட்ட ஹிந்து வியாகரண
தர்க்கம் முதலிய சாஸ்திரங்கள் பிராம
ங்கள் பெட்டகங்களிலே இருந்தனவே
ன்றி, இங்கே யாருக்கு உபயோகப்பட்ட
ன? அவைகளை வைத்திருந்த பிராமண
ளுக்குப் பிரியமான பொன் வெள்ளிக
ர இறைத்து, அவைகளை வெளிக்குக்
காண்பவர்கள் யாவர்? மற்றும் இரு
காதிவேதங்களும், ப்ரசுதாரணணியமு
ண்டக முதலிய உபநிஷத்துக்களும், வி
ஷ்ணு புராணதிகளும், பாரதாதி இதிகா
ங்களும் யாவரும் எளிதில் வாசித்துண
ரும்படி யச்சியற்றினவர்கள் கல்குத்தா,
பிராமபுரம் முதலிய இடங்களிலிருந்த
ஸ்ரீஇயேசுநாதகதாப்ரசங்கிகளல்லவோ?
மீசாஸ்திரங்களும், பூகோளபடங்களு
ம் உண்டுபண்ணிக்கொடுத்தவர்கள் யா
ர்? சதுரகராதிசெய்தவர்தார்? ராடலர்
சதுரகராதி செய்தவர்தார்? வுன்சிலோஅக
தி இருடிமாருடையதன்றே யாழ்ப்பா
னத்துச் சுத்ததமிழகராதி பிராமணேத்
தமர்கள் செய்ததன்றே சரித்திரகிரந்த
ங்களும் முதல் முதல் ஸ்ரீ இயேசுநாத க
தாப்ரசங்கிகளாலேயே ஏர்ப்பட்டதென்
பதற்குச் சாஷியும் வேண்டுமா? சத்திபூ
ஜை, செடிலாடல், உடன்கட்டையேறல்,
கங்காதீர முதலிய இடங்களில் சிசுவதை
செய்தல், நரபலியிடுதல், வடமேற்குமா
காணங்களில் ஸ்திரீஹத்திசெய்தல் முத
லிய கொடுமைகள் ஸ்ரீ இயேசுநாத கதா
ப்ரசங்கிகளின் சுக்குரலினாலும், விடா
புயர்ச்சியினாலும் தொலைந்ததென்றிக.
அன்னியமதத்தை யவலம்பிப்போர்க்கு
ப்பிதிரார்ஜித ஸ்வதந்தரமும் ஹிந்துவித
வைஸ்திரீகளுக்குப் புனர்விவாக உரிமை
யும் உண்டானதும் இவர்களுடைய வி
டாமுயற்சியினாலன்றோ? இவர்கள் நீலகி
ரி மலையாள முதலிய தேசங்களில் மான
க்கேடாய் ஜீவிக்கின்ற ஜாதியார்களை யெ
ல்லாம் நாகரீகக் ளாக்கும்படி எத்தனை
யோ பிரயத்தனங்களும் பணச்செலவுக
ளுஞ் செய்துவருகிறார்கள். தேவபயமு

ம், மனித விசுவாசமும்ற்ற சில ஐரோப்
பியர்களாலும், துணைத்தன உத்தியோக
ஸ்தராகிய சில பிராமணர் முதலியோரா
லும், ஹிந்து ஜமீன்தாரிகளாலும் இத்தே
சத்துக் கிராமங்களில் வசிக்கும் ஏழைக்
குடிகளுக்கு நேரிடுகிற பற்பல சங்கடங்
களை யொழிக்க ஸ்ரீ இயேசுநாத கதாப்
ரங்கிள் செய்துவருகிற பிரயத்தனங்கள்
உலகப்ரசித்தியாமே.

பெண்கள் கல்விக்கு அவர்கள் இட்ட
அஸ்திவாரத்தின் மீது ஹிந்துக்கள் இப்
போது மேற்கட்டிடங்கட்ட மனமுள்ள
வர்களாய்விட்டார்களே! சென்னை வே
தசமாஜத்தி லினி சூத்திரப்பிரகிருதிகளு
ஞ் சேரவே சேருவார்களாகையால் அவ
ர்களுக்கும் ஸ்திரீகளுக்கும் வேதாத்திய
யன அதிகாரத்திற்கும்அவர்களாலேயே
பிரமாணம் உண்டாகப்போகிறது. கேவ
லம் வேதசமாஜத்துவே அவர்கள் பார
ம்பரிய சிஷ்டாசார ப்ரஷ்டத்துவ தோ
ஷமுடையாரென்று அவர்கள் உறவின்
முறையார் அசேஷமுங்கூடி அவர்களை
இனி யொருகாலத்து, ஒருவேளை பஹி
ஷ்காரம்பண்ணுவதாய் நேரிட்டால் லெ
கஸ்லோசை ஆக்டின் பிரயோசனத்தை
ஸ்ரீ இயேசுபகவானையும், அவரது திவ்
விய கதாப்ரசங்கிகளையும், மனதார நினை
த்துக்கொண்டு அனுபவிக்கவே அனுப
விக்கிறவர்களாவார்களே! இப்படியிருக்க
யோசிக்காமல் சத்தியவேத ப்ரம புருஷ
னுடைய தானபதிகளும், பிரதிநிதிகளு
மாகிய சுவிசேஷ சித்தாந்த சமயாசாரிய
ர்கள் இந்தத் தமிழ்நாட்டை இவ்வளவு சீ
ர்நிர்வாகத்திற்குக் கொண்டுவந் திருக்கை
யில், ஹிந்து ஜலோபகாரிகளாகிய அவா
களை நிந்திக்கவேண்டியகாரியம் என்னோ?
வளர்த்தக்கடா கையில் பாயத்தான் வே
ண்டுமோ!!

தத்துவபோதினியிற் கூறியிருக்கும் ம்
ற்ற அபவாதங்களை வருகிற மாதத்துச் ச
த்தியதீபத்தால் விளக்குவோம்.

ம-ர-ர - தத்துவபோதினி கர்த்தர்களே,
சோதரர்களே,

கிரிஸ்துமதத்தார் செய்யும் வீண்வாதங்க
ளைக் கண்டிக்க நீங்கள் மேற்போட்டுக்கொ

ண்டதைக்கண்டு நம்மவரில் வெகுபேர் சந்
துஷ்டி யடைந்திருந்ததுமன்றி, நமது தேச
த்துக்கு வந்தும் இந்ந் துஷ்டத்தில் ஏக
தேசமாவது உங்கள் நன்முயற்சியால் நீங்கு
மென நம்பியிருந்தோம். கடைசியில் நம்
பின்வரை நட்பாற்றில் விட்டவராக நீங்க
ளானதுமன்றி, மண்குதிரையைநம்பி ஆற்
றிலிரங்கிவராக நாங்களும் ஆகோம். ஆ
கிலும் நம்மவர்களானுபும் சஞ்சிகைகளை
மாத்திரம் பிரசுரம் செய்வதாக நீங்கள் உ
ணைக்கிரர்களல்லவா? இதிலாவது நீங்கள்
நிலைத்திருப்பீர்களாகில் போதும். எங்
களுக்குத் தெரிந்தவரை நாங்கள் எங்கள் க
ஷ்டியைக் காற்றுக்கொள்ளுவோம். ஆகி
லும் ஒரு தயவுமாத்திரம் நாங்கள் உங்களி
டத்தில் அபேகிப்போகிறோம். அதென்னவெ
னில், நீங்கள் எங்கள் கஷ்டியில் சேராவிடி
னும் மத்தியஸ்தமாயிருந்து, உபயவாதங்க
ளையும் சீர்துக்கி பகைபாதிப்பீர் உங்கள்
அபிப்பிராயங்களைச் சொல்லிவரவேண்டு
மென்பதுதான். இனி விஷயவிசாரத்தில்
பிரவேசிப்போம். முதலில் கடந்தமாத
த்திய சத்தியதீபகரில் சொல்லப்பட்ட சி
லவிஷயங்களை யோசித்துவிட்டு, கிரீஸ்
துமதத்தில் எங்களுக்குத்தோன்றும் சந்
தேகங்களைச் சில சிலவாய்க்கேட்டு சத்திய
தீபகர்த்தரால் தெளிவுற நிச்சயித்திருந்
கிறோம். எங்கள் கேள்விகளுக்குத் தென
வடங்கச சமாதானம் வருமாகில் நாங்கள்
கிரீஸ்து மதத்தை அனுசரிப்போமென்று
நீங்களறிய பிரதிக்கை செய்துகொள்ளுகி
றோம். ஆகையால் நாங்கள் வம்புக்கு வா
தாடுகிறவர்களென வெண்ணவேண்டாம்.

முதலில் பொழுதுவிடிந்து அந்திபடும்வ
ரையில் பாதிரிமார் வேறுகாரியமின்றி ஹி
ந்துமதத்தை தூஷித்துவருவதாய் நீங்கள்
சொல்லியது பிசகென்றும், பாதிரிமார்கள்
செய்யும் வேலைகளின்னதென்று நீங்களறி
யீர்களென்றும், சத்தியதீபகர்த்தர் சொல்
லி, அதற்கு ஆதாரமாக “இந்நாட்டில் தகி
“த்தெரிக்கிற சூரியனது தீக்ஷணிய்த்தால்
“தங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக்கொ
“ள்ளுவதற்கு சத்தியற்றவர்களாய் துக்கித்
“து காலையில் இரண்டொருமணிநேரமும்,
“மாலையில் இரண்டொருமணிநேரமும், வீ
“திகள் தோறும்போய் பகவானுடைய திவி
“ய கற்பனைவிதிகளைப் போதித்துவருகிறது
“இந்நாட்டில் யாவருக்குந் தெரிந்தவிஷய
“மே.” என்று சமாதானமுரைத்திருக்கி
றார். இத்தேசத்தின் உஷ்ணத்தின் கொடு
மையால் பாதிரிமார் தினந்தோறும் நான்
ருமணினேராமாத்திரம் ஹிந்துமத தூஷ
ணையும், மற்றநேரமெல்லாம் நித்தினையும்
செய்துவருகையில், அதைக்காட்டிலும் அதி
சகாலத்தை தூஷணையில் செலவழித்ததா
ய் நீங்கள் கொண்டது பிசகே. இவ்விஷய

த்தில் சத்தியதீபகர்த்தருடைய சாக்ஷிய
தை நம்புவோமேயன்றி அனுபவவஞ்ஞ
ய உங்கள் சாக்ஷியத்தையல்ல. இன்னு
அதிகமாய்த் துவிக்க அவர்களுக்கு இஷ
மிருந்தபோதிலும் இத்தேசத்தின் சுவபா
த்தால் சகத்தியில்லையென்றல்லவா அவ
ரைக்கிறார்.

இரண்டாவது - பார்ப்பார்கள் தகூறிணை
குப் போவதைக்குறித்து சத்தியதீபகர்
தர் வெகு நேற்றியாய் உல்லேகிக்கிறார்.
து உண்மையானதே. இப்பாதிரிமார்க
சேமைக்கிப்போய் ஹிந்துக்கள் அந்தகார
முத்திரத்தில் முழுக்கிடப்பதாயும், அவ
களைக் களையேற்றவேண்டுமென்றும், வ
ணைச், மில்லந்தமுதலிய கவிகளுடைய க
பனுசகத்தியும் அதிசயோகத்தியும் தோற்
ப்போகும்படி வர்ணித்துச் சொல்வதை
த்தேசத்து ஜனங்களுக்கேட்டு பரதவித்து
மாந்து பொருளளிப்பதுபோலும், ஏதா
து ஒரு வியாஜத்தைக்கொண்டு துரைத்த
த்தார் அவர்களுக்கு உதவிசெய்வதுபோ
லும், இத்தேசத்து பார்ப்பார்க்கு யாரா
து பொருள் அளித்து உதவுவார்களாகில்
இவர்களும் அப்பாதிரிமார்களைப்போல
ங்களாக்களில் வசித்து, கட்டில்களில் உ
ங்கி, இரட்டைக்குதிரை வண்டிகளில்
வாரிசெய்து, வாய்க்குரிசியான பண்ட
ளைத்தின்று, காலத்தைக் கழிப்பது சாத்த
யமாகிலும், இவர்களைப்படி செய்யாமல்
த்தியவிரகத்தியும் ஞானவிரகத்தியும் செ
துவருவார்களென்பதற்கு, முன்னி தலை
வைவரையில் ஒப்புவித்தாலும், பேரீமாத்த
ரமர்வது சொல்லி முடிக்கக்கூடாத பிர
சை சம்ஸ்கிருத கிரந்தங்களை போதுமாக
திருஷ்டாந்தமாகவிரகத்தியும் ஆவசியக
துக்கு நியமமில்லையென்பதை எல்லோரு
ம் ஒத்துக்கொள்களல்லவா? கரிப்பு
காலத்தில் கொள்ளை யிடுவோரையும், த
தைத்தனத்தார் பலமாய் தண்டிக்கிற தி
லையென்று சரித்திரங்களாலே விளங்குகி
றதல்லவா? இங்கிலீஷில் ஞானமே யில்ல
மல் கொடுத்ததைப்பார்த்த தெழுதமாத
ரம் தெரிந்தவர்களுக்கு தூறு இருதூறு
ருபாய் சம்பளம் கிடைப்பதும், பலவரு
ஷங்கள் இரவும் பகலும் வருந்தி தேசப
ஷைகளையும் சம்ஸ்கிருதத்தையும் கற்றவ
ர்களுக்கு அக் கல்வினால் இரண்டு ரூப
ய் வருப்படி கிடைப்பது அருண்மெய்
தும் யார்தான் அறியார்? முற்காலத்திற்
டைத்த மானியங்களும்போய், இப்போது
ம் யாதொரு ஜீவனோபயமுமற்றிருக்கி
பார்ப்பார் நிலைக்குப் பாதிரிமார் வருவ
ர்களெனில், அவர்கள் என்னதான் செய்
மாட்டார்கள். களையோக இப்பாதிரிமார்க
ளுக்கு மானியமும்காணும், பயிருக்க
ணும், வர்த்தகமும்காணும், வேறெவ்

கவரவ ஜீவஜோபாயமும்காணேம். அபடியாகில், அவர்களுக்கென்ன வரும்படிபெற்று கேட்போமாகில், பார்ப்பார் கணவர்க்கெதிரே செய்யும் தொழிலையே பாதிக்கக் கண்மறையச்செய்கிறார்களென்கிறத்தேகமுண்டாகிறது. இச்சந்தேகத்தைச் சத்தியதீபகர்த்தர் தீர்ப்பாராகையால், எடுபது பிச்சையேறுவது பல்லக்கென்று அச்சப்பட்டு சொல்லவேண்டியதில்லை.

மூன்றாவது-பாதிமார் “மகாவாக்கியங்ளைக்கொண்டு” பலருக்கு தேற்றரவுசெய்வழிகாட்டுவதாக சத்தியதீபகர்த்தருடையாக்கிரூர். தாங்கள் போகும்வழி யின்னதென்று தெரியாமல், அல்லாஹ் மோகஷத்திக்குச்செல்லராதாரி கொடுப்பதைக்கேட்டுக்கதை நினைவிற்று வருகிறது.” கிரீஸ்துர்களில் சிலகாலத்துக்குமுன் வரையில்லேவ்அவ்இண்டல்ஜன்ஸ் (கருணாவிக்கிரய) என்கிறஒருகாரியம்நடந்துவந்தது. அதெனவேனில் ரொயில்வே டிக்கட்டுகளைப்பாற்ற சில துள்ளுச்சீட்டுகளை கிரீஸ்துமத்தார் விற்கத்தொடங்கி, அது விலையாம்பொருட்டு அதை வாங்குவோருக்குத் தட்டையன்றி மோகஷம் கிடைக்குமென்ற விளபரம் போட்டபடியால், கிரீஸ்துவர்க்கெனலாம் வெகு ஆவலுடன் அதை வாங்கத்தொடங்கியபடியால் பகவான் கருணைக்குள்ள்தோறும் விலை உயர்ந்து, மடத்துக்குள்ளவற்ற பொருள் சேர்ந்துவந்தது. இதைகுறித்துப் படித்தறிந்த ஒரு ஹிந்து, பரம் சம்பாதிக்க இது நல்லவழியென்றெண்ணி ஆசாரிய புமஸ்துவத்தை வலித்துக்காண்டு, யமதர்ம ராஜாவுக்கு சிபார்சு காடுக்க தலைப்பட்டான். இந்த சிபார்சுமத்தத்தை இறந்தவனுடன் கூட வைத்துகணம் செய்து விட்டால், அது யமனிடம்சார்ந்து, அவன் யாதொரு தடைபுமின்றி அந்த ஆத்மாவை மோகஷத்துக் கணுப்பிடுவதாக, நம்பப்பட்டிருந்தது. இவ்வழிவல் அவ்வாசாரிய புருஷனுக்கு அளவற்ற பொருள் சேர்ந்தது. இப்படி யிருக்கையில் அக்கடிதத்துக்கு வெகு பளுவான விலுயர்ந்துவிட்டபடியாலும், அதை வாங்காவிட்டால் பந்துக்கள் ஒப்புக்கிறதில்லையாகையாலும், அதை நிவர்த்திக்கமனன்கொண்ட ஒரு புத்திசாலி, அவனுடைய தகப்பன் இறந்தபோது ஒரு கடிதம்வாங்கிக் கூடவைத்து தகனம்செய்தவிட்டு, மறுநாள் ஒருசயனத்துக்குப் போகும்போது, யமதர்மராஜாவிடத்திலிருந்துவந்த பாவனையாக ஒரு கடிதமெழுதி, அச்சாமத்தில் புதைத்துவைத்தபடியால், சஞ்சயனத்துக்காக மூட்டுப்பிரிக்கும்பொழுது, அக்கடிதத்தைக்கண்டு பந்துக்களெல்லாம் அதைப் பிரித்துப்பார்த்து, அதில் யமதர்மராஜாவென்று கையொப்பமிருக்கக்கண்டு அதை வெகு ஆ

வலுடன் படித்தார்கள். அதில் “நீர் எழு “தியகடிதம் சேர்ந்தது; ஆகிலும் சிவசந் “தேக மிருக்கிறபடியால் உம்முடன் நே “ராக பேசி முடிக்கவேண்டி யிருக்கிறது. “ஆகையால் நீர் உடனே வரவேண்டியது” என்று எழுதியிருக்கக்கண்டு பந்துக்களெல்லாம் கலந்து யோசித்து “வெகு பொருள் செலவழித்தும் பயனில்லாமல் போகி “றபடியால் நீர் அவசியம் போய்வரவேண் “டியதெ” ன்று ஆசாரியனுடன் சொல்லியவன்பதில் சொல்லும்வரை தாம்சிக்காமலே, அவனை உயிருடன் தகனம் செய்தார்கள். இந்த “மஹாவாக்கியத்தின்” பிரயோஜனமும் மேற்கண்ட ராதாரிகளின் பயனை யொத்ததுதானே வென்று வெகுவினயமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

நான்காவது - துரைத்தனப் பரிசைக்களில் பாதிமார்கள் பரிசைக்களாயிருந்து உதவவதாய் சத்தியதீபகர்த்தர் உரைத்திருக்கிறார். பாதிமார்கள் களுக்குக் கூலிகொடுப்பதாயாவதுபாவித்து அவர்களுக்குத் துரைத்தனத்தார் உதவியது போக இவர்கள் இத்தேசத்துக்கு உதவிசெய்ததாக சத்தியதீபகர்த்தர் திருப்பியது வெகுவினையாயிருக்கிறது. இப்படியாகில் இத்தேசத்துப் பார்ப்பார் பணக்காரரிடத்தில் பிச்சையெடுப்பதும் பணக்காரருக்குச் சகாயமேயன்றி பிச்சைக்காரருக்கல்லவென்று கொள்ளவேண்டியிருக்கும். ஆகிலும் இவ்விஷயத்துக்குச் சம்மந்தமாயுள்ள ஒருகதையைக் கேட்போம். ஒருகிராமத்தில் ஒரு தோசைக்காரி யிருந்தான். அவளிடத்திலுள்ள ஒருகோழி விடியஜாமத்துக்குக் கூவுமாகையால் அவள் உடனேயெழுந்து தோசைவார்த்தைத் தொட்டுக்குவான். விடிந்தபிறகு அவ்ஜூராரொல்லாம் அவளிடத்துக்கு நெருப்புக்கு வருவார்கள். இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் அந்தகிராமத்தின் அதிகாரி அவனை வெகுபரிபவப்படுத்திய படியால், அவன் வெகு கோபமடைந்து அவ்ஜூரர்க்கெல்லாம் நல்லபுத்தி செய்விக்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு அஸ்தமனமான உடனே அக்கோழியும் குமிட்டிச் சட்டியும் எடுத்துக்கொண்டு ஊராவிட்டு காட்டில் போயிருந்தான். விடிந்து ஜாமமான பிறகு அவ்ஜூர் வழியாய்வந்த ஒருவனைக்கண்டு அவ்ஜூரொப்புடி யிருக்கிறது, ஊராரொன்ன செய்கிறார்களென்று கேட்டான்; அதற்கு அவன் வழக்கப்படிக்கே எல்லோரும் உழைப்போரும் சமைப்போரும் உண்போருமாய் யிருக்கிறார்களென்று சொல்லக்கேட்ட அக்கிழி “இதென்ன ஆச்சரி “யம் என்கோழி கூவாமல் பொழுதெப்படி “விடிந்தது, என் கும்மிட்டியில்லாமல் நெ “ருப்பெக்கே கிடைத்தது. நீசொல்வதை “நம்பமாட்டேன் நேராய்ப் பார்க்கவேண் “டம்” என்று மீண்டான். பாதிமார்கள்

ளால் நமதுதேசத்திற்கு இவ்விஷயத்திலு ண்டாகும். உதவியைக்குறித்து நீங்கள் உல லேகித்தால் வெகுசொகுசா யிருக்குமாகை யால் நீங்களப்படியே செய்வீர்களென்று ந ம்புகிறோம். என்னையும் தின்று எதிரே உரு ம்புவான் என்பதுபோல் நமது சோற்றை யுண்டதுமென்றி அவர்கள் நமக்கு உதவுவ தாய்ப் பேயரிட்டார்கள்ல்லவா? வெகுபுது மை! புதுமை! புதுமை!

ஐந்தாவது - வித்தியாப்பிவிருத்தி முதலிய என்பதிலுள்ள 'முதலிய' என்கிற வாக்கிய த்துக்குப் பொருள் தெரியவில்லையென்று நீங்களெழுதியதற்கு சத்தியதீபக்கர்த்தர் சொல்லும் சமாதானம் இன்னும் வந்தையாக விருக்கிறது. வித்தியாவிஷயத்தில் மா த்திரம் அவர்கள் சிலகாரியங்கள் செய்த தாக நீங்களே ஒத்துக்கொண்டிருக்கின்ற மையால் அதைக்காட்டிலும் அதிகமாயிவ ர் சொல்லப்போகிறொன்று மலைத்திருந் தோம். ஆனால் அப்பத்திரிகையைப் படித்து ப்பார்க்கும்போது லாயர்கள் வியாஜியச் செலவைப் பண்ணிப்பன்னி வளர்த்துவது போல் நீங்கள் ஒத்துக்கொண்டதிடிலும் கு றைவான விஷயத்தை உருக்கித்தட்டிக் கம் பியாய் நீட்டி யிருக்கின்றமையால் அவர் சாமர்த்தியத்தைக்கண்டு உண்மையாகவே மகிழ்ந்தோம்: தங்கள் பிழைப்புக்காகப் ப ணங்கொடுத்து முனிவிகள் எழுதிய சிலப ஸ்தகங்களை அச்சிட்டதினாலேயே அவர்கள் தேசத்துக்கு உதவினார்களென்று கொள்ள வேண்டியதா? துறைத்தனத்தாருக்கே இவ ர்கள் உதவியில்லாவிட்டால் அச்செழுந்து அகப்பட்டிராதென்று சொல்லத்தூணித்த இவர்கள் மற்றென்னதான் சொல்லமாட் டார்கள்? இது பூனை தான் கண்ணைமூடிக் கொண்டால் உலகமெல்லாம் அஸ்தமிச்சு ப்போமென்று நினைப்பதுபோலிருக்கிறது.

ஆறாவது, சக்திபூஜை, சஹகமனம், சிசுஹ த்தி, முதலிய குரூரகிருத்தியங்களெல்லாம் இப்பாதிரிமார்களால்தான் நிவர்த்தி யாச்சு தென்று சத்தியதீபக்காரர் சொல்லுகிறார். இங்கிலீஷ் துறைத்தனத்தாரால் இந் நன் மைகள் நமக்குக்கிடைத்த தென்பதை நா ங்களாகேஷிபிக்காவிடினும் இவர்கள் பேச் சைக்கிரேட்டி துறைத்தனத்தாரும் பிசகிப் போயிருப்பார்களாகில், இவ்வித தீமைகள் விருத்தியாயிருக்குமேயென்றி குறைந்திருக் கமாட்டாதென்பதற்கு கிரிஸ்துவேதத்தி லி ருந்தே ஒரு திருஷ்டாந்தர மெடுத்துக் கூறு கிறோம். லா-அவ்-லெவிபுகல் என்கிற மகா நியமத்தை யாதாரமாகக்கொண்டு மோ ஸஸ் முதலியவர்கள் ஆயிர மாயிரங்களாக நரபலிகள் கொடுத்து மகிமையடைந்ததை இப்போது இவர்கள் மறந்துவிட்டார்களோ?

ஏழாவது, பஞ்சதந்திரத்தில் ஒன்றாகிய மி த்திரபேதம் என்பதை பூரணமாய் அனுஷ்டி

த்து வருகிற இந்த கனவாங்கள் வேத மாஜத்தாருக்கும் எங்களுக்கும் விரோ முண்டாக்க முயலுகிறார்கள். அவர்கள் வ ங்குகிற - பழமொழியாகிய அழையாத வி டிற்கே துழுகின்ற சம்பந்தி என்பதுபோல் நமக்குள் மத்தியஸ்தத் செய்ய இவர்கள் லிய வருவார்களாகில் லிம்மங்கள் ச டைபோடுகையில் நடுவில துழைந்த நரி ன் கதியையடைவார்கள் என்று மாத்திர குறிப்பிடவேண்டி யிருக்கிறதேயன்றி உ களிடத்தில் இதுனாலெங்கட்கு வெறுப்பு ந்து விடுமென்று நீங்கள் பிரமிக்கவேண்ட டாம்.

எட்டாவது, பாதிரிமார்கள் ஹிந்துக்களே என்ன துவிக்கிறார்கள் என்று சத்தியதீப ர்த்தர் கேட்கிறார். இதைப்படிக்கையில் ஒ சிரியகதை நினைவிற்கு வருகிறது, ஒரு சி ஸ்தாதாரன் குடிக்கையெல்லாம் துர்பாண யாய் திட்டியதாக பிரியாதுவந்து அதைச் சாரித்த கலெக்டர் அவனை நோக்கி நீ ன் இப்படி திட்டிகிறாயென்று கேட்க அ ன் நா நெந்த கழுதையைத் திட்டினேன் னென்று. இம்மாதிரியாகவே குருட்டுபடி செவட்டுநெறி, ஊமணிவித முதலிய, தே கள்வைத்து பாதிரிமார்க் பிரசுரப்படுத்து புல்தகங்கள் துஷணமாகாவிடிலும் எ தான் துஷணமாகுமோ வெங்கட்குத்தி ரியவில்லை. ஆத்மஸ்துதி, பொருளாசை, ப றிந்தையற்ற, என்னப்போன்ற மகானுப வனுக்கும் ஒருபணம் அந்த முட்டாள்க ளைக்கு மொருபணமா வென்கிற உத்திர திப் பிரவசனமும் இவர்கள் பேச்சுக்கு தாழ்ந்ததாகிவிடும்.

கடைபிடிய ஒருபாணீ சோற்றுக்கு ஒ சோது பதமென்பதுபோல் மேற்சொல்லி சிலவிஷயங்களைக் கொண்டே சத்திய தீ பத்தின் தன்மை முழுமையும் நீங்களே ஐ கித்துக் கொள்ளக் கூடுமாகையால் இனி ன் போது போக்காமல் சத்தியதீப கர்த் டால் நாங்களறிந்து தெளிய வேண்டி கேள்விகளில் சில கேட்கிறோம். அப்படி செய்யும் முன் நீங்கள் அடியுடன் எங்க ளைக் காட்டிக்குடுத்து கைவிட்டு விடுவது த மல் மல்லவென்றும் எங்களா வியன்றவன யில் நாங்கள் எங்கள் கணியைத் தாங்கி கொண்ட போதிலும் சமயம் வரும்பெ து உங்கள் விளையற்ற உதவி செய்வீர் ளென்று உறுதியாய் நம்புகிறோம்.

கேள்விகள்.

க. கிரிஸ்துமத் ஹித்தாந்தப்படிக்கு கப லுளின் சுவரூப, சுவபாவ, குணங்க ளெத தன்மையானவை?

உ. கிரிஸ்து மதத்துக்கு சுருதிப்பிரமாண மொன்றுமாத்ரந் தானா? வேறு பிரமாண ங்களு முண்டோ? அவர்களுடைய வேதமு

மைபும் பிரமாணமா? இல்லாவிட்டால்
ந்தபாகம் பிரமாண மல்ல?

௩. அவர்களுடைய வேதம் படைப்போ
பற்கை யானதோ? படைப்பானால் யா
ல் படைக்கப்பட்டது?

௪. பிராணிகளுக்குக் கெல்லாம் ஆத்மா உ
டா? ஆத்மாவுக்குப் படைப்பும் அழிவு
உண்டா?

௫. மோக்ஷமென்பது எப்படிப்பட்டது?
விவித்தி விருக்கிறது?

௬. அதை அடையும் வழி யென்ன? கிரி
துவ ரெல்லோருக்கும் மோக்ஷமுண்டா?
ற்றெருவருக்கும் மோக்ஷமில்லையா?

௭. உலகிலுள்ள மனித ரெல்லாம் ஆட
டவ் இவர்களுடைய வம்சமேயா?

௮. கிரீஸ்து என்கிற பிராணி உண்மை
? கவிகளின் படைப்பா? உண்மை யா
ல் தெய்வமா? மனிதனா?

௯. பிரபஞ்சத்தின் சிருஷ்டி யெப்போ
? அதற்கு முன் கடவு ளிருந்தாரா?

௧0. வக்கிரஹ ஆராதன மென்பதற்கு
ந்த மென்ன? கிரீஸ்துவர் வக்கிரக ஆ
திகளா, அல்லவா?

௧௧. பலத்தினால் உத்தேசம் சாதுவாகு
?

இப்பத்துக் கேள்விகளுக்கும் திருப்தி க
மான சமாதானம் வந்தபிறகு மற்ற கே
விகள் கேட்க யோசித் திவ்வளவுடன்
டித்தோம்?

இங்ஙனம்,

தங்கள் விதேயர்

தொழுதுரை.

பகவத்கீதை.

ரண்டாம் அத்தியாயம்-(தொடர்ச்சி.)

௩௭. கொல்லப்பட்டாலும் சுவர்க்கத்தை
டைவாய், ஜயித்தாலும் உலகத்தை ஆள்
யாய், ஆகையால் நிலைத்தமனதுடன் போர்
சய்ய எழுந்திருப்பாய் குந்திபுத்திரனே.

௩௮. சுததுக்கங்களையும், லாப நஷ்டங்க
யும், ஜயாபஜயங்களையும், சமமாய்ப்பாவி
துப் போருக்குச் சித்தமாவாயாகில், இத
ல் பாபத்தை யடையமாட்டாய்.

௩௯. ஸாங்கியமென்கிற யோகத்திலுள்ள
ந்தபுத்தி யுனக்குச் சொல்லப்படுகிறது. இ
தக்கேள்; இந்த புத்தியுடன் கூடினவனா
யாகில் நீ கர்மபாசத்தினின்றும் விடுப
வாய்.

௪0. இவ்விடத்தில் தொடங்குவது வீணா
து; பாதகமும் இல்லை. இந்தத் தர்மத்தி
வெகு சிறியபாகமும், மிகப்பெரிய பயங்
ளினின்றும் விடுவிக்ஞம்.

௪௧. முயற்சி செய்வோருக்கு அனேகமா
னவும், பலவிதமானவும் புத்திகளிருப்பினு
ம், இவ்விடத்தில் முயற்சிக்குவேண்டிய புத்
தி யொன்றே குருநந்தன!

௪௨-௪௩. ஜன்ம கர்மபலங்களைத் தருகி
றவும், பலகர்மங்களோடு கூடிக்கொண்டி
ருக்கிறவும், போக ஐசுவரியசக்தியின் நிமித்
தமாக, இந்த புஷ்பிதமரீன (புஷ்பபரிய
ந்தமேபலனென்கிற) வாக்கியத்தைச்சொ
ல்லுகிற வேதவாதத்தில் ஆவலுடையவும்,
இம்மைப் பயனைக் கோருகிறவும், சுவர்க்க
த்தை விரும்புகிறவும், வாதிகள் (வாதிப்ப
வர்) நன்றாய் அறியாதவர்கள், பார்த்தா!

௪௪. போகைசுவரியங்களைப் பற்றிக்கொ
ண்டு, அவற்றால் அபஹரிக்கப்பட்ட மனது
டையவர்களுக்கு சமாதியில் (யோகத்தில்)
முயற்சிவ்ருபமான புத்தி யுண்டாகிறதி
ல்லை;

௪௫. வேதங்கள் முக்குணங்களை விஷய
மாகஉடையன. (ஆகையால்) அர்ஜுன! மு
க்குணமற்றவனாகவும், தவ்ந்துவம் (இருமை)
அற்றவனாகவும், நித்தியசத்தவ நிலையுடைய
வனாகவும், யோகக்ஷேம மற்றவனாகவும், ஆ
த்மவானாகவும், ஆவாயாக.

௪௬. முழுமையும் நிறைந்திருக்கும் நீரில்
பானத்துக்கு எவ்வளவு பிரயோஜன முண்
டா அவ்வளவு நன்றாயுணர்ந்த பிராம்மண
ருக்கு எல்லாவேதங்களிலும் (உண்டு.)

௪௭. உனக்குத் தொழிலில் அதிகாரமேய
ன்றி யதின் பயனில் ஒருபோதும்இல்லை. தொ
ழிலின் பயனுக்கு ஹேதுவாகாதே; தொழி
லின்மை உன்னைப்பொருந்தவேண்டாம்.

௪௮. தருஜயா! பற்றற்று, சித்தி அசித்தி
களைச் சமமாய் பாவித்து யோகத்திலிருந்
துகொண்டு தொழில்களைச்செய்வாயாக. (ஏ
னெனில்) இந்தசமத்துவமே யோகமென்ன
ப்படுகிறது.

௪௯. தருஜயா! இழிவான கர்மமானது
புத்தி யோகத்துக்கு வெகுதூரமாம். (ஆகை
யால்) நீ புத்தியில் சரணத்தைக்கோரு. கிரு
பணுள் பயனையே பொருட்டவர்கள்.

௫0. புத்தியுள்ளவன் இவ்விடத்தில் நன்
மைதிமைக ளிரண்டையும் விடுகிறான். ஆகை
யால், யோகத்துடன் கூடியவனாகக்கூடவா
ய், கர்மங்களில் யோகம் சிறந்தது.

௫௧. புத்தி யோகத்துடன் சேர்ந்த விவே
கிகள் தொழில்களின் பயனை விட்டொழித்
து, பிறப்பென்னும் பாசத்தினின்றும் விடுப
ட்டவராக துன்பமற்றபதவியை யடைகிறா
ர்கள்.

௫௨. எப்போது உன்னுடைய புத்தியான
து தெரியாமையின் குழப்பத்தை நன்றாய்க்

கடக்குமோ, அப்போது, இதுவரைக்கேட்டவம் இனிகேட்கத்தக்கவும் நிர்வேதத்தை (ஞானத்தை) நீ அடைவாய்.

ரு. எப்போது உன்புத்தி ஐயமற்று நிலையாய் சமாதியில் நிற்குமோ, அப்போது நீ யோகத்தை அடைவாய்.

அர்ஜ-ன்னன்சொல்.

ருச. சமாதியில் நிலையுற்ற புத்தியுள்ளவனுக்கு என்ன அடையாளம்? அவன் என்ன சொல்வான்? எதிலிருப்பான்? எதை அடைவான்? கேசவா!

கிருஷ்ணன்சொல்.

ருரு. எப்போது மனதிற்புகும் சகல விருப்பங்களையும் நன்றாய் விட்டொழித்துத் தன்னிடத்தில்தானே சந்துஷ்டியடைவானோ அப்போதுதான் நிலைத்தப்பிரக்கியை யுடையவனென்னப்படுவான்.

ருச. துன்பத்தால் வருத்தப்படாத மனமுடையவனாகவும், சுகத்தில் பற்றற்றவனாகவும், கவலை, பயம், கோபம், இவற்றினின்றும் விடுபட்டவனாகவும் நிலைத்தபுத்தியுடையவனாகவு மிருப்பவன் முனி யென்னப்படுவான்.

ருள. ஒன்றிலும் ஆசையற்று, தன்னை வந்தற்ற சுகதுக்கங்களில் விருப்பம் வெறுப்புமற்றிருப்பவனுடைய பிரக்கியையே நிலைத்தது.

ருஅ. ஆமையானது தன்னவயங்களை பல பக்கங்களிலும் உள்ளிழுத்துக் கொள்வது போல், எப்போது ஒருவன் தன்னிந்திரியங்களை அவற்றின் விஷயங்களினின்றும் இழுக்கிறானோ, அப்போது அவனுடைய பிரக்கியை நிலைத்ததாம்.

ருக. உணவற்றவனுக்கு ரஸம் வினாவிஷயங்களெல்லாம் ஒழிகின்றன. ரஸமும் அவனுக்கு பரத்தின் காக்கியால் ஒழிகின்றது.

சு0. முயற்சியெடுத்து விவேகமடைந்தவன் மனதையும், கொழப்பமுள்ள இந்திரியங்கள் வலுவாய் ஹரிக்கின்றன.

சுக. என்னையே புருஷார்த்தமாய்க்கொண்டிருப்பவன், அவற்றையெல்லாம் தீரவென்ற மனதுடன் கூடியிருப்பானாக. யாருக்கானால் இந்திரியங்கள் வசமாயிருக்கின்றனவோ அவனுடைய பிரக்கியை நிலைத்ததாம்.

சுஉ. விஷயங்களைத் தியானிப்பவர்களுக்கு அவற்றில் பற்றுண்டாகும்; பற்றினின்றும் ஆசையுண்டாகும்; ஆசையினின்றும் கோபமுண்டாகும்.

சுட. கோபத்தினின்றும் தெரியாமையுண்டாகும்; அறிவின்றமையால் நினைவற்றுப்போகும்; நினைவின்றமையால் புத்திகெடும்; புத்தியின்றமையினின்றும் நாசம் விளையும்.

சுச. விருப்பம் வெறுப்பும்ற்று, தனக்கு வசமாகிய இந்திரியங்களாலே விஷயங்களை யனுபவிக்கும் விதேயமனமுடையவன் தெளிவை அடைகிறான்.

சுரு. தெளிவு உண்டாகவே அவனுக்கு சகல துன்பங்களும் நீங்குகின்றது. தெளிந்த மனமுடையவனுக்கு வினாவில் புத்திலைக்கிடந்தது.

சுசு. அபுத்தனுக்கு புத்தியுமில்லை, பவனையுமில்லை. பாவனை யற்றவனுக்கு சந்தியுண்டாகாது. சாந்தியற்றவனுக்கு சுகமேது.

சுஎ. சலித்துக்கொண்டிக்கிறஇதிரிந்திரியங்களை அனுசரிக்கும் மனது, கடலிலுள்ள கப்பலை தாற்றாதுலெப்படியோ அப்படியாவனுடைய பிரக்கியையை அழித்துவிடும்.

சுஅ. ஆகையால், புஜத்தில் சிறந்ததானே! இந்திரியங்களை அவற்றின் விஷயங்களினின்றும் தடுக்கிறவனுடைய பிரக்கியையானது நிலைத்திருக்கும்.

சுக. சகல புத்திங்களுக்கும் இரவாயுள்காலத்தில் யோகி விழித்திருக்கிறான். புத்திங்களெல்லாம் விழித்திருக்கும்வேளை நிறுத்தி முனிக்கு இரவாகும்.

எ0. நிறைந்து சலிக்காமலிருக்கும் முத்திரத்தில் ஜலங்கள் பிரவேசிப்பது (பிடிப்பது) போல், யாரிடத்தில் சகல விருப்பங்களும் பிரவேசிக்கின்றனவோ (லபிக்கின்றனவோ) அவன் சுகத்தை யடைகிறானேன்றி, விருப்பங்களை விரும்புவோனல்ல.

ஏக. யாரானால் சகல விருப்பங்களையுமுற்று பற்றற்றவனாய் அலங்காரமமகாங்கனற்று நடக்கிறானோ, அவன் சாந்தியை அடைவான்.

எஉ. பார்த்தனே! இதுதான் பிரம்மம் (பிரம்மம் சம்மந்தமான) ஸ்திதி. இந்த நிலைமையை அடைந்தவன் பிசுருவதில்லை. அந்தியகாலத்திலாவது இந்த நிலைமையை அடைவோனுக்குப் பிரம்மம் நிர்வானம் (பிரசாரப் பிரம்மதுடன் சாயுஜியம்) கிடைக்கின்றது.

அர்த்தசாஸ்திரம்.

சொத்து. சுவத்துவம்-(தொடற்சி.)

இதுவரையில் நாகரீகமானது ஆதியிருமுன்னும் விதத்தைப்பற்றியும் அது படிப்படியாய் விருத்தியடைந்து கடையிலே சுவத்துவம் உண்டாகிச் சொத்துக்குப் பத்திரம் ஏற்படுவதைப்பற்றியும் கூறினோம். இனி நாகரீகம் முதிர்த்த தேயங்களிலே சொத்துக்குப் பத்திரமின்மையினால் உண்டாகத்தக்க திங்குகளை விசாரிப்போம். பத்திர மின்மையினால் மனிதன் தனது

லைமையினின்றும் தாழ்ந்து நாளாதியில்
 ற்றும் நாகரீகமற்ற நிலைமைக்கு மீள்
 ரனென்பதற்கு திருஷ்டாந்திரம் சரி
 திரத்திலெங்குங் காணும், ஏனெனில்
 வத்துவம் ஜனித்தபிறகு அதினால் வி
 யும் பயன்கள் ஒருபோதும் முற்றும்
 ழிந்து போக்த தக்கவையல்ல. ஆகி
 யம் சிலதேசங்களில் கொடுங்கோல் ம
 னர்களது குரூர அரசாக்கியினால் சொ
 துக்கு பத்திரமின்மை நெரிட்டால் ஜ
 ங்கள் க்ஷீணதசையை யடைந்து வறு
 மகுடிகொண்டு நாகரீகமுங்குறையும்.
 வ்வாறே முன் செல்வத்திற் சிறந்தி
 ந்த “டையர்” என்னும் நகரமும் சகல
 ல்திரங் களுக்கும் இருப்பிடமாயிரு
 த். ஈஜிபென்னும் தேசமும் மிகுந்
 தாழ்வை யடைந்தன. வால்னி யென்
 வர் தனது யாத்தினாயின் சரித்திரத்தி
 ல்விஷயத்தைப்பற்றி வெகு தெளிவா
 க் கூறியிருக்கிறார். அதென்னவெனில்
 ஒரு கொடிய துரைத்தனத்தின் உபத்தி
 யத்தால் குடிகள் வருந்தும்போது அவ
 ர் தங்கள் வீடுகளை விட்டுவிட்டு மலை
 ரிலுங் காடுகளிலும் ஒளிந்துக்கொள்
 ற்வார்கள், அல்லது மேய்ப்புத்தொழிலை
 வலம்பித்து ஊரூராய் திரியத் தலைப்ப
 வார்கள். சிலர் சட்டங்களது குரூரத்
 தச் சகிக்கமாட்டாது வழிபறித்து வயி
 ற்வளர்க்க மனந்துணிந்து கள்ளர்களாகி
 டாரங்களில் கூட்டம், கூட்டமாக ஒரு
 த்து குடியிருந்துகொண்டு ஆயுதப்பயி
 ரியினால் தங்களைக் காப்பாற்றிக்கொண்
 றுப்பார்கள், ஆகையால் பயிர்த்தொழி
 ஏற்பட்ட நாடுகளிலும் துரைத்தனம்
 ரியாயமாயும், மூட்டத்தன்மையோடும்
 டிகளை வருத்தத் தொடங்குமேயாகில்
 வர்கள் தங்களது நிலையான குடியிரு
 புகளை விட்டுவிட்டு ஓரிடத்திலும் நிலை
 யாய் நிற்காமல் திருந்துகொண்டிருப்பா
 ன்.” மேலும் “டிருபொலியென்னும்
 ட்டணத்தில் பட்டுப்பூச்சி தின்னும் க
 டிகளைத்தரும் மல்பெரி விருகூங்கள்
 ணைதசையை யடைந்தபடியால், அவ்
 டத்தில் பட்டு நாணயம் மிகவும் கு
 றந்தது. புதியமரங்கள்நட்டுப் பயிரிட்

டால் பாஷாவென்றும் பட்டத்தைபுடை
 ய அத்தேயத்தரசன் அந்த மரங்களை ந
 டுவார்கள் செல்வர்களென்றெண்ணி அ
 வர்கள் பொருளை யபகரிக்க அவர்களை
 ஹிம்சிக்கத் தொடங்குகிறான்.” இவ்வா
 று சற்றும் பத்திரமற்ற நிலைமையில் வ
 ருங் கனத்தைப்பற்றி யென்ன நிச்சயம்
 உண்டாயிருக்கும். மல்பெரிசெடிகளைவை
 த்து அதை உழைப்பிருந்தும் திரவியச்
 செலவிறுந்தும் வளர்த்தால் பின்பு லா
 பத்தைத்தருமென்பதற்கு என்ன நம்பிக்
 கை. துருஷக்க இராஜியத்தில் அரசன்
 முதல் அற்பமனிதன்வரையில் பிராண
 னுவது சொத்தாவது பத்திரமின்றியிரு
 க்க ஒவ்வொருவனும் வருங்காலத்தைப்
 பற்றி சற்றுமெண்ணாது, அகப்பட்டதை
 வாயிற்போட்டுக்கொள்ளிச்சயிச்சிருன்.
 ஆகையால் குடிகள் மிகவும் வறுமைய
 டைந்து தேசமே நசித்து சகலவித தீமை
 களும் கூர்கொண்டு பிரஜைகள் நடுநடுங்
 கசு, செங்கோல்செலுத்திகிஞ்சினத்தோ
 டி கடிந்து பொருளாசை மேற்கொண்டு
 கணமேனுமோய்வின்றி சித்திரவதைசெ
 ய்தும் காசளவும் கிடையாது, அவர்களு
 க்கு பணத்தினிடத்தில் அளவற்ற ஆவ
 லே தெண்டனையாய்முடியும். மஹம்ம
 தியர்கள் அரசாக்கி வகித்த நாளமுதல்
 பார்டீக்ஹிந்து ஸ்தான் இராஜியங்கள்
 க்ஷீணதசையை யடைந்ததே சொத்துக்
 கு பத்திரமின்மையினால் விளையத்தக்க
 தீங்குகளுக்குப் போதுமான சாக்கியாக
 விருக்கின்றது. இவர்களரசாண்டநாளி
 ல் குடிகள் உத்தியோகஸ்தர்களுடைய
 உபத்திரவத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் வீடு
 களையும், பயிர்களையும், சகல பொருள்க
 ளையும் கொளித்திப் போட்டு காடுக
 ளிலும் மலைகளிலு மொளித்து க்கொ
 ண்டார்கள். இவர்களில் மூப்பு, புனிமு
 தலியவற்றால் துர்ப்பலரானவர்கள் தங்க
 ளைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள சக்தியில்லா
 தவாசளாய் பட்டினியிருந்து பிராணனை
 விட்டார்கள். இந்நிலைமையிலவர்கள் நா
 கரீகமற்ற சாதியானாவிட மிகவும் கோர
 மாயுள்ள தசையிலிருந்தனர். ஆகையால்
 சொத்துக்கு பத்திரமின்மையினால் முதி

ர்ந்த நாகரீகமுள்ள ஜாதியார் மூற்றும் நாகரீகமற்ற நிலைமைக்கு மீளாவிடினும் நாகரீகமற்ற நிலைமையில் நேரிடும் துன்பங்களுக்குச் சமமான துன்பங்களை யனுபவிப்பார்களென்பதிற் சந்தேகமில்லை.

மேற்கூறிய விஷயங்களைத் தீரவிசாரிக்கும்போது ஒரு பெரிய சந்தேகம் தோன்றும். மனிதர் மிருகப்பிராயமாயுள்ள நிலைமையினின்றும் விடுபட்டபின்பு நாகரீகத்தில் தோந்தால் மிக்க தாரதம்மியமுண்டாவதற்குக் காரணம் தெளிவாயுணரப்படாது. தாரதம்மிய மின்றி யாவரும் சமமாக விருக்கக் கூடாதாவென்றும், அதிக செல்வமின்றி யாவரும் முக்கியமாய் வேண்டியவைகளைமாத்திரம் பெற்றுமட்டுக்கு மிஞ்சாத பரிபூர்ணமு முண்டாயிருக்கலாகாதாவென்றும் ஆகேஷபம் தோன்றும். இவ்வாகேஷபத்திற்கு ஆதாரமாக டலேமெக்ஸ் என்னும் புத்தகத்தில் பீடிகாவென்றும் தேசவாண்னையில் சில விஷயங்களை கூறியிருக்கிறது. அவை யென்னவெனில் “பீடிகாதேசத்தர்” நிலத்தை பாகித்துக்கொள்ளாமல் பொதுவாய் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு குடும்பத்தின் தலைவனே அதற்கரசன். அவர்களுக்கு நியாயாதிபதிகள் வேண்டியதில்லை. ஏனெனில் ஒவ்வொருவனும் தனது மனசாக்ஷியின் கட்டளைக் குட்பட்டு நடக்கிறான். அவர்க ளெல்லா சொத்துக்களையும் பொதுவா யனுபவிக்கின்றனர். அவர்கள் கால்நடைகள் பாலையும், நிலங்களும், மாங்களும், பலவித தானியங்களையும், கனிகளையும், அபரிமிதமாக அளிப்பதால் மிக்க சிக்கனத்தோடு வாழும் அத்தேசத்தர்களுக்கு சொத்து ஏற்படவேண்டிய அவசியமே யில்லை. அவர்கள் ஒரேபிடத்தில் நிலைத்திருப்பது மில்லை. ஓரிடத்திய விருக்டங்களின் பழங்கள் முழுதும்பசித்துப் பின்பு மற்றோரிடத்திற்குச் சென்று உயிர் வாழ்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்கள் ஒரு போதும் மனக்கலக்கமின்றி யாவரும் உடன்பிறப்புகள் போல் கூடிக்குலாவி ஒதுவாழ்கிறார்கள். மட்டுக்கு மிஞ்சின பெருஞ்செல்வத்தையும் இனிய முதத்தோடு

வஞ்சித்து கொடிய இடம்பைகளுக் கிடையாகக் கொடுக்கத்தக்க இன்பங்களையெல்லா விலக்கியதால் பிரிவிலா ஒருமைப்பாட்டையும் தடையிலா சுவேச்சையும் பெற்று சுகித்திருக்கின்றன வெகு நாடாயனுபோகத்தினாலாவது கடவுள் குளினாலாவது உண்டாயிருக்கும் விடையில் பேதமிருக்கலாமேயன்றி வேறுவிதத்தில் யாதொரு பேதமுமில்லை. குலவஞ்சனை, மோசம், விரோதம், போலகலக்கம் முதலியவைகள், அந்நாட்டிற்குடையதாயது. பொன் வெள்ளி முதலிய லைபுயர்ந்த உலோகங்களுக்கும், இரும்புக்கும், பேதமின்றி கலப்பைகளுக்குக் கூட பொன் வெள்ளி காறுகள் போட்டு உயோகித்து வந்தனர். வர்த்தக மின்பை னால் திரவியம் தேவையின்றி யிருந்தன அவர்கள் பெரும்பாலும் மேய்ப்பத்தொழில், அல்லது பயிர்த்தொழிலை யவலாத்தவர்களேயல்லது வேறுதொழில்கள் பிரவேசிக்க வில்லை. ஆகிலும் அவர்களுக்குச் சில அவசியமான அன்னிய தொழில்களும் தெரிந்திருந்தது, இவ்விஷயங்களை யோசிக்குமளவில் மேற்கூறிய ஆகேஷபம் சரியாகத் தோன்றும். ஆகிலும் மேய்விவரித்த விருத்தாந்தம் உண்மையானல்ல. அது வெறுங் கட்டுக்கதை யானல்ல, அதைப்போதுமான திருஷ்டாந்தமாகக் கொள்ளக் கூடாது. மேலும் பூமி யரிடப்படாது, தானே வேண்டிய தானியங்களைக் கொடுக்க வல்லமை யுடைய யிருந்தபோதிலும் சுவத்துவம் ஏற்படாமல் அதை யனுபவிக்கக் கூடாது. காலங்கள் விருக்டங்களில் பழப்பதற்கு முன்பறிக்கப்படும். உணவுக்குத் தவும் சிலவங்குகள் வயதுவந்து பக்குவ மாவதற்கு முன்னமே கொல்லப்படும். ஏனெனில் ஒருவருக்குச் சொந்தமில்லாதவைகளை காப்பாற்றுவதில் ஆருக்குத்தான் சிந்தையிருக்கும். நாட்டிலுள்ளவைகள் யாவும் நமதுபயோகத்துக் குட்பட்டிருக்கவைகளை சிக்கனத்துடன் சிலவழிகளில் கருதோம். ஆகையா விறநிலைமைய பரிபூர்ணமும், குறைவும், ஆக்கமும், றுமையும், கலந்திருக்கும். நமது

இவ்வும் சிராமசமுதாயத்திலுள்ள தோ
புருஷி லிருக்கும் கனிகள் பழுக்கிறவ
ருக்கும் வைக்கிறார்களா? ஸ்பெயின் எ
னும் தேசத்தில் சில விடங்களில் வெ
சிரேஷ்டமான கனிகளுண்டாகின்ற
இவைகள் அத்தேசத்தார் களுக்குப்
பாதுவானவை யாகையால் அக்காலத்
ல் பறிக்கப்படுமென் றெண்ணி, குரு
த்திரவு பெற்ற பிற்பாடுதான் அவை
ப் பறிக்கலாமென்று ஒருநியமம் வை
துக்கொண் டிருக்கின்றனர். இவ்விதசா
னத்தைப் புறியே இங்கிலாண்டு தே
த்தில் வேட்டைக்குப் போகப்படும் ப
களை பக்குவமாகிற் காலத்துக்குமுன்
நுவரும் சுடக்கூடாதென்று உத்திரவா
ருக்கிறது. இவ்வாறே மேற்கூறிய பிடி
தேசத்திலும் சட்டங்க ளேற்பட்டி
வாவென்றால் ஏற்பட்டிருக்கலாம். சந்
தகமில்லை; ஆகிலும் பூமி பொதுவா யி
க்குமாயின் அதை துண்டு துண்டாக
குத்துப் பயிரிடுபவர்கள் யார்? துணா
தனமல்லவோ ஒவ்வொருவனது தொ
லையும் விவரித்துப் பகுத்துக்காட்டி அ
லவனை பிரவர்த்திக்கும்படி செய்கிறது.
லத்தைப் பொதுவாய் வைத்துக்கொ
டருந்த பிடிசா தேசத்தார்களில் ஒவ்
வொருவனுக்கும் சொந்தமாய் நிலமிரு
துமேயாயின் அப்பொழுது அவன் எ
வளவு ஊக்கத்துடனும் ஆவலுடனு
வேலைசெய்வானே அவ்வளவு சிரத்
தயுடனும் சுருசுருப்புடனும் உழைத்
ருப்பானா? ஒருபோது மிருக்கமாட்டா
ர். இவ்வித முறைமை சுவபாவமாய்
வேச்சையுடன் கூடிய மனிதர்களை கே
லம் அடிமைகளாக்கிவிடும். அவர்களி
தாரதம்மியங்க ளொன்று மிருக்கமா
டாதென்பது உண்மைதான். ஆனபோ
லும் அந் நிலத்தில் வீளையத்தக்க தா
ரியத்தில் பத்திலொரு பங்குகூட வீளை
மாட்டாது. வீளைவு மட்டானால் ஜனக்
தறைவு நேரிடும், இவர்கள் எல்லோரும்
புறுமையி னுபத்திரவ மின்றி யிருந்த
பாதினும் ஒருவரும் செல்வராக மாட்
டார். விசேஷ பாக்கியத்தினால் நாம் அ
டையத்தக்க சுகங்களை நமது புத்தி சூக்ஷ்

மத்தினாலும் உழைப்பினாலும் நாம் பெ
றும்பகூஷ்த்தில் மிகவும் நியாயமாயும் தி
ருப்திகரமாயு மிருக்கும்ல்லவா? இவ்வா
றுபெற்ற ஆக்கம் நம்மில் நன்மைசெய்யு
ம் சத்தியை வளர்த்து, நமது கல்வியையு
ம் திறமையையும் பெருக்கி அதினாலுண்
டாகும் அளவற்ற பயன்களையும் வீளை
விக்கும்.

சிறிதிடங்களில் சுவத்தும் ஏற்படா
மல் யாவும் பொதுவாயிருந்துகொண் டி
ருந்தன. பாரெக்குவேயென்னும், தேச
த்து குருவுக்கள் இவ்வாறு நடத்தி வந்த
னர். இந்த குருக்கண்மார் நாகரீகமற்ற
இண்டியன்ஸ் என்னும் பேருள்ள அத்
தேயத்தார்களை கிருஸ்துவர்க ளாக்கி
வெகு குரூரமாக அரசாண்டு வந்தனர்.
இவ்வித துரைத்தனம் கல்வியும் நாகரீ
கமுமற்ற இண்டியன்களுக்குச் சரிப்பட்
டதேயல்லது ஸ்வேச்சை, சுகம், தன்
ம் உள்ள ஜனங்களை யுண்டுபண்ணத் த
க்க தல்ல. இவர்களில் மொரேவியன்ஸ்
என்னும் ஒரு ஜாதியு ரிப்போது முளர்.
அவர்கள் தமது மதக் கோட்பாட்டினு
ல் ஒருவிதமாக நடத்தி வருகிறார்களே
யல்லது, அவர்கள் விசேஷப் பிரபலரு
மல்ல, செல்வருமல்ல. ஆகையால் மனி
தனது உழைப்பை செம்மைப்பாக துண்
டிவிடுவதற்கு, அவனுக்கு சொந்தமாக
சில வஸ்துக்களும் பிரத்தியேக போகங்
களும் ஏற்படவேண்டும். ஒவ்வொருவ
னும் தனது ஸ்வப்பிரயோஜனம் அதிக
ரிக்க மேலு மேலும், அதிக ஆவலுட
ன் உழைப்பானென்பதை ஒருபோதும்
மறக்கக்கூடாது.

ஸ்விட்ஜர் லெண்டென்னும் தேசத்
தர்கள் செல்வமுமின்றி விசேஷ தாரதம்
மியமுமின்றி யிருந்தபோதிலும், நமக்
குள்ள பல மனக்கவலைகளும் பேராசை
யுமின்றி சுகமா யிருக்கவில்லையா வென்
றாலோ, அவர்களது ஸ்திதியை சற்றுவி
சாரிப்போம். அவர்கள் நியாயமான சட்
டங்களுக் குட்பட் டிருக்கிறபடியால் நீ
திமார்க்கத்திற் பிரவேசித்து நல்வாழ்க்
கை வாழ்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் ப
ணமில்லாததற்குக் காரணம் சோம்பே

றித்தனமல்ல. அவர்களது தேசம் எங்கும் மலைகள் நிறைந்தது; ஆகையால் பயிரும், வர்த்தகமும், ஓங்கத்தக்கநாடல்ல. ஆயினும், அவர்கள் வெகு சுருசுருப்புள்ளவர்களாயும் இடைவிடா முயற்சிசெய்பவராய் மிருப்பவர். அவர்களில் புருஷர் பெரிய கூடைகளில் எருவெடுத்துக்கொண்டு மாடு குதிகைகள் ஏறக்கூடாத வுயர்ந்த விடங்களி லிருக்கும் நிலங்களுக்குக் கொண்டு போகிறார்கள். அவர்களது பெண்டார்களோ, தண்ணீர் கொண்டு வருவதற்கு போகும்போது ஜலம்நிறைந்த பெருங்குடத்தை தலையில் விழாமல் வைத்துக்கொண்டு கையில் ஊசிகொண்டு தைத்துக்கொண்டே போவார்கள். இவ்வாறு காலத்தை வீண்போக்காது, வருத்தத்துடன் சிரமப்பட்டும் அத் தேயத்தில் பலருக்கு உணவகப்பட்டது. அன்னிய தேயங்களுக்குச் சென்று பிழைக்கிறார்கள். இவர்க ளெல்லோரும் தங்களது சுவ தேசத்திலேயே உழைத்து பிழைப்பது சாத்தியமா யிருந்தால் இவர்க ளின்ன மெவ்வளவு சுகித்திருப்பார்கள். மேலும் இவர்களுக்கு தங்கள் தேசத்தைக்காப்பாற்றநிலையாய் சேனைகள் வைத்துக்கொள்ள சக்தி யில்லை. ஆகையால் அவர்களிராணுக்களை அந்நியதேசத் தரசர்களுக்குக் கூலிக்குவிட்டு அதின்மீது ஜீவித்துக் கொண்டும், அபாய காலங்களி லவர்களை வரவழைத்துக் கொண்டு யிருக்கிறார்கள். இந்தகுடார்க ளிவ்வாறு கூலிக்கு போர் செய்யாது தங்களது தேசத்திலேயே யிருந்து கொண்டு ஜீவிக் சக்தி யிருக்குமாயின், இவர்கள் எவ்வளவு சந்தோஷத்துடனும் சுகத்துடனும் வாழ்வார்கள். ஆகையால் செல்வபின்மை இவர்களுக்கும் திங்கை விரோவிப்பதே யல்லது சுகத்தைத் தருவதல்ல.

கடோப நிஷத்து.

முதலத்தியாயம்.

இரண்டாம் வல்லி.

யமன் சொல்லுகிறார்; சிரோயசு வேறை, பிரியம் வேறை, இவ்விரண்டும் பலப்பிர

யோஜனங்களை யுடைத்தானதுகளாகி ஷணத் தழுவுகின்றன; அவற்றுள் சிசேசகிரகிக்கிரவனுக்கு நன்மையுண்டாது. பிரியத்தைக்கோருவோனுக்குப்பருத்தம் கெட்டுப்போகிறது. சிரோயசும், பிரியமும், மனிதனிடம் சேர்கின்றன. அவற்றுள் தீரன் பேதத்தைக் கண்டுபிடிக்கின். தீரன்பிரியத்தைக்காட்டிலும் சிசேச முக்கியமாய் வரிக்கிறான். மந்தையி கிறவன் போக சேஷமத்திற்குப் பிரியம் ள்ளதை வரிக்கிறான். ஓ நசிகேதசே நீ பிரியங்களையும் பிரியரூப விரும்பங்களை யோசித்துத் தியஜித்து விட்டாய். பலர் முகிப்போயிருக்கும் பொருட்பாசத்தில் கப்படவில்லை. அஞ்ஞானம், ஞானம் என் ப்ரசித்தமாயிருக்கிற இவ்விரண்டும் (ஒறுக்கொன்று) தூரமுள்ளனவாயும், பரம விருத்தருபகதிகளை யுடையனவாயிருந் து. நசிகேதனை ஞானபேகதியாக நினைக்கிறேன். உன்னை எவ்வித விரும்பங்களு ஆகாவிக்கவில்லை. அஞ்ஞானத்தின் நெ லிருந்துகொண்டு தங்களைப்புத்திமான்களாகவும், கற்றேராகவும், மதிப்பவர் ப்ரத்துக் குருடனால் வழிகாட்டப்பட்ட குருட்களைப்போல் (பிசகி) உழல்கின்றனர். ஊமற்று பொருள் பிராந்திகொண்டிருக்க புத்தியில்லாச் சிறுவர்கள் பரலோகத் தையடைவதற்குரித்தான காரணக்களை யற மாட்டார்கள். இவ்வுலகமுண்டெனவும், உலகமில்லையெனவும், அவன்காரப்படுகி ன் மறுபடியும் மறுபடியும் என் னதிகா டின் கீழ்வருகிறான். பலர்கேள்விக்கெட்ட தவனும், கேள்விப்பட்டும், பலராலறிய கூடாதவனும் எவனோ, அவனைச் சொகோனும்வியக்கத்தக்கவன்; கேட்டவனு வியக்கத்தக்கவன்; நன்மை போதிப்பவ லறிந்தவனும் வியக்கத்தக்கவன். பலவித தில் நினைக்கக்கூடமான இவனைக்குறித்து தாழ்ந்தவர்கள் சொல்வார்களெனில் ருயறியக்கூடாது. ஒருவன் சொல்லாமல் விடத்தில் கதியில்லை. அணுவக்கு மணுவ யும், தற்கிக்கக்கூடாதவையு யிருக்கிறா ஓயிஷ்டனே; அந்தஞானம் தற்கிப்பதின டையத்தக்கதல்ல. ஒருவர் சொன்னால் சபாமயடையத்தக்கது; சத்தியத்தில் நைரி முடையவையு யிருக்கிறாய்; ஓநசிகேதன உமைப்போல் விசாரிப்பவர் எங்கட்ககப்ப வார்களா? இதைக்கேட்ட நியானவன் ஸ தியத்ருதியாயிருக்கிறாய் (ஸத்தியத்திலே நில்லையாயிருக்கிறவன்). ஓ நசிகேதசே உ னைப்போல் கேட்கிறவன் அனேகம்பேர் டைப்பார்களா? மஹானிதி கூட அனித்தி மென்று எனக்குத்தெரியும். ஸ்திரமாயிரு கிறஅதை (அஸ்திரங்களால்) அடையக் கூடாது. அதுஊல்த்தான் அனித்தியமான ரவியங்களால் நசிகேதாக்கினி யென்னு

தாபிக்கப்பட்டு நான் நித்திய ஸ்தானத் த யடைந்தேன். கர்மபலாவாப்தி ஹேது யும், ஜகதாதாரமாயும், கர்மமங்களுக்கு னந்தியஜனகமாயும், அபயத்தகுக்கரை யும், உயர்ந்த ஸ்தோத்திர ரூபமாயும், வகுவாய் கீர்த்திக்கத்தக்கதாயு மிருக்கிற, தாரத்தைப்பார்த்து தைரியத்தால், ஓநசி கதலே தீரனுயிருக்கிற நீ த்யஜித்து விட் டாய். ஒருவராலும் பார்க்கக்கூடாமலும், டமாய்ப்பிரவேசித்தும், குறையில் ஒளி து பிரவேசிக்கக்கூடாத மஹாகாட்டிலு ருக்கிற அந்த அனாதிதேவனை அத்தியா மயோகத்தால், அறிந்து சந்தோஷத்தை ம் வெசனத்தையும் விட்டு விடுகிறான். இ தத்தக்கேட்டு நன்றாய்க் கிரகித்து இந்த தர் தாத்தமகமான அணுவையடைந்து அது சந் தோஷ ஹேதுவானதுனால் அவன் சந்தோ ஷிக்கிறான். நசிகேதசுக்குப் பிரம்மஸ்தான திற்றுவிட்டிருப்பதாய் (நினைக்கிறேன்). த ம்மத்துக்கு விலக்ஷணமாயும், அதர்மத்து கு விலக்ஷணமாயும், இந்த பூதபல்வியாத் தமகமான காலாபேகைசுயாய் விலக்ஷணமா ம் நீர் எதைப்பார்த்த திருக்கிறீரோ அதைச் சொல்லு (மென்று) நசிகேதசு கேட்டார். அதின் பேரில் யமன் சொல்லுகிறார்) ஸமஸ் தமான வேதங்களும் எந்த பதத்தை அரு ரிச்செய்கின்றதுகளோ, ஸமஸ்தமானதபக் ளும் எதைச்சொல்லுகிறதுகளோ, எதை த்தேசித்துப் பிரம்மசரியத்தை ஆசரிக்கி ரர்களோ, அந்தபதத்தை சங்கிரஹமாய் சொல்லுகிறேன் கேளும். இது ஒம்; இந்த அக்ஷரந்தான் பிரம்மம். இந்த அக்ஷரந்தா ன் எல்லாத்துக்கும் உயர்ந்தது. இந்த அக்ஷ ரத்தை யெவனறியுகிறானோ, அதை யெவன் ினைக்கிறானோ, அதை யடைவன். இதுதா ன் சிரோஷ்டமான அவலம்பம். இதுதான் உத்திகுஷ்டமான லாதனம். இந்த லாத தத்தை யறிந்தவன் பிரம்மலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். இந்தக் கியாதாவான ஆத்மாவானவன் பிறக்கிறதில்லை; இறக் கிறதில்லை. இவ னென்றிலிருந்து உண் டாகவில்லை; ஒன்றாயிருக்கவுமில்லை. பிற த்காரவனையும், நித்தியனையும், சுக்ஷயில்லா தவனையும், அனாதியாயுமிருக்கிறவன். சரீரத் தைக் கொன்றபோதிலும், கொல்லப்படுகி ருதில்லை. கொல்லுகிறவன் கொன்றதாயும், கொல்லப்பட்டவன், கொல்லப்பட்டவனாயும், நினைப்பார்களையானால் அவர்களிருவ ரும் அக்கியானிகள்தான். இந்த ஆத்மா கொல்லவுமில்லை; கொல்லப்படவுமில்லை. அணுவாக்கும் அணுவாய், மஹத்துக்கும் மஹ த்தாய் இந்த ஜந்துவினுடைய (ஹிருதய) கு ஹையில் ஆத்மா வுறிக்கிறது. சுத்தக் கியானுத்தமகமான இந்ந்த ஆத்மாவினுடைய மஹிமையை பகவதனுக்கிரகத்தால் வீத சோகனுய்க் கொண்டு பார்க்கிறான். (இந்த

ஆத்மா) இருந்துகொண்டேதான் ஸஞ்சரிக்கிறான். தூங்கிக்கொண்டே ஸர்வத்திற் வி யாபிக்கிறான். ஹர்ஷாத்மகனாயிருக்கிற அ ந்தத்தேவனையியத்தகுந்தவன் என்னைத் த விர வேறே எவனிருக்கிறான். சரீரங்களுக் குள்சரீரமில்லாதவனாயும், சுக்ஷணே கூடுணே வேறுபடுகிற பதார்த்தங்களில் ஸ்வயம் ஏக ரூபனாயும், உயர்ந்தவனாயும், ஸர்வ வியாயு யாயும், இருக்கிற இந்த ஆத்மாவை நினைத் து தீரனுயிருக்கிறவன் சோகிக்கமாட்டா ன். இந்த ஆத்மா சொல்லித் தெரியத்தகு ந்தவனல்ல. அல்லது மேதையினாலாவது வெகுவாய் சாஸ்திராப்பியாசம் பண்ணுவ துனையாவது அரியத்தகுந்தவனல்ல. எ வனை இந்த ஆத்மா அறிகிறானோ அவனல்ல தான் அவர் அடையத்தகுந்தவர். (என்ற ல்) இந்த ஆத்மாவானவர் அவனுக்குத் த ன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பிரகாசப்படுத் துகிறான். துச்சரித்திரத்திலிருந்து நீங்காம லிருக்கிறவனாவது சாத்தகுணமில்லாமலிரு க்கிறவனாவது, ஸ்திரிசுத்தமில்லாமலிருக்கி றவனாவது, மனச்சாந்தி யில்லாதவனாவது, இவனா யடையக்கூடாது. எவனுக்கானால் பிறும்மமும், கூத்திரமும் போஜனமோ, மிருத்தியு எவனுக்கு ஆஹாரமோ, அவனி ந்தப்பிரகாரமாய் இன்னிடத்திலிருக்கிற னென்று எவனறியுகிறான்.

சரித்திரம்—(தொடர்ச்சி.)

இவ்வாறு சமீபப் பிரதேசங்களைப் பாக் கியின்றித் துடைத்துவிட்டபின்பு தூர பிர தேசங்களுக்குச் செல்லத்தொடங்கி, மீளக் கூடாத தூரம் சென்றபோது, போன ஊர் களிலேயே தங்கினார். அதனால் அத்தேசத் தர்களுக்கு அதற்குமுன் திடீரென்று தோ ன்றி கூணக்காலம் நிகழ்ந்திருந்த விபத்துக் களுக்குப் பதிலாக பிறகு நீடித்த துன்பமு ண்டாயிற்று. மிகப் பெருங்கூட்டங்கள் ஆ யுதபாணிகளாய், மனைமக்கள், மந்தைமாடு கள், ஊழியர், முதலிய பரிஜனங்களுடன், தேசாந்தரங்களுக்கு யாத்திரை செய்பவனை ப்போல, புதிதா யிருப்பிடங்களைநோக்கிச் சென்றனர். ஊர்வாசலில்லாததனால், அவ ர்கள் ஸுதேசமென்னும் பாசமில்லாது, த டையின்றி ஒருநின்று மற்றோருருக்குப் பெ யர்ந்தனர். புதியவீரர்களும் அவர்களைத் தொடர அவர்கள் ஒழித்துவிட்ட நாடுகளி ல், பின்னும் தூரத்தில் வசித்த கிராதர்க ள் வந்தசேர்ந்தனர். இவர்களும், முறையே செழிப்பான நாடுகள் நோக்கிச் செ ன்று மேன்மேலும் திரண்டிருவரு மோர் பி ரவாகத்தைப் போலப் புறண்டு எதிர் நிண் றவற்றையெல்லாம் துடைத்துக்கொண்டு போனார்கள். இப்படி முதல் படைபெயிப்

புத்தொங்கியிருநூறு வருஷத்துள் விதவிதப்பெயரும் சந்ததியுமான நாகரிகமற்ற கூட்டங்கள், திரேஸ், பாளோனியா, கால், ஸ்பேன், ஆபிரிகா, கடையில், இடலி, ரோமகபுரியையும்பிடித்துக் கொள்ளையடித்தார்கள். பூர்ணசிற்பையண்டைய கோடிகாலம்பிடித்த ரோமக வரசென்னும் பெருங்கட்டிடம் கூண்டகாலத்துள் அடியுடன் கவிழ்ந்து பாழாயிற்று.

ரோமகபுரிக்கு இப்படிப்பட்ட பிரபலபாதகம் உண்டாக்கவும் பண்டையெடுத்துவந்த சாதியாருக்கு வெற்றிதரவும், பலகாரணங்கொருமித்து உதவின. உலகமழுதும் ரோமகக்குடியரசு வென்றதற்கு முக்கிய சாதனங்கள் அதன் நியாய யேற்பாடுகளின் மேன்மையும், யுத்தசட்டங்களின் கண்டிப்புமேயாம். பிறகு சக்கிரவர்த்திகள் ஏற்படவே இவ்விரண்டும் மறக்கப்பட்டும், விசுவப்பட்டம், தளர்த்துமிருந்தன. பூர்வத்தில் சென்றவிடமெல்லாம் சயித்த ரோமகருடைய அஜேயசேனைகளுக்கும்கிருஸ்துபிறந்தநாங்காவது ஐந்தாவது நூற்றாண்டிலிருந்த ரோமகருடைய சேனைக்கு மொருவித்திலுமொப்புமையில்லை. தேசாபிமானத்தால் அல்லது புகழ்விருப்பத்தினால் ஆயுதமெடுத்த சுவதர்கிரிகளுக்குப் பதில், நாட்டுப்புறத்தாரும் முரட்டுமனிதர்களும் அமிஞ்சிக்கி அல்லது சம்பளத்துக்குச் சண்டைசெய்யநியமிக்கப்பட்டனர். அவர்களுக்குயுத்தத்தொழிலுக்குத்தக்க பலமாவது அடக்கமாவது அணுவளவுமில்லை. கவசத்தினுடைய பளுவும் அவர்கள் அதிகமென்றும் சுமக்கக்கூடியதல்லவென்றும் முறையிட்டி தள்ளிவிட்டார்கள். பூர்வத்தில் ரோமகசேனைகளுடைய பலத்துக்கும் உறுதிக்கும் முக்கிய ஆதாரமான பதாதிகள், பிறகு ஹேயமாய்த் தோன்றியதுகள். பிற்பாடு அவர்களுக்குப்பதிலாக வைக்கப்பட்ட யுத்தப்பயிற்சியில்லாத ஆண்மையற்றசிபாய்களோ குகியையின்மீதனி ரணக்களத்துக்கு வரப்பயந்தனர். இந்த அற்புதசேனைகள்தான் ரோமகராட்சியத்தைக் காக்கவேண்டியவர். கொடுங்கோலரசர்கள் குடிகளிடத்திலச் சந்தேகத்தினாலே, அவர்களுக்கு ஆயுதப்பயிற்சியைக் கற்பிக்கவில்லை. அப்படித் தங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவுமாட்டாத அக்குடிகள் அந்நியர் படையெடுத்தபோது தமக்கு பிரகிருதத்தினும் தாழ்ந்தகதியில்லையாதலால் நேரிடாதென்கிற தைரியத்தினால், அவர்களை யெதிர்க்க தைரியமன்றி விருப்பமுமற்றிருந்தனர். வீரத்தன்மை அடங்கத்தலைப்பட்டபோதே ராசியத்தின் வரும்படியும் அடங்கத் தலைப்பட்டது. ராசசபையி

லோவென்றால், கிழக்கத்தியட்டம்பத்தில் வல்தோன்றி இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டபுணம் வர்த்தகவழியாய்த் திரும்பவில்லை. மீதன் கிராதகக்கூட்டங்களுக்குக் கட்டிக்கப்பல்களால் ராசியத்தில் பணம் பின்னுவரண்டது. எல்லாநாடுகள், கிராதகர் கொள்ளையின்பிறகு ரோமகருக்கு வழக்கமாக கட்டிவந்த வரியையும் கட்டத் திரமையற்றன. எல்லாவிடத்திலிருந்தும் ரோமகராஜானியில் சொரிந்த செல்வம், முன்போலருதல்கின்ற, வேறு இடங்களுக்கு திருப்பப்பட்டது. இராசியத்தின் விஸ்தீர்ணதை முன்போலிருக்க, அதைக்கர்த்தற்கு வேண்டி சாமர்த்தியங் குறைந்ததினால் முழுதும் வம்படியற்று இராஜாங்கம்பிராணமெங்கிலவ்வினப்பட்ட ஒருபெரியஉடலைப்போலத் தன்னேரகத்தித்துக்கொள்ள வொரு யத்தினமின்றி ஜயிக்கப்பட்டது. இந்தக் கலவரத்திலிருந்த அரசையாள்பவரோவெனில், கிழக்கத்தியட்டம்பத்தில் முழுசி, அரண்மனைவிலிருந்துகொண்டு, யுத்தமென்பதும், தேசமாசாரமின்னதென்று அறியாது, மாதாளுடையவும் அவர்கள் தோழிகளுடையவும் பெண்தன்மையுடைய மந்திரிகளுடையவும் ஆளுகைக்கடங்கி, அபயமென்றால் நடுநடுகி, உபாயகாரியத்திறனை முக்கியமாய்க் கட்டவேண்டியதருணத்தில் பயத்துக்கும் மைதைமைக்குமுரிய சாபலயத்தை வெளிக்கட்டினார்.

மீதியைக்குறித்து வருகிறபத்திரிகையிலிசாரிக்கப்படும்.

பிரகிருதிசாஸ்திரம்.

சாமானிய தர்மங்கள். (தொடற்சி)

வாய்ப்பும் குருத்துவாகர் ஷணத்தின்சேஷ்டைக் குளப்பட்டதேயாம். பஞ்சசை வெகு மெலீசாகப்பன்னி படைப்படையாக அடிக்கினை லெப்படியோ, அப்படியே வாய்ப்பும் பலபடைகளை யுடையதாயிருக்கிறது. இவற்றில் அடிப்படையுமி புபரிதலத்தைக் கவ்விக்கொண்டும், அதற்கு மேல் படைகள் ஒன்றின்மேலொன்று அடுக்கப்பட்டமிருக்கிறது. வாயுவில் ஸ்திதி ஸ்தாபக ஸம்ஸ்காரம் என்கிற ஒரு தர்மமிருக்கிறது. இதென்னவென்றால், ஒரு பதார்த்தத்தை யழுத்திவிட்டால் அது சுவபாவமான பரிமாணத்தை மறுபடியும் வகித்துக்கொள்ளும். குருத்துவாகர்ஷணத்தினால் வாயு நெருக்கப்

ட்டிம், ஸ்திதிஸ்தாபக ஸம்ஸ்காரத்தி
ல் விரிய யத்தனித்துக் கொண்டும் இ
க்கும். கீழுக்கு வாயுவை மேலடுக்கு
ள் அழுத்திக்கொண் டிருக்கிறபடியால்,
மல் படைகளைக் காட்டிலும் அடிப் ப
டகளில் தாரட்டிய மதிசமாயிருக்கும்.
மிக்கு சமீபத்தி லிருக்கிற வாயவுக்கு
வபாவமாயுள்ள குருத்துவர் தவிர மே
ல் யிருக்கிற அடுக்குகளின் குருத்துவ
ம் அதின் மேல் தாங்குகிறபடியால் அ
ப்படைகளில் தாரட்டிய மதிசமாயிரு
தும்.

புகை, ஆவி, முதலிய பதார்த்தங்கள்
மே விழாமல் மேலேஎழும்புகிற படியா
அவற்றில் குருத்துவாகர்ஷண சேஷ
ட யில்லையென்று தோன்றும். அவற்றி
ஊர்த்துவ கதிக்கு மேற்படி ஆகர்ஷ
மே காரணம். பூமி யுபரி தலத்துக்கு
பீபத்தி லிருக்கிற வாயுவில் புகையைக்
ட்டிலும் அதிககுருத்துவ மிருக்கிறப
யால், புகை வாயுவின்மேல் மிதக்கின்ற
ஆனுவீர்த புகை வாயுமண்டலம் மு
மையும் தாண்டுகிறதில்லை. எந்த அடு
கு வாயுவின் குருத்துவத்துக்கு புகை
ன் குருத்துவம் சமமா யிருக்குமோ அ
வனாயில் எழும்புமேதவிர, அதற்கு
லெழும்பாது. புகையானது அக்கினி
தல் லகுவாக்கப்பட்ட கட்டை முட்
டகளின் அத்தியல்ப் பரமானுக்களின்
ட்டமாம். இந்த பரமானுக்கள் உஷ்
த்தினாலே லகுவாக்கப்பட்ட வாயுவி
ல் செமந்துகொண்டு போகப் படுகிற
உஷ்ணத்தினால் சகல பதார்த்தங்களு
விரியுகின்றது. ஆதலால் உஷ்ணசம்ம
மான வாயு தன்னைச் சுற்றியிருக்கும்
புவைக் காட்டிலும் லகுவாய் விகிற
யால் மேலே மிதக்கப் பிரயத்தனப்
டு போகும்போது புகை பாரங்களை
கொண்டுபோகிறது. மேலே போன
கு உஷ்ணம் குறையுந்தோரும் அந்
ரமானுக்கள் பருவடைந்து கீழே யி
தும், இதிலேதான் பெரிய பட்ட
ய்களிலுள்ள வீடுகளெல்லாம் சிக்கி
தில் கறுத்துப்போகிறது.
பெலுன் (புகைக்கூண்டு) கூட இந்த

வேறுதலைப் பற்றிதான் ஆகாசத்தி லெ
ழும்புகிறது. அதுசெய்யப் பட்டிருக்கிற
சாமக்கிரிகள் காற்றைக்காட்டிலும் பளு
வாயிருக்கின்றன. ஆனலதற்குள் எடக்க
ப்புட்ட வாயுவானது வாதாவரண வாயு
வைக்காட்டிலும் அதிலகுவானதும் ஸ்தி
தி ஸ்தாபக சம்ஸ்காரத்தை யுடையது
மாகையால் அந்தயந்திரமும் அதற்குள்ளி
ருக்கும் வாயு விசேஷமுங்கூடி, அதின்
பரிமாணத்தை யுடைய வாதாவரண வா
யுவைக்காட்டிலும் லகுவாயிருக்கும். ஆ
தலால் மேலேயெழும்பும், இத்தியாதிப்
பிரமாணங்களால் பதன் பதார்த்தங்களு
க்குள்ள வேக தாரதம்மியத்துக்கு வாயு
பிரதிபந்தகமே காரணமென்று விளங்கு
ம். வாதாவரண வாயுதன்னைக் காட்டிலு
ம் லகுவான பதார்த்தங்களுக்கு ஊர்
த்துவகதி யுண்டாக்கும்; தனக்குச் சமா
ன குருத்துவ முள்ளவற்றை தன்மேல்
மிதக்கும்படி செய்யும். தன்னிலும் கு
ருவானவற்றிற்கு அதோகதியை யனும
திக்கும். ஒரு துண்டு கடித்ததையும், ஒ
ரு விராகனையும் விட்டால், கடித்தத்தை
க் காட்டிலும், விராகன் த்வனாயில் பூமி
யில்வரும். ஆன லந்த கடித்தத்தை விராக
னுக்கு மேல் வாயுவி யவதான மில்லாம
ல் வைத்துவிட்டால், இரண்டு மக்கா
லத்தில் பூமி யுபரி தலத்தைச் சேரும்.
வாயுவி யவதான மில்லாத பலவகை பதா
ர்த்தங்களும் சமானவேகத்துடன் விழு
மென்பதை வாதகிராஹகபந்திரத்தால் நி
ருபித்துக்காட்டலாம். ஒருபுட்டியில் ஒரு
குருவி இறகையும், ஒருவிராகனையும் அ
தின்வாயினருகில் ஒரு பித்தளைத்தட்டின்
மேல்வைத்து அந்த புட்டியிலுள்ள வா
யுவை மேற்கண்ட யந்திரத்தினால் அப்பு
றப்படுத்திய பிறகு ஒரு திருகாணி மூல
மாய் அந்த இறகையும் விராகனையும் வி
ழும்படி செய்தால் இரண்டும் ஏக்காலத்
தில் புட்டியி னடியைச் சேருவது தெரி
யும்.

இவ்வாறு பதார்த்தங்களின் சாமானி
ய தர்மங்களை ஒருவாறு சுருக்கமாய் மு
டித்தோம். இனி வருகிற பத்திரிகையி
ல் சலந் நியமங்களைக் குறித்து விசாரிக்க

த்தொடங்குவோம். மற்ற விஷயங்களைக் காட்டிலும் இவ் விஷயம் வெகு சுவல்பமாய் விசாரிக்கப் படுவதற்கு ஹேது என்னவென்றால் இவ் விஷயம் கடினமானதாகையால் விசேஷமா யெழுதினால் பயன்பட மாட்டாதாகையால் கொஞ்சம் கொஞ்சமா யெழுதப் படுகிறது.

விதவாவிவாஹம்.

பங்காள தேசத்தில் நடந்த வோர்விதவா விவாஹத்தின் வரலாற்றைக் கீழே எழுதுகிறோம். அதிற்சொல்லிய விஷயமெல்லாம் எங்களுடைய சொந்தமான கருத்தென்று இவ்விடத்தார் பயப்பட வேண்டிவதில்லை. அந்த தேசத்து பத்திரிகையொன்றில், ஹூணபாஷையிற் சொல்லியிருப்பதை நாங்கள் தமிழ்ப்படுத்தியதே யன்றி வேறல்ல. நாங்கள் விதவாவிவாஹத்துக்கு எதிரானவர்களென்றும் நினைக்கவேண்டாம். எங்களுடைய கருத்து எப்படியிருந்தாலும் அங்கங்கே நடக்கிறதையும், அங்கங்கே கலவியிற் சிறந்தவர்களாயுள்ள ஹிந்துக்களுடைய கருத்தையும், இத்தேசத்தாருக்குத் தெரிவித்தால், அவர்கள் தங்களுடைய நுண்ணறிவைக்கொண்டு குணத்தையும் குற்றத்தையும் செம்மையாக வாராய்ந்து தந்த ம்புத்தியி னொழுங்குக் கேற்பத் துணிவடைவார்களென்று நாங்கள் நம்புகிறோம்.

“சென்ற பதினைந்து நாளைக் குள்ளாக இந்ததேசத்தில் ஒருவிசேஷமான காரியம் நடந்தது. அது ஹிந்துதேசத்திய ஜனங்களனைவருக்கும்வெகு முக்கியமானதால் அவர்கள் வெகு ஆவலோடு அதைக் கேட்பார்களென்று நாங்கள் ஞாபகத்தையாய் நம்புகிறோம்.

“பாயதியாஜாதியில் ஒருவரான பாபு பார்வதி சந்திரகுப்த என்பவர் இந்தமாதம் இரண்டாந்தேதி ஒருவிதவையைக் கல்லியாணஞ் செய்துகொண்டார். அவர் பிரசிடென்சி காலேஜ் (Presidency College) என்னும் பாடசாலையில் படித்தவர். அந்தப்பெண்ணும் ப்ரிசர்ச்சு பள்ளிக்கூடத்தில் படித்து வளர்ந்தவர். அனேகயோக்கியதைகளை யுடையவர்.

“அவளுக்கு வயது பதினான்கு. இந்தக் கல்லியாணத்தை விதவா விவாஹமென்று பெயரிட்டதேயன்றி இதில் மற்றொரு புதுமையும் நடந்திருக்கிறது. மணக்கனும் மணப்பெண்ணும் ஒருஜாதியரல்ல. வேவ்வேறு ஜாதிக்குரியவர்கள். தைக்கடவிருந்து நடப்பித்தவர் ஹிந்துபுரீருக்கும். இவர்களெல்லாரும் வேவ்வேறு ஜாதிக்குரியவரானும், அவேற்றுமையைப் பாராட்டாமல் அமையும் ஒன்றாயிருந்து விருந்துண்டாக்கள். இதுவுமல்லாமல் மேற் குலத்தாராகிய சிலபிரம்ம சமাজத்தைச் சேர்ந்தபெண்டர்கள் வந்திருந்து வெகு பாரப்புடனே வேண்டிய உதவிகள் செய்து கல்லியாணத்தை நிறைவேற்றினார்கள். இதுவரை இப்படிப்பட்ட கல்லியாணம் நடந்ததில்லையென்றும், இதற்காலத்திய நம்முடைய தேசவாசிகங்களை யெல்லாம் மீறினமையாவெகுதுணிவான செயலென்றும் நாங்கள் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியது. இதில் மூலம் ஒன்றாயினும் இதில் சிறந்தவையாய் மூலவீத சீர்பாடுகள் அடங்கியிருக்கின்றன. முதலில், ஹிந்துக்களுள் வழங்குமாபிருக்கிற ஹோம முதலிய சடங்குகளில்லாமல் காரியம் நடந்தபடியும் அவைகளை நீக்கலாயிற்று. இரண்டாவது இது விதவாவிவாஹம். மூன்றாவது இதிற் பலஜாதியாரும் ஒன்றாய்க் கூடிப் புசித்தமையால், ஜாதி வேற்றுமைகையடியோடே கழித்தலாயிற்று. இதனால் தொன்று தொட்டு நம்முடைய தேசபிமானிகள் கொண்டிருந்த அளவில் விருப்பங்கள் பயன்பட்டன வென்று எது எப்படி நடந்தால் அவர்களுள் அளவிறந்த ஆனந்தமுண்டாகுமோ என்று அப்படியே நடந்ததென்றுஞ் சொல்லவேண்டியது. இனிமேல் இப்படிப்பட்ட நம்செயல்கள் பலபலவாய்ப்புபதற்கு இதுவோர் நற்குறியானாயிடுமே இப்போதே நம்முடைய சாபிமானிகள் தம் தேசத்தைக்கண் களிப்புறலாம் தூரு தூருவருஷங்கைய் நம்மை விடாமற்பற்றி நாம் வள

தற்கு மூலாதாரமானவைகளை யழித்து
த்தின்றுகொண்டு வந்த மகா அருவரு
ப்புள்ள தீயவழக்கங்களெல்லாம் நீங்கி
விடுமென்று நம்புவதற்கு இந்தக்கல்லி
யாணத்தினாலே யீடமுண்டாயிற்று.

“ஆம், பங்காளதேசத்தர்கள் வாயாற
பேசுகிறதுமாத்திரமேயன்றி தொழிற்
குப்பின்வாங்கு பவொன்று எண்ணிக்
கொண்டிருந்த வுலகத்தாற்கு இதைக்
சேட்கும்போது நாமவாளா பேசுவோ
ரல்ல, செய்வோரென்றும் உண்மையா
ன சீர்பாடானது இந்தநாட்டின்புகுந்து
அதிவேகத்தோடேநாலுபக்கங்களிலும்
பரவிக் கொண்டிருக்கிற தென்கிற நம்பி
க்கையுண்டாகும். இதுவரையில் மிக
வும் கனக்குறைவாய்க் கீழான படியிற்
கிடந்து வருந்திக்கொண்டிருந்து அந்த
தேசத்தை பிரம்ம சமாஜத்தார் தம்பி
ழைபடா முயற்சிகளால் கைகொடுத்தி
தெடுத்து ஒழுக்கத்தாலும் குணத்தாலும்
சிறந்த வோர் மேலான பதத்திற் கே
ற்றுவார்களென்று நம்புகிறோம். அப்
போதுதான் இந்நாடானது இத்துன்ப
ப்பிறவிநீங்கி இன்பமடையும். நாம்கொ
ள்வது வீணெண்ணெயென்று சொல்லக்
கூடாது. எப்படியென்றால் நாம் பலத
ரம் சொல்லியிருப்பதுபோல உலகத்
தில் ஓர் பெருந்தீங்கை நீக்கி செம்
மைப் படுத்த விரும்புவோர் மூலைக்
கு ஒருவராய்த் தனித்து நின்று ஒரு
வர் சொல்லும் வழி மற்றொருவர் சொ
ல்லாம விருக்கிறவரையில் தாம் எடுத்தொழி
லை முடிக்க ஈடாகார்கள். அப்
படியன்றி, அவர்களுடைய எண்ணங்
களும் நோக்கங்களும், ஒரே தன்மைய
வாய், அவர் சமய கோட்பாடுகளும் ஒ
ன்றாகவிருந்தால், அப்போது அவர்மு
யற்சிகள் பயன்படாமற் போகாது. ஆ
தலால் பல மனிதர்கள், அதைவிட ப
ல குடும்பங்கள் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து ஒ
ரே சங்கமாய், ஒருவனாவிட்டு மற்றொ
ருவர் பிரியாமல், சாவுக்குத்துணிந்தவு
றுதியோடு எவ்வகைப்பட்டவருத்தங்க
ள்நேரிட்டாலும் கலங்கியகலாமல் ஒரு
வரையொருவர்காத்துக்கொண்டு வருந்

“துயரங்களை மனதளர்ச்சியின்றி பொறு
“த்துக்கொண்டு முயல்வராயின் அவர்
“முயர்ச்சிகளுக்கு எவ்வித இடையூறு
“ண்டானாலும் அவை வெயிலின்முன் ப
“னிபோல் நீங்கி அவர்கள் வெற்றி ய
“டைவார்க ளென்பதற்குச் சந்தேகமி
“ல்லை.”

(இந்திய தர்ப்பணம்)

பழமொழிகள்.

உமியைக்குத்திக் கைசலித்ததுபோல்.
உயரையரபரந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தா
குமோ.
உரலில்தலையிட்டு உலக்கைக்கு பயப்படுவ
தா.
உரல்போல மத்தளத்துடன் அழுவதுபோல்.
உரிசைகண்டபூனை உரியை உரியைத்தாவு
மாம்.
உருட்டும் புரட்டும் ஒடுக்கும் சிறப்பை.
உருத்திராக்ஷப்பூனை யுபதேசம் செய்தது
போல்.
உலகம் பலவிதம்.
உலைவாயைமூடினாலும் ஊர்வாயை மூடலா
மா.
உழக்கிலே கிழக்குமேற்கா.
உழுகிறநாளில் ஊர்திரிந்தால் அறுக்கிறநா
ளில் அரிகுடைக்குமோ.
உளவனில்லாமல் ஊரழியாது.
உள்ளகருத்து வள்ளலுக்குத்தெரியும்.
உள்ளத்தைச்சொல்வோன் ஊருக்காகாத
வன்.
உள்ளார் மருமகனும் உழுகிற கிடாவும்
சரி.
உள்ளேபகையும் உதட்டிலுரவும்.
உள்ளேவயிறெறிய உதடு பழம்சொரிய.
உறவுபோலிருந்து குளவிபோல் கொட்டுகி
றது.
உறியிலே தயிரிருக்க ஊரெல்லாம் வெண்
ணைக்கலைவானேன்.
உற்றதுசொன்னால் அற்றது பொருந்தும்.
உற்றார்க்கொன்றுகொடேன் நமனார்க்கு நா
லுகொடுப்பேன்.
உதரநிமித்தம் பஹுகிருதவேஷம்.
உள்வீட்டுக்கடன் உள்ளங்கைச் சிரங்கு
போல்.
உள்சுவரிருக்கப் புறஞ்சுவர் பூசாதே.
உள்ளத்தையுறக்கெடுத்தான் கொள்ளிக்கண்
ணன்.

த த் து வ ப் ப ா தி னி .

சென்னப்பட்டணம் கஅகசஸ் நவம்பர் எ வ. [இல. எ.

அ ட் ட வ ணை .

வி ஷ் ய ங் க ள் .

	பக்கம்.		பக்கம்.
க. கடவுள்துதி.....	ககௌ	கூ. பிரகிருதிசாஸ்திரம்.....	கஙக
உ. விளம்பரம்.....	ககஅ	கௌ. அர்த்தசாஸ்திரம்.....	கஙங
ங. தத்துவபோதினி.....	ககக	கக. சரித்திரம்.....	கஙச
ச. பெண்களுக்குக்கல்வி.....	கஉௌ	கஉ. விதவாவிவாஹம்.....	கஙரு
ரு. கட்டோபநிஷத்து.....	கஉங	கங. சத்தியதிபம்.....	கஙௌ
ஸ். பகவத்கீதை.....	கஉரு	கச. பழமொழிகள்.....	கசௌ
ள. ஜன்மாந்தரம்.....	கஉௌ	கரு. ருக்குவேத விளம்பரம்.....	கசௌ
அ. பிராணிதத்துவம்.....	கஉக	கசு. ஸ்திரீ வித்தியாசாலை.....	கசக

சத்தியமே சக்தி—தத்துவமே சித்தி.

க ட லு ள் து தி .

மோகனராகம்—ஆதிதாளம்.

ப ல் ல வி .

விர்த்தையிதிலுமுண்டோ-பிரமணே-சந்தேகமென்பதுமுண்டோ.

அதுபல்லவி.

காற்றும் செல்லவரிய-கோட்டையிலவசித்தாலும்,
 கண்கள் நுழையாத - காட்டிலொளிந்தாலும்,
 பூமியின்குகைகளில் - பதுங்கிக்கிடந்தாலும்,
 உன்றன்பரஞ்சோதி - ஒத்துஉறைகின்றதே.....(விந்தை.)

சரணங்கள்.

க. கையநந்தங்கனிநுந்தும் - செயவரும் தொழில்களை,
 கையின்மியே முடிக்கின்றாயே ; நீ
 காலநந்தம் பெற்றிருந்தும் - காணவரும் உலகெல்லாம்,
 காவின்மியே சஞ்சரிக்கின்றாயே ;
 கருவியொன்றுமின்றி - கருதரும் விந்தையுள்
 காரியங்களனைத்தையும் - கருதிமுடிக்கின்றாயே ;
 உயிர்களின் நேசா - உலகமனைத்திலும்,
 உறைகின்றவீசா - உலாவுமுயிரெல்லாம்,
 படைத்து - யன்புடனவற்றை - யளித்து.
 அவர்செயலுக்கிசைய - கதிகளை யமைத்து - விமிகிற,
 சத்திய-விசித்திர - சத்தியுள்-வித்தகா.....(விந்தை.)

உ. மலைகள்மரங்களையும்-முறித்துப்பிளக்கும்வாயு,
சலிப்பதும் உன்றன்ஆக்கியையே ; இங்கு
சகலபிராணிகட்கும் - ஒளிதரும்சூரியன்,
நிலைப்பதும் உன்றன் ஆக்கியையே ;
அண்டபிண்டங்களெல்லாம் - அந்தரம்சஞ்சரிப்பதும்,
அற்புதமிகுமுன்றன் - ஆட்சியின்மகிமையே ;
லோகசரணியா - அனைத்தையும்காக்கின்ற
ஜீவகாருணியா - மனிதர்கள்மாத்திரம்,
மயங்கி-மதியற்றவர்களாய்-இயங்கி,
நன்மைகளைத்தவிர்த்து-நீமைகளைத்தையும்-புரிகின்றார்,
விதியோ-கதியோ-மதிபோயுன்-துதிவிடல்..... (விந்தை.)

ங. நீசரில்நீசர்களுக்கு - நடுநடுங்கிப்பயந்து,
நல் லறத்தைத் தவிர்க்கின்றேனே-நான்
தீயோர்மகிழ்ச்சியே-புருஷார்த்தமெனவெண்ணி,
தீமைகள் புரிகின்றேனே ;
அயலார்கண் காணாமல் - அலஞ்செய்க்கோரும் நான்
அடுத்தநீயிருப்பதை - அறியாதழிகின்றேனே ;
ஞானசுவரூபி - கதியளிக்கின்றநல்
மார்க்கத்தைஸ்தாபி - இல்லெனிலுன்னையும்,
மறந்து-அறன்களெலாம்-துறந்து,
நிலைத்ததுணையும்விட்டு-மலைத்துகெதியுங்கெட்டு-விடுவேன்,
பத்தியே-சத்தியே-சித்தியே-முத்தியே.....(விந்தை.)

விளம்பரம்.

இந்தச் சென்னைத் தத்துவ போதினியை வாங்க மனமுடையவர்கள் மயிலாப்பூரில் வேதஸுமாரத்தின் காரியதரிசியாகிய, ஹைகோர்ட்டி வக்கீல், வ. இராஜகோபாலாசாரியருக்கு, எழுத்து மூலமாய்த் தெரிவித்துக்கொள்ளவேண்டியது.

இதற்குச் சந்தாவிவரம்.

சென்னைப்பட்டணத்திலுள்ள
வர்கள் வருஷம் ஒன்றுக்கு
ரூபாய்..... க - அ - 0
அதற்கு வெளியிலுள்ளவர் த
பால் கூலியுடன் சேர்த்து
வருஷம்ஒன்றுக்கு ரூபாய். உ - 0 - 0
பத்துபிரதிகளுக்கு அதிகமாய்
வாங்கும் வெளியிலுள்ளவ
ர்கள் தபால் கூலியுடன்சே
ர்த்து வருஷம் ஒன்றுக்கு
ரூபாய்..... க - கஉ - 0

இதற்குச் சந்தாதார்கள் தங்கள் ச
தாக்களை யந்தந்த வருஷத்தில் முன்
ணமாய்க் கட்டவேண்டியது. மேமாச
துக்கு மேமாசம் இதற்கு வருஷமாய்க்
கொள்ளவேண்டியது. வருஷம் நடுவிலி
வாங்கத் தொடங்குவோர் வருஷத்திய
சந்தாவும் கொடுக்கவேண்டும்.

வெளியிலிருந்து சந்தா அனுப்பவே
ண்டியவர்கள் தபால்முத்திகைகளுப்ப
லாம். ஆனால், அப்படி யனுப்பப்படும்
முத்திகைகளை மாற்றுவதற்காக, ரூபாய்
ஒன்றுக்கு-ஒரு அணுவீதம் வூட்டம்சே
ர்த்து அனுப்பவேண்டியது.

இந்தப் பத்திரிகையின் சந்தாதாரர்க
ளும், பங்குக்காரர்களும், இடம்மாரும்
போது அந்த விவரத்தை தயைசெய்து
காரியதரிசிக்குத் தெரிவிக்கவேண்டியது

தத்துவ போதினி.

சோதரர்களே, சத்தியதீபக்கர்த்தருக்
கும் நம்மவருக்கும் நடக்கும் ஸம்வாதங்
களுக்குறித்து எங்க ளபிப்பிராயத்தைக்
கூறுவது ஆவசியகமல்லவென்றும், அவ
யின் குணதோஷங்களை ஜனங்கள் தாமா
அறிந்துகொள்வார்களென்றும், கடந்த
பத்திரிகையில் குறிப்பிட்டிருந்தோ மல்
வா? ஆகிலும் சத்தியவேத ஸமாஜத்தார்
சய்த ஒரு உபநியாச விஷயமாய் “ஹிந்
” வென்று கையொப்பமிட்டு, இன்றிய
தத்துவபோதினியில் பிரசுரமாகிவரும் ஓ
சஞ்சிகையைக் கண்டதினமேல் அதைக்
பறித்துச் சில மொழிகளைச் செலவழிப்
பது வீணல்லவென்று நம்புகின்றோம்.

உலகத்தில் மதாவேசங்கொண்டு சர்ச்
சுக்கப் புகுவோர் அயலாரிடத்திலுள்ள
ஜனங்களைச் சற்றேனுங் கவனிக்காது,
தாஷங்களிலே திருஷ்டிவைத்து, அவ
ரைப் பலவாறாய்ப் பெருக்கி, வரம்பிகர்
பு தூஷிக்கத் தலைப்படுவார்களென்பதற்
குத் “தொழாராரே” என்று கையொப்பமிட்
ட கடந்த பத்திரிகையில் பிரசுரமாயிருக்
க சஞ்சிகையும், சத்தியதீபக்கர்த்தர் எ
ழுதிய சிலசஞ்சிகைகளும் நிதர்சனமாயி
ருக்கின்றன. சர்ச்சைகளின் பயனெல்லா
கூடி உண்மையை யறிந்து, அதை நி
லநிறுத்துவதேயன்றி, பேசிப்பொழுது
பாக்குவதல்ல. யுக்தி யொருபக்கம் பிர
ராண மொருபக்கம், வாதமொருபக்கமா
த் திட்டித்துணிப்பது சர்ச்சையும்ன்று,
ஆகினால் விளையவேண்டிய நற்பயனையும்
புரிக்காது.

இவ்வித ஹேயமான வழியையும் துற
து, தம்மையும் புகழாது, பிறரையும் இ
ழாது, முற்றும் தத்துவத்திலே திருஷ்
டையைச் செலுத்தி, நடுநிலைமையை வகித்
து, சொற்களை நிறுத்து “ஹிந்து” என்பவர்
முதிய பத்திரிகையைப்படித்து நாங்கள்
வரு திருப்தி யடைந்தோம். ஆவேசங்
கொண்டெழுதும் பலசஞ்சிகைகளைக் கா
ட்டிலும், பற்றற்றுச் சொல்லும் ஒரு பே
சு வெகு மேன்மையான பயன்களைத்
ருமென்பது பிரஸ்தாப சஞ்சிகையைப்

படிப்பதால் விளங்கும். உலகத்தில் தத்து
வவிசாரஞ் செய்து, உண்மையை யறிந்து
களையேற வேண்டியது ஒவ்வொருவருக்
குங் கடமையாயினும், பிறரைப்பார்த்து
இகழ்வது இவ்விடத்தும், வருமிடத்தும்,
அளவற்றதுன்பத்தை விளைக்கும். வேம்
பென்றறிந்தும் அதை உண்பவர் உலகத்
தில் வெகு சிலர். பழக்கத்தால் வேம்பும்
சர்க்கரையாய்த் தோன்றிவிட்டால், குற்ற
ம் பழக்கத்தின் மீதிருக்க, அதை உண்
போரை இகழ்வது தர்மமல்ல. பசுமாம்ஸ
ம் இங்கிலீஷாருக்கும், பஞ்சகவியம் பார்
ப்பாருக்கும் போக்கியமாயிருப்பது எஸ்
லோருமறிவார்கள். இவ்விரண்டிலும் பழ
காதவனுக்கு இரண்டும் ஹேயமாய்த்
தோன்றுமாகையால், அவன் அவர்களைப்
பரிஹரிப்பது சகஜமே. ஆகிலும் அதுஅ
வனுக்குத் தர்மமாகமாட்டாது. பழமைப்
பட்ட வழக்கங்களைச் சாதாரண ஜனங்
ள் சாஸ்திரவிதியாகக்கொள்வது புதுமை
யல்ல. சிலர் தம்முடைய ஆசாரங்களும்,
அபிப்பிராயங்களுமே சிறந்தனவென்று
அயலார் ஆமோதித்து அனுஷ்டிக்கவே
ண்டுமென்னுங் கருத்துடன் பூர்விக ரிஷி
கள் பெயரைமிட்டு தூல்களை யெழுதுவ
தும், இரண்டொரு தலைமுறை கழித்த உ
டனே அந்நூல்கள் புராணங்களாகி விடு
வதும், நமது தேசத்தில் தொன்று தொ
ட்டு நடந்தேறிவரும் வழக்கமென்பதற்
கு, ஸ்தலபுராணங்களென்று பெயர்பெற்
று வழங்கிவரும் நூல்களே போதுமான
திருஷ்டாந்தங்களாக விருக்கும். நாங்கள்
றிந்து உண்டானகோயில்களில் அனேக
த்திற்கு, வியாச வசிஷ்ட பராசராதிகள்
பேர்களால் புராணங்க ளேற்பட்டிருப்ப
தைக் கண்டிருக்கிறோம். இரண்டு மூன்று
தலைமுறைகள் சென்றபிறகு ஜனங்கள் அ
ப் புராணங்களின் சாக்ஷியத்தைக்கொண்
டி அந்தஸ்தலங்கள் உண்மையாகவே அ
னாதியென்றும், சிலகாலத்துக்குமுன் பழ
துபார்க்கப்பட்டதேயன்றிப் புதிதாயுண்
டானவையல்லவென்றும் நம்புவார்களெ
ன்பதில் சந்தேகமுண்டோ? இப்புராணங்
களைமாத் திரம் பார்த்துப் பிரமிப்பவர்கள்
அந்தந்த ஸ்தலங்களிலுள்ள கல்வெட்டுக்

களையும் படித்துப் பார்ப்பார்களாகில் எங்கள் பேச்சின் உண்மைக்கு வேறு நிதர்சனம் வேண்டாம். கேவலம் புராணங்கள் மாத்திரமேயன்றிப்பழமைபூண்டஇன்னும் பலகிரந்தங்களும் இத்தன்மையனவேயாம்; இத்தன்மையான நூல்களின் ஆதாரத்தைக்கொண்டே ஆசாரங்களைச் சாதுவென்றும் துஷ்டமென்றும் கொள்வது சரியல்ல. ஆகையால் ஒரு கொள்கையை நிந்திக்கத் தொடங்கு முன் அது யுத்திக்காவது, நீதிக்காவது அடுத்திருக்கிறதா வில்லையா வென்பதைச் சற்றையோசிக்கவேண்டும். அப்படிக்கில்லாத வரையில், அதைக்கொள்ள நமக்கு மனமில்லாவிடினும், அதை அவலம்பிக்கும் அயலாரா நிதிக்கலாகாது. இவ்விஷயத்தைக்குறித்து விஸ்தாரமாய் விசாரிக்க இப்பொழுது அவகாசமில்லை யாகையால் பிரகிருத்தத்தில் எடுத்தவிஷயத்தில் சிலபேச்சுகளைச் சொல்லி முடிப்போம்.

நாம் உண்மையான தத்துவங்களை யறிந்து அனுஷ்டிப்பது முக்கியமேயன்றி அவற்றிற்குச் சாதனமாங் கிரந்தங்களைத் தன்மையதாகிலும், எவ்விடத்துண்டாகிலும் பாதகமில்லை யென்பதற்கு, ஆதாரமாய் நமக்கு உண்மையான ஞானமுண்டானபிறகு வேதமும் வேண்டாம், கர்மமும்வேண்டாம், என்று நிராலம்ப உபநிஷத்தில் சொல்லியிருப்பதை நன்றாய் நிந்திருக்கும் “ஹிந்து” வானவர் ஆவசியகமற்ற ஒருவிஷயத்தில் காலத்தைப் போக்கியது விரந்தையாயிருக்கிறது. ஒரோ கடவுளென்கிற ஞானம் முக்கியமேயன்றி, அதைப் பிரகிபாதிக்கும் நூல்கள் எத்தன்மையதானால்என்ன? எல்லாநூல்களும் மனிதரால் எழுதப்பட்டதே யன்றி வேறல்லவே. இவற்றால் அந்தத் தத்துவத்துக்கு ஒருபாதகமாவது, சாதகமாவது உண்டாகுமோ? இந்தக்கிரந்தங்களைக்கொண்டு அவ்வுண்மைக்கு ஒருமகிமையைக் கல்பிக்க முயல்வதைத் தீரையோசிக்குங்கால், அது தங்கத்துக்கு முலாம்பூசுவதையும் மலலிகைக்கு மணமேற்றுவதையும் ஒக்கும். எதிர்மகிமையால் சகலமும் விளங்குகின்றதோ, அதற்கு மகிமையளிக்க மற்றொரு

ன்றால் முடியுமோ? அப்படிக்கன்றி இவ்வுண்மையை முன்னறிந்த கவுரவநிமித்த இவ்வாதம் வந்ததெனக்கூடுமோ? அப்படியும் அதிலொரு பயனில்லை. அதையமுன்னறிந்தாலும், தத்துவம் பகவதைய தத்துவமேயன்றி ஒருவருக்குச் சொந்தமாகுமோ? ஒருவர் அபிந்து அன்றவார் அனுஷ்டித்தால், அதுகளுள் உபபடுமோ, களவெனில் அதற்குத்தன்மையென்ன? துன்பமேயின்றி, இன்பமேயிரிமளக்கும், நித்திய விபூதியிற் சென்றிலையுற்று வாழ்வதே இக்களவிற்குக் கையெயெனில், இந்த சினை அனைவர்க்கு முண்டாகவென வல்லவா நாம் கடவுள் வாழ்த்தவேண்டும்.?

கடைசியாக நம்மவரில் உண்டாயிருக்கும் மதவைஷமியங்களை நீக்கிக் கடவுள் மதத்தை நிலைநிறுத்தி இப்போது இனிமேலும் துன்பமற்ற வாழ்வதற்கு வழியில் முயல்வது அனைவருக்கும் உமையே யன்றி, அபிப்பிராய பேதமில்லாதவிடத்திலும் வாத செய்வதல்ல, சைவிய நவநீதமெனும் கிரந்தத்தை சத்தவேதஸமாஜத்தார்த் தாழ்வாயப் பேசுபடியால் அது சரியல்லவென்று குறிப்பிடும் நிமித்தமே “ஹிந்து” என்பவா சஞ்சையெழுதினதாய்க் காண்கிறது. சாதனமாய் மதாவேசம் கொண்டிருப்பவர்கள் கிரீஸ்துவர் பைபிலைக்காட்டிலும் வலியநவநீதம் பலமடங்கு மேலானவென்று வாதிப்பார்களாகிலும், இவர் வாரின்று யுத்திக்கும் நியாயத்துக்குட் பட்டிபட்டி, ஒன்றுக் கொன்று சிறந்ததெவென்றும், இரண்டும் சமமானதென்றும் கொண்டு முடித்தபடியால், அவருடைய நடுவு நிலைமையக்கண்டு நாங்கள் உமையாகவே மகிழ்கின்றோம். இனியும் வர் அடிக்கடி தத்துவ விசார சஞ்சிகைகள் அனுப்பிவருவாரென்று உள்ளருகோருகின்றோம்.

பெண்களுக்குக்கல்வி.

(தொடர்ச்சி.)

கூற்றுணர்ந்த மனைவியினால் கணவனையுத்தக்க இன்னம் சில பயன்களைக் குறித்து

ன்று விசாரிப்போம். கற்றுணர்ந்த மனை யானவள் உயிருள்ள புத்தகத்தை ஒப்பா கையால், கணவனுடைய ஞானவிருத்தி யும் அவள் காரணமாவாள். ஒரே வஸ்து வப் பார்க்கும் புலருக்கு அது பலவிதமா த்தோன்று மாகையாலும், ஒருவன் தான் ண்டதைக் கொண்டே சித்தார்த்தம் செய்ய புகில், அது ஒரு தலைத் தீர்ப்பைப் போலு ம் ஒற்றைக் கண்ணன் காட்சியைப் போலு இருக்கு மாகையாலும்; அவன் அதைக்க ட அயலாருடைய அபிப் பிராயங்களையும் கட்டு, ஒன்றுட னென்றை யொப்பிட்டுச் னுக்கி உண்மையை அறிந்துகொள்ள வே டும், கண்டது பாம்பு கடித்ததுமாங்கொ டை யென்கிற பழமொழி ஏக தேசம் இ ருக்கு இசைந்த திருஷ்டாந்த மாகும். ஒரு ன் ஒரு மார்தோப்பில் உலாவிக்கொண் டி க்கையில் மரத்தி னின்றும் ஒரு சர்ப்பம் ழுக் கண்டு மறுண்டு ஓடுகையில், தரையி கிடந்த ஒரு பழைய மாங்கொட்டை வாய் மந்து அவன் காலேக்கவல், அவனுக்குக் கா ம் பட்டபடியால், அவன்தன்னை அப் பாம்பு கடித்ததாய்ப் பிரமித்துப் பயந்து நடுநடுங் , பிரக்கியை தப்பிப்போகும் நிலைமையி லி ன்ந்தான். நமது மனதிற்கு வெகு விரைத ரான சக்தி யொன் றிருக்கிறதாக எல்லோ ருக்குத் தெரியும். நமக்கு குபேர ஐசுவரியம் ருமென்று நம்புவதால் அது கிடைப்பாவிடி யும், பிராண வியோகம் வருமென்று திகிலி டப்போவார்க்கு அது எளிதிற கைக்கூடி மெ ட்பதற்குத் தீமையைமாத்திரம் விளைக்கின்ற ஜாதிஷ்ட சாஸ்திரமும், அதை யொட்டிய னுபவமும் சாஸ்தியாகும். இவ்வாறு உட லலாம் நடுக்க முற்று உயிர்த்தனை விடுவான் பால், கண்களுறக்க முற்றுக், காதுகள் பாறிழிந்து, நாவினில் நீருலர்ந்து, நாடி மொடுங்கப் பெற்றுக், கண்டகாட்சிக ளெ லலாம் கனவா யொழிந்த தென்றும், மண் னிலே மக்கட்பேறும் மகிமையும் மாண்ட தென்றும், பண்ணிய பாவங்கட்குப் பரிகா ழம் கிட்டித் தென்றும், மனதிலே எண்ணிக் கொண்டு மரண வேதனைக் ளெல்லாம், பட் டிக்கொண்டிருக்கு மந்தப் பாவியைச் சுற் றி நின்ற, மனைவியு மக்கள் மாறும் மற்று ள் சுற்றத்தாரும், அளவிலாத் துக்கத்தாலே ஆரவாரங்கள் செய்து, கண்களி னின்றும் னோரக் கடலாய்ப் பெருக்கிக்கொண்டு, கதி பற் றிருப் போருக்குக் கடவுளே துணை யெ ன் நெண்ணி, அம்மைப் பிடாரிகட்கு ஆகி ன் தருவதாயும், வெங்கடாசல பதிக்குங் வெ கு மயிர்க் கொடுப்ப தாயும், பழனியிற் கந்த னுக்குப் பெரு மீனளிப்ப தாயும், பற்பல வி

தங்களாகப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டு, பரதவித் தங்கமெல்லாம் புலம்பியே நின்றி ருந்தார். இந் நிலையில் அவனை மாங்கொட் டை கடித்ததைக் கண்ணுற் றிருந்த ஒருவன் இனி வேடிக்கைப் பார்ப்பது தரும் மல்லவெ ன் நெண்ணி, நடந்த வரலாற்றை யெல்லா ம் உண்மையாய் நன்குநாந்து, உறுதியாய் நம்பச் செய்து, பிரயாணமாய் நின்றிருந்த பிராணனை நிலைக்கச் செய்தான். இக்கருத்தை விளக்கவே ஆய்ந்தோய்ந்து பாராதவன்தா ன் சாகக்கடவானென்கிறபழமொழியுண்டா யிற்று. இதுவுமன்றி மனிதர் தமது துக்கத்தை க்காண்பவரில்முதல்வனொனிலும், தங்குற்றத தைக் காண்பவரில் கடைவனவொன்று லார்டு பேகன் அவருடையகல்வித்திறத்தையும் அனு பவத்தையும் சாக்ஷியாகக்கொண்டு உரைத்தி ருக்கிறார். சம்பள முயர்த்தம்படிச் கேட்ட பரிசாரகனும், தன்மீது குற்றமிருப்பதாய் ஒ த்துக்கொள்ள மனமின்றி யஜமானனிடத்தி லே தோஷாரோபணம் செய்தானல்லவா! இது தெரியாதவர்கள் விஷயத்தில்மாத்திர ன்தாம் அனுவாயிக்குமென்று கொள்ளவேண் டாம். நம்மவரில் நன்றாய்க் கற்றுணர்ந்து, ஆகாகும் அரைவிரல்கடையாய் மதித்து, அ யலாருக்கு மோகூடமளிக்கத் துணியும், மகா னுபாவர்களெல்லாம் சித்தார்த்தத்தை ஸ்தாபி ப்பதில் பொய்சத்தியமும் பழதல்வ கொடெ யும் குற்றமல்லவென்றெண்ணி, எண்ணத்து க்கு லோபமின்றி நடக்கிறார்களென்பதை அ ன்னியமத்தந்தார் உணாக்கில் நமக்கு அடங்கா தஆதரம் வருமெனிலும், நமக்குள்ளே யோ சிக்கையில் விதிபிந்தி உண்மையை ஒத்துக் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறதே. ஒருவன் த ன் உயிரளவும் நீசசேவைசெய்து, நீச கிருத் தியங்கள் புரிந்து மனம்வெறுத்து, கசிந்து ருகி அனுதாபப்பட்டு, இனி நல்வழி யனுசரி த்து நங்கதி யடைவோமென்று நிச்சயித்து க்கொண்டி,கடலாடி மலையெழிக்கொழுகிந் து கோயில்கள் துழைந்து கடைசியில் சுக லத்தையும் துறந்தவனொன்று பெயர்பாடப் பட்ட ஒரு யோகியிடம் சென்று, தரைதேயத் தன்மார்தேய சாஷ்டாங்கமாகப்பலப்பிரணு மஞ்செய்து, பொருள் தொலைத்துப், பிரமித் துநின்று “என்னுண்டவனை பரமபதத்துக் கொரு ராதாரிவேண்டும்” என்று வெகுவின யமாகக்கேட்க; அந்த யோகி அவனை நோக் கி “ஓய்! இப்போதுள்ள நமது சித்தார்தத் “வழக்கைக் குறித்து நீர் கேட்டிருப்பீரோ. “இக்காரியங்கெட்டால் நமது சித்தார்த்தம் “முழுக்கித்து. இவ்விஷயத்தில் வஞ்சனைய “ன்றி உமது பொருளையும் செலவழித்து, “இன்னின்னவிதமாக சாக்ஷியும் சொல்லி,

“இன்னுமதற்கியைந்த சகலகாரியமும்செய்
 “து மதோத்தாரணம் செய்வீராகில் அதினு
 “ல் நம்முடைய ஆசாரியன் திருவுள்ளம் உ
 “சந்து, உமது பாவமெல்லாம் போக்குவா
 “ர். உமக்கு வேறென்றும் வேண்டியதில்
 “லை. இதை முடித்து வருவீராகில் தப்பா
 “மல் ராதாரி கொடுப்பேன்” என்று உபதே
 சம் செய்தனுப்புவது, வைஷ்ணவமதற் தொ
 டங்கியதுமுதல் நடந்தேறிவரும் சிஷ்டாசா
 ரமாகையால், இதற்குச்சிறப்பாய் திருஷ்டா
 ந்த முரைக்கவேண்டியது ஆவசியகமன்று.
 இது ஒட்டுமுத்திரத்துக்கு ரகசைக்கட்ட, பரு
 முத்திரமுண்டானதுபோலும், இத்தொழில்
 களின் தன்மை யின்னதென்று, இவ்வித்து
 வான்களுக்குத் தெரியாதென்று சொல்லக்
 கூடுமாவென்றாலோ; நமது மனதை ஒரு வி
 ஷயத்தில் லயிக்கச் செய்தால், அது மற்
 ரென்றையும் கொள்ளாது. இவர்கள் கா
 ரியத்தை முடிப்பதில் மாத்திரம் திருஷ்டி
 வைக்கிறார்களே யன்றி, அதினுடையவும்,
 அதை முடிக்க அவலம்பிக்கும் சாதனங்க
 ளுடையவும், தன்மையை ஆராய்வதில்லை
 யாகையால், இவ்வாறு செய்யச் சலிக்கி
 றதில்லை. இத் தருணத்தில், அவ்விஷயத்
 தில் பற்றற்ற உண்மையான நண்பன் ஒரு
 வ னிருந்தால், அவன் அவர்களை நோக்கி
 அப்பன் வெட்டிய கிணறனால் அதில்விழுந்
 து சாகலாமோ; பசுவைக் கொன்று செருப்
 பு தானம் செய்வதில் பயனுண்டோ; பருஷ
 ணைக் கொன்று அரசனை யடைவது பாவமன்
 ரோ; நீதிதவறாதவருக்கு ஆசாரியன் தயவும்
 வேண்டாம்; நீதி தவறினால், அவரனுக்கிரக
 மிருந்தும் பயனில்லை; ஆசாரியனை நினைத்து
 அக்கினியிற் கையிட்டால் அது நம்மைச் ச
 டாதோ; என்றும் இன்னமும் பற்பல யுக்தி
 களையும் சொல்வா னாகையால், அவர்களும்
 யோசிச்சுத் தொடங்கு வார்கள்; தொடங்கி
 னால் உண்மை யறிவார்கள்; அறிந்தால் குற்
 மத்துக் கஞ்சுவார்கள்; அஞ்சினால் அதை வி
 ட்டொழிப்பார்கள். தம்மைத் தாம் மகிழ்வ
 து மனிதர்க் கியல்பு. சப்பைமூக்கும், ஒற்
 றைக்கண்ணும், ஒட்டைப்பல்வும், உள்ளவ
 ர்களும், கண்ணாடியில் தம் முகத்தைப் பா
 ர்க்கும்போது, அதிற் சிறந்தது உலகத்தில் இ
 ல்கூ யென்று மகிழ்ந்து திருப்தி யடைவது
 உலகப் பிரசித்த மாகையால், அவர்கள் முக
 ம் கோண லென்பதை அயலா ருரைக்க அவ
 ர்கள்பொறுக்கமாட்டார்கள். இதற்குத் திரு
 ஷ்டாந்த மாக ஒரு சிறிய கதை நினைவிற்கு
 வருகிறது. ஒரு பிச்சைக்காரன் ஒற்றைக் க
 ண்ணுள்ள ஒரு சிழுவியைக் கண்டு “அம்மா!
 “இச் சண்டாள ஊரில் உள்ளத்தைச் சொன்

“னால் எல்லோரும் கோபிக்கிறார்களே”
 றான். உள்ளத்தைச் சொன்னால் ஒருவரு
 கோபிக்கார்க் னென்று அவன் சொல்லலே
 அவன் ஆனால் “நொள்ளைக் கண்ணி யம்ம
 பிச்சை போடெ”ன்றான். அதைக் கேட்
 வன் வெகு கோப மடைந்து அருகிலுள்ள
 ரு தடியை யெடுத்துப் புடைக்க வந்தான்
 து பற்றிதான் உள்ளத்தைச் சொன்ன
 நொள்ளைக் கண்ணிக்கு நோப்பாளம் என்
 ற பழமொழி யுண்டாயிற்று. ஆகையால்
 லகத்தில் உண்மையெல்லாம் சொல்லத்த
 க மல்ல; மனிதரெல்லாம் உபதேசிக்கத்
 த்கவரு மல்லர். சகல விஷயங்களையும் எ
 த்துரைக்க அதிகாரமும் சுவ தந்திரமும் எ
 ள்ளவர்கள், அவற்றைக் காலமும் இடமும
 ந்துத் தகுந்த விதமாய் உரைத்தாலன்றி உ
 தேச மேறாது. இவ்வித அதிகாரமும் சுவத
 திரமும் மனைவி தவிர வேறொருவருக்கு
 கிடையாது. அவ ளொருத்தி தவிர மற்றொ
 ருவருக்கும் நம்சமயமும் வாய்க்காது. அ
 ளுக்குக் கல்வித் தேர்ச்சி யில்லாவிடின அ
 ள் பேச்சில் கவுரவம் தங்காதாகலின் அவ
 சொல்வதைக் கணவன் கேட்கவு மாட்ட
 ன்; கேட்டாலும், செயல்களின் குணதே
 வங்களைத் தானே அறியத் திறமில்லாதவ
 கணவனுக் கென்ன புத்தி சொல்வான். இ
 தைத் தீர யோசித்தால் தனக்குப் பெண்ண
 கப்படாத பிள்ளையார் உலகத்தாருக் கெ
 லாம் மணவரம் கொடுப்பது போலும், அ
 ள் பேச்சைக் கேட்கும் கணவனும் மண்
 திரையை நம்பி ஆற்றி லிறங்கினவனை யொ
 பான். இதுநிற்க புத்தகங்களைப் படிப்பதி
 லே ஞானம் உதிக்க மாட்டாது. அவற்றை
 ப் படிப்பதி னாலும், அனுபவத்தி னாலும்
 மனிதர் பல விஷயங்களை யறிந்தபோ
 லும், அவற்றை வெளியிட்டு உச்சரித்தார
 ன்றி, அவை சீராக அமையவுமாட்டா; அ
 ற்றால் பிறருக்கும் பயனிராது. ஒருபெட்டி
 யில் ஒன்றாய்க் குவித்திருக்கையில் ஒளிய
 து மனிதர்க்கு மோகமுண்டாக்காத பலவி
 ரத்தினங்களே, பொறுக்கி இனமாய்ப்பிரி
 து உருவாக்கி நகைகளாய் இயற்றப்படு
 பொழுது, விசேஷ ஒளிபெற்றுப், பிரகாசி
 துமோஹண்டாக்கி, இயற்கையில் அழக
 துவர்களுக்கும் ஒருவாறு அழகைத் தருவது
 பேரல், நமது மனதில் சீரின்றி குவிந்திரு
 கும் விஷயங்களை வெளியிட்டுரைப்பதினால்
 அவை சீரடைந்து நமக்கும் இன்பம்தந்து
 றருக்கும் நம்மிடத்தில் கவுரவ ஞானமுண்
 டாகும். இதுபற்றிதான் சம்பாவித்துப் பழ
 குவதினால் கல்வி நமக்குச் சபைகளில் பூவு
 ணமா யுதவுமென்றும்; சம்பாஷணையினால்

ம் வசியவாக்காவோமென்றும், லார்டிபே
உணாத்திருக்கிறார். இவ்வழக்கம்ற்ற ம
பண்டிதருடைய திறமெல்லாம் சபை
ல் பரிமளிக்காமலிருப்பதையும், இப்பழக்
ம்ற்ற சாதாரண வித்துவான்கள் அவர்க
க்காட்டிலும் பலமடங்கதிகமாய் விளங்
வதையும் அறியாதவர் வெகு சிலர். இய
கையில் தன்னிடத்தில் கூர்மையற்ற கட்
டையும், கல்லும், அவற்றில் தீட்டப்படும் க
டிக்குக் கூரளிப்பதுபோல, கல்வியற்றவ
ன் பேசிப் பழகுவதற்குட நமது அறிவு
பொருள்கையால், வேறொருவரும் கிடை
விட்டால், ஒரு பிரதிமையுடன் பேசின
ம் பயனுண்டென்றும்; இதினால் ஒருவன்
ன்னிலும் விவேகியாவானென்றும்; ஒரு
ளைய தியானத்தைக்காட்டிலும் ஒருநாழி
க் சம்பாஷணை அதிகப்பயன் தருமென்று
லார்டிபேகன் உணர்த்தார். தன்னிலும்
வேகியாதலென்பதற்குப் பொருளென்ன
யன்றால், இயற்கையிலுள்ள விவேகத்தை
காட்டிலும் சம்பாஷணையினால் அதிக வி
யகம் வருமென்பதாம். சம்பாஷணையினால்
ப்பயன் விளையுமெனில் யாருடன் சம்பா
த்தாலும் சரிதானே, பெண்களுடன் சம்
பாஷிக்கவேண்டுமென்கிற ஆவசியக மில்லை
யெயன்றால், அது உண்மைதான். ஆயினு
ஒருவன் பகலெல்லாமுழைத்தபின்னர் பளு
வந்த தவிர்ந்துவந்து, இளைப்பினை யாற்றி
ட்டி, இனியபேச்சுகளாலே இரவினின் சற்
நேரம் இன்பமாய்ப் போக்கவெண்ணி மா
யில் ஆவலோடு மனையைத்தன் மனதிலு
ளி, மீளுவோன் மனைவிமக்கள் மடமை
ய் நோக்கிவெட்டுப்பெறவரும்செல்வமுற்
ம் போகமே இல்லையென்றும், பலபேர் வ
க்கப்பெற்றும் பாழ்விட்டு போலுமென்றும்,
ட்டிலாதுக்கமுற்றும் மனதினிச்சோர்வடை
ந்து, அண்டையிலுள்ளமற்ற அன்பரைத்தே
ச்சென்று, காலத்தை நிமிஷமேனும் கழிக்
வா மென்று செல்வோன் சுகங்களின் தன்
மையை நாம், சீர் தூக்கிப் பார்ப்போ மாகி
அளவின்றி மனம் வருந்தி அனுகூலப் ப
வோ மன்றோ, கல்வி யற்ற மனைவியுடன்
பசிப் பொழுது போக்க லாகாதோர வென்
ல், கற்றுணர்ந்தவனுக்கு கல்வி யற்றவ
பேச்சு இனிக்கா தாகையாலும், பேசினு
ம் அவன் ஞான விருத்திக் கிட மிராதா
கையாலும், நன்றாய்க் கற்றுத் தேர்ந்து க
டிப் புதுத்தும் மனைவிகளின் சகவாசத்தாலு
ம், சம்பாஷணைத் தாலும், விளையத் தக்க ப
ன்களையும், ஆநந்தத்தையும், அனுபவித்தே
றிய வேண்டும்.

(தொடர்ந்துவரும்.)

கடோப நிஷத்து.

மூன்றாம் வல்லி.

பிரபஞ்சத்தில் சுகிருதத்தினுடைய சத்
தியமான பலனைப் பானஞ்செய்துகொண்டு
சிரோஷ்டமா உயர்ந்தவந்தானத்தில் குறை
யில் இரண்டுபெயர் (ஜீவாத்மா பரமாத்மா
க்கள்) பிரவேசித்திருக்கிறார்கள். பிருமக்
கியானிகளும் பஞ்சாக்கினி பிரவர்த்தகர்
களும் த்ரினாசி கேதஸ்ஸங்களும், அவர்களை
வெய்யில் நிழலென்று சொல்லுவார்கள்.
எவன் யாகம் பண்ணுகிறபேர்களுக்கு (துக்
கத்ருணத்துக்கு) அணையோ; எது நாசமில்
லாமலிருப்பதாயும், பயமில்லாததாயும், (ஸ
ம்ஸார ஸாமுரத்தை) தாண்டுகிற பேர்க
ளுக்குக் களாயாயிருக்கிற, உயர்ந்த பிரு
ம்மமோ; அந்தநாசிகேதலை (தியானிக்க)
ஸமர்த்தாளாகக்கடவோம். ஆத்மாவை ரதி
கனாகவும், சரீரத்தை ரதமாயும், புத்தியை
ச் சாரதியாயும், மனலைக் கடுவாளமாயும்,
நீ அறி. இந்திரியங்களைக் குதிரைகளென்று
ம், அதுகளுக்குக் கோசரமான பதார்த்தங்
களை மார்த்தங்க்களென்றும் சொல்லுவார்க
ள். ஆத்மா, இந்திரியங்கள், மனஸ் இவை
களுடன்கூட அதைப் போகத்தாவென்று
விவேகிகள் சொல்லு வார்கள். எவன்
நிரந்தரம் கியானமு மில்லாமல் மனலை
த் தகுந்தபடி யுபயோகப்படுத்தாம லிருக்
கிறானோ, அவனுக்கு, துஷ்டமான குதிரை
கள் சாரதிக்குப் போல், இந்திரியங்கள் அ
ஸ்வாதீனமாக விருக்கின்றன. எவனானால்
கியான மில்லாமல் மனலை யுபயோகப்
படுத்தாமல் நிரந்தரம் அசுசியாயிருக்கிற
னோ அவன் அந்தஸ்தானத்தை யடைவாம
ல் ஸம்ஸாரத்தையே யடைகிறான். எவனா
னால் கியானவானாயிருந்து மனலை யுப
யோகப்படுத்திக்கொண்டு நிரந்தரம் சுசி
யாயிருக்கிறானோ அவன் அந்தஸ்தானத்தை
யடைந்து மறுபடி யதைவிட்டுப் (பூமியில்)
பிறக்கிறதில்லை. எவனானால் கியானத்தை
யே ஸாரதியாயும், மனலைக் கடுவாளமா
யும் உடத்தாயிருக்கிறானோ, அவன் வழிக்கு
முடிவான களாயாகிய விஷ்ணுவினுடைய
அந்த ஸர்வோத்தமமான ஸ்தானத்தைய
டைகிறான். இந்திரியங்களைப் பார்க்கிலும்
தத்விஷயங்கள் பரமானதாக விருக்கின்ற
ன; அந்த விஷயங்களைப்பார்க்கிலும், மன
ஸ் பரமானது. மனலைப் பார்க்கிலும்
உயர்ந்த ஆத்மா பரனாயிருக்கிறான். அந்த
மஹானைக்காட்டிலும் அதீந்திரியமான அவ்
வியக்தம் பரமாயிருக்கிறது. அவ்வியக்த்
தத்தைக் காட்டிலும், புருஷன் (பரமாத்
மா) பரனாயிருக்கிறான். புருஷனைக்காட்டி
லும், உத்திருஷ்டமானது வேறே யாதொ
ன்றுங் கிடையாது. இது கடைசியானமுடிவு.

இது முடிவான கதி ; இவர் சர்வபூதங்களிலும்கூட மானவர்த்மாவாய்ப் பிரகாசமாய்த் தெரியு கிறதில்லை. ஆனால் ஸஞ்ஞம்மத்தைப்பாற்றி மஹா விவேகிகளால் கர்மமையான ஸஞ்ஞம்ம புத்தியினால் அறியப்படுகிறான். பிராக்கியானவன் வாக்கை மனவியில் சுவர்தீனஞ்செய்துகொள்ளவேணும். அந்த மனலை ஆத்மீயமானஞ்ஞானத்தில்குவர்தீனஞ் செய்துகொள்ளவேணும். (அந்த) ஞானத்தை யுயர்ந்ததாகிய ஆத்மாவில் சுவர்தீனஞ் செய்து கொள்ள வேண்டியது. இதைச் சாந்தாத்மாவில் ஸ்தம்பிக்கவேண்டியது எழுந்திருங்கள்; கண்ணைவிழியுங்கள்; சிரோஷ்டமான பெயர்களை (குருக்களை)க் கேளுங்கள். கத்தியினுடைய கூர்மையான முனையைப்போல் அஸாத்தியமான அந்த மார்க்கம் நடக்கக் கூடாமலிருக்கிறதென்று கவிகள்சொல்லுகிறார்கள். சப்தமில்லாமலும், ஸ்பர்சமில்லாமலும், ரூபமில்லாமலும், விகாரமும், கடியமு மில்லாமலும், ரஸமில்லாமலும், நித்தியமாயும், கெந்தமில்லாமலும் எதிருக்கிறதோ; மேலும், அடியும் துணியுமில்லாமலும் உயர்ந்ததைக்காட்டிலும் சிரோஷ்டமாயும், த்ருடமாய்மிருக்கிற அவளை நிச்சயமா யறிந்தவன் மிருத்தியு முகத்திலிருந்து விடப்படுகிறான். மிருத்தியுவினால் சொல்லப்பட்ட ஆதியான (இந்த) நாகிகேதோபாக்கியானத்தைப் புத்தி மானுயிருக்கிறவன் சொன்னாலும், கேட்டாலும், பிறும்மலோகத்தில் மஹிமையை யடைகிறான். இந்த அதிரஹஸியமான வேதத்தை பிறும் ஸதவியில் எவன் சொல்லுகிறானோ, அல்லது, சாவதானமாய் சிரார்த்தகாலத்திலாவது சொல்லுகிறானோ (அவன்) அனந்தபலனை யடைகிறான். அனந்தபலனை யடைகிறான்.

நான்காம் வல்லி.

சுவயம்பூவானவர் இந்திரியங்கள் பாணியவஸ்துக்களைக் கிரகிக்கும்படியாய்க்கிறிருர் (ஏர்ப்பயித்திருர்). ஆகையால் ஒருவன் பாணிய வஸ்துக்களைப் பார்க்கிறானே தவிர அந்த ராத்மாவைப் பார்க்கவில்லை (ஆனால்) தீரணியிருக்கிற ஒருவன் பார்வையைத் திருப்பி அமிருதபலனை யுபேகசித்தவனாய்ப் பிரத்தியக்காத்மாவைப் பார்க்கிறான். சிறுபசுங்கள் பாணியவஸ்து விஷயமான கர்மங்களைப்பின்பிற் தொடருகிறார்கள். அவர்கள் விரித்துப்போடப்பட்ட மிருத்தியுபாசங்களுக்குள் அகப்படுகிறார்கள். ஆகையால் வீரர்கள் ஸ்திரமான அமிருதபலனை யறிந்து இவ்விடத்தில் அஸ்திரமான பதார்த்தங்களை யாதொன்றும் அபேகசிப்பதில்லை. எதினால் ரூபர சகந்த ஸ்பரிசங்களையும் மிதுன சுகங்களையும் அறியுகிறானோ, இதுதானது, ஸ்வப்பிநத்திலிருப்பதையும், ஜாக்கிரதை காலத்திலிருப்பதையும் இந்த விரண்டையும் எதிருபார்க்கிறானோ அந்தப் பெரியவனாயும் புலாயுமிருக்கிற ஆத்மாவைச் சிந்தித்துக் கரணியிருக்கிறவன் சோசிக்கமாட்டான். என் இந்த ஆத்மாவைப் பலபோக்தாவாய் ஜீவாத்மகளுக்கும், ஸமீபத்திலிருக்கிறவனும், பூதபவியங்களுக்கு அதிபதியாயும் யுகிறானோ அவன் அது முதல் ஜோகுப்வகிறதில்லை, இதுதானது. எவன் ஜலத்துக்குள் உண்டானவனோ, எவன் பூர்வம் தவிர வுண்டானவனைப் பார்த்தானோ ஹையில் பிரவேசித்திருக்கிறவனை யெவ் பூதங்களினால் பார்த்தானோ, இதுதானது. ந்த அதிதியானல் தேவதோ மயமான ஸ்வபியாய்ப்பிரானத்திலுள்ள உண்டானோ, இவ் வு குறையில் பிரவேசித்திருந்து கொட்டே, எவன் பூதங்களோடே கூட உண்டானோ, இதுதானது. கர்ப்பினிகளுடைய கர்ப்பத்தில் குழைந்தைபோல் அரணிகளுடைய கர்ப்பத்திலிருக்கிற ஜாதவேதலானவர் பிரதிதினமும் ஜாகருகாளாய் ஹிமர்ப்பனம். பன்னுகிற மனாபியாளாஸ்துதிக்கவேண்டிய அக்கினி (யல்லவா), இதுதானது. எதிவிருந்து சூரியனுண்டாகினோ, எவ்விடத்தில் சூரியன் அஸ்தமிக்கினோ, அவரிடத்தில் சர்வவேதவதங்களும், டங்கியிருக்கிறார்கள். அதை யொருவன அதிக்கிரமிக்கவில்லை; இதுதானது. எதுவடத்திலேயோ அதுதானவடத்திலும்; எதுவவிடத்திலேயோ அதுதானிவ்விடத்திலும்; இவ்விடத்தில் பேதத்தைப்பார்கிறவன் மிருத்தியுவிருந்து மற்றொரு மிருத்தியையடைகிறான். இதை மனவினால்வையவேணும். இவ்விடத்தில் யாதொரு பேமுமில்லை. இவ்விடத்தில் பேதத்தைப்பார்கிறவன் மிருத்தியு விருந்து மிருத்தியுவுக்குப்போகிறுன்புருஷனுனவன் அங்குஷ்டத்திரப்பிரமாணனாய்த் தனக்குள் ளிருக்கினான். அவன் பூத பவ்வியகாலங்களுக்குப் புலாயிருக்கிறான். (ஆகையால் விவேகினர்) ஜோகுப்வகிறதில்லை; இதுதானது. கையெல்லாமலிருக்கிற அக்கினிபோல் ஜலத்துகொண்டு அங்குஷ்டமாத்மிரமாயிருகிற புருஷன் பூதபவ்வியங்களுக்குப் புலாயிருக்கிறான். இன்றைக்கென்பது மல்தான்; நாளைக்கென்பது மவர்தான். இதுதானது.

ஒரு தூர்க்கத்தில் மழையேய்ந்தால் எட்டி சுற்றியிருக்கிற பர்வதங்களில் பிரவஹகுமோ அபபடியே தர்மங்களை பின்னமப்பார்க்கிறவன் அவைகளைப் பின்னதாற்றுகிறான். ஓ! கவுதமோ, ஒரு சுத்தமான ஸ்தலத்தில் சுத்தமான ஜலத்தைக்கொடுனால் அது எப்படி சுத்தமாயிருக்குமோ உபடியே ஞானியாயிருக்கிற முனியினுடைய ஆத்மா (சுத்தியாயிருக்கிறது).

ஒரு தூர்க்கத்தில் மழையேய்ந்தால் எட்டி சுற்றியிருக்கிற பர்வதங்களில் பிரவஹகுமோ அபபடியே தர்மங்களை பின்னமப்பார்க்கிறவன் அவைகளைப் பின்னதாற்றுகிறான். ஓ! கவுதமோ, ஒரு சுத்தமான ஸ்தலத்தில் சுத்தமான ஜலத்தைக்கொடுனால் அது எப்படி சுத்தமாயிருக்குமோ உபடியே ஞானியாயிருக்கிற முனியினுடைய ஆத்மா (சுத்தியாயிருக்கிறது).

பகவத்கீதை.

௩ - வது—அத்தியாயம்.

கர்மயோகம்.

அர்ஜுனன்சொல்,

க. ஓ ஜனார்த்தனா! ஓ கேசவா! கர்மயோகத்தைக் காட்டிலும் ஞானயோகம் விசேஷம். மென்பதே உன்னுடைய அபிமதமாபி ஏன் என்னை இந்தக்கோரமான கர்மத்திபிரவேசிக்கச் செய்கிறாய்.

உ. கலவரமான பேச்சினாலே என்னை மாக்கிக் செய்கிறாய். நான் எதினால் ஸ்ரேஸை அடைவேனோ அவ் வொன்றை மாதரம் தேர்ந்து சொல்லும்.

கிருஷ்ணன்சொல்.

௩. ஓ பாபரகிதனே! பூர்வத்தில் இந்தலாகத்தில், சாங்கியர் களுக்கு ஞானயோமென்றும், யோகிகளுக்குக் கர்மயோகமன்றும், இரண்டு வித நிஷ்டைகள் என்னு சொல்லப்படுகின்றன.

ச. யாதொரு புருஷனும் செய்யத் தக்கதத்தொடங்காமல் போவதினாலேயே கிரிரஞ்ஞனியமான (ரிச்சலத்தை) அடையாட்டான். துறப்பதிலேயே சித்தி பெறமாட்டான்.

ரு. யாதொருவனும் கர்மம் செய்யாமல் ருக்ஷணமாவது இருக்கமாட்டானல்லா! ஆதலால் பிரகிருதியா வுண்டாகும் குறங்களுக்குப் பரவசமாகி எல்லாரும் கர்மங்கள் செய்கின்றனர்.

௬. எவன் கர்மேந்திரியங்களை (வெளிக் காத்திரம்) நிக்கிரஹித்து மனதினாலே விஷயங்களைச் சிந்திக்கிறானோ அவன் விவேகந்நியமான பொய் யாசார முடையவனென்று சொல்லப்படுவான்.

௭. ஓ அர்ஜுனா! எவன் ஞானேந்திரியங்ளை மனதினால் நிக்கிரகித்து கர்மேந்திரியங்களினால் கர்மயோகத்தை பற்றற்றவனாய் செய்து வருகின்றானோ அவனே உத்தமன்.

௮. ஓ அர்ஜுனா! நீ நித்தியகருமங்களைச் செய்! செய்யாமை யைக்காட்டிலும் செய்தே விசேஷமல்லவா. எல்லாகருமமும் ஓய்மானால் தேஹயத்தினை நடவாது.

௯. ஓ குருதிபுத்திரா! யக்ஞத்துக்குதவும் காரியங்களன்றி மற்றெல்லாக் காரியத்தாழ்ம மனிதன் கர்மபந்தமுடையவனாகிறான். ஆதலால் நீ அந்த கர்மமே பல விருப்பமின் செய்து மையாகச் செய்.

௧௦. பிரம்மதேவன் பூர்வத்தில் யக்ஞத்தாடுச் சிருஷ்டித்து, சொன்னதாவது, “இனாலே ஜனங்களே மனிதனை உண்டாக்குங்

கள். இது உங்களுடைய இஷ்ட கார்மங்களைக் கொடுப்பதாகும்.

௧௧. ஓ ஜனங்களே! இதினாலே தேவதைகளை மதியுங்கள். அந்தத்தேவதைகள் உங்களை மதிப்பார்கள். பரஸ்பரம் மதித்து மேன்மையான பெரியவை அடையுங்கள்.

௧௨. யக்ஞத்தினால் சந்தோஷ மடைந்ததேவர்கள் உங்களுக்கு அபிஷ்டமானபோகங்களை கொடுப்பார்களல்லவா; அந்தத் தேவர்கள் கொடுப்பதை அவர்களின்பொருட்டுக் கொடாமல் எவன் புஜிக்கிறானோ அவன் திருடனே.”

௧௩. யக்ஞசேஷத்தை விரும்பும் சத்புருஷர்கள் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடப்படுகின்றனர். யாரானால் தங்கள்பொருட்டே யாசம் செய்கிறார்களோ அவர்கள் பாபத்தை யே அனுபவிக்கின்றனர்.

௧௪. அன்னத்தினால் பூதங்கள் பிறக்கின்றன. மேகங்கள் அன்னத்தை யுண்டாக்கின்றன. யக்ஞத்தினால் மேகங்கள் உண்டாகின்றன. யக்ஞம் கர்மத்தினாலுண்டாகின்றது.

௧௫. கர்மம் பிரம்மத்தினாலுண்டானதென்றறி. இந்த பிரம்மம் அக்ஷயமா யிருக்கின்றது. ஆதலால் பரபிரம்மம் எங்கும் வியாபித்து யாகத்தில் சர்வதாயிருக்கின்றது.

௧௬. ஓ அர்ஜுனா! எவன் இந்த கர்மசக்கிரத்தை இவ்வுலகத்தில் அனுவர்த்திப்பதில் லேயோ அவன் பாவியாகி இந்திரியவிஷயங்களை விரும்பினவனாய் வியர்த்தமாகஜீவிக்கிறான்.

௧௭. எவன் தன்னிலே பிரீதியுடையவனாகித் தன்னாலே திருப்தியடைந்து தன்னிலே சந்தோஷப் படுகின்றானோ அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய காரியமொன்றுமில்லை.

௧௮. அவனுக்குச் செய்வதினால் ஒருபயனில்லை. செய்யாமைவினாலு ஒருபயனில்லை. அவனுக்கு சமஸ்தபூதங்களிலும் பிரயோஜனகரமான தொன்றுமில்லை.

௧௯. ஆதலால் நீ பலவிருப்பத்தை விட்டு நித்தியமும் செய்யவேண்டிய காரியங்களைச் செய். பலவிருப்பத்தைவிட்டு கர்மங்கள் செய்யவதினால் புருஷன் மோக்ஷமடைவான்.

௨௦. ஜனகாதிகள் கர்மத்தினாலேயே சித்திபெறுபவர்கள். நீயும் லோகபிரயோஜனத்தின்பொருட்டாகிலும் கர்மஞ்செய்வாயாக.

௨௧. உத்தமன் எந்தெந்தக்கர்மம்செய்கிறானோ இதர ஜனங்களும் அந்தந்தக்கர்மமே செய்வார்கள். அவன் எந்தப் பிரமாணத்தைச் செய்கிறானோ அதுவே லோகமும் அனுவர்த்திக்கும்.

௨௨. ஓ பார்த்தனே! நான் செய்யவேண்டிய கர்மம் ஒன்றுமில்லை. இந்த மூன்று லோ

கங்களிலும் என்னால் அடையத்தக்கதும் அடையத்தகாததும் ஒன்றுமில்லை! ஆயினும் நான் கர்மத்திலேயே இருக்கிறேனல்லவா?

உரு. ஓ பார்த்தனே! நான் ஒருபொழுதும் சலிக்காமல் கர்மத்தி லிராவிட்டால் எல்லாவிதத்திலும் மனிதர்கள் என்னுடையமார்க்கத்தை யே அனுசரிக்கிறார்கள்.

உசு. நான் கர்மங்களைச் செய்யாதவனானால் இந்த ஜனங்கள் கெட்டுப்போவார்கள். வர்ணசங்கரத்துக்குக் கர்த்தனாவேன். இந்த ஜனங்களைக் கெடுத்தவனாவேன்.

உரு. ஓ பார்த்தனே! அறிவில்லாதவர்கள் கர்மத்தில் ஆசைத் துடையவர்களாய் எப்படிச் செய்கிறார்களோ அவ்வாறே லோகோபகாரத்தை விரும்பிய அறிவுடையோர் பல விருப்ப மில்லாமல் (கர்மத்தைச்) செய்வார்கள்.

உசு. பண்டிதன் கர்மத்தில் விருப்பமுள்ள பாமரர்களுடைய புத்தி பேதிக்கும்படி செய்யலாகாது. மற்றுச் சாவதானமாய் ஆசரிப்பவனாகி எல்லாக்கர்மங்களையும் செய்ய வேண்டும்.

உஎ. அஹங்காரத்தினால் மூடனாகிப் புருஷன் பிரகிருதியா லுண்டான குணங்களினால் அவன்வெருவிதமாய்ச்செய்கிற கருமங்களைச் செய்தவன் நான் என்று நினைக்கிறான்.

உஅ. ஓ பலவானே! குணத்தினுடையவும்கர்மத்தி னுடையவும்க் பிரத்தியேகமான தத்துவத்தை யறிந்தவன் இந்திரியங்கள் விஷயங்களில் பிரவர்த்திக்கிற தென்று வருத்தமடையா.

உக. எவர்கள் மாயையின் குணத்தினால் மூடர்களாகி இந்திரியங்களிலும் விஷயங்களிலும் விருப்ப முடையவர்களாகின்றனரோ அப்படிப்பட்ட மந்தரும் அறிவீனருமானவர்களின் புத்தி சபலிக்கும்படி அறிவுள்ளவர் செய்யார்கள்.

உ௦. சமஸ்தமான கர்மங்களையும் என்னிடம் இருத்தி ஞான புத்தியினால் பற்றற்ற மமதையை விட்டுச் சந்தாபயின்றி புத்தஞ்செய்.

உக. விசுவாச முடையவரும் அகூயை மில்லாதவரும் ஆகிய மனிதர் என்னுடைய இந்த அபிப்பிராயத்தை எப்பொழுது அது வர்த்திக்கின்றார்களோ அவர்கள் (பாவபுண்ணிய) கருமங்களினால் விடப் படுகிறார்கள்.

உஉ. யாரானால் இந்த என் அபிப்பிராயத்தை அகூயை யுடையவராகி அதுவர்த்திக்காமல் போகிறார்களோ அந்த விவேகமற்ற சர்வ மூடர்கள் நசித்தவர்களென்றறி.

உங. ஞானமுடையவனானால் ஸ்வகியமான ஜ்ஞாந்திர ஸம்ஸ்காரத்துக் கேற்ற

படி நடக்கின்றான். சமஸ்த பிராணிகளுக்கப்பாவத்தையே அறுபவிக்கின்றன. ஆதலால் இந்திரிய நிக்கிரகத்தாலும் பலவந்தனானான் எனன் ஆகும்.

உசு. பிரீதி அப் பிரீதிகள் பிரதி யிந்திரியத்தின் விஷயங்களிலே யிருக்கின்றன. ஆதலால் அந்த ராகத்வேஷங்களுக்கு ஆனந்தக் கூடாது. அந்த ராகத்வேஷங்கள் புருஷனுக்குச் சத்துருவாகும்.

உரு. செம்மையாக ஆசரிக்கப்பட்டுத் தரமத்தைப் பார்த்திலும் குணமற்ற தனமும் ஸ்வதர்மமே உத்தமம். தன் தருமத்தில் மரணமானாலும் நன்றுதான். பரதர்மம் அபாயமுண்டு.

அர்ஜ-ன்னசொல்.

உசு. ஓ வார்ஷணேயனே! பிறகு அந் புருஷன் பாவம் செய்ய நிச்சயிக்காமல் உத்தமம் எதன் பிரேரணையால் பலாத்காரம் செய்யப்பட்டதுபோல் துஷ்கிருத்திகளைச் செய்கிறான்.

கிருஷ்ணன்சொல்.

உஎ. இந்தக்காமம், இந்தக்கோதம், ஜோகுணத்தினுண்டானது. காமபெறுபது ஆசை, குரோதமென்பது பாபமுள்ளது. இது இந்த உலகத்தில் மனிதனுக்குச் சத்துருவென்றறி.

உஅ. அக்கினியைப் புகையும் கண்ணியை அழுக்கும் கர்ப்பத்தை உல்பமும் எழுபிழந்திருக்கிறதோ அவ்வாறே இது (காமம்) அதினால் (காமத்தால்) சூழப்பட்டிருக்கின்றது.

உக. ஓ குந்திபுத்திரனே! திருப்தி பெறக்கூடாதவும் இச்சாருபமானவும் ஞானருக்கு நித்திய சத்துருவானவும் இந்தக் கர்மத்தினாலேயே ஞானமானது மூடப்படுகின்றது.

உ௦. இந்திரியங்களும் மனமும் புத்திமும் இந்தக் கர்மத்துக்கு ஆதாரமென்று சொல்லப்படும். இந்தக்கர்மம் இந்திரியாதிகமல் ஞானத்தை மூடி ஆத்மாவை மோகிச் செய்கின்றது.

உசு. ஓ பரதசிரேஷ்டனே! ஆதலால் முதலில் இந்திரியங்களை நிக்கிரகித்து பின்பு மானுபவரு ஞானங்களை நசிச்செய்ய பாபஸ்வரூபமான இந்தக் கர்மத்தைச் செய்கையாக விட்டுவிடு.

உஉ. இந்திரியங்கள் (தேகாதிகளைப் பற்றி) பெரியனவென்றும், இந்திரியங்களைப் பற்றி மனது பெரிதென்றும், மனதைப்பற்றி மனது பெரிதென்றும், இந்த புத்தியை விட கர்மமே பெரிதென்றும் பண்டிதர் சொல்லுவார்கள்.

சக: ஓ பலவானே! இவ்வாறு புத்தியை வேறேனு ஆத்மாவையறிந்து அதனாலே மனதைப் பூர்த்தியாக நிக்கிரகித்துத்துக் தினுலையைத்தக்க இந்தக் கர்மரூபமான துருவைக்கொல்லும்.

ஜன்மாந்தரம்.

உலகத்திலுள்ள சிலமதஸ்தர்கள் பலவி ரீதங்களைக் கூடியிருக்கும் ஜீவாத்மாவக் கருமபந்தத்தினால் பலஜன்மமரணம் உ டென்பார்கள். சிலர் வேறுஜன்மம் இல் யென்றும் இப்பிறப்பில் புண்ணியம்புரி தார் மோக்ஷலோகத்தை அடைவார்க ளன்றும் பாவஞ்செய்தவர்கள் நரகத்தில் பத்தப்படுவார்களென்றும் மற்றுஞ் சிலர் று மானிட ஜன்மமில்லையாயினும் இவ் வகத்தில் பாவஞ் செய்பவர்கள் ஒருவித கலோகத்தில் பிறந்து பரிசுத்த மடைந் தின்பு மோக்ஷத்தை அடைவார்களென் னும் சொல்லுவார்கள். வேறு சிலர் புநர் ஜன்மமில்லை யென்றும் வித்தானது மர கி, மரம் பூத்து, காய்த்து, வித்தையளித் துட்டுப்போவதுபோல், உயிர்கள் ஸ்வபா வாயுண்டாகி, காலத்தில் அழிந்து ஒழிந் தோமென்றும் வாதிப்பார்கள்.

ஆயினும் இவ்வுலகத்தில் நாமும் ஒரு யாருளா யிருக்கின்றோம் என்னும் ஆத்ம ஜன்முள்ள மனிதராகிய நமக்கு நாம் இ ல்ப்புக்கு முன் இருந்ததுண்டோ, உண்டா ல் என்னஸ்திதியிலிருந்தோம், இனிஇந்த ர்மத்தின் பிறகு இருப்பதுண்டோ, உண் டால் என்னஸ்திதியிலிருப்போம் என்னு கள்வியைவிட இனிய விசாரம் வேறில் லா. ஆதலால் இவ்விஷயத்தைப்பற்றி அடி யு எழுதுவதை நமது சினேகிதர் அதிகவி டபதுடன் வாசிக்காவிடினும் வெறுப்பி லிக் கவனிப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

க. பூர்வ ஜன்மம் உண்டென்பதும் புன ன்மம் உண்டென்பதும் வெவ்வேறு சித் தந்தங்களல்ல; பூர்வ ஜன்மம் உண்டென் னதே ஸ்தாபிப்போமாகில், புனர்ஜன்மம் ன்டென்றே நம்பவேண்டும். புனர்ஜன்ம உண்டென்று ஸ்தாபிப்போமாகில் பூர்வ ஜன்மம் உண்டென்று நம்பவேண்டும். ஏ னன்றால், நமக்கு பூர்வத்தில் ஒருஜன்மம் ன்டாயிருந்தது உண்மையானால், இப்போ து நாமடைந்திருக்கும் ஜன்மம் புனர்ஜன் மாகும். அதுபோலவே நமக்கு இனிமேல் நஜன்மமுண்டாகும்படிக்கூத்தில் இந்த ஜன் மம் பூர்வஜன்மமாகின்றது. ஆயினும் ஒவ் வானுக்குமுள்ள ஆதாரங்களைப் பிரத்தி பகமாபச் சொல்லி ஸ்தாபிக்கக்கூடொ

யின் இரண்டினுடைய உண்மை பொய்மை நிச்சந்தேகமாய் விளங்குமாதலால், முதன் மையாக பூர்வஜன்மத்தைப்பற்றிய ஆதார ஆகேஷ்பங்களைப் பிரத்தியேகமாக விசாரி ப்போம்.

ச. ஆத்மாவேறு, சரீரம்வேறு, ஆத்மா நித்தியமானது, சரீரம் அநித்தியமானது, ஆ த்மாவுக்கே அறிவுண்டேயன்றி சரீரத்திற் கு அறிவில்லை. அறிவு உள்ள ஆத்மாவே நாமன்றி, சரீரம் நாமல்ல; என்னும் உண் மைகள் சர்வசமயத்திற்கும் சம்மதமாகியு க்திக்கும் அனுபவத்திற்கும் ஏற்றனவாயிரு ப்பதால், இவைகளைப்பற்றி இங்கு வாதிப்ப து அவசியமன்றி. மேலும் கியான சூன் னியாளாகிய நாஸ்திகவாதிகள் இந்த ஜன்ம ம் ஸ்வபாவமாயுண்டாகி, ஸ்வபாவமாய் அ ழிந்துபோகும். பாவபுண்ணியமுதலிய பே தங்களைல்லாம் கட்டுப்பாடென்று சொல் லும் துர்மதத்தை திரஸ்கரிக்கப் படுகவோ மானால் இது அளவற்ற தூலாகப் பெருகு மாதலின், இங்கு கடவுள் உண்டென்பதையு ம் ஜீவாத்மா உண்டென்பதையும் நிராகேஷ் பமான உண்மைகளாகப்பாவித்து, கடவுளா ல்கிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜீவாத்மாவுக்குப் பல ஜன்ம மரணவஸ்தைகள் உண்டோ, இல்லையோவென்பதைமாத்திரம் விசாரிப்போம்.

ரு. தற்காலத்தில் பிரத்தியக்ஷமாகச் சம் பந்தப்பட்டிருக்கும், பிரகிருதி பாவமாகிய மானிட ஜன்மத்தை அடைபுதற்குமுன்பு ஜீ வாத்மா இருந்ததோ இல்லையோ வென்ப தையறிய, அதின் சிருஷ்டிகால பின்னதெ ன்று நிச்சயிக்கவேண்டியதவசியம்: சிரு ஷ்டி ஸ்திதி லயங்களுக்குக் கர்த்தாவாகிய ஆதிபகவான் தனது திருவுள்ளம் உன்னிய மாத்திரத்தில் அண்டாண்ட பிண்ட அகோ சரமான உலகங்களும், அனுமுதல் அதுபு தாகாரமான எல்லாப் பொருள்களும், தே வர்கள், மக்கள், நரகர்முதலிய ஆத்மகோடி களும் உண்டாயினவென்று வேதங்கள் மு றையிடுகின்றன. புத்தியைக்கொண்டு ஆ லோசிக்குமிடத்தும் ஆத்மாக்கள் ஆதியில் சிருஷ்டிகாலத்திலாவது, அல்லது இப்பொ முது உயிர்கள் பிறக்கின்ற அந்தந்தக் காலத்திலாவது, சிருஷ்டிக்கப் பட்டவேண்டும். பின் சொல்லியது உண்மையானால் சர்வவ ல்லமையுள்ள கடவுள் சர்வதா சிருஷ்டித் தொழிலில் பிரவேசித்திருக்கிறு றொன்றும், சிருஷ்டிக்கும்பொருட்டு அவருக்கு நிர்ண யமான ஒருகாலம் வேண்டுமென்றுங் கொ ள்ளவேண்டியதாயிருக்கும். இது சுருதியு க்தி அனுபவங்களுக்கு விரோதமாயிருப்ப தால், சிருஷ்டிகாலத்தில் தானே ஆத்மகோ டிகள் உண்டாக்கப்பட்டன வென்பதே உ ண்மை. அவ்வாறு உண்டாக்கப்பட்ட ஆத் மாக்கள் இதுவரையிலும் வாழ்ந்திருப்பது

சத்தியமாதலாலும், இப்பொழுது நமதாத்த மாவுக்கு வாசஸ்தானமாயிருக்கும் இந்த சரீரம் கொஞ்சகாலத்திற்கு முன்னதாகவே லபித்ததா யிருக்கிறபடியாலும், இதற்குமுன் நாம் ஆத்மஸ்வரூபமாகவாவது மானிடாதி ஸ்தூலாகாரங்களாகவாவது, இருந்திருக்கவேண்டும்.

கூ. ஆயினும் நமக்குப் பூர்வத்தில் அநேகஜன்மம் உண்டாயிருந்த தென்பதற்கும், நாம் இதற்குமுன் பிரகிருதி சம்பந்தமான இந்த சரீரங்களைச் சேர்ந்திருந்தோமென்பதற்கும் அனேக பிரத்தியக்ஷ பிரமாணங்களுண்டு. இவைகளுள் மனிதருக்குள்ள சுகதுக்காதி அந்தஸ்து பேதங்களும், தாமசாதி சுபாவ குணபேதங்களும் முக்கியமானவை. இவ்வுலகநடக்கையைச் சற்று உற்றுப்பார்ப்போமாயின் சிலர் திரவ்வியவான்களாய்ச் சந்தோஷ மனுபவிப்பதையும், சிலர் தரித்திரர்களாகத் துக்கத்தை யனுபவிப்பதையும், சிலர் முடவராயும், சிலர் அந்தகராயும், சிலர் அங்கவீரராயும் இப்படி பல்பேதங்களுடனே பிறப்பதைப் பிரத்தியக்ஷமாகக்காணலாம், இதைக் கண்டல்லவோ நாயனார்,

“அறத்தாறிதுவென வேண்டாம்
சிவிகை பொறுத்தானோரே ந்தானிடை”.

என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அவரவர்கள் பூர்வஜன்மத்தில் செய்த புண்ணியபாவங்களுக்குத் தக்கபடி இப்பிறப்பில் நன்மை தீமைகளை யனுபவிப்பார்களென்று வேதவாக்கியமும் உண்டு. தரித்திரம் அங்கவீரம் முதலிய குறைகள் பெரியனவல்லவென்றும், சுகல ஸாம்பிராஜிய வைபவங்களை யனுபவிக்கும் அரசனும், அறுதினமும் அந்நதரித்திரத்தால் வருந்தி இரந்துண்ணும் பிச்சைக்காரனும் தங்களுக்குரிய சந்தோஷாதி அனுபவங்களில் சமமானவர்களென்றே சிலர் சொல்லுவார்கள். அந்தந்த நிலைக்குத் தக்கபடி சுகதுக்கங்கள் சமமாயிருக்கிற படியாலும், எல்லா அந்தஸ்துகளும் சமமானவையென்றும், இவைகள் பூர்வஜன்ம சுகிருத துஷ்கிருத்தியங்களைச் சார்ந்தனவல்லவென்றும் வாதிக்கலாகும். இது ஒருவாறு உண்மையென்று ஒப்புக்கொண்டபோதிலும், சிலர் கேவலம் கியானகுன்னியாளாகி ஒன்றுமறியாத கட்டுமிருகங்களுக்கொப்பாகி, ஒருவனையொருவர் உயிருடன் பிடுங்கித் தின்னும் மிலேச்சருக்குள் பிறந்து நன்மைதீமை என்னும் பேதமேயறியாமல் மிலேச்சராகவே வாழ்ந்து மோக்ஷசாம்பிராச்சிய கவனமின்றி மிலேச்சராகவே இருப்பதும், மற்றவர்கள் நாகரீகமும் சீர்திருத்தமுமுள்ள நாடுகளில்பிறந்து வேதசாஸ்திராதி தூல்களைக்கற்று, உண்மையை

யறிந்து தீமைக்கு விலகி நன்மையைக் கப்பற்றி ஞானசம்பூர்ணராகி, இகத்திலேனே பரசுகங்களையும் அனுபவிக்கும்படி நுன்பெறுவது எதினென்று யோசிக்குடத்து, பூர்வஜன்ம கிருத்தியங்களைவிட ஹுகாரணம் எமக்குத் தோற்றவில்லை. வைஸ்ஸலாம் பூர்வஜன்ம கிருத்தியங்களை பலனல்லவென்னுங் கால், கடவுள் சிலருக்கு நன்மையும் சிலருக்குத் தீமையும் விளைக்கும் பக்ஷபாத முள்ளவனென்றும் விபர கொள்கையாய் முடியும்.

எ. இதுவன்றி மனிதருக்குப்பிறந்தகாலத்தொடங்கி ஸ்வபாவமாயுண்டாயிருக்கும் ணபேதங்களினாலும், பூர்வ ஜன்மம் உடென்னும் உண்மை விசிதமாகும். பிறந்தலந்தொடங்கி சிலருக்கு நற்குணங்களும் லருக்குத் துற்குணங்களும் ஸ்வபாவமாயுடா யிருக்கின்றனவென்றும், சிலர் ஸ்வபாகவே சிலவிஷயங்களில் விருப்பமுடையவராகவும், மற்றவைகளிடத்து வெறுப்புடையவராகவும் இருப்பதை யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளுவார்கள். துரியோதனுதிகள் இளைத்தொடங்கி காமக்குரோதாதி துற்குணங்களை மிகுந்து, துன்மார்க்கமோராட்டித் தன்பமடைந்தார்களென்றும், பான்மியுத்திகளாகிய தருமன், ஆதிகள் சத்குண சம்பூர்ணராகி, இயல்பாகவே சன்மார்க்கத்தைப் பாராட்டி ஸத்பத்தவியடைந்தார்களென்றும், யவன்வீட்டில் பிறந்த சாலிவாகனன் இயல்பாகவே தன்குசத்தொழிலை வெறுத்து, ரீர்த்தொழில் விரும்பி இதில் விசேஷபுதியடைந்து, அதி வீரகுர பராக்ரமசாலிமகிய விக்ரமரமித்தனை ஜயித்தானென்று இதிலாசங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இதை நம்பாவிடிலும் இக்காலத்து உத்திரங்களில் அளவற்ற உதாஹரணங்களைளிடில் காணலாம். இதுவன்றி இப்பொழுது பிரத்தியக்ஷமாகவே, ஒரு வீட்டில்பிறக்கும் இரண்டு பிள்ளைகளுக்குள் ஒருவன் இயல்பாக சத்குணசீலனாய்ச் சன்மார்க்கத்தைப் பற்றுவதையும், மற்றொருவன் கள்ளங்கபட்டு ரேமுள்ளவனாய்ச் சொன்னபடி நடவாது, யவழியே செல்வதையும் காணலாம். “நையும்பயிர் முனையிலே” என்னும் பழமொக்கேற்கக் கள்ளம்முதலிய துற்குணங்கள் நுணைமயில்தானே வெளிப்பட்டி, அபிவிருதியாக நிலைபெறுகின்றன.

அ. இந்த ஸ்வபாவ குணபேதத்திற்கு காரணம் யாதென்று விசாரிக்கும் மளவில் இது பூர்வ ஜன்ம செய்கையாலாகவேண்டுமல்லது கடவுளுடைய சிருஷ்டியா யிருக்கவேண்டும். இவ்விரண்டொழிய வேறுக

ம் எமது புத்திக்குத் தோற்றவில்லை. கட
சிலரை ஸன்மார்க்கராயும், சிலரை துன்
ர்க்கராயும், உண்டாக்கினார் என்று சொல்
ஒருவருந் துணியார்கள். ஆதலால் இது
வஜன்ம பாவ புண்ணியங்களின் பயனெ
நே சித்தார்த்தப்படுகின்றது.

க. பூர்வஜன்மத்தில் செய்த கருமங்கள்
மை இந்த ஜன்மத்திலெப்படித் தொடர
மென்று சங்கையுண்டாகலாம். இதற்கு
பிறப்பில் நமது அனுபவமே பிரத்தியக்ஷ
மாணமாயிருக்கின்றது. ஒரு தூர்வழி
த்தையாவது, நல்ல வழக்கத்தையாவது,
ப்பியசித்தால், பிறகு அந்த வழக்கத்தை
பாழிப்பது அசாத்தியமாயிருக்கின்றது.
நத்தரம் நன்மைசெய்தால் மறுதரம் அதை
ய்வது சமீபமாயும் இயல்பாயுமி
க்கின்றது. அதுபோலவே குடிக்குந் தூர்
மக்கத்தைக்கொண்டவன் பின்பு அதைவி
நீங்குவது கூடாமையாயிருக்கும். “எ
தைத் தூக்கவிரும்பினால் கன்றைத்தூக்கப்
பது” என்னும் பழமொழிப்படி அப்பியாச
இலும் பழக்கத்தினாலும்லவோ சீர்த
ன் அவயவங்களுக்கு வன்மையுண்டாகி
ந். அதுபோலவே மனோகரணங்களும் ப
க்கத்தினாலும் அப்பியாசத்தினாலும் வேறு
க்கூடுமென்பதை அனுபவத்தால் கண்ட
பலாம். ஒருநாள் வினையாட்டை யொழி
தப்படிக்கப்பழகினால், மறுநாள் அவ்வாறு
செய்வது சுலபமாயிருக்கும். வாசிப்பதின
சிந்திப்பதிலும் விருப்பமுண்டாயிருப்பவ
ள் இதர விஷயங்களில் விசேஷ விருப்ப
ண்டாயிருப்பதில்லை. சிற்றின்பத்தில் மூ
கி விஷயங்களைத்தேடுவோர் பேரின்ப சா
னங்களைக் கனவிலும் பாராட்டார்கள். மே
ம் இந்தக்குணானங்கள் அறிவுக்குக்கார
மாகிய ஆத்துமாவின் செயலே யல்லது
கவல ஞான சூன்னியமாகிய பிரகிருதி பா
மல்லவென்பது பிரத்தியக்ஷ பிரமாண
க விளங்கும். ஆதலால் நாம் இந்தஜன்
த்தில் செய்யும் பழக்கங்கள் நம்மை விடா
பற்றுவதுபோலவே பூர்வஜன்ம கருமங்
ளும் தொடருமென்று நம்புவதற்குமிகவும்
டமுண்டு.

க0. பூர்வஜன்மம் உண்டாயிருந்தது உ
மையானால் நாம் பூர்வத்தில் செய்த காரி
ங்கள் ஒன்றாவது கியாபகத்திற்கு வரவே
டுமே. அப்படி வராமையால் இதை நம்
க்கூடாதென்று சிலர் ஆக்ஷேபிக்கலாம்.
யினும் இது சரியல்ல. ஏனென்றால் நாம்
மியில் பிறக்குமுன் அன்னைவயிற்றில் உயி
டன் வாழ்ந்திருந்தது உண்மையானாலும்

அங்கு நமக்குள்ள காரியங்கள் ஒன்றும் கி
யாபகத்திற்கு வரவில்லை. மேலும் அதிபா
லியத்தில் செய்த காரியங்களொன்றையும்
இப்பொழுது அறியோம். இதனால் நாம் அ
ன்னைவயிற்றி விருந்ததில்லை என்றும், பா
லிய பருவத்தில் வாழ்ந்ததில்லை யென்றும்
சொல்லக்கூடுமோ? மேலும் நாம் இப்பொ
ழுது இருக்கப்பட்ட ஸ்திதியை பாலியபரு
வத்தோடும், குழந்தை பருவத்தோடும் அன்
னைகர்ப்பத்தில் கருவுண்டாகிய நான்முதல்
அடையும் பலவுருவங்களையும் அந்தந்த ஸ்தி
திக்குரிய குணானங்களையும் யோசிக்கு ம
ளவில் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தப்படாமல்
விசேஷ பேதப்பட்டிருக்கின்றன. ஆயினு
ம் இந்த விகாரங்க ளனைத்தையும் அடைந்த
ஆத்மா அல்லது பிராணி ஒன்றோ என்பதை
யாராவது நம்பச் சந்தேகிப்பார்களோ, அது
போலவே நமக்கு இப்பிறப்புக்குமுன் வேறு
பிறப்பு உண்டென்பதும் சகஜமாயிருக்கவி
ல்லையோ. இது புனர்ஜன்மத்தைக்குறித்து,
விசாரிக்கும்ளவில் இன்னும் விசேஷமாக வி
ளங்குமாதலால் இனி புனர்ஜன்மத்தைக்குறி
த்து விசாரிக்கப் புகுவோம்.

மறுபிறப்பு உண்டென்பதற்கு மூக்கியமா
க மூன்றுகாரணங்களுண்டு—அவற்றை வரு
கிறபத்திரிகையில் விசாரிப்போம்.

தொடர்ந்துவரும்.

பிராணிதத்துவம்.

அவதாரிகை.

நம்முடைய முன்னோர்கள் அவர்கள் கா
லத்தில் வியாபித் திருந்த எல்லாக் கலைக்
கியானங்களிலும், சாஸ்திரங்களிலும் பூர்
ண தேர்ச்சியை யடைந்து, சுத்த அந்தகார
த்தில் முழுக்கித் திடந்த வேளைய தேசத்தார்
களைத் தட்டி யெழுப்பி, அக்கியான விருளை
விட்டு அவர்கள் நீங்கும்படி ஞான விளக்
குப் பிடித்து, உசுப்பேற்றித் துணை நின்று
வழிகாட்டி “நாடெங்கும் வாழுக் கேட்கொன்
றுமில்லை” என்னும் பரமோதாரமான ஸ
வுசிலியநற்குணத்தைத் தங்கள் நடக்கை
களினாலும் செய்கைகளினாலும் பரிபாலி
த்து வந்தார்கள், என்பதற்குத் தற்காலத்தி
லுறோப்பிய ரிடத்தில் நாம் காணும் நாக
ரீகவிருத்தியே, போதுமான திருஷ்டாந்த
மாக விருக்கும். கடலநீர் சுண்டி ஆவியாகி,
குருத்துவத்தால் திரண்டு, குறிஞ்சிப் பால்
காகியமலைப் பிரதேசங்களில் அப்புமாரி
யாக வருவிக்க, அவ்வாரி முல்லைப்பாங்கா
கிய காட்டுப்பிரதேசத்தை ஊடுருவிச் செ
ன்று, வெகுகாலமாய்த் தண்ணீரினி வர

ண்டு பாதாளலோகமட்டும் தெரியும் படி வெடித்துக் கிடக்கும் பாலை நிலத்தில் பரவ, அதில் முன்வெள்ளங்கள் சுவரின் செவித் துப்போக, பின் வெள்ளங்கள் வண்டலிட் டோடி, முன் “நினைத்தால் நெஞ்சுவேம் சொன்னால்நாக்குவேம்” என்னும்படியாயி ருந்த பாலையை உயர்ந்த மருதமாக்குமா போல்; ஹிந்துக்களின் கலாசமுத்திரத்தி லிருந்து அவர்கள், அறிவின் தீக்ஷைவாவலே யினால் பொங்கிக் கிளம்பிய ஞான ஸாரமா கிய ஆவிகள் பறந்துபோய்த் திரண்டு அசிரிய (Assyria) கால்திய (Chaldea), யவன (Arabia) இருஷிப்பிரஸ்த (Egypt), கார்டே (Greece), நாகெனாகிய குறிஞ்சியில் பெய்ய, அங்கு வெகுநாள் தங்காமல், அப்பிரவாக ம், உரோமன் நாடாகிய முல்லையைச் சேர் ந்து அதிணின்று கட்சியில், தொன்று தொ ட்டு ஞானரசம் இல்லாவரட் பாழாய்க் கிட ந்தஐரோப்பாவின் பாகங்களாகிய பாஸ்யி ல்படிந்தது. படியவே ஆழ்ந்தவெடிப்பில் த ண்ணர் செல்ல, மேற்பாரிடிந்து விழுந்து மு டிக்கொள்வது போலவும், தாகத்தால் நா வரட்சிகொண்டவன் தண்ணீருக்கு ஏக்கத் திருந்து அதைக் கண்டமாத்நிரத்தில் முன் பின் யோசியாமல், அலுக்கென்று கொட்டி க்கொள்ள அது ஏக்காலத்தில் மூக்குவா யெங்குமேறி திக்கு முக்கிடச் செய்தால் அவனெப்படி ஸ்மாரகம் தப்பி யிழுத் துக் கொண்டு கிடப்பானே அப்படிப்போ லவும் அப்பிரிவுகளி லுள்ளோர் உரோ மர்களால் விட்டுக் கிடந்த நூல்களைக் கண் டமாத்நிரத்தில் காய்ந்தமாடு கம்பில்விழு ந்தாற்போல், வழிவகை தெரியாமல் அவற் றை விழுங்கச் சீரணியாமலும் ஒக்காளித் தும் இப்படி பலதொந்தரைப்பட்டு முடிவ் ல் அட, அட, வழிப்படியல்லவே ஒன்றெ ன்ற யெடுத்துக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் நன்றாய் மென்று இறக்கினாலல்லொ சரி க்கும் என்பதைக் கண்டு, அவ்வாறு கற்று வரநாளடைவில் ஹிந்துக்களறிந்திருந்த ப ற்பலநூல்களை யுணர்ந்து, தமதாக்கிக்கொ ண்டதுமன்றியில், ஆதியிற் றேன்றாமலிரு ந்த அக்கலைகளை வேறு சாதகமின்றி எப் படி ஹிந்துக்கள் தங்கள் புத்திக்கூர்மையி னாலேயே தோன்றச்செய்தார்களோ, அப் படியே நவீன ஐரோப்பியர்கள், நம்முன் னோர் காட்டிய வழியைக்கொண்டு நூதனக் கல்விகளைத் தோன்றச்செய்திருக்கிறார்கள். நாமோ இருந்ததை மறந்துவிட்டுப் பேதை களாய் நின்றோம். இப்படி நாமான்தற்குப் பல ஏதுக்களுண்டு. அவற்றை இங்கெடுத்து ஃகாட்டிவது அவசியமன்று. இதுநிற்க, மேற் சொன்னபடிப் பூர்வத்தில்நம்மவர்கற்றிருந் தபலசாஸ்திரங்களை ஐரோப்பியர் கற்றுப் பெருக்கிச் சாதாரணமாய் உபயோகமாகு ம்படி செய்திருக்கிறார்கள். இனி நாம் துந்து

போன கேணியை வெட்டிப் பழுதுபா றுத் தண்ணீர் எடுக்க எத்தனிப்பதைவி ஓடுகிற பிரவாகத்தில் மொண்டு அருந்து து எளிதல்லவா? அப்படிப்போல், நா டைவில் அசிரத்தையால் மலினமாய்ப் போ ன நூல்களைப் பரிசோதிப்பதைவிடப், ரால் பரிசோதிக்கப்பட்டுத் தெளிந்திரு ம ஞானத்தைக் கைக்கொள்வதில் குற்ற மில்லை. பெரும் பயனுமுண்டு. ஆதலால் ந்காலத்தில் அங்கிலேய ரிடத்தில் லோக தின் கேஷமத்திற்கும், அறிவின்பெருக்கி ற்கும் அத்தியாவசிகமான பலநூல்க ளுக்கின்றன். அவற்றை நாம் பொருமைய பிடிவாதமுமிடில்லக் கற்பது உசிதம். அந் ண்மைநூல்களில் “உடற்கூறு” “தேகதத் தவம்” என்பவைகள் அத்தியந்த உபயோ முள்ளவைகள். ஏனெனில் இவை யெல்லா ஞானத்திற்கும் அடிப்படையாயுள்ளன. முபிறப்பு ஜீவன்களில் தோன்றும் குண ணங்கள், தொழில் வித்தியாசங்கள், ஜீவ டேதங்கள், இவைகளைப் பார்க்க உலகத் தலதிகத்தக்க பொருள்கள் வேறு எ ன் உண்டு? இந்தக் குணத்தொழில், ஜீவ டேதங்களுக்குத் தக்கபடி, அவைகளின் னக்கட்டிலும், உடற்கூறுகளிலும், உலக ணங்களிலும் வித்தியாசங்க ளிருக்கூல் வா? அவைகளை நாமறிந்தால்தானே, ஜீ துக்களின் இயல்பு மாறி விகாரமடைந் போதும், உருவில் ணனம்வந்தபோதும், ண்னவழியாய் அவ் விகாரங்கள் உண்டா ருக்கலாமென்றுணர்ந்து சிகிச்சை செய் வாகும். முக்கியமாய் இவ் விகாரங்கள் னிதற்கு உண்டாகுங்கால், மனதிற் திவ மை நிலைகெடுமே. அதுகெட்டால் அறிவே து, முயற்சியேது, அறமேது, மோக்ஷமேது மனிதனுக் குபயோகப்படு மெல்லா ஜந் துக்கும் இயல்பு மாறினல் அவ் வுபயோ மறு, மாதலால் அவற்றின் தேகக்கறை நியவேண்டியது விதியே யாயினும், அந் ணுல் மனிதன் அநேக மடங்கு சிறந்தவரு கையாலும், இவனது பிரயோஜனம் இ ன்மையையும், மறுமையையும் பற்றியதாலும் இவனுடைய இயற்கைக் குரிய தேகத்தை, நாம் ஆராய்ந்துபார்த்து அதன் பலகூறு னையும் அவற்றின் பலதொழில்களையும் நியவேண்டியது திண்ணம்.

கருவில்ஜனித்து நாளடைவிற்பெருகி வ்ருஞ்ஞான பரபிரம்மத்தால், பின் அ னுக்கு (மனிதனுக்கு) என்னென்னதொழ ல் சங்கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அவற்றிற் கெற்பக்குணங்களைக் கிரமேண்ட டைந்த நாள்தோறும் வளரும் நேர்மை குஏற்ற அங்கக்கட்டையும், உட்கருவினைப் ப் பெற்றுப் பின்கூட்டித்து நசிக்கும்சுபா னுள்ள இம்மனிதன் உடற்கூறின் தன்மை

ய் பொருவழியறியார் மற்மென்னநிந்தா
(தொடர்ச்சி)

தொடர்ந்துவரும்.

பிரகிருதிசாஸ்திரம்.

திரவங்களி னிலக்கணங்கள்.

திரவங்கள் இருவகைப்படுவன. ஜலா
க்ளெனவும், வாதாதிக்ளெனவும்; ஜலா
கள், தண்ணீர் எண்ணை முதலியவற்
றப்போல் கண்ணிற்கு விஷயமாயிரு
பன. வாதாதிகள் காற்று, நீராவி, இ
வகளைப்போலக் கண்ணாற்காணக்கூடா
ன. இவ்விரண்டிற்கும் பொதுவான கு
ணங்கள் சிலவுள் மற்றொருவஸ்து, அ
வகளின்மீது உறுத்தினால், அவை இட
கொடுப்பன. நீரின்மீது கையைவைத்
துறுத்தினால், அது கடின பதார்த்தம்
போல அப்படியேநில்லாது, இருபக்கங்
களிலும் ஒதுங்கிப்போம். ஒதுங்கியது,
அப்படியும் முன்போலவே வந்து கூடிக்
கொள்ளும். இப்படியேதான் காற்றும்.
அவ்வும் அவற்றை நாம் ஒருபக்கமாக அ
றுத்தினால், நாலுபக்கங்களிலும் ஒடும். ஒ
ருபக்கம் மூடியிருக்கிற வொரு மூங்கிற்
முழாயில் நீர்வார்த்து, திறந்திருக்கிற வ
ழியால் ஓர் கோலைதுழைத்து, பீச்சாங்கு
ஷிற்போலே, அந்நீரையமுக்கினால், அது
நத்தப்பக்கமும்போக வழியில்லாமல், அ
ப்படியேயிருக்கும். மூடினவாயில் ஓர்சி
வதுளைசெய்தால், அத்துளையால் வெளிப்
பட்டுப்போம். நாம் அத்துளைக்கு நே
ராக அமுக்குவதினால், அத்திக்கை நோ
கிப்போவது ஒருபுதுமையல்ல. அத்து
ளையை மூடிவிட்டுப் பக்கங்களில் ஒருது
ளைசெய்தால், அத்துளைவழியாய் வெளிப்
படும். இரண்டு மூன்று துளைகள்செய்தா
ல், அவைக ளெல்லாவற்றாலும் வெளிப்
படும். முன்மூடியதுளையைத் திறந்துவிட்
தால், அத்துளை, பக்கத்துளைகள், ஆகிய
எல்லாவற்றாலும் செல்லும். நாம் ஒருது
ளையைநோக்கி யமுக்க, அது, அத்துளை
யால் போவதுமன்றி, மற்றப் பக்கத்துளை
களாலும் செல்லுதலால், இதற்கு “ஸர்
வதோமுகம்” என்று வடதுலார் பெய

ர்த்தனரென்று நினைக்கிறோம். இக்குண
ம் காற்றுக்கும்உண்டு. நாகசரமுதுவோ
ன் மூச்சுக்காற்றை ஒரு திக்கைநோக்கிச்
செலுத்த அது பக்கத்துளைகளால் வெளி
ப்படுதலே இதற்குத் திருஷ்டாந்த மா
கிறது.

இனி அவற்றுள் ஜலாதிகளுக்கும் வா
தாதிகளுக்கும் சிறப்பான குணங்களுள்
சிலசொல்வோம். வாதாதிகளைச் சுருக்க
லாம். ஜலாதிகளைச் சுருக்குவது அசாத்
தியம். காற்றில் வைத்திருக்கிற வொரு
பாத்திரத்தை வாய் கீழாக்கக்விழ்த்து, நீ
ரில் அமிழ்த்தினால், அது அமிழ், அமிழ்
அதனுள் நீர் ஏறிக்கொண்டேவரும். அ
தனால், அமிழ்தற்கு முன் பாத்திரம் நி
றைந்திருந்த காற்று, இப்போது நீர் ஏறி
க்கொண்டே வருவதாலும், தனக்கு அ
தைவிட்டுப்போக வழியில்லாமையாலும்
தான்சுருங்கி, நீர்க்கு இடங்கொடுத்துக்
கொண்டேவரும். முன்பாத்திரம் நிறைந்
திருந்த காற்று முழுதும் இப்போது, அ
தின் முக்கால் பங்கு அரைப்பங்காக
இடங் குறைந்துகொண்டு வரும். ஒரு வ
ஸ்திரத்தை நீரில் நனைத்து ஈரமாக்கினால்
அப்போது அதில் ஒவ்வொரு தூலுக்கு
ள்ளும் நீர் ஏறியிருக்கும் வஸ்திரத்தைக்
கசக்கினால் அது சுருங்கமாட்டா மையா
ல், வெளியில் வந்து விடும். கடின பதா
ர்த்தங்களுக்குப்போலே ஜலாதிகளுக்கும்
துளைகளுண்டு. ஒருபாத்திரம் நிறைய நீ
ர்வார்த்து அதில் கொஞ்சம் உப்பைக்
கொட்டினால், சலம் உப்பி, வழியாமல் மு
ன்போலவே யிருக்கும். அதனால், சலத்
திலுள்ள துளைகளில், உப்பின் அணுக்க
ள் போய்ச்சேர்வதினால் ஜலம் உப்பாம்
விருப்பதிக. அத்துளைகளில், அடங்கக்
கூடுமானதைவிட அதிக வுப்பைக்கலந்
தால், மிகுதியானது சலத்தின் அடியிற்
போய்த்தங்கும். அப்போது சலம் உப்பி
வழியும்.

குருத்துவா கர்ஷணத்தின் வல்லமை
கடின பதார்த்தங்களினும் திரவங்களில்
அதிகமாய்த் தெரியும். அதற்குப் பகை
யாகிய சினேஹாகர்ஷணம் திரவங்களி

ல் மிகவுங் குறைந்திருப்பதனாலே ஈரம் படாதவெல்லக்கட்டியில் ஸ்நேஹாகர்ஷணம் அதிகமாயிருப்பதால், அதை நாலுக்குச்சுகள்நிறுத்தி அவைகளின்மீது ஒரு மேசையைப்போல் வைத்து வைக்கலாம். அதில் ஈரம்பட்டுத் தளர்ந்து அது திரவமாய்ப் போனபின், அதை அப்படி நிறுத்தக்கூடாமல் அப்போது, அதன்பரமானுக்குள் முன்னிருந்த ஸ்நேஹாகர்ஷணங் குறைந்து ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே குருத்துவாகர்ஷணத்துக்கு உட்படுகிறபடியினாலே, அவைகள் தனாயின் மேல் வந்துசேர்ந்துவிடும். இதனால்தான், திரவங்களால் பதிமை முதலிய உருவங்கள் செய்வதும் அவற்றைக் கும்பலாகக் குவித்தலும் கூடாமையாயிருப்பது. அப்படியன்றிக் கடலின் அலைகளைப் போலத் திரவங்கள் ஓர் உருவமாகச் சேர்ந்தாலும், உடனே குருத்துவாகர்ஷண பலத்தினால், அவ்வுருவஞ் சிதைந்து போகின்றது. இரண்டு திரவங்கள் ஒரே தடிப்புள்ளனவா யிருந்தால், ஒன்றன்மீது மற்றொன்றைச் சேர்க்கும்போது அவ்விரண்டுங் கலந்து ஒன்றாய்விடும். ஒன்றைவிட மற்றொன்று, தடிப்பில் அதிகமானதாயிருந்தால், அது கீழாகவும் தடிப்பிற் குறைந்தது மேலாகவும் நிற்கும். நீரிலுமெண்ணைத் தடிப்பிற்குறைந்தது அதனால், அவ்விரண்டையும் ஒன்றாய்க் கலக்கும்போது, நீர் கீழாகவும் எண்ணை மேலாகவும் நிற்கின்றன. ஜலாதிகளெல்லாவற்றினும்,வாதாதிகள் தடிப்பிற்குறைந்தனவாதலால், அவை ஜலாதிகளுக்கு மேலேயே யிருப்பன; சிறுபிள்ளைகள் ஒரு சீலாவில் நிறையாமல் நீர்வார்த்து, அதன் வாயை மூடிக்கொண்டு, அதைக் கவிழ்த்தும் நிமிர்த்தும் விளையாடுவதைப் பலர்கண்டிருக்கலாம்; அதில் அவருக்கு விளேதத்தைத்தருவது எதுவென்றால், சீலாவிற்குள் இருக்கும் ஒருகுமிழியானது, சீசாவைக் கவிழ்க்கும்போதும் நிமிர்க்கும்போதும் மேல்நோக்கியே செல்வது இதற்குக்காரணம். நாம் மேற்சொல்லியதில் அடங்கியிருக்கிறது. அந்தக்குமிழி யிருக்குமிடத்தில் காற்றுத்தங்கியி

ருக்கிறது. சீலா நிமிர்ந்திருக்கும்போது அதன்வாயண்டை யிருக்கும்து அதைக் கீழ்மேலாகத் திருப்பும்போது, தண்ணீன் காற்று லகுவானதால் மேலேயேயுட்போய் விடுகிறது.

கடினபதார்த்தங்கள் குருத்துவத்தைச் செலுத்தும்போது, அவற்றின் அணுகளெல்லாம் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து செலுத்தும். திரவபதார்த்தங்கள் அப்படியல்ல, அவற்றின் அணுக்களுக்குள் ஒன்றொன்று ஸ்நேஹாகர்ஷணங் குறைவாவேயிருப்பதனால், ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே குருத்துவத்தைச்செலுத்துகிறது. அதனால் திரவங்களுக்குள் மற்றொருபதார்த்தத்தைப் போடும்போது, அவை எளிதில் இடங்கொடுப்பன; திரவங்களின் அணுக்கள் எப்போதும், கீழ்நோக்கியும் மேல்நோக்கியும் பக்கங்களிலுள்ள ஒன்றை மற்றொன்று உறுத்திக் கொள்ளேயிருக்கும். இவ்வுறுத்தல் எங்கும் மமாய்ப் பரவுதலால், திரவம் அசையாமல் நிலையாய் நிற்கிறது. ஸமத்துவத்திற்குக் குறைவுநேரிடின் திரவம் அசையுமென்று

திரவங்கள் பக்கத்தைநோக்கி யுறுத்தினால் நீருள்ளபாத்திரத்தின் பக்கத்திலிருந்து துளைசெய்துவிட்டால், அதன் வாய்ப்த் திரவம்வெளியில் வருகிறது. பதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் குருத்துவாகர்ஷணம் கீழ்நோக்கி யிழுக்கத் திரவங்களின் அணுக்களுக்குள் பக்கங்களில் உறுத்துவது எப்படி யெனின், ஒரு மரத்தைக் கோடாலியால் பிளக்கும்போது, கோடாலியின்துனி யொருவழியாய்ப் போக, மரம் பிளந்து இரண்டுபக்கங்களிலுள்ள ஒதுங்குவதுபோல, அதனாலே, பக்கங்களில் உறுத்துதற்கும், எந்தஅணு உறுத்துகின்றதோ, அதற்கு மேலேயிருக்கிற அணுக்களெல்லாம் அதைக் கீழாக வுறுத்துதல்தான் காரணம். அதனாலே, அவ்வளவு ஆழத்திலிருக்கிறதோ, அவ்வளவும் அதன் உறுத்தலின் வலியை அதிகமாக்கும். ஆகையால், ஒருபதார்த்திரத்தில் நீரைவைத்து, அதன்பக்கத்தில் துளைபண்ணினால், துளை யெவ்வளவு கீழேயிருக்கிறதோ, அவ்வளவும், துளை

தியாய்வரும் நீரின்வேகத்தை யதிகமா
தும். இவ்வாறு துளைசெய்து அதன் வ
பாய்வரும் நீர் எவ்வளவு தூரம்போய்
முகிறதென்று பார்த்தால், இதன் உண்
ம விளங்கும்.

(தொடர்ச்சி.)

அர்த்தசாஸ்திரம்.

மனிதர்கள் சோம்பலி னின்றும் மூடத்
ன்மை யி னின்றும் விடுபட்டு மேன்மைய
டவதற்குக்காரணம், சுவத்துவம் ஏற்பட்
ச்சொத்துக்குப்பத்திரம், உண்டாவதென்
கூறினோ மல்லவா? உழைப்பு பெருகி
கரீகம் செழிக்க வேறு சில காரணங்
முண்டு. அவைகளில் முதன்மையான
பண்டமாற்றல். மனிதர்கள், தங்கள்
சாத்து வேறொருவராலும், அபகரிக்கப்
பாமல், தாமே யனுபவிக்கலா மென்கிற
பிங்கன யுண்டானபோது அவர்கள் மி
சுருசுருப்புடன் உழைத்து, அப்போதை
கப்போது வேண்டியவைகளை மாத்திரம்
ம்பாதித்துக்கொள்வதில் திருப்தி யின்றிக்
காஞ்சம் உணவைக் கையீதியாய்ச்சேகரிக்க
க்கோருகிறார்கள். மேலும் ஆவசியகமா
வைகளை மாத்திரம் சேகரிப்பதில்ஷ்டமி
றித் தங்கள்சுகத்துக்கும் போகத்துக்கும்,
னுசலமானவைகளையுந் தேடத் தலைப்ப
கிறார்கள். ஒருவன் வேட்டைக்குரிய அ
புமுதலிய ஆபுதங்கனையும், மற்றொருவன்
ழைகாலத்தில் அகப்படாத உணவுக்குரிய
டண்டங்களையும், முன்றொருவன் ஆடை
பரணங்களையும் சம்பாதித்துக் கையீத்
கவைத்துக்கொள்ளுகிறான். இந்தச்சொ
துக்களை யொவ்வொருவனும் தன்மட்டி
ண்டனுபவித்தற்கு யாதொரு தடையும்
றியிருந்தும் பண்டங்கள் வேண்டிய அள
க்கு மிஞ்சியிருக்கும். ஒருவனிடத்திலிரு
கிறது மற்றொருவனிடத்தி லிராதாகையா
யும், தன்னிடத்தி லிராதவைகளைப் பெற
வண்டுமென்று ஒவ்வொருவனும் கோரு
றான். அவைகளைப் பலாத்காரமாயாவது,
மர்சடியாயாவது பெறக் கூடாதாகையா
வேறு விதமாய்ப் பெற்றுக்கொள்ள, இ
சிப்பானல்லவா? வேட்டை யாடுகிறதற்
ரிய காலத்தில் அம்பு மிகுதியாய்செய்து
வத்திருப்பவ னிடத்திற் போய் அதைக்
காடுக்கும்படி யவனை யாவரும் கேட்ப்பா
கள். அவர்கள் வேறுங்கைப்புடன் போனா
அதைப் பெறார்களாகையால், அவனுக்
எதைத் தந்தால் தன் கையிலிருப்பதைக்
காடுப்பானோ, அதைத் தம்மா வியன்றவ
ாயிற் சம்பாதித்துக் கொடுத்துத் தமக்கு
வண்டியதை யவனிடத்தி லிருந்து கைம்

மாறாகப் பெறுவார்கள். இவ்வாறு ஒன்றை
யுந் சம்பாதித்துக்கொடுக்கச்சாமர்த்தியமி
ல்லாத சோம்பேறிகள் தமக்கு வேண்டிய
வற்றைப் பெறார். ஆகையால் பண்டமாற்ற
லினால் வேலை யதிகரிக்கிற தென்பதற் சந்
தேக மில்லை. தனக்கு வேண்டிய அளவுக்கு
மிஞ்சி யொன்றைச்சம்பாதித்தவன், தன்னிட
த்தில் மிகுதியாயிருப்பதைக் கொடுத்துவி
ட்டுத்தனக்குவேண்டிய சில இதர பொருள்
களை யடைவான். பொருள்க ளதிகரிக்க அ
வைகளை அடைய வேண்டு மென்கிற ஆசை
யும், அவ் வாசையை நிறை வேற்ற முயற்சி
யும் ஒங்கும். அவைகளையே உண்டு பண்ண
வொருவன் உழைத்தாலும் உழைக்கலாம்,
அல்லது, வேறொரு பண்டத்தைத்தான் சம்
பாதித்துக்கொண்டு அதின் மூலமாய் அவை
களைப்பெற்றாலும்பெறலாம். இவ்வாறாக அ
சிரத்தையோடும், சோம்பலடைந்தும்மிருக
ப்பிராயமான நிலமையிலிருக்கும் மனிதன்,
வியப்பு,கோறிக்கை,ஆவல் சுருசுருப்பு,உழை
ப்பு, இவைகளை யுடைய நல்ல நாகரீக முள்
ள நிலைமைக்கு வருகிறான். ஒருவன் கொஞ்
சம்பூமியைச்சம்பாதித்து அதில் தானியங்க
ளைப் பயிரிட்ட, பல விருக்கங்களை வைத்து
விருத்தி செய்வானே யாகில் அதைக் கொ
ண்டே அவன் தனக்கு வேண்டிய வைகள்
பலவற்றையும் சம்பாதித்துக் கொள்ளலா
ம். அதெப்படியெனில் அவன் தோட்டத்துக்
கனிகளை யிச்சிப்பவர்கள், அவனுக்கு மற்ற
வையாவும் தருவார்கள். சிலர், ஆற்றி விரு
ந்து மீன் பிடித்துக் கொண்டெவந்து கொடு
ப்பார்கள். சிலர், வேட்டையிற் கொன்ற மி
ருகங்களைத் தருவார்கள். இவ்வாறு தனக்கு
ஆவசியகமானவைகள் அகப்பட்டின்பு, அவ்
வன் சில உபயோகமான சாமான்களைப்
பெறக் கோருகிறான். பழங்கள் கொட்டி
வைக்கக்கூடையையும், வேலைக்குரிய சிலவ
ற்றையும், வாங்கிக்கொள்ளுவான். கடைசி
யில் அவனது போகத்துக்கும் அலங்காரத்
துக்கும் வேண்டிய வண்டி, குதிரை முதலி
யவற்றையும் வாங்குவான். ஆகையால்,
அக்கம் பக்கத்தி லுள்ளவர்கள், அவனுக்கு
ஆவசியகமானவைகளை யாவது, உபயோக
மானவைகளையாவது, அல்லது அலங்காரத்
துக்குரிய வைகளையாவது தந்து அவனது, க
னிகள், தானியங்கள், கிழங்குகள், முதலிய
வற்றைப் பெறுவார்கள். இதனால் புதியவள்
துக்கள் சிலவுண்டாகி வெகு வினோதமான
வும் வேலைத்திறமானவொருபொருள்கள்
தோன்றி உழைப்பு கொஞ்சம் கொஞ்சமா
க வோங்கி வளர்ந்துச்செழிக்கும்.

இவ்வாறு வேலைவிருத்தியடைவதற்குப் ப
ண்டமாற்றல் முக்கிய காரணமா யிருந்த
போதிலும், ஒருவன் தனக்கு வேண்டாத
தை முதலில் சம்பாதித்துக் கொண்டு அதை
வேண்டியதற்கு பின்பு மாற்றி விடலாமெ

ன்பது சிலர்க்குக்கோணல் வழியாகத் தோன்றும். ஒருவன் தனக்குவேண்டியதைத் தானே நேராகச் சம்பாதித்துக் கொள்ள லாகாதா, மற்றொன்றைத்தேடியதன் மூலமாய் அதை யடையவேண்டிய தேன் என்பார்கள். ஒவ்வொருவனும் தனக்கு வேண்டியவைகள் யாவையும் தானே செய்துக்கொள்வானேயாகில், வீடு கட்டி வஸ்திரம் நெய்து சமயல் செய்து எல்லாத் தொழில்களையும் தானே நடத்திக்கொண்டிருக்கவேண்டும். இவ்வளவு வேலைகளும் ஒருவனாலே முடியுமா? மேலும் ஒருவன் பலதொழில்களைச் செய்வதைவிட ஒரே தொழிலை அனுசரிப்பானேயாகில் அதை நன்றாய்ச் செய்யவல்லமை யுடையவனாய் யிருப்பானல்லவா? இத்தொழிற் பிரிவு நாகரீகமற்ற தேவர்களிலிருக்கமாட்டாது. பண்டமாற்றலென்றும் முறைமை ஏற்படுங் காலத்தில் அது தோன்றும். மேற் கூறிய கோணல் வழியினால் தான் நாம் சீரும் சிறப்பும் பெற்று விலையற்ற நாகரீகத்தில் தேறி வெவ்வேறு தொழில்களிலும் வெகுவித சாமர்த்தியத்தைப் பெற்றிருக்கிறோம். பண்ட மாற்றலையவரும் அவலம்பித்தபிறகு, ஒரேதொழிலில் ஒருவன் பிரவேசித்து உழைப்பானேயாகில், அதில் அவனுக்கு, அனுபோக மேறஏற, அத்தொழிலில் விசேஷ சாமர்த்தியமும், மிக எளிதில் செய்யத்தக்க திறமையு முண்டாகுமென்பது தெளிவாய்த்தொழியுவந்தது. வில் அம்பு செய்கிற தொழிலில் மாத்திரம் பிரவேசித்தவன், சிலநாள்களுக்குள், அவைகளை சீக்கிரத்தி லெளிதில் வெகு நாணயமாய்ச் செய்யத்தக்க வல்லமையை மடைகிறான். இரண்டு மூன்று தொழில்களில் பிரவேசித்தவற்கு, அத்திறமை யமைகிறது இலேசல்ல. நாகரீகம் இளமைப் பருவத்திலிருக்கும்பேது, ஒரே தொழிலில் பிரவேசித்தவர்களுக்கு, அத்தொழிலைக் கொண்டே மற்ற வெல்லாப் பொருள்களையு மடைவது வருத்தம். ஏனெனில் வில் அம்பு பண்ணுகிறவன், அதை மிகுதியாகச் செய்து வைத்துக்கொண்ட போதிலும் அதை வாங்குகிறவர்களில்லாவிடில் அது என்ன பயன்படும்? பதில் எதாவது கொடுத்து வாங்கத்தக்கவர்கள் இருக்கவேண்டும். வேலையாய்விருத்தியாகி வில் அம்பு வாங்குகிறவர்கள் அநேகராவதற்கு வெகு காலம் பிடிக்கும். அப்போது தான் அவைகளைச் செய்பவருக்குப் பிழைப்புண்டாகும். நாகரீகம் ஒங்கிப் பொருள்கள் தேவை யுள்ளவர்கள் அதிகரிக்கும்போது, ஒரே தொழிலில் உழைப்பவனுக்கு ஜீவனம் கிடைக்கும். ஆடெம் ஸ்மித்து, என்பவர். இதைக்குறித்துக் கூறியதாவது. “ஸ்காட்லென் டென் இம் தேசத்திலு”ல் மலைப் பிராந்தியங்களில் இங்கு மங்கு”ம் சிதறி யிருக்கும் ஒண்டி வீடுகளிலும்,

“குக் கிராமங்களிலும், வலிக்கும் குடி”ள் பயிர்த்தொழில் செய்பவராய் இருக்க”ரொட்டி செய்கிற தொழிலையும் சார”ம் செய்கிற தொழிலையும், இன்னும் ப”சில்லடைத்தொழில் களைக்கூட அனுசரி”க வேண்டி யிருக்கிறது. அவ்விடங்களில்”சுமார் இரண்டு காதத்துக் கொரு த”னாவது, கருமானாவது, கொல்லத்துக்”ரனாவது, அகப்படுவ தரிது. இங்கு கு”யிருப்பவர்கள், ஜெனஸ் மிருத்தியுள்ள ந”கெளில் வெவ் வேறு தொழிற் காரர்க”செய்யத்தக்க வேலைகளைத் தாங்களே ம”ய்துகொள்ள வேண்டி யிருக்கிறது.”வ்வாறு தொழில்கள் வேறுபடுவதற்கே”ர்த்தசாஸ்திரத்தில் வேலையின் பங்கிடை”று பெயர். அது நாகரீக முள்ள நாகரிக”லேயே யிருக்கும். யூரோபு கண்டத்தில்”ல செழுமையான தேயங்களில் வெவ்வே”தொழிலில் பிரவேசித்தவர்கள் பலருள”னும், ஒவ்வொரு தொழிலும், பல வுட்பிரி”களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு பிரிவி”ல் பலர் ஜீவித்துக்கொண்டிருக்கிறா”ல் இவ்விஷயத்தைப் பற்றி ஆடெம் ஸ்மித்”ன்பவர் கூறியதை, வருகிற பத்திரிகையி”காணுவோம்.

சரித்திரம்—(தொடர்ச்சி.)

எந்தவிதத்திலும் சரித்தவருடையவும”யிக்கப்பட்டவருடையவும ஸ்திதி பரஸ்ப”விரோதமாயிருந்தது. சயிக்கப்பட்டவருக்”விரியம் அதிகுக்கிரமாயிருந்தது. அவர் சே”பதிகள் புசபலபராக் கிரமசாலிகள். ரோம”ருடைய பலத்தையொடுக்கிய கலைகள் அவ”களுக்குத்தொரியாது. அவர்களுடைய யுத்த”திகளின் பலத்தால் சேனைகளை வெகு சுளு”ல்பொர்த்தலத்தில் கொண்டுவந்து, அவை”ளைச்செலவின்றி ரக்ஷித்தனர். இவர்களுடை”உக்கிரத்தைக்கண்டு வியந்து, எல்லையில் நி”த்தப்பட்ட பலமற்ற சம்பள சிபாய்கள், அ”ரை நெருங்க வஞ்சி யோடினர். இல்லாவி”ன், முதற் சண்டையிலேயே முறியடிக்கப்”ட்டனர். புதிதாய்ப் படையெடுப்பவரை மெ”திர்க்கக் கிரதாசு கும்பலில் சிலரைச் சம்ப”த்துக்கு வைத்துக்கொண்ட அரசர்களின்”ட்ட யோசனையினால், ராஜாங்கத்தின் நாசம்”விர்க்கப் படுவதற்குப் பதில், துவரிதப்ப”டது. இச் சம்பளக்காரர் ரோமக சேனையி”சேவித்து, அவைகளின் யுத்த சாமர்த்திய”தையும் படையி னெழுங்கையும் அறிந்து, ”ங்களியல்பான குருரத்துவத்தோடு கற்பி”த்த ரோமகரையே யெதிர்த்தபோது, அவர்”னை யெதிர்ப்பது ரோமகர்களுக்கு அசாத”யமாயிற்று.

இவை போன்ற பல கர்ணங்களால், பட்டியெடுத்த கூட்டங்கள் வெகு துவரையில் வற்றி யடைந்த போதிலும், அதனு லுண் ளான கொள்ளை அளவற்றும். சனநாசம், ந ப்ப்புடாத அளவினதாய் மிருந்தன. நாக க் சனங்கள் அதிக ஆலோசனைசெய்து பின் வெகு காலத்தின் பிறகு தமக்கு நேரிடு மன்று தோன்றுகிற அபாயத்தைத் தகை உபாயத்தால், ஆபுதத்தை யெடுத்து, ண்டையை நடத்துமபோது பிடிவாதம், உ கிரமின்றி, நிதானமா யிருப்பா ராதலால், தத்தத்தின் கோரங்கள் பாதி யடங்கி விடும். ராகீக மற்றவர்க்கு அவ்வளவு நாணயம் தரியா தாகையால் அவர் ஸூர்க்க கோபத் டன் சண்டையைத் தொடங்கி, கொடுமை டன் நடத்துகிறார். அவர்களுடைய எண் மெல்லாம், தாம் பகைதீர்க்கும் கொடு மையைச் சத்துரு உணரவேண்டுமென்பதே ளானதால், தங்கள் சக்திக்கு வஞ்சனை யின் எதிரியைத் துயரப்படுத்தி லன்றி, அவ கள் திருப்தியுறார். இந்தப்படித்தான் அமெ ங்காவில், கிராதக் கூட்டங்கள் சுவல்ப யு தங்களை நடத்துவதும். இதே மாதிரியாக வ, ஏஷியா யூரோப்புக்கு வடக்கில் வசித்த ரே கிராதகரும் ரோமக வரசின் மீது படை யெடுத்தனர்.

அக் கிராதகர் படை யெடுத்துச் சென்றவ டியெல்லாம் ரத்தத்தில் தோய்ந்தது. அவர் ள் புண்ணிய பாபம், வாலிபன், விருத்த ர், ஆண், பெண், பெரியோர், சிறியோர், எ ண்ணுந் தாரதம்மியமின்றிச் சுற்றுப்பட்டிலு ள்ள எல்லா வற்றையும் கொள்ளை யடித்துக் கொன்றார்கள். முதல் பிரவாகத்தில் தப்பிப் டைழத்தன பின்தொடர்ந்த வற்றால் மர ண முற்றன. அகி செழிப்பும்-சனசங்கமு மு டைய நாடுகளெல்லாம் வெட்டவெளி யாக் தப்பிப் பிடி அவை அதிகருஷ்ட வசத்தால் அல்ல து, சத்துருவின் கத்தி வெட்டிற் தொழிலி ளு லுறுப்புறச் சங்கரத்தினின்றும் தப்பிய லிருக்கு நிழல் கொடுத்த நாடு நகர்களு டைய சேத வறுப்புக்கு இருப்பிடமாயி ன். முதலில் சயத்துடன் தேசங்களைப் பாழா க்கி அவற்றில் தங்கியவரை, அவரினும் தூர ிரதேசங்களி லிருந்து வந்த அதிக கொடி ய போராசைக் கிராதகர் துறத்தினர். இ தனால் சனங்களுக்குப் புதிய புதிய துன்ப ங்களுண்டாயின. அடிக்கடிப் படை யெடுக் க வெளியிற் சென்றதனால் உத்தரதிக்கு மு ழுதும் சனகுனியமாய் அந்நில் கொலை புரியு மங்கள்வரண்டிபோன வரையால் அத் துயர ங்கள் நீங்க வில்லை. ப்லத்த கொடிய யுத்தத் துக்கு எப்போதும் ஸஹசாரிகளான கருப்பு

ம் வியாதியும், யூரோப்பில் எல்லா விடத்திலு ம் பரவி வதைத்தன லோகத்தில் எந்தத் தருணத்தில் மனிதர் கணத்தின் ஸ்திதி அதி வியசனகரமானதென்று எவரை வினவினும், அவர் சந்தேகமின்றி மகா என்னும் பெயர் பெற்ற தியோடோஷஸ் என்பவரின் மரண முதல் இடலியில், லாம்பர்டிகள் தங்கின வ ரைக்கு மிமன்றே யுறைப்பார். அந்தக்காலத் திலிருந்து, அந்தக் கோரக்காட்சியைக் கண் ணுற்ற சரித்திரக்காரர் அதைப் பதத்தா ல் சரியாக வர்ணிக்க மாட்டாமல், “தேவ தண்டம்” என்றும் “லோகாந்தகர்” என்னு ம் பெயர்களால் அக் கிராதகத் தலைவரைக் குறித்தனர். அவர்கள் வினைத்த தீங்கையோ, பூகம்பம், பூதகனம், பூபிரளயம் இன்னும் பல நினைக்கவுமரிய மகா துக்கங்களுடன் ஒ ப்பட்டுவந்தனர்.

கொலையும் கொடுமையும் மிருந்த அந்தக் கிராதகர்களின் படை யெடுப்பைச் சொற் க ளால் தெரிவிக்க முடியாதாதலால் அதை ய நிய விரும்புவோன், அறுபதா நூறுண்டின் அந்தத்தில், யூரோப்பு கண்டம் சாந்தமடை யத் தொடங்கியபின்பு அதன் ஸ்திதியைக் க வனித்தாராயவேண்டும். அந்த சுவல்ப கா லத்தான், பிரிடானியாவின் தென்புறத்தி லி ருக்கும் செழிப்பான விடங்களை ஸாக்ஸன் களும், கால் என்னுந் தேசத்தை பிரான்க்ஸ் களும், பாளேனியாவை ஹன்ஸ்களும், ஸ் பெயினை கரத்ஸ்களும், இடெலியும் அருகிலு ள்ள தேசங்களை காத்ஸ்களும் லாம்பர்ட்சு க ளும், பிடித்துக்கொண்டார்கள். ரோமகரு டைய உபாயங்களும், சட்ட சால்திரங்களூ ம், பாஷஷயும், அடையாளமின்றி யழிந்து, புதிய ராசாங்கம், புதிய சட்டங்கள், புதிய நடவடிக்கைகள், புதிய ஆடைகள், புதிய பா ஷைகள், தேசத்துக்கு மனிதர்க்கும் புதிய பெயர்களும் ஏற்பட்டன. ஊரில் புராதன சனங்கள் பூண்டிறப்போடு லன்றி, இப் படிப்பட்ட விஷயங்களில் பிரபலமாய் அ ல்லது, திடீரெனப் பேதத்தை புண்டாக்குத ல், மகாசயலீர்களுக்கும் அசாத்திய மா தலால், கிராதக சாதியார்த் தங்கியதனால் இவ்வளவு பிரபல மாறுபாடுகள் உண்டாயி ன வென்றால் அஃதொன்றே அவர்களுடைய படையினால் உலகத்தார் சகித்த தீங்குக்குத் தாத்தகாலிக சரித்திரக்கார்களின் பிரமாண த்தினும் அதிக பலமுடையதாக விருக்கவே ண்டுமென்று நினைக்கலாம்.

விதவா விவாஹம்.

போனமாதத்துப் பத்திரிகையில் பங்காள் தேசத்தில் நடந்த வேர் விதவா விவா

ஹத்தின் வரலாற்றை யெழுதினோம். இவ்விவாஹங்களால், விளையுந் தீங்கு களுள் சிலவற்றை யெடுத்துக்காட்டி, இந்தியதர்ப்பணத்துக்கு ஒருவர் எழு தினகடிதத்தை இப்போது மொழிபெ யர்த்து நம்முடைய தென்னாட்டாருக் குத் தெரிவிக்கிறோம்.

இந்தியதர்ப்பணத்தின் பத்திரா திபருக்கு,

ஐயா,

பாபு, பர்வதிசரன்குபதர், என்பவர், ஓர் விதவையை விவாஹஞ் செய்துகொ ண்டாரென்று, நிகழ்கின்றமாதம் யிருவெ யு ள்ள, உம்முடைய பத்திரிகையில் எழுதி யிருக்கிறீர். அதைப்படிப்பதனால் எனக்கு ண்டாகிய சந்தோஷத்திற்கு அளவில்லை. இவ்வொருகாரியத்தில் முவ்வித சீர்பாடு கள் அடங்கியிருக்கின்றன வென்று நீர் சொல்லியது உண்மைதான். அஞ்ஞான த்திற்கும் மூடபக்திக்கும் இந்நாட்டைவி ட்டு ஒடிப்போகவேண்டியகாலம் கிட்டிவி ட்டது. இந்தியாவானவள், பாபு பர்வதி சரன்குபதன், ஸ்ரீமதி காமினி, முதலிய தன் பிள்ளைகளால், விசேஷமாகிய பெரு மையையடைகின்றாள். அந்தத் தம்பதிக ள்பெறுமானந்தத்தை நினைக்க நானும் அ திக ஆனந்தத்தை அடைகிறேன். அவர்க ள் இடையறாது மேன்மேலும் வளரும் ஆ னந்தங்களை யனுபவித்துக்கொண்டு வாழும்படி நான் ஆசீர்வதிக்கிறேன்.

ஆனால், பிரம்ம சமாஜத்தார் இவ்வித தொழில்களை நிறைவேற்றுவதற்காக நமக் குள் நாம் சந்தோஷிக்கிறோமேயன்றி, நம் மினும் உலக அறிவிற்குமிருந்து உலகத்தில் நேரிடும் இன்ப துன்பங்களை யோசிப்போ ரெல்லாம், நம்மைப்பார்த்து நகைசெய்கி றார்கள். இவ்வித விவாஹங்கள் யுத்தமா னவையென்று சாஸ்திரங்கள் ஒப்புக்கொ ள்ளாமலிருக்க, இவற்றை நடப்பிப்பவர் எவ்வளவு பேதையரோவென்று நகை செய்கிறார்கள். இவைகளால், பிற்காலத்தி ல் பிரம்ம சமாஜத்தாருக்கு இன்னின்ன துன்பங்கள் நேரிடுவனவென்று தம்மு டைய சூக்ச்ம திருஷ்டிகளால் கண்டு, வ

ருங்காலமறியும் முனிவரைப் போன்ற றுதியோடு சொல்கிறார்கள். இந்நாட் சீர்பாட்டிற்கு முன் செல்லும் து போன்ற இந்தபிரம்ம ஸமாஜத்தார், மைப்போல் புதியவழியை யனுசரியா பழைய வொழுக்கங்களையே அனு துக்கொண்டு வருகிற தஞ்சற்றத்தார் லாணையும் தமக்குக் கடும்பகைவராக் கொண்டபடியால், சமயம் வரும்போ இவர்கள் அவர்களை விடார்கள். அதை இவ்விதவிவாஹங்களை நடத்துகிற பிர மூக்களும் இவைகளால் உண்டாகும் ழந்தைகளும், தஞ் சுற்றத்தாரோடு வி வியாச்சியங்களில் அகப்பட்டுக்கொண் செலவுகளில் முழுகிப்போவார்களென் இப்போதே யறிந்து சொல்கிறார்கள்.

இந்த உலகத்தில் ஆயிரம் பெருந்த பங்கள் நேரிட்டாலும் அவைகளுக்கு ட்படாமல் எதிர்நிற்பதற்கு வேண்டிய னேதையுமும், துன்பத்தையும் அழிவு யும் இகழும்படியான பெருந்தன்மைய பிராம்மூக்களுக்கு இருக்கின்றன வெ னைதையொருவரும் சந்தேகிக்கவில்லை. ஆ னும், பாம்பின் விஷப்பல்லைப் பிடுங்கி வெதே புத்திமானுடைய தொழில். இவ் முடிப்பதற்கு ஒரோவழிதான் இருக்கிற பிராம்மூக்களுடைய விதிகளின்படி நட கிற கல்லியாணங்களையும், அவர்களு ள் ஒருசாதியார் மற்றொரு சாதியாரு ள் செய்துகொள்ளுந் கல்லியாணங்க டும் நியாயமானவையென்று ஒத்துக் கொ ள்ளும்படி லெஜிஸ்லேஷன் கொள்வ வர்களுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து கொ ளவேண்டியது. பிராம்மூக்கள் இந்து ய்தந்தைகளுக்குப் பிறந்தவரோனும், த னுக்குள் சாதிவேற்றுமையைப் பார டாதவரானதால், இவ்விண்ணப்பஞ் செய்து கொள்வதில் யாதொரு குற்றமும லை. இதனால் பிராம்மூக்கள்தவிர மற்ற யோருக்கு யாதொரு லாபநஷ்டமும் ல்லாதபடியினாலே, இவ்விண்ணப்பத்தி படி நடத்துவதில், கவரன்மெண்டார் தொரு தடையுஞ் சொல்லமாட்டார்.

* * * *

தம்முடைய கடைமையைச் செலுத்த

ட்டு மற்றதைக் கடவுளுக்கு விட்டுவிடு
தே பிராம்மூக்களுக்குச் சரியான ஒ
ங்கு என்று நீர் சொல்வீரென்பது எ
க்குத் தெரியும். ஆனால் நமக்குக் கடவு
அறிவும் விவேகமும் கொடுத்திருப்ப
னால், அவைகளி னுதவியால், நாம் தன்
க்கடுமையையு ஏதுவின்றி நேரிடும்
ன்பங்களி னின்றும் நம்மையும் நங்கு
ந்தைகளையும் நீக்கிக்கொள்ளவேண்டிய

1864ஆல் }
கஷ்டமீ 12௨. } இப்படிக்கு,

ஒரு ஆவேசக்காரன்.

“பிராம்மஸமாதத்தலைவரின்வியஷய
தில் உபேட்சையா யிருக்கவில்லை.இ.எ”

இந்தியதர்ப்பணம்.

வடநாட்டிலேயன்றி இத்தென்னாட்டி
ம் விதவா விவாஹாதிகளால், இவ்வித
ன்பங்கள் நேரிடலாமானதால், இவ்வி
த்தில், அவற்றைச் செய்ய விரும்புவோ
இத்துன்பங்களைநீக்க வேண்டிய முயற்
சும் செய்துகொள்வார்களென்று நம்
கிறோம்.

சத்தியவேத சமாதம்.

அ-அ-தத்துவபோதினி யின் அதிகார்களே,
இச்சஞ்சிகையை உங்கள் தத்துவபோதி
யில் பிரசுரஞ் செய்வீர்களெனயான் கோ
கிறேன்.

இப்போது இச்சென்னைமாநகரத்திலுள்
கிரீஸ்து சமயத்தார் சிலர், மெய்யுணரா
ஹிந்துசனங்கள், மெய்யறிவடைந்து க
டத்தேறவேண்டுமென்கிற விருப்பமுடை
வர்களாய், ஸத்தியவேத சமாதம்என்று
நசமாதம் உண்டிபண்ணி, வாய்மொழியா
ப பிரசங்கங்கள் செய்தலினாலும், சிறியபு
தங்களை யச்சிட்டுப் பிரசுரஞ்செய்வதினா
ம், தங்கருத்தை ஈடேற்றக் கோலியிருக்
கார்கள்.

சென்ற செப்டெம்பர்மாதம் கருவ வியா
க்கிமுமைதினம், முதல் பிரசங்கம் நடந்த
அதற்காக அனுப்பிய விளம்பரப்பத்திரி
கயின்படி பிரசங்கமண்டபத்துக்குச் செ
று பார்த்ததில், பிரசங்கஞ்செய்த விதத்
னால் அதிகசந்தோஷ முண்டாயிற்று. கே

ட்போர், பெரும்பாலினர்; சிறியவ ரானப
டியினாலே, எவ்வகைச் சொற்களைக்கொண்
டு எவ்வளவு பொறுமையோடும் நிதானத்
தோடும், பிரசங்கஞ்செய்தால், அது, கேட்
போர் கருத்தினுள்ளுமோ, அவ்வகை யியற்
சொற்களா லமைத்து, அவ்வளவுபொறுமை
யோடும் நிதானத்தோடும், பிரசங்கிகளுக்கு
வழக்கமாயிருக்கிற ஆரவாரங்களில்லாமல்,
பிரசங்கஞ் செய்ததற்காக, பிரசங்கியை நா
ம் கொண்டாடுகிறோம்.

தாம்பெற்ற நன்மையைத் தர் நாட்டாரு
மடைய வேண்டுமென்கிற விருப்பங்கொண்
டு, தமக்கு யாதொரு உலகவின்பயில்லா
லே, இவர்கள் முயல்வதற்காக, அச் சமாத
த்தானையும் புகழ்கிறோம். நாம்கேட்ட பிரச
ங்கத்தை அடிதொடங்கி, னுனியாளவும் வி
சாரிப்பது, அவ்வளவாய் அவசியமல்ல வா
தலால், அங்கங்கே காட்டிய சில விஷயங்க
ளைக் குறித்துமாத்திரம் இரண்டொருவார்
த்தைகள்சொல்லி முடித்துவிடுகிறோம்.

பிரசங்கமத்தியில், இந்து நூல்களுக்குள்
கைவல்லிய நவரீதம்என்று பெயரையுடை
ய தேரார் நூலுள்ளதென்றும், அந்நூற்கு

“பார்த்தவேதார்த்தமென்னும்
பாற்கடன்மொன்றுமுன்னோர்,
குடங்களில்கிறதைத்துவைத்தார்
சூரவர்களைல்லாங்காய்ச்சி,
கடைந்தெடுத்தளித்தேனிற்தக்
கைவல்லியநவரீதத்தை”

என்று அந்தநூலாசிரியர் சொல்லியிருக்கிற
படியே, வேதார்த்தமாகிய பாற்கடலினின்று
ம், தம்முன்னோர்கள் குடங்களில் மொண்டு
வைத்திருந்த பாஸ்த் தாம் தீயிடக்காய்ச்
சி, தயிராக்கி, யதைக்கடைந்து அதன்சார
மர்க இந்நூல்செய்த படியினாலே, இதற்கு
க் கைவல்லியநவரீதம்என்று பெயர்வந்த
தென்றும், இந்நூலில் தேர்த்தபொருள் கட
வுள் ஒருவனென்பதென்றும்; இந்நூற்கு மு
டிபாகிய, கடவுள் ஒருவனென்பது, தம்மு
டைய சத்தியவேதத்திற்கு அடிபெயர்ந்தும்;
அச்சத்தியவேதத்துள் அடங்கிய பொருள்
கள் “தன்னையறிதல், கடவுளையறிதல், பரரி
லையறிதல், என மூன்றென்றும்;” கை - நவ
ரீதத்தில் முடிவாயிருக்கிற “கடவுள் ஒருவ
ன்” என்பது தம்நூலுக்கு அடியாயிருப்பத
ற்கு அடையாளம். தமதுநூற் றெடுக்கத்
தில் “முதலில், கடவுள் வானத்தையும் பூமி
யையும் உண்டிபண்ணினார்” என்னும் வாக்கி
யத்தில், “கடவுள்” என்கிறது ஒருமைச்
சொல்லென்றும்; அச்சொல் ஒருமையாயி
ருப்பதனால், கடவுள் ஒருவனென்பது தம்ம
தக் கோட்பாட்டிற்கு அடியாயிருக்கிறதென்

றும்; இந்ததேகம் அழியும்போது, மண், மண்ணேடும், காற்று, காற்றோடும், சேர்ந்து போகிறதாய்ச் சொல்வாரும் சிலருண்டென்றும், அப்படிச் சேர்ந்துபோகும்காலத்தில்தான், அவ்வழிவோடே, பின்பு ஒன்றும் நின்று ராமல் கேவல இன்மையாய் முடியவேண்டியபடியினாலே, அவர் சொல்வது யுத்தமல்லவென்றும், நம்முடையதேகம் நம்மத்துமாவுக்கு இப்போது குடிவீடாயிருப்பது மல்லாமல், ஆத்துமா இதைவிட்டுப் பிரிந்து மறுபடியும் இதனுள்ளேயே சேருமாதலால், இது மறுபடியும் ஆத்துமாவுக்குக் குடிவீடாய் விடுமென்றும், சொல்லினார்.

கைவல்லிய நவரீதத்தில், கடவுள் ஒருவரே யென்பது துணியென்று சொல்லியதற்குக் காரணம் காணோம். அதில் அடங்கிய தத்துவவிளக்கப் படலத்திலாவது, சந்தேகந்தெளிதற் படலத்திலாவது, பிரம்மம் ஒன்றே உண்மையென்றும், மற்ற வுலகமெல்லாம் தோற்றமாத்திரமேயன்றி யுண்மையானவையல்லவென்றும், சீவனும் பிரம்மமும் ஒன்றென்றும், இப்படிப்பட்ட விஷயங்கள் இருக்கின்றனவே யன்றி, சிருஷ்டி முதலியவை, ஒரு காரணத்தினால் உண்டானவையா? அல்லது பலகாரணங்களால் உண்டானவையா? என்கிற வினாவும் அதிலே காணோம். அதற்கு ஒரு விடையும் காணோம். ஆகையால், பிரசங்கி சொல்லியது அந்நூலின் துணிவு என்று கொள்ளக்கூடாது. அந்த விஷயமேயந்தநூலி லெடுக்கவில்லையென்று சொல்லியபடியில்ல; எடுத்தாலும், மேற்சொல்லிய வினா விடைகள்மாத்திரம் கிடையா. இதில் அந்நூலாசிரியர், ஒரு ஐயமுடையவராய், கடவுள் ஒருவனென்றும், பலனென்றும் ஒரு நிச்சயமில்லாம லிருந்தானென்று சொல்லப்போகாது. கடவுள் ஒருவனென்கிறதையே யறுதியாய் நம்பினவரென்று வெளிப்படையாய்த்தெரிகிறது. அந்நூல் முதற்பாட்டாகிய பாயிரத்தை “ஏகநாயகன் பதங்கள் போற்றி” என்று முடித்திருப்பதே இதற்குப் போதுமான அடையாளமாகிறது. இதில் “ஏகநாயகன்” என்னும் பதத்தை, ஏக-நாயக-ன் எனப் பிரித்தால், என்கிற ஒருமை விருதியாதலாலும், “ஏக” என்பதற்கு ஒரு, என்பது பொருளாதலாலும், கடவுள் ஒருவனே யென்பது அந்நூ லியற்றினவரின் துணியென்று தெளிவாகிறது. இதுவுமன்றி, “கடவுள்” என்னும் ஒருமைச் சொல்லைக் கொண்டு, உலகத்திற்கு சிருஷ்டிகர்த்தராயிருப்பவர் ஒருவரையென்பது தம் வேதத்தின் கொள்கையெனத் தாம் சொல்லியிருக்க, இங்கே ஒருமைச்சொல்லோடு போகாமல்,

“ஏக” என்னும் அடைச்சொல்லும் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதனால், ஒருவனென்பதைத் தெரிவித்ததில், தம்முடைய நூலின் முதல்வாக்கியத்தினும், கை-நவரீதத்தின் முதல்பாயிரமே சிறந்ததென வறியலாம்.

கடவுள் என்பது கை-நவரீதத்தின் முடிபென்று சொன்னதோடு விடாமல், இங்கு முடிபாயிருப்பது தம்முடைய வேதத்திற்கு அடியாயிருப்பதினாலே வெண்ணையினம் நெய் யுயர்ந்ததுபோல, கை-நவரீதத்தினும் தம்வேதமே யுயர்ந்ததென்றார். அது அடியான தெப்படியென்றால், முதல்வாக்கியத்திலேயே “கடவுள்” என்னுஞ் சொல், உபயோகித்திருப்பதனு லென்றார். தம் வேதத்திற்போலவே கை-நவரீதத்தினும் “ஏகநாயகன்” என்னும் சொல், முதற்பாயிரத்திலேயே யிருப்பதனால், இந்தவிஷயத்தில், தன்னாலுக்குச் சொன்னது, கை-நவரீதத்திற்கு மொக்கும். ஆதலால், இதன்முடிவு அதன்மேல் யென்று சொல்லாமல், இதன்மேல் அதற்கு முடியென்பது உண்மைக்கு ஒத்திருக்கும். ஆகையாலே, ஒன்றை வெண்ணெயாகவும், மற்றொன்றை நெய்யாகவும் காட்டியது யாயமல்ல.

தம்முடைய வேதத்தில் தன்னை யறிதல் முதலான மூன்று விஷயங்கள் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்றார். தம் நூலில் மாத்திரமே, யென்று வெளிப்படக் கூறும்பேயானபோதிலும், இவர் சொல்லிய வொழுங்கில் அப்பொருள் தனிச்செய்யாய் உண்டாகும் சத்திய வேதத்தினும் என உம்மைகொடுத்தாலன்றி, இப்பொருள் தோற்றுதலுக்குச் சந்தேகமில்லை. ஆதலால், இவர் சத்தியவேதத்தி லிருப்பனவாகச் சொல்லிய மூன்று விஷயங்களும் மற்ற இந்து நூல்களிலும் இருத்தலால், இவைகள் சத்தியவேதத்தில் இருப்பனவென்று, அதின்மாத்திரமே உள்ளனவெனப் பொலக் காட்டியதில் சிறப்பில்லை.

“தன்னைத்தானறியா மாந்தர் தரணியி லொருவருண்டோ” என்று இவரோ, கை-நவரீதத்திலிருந்து எடுத்துக்காட்டிய அடியினாலே, அந்நூலில், தன்னை யறிதலாவது விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று பெறப்படுகிறது. தன்னை யறிதலில் தானுண்டான விதமும் இந்தத்தேகம் அழியும்போது, தான் அழிந்து போதலும் பேரகாமையும், அழியாதிருந்தும் தான் இன்னகதியாவனென்பதும் அவசியம் விசாரிக்கப்படுவன வாதலால், மற்றக்கடவுளை யறிதலும் “பரநிலை” யறிதலும் இதனுள்ளடங்கியிருப்பன. ஆதலால் தன்னை யறிதலொன்றே, கை-நவரீதத்தில் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிற

ஸமயம் என்பதும் வடமொழி. இதுவே தாந்த்ராலிலேயே வழங்குவது. இதற்கு “சங்கேதம்” அல்லது “சூழக்குறி” என்பது பொருள். இதை “ஸுலோஸஸ்கெத ஸுயியன்” என்னும் நிகண்டால் அறியலாம். ஒவ்வொரு மதத்தையும் நம்பினவர்கள் அத்தக்கேற்பத் தம்முடைய வொழுக்கங்களைத் திருத்திக்கொள்வதற்காக, அந்தந்த மதத்தலைவர்கள் சிலர் ஒன்றாய்க்கூட யோசித்து ஏற்படுத்தி

ய வொழுக்க விதிகளென்பது, இப்பதத்திற்கு உண்மையான பொருளென்று தோன்றுகிறது. ஆயினும் வழக்கத்தில் இவ்விரண்டு சொற்களையும் ஒருபொருட்கிளவிகளாக வழங்குகிறதுண்டு. இனி இச்சொற்களுக்கு நம்முடைய பிரசங்கி கூறிய பொருள்களெனையெனின். “மதம்” என்பது “களிப்பு” என்றும், “ஸமயம்” என்பது “காலம்” என்றும், கூறினார். “சமயம்” என்பதற்கு “காலம்” என்னும் ஒரு பொருளுண்டு. ஆயினும் பல பொருள்களையுடைய வொரு சொல்லையுபயோகிக்கும்பொது, அது எவ்விதத்தில் எந்தப்பொருளேற்குமோ, அதையறிந்து அந்தப்பொருளையே யதற்குத் தரவேண்டுமல்லவா? காலத்தைக் காட்டுகிற சொற்கும், குழுக்குறியைக் காட்டுகிற சொற்கும், யாதொருபொருளொற்றுமையும் இல்லாமையையோசிக்கவல்லபொலிருக்கிறது. “மதம்” என்பது, “களிப்பு” என்று சொன்னதற்கும் ஒரு காரணமிருக்கிறது. அச்சொற்கு, இரண்டு பொருள்களுண்டு; சொள்கையெனவும் செருக்குஎனவும்; இவ்விரண்டு பொருள்களில் வரும்போதும் அதுவடமொழிதான். ஆயினும் அதற்கு மூலமாகிய சொற்கள் வெவ்வேறாயின. கொள்கையென்னும் பொருளின் வரும்போது, “உத” என்பது தாய்ச்சொல். செருக்குஎன்னும் பொருளில் வரும்போது “உத” என்பது தாய்ச்சொல். இங்கே, அத் தாய்ச்சொற்களின் ஈறுகளிலுள்ள, த, உ, என்னும் இரண்டு வடவெழுத்துக்களும் தமழில், த, ஆகத்திரிந்து வருவனவாதலால், அவ்விரண்டு சொற்களும் பொருளில் வேறாயினும் உருவத்தில் ஒன்றாகவேயிருப்பன. இதனால் மயங்கி, மதம் என்பதற்குச் (செருக்கினு லுண்டாகிற) களிப்பு என்று பொருள் கூறினான்று ஊகிக்கிறோம். சொற்குற்றங்களைக்காட்டுவது சிறப்பல்லவாயினும், இச்சொற்கள் பிரசங்க விஷயத்திற்கு அவசியமானவையாதலாலும், அவைகளின் உண்மையான பொருளை யறியாதவழி இவ்விதப்பிரசங்கங்களின் தாற்பரியத்தை யறிதல் அருமையாதலாலும், இக்குற்றங்களை விரிவாகக்காட்டி வேண்டியதாயிற்று. மேலும் இந்தப் பிரசங்கத்தின் குற்றங்களைப்போலக் குணங்களையும் காட்டியிருக்கிறோமாகையால், இதை நாம் ஒருதாழ்வான எண்ணங்கொண்டு எழுதினதாக கிணையாதிருக்கும் படியும் கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

இங்ஙனம்,
தங்கள் விதேயன்,
விறந்து.

பழமொழிகள்.

ஊணற்றபோதே உடலற்றுப்போம்.
ஊணற்றபோதே உறவற்றது.
ஊத்தைபோனாலும் உள்வினைபோகாது.
ஊமைக்குக் குளறுவாயன் உற்பாத்பின்ம.
ஊமை கண்டகனாவாம்.
ஊராருடமைக்குப் பேயாய்ப்பறக்கிறுன்.
ஊரிலேகலியாணம் மாரிலேசந்தணமா.
ஊரிருக்கிறது ஓடிருக்கிறது.
ஊரிருப்பிட்டால் கூத்தாடிக்குக் கொட்டாட்டம்.
ஊருக்கொருவழி உணக்கொருவழியா.
ஊருக்காகாதது வீட்டுக்குமாகாது.
ஊருக்கொருதேவடியான் ஆருக்கென்றவன்.
ஊரென்றிருந்தால் பறைச்சேரியிருக்கு.
ஊரோட ஒக்கொடு நாடோட நடுவோடு.
ஊன்றக் கொடுத்த தடி உச்சியை உடைகிறது.
ஊருக்கெல்லாம் சொல்லும் பல்லி தா.
காடிப் பாணையில் விழுமாம்.
ஊரொச்சம் வீடு பட்டினி.
ஊழ முற்சாகமும் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்.
ஊருடன் பகைத்தால் வேருடன் கெடும்.
ஊர்க்குருவிமேல் ராமசரமா.

ருக்குவேதவிளம்பரம்.

நம்முடைய வேதங்கள் நாள்தோறும் மலினமாகிக்கொண்டு வருவதை அறியாதவர்கள் ஒருவரு மில்லைல்லவா? அதியோ டந்தமாக எந்த வேதத்தினுடைய மூலமாவது கிடைப்பது அரிதெனில், பாவியங்களோடு வேதங்கள் கிடைக்கும் வென்பதை விசாரிக்க வேண்டிய தில்லையே ஆகையால், ஒருநாளும் நம்முடைய வேதங்களுக்கும் பாவியங்களுக்கும் மில்லாம விருக்கும்பொருட்டித், தகுந்த பண்டிதர்களுடைய சகாயத்தைக் கொண்டு, அவற்றை நாளாதியில் பிழையற அகரித்து முடிக்க நிச்சயித்திருக்கிறோம்.

புஸ்தகம் முழுமையும் அச்சிட்டு முடிந்தபிறகு ஒதோமாய் விற்கும் பக்கத்தில் வாங்குவோருக்கு வெகு பளுவாயிருக்கும். அப்படி அதிகவிலை கொடுத்து வாங்குவோரும் பெரிய புஸ்தகங்களைப் பார்த்தமாத்திரத்தில் மலைத்து, சோம்பலடைந்து பயனை யிழக்கும்படிநேரிடும்; ஆ

கயால், வருஷம் ஒன்றுக்கு இவ்வளவு
ந்தா கொடுப்பவர்களுக்கு, நாங்கள் மா
ந்தோறும் இத்தனை பக்கம் அச்சிட்டுக்
காடுக்கிறதென்று ஏற்பாடு செய்துகொ
டால் வாங்குவோருக்கு பளு தோன்
ம விருப்பதுமன்றி, மறுமாதத்திய பிர
வருவதற்கு முன் அந்தந்த மாதத்திய
ரகியைப் படித்தாயிருக்கும் ; ஆகையா
பிரகிருதத்தில் நுக்குவேதம் முழுமை
ம் அச்சுக்கு சித்தமா யிருக்கிறபடியா
முதலில் அதை யடியில் வருகிற நிப
னைப்படிக்கு அச்சிட நிச்சயித்தோம்.

க. நுக்குவேதத்தை கிரந்த எழுத்தி
சுவரங்களுடனும், வித்தியாரணிய பா
யத்துடனும், நல்ல கடிதாசியில் அழ
ய் அச்சிட்டு மாதம்ஒன்றுக்குத் தத்து
போதினியைப்போன்ற நாற்பத்தெட்டு
கங்கள் வீதம் சந்தா தாரர்களுக்குக்
காடுத்து வருவோம்.

உ. இதை வாங்க விரும்புவோர் வரு
ம் ஒன்றுக்குப் பிரதியொன்றுக்கு மூ
று ரூபாய்வீதம் முன்பணமாகச் சந்தா
லுத்த வேண்டியது.

ங. சென்னைப்பட்டணத்துக்கு வெ
யி விருப்பவர்கள் மேற்கண்டபடி சந்
கொடுப்பதுந்தவிர தபால் கூலிக்காக
நஷம் ஒன்றுக்குப் பன்னிரண்டு அண
காடுக்கவேண்டியது.

ச. ஐந்து பிரதிகள் ஒருமிக்க வாங்
ம் சந்தா தாரருக்கு நான்கு பிரதிகளி
விலைக்கு ஐந்து பிரதிகள் கொடுக்கப்
ம்.

டு. இதற்கு டிசம்பர்மீ முதல்தேதிமு
தல் நவம்பர் டிசம்பர் வரையில் வருஷமா
ய்க் கொள்ளவேண்டும்.

சு. முதல் பிரதி நாளது டிசம்பர்மீ
முதல் தேதியில் அனுப்பப் படுமாயையா
ல் கையொப்பம் செய்ய விருப்ப முள்ள
வர்கள் வருகிற நவம்பர்மாதம் கடுவக்கு
ள்ளாக அவரவருடைய சந்தாவைத் த
பால்கூலியுடன் சேர்த்துச் செலுத்த வே
ண்டியது.

எ. அதற்குப்பிறகு கையொப்பம்செ
ய்வோருக்கு முன்மாதங்களின் பிரதிகளி
ருந்தால் மாத்திரம் கிடைக்குமேதவிர மு
ன்பாகங்களையும் சேர்த்துக்கொடுக்க நாங்
கள் உடன்படமாட்டோம்.

இதற்காக ஒரு பைசா அளவும் நாங்
ள் லாபம் வைத்துக்கொள்ளாமல் வெகு
நயமாய் விற்கிறோ மென்பது அவர்களுக்
குத் தானைய விளங்கும்.

ஸ்திரீவித்தியாசாலை.

காஞ்சிபுரத்திலுள்ள பண்டிதர்களில்
பலர் ஸ்திரீ வித்தியாவிஷயத்தில் எங்கள்
சமாஜத்தாருடைய அபிப்பிராயத்தில் மு
ற்றும் கலந்துவந்த படியால், நாங்கள் எ
ங்கள் சக்திக் கியைந்ததாம், பெண்கட்கு
ஒருசிறிய பாடசாலை புதிதாய் ஏற்படுத்தி
ருக்கிறோம். இதின் வரலாற்றை இப் பத்
திரிகையில் விரித்துணாக்க இடமில்லை யா
கையால், வருகிற பத்திரிகையில் ஸவிஸ்
தாரமாய்ச் சொல்ல நிச்சயித்து இவ்வள
வுடன் நிறுத்திவிட்டோம்.

MADRAS :—Aryan Press, 187, Mount Road,
by C. D'Cruiz, Streenevasa Iyengar & Co.

தத் துவபோதினி.

சென்னப்பட்டணம் கஅகசஸ் டிசம்பர் மீ எ வ. [இல. அ.]

அட்டவணை.

விஷயங்கள்.

பக்கம்.	பக்கம்.
கடவுள்துதி..... கசஉ	க. அர்த்தசாஸ்திரம்..... கருஎ
விளம்பரம்..... கசந	க0. சரித்திரம்..... கருக
தத்துவபோதினி..... கசச	கக. நிருபம்..... கக0
பெண்களுக்குக்கல்வி..... கசஎ	கஉ. சத்தியதீபம்..... கசஉ
கடோபநிஷத்து..... கசக	கந. பழமொழிகள்..... கசச
பகவத்கீதை..... கருக	கச. சநதோஷம்..... கசச
ஜன்மார்த்தம்..... கருந	காற்றுமழை..... கசச
பிரகிருதிசாஸ்திரம்..... கருரு	கரு. ருக்குவேதவிளம்பரம்..... கசச

சத்தியமே சக்தி—தத்துவமே சித்தி.

கடவுள்துதி.

காம்போதிராகம் - தாளம் - ரூபகம்.

பல்லவி.

உன்றனருள் பெற்றபுண்ணியவான்கட்கு
ஏன்றுங்குறைவில்லையாதவால் - இந்தப்
புல்லறிவாளனுமென்றனியற்கையின்
பொல்லாங்கை நீக்குவாய்பிரமா.

அனுபல்லவி.

கட்செவிகட்குப்புலன்படுபமும்
பட்சிக்கடொக்கின்ற சிற்றில்லமுன்றனுக்
குண்டெனக்கொண்டானாத் தண்டனையண்டாமல்
இருள்நீக்கியுன்-அருளாம்பெரு -பொருள்தந்தருள்- குருவேசொனேன். (உன்றன்.)

சரணங்கள்.

தர்மமேயுன்றந்திருவடியாகவும்
ஞானந்திருமுடியாகவும் - பெரு
நீதியருளுந்திருக்கண்களாகவும்
ஆக்கியைதிருமுகமாகவும்
கீர்த்தியேயுன்றந்திருமேனியாகவும்
இன்பந்திருவுள்ளமாகவும் - மஹா
சத்தியமேயுன்றன் உத்தமவாக்காயும்
சுகைதிருக்கைகளாகவும்
அற்புதமாமற்றநற்குணம்யாவற்றும்
பொற்புறுமுன்றனுப்புகளாகவும்
அகந்தன்னிலும் - புறந்தன்னிலும் - இகந்தன்னிலும் - பரந்தன்னிலும்
உருவங்கொடு - பெரிதாகவும் - சிறிதாகவும் - உறைகின்றனே..... (உன்றன்)

- உ. மலைகளெல்லாமேறியுங்காணேன்
கடலாடியுங்காணேன் - உன்னை
ஸ்தலங்களெல்லாந்திரிந்துங்காணேன்
கோயில்துழந்துங்காணேன்
உடலையேநான்வறட்டியுங்காணேன்
உண்டுகருக்கியுங்காணேன் - மிக
நெருப்பினில்நெய்யைக்கொட்டியுங்காணேன்
சுதறியோதியுங்காணேன்
ஞானக்கண்ணுள்ளோர்க்குஎங்குமுறையும்
நனவறிவினோர்க்கென்றும்விளங்காயே
இதயந்தனில் - நிதியாகவே - வதிக்கும்முனை - மதிசூன்றியே
பதுமையெனில் - சுதிகாண்கிற - விதமாவது - எதுதானுடை..... (உன்றன்
- ங. தீயோரிணக்கத்தின்கொடுமைதானே
என்றன்றிவிண்மைதானே-நான்
முன்பிறப்புகளில்செய்தவல்வினையின்
துன்பவினைவிதானே
பூவிலும்காயிலும்புற்பூண்டுதன்னிலும்
எங்குந்ததைத்தொளிரந்தோங்கும் - உன்றன்
சாருணியத்தாரைகளென்மேல்விழாமலே
காக்கின்றதென்பாவக்குடையே
மண்ணிலும்விண்ணிலும்உன்றன்பரஞ்சோதி
கண்ணுஞ்சிதறவேநின்றவிளங்கையில்
நொடிநேரமும் - அடியோடுனை - மதியாமலே - கொடுமைகளைக்
கடியாமல்நான் - இடையூறுகள் - அடைந்தேய்தொ - கெடுகின்றேனே. (உன்றன்

விளம்பரம்.

இந்தச் சென்னைத் தத்வ போதினி
யை வாங்க மனமுடையவர்கள் மயி
லாப்பூரில் வேதஸிமாஜத்தின் காரியத
ரிசியாகிய, ஹைகோட்டி வகீல், வ. இ
ராஜகோபாலாசாரியாருக்கு, எழுத்து
மூலமாய்த் தெரிவித்துக் கொள்ளவே
ண்டியது.

இதற்குச் சந்தாவிவரம்.
சென்னைப் பட்டணத்திலுள்ள
வாசன் வருஷம் ஒன்றுக்கு
ரூபாய்.....க-அ-0
அதற்கு வெளியிலுள்ளவர் த
பால் கூலியுடன் சேர்த்து
வருஷம்ஒன்றுக்குரூபாய்.உ-0-0
பத்துபிரதிகளுக்குஅதிகமாய்
வாங்கும் வெளியிலுள்ளவ
ர்கள் தபால் கூலியுடன்சே
ர்த்து வருஷம் ஒன்றுக்கு
ரூபாய்.....க-உ-0

இதற்குச் சந்தாதார்கள் தங்கள்
தாக்களை யந்தந்தவருஷத்தில் முன்
ணமாப்க் கட்டவேண்டியது. மேமாச
துக்கு மேமாசம் இதற்கு வருஷமா
க்கொள்ளவேண்டியது. வருஷ ந
வில் வாங்கத் தொடங்குவோர் வரு
த்திய சந்தாவும் கொடுக்கவேண்டும்

வெளியிலிருந்து சந்தா அனுப்ப
வேண்டியவர்கள் தபால் முத்திரைக
னுப்பலாம். ஆனால், அப்படியனு
ப்பப்படும் முத்திரைகளை மாற்றுவத
காக, ரூபாய் ஒன்றுக்கு - ஒரு அ
வீதம் வட்டம்சேர்த்து அனுப்பவே
ண்டியது.

இந்தப் பத்திரிகையின் சந்தாத
ர்களும், பங்குக்காரர்களும், இடம்
றும்போது அந்த விவரத்தை தன
செய்து காரியதரிசிக்குத் தெரிவிக்க
வேண்டியது.

தத்துவபோதினி.

சோதரர்களே, நாங்கள் சர்வக்கிய
 னென்றாவது, மற்றவர் முற்றும் அ
 ஞானிகளென்றாவது நாங்களும் நி
 தக்கவில்லை யென்றும், நினைப்பதா
 அயலார் கொள்ளவும் வேண்டாமெ
 றும் முன்னொருதரம் எச்சரித்தோ
 லவா. கிருத்யுதத்தில் உதித்தாலும்க
 யுதத்தில் ஜனித்தாலும், இந்தியாவி
 வதித்தாலும் அமரிகாவிலுறைந்தா
 ம், மனிதன்மனிதனேயன்றி தெய்வ
 கான் ஆதலால் மனிதருக்குரிய சீழ்
 நுதிகளோடமைந்த உடல்கூறும், ந
 ண்ணுதற்குணங்களோயிப்பொருந்திய
 த்தக்கரணமும் உள்ளவரையில், எத்
 ன்மையானவரும் சிலவிஷயங்களில்
 ங்கள்மாத்திரம் பிசுகிப்போவதும
 ி, தங்கள் கொள்கையே சீரானதெ
 றை அபிப்பிராயத்தால் அயலாநாயு
 பிசுகிப்போகும்படி செய்வது சஹ
 னாயிருக்கிறது. ஆனால் பூர்வகால
 ய மனிதருக்கும் இப்போதிய ம
 நருக்கும் புத்தித்தத்துவத்திலும் ஞா
 த்திலும் தாரதம்மிய மில்லையாவெ
 றுலோ, அதைநாங்கள் ஆக்ஷேபிக்
 லில்லை. சிருஷ்டியிலுள்ள அநந்த
 ாடி பிராணிகளில் அததற்குரியகா
 ிதச வர்த்தமானங்களை யனுசரித்
 கடவுள் அததற்கு வெவ்வேறான
 விசித்திரமானவும் ஆவசியகங்
 ளாயும், அனுப வங்களையும், சாத
 ங்களையும் அளித்திருக்கிறான்
 னு எல்லோர்க்குந் தெரிந்த விஷய
 அதிசீத தேசங்களி லுறைவோ
 கு சைத்தியோப சாரங்கள் அனா
 யகமாக்கவும், கெட்டியான உழிப்
 கள் அத்தியாவசியகமாபு மிருக்கை
 ல், உஷ்ணநாமிகளி லுள்ளவர்களுக்
 சைத்தியோபசாரம் அத்தியாவசி
 மாயும், மேற் கூறிய உழிப்புகள்

அனாவசியகமாபு மிருப்பதற்கு தக்ஷ
 ண துவீபவாசிகளும் இங்கிலிஷாருமெ
 நிதர்சனமா யிருக்கிறார்கள். பாம்
 பு முதலிய உரகங்களுக்கு குரியகாரி
 யங்களுக்கு அஹ்மின் புல்லறிவும்,
 அற்ப சாதனங்களும் பொதுமான
 வையாயிருக்கையில், மனிதருக்குரிய
 ஆவசியக, ஆனுகூலிய, போகங்களு
 க்கு, அவர்களுடைய மேலான அறிவு
 டனும், சீரான கரணங்களுடனும்,
 விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, முதலிய
 இதரப்பிராணிகளின் அறிவையும் சா
 தனங்களையும் பொருத்தி வழங்கின
 லும் போதாமையாயிருக்கிறதே. இ
 துவமன்றி, தெனவிருந்தால்தான் சொ
 நிந்து கொள்வோம். பசியுள்ளவன்
 வெயிலென்றும், மழையென்றும், கா
 ற்றென்றும் பாராமல் திரிந் துழை
 ப்பான். இப்படி உழைப்பதில் அவ
 ன் எந்த அவயவத்தை விசேஷமாப்பி
 பயிற்சிசெய்கிறானோ, அது பழக்கத்
 தால் வயிரமேறி பலமடையும் இதுச
 கல அவயவங்கள் விஷயத்திலும் உண்
 மையாயிருக்கு மாகையால் நமது ம
 னனும் பழக்கத்தால் மொய்ப்படையு
 மென்றும், அதுபற்றினதையே பற்றி
 னால் எளிதிற் பற்றுமென்றும், அடி
 மேலடிபடித்தால் அம்மியும் நகரும்
 என்கிறபடி, மனிதற்குப்பற்றரும் வி
 ஷயமும் இடைவிடாப் பழக்கத்தால்
 எளிதாகிவிடுமென்றும், உறுதியாய் ந
 ம்பலாம். யோகாப்பியாச மென்ப
 து மனப்பயிற்சியேயன்றி வேறன்று
 இத்தியாதியே துக்கனால் பூர்வத்திலி
 ருந்தபெரியோர், நாட்டிற் கொருவர்
 வீதம் இறைந்திருந்து, பிறர்சகாயமி
 ன்றி, ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொருவிஷய
 த்திலே மனதைச்செலுத்திப் பயிற்
 சிசெய்து, சுவயமாய் ஞானம் சம்பா
 திக்கவேண்டி யிருந்தபடியால் அவர்
 கள் புத்திக்கு விசேஷ தேர்ச்சி யுண்

டர்னபோதிலும், எவ்விஷயத்தில் முக்கியமாய் அவரவர்மனதைச் செலுத்தினாரோ, அதில் மாத்திரம் அக்காலத்திலுள்ள இதரலாக்காட்டிலும் விசேஷ ஞானமவர்கட்குண்டா யிருந்த போதிலும், இதரவிஷயங்களில் அவர்களுக்குப் பூர்ணமான அறிவுண்டாயிருக்க மாட்டாது. இக்காலத்தியமனிதரோவெனில் இவர்கள் சுவயமாய் சிரமப்பட்டுப் புதிய உண்மைகளைக் கண்டறிபாவிடினும், பூர்வத்திலுள்ள வகாக்காட்டிலும், பலமடங்கு குறைவான வலிமையுள்ள மனதையுடைத்தாயிருக்கினும், தொன்றுதொட்டுத் தலைமுறை தலைமுறையாய் பெரியோர்கிரமப்பட்டு சம்பாதித்தும் பலநாமிகள் திரிந்தும் பரிவர்த்தனைசெய்தும் குவித்துவைத்திருக்கும் ஞானக்குன்றுகளெல்லாம் இவர்கட்குக் கைக்கெட்டிம் தூரத்திலே யிருக்கின்றவையால், இக்காலத்துச் சாதாரணபண்டிதர்களுக்கும் முற்காலத்தில் தேர்ந்த பண்டிதர்களைவிட பலமடங்கு அதிகமானவிஷயங்கள் தெரிவதற்கு அவகாசமிருக்கிறது. ஆகையால் நமது தேசத்திலும் அன்னிய தேசங்களிலும் முற்காலத்திலும் இக்காலத்திலும் உள்ளவர்கள் சிரமப்பட்டுச் சேகரித்துப்பின்னோருக்கு ஆஸ்தியாக வைத்துச் சென்ற ஞானசாதனங்களை நமதுபாஷைகளின் உதவியினாலும் இங்கிலாந்துபாஷையின் சகாயத்தினாலும் எங்கு எங்குக்கும் புத்திக்கும் அவகாசத்திற்கும் இயைந்தவரை சிரமப்பட்டடைந்து சீர்தூக்கி, எங்கள் புத்திக்கேற்கத் தேர்ந்த விஷயங்களை நம்மவர்க்கு வெளியிடுகிறோம். நம்முன்னோர் சொல்லியதைக்காட்டிலும் நாங்களென்ன விசேஷமாய்ச் சொல்லப்போகிறோம், நாங்கள் சொல்லாவிட்டால் உலகம் முழுசிப்போமா, என்றாலோ

எங்களினும் தாழ்ந்தவர்கள் பேசுகூடச் சிறிதேனும் பிரயோஜனமற்ற போகமாட்டா தென்பதொதியமரமும் ஒருசமயத்துக்கு வு மென்கிற பழமொழியே சரியாகும். நாங்கள் விஷயங்களை மீத்துச் சொல்லாவிடில் உலகம் முகிப் போகுமென்கிற கருத்திலல்ல நாங்கள் பிரயாசப்படுவது. பாறைபைப் புரட்ட ஆயிரம் வேண்டியிருக்கினும், ஒருவனதைசைக்கக்கூடாதென்கிற உண்மையைக் கொண்டு ஒவ்வொருவனுய்க் கழிவிட்டால், கடைசியில் கும்பலையாதையால், கல்லைபசைத்தல் கல்லும் முடியாது. அன்றியும் ஏதாவது கல்நேயம் என்கிற உண்மையைச் சற்று ஆராய்வோமாயின், நாங்களுசொர்வின்றி உழைத்து, இன்னும் புத்திமான்சுளும் எங்களுடன் சலபர்களாகில் ஒருவருஷத்திலில்லாவிடும் பத்துவருஷத்திலாவது, எங்கள் வற்சியால் ஈஷித்துப்பயனாவது வலாமேயென்கிற கோரிக்கையுடைய ஆவலுடனும் நாங்கள் பிரவர்த்தகிறோமேயன்றி வேறில்லை. உலகந்தையை மேற்போட்டுக் கொண்டுவது நாங்களேன் அதில் பிரவர்த்திவேண்டுமென்றாலோ எல்லோருடைய கறிந்தைக்கு அஞ்சி யிருந்துட்டால் கடையில் யார்தான் முயலும். மேலும் “உன்னைப் பார்த்து” “என்னைத் திட்டப்போகிறது” “லிருக்கின்றமைபால் நீதான் மு” “டம்” என்பதுபோல் எங்கள் தேசியத்தையும், அதை நிறைவேவதற்கு நாங்கள் அவலம்பிக்கும் பக்கத்தையும் சற்றேனும் சீர்தூக்காராமல் கேவலம் நிந்திக்க வேமென்கிற எண்ணத்தினாலே நிந்திவர்கள் பேச்சை நாங்கள் ஒருவி

கமதிக்கவேண்டியதில்லை யல்லவா. அவற்றைச் சீர்தூக்கி ஆராய்ந்து பார்ப்பவர்களோடு வெனில், அவர்கள் எவ்வாறு செய்கையாலும் கடவுளின் அமைதியிலும் எங்கள் மீது சுமந்திருக்கு அதிகனமான கடமைகளை ஒருவராலும் முடிக்கவேண்டுமென்கிற நற்சிந்தையுடன் நாங்கள் முயலுகின்றமென்றும்; சிந்தை நல்லதாயுள்வரையில் செய்கையைத் தூஷிப்பதரிமமல்ல வென்றும்; எங்கள் பச்சிளபழதான விஷயங்களிருந்தா அவற்றை நீக்கிச் சீரானவற்றை மாற்றம் கிரஹிப்பது சரியான மார்க்கமென்றும்; நினைத்துத் தர்மசிந்தையுடன் எங்கள் பிசகுகளையும் எடுத்தாண்டி எங்களைச் சீர்திருத்த முயலுகின்றோமென்றி, “தண்டமுதடியடி” என்கிற மார்க்கத்தை அனுசரித்து எங்கள் அன்னியாயமாய் நிந்திக்கமாட்டார்கள் என்பதில் எங்களுக்கு உறுதியான நம்பிக்கையுண்டு. நாங்கள் சுருக்கக் கூடாத கடமையென்னவந்ததென்று கேட்டிருக்களாகில் “தர்மத்தைச் செய், சத்தியத்தைச் சொல், குற்றத்தைப் பொறு, தோஷத்தைத் தவிர” என்பது முதலிய அநந்தகடமைகளை சகல தேசங்களிலும் வழங்குகிறோம் வேதங்களும் ஒருமித்து விதிக்கின்றன வல்லவா. இக்கடமைகளைச் சலுத்தும் வழி பென்ன வெனில், தாமதமற்ற அயலாரையும் கற்பிப்பதே நியாயம் அதுவே சத்தியம், அதுவே பொறுமை, அதுவே சாந்தம், அதுவே சகலதர்மங்களும்” என்றுதான் நியோபனிஷத்தில் கண்டோக்தமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறதே. இவ்வாயத்தினால், கற்றுக்கற்பிக்கும் கடமைகளின் மிகமையெனியிடப்பட்டதேயன்றி, மற்றதர்மங்களை ஆசரிக்கவேண்டியதில்லையென்று நினைக்கப்பட

வில்லை. அந்த வாக்கியத்திலுள்ள உபதேசம் இன்னகாலத்திலுள்ள இன்னாரால் மாத்திரமே ஆசரிக்கப்படவேண்டியதென்று அதில்காணவில்லை யாகையால், இக்கடமை அனைவரையும் பொதுவாகப் பொறுத்த தென்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை. ஆனால் நாங்கள் சொல்லும் சங்கதிகளில் பிசகிராதாவென்றாலோ நாங்களுட்படி உரைக்கவில்லை. மனிதர் ஆந்தரியமாக நன்மையைப் பயக்கவேண்டுமென்கிற நற்சிந்தையுடன் ஒருகாரியத்தைத் தொடங்கினாலும் அவர்கள் மக்களுக்குள் வெகுதியாதாக்களாகிலும் உண்மையில் அல்பக்கியமோ யாகையால் ஏதாவதொரு விஷயம் பிசகிப்போவது ஸகஜமே. நாங்களும் மனிதரையாகையால் எங்களுக்கும் அவ்விதிக்குட்படுத்தியே மதியுங்கள். ஆகிலும் எங்கள் பிரார்த்தனை யெல்லாம் கூடி நாங்கள் சொல்லும் விஷயங்களைச் சற்றுச்செவிகொடுத்திருக்கேட்டி அவற்றை நன்றாய்ச் சீர்தூக்கி அவற்றில் ஆக்ஷேபமில்லாதவற்றை ஆமோதித்துப் பழதாய்த்தோன்றும் விஷயங்களைக் குறித்து வேண்டும் என்பதேயாம், ஞானமென்னும் பதத்திற்கு அறிவென்பதே பொருளாம். அதுபலபடித்தாம் அதுபொதுப்பெயராகையால் அதுஸத்தியானம் தூர்க்கியானம் இவ்விரண்டிற்கும் பொதுவாம். ஒரோவிஷயத்தில் விசேஷ சிரமப்பட்டு மற்றவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாய் சம்பாதிக்கப்பட்ட அறிவைப்பரிக்கியான மென்று கூறலாம். இதுவும் நல்லரிவாயாவது தீயரிவாயாவது இருக்கலாம் என்பதற்கு நம்மவர்களிலே அனேக திருஷ்டாந்தங்களை யெடுத்த னுரைக்கக்கூடும். ஆதியில் தர்க்கவியாகரணதி சாஸ்திரங்களை உண்டுபண்ணினவர்கள் பிறருதவி

யன்றி ஒவ்வொரு புருஷாயஸ்ஸு பரி
சுரமப்பட்டு ஒவ்வொரு தூலை இயற்
றியும் இதரவிஷயங்களில் போதுமா
ன ஞான மிலலாமையால் ஒருவர்சப்
தமே பிரும்மமென்றும், ஒருவர் பிர
பஞ்சமே பிரம்மமென்றும், ஒருவர்
பிரும்மமே யில்லையென்றும், இன்னு
ம் பற்பலவிதமான சூதல்த மதங்க
ளைக் கொண்டார்களுண்டுச் சொல்ல
ப்பகுலோமாகில் அவர்களுடைய புத்
தியின்சிறப்பில் ஈடுபட்டவர்கள் அதை
தம்புவதெளிதா யிராதாயினும் உண்
மைஉண்மையே யல்லவா? இக்காலத்
தில்உள்ளவர்களுக்கு விக்கியான உண்
டாகையால் இவர்கள் சேவலம் பரிக்கி
யான முள்ளவர்களைக் காட்டிலும் சிற
ந்தவர்கள்- விக்கியானமென்பதற்கு நா
னவிதவிஷயங்களில் உண்டாயிருக்கிற
அறிவென்று பொருள் கூறலாம். இவ்
வறியும் சீரானதென்று உணர்க்கப்பொ
ருந்தாது. இவ்வாறு பலவிஷயங்களில்
ஜனித்திருக்கிற பலவித அபிப்பிராய
ங்களை ஒன்றுடன் ஒன்று ஒப்பிட்டு ஆ
ராய்ந்து அவற்றிலுள்ள பொய்ம்மம்
யைத்தவிர்த்து உண்மையை யறிந்து
கொள்வதே சர்வோத்திக்ஷிதமான கி
யான மாகும். இதை அபிக்கியான
மென்று உணர்க்கலாம்.

இவ்விஷயம் இன்றுமுடிவது அசா
த்தியமாகையாலும் இன்றைய தத்துவ
போதினியில் இன்னுமிரண்டொரு வி
ஷயங்களைக்குறித்து பிரஸ்தாபிக்கவே
ண்டாயிருக்கிறபடியாலும் இதை வரு
கிற பத்திரிகையில் தொடர்ந்து விசா
ரிக்க நிச்சயித்தோம்.

பெண்களுக்குக் கல்வி.

(தொடர்ச்சி.)

பெண்களைக்கற்பிப்பதினால் குடும்பங்
களுக்கு விளையத்தக்கபயன்களைக் குறித்து

ப்பலபத்திரிகைகளில் தொடர்ந்து விசா
த்தோமே - இதினால் விளையும் பயன்களை
த்தையும் சேஷமின்றி உணர்த்துமுடிவதரி
கையாலும், இதையேவிசாரித்துக் கொ
டிருந்தால் இன்னுமுள்ள முக்கியமான
ஷயங்களை யோசிக்க அவகாச மில்லா
போகிறபடியாலும், முக்கியமாயுள்ள
தை யெடுத்துக்காட்டினால் மற்றதைத்தா
ய் உளகித்து அறிந்து கொள்ளக் கூடுமா
யாலும், இதைக்குறித்து இன்னமிரண்டு
ரு சங்கதிகளைச் சொல்லியின்றுடன் மு
க்க யோசிக்கிறோம்.

நமதுகாலம் சிறிதுவிருப்பம் பெரி
ன்பது எல்லோராலும் ஒத்துக்கொள்ளத்
கது. நாமெடுக்குங்காரியங்களில் பல
ப்போதேமுடிந்து போகத்தக்கனவா ய
க்கினும் சிலநமதுவாழ்நாள் சுழிந்தபிற
சாகவதமாய் நடந்துவரவேண்டியதாயி
கும் - ஏதேசத்திலும் சாதாரணமாய் ந
தேறிவரும் சாகவதமான தர்மங்களெல்
ம் இதற்கிசைந்த திருஷ்டாந்தமாகும் - இ
வுமன்றி, சிலவிசைநமது காலத்துக்குப்
கே நடக்கவேண்டிய காரியங்கள் சில
அளவில்லா உழைப்பினாலே அருமைய
செல்வந்தேடி இந்திரன்போகத்தையும்
ழிவெனக்கூறும் வண்ணம்பார்ப்போர்
விரும்பத்தக்க போகத்திலிருக்க வல்லே
பெறுவதற்கருமையான புதல்வரின் ச
தைநோக்கி, உண்டியும் சுருக்கிவிட்டு உ
மையாய்ப்பொருள் சூவித்தும், அதிருஷ்
க்குறைவுபற்றி அவர்களின் காலம்மாண்
ல், இளைஞராமம்சுக்ளமாரும் இணையில
னையினாரும், கல்வியே முற்றமுற்றுக் க
முடிகளாய்த்திரிந்து, மட்டிலாச்செல்வத்
யும் மகிமையும் இழந்துவிட்டு, பேதை
பேதையாகப் பிழைப்பதைப் பார்க்கின்
மே - இத்தன்மையான கஷ்டகாலத்தில்
ண்களுக்குக் கல்விப்பொருளிருப்பின், அ
ர்கள் அசுலாருதவியை விரும்பாமலே
மபகாரியங்களைத்தாங்களே நிரவகிக்க
மொகையால் அவர்கள் பெரியோர்வை
பொருளுக்கும் அழிவின்றி மக்களையும்
துகாத்து காலத்தில் அவர்களுக்குக் கல்
யையும் அளித்து, செல்வத்தின் அருண்
ன்னைச் சீராக அறியச்செய்து குடும்பத்தி
மகிமையெல்லாம் கவுரமாய்க்காத்து வ
வான். மேலும் ஒருவன் எககாலத்தில் பல
டத்திலிருக்கக்கூடாதாகிலும், ஒரோகால
ல் பலவிடங்களில் முடிக்கவேண்டிய

யாவசியசுமமான வேலைகள் நேர்வது மனி
ற்கு சகஜமாயிருக்கிறது. நாகரிகம் விருத்
தியாகுந்தோறும் பொருளினால்வரும்பெரு
மையும், காலத்தின் அருமையும் நன்குவிள
குமாகையால், மனிதர் பொழுதே பண
மனமதித்துத்தினையளவும் வீணுக்கழியா
ல், தங்கள் சக்தியையழித் தாங்களிருக்கு
மிடத்திலுமாத்திரமேயன்றி வேறு தூரதேச
ங்களிலும் வியாபரங்களை வைத்துக்கொள்
லார்கள். ஆகிலும் அவையெல்லாம் ஒருவ
ர் நிர்வகித்து முடியாவாகையால், பலவிட
ங்களில் உதவியாகப் பலரை நியமித்துக்
கொள்ளும்படி கேரிடும் - இவர்களுள்மனை
யிகட்குச் சமானம் ஒருவருமாகமாட்டரா
கையால், அவர்களைக்கொண்டு அவற்றில்
ஒருபாகத்தை நிர்வகிக்கமனமுடைய புத்தி
யான்கள் அதற்கியைந்தபடி யவர்கட்குக்க
ல்லியளிக்கவேண்டும் - கணவனும் மனைவி
யும் ஏகசரீரிகளாகையால், அவர்களில்ஒரு
வர்மாண்டாலும், மற்றொருவர் உயிர்வாழ்
புத்திருக்கும்வகை, மாண்டவரில் சேராதொன்
ற நம்முடைய சாஸ்திரங்களில் முறையி
ட்டிருக்கிறபடியாலும், தத்துவத்தையோசி
க்குங்கால் நமக்கு இயற்கையாயுள்ள ஆய
தசை விருத்தியாக்குவார்போலும், ஏககாலத்
தில் பலவிடங்களில் நமக்கு இருப்பைத்த
ருவோராகவும், உள்ளமனைவிமானா நாமெ
னவேமதிப்பது ஸஹஜமாகிலும், நம்மிலு
ம் மலோனனவொன்று மதிப்பதே சரியென்
று விளங்குமாகையாலும், நாம்பெற்றபே
றுக ளிலெல்லாம் சிறந்தவராயும், காப்பு
களுக்கெல்லாம் காப்பாயுமுள்ள அவர்களு
க்குக் கல்லியளித்து, ஞானக்கண்களை விழி
க்கச்செய்து, அவர்கள் சுவரூபத்தையும் கா
த்து நம்மையும் ரக்ஷித்துக் கொள்வது அனை
வர்க்கும் நீங்கலாக்கடமையாகும்.

இவ்வாறுபலகாலத்தில் ஓரிடத்திலும்
ஒருகாலத்திற் பலவிடங்களிலும் இருக்கத்
திறம் விளையுந்தோறும் நமதுசக்தி கடவு
ளின் இயல்புக்கு சாமீப்பியத்தை யடைவ
துமாத்திரமேயன்றி, அர்த்தசாஸ்திரத் தைப்
படித்துப் பார்த்தவர்களுக்கு உலகத்தில்அ
னைவன் தனக்குவேண்டிய சகலத்தையும்
தானே இயற்றிக்கொள்ளமுயலும் பக்ஷத்
தில் ஒருகாரியமும் முடியாதென்றும், மு
டிந்த சிலவும் நன்றியிராவென்றும்; இதுப
ற்றித்தான்சகலதேசங்களிலும் ஆதியிலேயே
தொழிலின் பங்கீடென்பது ஏற்பட்டதெ
ன்றும் அவ்வேற்பாட்டின் இணையற்றபய

ன்கள் இன்னவையென்றும்; தாமாய்விள
ங்குமாகையால், அதைக்குறித்து இவ்விட
த்திலுணாப்பது அனாவசியசுமாகிலும், இச்
சந்தர்ப்பத்துக்கு வேண்டியவகையில் இவ்வி
டத்திற் சுருக்கமாய்க் குறிப்பிடுகிறோம்.
பொருள்படைத்தல் ஒன்றுமாத்திரமேயன்
றி, கிரககிருத்தியங்களையும் கணவனே நிர்
வகித்துக்கொள்ள வேண்டியபக்கத்தில் கல்
லானஉடலும் சோர்ந்து, கடினமாம்மனதும்
உடைந்து, வெகுவினாவில் அவற்றில் ஒ
ன்றையேனும் முடிக்க அசக்தியடைந்து,
சுவக்கியமும் குன்றி உயிரையும் இழப்பா
னல்லவா - இப்படிக்கில்லாவிடினும், சில
காரியத்தைக் கவனிப்பவர் அவற்றை எவ்வ
ளவுசீராகமுடிக்கலாமோ, அவ்வளவுசீராக
ப்பலகாரியங்களை ஒருவனேமுடிக்கக்கூடு
மோ? கூடுமெனிலும் ஒருவருமைப்பதின
ல் அடையத்தக்க பயன்களுக்குப் பலமட
ங்கு பிரயோஜனம் இருவருமைப் பதின
ல் கைக்கூடுமல்லவா? பலவிஷயங்களில்
புத்தியைச் செலுத்தி மேன்புல் மேய்வதை
க்காட்டிலும், சிலவிஷயங்களில் சிலர்தங்
கள்புத்தியைத் தனித்துச்செலுத்தி ஆழ்ந்த
உண்மைகளையும் அருமையாம் ஞானத்தை
யும் பெறுவாராகில், அவரவரொடுத்தகாரிய
ங்களைப் பழுதறமுடிக்கவும், அதினால்வி
ளையும் நற்பயன்களைப் பரிவர்த்தனையால்
அனைவரும் அனுபவிக்கவும் கூடுமல்லவா.
இதையெல்லாம் தீரயோசித்தே “எல்லா
மறிந்தவனுக்கொன்றுத் தெரியாது” என்கிற
பழமொழியை நமதுபாஷையிலும், அக்க
ருத்தடங்கிய பழமொழிகளை அனியபா
ஷைகளிலும் பெரியோருரைத் திருக்கின்ற
னர்.

கடைசியாகக் கணவனும் மனைவியும்
ஒருஉடலினொன்று சாஸ்திரமரியாதை யி
ருப்பதனன்றி உண்னமயாகவே அவர்கள்
தேசம் பிரிந்திருக்கும்போதும் மனது பிரி
ந்திராதாகிலும், அனிவாரியமான காரியங்க
ளால் பலவிசை அவர்கள் வெவ்வேறிடங்
களில் வசிக்கும்படி நேரிடுவது மனிதர்வா
ழ்க்கைக்கியல்பே - இப்படியிருக்கையில்அ
வர்களுடையவாவது, மக்களுடையவாவது
தேகத்துக்கும், சொத்துக்கும் அபாயம்நே
ரிடுவதுமுதலிய ஆவசியசுமான சங்கடங்க
ள்வந்துருவதும் சகஜமேயல்லவா - அவற்றி
ல்வெளியிடத் தக்கனவுமிருக்கும் தகாதன
வுமிருக்கும் - அப்படியிருந்தும் மனைவிக
ள் தங்கள் சங்கடங்களைக் கணவருக்குத்

தெரிவிக்க வேண்டியபோதும், கணவரிடத்திலிருந்துவரும் செய்திகளையறிந்துகொள்ளவேண்டியபோதும், அவர்கட்குக்கல்வியில்லாவிட்டால், நம்பத்தகாதவனாயெல்லாம் நம்பிப் பாத்திரமற்றவனாயெல்லாம் வேண்டி மானத்துக்கும் ஹானியான விஷயங்களை யெல்லாம் வெகுமனவருத்தத் துடனாவது வாய்விட்டுணாக்க வேண்டியிருக்குமல்லவா? இதைநேரா யனுபவிக்காதவர் நம்மவரில் சிலருமில்லை யாகையால், இதினால்தான் விளையும்பயன்களை நாங்கள் விரித்துணாக்க வேண்டியதில்லையென்று இத்துடன் முடித்துவிட்டோம்.

இவைமுதலிய ஷேதுக்களை மனதிற்கொண்டல்லவோ, உலகிலுள்ள பொருள்களிலெல்லாம் கல்வியொன்றுதான் நிலைத்ததென்றும், மற்றதெல்லாம்பிலையற்றதாகையால் அவற்றைப்பொருளுணைத் தகாதென்றும், கல்வியொன்றிருக்கில் அடையக்கூடாதபொரு ளொன்றுமில்லையென்றும், இவ்வித ஒப்பற்றப்பொருள்கள ளிக்கும் கல்வியைப்பெற்று, தர்மாதர்மங்களின் ஸ்தூல ரூபங்களையறிந்து அவற்றையாசரித்து, கொண்டவனையும் அவனண்பர்களையும் பாதுகாத்து சத்தியசுவரூபத்தையறிந்து, அதையும் தன்னையும் காத்துக்கொள்ளவல்லவனே பெண்ணெனத்தருவானென்றும்; அத்தன்மையானபெண்ணை அலங்கரிக்கப்பட்ட குடும்பத்துக்கு அவளேவிட பெருஞ்செல்வம் வேறென்றுமில்லையென்றும், இன்னம்பலமேலான பொருள்களையடக்கி—கேடில்விழுச்செல்வம் கல்வியொருவற்றகுமாடல்லமற்றையவை.

தற்காத்துதற்கொண்டாற்பேணித்தகைசான்ற சொற்காத்துச்சோர்விலாள்பெண். பெண்ணிற்பெருந்தக்கயாவளகம்பென்னும் திண்மையுண்டாகப்பெறின்.

என்று திருவள்ளுவநாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

பெண்கள் கற்பதினால் தேசத்துக்குவிளையத்தக்கபயன்களைக் குறித்தும், அவர்கள் கற்கவேண்டியதூல்களைக் குறித்தும் வருகிற பத்திரிகைகளில் விசாரிப்போம்.

க டோ ப நி ஷி த் து.

டு - வது வல்லி.

பிறக்காமலும் கோணலன்றியும் ஞா

னத்தை யுடைத்தாயுமிருக்கிற (ஆத்மாவனுடைய) பட்டணமானது (சரீரமானது) பதினேருவாகலுட னிருக்கிறது - இதையனுஷ்டித்தவன் சோசிக்கிறதில்லை. விழுந்தனும் மோகித்ததை யடைகிறான். இதுதான் - ஹீம்ஸன் பரிசுத்தமானஸ்தானத்தில் (ஆதித்திய மண்டலத்தில்) இருக்கிறான். வசுவாய் அந்தரிக்ஷத்தில் விருக்கிறான். யக்ஷமவேதியில் ஷோதாவாய் இருக்கிறான். யக்ஷய கிரஹத்தில் அதிதியாய் இருக்கிறான். மனுஷியர்களிடத்திலிருக்கிறான். உத்தம (புத்தர்த்தங்கருக் குள்ளாவது ஸ்தானங்கருக்குள்ளாவது) இருக்கிறான். ஸ்திதியத்தி விருக்கிறான். ஆகாசத்திலிருக்கிறான். ஜலத்தின்பிறந்தவனாகவும், பூமியிலாவது, அல்லது கோசப்தவாச்சியமான மற்றபதார்த்தங்களிலாவது உண்டானவனாகவும்; நுதசப்தவாச்சியமாகிய சத்திய யக்கிய ஜலங்கருக்கு உண்டானவனாகவும், பர்வதங்களிலுண்டானவனாகவும், சுத்தசத்தியமாயுமிருக்கிற பிரம்மசுவரூபியாய் இருக்கிறான். இவன் (ஆத்மா) பிராணனை ஊர்த்துவமாய் நயிப்பிடுகிறான். அபானத்தை அதோமுகமாய் நிரவகிக்கிறான். நடுவிலிருக்கிறவாமனை ஸர்வதேவதைகளும் உபாசிக்கிறார்கள். சரீரத்திக்குள்ளிருக்கிற ஆத்மாவானது அதைவிட்டு அன்னியத்திர உத்திரமித்தபின்பு அவ்வடத்தில் மிகுதியென்ன இருக்கிறது - இத்தானது. எந்தமனிதன் பிராணத்தினாலேயாவது அபானத்தினாலேயாவது ஜீவித்திருக்கவில்லை - இவ்விரண்டு மெதையாசிரயித்திருக்கின்றனவோ அதினால் ஜீவித்திருக்கிறார்கள். ஓகவுதமோ! ஊறவியமான அந்தசுவத் பிரம்மத்தை உமக்குப்பின்னும் சொல்லுகிறேன். மரணத்துக்குப்பின் அந்தஆத்மா யென்னமாகிறதோ அதையுஞ் சொல்லுகிறேன். அவரவர்கள் கர்மானுஸாரமாயும் கியானுஸாரமாயும் சிலர்கட்ப்பத்தைப் பிரவேசித்து சரீரத்தையடைகிறார்கள். சிலர் ஸ்தானுவாய்ப் போகிறார்கள். அனேக ஷே மேலபேகையையேற்படுத்திகொண்டு தூங்குகிறபேர்களுக்குள் விழித்துக்கொண்டு யாதொரு புருஷனிருக்கிறதே அதுதான் சுத்தமான தேஜஸ்ஸும் - அதுபிரம்மம் - அதுதான் மிருதமென்று சொல்லப்படுகிறது. அவனுக்குள் சமஸ்தமான லோகங்களும் அடங்கியிருக்கிறதுகள் - அதை யொருவனும் அதிக்கிர மிக்கவில்லை (அதிக்கிர மிக்கக்கூடாது.)

இதுதானது.

ஒரு அக்கினியானவன் பிரபஞ்சத்தில் பிரவேசிக்கும்போது ரூப ரூபங்களுக்கும் தானொருவனே பிரதிரூபியாக எப்படியிருக்கிறானோ அப்படியே ஸர்வபூதங்களுக்குள்ளாக வியாபித்திருக்கிற ஒரோஆத்மாவானவன் ரூபரூபங்களுக்கும் பிரதிரூபியாயிருப்பதுந்தவிர (இந்தஸர்வஸ்வபாவா பேக்ஷயா) வில்லக்ஷணமாய் இருக்கிறான். ஒருவாயுவானவன் பூமியில்⁴ பிரவேசிக்கும்போது பிரதிஸ்வபாவத்துக்கும் தான்எப்படி பிரதிரூபியாகிறானோ அப்படியே ஸர்வபூதங்களிலும் வியாபித்திருக்கிற ஒரோஆத்மாவானவன் ஸர்வஸ்வபாவங்களுக்கும் தான்பிரதி ரூபியாயிருப்பதுந்தவிர தத்விலக்ஷணமாய் இருக்கிறான். ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஒரோ பிரகாசமான கண்ணாயிருக்கிற சூரியனானவன் அந்தந்தக் கண்களிலிருக்கிற பாவிய தோஷங்களால் எப்படியானால்தோஷத்தை அடையவில்லையோ அப்படியே சர்வபூதங்களுக்குள் வியாபித்திருக்கிற ஆத்மாவானவன் ஸர்வவிலக்ஷணமாய் இருப்பதுனாலே இந்தலோக துக்கங்களினாலேதான் யாதொருதோஷத்தையும் அல்லது துக்கத்தையும் அடையவில்லை. ஸர்வபூதங்களுக்குள்ளேயும் அந்தராத்மாவாயும் ஒருவரே ஸர்வாதிபதியாயுமிருந்துகொண்டு ஒரோரூபத்தையனேகரூபமாய் எவர்செய்கிறாரோ, அந்தாத்மாக்குள்ளிருக்கிற பரமாத்மாவை யெந்ததீரர்கள் பார்க்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு சாக்ஷதமான சாக்ஷமுண்டு. இதர்களுக்குக்கிடையாது. நித்தியர்களாயும் வெகுவாயுமிருக்கிற சேதனர்களுக்கு ஸர்வாபிஷ்டங்களையும் எந்த ஒருநித்தியசேதனர்கொடுக்கிறாரோ தமக்குள்ளிருக்கிற அந்தப்பரமாத்மாவை எந்ததீரர்கள் பார்க்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு சாக்ஷதமான சாந்தியுண்டாகும் - இதர்களுக்குக்கிடையாது. இவ்விதமென்று நிரீதேசிக்கக்கூடாமலும் பரமானந்த ஸ்வரூபமாய் இருக்கிற அதையெதென்று நினைக்கிறார்கள் அதையெப்படி தெரிந்துகொள்ளப்படும். எவ்விடத்தில் பிரகாசிக்கிறதோ அவ்விடது பிரகாசிக்கவில்லையோ அவ்விடத்தில் சூரியன் பிரகாசிக்கவில்லை. சந்திரனாவது நக்ஷத்திரங்களாவது பிரகாசிக்கமாட்டாது இந்த மின்னல்களும் பிரகாசிக்கவில்லை. (இப்படியிருக்க) இந்த அக்கினி யெவ்விதமாய் பிரகாசிக்கும். அந்த ஒருவனே பிரகாசிக்கும் போது ஸம்ஸ்தமும் பிரகாசிக்கிறது. இந்த

ஸர்வப்பிரபஞ்சமும் அவனுடைய தேஜசுலேயல்லவோ பிரகாசிக்கிறது.

சு - வது வல்லி.

இந்தப் பிரபஞ்சமானது உயரத்திலும், தலைமூய்க் கிளைகளமாய் பரவியிருக்கிற புராதனமான ஒரு அச்வத்த விருக்ஷமாயிருக்கிறது அதுதான் சுத்தமானதேஜஸ்ஸு - அதுபிரம்மம் - அதுவே அமிருதமென்று சொல்லப்படுகிறது - அதில் ஸர்வலோகங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன - அதையொருவனும் அதிகீகரிக்கவில்லை.

இதுதானது.

அந்தச் சர்வஜகத்தும் பிராணனில் (பிரம்மத்தில்) அடங்கியிருக்கிறது பிராணன்திரியும்போது சஞ்சரிக்கிறது - அதுகையிலே டித்திருக்கிற வஜ்ஜிரம்போல மகாபயங்கரமானது - இதையறிந்தபேர்கள் அமிருதர்களாவார்கள். இவருடைய பயத்தினால் அக்கினி ஜவலிக்கிறது. சூரியன் ஜவலிக்கிறான் இந்திரனும் வாயுவும் ஐந்தாவதாயிருக்கிற மிருத்தியுவும் திரியுகிறார்கள். இவ்விடத்தில் சரீரவியோகத்துக்கு முன்னமேயே அவயாயறிந்துகொண்டால் பின்பு ஸர்வலோகங்களிலும் நல்லசரீரம் கிடைக்கும். கண்ணடியில்போல தனக்குள்ளேயும், ஸ்வப்பனத்தில் யெப்படியோ அப்படிபிரதிருலோகத்திலேயும், ஜலங்களில் எப்படியோ அப்படிசெந்தர்வ லோகத்திலும், வெய்யில்நிழல்களில்போல பிரம்மலோகத்திலேயும் ஸர்வத்திரதிரிந்து கொண்டிருக்கிறது. பின்னபின்னமாயுண்டாய்க்கொண்டிருக்கிற இந்திரியங்களுடைய பிரதக்குபாவத்தையும், உபக்கிரமோப ஸம்மாரங்களையும் தெரிந்துகொண்ட புத்திமான் வியஸனப் படுவதில்லை. இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் மனசு உத்தமமானது, மனஸ்ஸைப்பார்க்கிலும் ஸத்வம் - ஸத்வத்தைப்பார்க்கிலும் உயர்ந்தது ஆத்மா, ஆத்மாவைப் பார்க்கிலும் அவ்வியத்தம் - அவ்வியத்தாபேக்ஷயாய் ஸர்வவியாபியாயும் நிர்விலங்கமாய் இருக்கிற பருஷன். இதையறிந்தவன் விழுத்ததனும் அமிருத ஸ்தானத்தை யடைகிறான். இவரைப்பார்ப்பதற்கு இவருக்கு ரூபமில்லை. இவரையொருவனும் கண்ணல்பார்க்கவில்லை - ஹிருதயத்தினாலும் தியானத்தினாலும் இவரை நிர்ணயிக்க வேண்டியது. இதையார் அறிகிறார்களோ அவர்கள் அமிருதர்களாவார்கள்.

பஞ்சகியானங்களும் மனசுடன் ஒன்றாய்
சேர்ந்து புத்தியும் சலிக்காமல் எப்போது
நிற்குமோ, அதைத்தான் உயர்ந்த கதியெ
ன்று சொல்லுவார்கள். இந்தஸ்திரமான இந்திரியதாரணத்தை யோசமென்று நினைக்கி
றார்கள் - அப்படிக்காலுல்தான் ஸதாஜாக
ருகளு யிருப்பான். ஏனெனில் யோகத்தா
கும் பாதகசாதகங்களுண்டு - அதுவார்க்கி
னில் அடையத்தகுந்ததல்ல - மனசினாலும்
அடையத்தகுந்ததல்ல-கண்ணினாலும் புரக்
கத்தகுந்ததல்ல- அஸ்தியென்பதற்கு வேற
ய் அதுதெரிந்துகொள்ளத் தக்கதல்ல-அதை
அஸ்தியென்றே தெரிந்துகொள்ள வேண்
டிது. யதார்த்தத்தைக்கண்டு பிடிப்பதினாலு
ம் அஸ்தியென்று சிரத்தாயுத்தனாய் ஆரம்
பிக்கிறவனுக்குத்தான் நிச்சியமாப் பிரகாச
மாகும் - மனிதனுடைய ஹிருதயத்திலிருக்
கிற எல்லாஆசைகளும் எப்போது விட்டுப்
போகிறதானோ அப்போது மரணயோக்
கியான யிருக்கிற இவன் அமிருதனாகிறான்
இவ்விடத்திலேயே பிரம்மத்தை அடைகி
றான். ஹிருதயத்திலிருக்கிற எல்லாக்கட்டு
களும் எப்போது பிளந்துபோகிறதோ அ
ப்போது மரணயோக்கியான மனிதன்
அமிருதனாகிறான்.

இதுதான் சாஸ்திரார்த்தம் ஹிருதயத்தி
ல் தூற்றொருநாடிகள் இருக்கின்றன-அதி
ல் ஒன்று (சுவம்னா என்கிறநாடி) உச்சியி
லிருந்து (பிரம்மரத்திரத்திலிருந்து) வியா
பித்திருக்கிறது. அதினால் உயரக்கிளம்புகி
றவன் அமிருதத்துவத்தை அடைகிறான்.
மற்ற நாடிகளால் கிளம்புகிறவன் நானா
மார்க்கங்களில் திரியுகிறான். அந்தராத்மா
வானபுருஷன் அங்குஷ்டமாத்நிரமான ஜ
னங்களுடைய ஹிருதயத்தில் ஸர்வதாபிர
வேசித்திருக்கிறான். மூஞ்சியிலிருந்து உன
க்கு முன்னைப்போல் அந்தபுருஷனை ஸ்வ
சாரத்திலிருந்து தைரியத்தோடு வெளிப்ப
டுத்தவேண்டியது. அந்தசுத்தமாயும் அமிரு
தமாயுமிருக்கிற தேஜஸை அறியவேண்
டியது. நசிகேதசஎன்கிற ரிஷியானவர் மி
ருத்தியுபதிஷ்டமான இந்த பிரம்ம வித்தி
யையும் ஸமஸ்தமான யோகா விதியையும்
தெரிந்துகொண்டு பிரம்மத்தை யடைந்தவ
ராயப்பிரகிருதியையும் மிருத்தியுவையும் ப
ரிஹரித்தவரானார். ஆத்மசுவரூபத்தை இந்த
ரீதியா யெவனறிந்தபோதிலும் அவனுமி
ப்படியே ஆவான்.

பகவத்கீதை. (தொடர்ச்சி.)

ச-வது—அத்தியாயம்.

கிருஷ்ணன்சொல்.

க. இந்த அழிவற்றயோகத்தை விவச
தருக்கு நானுரைத்தேன். விவசுவதர்மனு
க்குரைத்தார். மனுஇக்ஷ்வாக்குவுக்குச் சொ
ன்னார்.

உ. இவ்வாறு பரம்பரையாய்க் கிடைத்
த இதைராஜர்ஷிகள் அறிந்து கொண்டார்க
ள். (கடைசியில்) வெருகாலமாய் அதுஇவ்
விடத்தில் நஷ்டமாகிவிட்டதுபரந்தபனை.
(தபசிற் சிறந்தவனே அல்லது பனகவரைத்
தப்பிப்போனே.)

ஈ. அந்தப்பழமையானவும், அதிரஹசிய
மானவும் உத்தமமானவும் இந்தயோகம், எ
ன்பத்தனும் துணைவனுமாகிய உனக்கிப்
போது சொல்லப்படுகிறது.

அர்ஜுனன்சொல்.

ச. விவசுவதருக்குப்பிறகு வெருகா
ங்கழித்துப் பிறந்த நீர் இதையவருக்கு ஆதி
யில் எப்படிச் சொன்னீரோ அதைநானறி
யவேண்டும்.

கிருஷ்ணன்சொல்.

இ. ஓ! அர்ஜுனா! எனக்கும் உனக்கு
ம் பலஜன்மங்கள் கழிந்தன. பரந்தபனே!
அவற்றை யெல்லாம் நானறிவேன், நீயறி
யாய்.

க. நான்பிறப்புமிறப்புமற்றுப்பூதங்களு
க்கெல்லாம் இறைவனுயிருக்கிலும், என்
னியல்பைக் கைவிடாமல், எனதாத்மமா
யையினால் உண்டாகிறேன்.

எ. ஓ! பாரதனே! எப்போது தர்ம
தேய்ந்து அதர்மம் தலையெடுக்கிறதோ, அப்
போது என்சுவரூபத்தை உண்டாக்கிறே
ன். (விளக்கிறேன்.)

அ. நல்லோரைக்காக்கவும், தீயோரை
யழிக்கவும், தர்மத்தை நிலைநிறுத்தவும், யு
கந்தோறும் (நான்) உண்டாகிறேன்.

க. என் திவ்யமான ஜன்மகர்மங்களைத்
தத்துவமா யறிந்தவன், இவ்வுடலைவிட்டு,
மறுபிறப்பின்றி என்னையடைகிறான். அர்
ஜுனா!

க0. ஆசை, பயம், கோபங்களற்று, எ
ன்மயமாக என்னைப்பற்றிய பலர்ஞானதப
ஸால் பரிசுத்தராகி என்பாவத்தை அடை
கிறார்கள்.

கக. ஓ பார்த்தா! யார்என்னை எவ்விதக் (சரணம்) அடைகிறார்களோ, அவர்கள் நான் அவ்விதமாகவே தழுவவேன். மந்தர் சர்வவிதத்திலும் என்வழியே அனுசரிக்கிறார்கள்.

கஉ. இவ்விடத்தில் கர்மசுத்தியை விட்புலோர் தேவதைகளை யஜிக்கிறார்கள் யஜிக்கிறார்கள்) மக்களுலகத்தில் கர்மத்தால் நேயும் சித்திவிரவிலுண்டாகிறதல்லவா?

கக. நாலுவர்ணங்கள் குணகர்மங்களு னைமைந்து என்னால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அதற்குநான் கர்த்தாவாயினும், எனக்கு கர்த்தாவாயினும் அழிவாயினும் இல்லே யன்றி.

கச. என்னைக்கர்மங்கள் அண்முவதில் ; எனக்குக்கர்மங்களின் பயனில்பற்றி லே, என்றுஎன்னை நன்றாயறிந்தவன் கர் மத்தாகட்டப்படுவதில்லை.

கரு. இவ்விதமாயறிந்து! முற்காலத்துமு தர்களாலும் தர்மஞ்செய்யப்பட்டது. ஆ லால் முன்னோரால் முற்காலத்தில் செய் தப்பட்டவண்ணமே நீயும் கர்மத்தைச்செய்.

கக. கர்மம் (செய்யத்தக்கது) இன்ன , அகர்மம் (விடத்தக்கது) இன்னதென் இவ்விடத்தில் கற்றோரும் அறியார். எ தயறிந்தால் நீதுக்கத்தினின்று முத்தனவை யா அந்தக்கர்மத்தையுனக்குறைக்கிறேன்.

கஎ. கர்மத்தையும் (செய்யத்தக்கினவற் றையும்) விகர்மத்தையும் (செய்யத்தகாதவ றையும்) அகர்மத்தையும் (விடத்தக்கினவ றையும்) அறிந்துகொள்ளத்தக்கது (ஏனெ னில்) கர்மவழி கடினமானதாம்.

கஅ. கர்மத்தில் அகர்மத்தையும், அகர் மத்திலகர்மத்தையும் யார்அறிவானோ அவ னைமக்களுக்குள் புத்திமான்; அவனேயோ கியன்; அவனேகர்மமெல்லாஞ் செய்ப ன்.

கக. யாருடைய கர்மாரம்பமனத்திற்கு பலஉத்தேசியமில்லையோ அவனை ஞான கினியாய் எரிக்கப்பட்ட கர்மத்தையுடை வனென்றும், பண்டிதனென்றும், சான் றுருணாயார்.

உ0. கர்மங்களின் பல விருப்பத்தை யாழித்து நிலைத்திருப்பதையுடந்து ஆசிரி த்தை யொழித்தவன் கர்மத்தில் பிரவர்த த்தாலும் அவன் கொஞ்சமாவது கர்மஞ் செய்வனாகான்.

உக. ஆசையைவிட்டு நிலைத்தமனமுள் ளனாகி - உலகத்தொழில்களில் பற்றற்று

தேகசமரகூணைக்கு ஆவசியகமான கர்மத் தைச் செய்வோன் பழிப்படையான்.

உஉ. தானுயக்கிடைத்ததைக் கொண்டு திருப்த்தியடைந்து துவந்துவத்தை (இருமை அல்லது அயந்தை) க்கடந்து அருயையற்று லாபநஷ்டங்களைச் சமமாய்ப்பாவிப்பவன் (கர்மத்தை)ச் செய்வோனாகிலும் அதற்குப் பத்தனாகான்.

உங. பயனில்பற்றற்று ஞானத்தில் நி லைத்தபுத்தியுள்ள முத்தனுக்கு (கேவலம்) ய க்கிய (பூணை) நிமித்தம் செய்யப்படும் கர் மமெல்லாம் அடியுடன் ஒழிவுபெறும்.

உச. பிரும்மஹவிஸ்து பிரும்மார்பண மாக பிரும்மாக்கினியில் பிரும்மத்தால் ஒ மம்செய்யப்படுகிறது. பிரும்மகர்ம ச்மாதி யுடையவனாடையத்தக்கது பிரும்மமே.

உரு. சிலயோகிகள் யக்கியத்தையே தெ ய்வமாக உபாசிக்கின்றனர். சிலர்யக்கியத் தைக்குறையினாலேயே பிரும்மாக்கினியில் ஹோமம் செய்கின்றனர்.

உச. சிலர்செய்யமுதலிய இந்திரியங்க ளை நியமுமென்னு மக்கினியில் ஹோமம் செய்கின்றனர். சிலர்ஓசைமுதலிய விஷய ங்களை இந்திரியாக்கினியில் ஹோமம் செ ய்கின்றனர்.

உஎ. சிலர் சகல இந்திரிய கர்மங்களை யும் பிராணகர்மங்களையும் ஞானத்தினாலே ற்றப்பட்டமனோ நிக்கிரகாக்கினியில் ஹோ மஞ் செய்கின்றனர்.

உஅ. திரிவியயக்கியத்தையும் தபோயக் கியத்தையும் யோகயக்கியத்தையும் ஸ்வாத் தியாய (வேதாத்தியயன) த்தினால் விளையும் ஞானயக்கியத்தையும் உடையயதிகள் தீக்ஷ ணமானவிருத்தத்தையுடையவர்களாவார்கள்.

உக. பிராண யாமத்தைப் பாராயணஞ் செய்பவர் பிராணபானங் (வாயுக்) களின் போக்கையடைக்கி பிராணத்தை அபான த்திலும் அபானத்தைப் பிராணத்திலும் ஒ மம்செய்கிறார்கள்.

ங0. சிலர் ஆஹாரநியமத்தை யுடையவ ராய் பிராணன்களைப் பிராணனில் ஒமஞ் செய்கின்றார்கள். இந்தயக்கியங்களை யறி ந்தவெல்லோரும் யக்கியத்தினால் பழுதற்ற வராவார்.

கக. யக்கியசேஷமாகிய அமிருதத்தை யுடையவர் பிரும்மத்தை சாசுவதமாயடை கின்றனர். யக்கியஞ்செய்யாதவனுக்கு இ வ்வுலகமில்லை (என்றால்) வேறுலகமேது. குருசிரோஷ்டனே.

கஉ. இவ்விதமாக பிரம்மாவின் முகமாய்ப்பலவித யக்கியங்கள் வெளியாயின. கர்மத்தினால் விநாயுமிவற்றையெல்லாமறி-இப்படியறிந்து முக்தியடைவாய்.

கக. ஓ பரந்தபனே! திரவ்வியமான யக்கியத்தைக்காட்டிலும் சியானயக்கியம் சிறந்தது - ஓபார்த்தனே! சகலகர்மங்களும் ஞானத்திலே முடிவுபெறுகின்றது.

கச. கரு. ஓ பாண்டலனே! எதையறிந்துகொண்டபிறகு மறுபடி நீபோக மடைகிறதில்லையோ, எதினால் சகலபூதங்களையும் என்னிற்போலவே உன்னிடத்திலும் காணுவாயோ அந்தஞானத்தை, உண்மையறிந்தஞானிகள் உனக்கு உபதேசிப்பார்கள். அதைநீபிரணமத்தாலும், கேள்வியாலும், ஆசிரயத்தாலும் அறிந்துகொள்.

கசு. சகலபாபங்களிலும் கொடியபாபத்தை நீசெய்தவனாகிலும், சகலபாபங்களையும் நீஞானக்கப்பலால் சுடப்பாய்.

கசு. ஓ அர்ஜுன! விழகாலாயத்தீவிறைக் செய்ப்படிபலம்மாக்கி விடுகிறதோ, அப்படியேஞானஞானியானது சகலகர்மங்களையும் பல்மமாக்கிவிடுகின்றது.

கஅ. ஞானத்துக் கொப்பான பரிசுத்த (பதார்த்தம்) இவ்விடத்திலொன்றியில்லையோகசித்தியை அடைந்தவன் அதை (ஞானத்தை) காலத்தால்தானாய் அறிகிறான்.

கக. சிரத்தையுள்ளவன் ஞானத்தையடைகிறான்; அதற்கு (சிரத்தைக்கு) ஒப்பானவன் இந்திரியங்களை ஜயிக்கிறான். ஞானத்தை யடைந்து சிரோஷ்டமான சாந்தியை (அவன்) வினாவில் அடைகிறான்.

ச0. அஞ்ஞானியும், சிரத்தையற்றவனாயுமுள்ள ஸம்சயாத்மாநசிக்கிறான். ஸம்சயாத்மாவுக்கு இஹலோகமுயில்லை பரலோகமுயில்லை, சகமுயில்லை.

சக. ஓ தனஞ்சயனே! யோகத்திற் சென்ற கர்மத்தையும், ஞானத்தால் நீக்கப்பட்ட சம்சயத்தையும் உடையவனைக் கர்மம்சுட்டுப்படுத்தாது.

சஉ. ஆகையால் ஓ பாரதா! அஞ்ஞானத்தாலுண்டாகி உன்மனதில் நிற்கின்ற இந்தஸம்சயத்தை, ஞானவானால் சோதித்து, ஏழுந்துநின்று யோகத்தை அவலம்பிப்பாயாக.

மாகமுன்றுகாரணங்களுண்டு அவையாவன க. நாம் இப்பிறப்பில் பித்தியக்ஷமா அடையும் விகாரங்களின் தன்மையால், நம் மரணத்தினால் முழுமையும் சேதமடையாமல் இதைப்போன்றஅல்லது இதற்கு உறுபட்ட ஸ்திதியை அடையலாமென்பதளங்கும்.

உ. இப்பிறப்புக்கு நிமித்த காரணமெனவென விசாரிக்குமளவில் அதுவே பிறப்புக்கும் காரணமாக வேண்டுமென்ப விசதமர்கும்.

க. மோக்ஷமென்னும் ஆத்மஸவரூப நந்தநிலையொன்று உண்டென்பது உண்மையானது அதைமனிதராகிய நாம்பெறுவதற்கு எந்தவிதத்திலும் அநேகபிறப்புகள் அசியமாகத் தோன்றுகின்றன.

இம்முன்று காரணங்களையும் முறைசுறுக்கமாக விரித்துக்காட்டி உண்மை இவென்று காட்டக்கூடுமானவனாயில்முயற்செய்வோம்.

க. பிரகிருதி மண்டலத்தில்வாரும் பஜீவஜ்ஜத்துக்களின் ஸ்வபாவத்தைச் சற்மக்கனமாக விசாரிக்குமளவில் அவைகளில் துறவானதும் ஆச்சரியகரமான அநேகமாதலை யடையுமென்பதை அறிந்துக்கொள்ளாம். இரோதஸ் கருவாகிக் கருகுஞ்சாகிஞ்சபெரிதாவதுமாகிய பலவிகாரங்கள் எலாச்சந்துக்களுக்கும் பொது; அண்டஜங்களாகி அண்டஜங்களாகிய பூச்சிபறவை முவியவைகள் முட்டையாகி முட்டையுடையது உருவாகிப் பிறக்கின்றன. பிறந்து சிலடக்கின்றன. சிலநகருகின்றன. சிலபறக்கின்றன. மேலும் உளர்வனவாகிய எறும்பு திகளும் நகர்கின்ற புழுக்களும் பின்பு இகுமுளைத்துப் பூமியில் செல்வதைவிட்டு காயத்தில் பறக்கவும் பெறுகின்றன. இதைப்போலவே மனிதராகிய நமக்கும் பலவிகாரங்கள் இருக்கின்றன. கர்ப்பம் குழந்தைப் பருவம் வாலிபம் யௌவனம் கௌமார வார்த்திகம் முதலிய பல விகாரங்களை அடைகிறோம். அவற்றுள் நமக்குள்ள குணணங்களும் சக்கியா சக்கியமும் போகா தேகமும் ஒன்றுக்கொன்று ஆயிரமடங்கு தேதப்பட்டிருப்பதையும் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்கிறோம். ஆதலால் ஒரோபிராணி பலஉவங்களினாலும் விகாரப்பட்டுப்படு அந்தஸ்களை யடைந்து வாழ்வதே சிருஷ்டி ஸ்வவமாகத் தோன்றுகின்றது. கர்ப்பம்முதல் பருவங்களைப்போலவே மரணமும் ஒருபவமாகி ஜந்துக்களை வேறு அந்தஸ்தில் உலுத்துமென்று ஊகிக்க இதுவே போதும

ஜன்மாந் தரம்.

புநர் ஜநம்.

மறுபிறப்பு உண்டென்பதற்கு முக்கிய

காரணமாயிருக்கின்றது. மரணத்தினாலு
டாகும் வேற்றுமை நாயிப்பொழுதிருக்கு
நிலையின்னு மிகவும் பேதப்பட்டபோ
லும் இது நாம் கர்ப்பத்திலிருந்த ஸ்திதித்
ம் இப்பொழுதிருக்கும் ஸ்திதிக்குமுள்ள வி
தியாசத்தைவிட மிகவும் பெரிதல்ல.

உ. ஆந்தம் துன்பம் முதலிய அகச்செ
லுக்காதாரமான சாதன சதுஷ்டயங்களு
சுத்துக்கானுபவ உணர்ச்சியும் நமக்குண்
யிருப்பதை நன்றாய் அறிந்திருக்கிறோம்
வா? இந்தச்சக்தியும் உணர்ச்சியும் அழிந்து
பாவதற்கு ஒருகாரணமுண்டாகிறவரையில்
வைகள் நீடித்திருக்குமென்பதே நாம் நம்
வது அவசியமாகின்றது. ஆதலால் நாம்
ந்த வரையில் மரணமென்று சொல்லப்ப
கிற செய்கையில் மேற்கண்ட சக்திகளை அ
க்குந்தன்மை காணப்படவில்லை யென்று
ம்ஸ்தாபிக்கக் கூடாமாயின் மரணத்திற்குப்
ன்னும் சுகத்துக்க மனுபவிக்கக் கூடிய ஸ்தி
யொன்றில் நாயிருப்போ மென்பதை ஒரு
று சந்தேசிக்க மாட்டார்கள்.

ந. மரணத்தினால் நமது சுகத்துக்கங்கள்
ற்றுப்போகின்றன வென்பதற்கு யாதொரு
ரணமில்லாமலிருந்தும் சிலர்தீர்க்கமாக ஆ
லாசிக்காமல் எல்லாம் ஒடுங்கி சுத்தகுனி
யாகி விடுமோ என்னவோவென்று அச்ச
படுவார்கள். ஆயினும் மரணத்தின்சுவபாவ
இன்னதென்று நாமறியோம். அதினாலு
டாகும் காரியத்தாலன்றி அதைஅறிவது
சாத்தியம். மரணத்தினால் மாம்சம் தோல்
வம்பு முதலிய சரீரப்பகுதிகள்கெட்டுப்போ
தேயன்றி வேறொன்றையும் நாம்காணக்
டவில்லை மேலும்-நமது சிவசக்தி அறிவு
ணர்ச்சி முதலியவை மாம்சத்தையாவது
லும்பையாவது நரம்பையாவது பற்றின
கக் காணவில்லை. அவைகளைக் காரியத்தா
அறிவோமேயன்றிப் புலன்களாலறியோம்.
ச. நமக்குச் சிறுபிராயத்திலிருந்த ஒருப
தியாவது இப்பொழுது இருக்கவில்லை. நா
குழைந்தையாக் பிறந்தபொழுது நமக்கி
ந்த தோல் எலும்பு நரம்பு இரத்தம் ஒன்
வது நெடுங்காலம் நிற்பதில்லை. எல்லாம்சு
தமாக மாறிவருகின்றது. இவ்வாவதையும்து
ம் நான்தோறும் உட்ப்பட்டாதாயின் அ
அழுகி நாற்றமெடுத்த ஒன்றுக்கும் உத
மற்போகும். நமதுசதை நரம்பு எலும்பு
தலியவை நானுக்குநான் கொஞ்சம் கொ
சமாகச் செய்து விகாரப்பட்டு வெளிப்பட
ம் உண்ணுமுணவினால் வேறுசதை எனும்
நரம்பு முதலியவை உண்டாகும். ஆதலா
நாம் பிறந்தமுதல் அநேகசரீரங்களையடை

ந்தோமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அன்றி
யும் நாமென்னும் பொருள்மாத்திரம் எப்
பொழுதும் ஒன்றாயிருக்கவில்லையோ இருப
தவருஷத்துக்கு முன்னிருந்த நாம்இப்பொ
ழுது குணத்தில் சிறுதுபேதப்பட்டிருந்தாலு
ம், அப்பொழுது இருந்தசரீரம், சுத்தமாக
ஒழிந்து போயிருந்தாலும், நாம் வேறுசீவ
னென்றுயாராவது சொல்லுவார்களோ? அப்
படியிருக்க. மரணத்தினால் சரீரம் நசித்து
போவதினால் மாத்திரமேநாம் என்னப்பட
ட இந்தத் தனிப்பொருள் அழிந்துபோகுமெ
ன்று சொல்லக்கூடுமோ? நான்தோறும் சரீர
ம் வேறுபடுவதுபோல மரணமும் சிருஷ்டி
சுபாவ விசாரமாகத்தானே இருக்கின்றது.

நு. ஆயினும் சித்தம் புத்தி அறிவுமுதலி
யசிவசக்திகள் புலன்களின்வழியாகச் சென்
து உபயோகப்படுவதினால் அப்புலன்கள் அ
ழிந்துபோயிருக்கும். மரணவஸ்தையிலும்மே
ற்கண்ட சக்திகள் நமதுசிவனைக்கூடியிருக்க
லாமென்று எவ்வாறு நம்பக்கூடுமென ஆட்
சேபம் உண்டாகுமானால் அவைகள் வழங்க
ப்பட்டாதொழுதும் இருக்கின்றன வென்பத
ற்குச்சிலபிரத்தியட்சரூபகாரங்கள் உண்டு. நா
ம் தூங்குகையிலும்மூர்ச்சையடைந்திருக்கை
யிலும் இந்திரியாதிரீர உறுப்புள்ள சோர்ந்
துபயனற்றிருந்தும் நமதுசிவன் அறிவுமுதலி
யவை அழிந்துபோகிறதில்லை. மரணமும் இ
தைப்போன்ற நிலைமையாதலால் மரணத்தி
னால் ஆத்தமநாசம் உண்டாகுமென்ப தற்கா
வது அறிவு அழிந்துபோகு மென்பதற்காவது
காரணமில்லை. மரணவஸ்தையில் இவைகள்
பேரெனிடும் தெரியாமல் போகிறதுஒன்றே
யொழிய இவைகள் குனிமமாகிட்டன எ
ன்பதற்கு இடமில்லை.

சு. இதுவன்றிச் சுத்தகுன்னியமாயழிந்
துபோகிற ஒன்றையும் நாம் கண்டதில்லை.
எல்லாப்பொருளும் உருவழிந்து விகாரப்படு
கிறதேயன்றி ஒன்றுமில்லாமற் போகிறதில்
லை. ஒருமண்குடமுடைந்தால் மண்ணகியப
லப்பகுதிகளாகின்றது. சரீரங்குலைந்தால்சதை
மாம்சம் எலும்பு நரம்பு முதலிய பலபகுதி
களாகப்பிரிந்து மண்ணாகிவிடுகின்றது. ஆத
லால் அழிவென்பது நாமறிந்தமட்டும் பகு
திகளின் பிரிவேயன்றிவேறொன்றாகத்தோன்
றவில்லை. ஆதலால் ஜீவனுவது பகுத்தறிவா
வது அழிந்துபோயிற்மென்றால் பலபகுதி
களாக பிரிந்துபோகவேண்டும். ஆயினும் இ
ப்பகுத்தறிவு செயற்கைப் பொருளாகத்தோ
ன்றவில்லை. அணுவிலும் அணுவாய் அருப
மாய் எங்கும் வியாபிக்கத்தக்கதாயிருக்கின்
றது. ஒவ்வொருவனும் தன்காலையாவதுகை

யையாவது தலையையாவது வேறெதையாவது தானென்று கொள்வதில்லை. தன்னுடையதை தன்னுடையதால் தன்னுடையதலை தன்னுடைய மனது என்று எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகிய தன்னைச் சேர்ந்ததென்று சொல்வானே யன்றித்தான் இவைகளின் கூட்டென்று சொல்வதில்லை. ஆதலால்தான், தான் என்னப்பட்ட இவன் இந்தசரீரம் நீங்கியபொழுது வேறுசரீரம் பற்றியாவது வேறுவிதத்திலாவது பார்க்கவும் அறியவும் கூடுமென்பதற்குச் சந்தேகமென்ன? இச்சரீரமாவது வேறு கருவியாவது அழிந்து போவதினால் அதைப்பற்றி வாசஞ்செய்த தனிப்பொருளுடைய சக்தியும் அழிந்துபோகுமென்பதற்கு என்ன நியாயஞ் சொல்லக்கூடும்?

எ. இத்தனியான ஒன்றாகிய பொருள் சரீரமல்ல வென்பதற்கும், பகுத்தறிவு முதலிய ஜீவசெய்கை சரீரத்தைச்சார்ந்த தல்ல வென்பதையும் பிரத்தியக்ஷ அனுபவத்தாலறியலாம். நமக்குப் புறமாகிய பலபொருளையும் நாம் புலன்களின் மூலமாயிற்று கொள்ளவேண்டிய தவசியமானாலும் இப்புலன்களொழிந்தால் பகுத்தறிவு மொழிந்துபோகாது. இப்புலன்கள் நமக்குக்கருவிகளாயிருக்கின்றனவேயொழிய இப்புலன்கள் நாமல்ல. கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஒருநக்ஷத்திரம் நச்சுகுழலால் நமக்குத்தெரிகிற தல்லவா. இக்கண்ணுடையை உடைத்துப் போடுவதினால் அந்த நக்ஷத்திரத்தைப்பார்க்கும்படி நமது கண்களுக்குண்டாயிருந்தவன்மை யொழிந்து போகுமோ? அதைப்போன்ற வேறொரு சாதனத்தால் பார்க்கக்கூடாதோ? அதுபோலவே நாமாகிய ஜீவன் கண் காது முதலிய புலன்கள் ஒழிந்து போனாலும் வேறு கருவிகளைக்கொண்டு அறியக்கூடுமென்பது சத்தியம். பார்வை முதலிய செய்கை நமதுபுலன்களைச் சார்ந்ததல்ல வென்பதற்கு ஒருஉதாரணஞ் சொல்லுவோம். நாம் பலதடவைபோகிற ஒருவழியிலிருக்கும் ஒருபொருள் பலதடவை நமது கண்களில் பட்டபோதிலும் அதைக் கவனிக்காமலேபோய்விடுகிறோம். அதைப்பார்த்த துண்டோவென்று மற்றொருவன் வினவப்பார்த்ததில்லை பார்த்ததில்லை யென்றே சொல்லுவோம். இவ்வாறு நாம் பிரதிதினமும் பார்க்கிற நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கிற பொருள் புலன்களில் மட்டும் நாமறியாமலிருப்பதினால், அறிவது புலனல்ல ஜீவனேயென்பது சித்தமாகும். மேலும் பிறந்ததுமுதல் கண் காதுவாய் இல்லாத குருபிகளும் நாம் சொல்வதை அறியவும் அவர்களுடைய இஷ்டங்க

ளைத்தேறிவிக்கவும் கற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். இதனால் புலன்களில்லாமலே அறிவு உடாகக் கூடுமென்பது நிச்சயமாகின்றது. அ. இதுபோலவே நமதிஷ்டப்படி டத்தலிருந்து மற்றோ ரிடத்திற்குப்போம் படியானசக்தி நமது கால்வெட்டிப்படுவதால் போய்விடுகிறதில்லை. காலந்த முடாமகதியின் உதவியினால் கண்டவிடம் செவ்வதே இதற்கு பிரமாணம். இவ்வாறு நம் சரீர உறுப்புகள் அற்றுப்போவதினால் நம் ஜீவசக்தியு மழியாமலிருப்பதைப் பிரத்தியக்ஷமாக காண்கிறபடியாலும், இவ்வுறுப்பு அழிந்தாலும் வேறுகருவிகளைக் கொண்டுத்தொழில் செய்யக்கூடுமாதலாலும், இவ்வுறுப்புகளை அப்பிரயோசனப்படுத்தும் மற்றுடைய தத்துவம் நமது சர்வசக்தி ஒழிந்து போமென்றுநினைக்கஇடமில்லை. இதுவன்றிச் சரமமுமையும்வியாதியாலும் வார்த்திகத்தால் மவாடிவதத்தித் தன்மையற்று மரணவஸ்தியிலிருக்கையிலும் அனேகருடைய ஜீவர்கலங்காமலும், மதிமயங்காமலும், அறிவாழியாமலும், பூர்ணசக்தியோடு செல்வமும் பிரத்தியட்சமாகக் காண்கிறோம். மற்றுத்திற்கேதுவான வியாதி வார்த்திகத்தால் அழியாது சக்தி மரணத்தால் லழியுமென்பபடிநம்பலாம்? ஆதலால் நாம் மரணத்தாம் வேறொரு ஸ்திதியை அடைந்து ஒத்திருக்கலா மென்பதற்கு யாதொரு ஆட்படும் காணப்படவில்லை.

பிரகிருதிசாஸ்திரம்.

முன்பதிப்பில் சலாதிசுருடையருங்குளர் சிலவற்றை யெடுத்துக்காட்டினம்; இப்போது அவைகளையேவிசித்திட்டி அவைகாரணமாக வுண்டாகும் அற்புதங்களையும், அவைகளால் மனிதயன்பெறவிரும்பி, அவைகளை ஆகாரமாகக்கொண்டு தான்செய்துகொண்ட தொழுகருவிகளால் சிலவற்றையும் வருணிக்கபுகுகிறோம்.

பிருதிவி முதலிய பதார்த்தங்களுள் ன்றின்தொழில் மற்றொன்றின்மீது செவ்வதனால், இவ்வுலகத்தில் கருவிகளமூலம் நடக்கும் தொழில்களெல்லாம் நிறைவறுவது. இப்படிச் செலுத்துதலில், சில, தொழிலைத் தாமேநோக்கச் செலுத்துகின்றன, சில மற்றொன்றைத் தொழில்செவ்வதற்குத்தாம் உபாயமா யிருப்பது

பார்த் தங்கனெல்லாவற்றிற்கும் இவ்விர
டு குணங்களுமுண்டு. ஒருசுயிற்றைச் ச
ம்யாக்கக்கட்டித் தலைமேல் வைத்துக் கொண்
தால், அதுதன்குருத்துவத்தை நம்தலைமேல்
வந்தும். அதையே ஒருவண்டிக்குக்கட்
பிழுத்தால், அப்போது, நாம் இழுக்குந்
தழிவானது வண்டியின்மேல் செல்வதற்
க்கயிறு, தான் வழியா யிருக்கிறது. இ
ப்படியே திரவங்களுக்கும். ஆகையினாலே
ன்னதாய் ஜலாதிகள் பிரிதொன்றின்னதொ
லைச் செலுத்துகிற விதத்தை விசாரித்து,
ன்பு தம்மொழியைச் செலுத்தும்விதத்தை
சாரிப்போம். ஜலாதிகள் என்று அநே
த்தைச் சொன்னபோதிலும், அவைகளு
ஜலம் முக்கியமானதால் நாம் ஜலத்தை
ய குறித்துச் சொல்லிக்கொண்டு வரு
வாம். இவற்றை மற்றவைகளுக்கும் வை
துக்கொள்க.

ஒருபக்கம் உறுத்தினால், அதன்பயனை
பக்கங்களிலும் பரவச் செய்தல்திர
ங்களுக்கு முக்கியமான குணமென்றுமு
னமே சொல்லி யிருக்கிறோம். கீழ் எழு
யதால் இக்குணம் இன்னும் தெளிவாகத்
தரியும். தகரத்தால் உண்டிப்பெட்டி செ
திருப்பதை எல்லாரும் பார்த்திருக்கலாம்.
து மற்றப்பெட்டிகளைப்போல் மூன்றுபக்
ம் மூடியிருப்பதோடுகூட மேற்பக்கமும்
மடி, யதில் நடுவில் ஒருசிறுதுளை விட்டி
க்கும். அத்துளை உருவத்தில் குண்டாயும்
யில்தீரணத்தில் ஒருசுதர அங்குலம் இருப்
தாகவும் வைத்துக்கொள்வோம். அதிற் பி
உக்கும்படி ஓர் குழாய்செய்துவைத்து பெட்
யில் அத்துளைக் கெட்டிமட்டும் நீர்வார்த்
நிறைத்து, பின், குழைக்குச் சரியான
யம் ஒருமரக்கட்டையை அதனுள் துழை
து, நீரையெட்டுகிற வரைக்கும் கொண்
பேய் நீரின்மேற்பட்டபின், கட்டையி
தலையில், ஒருவீசை பளுவுள்ள வொரு
தார்த்தத்தைவைத்தால், இந்தக்கனமெல்லா
ம் அந்த சலத்தின்மேல் உறுத்தும். பெட்டி
யின், மேல்துளையானது ஒருசுதிர அங்குல
யில்தீர்ண முடையதானதால், ஒருஅங்குல
யில்தீர்ணமுடைய நீரில் மேல், ஒருவீசை
பளு வறுத்தியதாயிற்று. இப்போது, முன்
துளைக்குச்சிறிது தூரத்தில், அதேவிஸ்தீரண
முள்ள மற்றொருதுளைசெய்து அதற்கு ஒரு
குணமொட்டி, அதில் முன்போலவே ஒரு
ட்டையை நீரையெட்டுகிறமட்டும், துழை
து, கட்டையின் தலைமேல், ஒருவீசைக்கு

அதிகமான பளுவெடுத்துவைத்தால் கட்டை
யிறங்கிக்கொண்டே வரும். ஒருவீசைக்கு
க்குறைந்த பளுவை வைத்தால் எழும்பிச்
கொண்டேவரும். சரியாய் ஒருவீசைபளு
வைவைத்தால், கட்டை யிறங்காமலும் எழு
ம்பாமலும் அப்படியே நிற்கும். அதனாலே,
முதல்துளை வழியாய் ஒரு அங்குல விஸ்தீ
ர்ணமுடைய நீரை, ஒருவீசை கனமானது
கீழ்நோக்கியுறுத்த, நீரானது, முன்துளைக்கு
ச்சரியான விஸ்தீரணத்தையுடைய மற்றொ
ருதுளைவழியாய், ஒருவீசைக்கு அதிகமாகா
மலும், குறையாமலும், சரியாயிருக்கிறகன
ம் தாங்கும்படியாய் மேல்நோக்கியுறுத்துவது
தெளிவாகிறது.

ஒருவீசையை யெடுத்துவிட்டு, அதற்
குப் பதிலாக இரண்டுவீசை பளுவைவை
த்தால், அப்போது இரண்டாவது துளையில்
இரண்டு வீசைகனம் தாங்கும்படியாய் நீர்,
மேல்நோக்கியுறுத்தும். இப்படியே எவ்வ
ளவுகனம் ஒருதுளையில் கீழ்நோக்கி யுறுத்த
கிறதோ, அவ்வளவுகனமே தாங்கும்படியாய்
நீரானது மற்றொரு துளைவழியாய் மேல்
நோக்கியுறுத்தும், பளுவையுடைய வொரு
பதார்த்தத்தைவையாமல், அது எவ்வளவு
உறுத்துகிறதோ அவ்வளவு, காடெஹத்தின
லும், அல்லது ஒரு ஆயுதமுதலியவற்றைக்
கொண்டு உறுத்தினாலும் அதேபயனுண்டா
கும். அதனாலே நீரின்மேல் உறுத்துவதற்கு
க் குருத்துவமே காரணமாக யிருக்கவேண்டு
மென்கிற அவசியமில்லை.* இரண்டாவது
துளையை முன்னிருந்த விடத்தைவிட்டு மற்
றொரு இடத்திற்குச் செய்தால், அங்கேநடந்த
தெல்லாம் இங்கேயும்நடக்கும். ஆகையி
னாலே, நீரின்மேல் ஒருஇடத்தில் ஒரு அங்
குல விஸ்தீர்ணத்தின்மேல் எவ்வளவுகனம்
உருத்துகிறதோ, அவ்வளவுகனமே தாங்
கும்படியாய், நீரானது, மற்ற வொவ்வொரு
அங்குலம் தோறும் பெட்டியின் பக்கங்
களேநோக்கி யுறுத்துதல் அறிக. அதனா
லே, பெட்டியின் பக்கங்களின் விஸ்தீர்
ணம், ஆயிரம் சுதிர அங்குலமாக விருந்தா
ல், ஒரு அங்குலத்தின்மேல் உறுத்துகிற
ஒரு வீசைகனம் காரணமாக, 999 வீசை
கனம் தாங்கும்படியான உறுத்தலை நீர் உ
ண்டாக்குவது அறிக.

* ஆனாலும் தெளிவாய்த் தெரிதற்காக,
நேராக, குருத்துவமே யுறுத்துவதுபோல
நாம் எழுதிக்கொண்டு போவோம்.

இப்படி, ஒன்று ஆயிரமாக வளருதலையும் திருஷ்டாந்தத்தினால் காண்பிக்கிறோம். முன்னேசெய்த இண்டாவது துளையைப் போலவே மற்றொரு இடத்தில் மற்றொரு துளைசெய்து மற்றவைகளையெல்லாம் முன்போலவேசெய்து, முதல் துளைக்கட்டையின்மீது ஒரு கனமான வஸ்துவை வைத்தால், மற்ற இரண்டு துளைக்கடைகளின் மேலும், அதற்குச்சமான கனமுறுத்தினால், அவ்விரண்டும் அப்படியேநிற்கும்.

அப்படியல்லாமல், அவைகளின்மீது வைத்த கனங்கள் ஒவ்வொன்றும் முதற்கட்டையின்மீது வைத்ததைவிட அதிகமாயிருந்தால் அவ்விரண்டும் இறங்கும். ஒருகனம், முதற்கனத்திற் குயர்ந்ததாயும் மற்றொன்று அதற்குக் குறைந்ததாயும் இருந்தால், முன்னது இறங்கப் பின்னையது ஏறும். இதனால் நாம் முன்பாராயின்கடையிற் சொன்னதின் உண்மையையறிச. இரண்டாவது மூன்றாவது கட்டைகளின்மீது உறுத்துகிற நீர், கட்டைகளையெடுத்துவிட்டு, துளைகளையடைத்துவிட்டால், அத் துளைகளையடைத்துக்கொண்டிருக்கிற மூடியின்மேலும் அவ்விதமாகவே யுறுத்துமென்பது தெளிவாயிருக்கிறது. அதனால், ஒரு இடத்தில் நீரையுறுத்தினால், அது தன்னைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிற மூடியாவத்தையும் உறுத்துமென்றும், அவ்வுறுத்தவின் பரிமாணத்தை முழுதும் அறியவேண்டுமானால், பெட்டியின் உட்புறத்தின் விஸ்தீரணத்தில் துளையிருக்கிற இடம்போச, மிகுந்ததைத்துளையின் விஸ்தீரணத்தால் பாகித்துவருகிற ஈவினால் நீரையுறுத்தும் கனத்தைப் பெருக்கினால் வருகிற லப்தம் தண்ணீரினால் பெட்டிக்குண்டாகும் உறுத்தல் முழுமையையும் தெரிவிக்கு மென்றும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

அரித்தசாஸ்திரம்.

வேலையின்பங்கீடு.

ஆடெம்ஸ்மீத் தென்பவர்கூறியது இன்னடியில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாகரீகமுயர்ந்த நாடுகளில் ஒரு இழிய வேலைக்காரனது ஆனுகூலியங்களுக்குப் பயன்படும் பொருள்க ளொவ்வொன்றையும் சற்று ஆராயப்புகின். அதில் இத்தனை பேர்களுடைய சரீரப்பிரயாசை யமைந்திருக்கிறதெ

ன்று எண்ணித் தெளிவதசாத்தியம். வெளியில் அந்நாடுகளிலிருக்கும் வேலைக்காரன் பெரும்பாலும் தரித்துக்கொள்ளும் ஆடெம்ஸியினால் செய்த சட்டையை யோசிப்போமாயின். அது நான்கு மற்றதாயும் துவின்றியு மிருப்பினும் அது அளவற்ற துவின்றியு உழைப்பினால் தோன்றிய தென்னிளங்கும். ஆடெம்ஸ்க்கிறவனென்ன, அமெரிக்கா கத்தரித் தெடுப்பவனென்ன, அதை செம்மையாகவாரி அணி அணியாத கட்டிவைப்பவ னென்ன, அதற்குச்சாம்போடுபவனென்ன, பின்பு அதை நூற்பவனென்ன, நெய்ப்பவனென்ன, அழுக்கெடுப்பவனென்ன, தைப்பவனென்ன இவ்வாறு பற்பலர் சேர்ந்தல்லவோ சட்டையெழுந்தும் பொருளொன்று ஏற்படுகின்றது. இவர்கள் மாத்திரம்தான் அதற்குவேண்டி சரக்குகளை ஒருவித வேலைக்காரரிடத்திலிருந்து வெகுதூரங்களில் வசிக்கும் இட வேலைக்காரர்களுக்குக் கனுப்ப வண்டிக்காரர்கள் தேவையில்லையா வர்த்தகர்கள் தேவையில்லையா - சாயம்போடுவதற்கு வேண்டி சரக்குகளை வெகுதூரதேசங்களி னின்றும் கொண்டுவர வேண்டுமானாகையால் அவைகளை சேகரிப்பதற்காக கப்பல்யாத்திகளை பெய்யும்பொருட்டு கப்பல்செய்பவர்கள் கப்பலையோட்டுபவர்கள் கயிறுதிரிப்பவர்கள் தலிய பேர்கள் தேவையாயிருக்கிறதல்லவோ இதுவுந்தவிர வேலைக்காரர்களது ஆயுதங்களில் மிகவும் சுவல்பமானவைகளைக் கட்டி சம்பாதிப்பதில் எவ்வளவு பிரயாசையிருக்கிறது. விசேஷவிலையுயர்ந்தவும். அதிகயுக்தியைக்கொண்டு செய்யத்தக்கவுமாகிய மலுமியின்மரக்கலம் அழுக்கெடுப்பவன் எதிரம் சேனியனது தறிமுதலிய யந்திரங்களுக்கு ஆட்டெம்ஸியை கத்தரிக்கத்தக்க மிகவு அல்பமாகிய ஆயுதத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கு அனேகரது சகாயமும்சரீரப்பிரயாசையும் வேண்டியிருக்கிறது. உலோகங்களை பூமியினின்று வெட்டியெடுப்பவன் இருபைக்காச்சி யுருக்குவதற்கு உலைக்களத்தைக்கட்டுபவன் மரம் வெட்டுவோன் கரினைசெய்து வைத்துக்கொள்ளுவோன் செங்குளைக்காரன் கொல்லத்துக்காரன், கருமாள் இன்னும் மற்ற சில்லான வேலைக்காரர்கள் எல்லோரும் ஒருமித்தல்லவோ அதை உண்டுபண்ணுகிறார்கள் இவ்வாறு வேலைக்காரர்கள் தரிக்கும் உடுப்பையும் அருங்குது வீட்டு சாமான்களையும், பூமியில்

நின்று வெகு ஆழமாய் வெட்டியெடுக்கப்பட்டு தூரதேசங்களிலிருந்து கப்பலின் பரிஸம் வண்டிகளின்பேரிலும் கொண்டு வரப்படும் கரியையும், பீங்கான் கிண்ணியையும் தட்டுகளையும், உஷ்ணத்தையும் வெளிச்சத்தையும் உள்ளிருத்தி காற்றையும் மழையையும் உள்ளேபுகவிடாதுகுளிரியிருப்பிராந்தியங்களாகிய வடதேசங்களில் வசிக்கும் ஜனங்களைக் காப்பாற்றி பனியினின் தாக்கிக்கும் கண்ணாடி சாளரங்கள் அல்ல ஜன்னல்களையும் - அவைகளை யுண்டுபண்ணுவதற்குவேண்டிய சாமர்த்தியத்தையும் த்தி கூர்மையையும் இன்னும் அவர்கள் உயோகித்துக்கொள்ளும் பற்பல வஸ்துக்களையும் சற்றுநிதானித்துப் பரிசோதிக்கப்படுங்கால் - எவை நாம் மிகவும் அற்பமானவையென்று கருதுகிறோமோ அவற்றைக் பலவாயிரம் ஜனங்களது சகாயமும்ழைப்பும் வேண்டுகென்பது விசதமாகும் அவைகளை நாகரீகமுயர்ந்தநாடுகளில் வசிக்கும் தனிகர்கள் அரசர்கள் முதலியவர்களது பொருள்களுடன் ஒப்பிட்டுப் காப்போமாயின் அற்பமாய்க் காணப்படும் ஆபிரிகா கண்டத்தில் நிர்வாணமாய் திரிந்துகொண்டிருக்கும் பதினாயிரம் ஜனங்கள் நடுநடுங்கச் செங்கோல் செத்திவரும் அரசனது போகங்களுக்குத் தவிர்பொருள்களுடன் ஒப்பிடுவோமாயின் அவ பலமடங்கு சிறந்தனவாய்க் காணப்படும். ஆகையால் தான் டாக்டர் ஜான்ஸன் என்பவர் இங்கிலாண்டில் ஒருவண்ணைகிட்ட ஈஸ்டிண்டஸ் என்னும்கீழைண்டிருக்கும் திவீபாந்திரங்களிலிருந்துவருதேயிலையும் வெகுதூரத்திலிருக்கும் பச்சைத் தீவுகளிலிருந்து வரும் சர்க்கரையும் என்றி காலையுணவுக் குட்காருகிற தில்லை யன்று கூறினர்—வேலையின் பங்கீடென்ம முறைமையினால் விளையத்தக்க பயன்னைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு. ஆடெம்ஸ் த்தென்பவர் வெகுவிறோதமாகிய மற்றொரு திருஷ்டாந்தம் கூறியிருக்கிறார். அவர்சால்லியவீதம் கீழேவிவரிக்கப்படுகிறது.

“குண்டேசெய்வதற் பயிற்சியில்லாதவாருவேலேக்காரன் ஒருநாளெல்லாம் பிராசைப்பட்டு ஒரு குண்டேசெய்து முடிசில் அரிதாயிருக்கும், அல்லது ஒருவேளைவரு சுருசுருப்பாய் உழைப்பானையாகி, இருபதுக்கு மேலாகமாட்டாது, இந்தவேலையிப்போது நடப்பதைப் பார்த்தால்

ஒரோதொழிலாயிராது பற்பல வியாபாரங்களாகப்பிரிந்து அவைகளில் ஒவ்வொன்றிலும் பல உட்பிரிவுகள்தோன்றி அனேக தொழில்களாய் விட்டது. ஒருவன் கம்பியைநீட்டுகிறான். மற்றொருவன் அதை ஒருங்காக நிமிர்க்கிறான். மூன்றாமவன் துண்டாக்க வெட்டுகிறான். நான்காமவன்முனையைக் கூராக்குகிறான். ஐந்தாமவன் அடியைத்தட்டையாக்குகிறான். தலையேற்படுத்துவதற்குமாத்திரம் இரண்டு மூன்று தொழிலாளிகளிருக்கிறார்கள். அந்த தலையைபதிப்பிக்கிறது ஒருவன், ஊசிகளைவெளுப்புறத்துலக்குபவன் ஒருவன், அவைகளை காகிதங்களில்வைத்து மடிப்பதற்குக்கூட ஒருவேலேக்காரன், இவ்வாறு குண்டேசெய்வது பதினெட்டு வெவ்வேறுதொழில்களாக பிரிந்திருக்கிறது. சிலவிடங்களில் ஒவ்வொருதொழிற்கும் ஒரு வேலேக்காரனுண்டு, சிலவிடங்களில் இரண்டு மூன்று தொழில்களை ஒருவனே நடத்துகிறதுமூண்டு ஒரு வேலைசெய்யுமிடத்தில் குண்டேசெய்வதற்கு பத்தபேரிருந்தார்கள். அவர்களில் சிலர்க்கு இரண்டுமூன்று தொழில்கள் தெரியும், அவர்கள் வெகு ஏழைகளாயும் தகுந்த ஆயுதங்களில்லாத வர்களாயு மிருந்தும் நாளொன்றுக்கு பனிரண்டுபவுண்டு குண்டேசெய்ய வல்லவர்களாயிருந்தார்கள். ஒருபவுண்டில் சுமார் நாலாயிரம் நடுத்தரநீளமான குண்டேசெருள் ஆகையால் அப்பத்துபேர்களும் ஒருநாளேக்கு நூற்பத்தெண்ணாயிரம் குண்டேசெய்யத்தக்கவர்கள். அவர்களில் ஒவ்வொருவனும் அதில் பத்திலொருபங்காகிய நாலாயிரத்து எண்ணூறு செய்யபவன் இவ்வாறு இவர்கள் தொழிலை பங்கிட்டுக்கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் ஒத்தாசையாக வேலைசெய்யாமல் தனித்தனியே குண்டேசெய்யத்தலைப் படுவார்களேயாகில் ஒருநாளேக்கொருவன் இருபது செய்யவதரிதாய் விடும், ஆகையால் பத்துபேரும் இருதூற்றுக்குமேல் செய்யமாட்டார்கள்.

ஒரோதொழிலில் பிரவேசித்து அதிலேயே உழைப்பவர்களுக்கு அதில் மிக சாமர்த்தியமும், சீக்கிரத்தில் செய்யத்தக்க வல்லமையும் உண்டாகும். அதெப்படியெனில் கருமான் உலைக்களத்தில் வேலைசெய்யாதவன் ஒருநாளேக்கு முன்னூறு ஆணிசெய்வான். கருமான் ஆயிரம்செய்வான் அதற்காகப் பழக்கி வைத்திருக்கிற சிறுபிள்ளைகள் நாளொன்றுக்கு ஒருவன் இரண்டாயிரத்து மு

ன்னுறு செய்கிறார்கள். வேலைதெரியாத வொருவன் புதிதாய் ஆயுதம் கைக்கொண்டு வேலைசெய்ய முயலும்போது தெற்றித்தடு மாறி அவதிப்படுவதை நாம் பார்க்கவில்லை யா. ஆகையால் ஒருவன் தனது கவனத் தையும் புத்தியையும் ஒரோதொழிலில் செ லுத்திப் பாடுபடுவானேயாகில் அனேகத் தொழில்களிற் பிரவேசிப்பவனைவிட அத் தொழிலில் சுரு சுருப் புன்ளவனையும் யுத்தி சாதாரிய முன்ளவனையு மிருப்பானென்ப திற் சந்தேகமில்லை. இவ்விதமாக ஒரோவி யாபாரத்திற் பிரவேசித்திருக்கும் வேலைக் காரரால்தான் இப்போது உண்டாயிருக்கு ம் வினோதமான யந்திரங்களும் ஆயுதங்க ளும் புதிதாய்கல்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

வேலையின் பங்கீடென்னும் முறை மையினால் இது ஒரு பிரயோஜனம்மாத்திர மேயல்ல, அதினால் கிரமமாய் தடையின்றி வேலைகள் நடந்துவருகின்றன. பல தொழில்களையுடைய வொருவேலைக்காரன் ஒரு தொழிலைவிட்டு மற்றொருதொழிலில் பிர வேசிப்பதில் காலதாமசம் ஆகிறதன்றி, அ தில் பூர்த்தியாக அவன் புத்திசெல்வதற்கு சற்றுமேற்பட்டிருக்கும், அவ்வாறு சென்றவு டனே அதை விட்டு விட்டு மற்றொருவே லைக்குப் போகவேண்டியிருக்கும், இவ்வித மாக கலப்பையவிட்டுத் தறிக்கும் தறி யைவிட்டு உலைக்களத்துக்கும் உலைக்களத் தைவிட்டு ஏந்திரத்துக்கும் மாறிக்கொண்டி ருக்கவேண்டும். இதுவுமன்றி வேலையின் பங்கீடென்னும் முறைமையேற்படுவதற்கு முன் கலப்பையாவது தறியாவது ஏந்திர மாவது உண்டாயிராது, ஏனெனில் அவ் வொவ்வொரு தொழிலிலும் ஒருவன் பூர்த் தியாக தன்காலம் முழுமையும் செலுத்தி னாலொழிய அந்தயந்திரங்க ளேற்படமா ட்டா ஆகையால் யந்திரங்களையும் விசித் திரமான ஆயுதங்களையும் செய்தல் தொழி ர்ப்பினால் விளைந்த சிறந்தபயன்களென க்கொள்ள வேண்டியது. அவைகளால் வேலைசுருங்கி எளிதில் முடிக்கப்பட்டிரு க்கிறது. காற்றினாலும் தண்ணீராலும் தள் ளப்படும் ஏந்திரங்கள் எவ்வளவுசுக்கிரத்தி ல் தானியமுதவிய வஸ்த்துக்களை அரை த்துப் பொடியாக்கி விடுகின்றன. இப்படி யன்றி கல்லின்மீது கல்லைவைத்து கையி னால் தள்ளியதைத்து முடிக்கக்கூடுமா இ த்தேசத்தில் உபயோகிக்கப்படும் கையேந் திரங்களால் காலதாமசமாவதுமன்றி மிக்க

உழைப்பும் தேவையாயிருக்கிறது காற் றயந்திரமும் நீரியந்திரமும் காற்று தள்ளு வதினாலும் தண்ணீர்விழுவினாலுமே வேலையில் வேண்டியவற்றை யரைத்துமு க்கின்றன.

சரித்திரம்—(தொடர்ச்சி.)

இவ்வாறு பலநாடுகள் ஏககாலத்தி னாசமுற்றதினால் வந்துற்ற பிரளயகலகா னகாரத்தினின்றும் நாம் வியஸ்தாபிஜன்களை தேடி, பிரகிருத்தத்தில் யூரோபில் நடந்தே வரும் ராஜ்ய தந்திரங்களுடையவும் நிய ன்களுடையவும் மூலதத்துவங்களைத் தே தெடுக்க முயல் வேண்டியிருக்கிறது. வி யக்ஷரவத்துக் கியைந்த சிரத்தை யுடனு பரிசிரபத்துடனும் இல்லாவிடினும், ப ராஜ்யங்களிலுள்ள சரித்திரக்காரர்களும் தைமூலமாகக் கொண்டே சத்தமது தெ தாரின் பூர்வீக ஆசாரங்களையும் கோட் டிகளையும் கண்டறிய முயன்றனர். ஒ வொரு நாட்டாரிலும் துறைத்தன் வேற்த டிகளும் சமயாசாரங்களும் அடைந்த வி த்தியை கூலங்கஷ்டமாய் விரித்துரைப்பெ ன்னுத் தேசியத்துக்கு இசையா விடினு பதினாறுவது நூற்றாண்டாரம்பத்தில் யூரோ பின் நிலைமையைச் சரியாய் வர்ணித்த சொல்லும் முன்வடக்கித்தார் அந்நாடுகளில் குடியேறியகாலத்தில் அவர்கள் நிலை மையித்தன்மைய தென்று மனதினூறவேண்டி தாவசியகமா யிருக்கிறது. மூற்றும் நாக மற்றிருந்த அவர்கள் அடைந்தமேலான மைக்குதவிய மார்க்கங்களைக் கண்ணுந் ஐந்தாவது சார்சு அரசாளத்தொடங்கிய காலத்தில் அவர்களெல்லோரும் அடைந்தி டை மவீமைபெற்ற ராஜ்ய தந்திரங்களி னையவும் ஆசாரங்களினுடையவும் சீரெ ன்குதவிய மூலநியாயங்களையும் காரியங ளையும் விளக்கிக்காட்டுவது அத்தியாவசிய கமாக விருக்கின்றது.

கொடுங்கோன்மைக் குடப்பட்டகுடி ன்வெற்றியைப்பெற்றால், அதுனாலுண்டா ம்ராச்சிய பலவிருத்திகள் தலைவனதன் தங்களதல்ல-ஸ்வேசனைசக்குடிகள் பெரு வெற்றியின் பயனோ அவர்களையன்றி யனைச்சேராது. ரோமசராச்சியத்தைப் படித்துப்பின்னர் அதிற்றங்கிய கூட்டங்க ழீழ்ச்சொன்ன வகையராம். ஸ்வதந்திரிய

வக்கிருப்பிடமான யூரோப்பின் வடமாகா
னங்களினின்று வெளிப்பட்ட பலவகை
காதியாரல்லாமல், அடுமைக்குரிய நாடுகளில்
வசித்த ஹன்சு, ஆலன்சு, சாதியர்களு
அனுபவித்த ஸ்வாதந்திரியத்தினளவை
யாசிக்கையில், அவர்களுள் ஒருமைப்பா
ம் அதற்கு ஆவசியகமான அடக்கமுமிரு
திராதென்று தோன்றும். அவர்களுள் ப
டவீரன் புதியபூமிகளை நோக்கிச் சென்
போது அவர்களும் தொடர்ந்து சென்ற
ம, இஷ்டத்தினுலன்றிப் பலவந்தத்தினுல
ல, செல்லென்றேவக்கூடிய சிபாய்களை
போல் நடவாமல், இஷ்டப்பட்டுடன்
சென்றவர்களைப்போலவே நடந்தார்கள்.
த்தத்தில் கொள்ளப்பட்டபொருளை எல்
ருடைய கஷ்டபலனாதலால், அதில்எல்
ருக்கும் பாகம் வரவேண்டுமென்பது அ
ர்களுடைய மதம் - ஆனால், எவ்விதமாய்
வல்லது என்ன நிபந்தனைப்படி யதைப்
வங்கிட்டுக் கொண்டார்களோ, இப்போது
சிச்சயிக்கக் கூடவில்லை. யூரோப்பில் ஒரு
தேயத்தாருடைய சரித்திரம் அந்நாட்கதை
யெழுதியிருக்கவில்லை. சரித்திரத்தின் கரு
தினனதென்றும், அதன்விஷயமிப்படி யி
தக்கவேண்டுமென்கிற ஞானமு மில்லாத
ற்ற சரித்திரக்காரர்களின் உபயோகமற்ற
அல்ப கிரந்தங்களினால் ஒரு சமாதாரணம்
தெரியவில்லை.

இவ்வாதேற்பட்ட நூதனவிபாக மு
றையினும், அதிற்றேன்றிய விதிக்கோட்
டுகளினாலும், நாளேற ஒரு நவீனவிதரா
ரீக முண்டாயிற்று. இதன்பெயர்தான் பி
யூட்லவ்ஸ்டம், என்பது-இதையேற்படுத்தி
ய கிராதகத்திரளின் பழையவிரும்பிடங்க
ளும், பிறகு புதிய விடங்களில் போய்த்தங்
கிய காலங்களும், அவர்கள்பாஷைகளும்
சேனாபதிகளும், வெவ்வேறாக விருந்தும்,
மேற்சொல்லிய ராசரீகம் சிறிது பேதமுமி
ன்றி யூரோபுமுழுதும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.
இந்தவிதேதமான சகலசன சம்மதத்தைக்க
ண்டு, சில கிரந்தகருத்தர் அவர்கள் பூர்வம் ஒ
ரோசாதியராக விருக்கவேண்டுமென்று நம்பு
கிறார்கள். இதையிட அக்கூட்டத்தாரனை
களும்; சொந்தவூர்களில் ஒரோவழக்கத்துக்
த வழக்கப்பட்டுப், பின்னர்சேர்ந்தவர்களி
ளும், ஒரோஸ்திதியிலிருந்தது காரணமென்
த நம்புவது, யுத்தி யுத்தமாக விருக்கும்.
யூரோபு தேசங்களைச் சயித்த கிராதகர் அ
வற்றில் தப்பிப்பிழைத்த குடிகளுடையவும்,

புதிய வையர்களின் படையெடுப்பினுடை
யவும், உபத்திரவ மின்றி யவற்றைக்கா
க்கவேண்டியிருந்ததனால், ஸ்வரக்ஷனை ய
வர்கள் முதல் கவலையாயும், சட்டவதிகளி
ன் முக்கிய கருத்தாயுமிருந்தது. தங்களுந்
களில் அபாயமின்மைக்கு வேண்டுமவ
ளவு ஒருமையோடு மாத்திரம் கலந்து, வல்
லொருமையும் அடுமையுமின்றி, வசித்தது
போலவிராது. உறிதியாய்க் கலந்து, பொ
துநன்மைக்காகத் தங்கள் சொந்த பாத்திய
தைக்கோ மீழ்ப்பது அவசியமென்றறிந்தார்
கள். விபாசித நிலங்களில் பங்கு பெற்ற
வொவ்வொருவனும் தம்மினத்து வினோதி
களை யெதிர்க்கப் படையெடுக்கவேண்டும்,
அந் நிபந்தனைப்படித்தானவன் நிலைத்தைப்
பெற்றதும் வேறுபளுவான நிபந்தனைக
ளில்லாத்தினால், இயற்கையிற் போராசை
கொண்ட அவர்களுக்கு இந்தச்சீவலோபா
யம், சளுவாயும் கண்ணியமாயு மிருந்தது.
அவர்களை யுத்தத்துக்கு நடத்திய சேனாதிப
தி பிற்பாடும் தலைவனாக விருந்ததினால், அ
வறுக்கதிக பங்குகிடைத்தது. இப்படி வே
லைசெய்பவருக்கு வீதமளிக்கவும், புதிதா
க அன்னியர் தங்களைவந்து சேரவும், வழி
யேற்பட, அரசன் தன்னிலங்களைப் பங்கி
ட்டு, வேண்டுமபோது நிலவளவுக்குத் தக்
கும்பலைச் சேர்த்துக்கொண்டு தன்னுதவி
க்குச் சண்டைசெய்ய வுடன்பட்டவர்களு
க்கவற்றைக் கொடுத்தான். அவன்செய்தவ
ண்ணம் அவனுத்தியோகஸ்தரும் தத்தம் நி
லங்களைப்பங்கிட்டு, அவனிட்ட நிபந்தனை
ப்படி யவற்றைத் தம்மை யடுத்தவர்களுக்கு
க்கொடுத்தார்கள். இவ்வாறு பியூட்ல வ்ராசா
ங்கம் ஒருபோர்க்காரக்காலவை யொத்திரு
ந்தது. சயசீலரான படைகள் சயித்தநாட்
டில் தனித்தனியாகப்பிரிந்து, ஒவ்வொருத
லைவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டடங்கி யுத்தசித்தரா
யிருந்தார்கள். அந்நாளில் பதாதியென்பது
ம், ஸ்வேச்சக (பிரீமன்) என்பதும் மறு
மொழிகளாயின. ஒவ்வொரு நிலக்காரனும்,
இடுப்பில் கத்தியுடன் மேலானவன்வவும்
போது சித்தமா யெதிரியை யெதிர்த்ததற்கு
ப்போர்க்களத்துக்கேகக் கோர்த்திருந்தார்.

பி ரு ப ம்.

ம - ன - ன - ஸ்ரீ - தத்துவ போதினி
சுர்த்தீசனருக்கு,
கடந்த அக்டோபர்மாதத்து சத்தியசீப

த்தைக்கண்டு வெகு மகிழ்ச்சியடைந்தோம். பழியொருபக்கம், பாவமொருபக்கம், என்பதற்கு இதைவிட வேறு நிதர்சனமவேண்டியதில்லை; ஆகிலும் எங்களைக் கைவிட்டதற்கு இது உங்களுக்குத் தகுந்த வெகுமானமென்று இனியாவது ஒத்துக்கொள்வீர்களா? நாங்கள் கேட்ட கேள்விகளுக்குச் சத்திய தீபக்கர்த்தர் பதிலெழுதாமுக்கு உரைத்தக்காரணத்தைப் பார்க்கையில் ஒரு சிறிய கதை நினேவிற்கு வருகிறது. இரண்டரசர்களுக்கு எல்லாத் தகராறைப்பற்றி சண்டையுண்டாகி - போர்நடந்துகொண்டிருக்கையில் அவ்விடத்தில் நின்று பார்த்திருந்த ஒருகோழுட்டி வெகுவேகமாய்ப் புறங்காட்டி ஓடிவரக்கண்ட மைற்றெருவன் அவனைநோக்கி “செட்டியாரோ யார்குயித்தார்களென்றான்” அதற்கு நம்மவர்தான் ஜயித்தார்களென்று அக்கோழுட்டி விடையுரைக்க மைற்றெருவன் அதெப்படியென்று கேட்டான், அதற்கு அக்கோழுட்டி நம்மவர் ஓடி வருகிறார்கள். எதிரிகளுக்கு அவர்களைப்பிடிக்க சத்தியில்லை யென்றான். உங்கள்மேல் சத்திய தீபக்கர்த்தருக்குள்ள கோபத்திலேயே விடையுரைக்காதது உண்மையான பக்கத்தில் இனியாவது எங்களுக்கு திருப்தி செய்வா என்று நம்புகிறோம். அல்லது அதற்கு வேறுகாரணமிருந்து அதைச் சொன்னாலும், அப்படியுமின்றிக் காரணத்தைச்சொல்ல இஷ்டமில்லை யென்றாலும் எங்களுக்குத் திருப்தியே - அவர்கள்மீது நாம் படையெடுத்துச் சென்றால் அவர்கள் புறங்காட்டி யோடுவார்களென்று நீங்கள் எச்சரித்தது உண்மையே. இந்த சஞ்சிகையை முடிக்கும் முன் மற்றொரு விஷயத்தைக்குறித்து சிலபேச்சுகளைச் சொல்லுகிறோம்.

சத்தியதீபத்தில் “சுதர்வேதத்தைப்பற்றி சொல்லியது” என்று மாதந்தோறும் ஒரு சஞ்சிகை பிரசுரஞ்செய்யப்படுகிறது அதை ஒவ்வொன்று யெடுத்து யோசிப்பது உசிதமென்று தோன்றுகிறது. முதல்சஞ்சிகை, கடந்த சூன்மாதத்தில் துடங்கித்த முதலில் வேதமென்கிற சொல்லுக்கு அதிற்சூறியிருக்கும் பொருள்புழுதாம். ஏனெனில் இச்சொல் பிறவினை யடிச்சுபிறந்த பேர்ச்சொல்லாகையால் அதற்கு அறிவின்காதனமென்று பொருளாமேயன்றி அறிவென்று பொருளாகாது. இரண்டாவது, “பிராம்மணம் என்பதற்கு அவர்கள் கூறிய லக்ஷணம்

வெகுவிரந்தையாக விருக்கிறது மந்திரங்கள் வின் வினியோகத்தைக் காட்டவந்த வேதபகங்களுக்குப் “பிராம்மண”மென்று பேராவிருக்க வேதப்பாட்டுகளின் கருத்துகளை விளங்கும்படி செய்யப்பட்ட பற்பல யாக்கியானங்களும், உபதேசங்களும், கவிகளும், கற்பனைகளும், பிராம்மண மென்று அதிலுறைத்ததற்கு வருகிற பத்திரிகையிலாவர்கள் பிரமாண முறைப்பார்களை நான் நாமங்கள் உறுதியாய் நம்புகிறோம். மூன்றாவது; நவீனமாக சிலப்பிரபந்தங்கள் செய்யப்பட்டு பிராம்மணங்களுடன் சேர்க்கப்பட்டதென்றும் அந்தப் பிரபந்தங்களுக்கு உபநிஷதங்களென்றும் ஆரண்ணிய தங்களென்றும், பேர்எனவும் அவர்களுரைத்திருக்கிறார்கள். இவ்விரண்டு “பதங்களும்” வடமேழியென்றே கொள்ளவேண்டியதோ? இவை நவீனமாய் வந்தவை யென்பதற்குப் பிரமாணமென்ன? நான்காவது; “வேதங்கள்மூலமுமாத்திரமுண்டென்று பூர்வீக சாஸ்திரங்கள் பெரும்பாலும் சொல்லுகின்றன” என்று அவர்களுரைக்கின்றனர். - ஓரிடத்தில் தவிர வேதமென்கிற சப்தத்தைக் கண்டு அதிலே பொருளை யறியாமல் இவ்வாறு சித்தாநுச்செய்யப்படுவதை யோசிக்கையில் இதற்குப் பகுமானமில்லாமல் போகவில்லை - நாலுருடராய் ஒருயானையைத்தொட்டுப் பார்த்து அருகிலிருந்த மற்றொருவனை இதைன்னென்றுகேட்க அவன் அதுயானையென்று உடையுரைத்த மாத்திரத்தில் அவர்கள் திருதியடைந்து யானையுரப்போ விருக்குமென்று அதின் காலேத்தழுவினவனும், உலக்கையோலிருக்குமென்று தும்பியைத்தடவினவனும், துடைப்பம்போலிருக்குமென்று வாலேத்தொட்டவனும், முறம்போலிருக்குமென்று காதைப்பிடித்தவனும், திருப்தியடைந்து சித்தாந்தம் செய்துகொண்டபோய் வட்டார்கள். ஐந்தாவது; ருக்குவேத மென்தற்குமாத்திரம் வேதமென்கிறபேர் தருகென்று நம்மசினேகிதர், ஸர்ட்டிபிகேட்டு கெடுத்ததற்காக அவர்களுக்கு நாங்களுண்மையாவந்தனம் செய்யவேண்டியதல்லவா? ருவது; இவ்வேதங்களுக்குள் முற்காலத்திருந்தது இன்னதென்றும், பிறகுவந்தது இன்னதென்றும், சொல்லத்தகுந்த நமதுசினேகிதரோ கிறிஸ்துவின் அனுக்கிரகத்தால் அகாலத்தில் வந்து மஸ்விதா செய்தவர்போலும்-ஏழாவது; அவர்கள் ஒத்துக்கொண்டதிவேதமாகிய ருக்குவேதம் பிறந்த திதி

நஷ்டத்திர யோககரணங்களைக் குறித்து அ
ர்கள் ஜாதகமெழுதத் தொடங்கிய தற்கு
காரணமென்னவென்று விசாரிப்போமாகி
அந்த சஞ்சிகையில் இன்னும்சில வரிகளை
படிக்கத்தானும் விளங்கும். உலகத்தில் ஒரு
ன்மீது குகைகளையும் தோஷங்களையும் ஆ
ராபிக்கும்போது அவற்றை நிவர்த்தித்துக்
கள்ள சக்தியில்லாதவன் அயலாரிடத்தி
யுமையு முக்குன்றனவென்று ஆரோபிப்
தினால் திருப்தியடைவது உலகத்தில் சா
ரண ஜனங்களின் இயல்புக்கு சகஜமாக
ிருக்கின்றது. கிரிஸ்துவர் வேதம் போன
தத்திற் பிறந்ததென்று அவர்களே ஒப்பு
கொண்டு மோசம்போய் விட்டபடியால்
யுதமாற்றி அவர்கள் வேதத்துக்கு மகிமை
யைக்கற்பிக்கவழியின்றி நமதுவேதம் அதற்
ப் பின்பட்டதென்று உரைப்பதினால் அ
ர்களுக் கொருகிருப்தி யுண்டாகுமெனில்
தைத் தடுக்க வெங்கட்கு மனமில்லை. ஆக
யும் எந்த பஞ்சாங்கத்தைக்கொண்டு இந்த
தகம் குணத்தார்களோ அதை யெங்கள்தி
ப்தியர்த்தம் சொல்லுவார்களென்று நம்பு
கோம். யூரோபுதேசத்திலே சிலநூற்றாண்
ட்கு முந்திய சரித்திரங்களெல்லாம் அந்
ந்த நாடுகளில் வழங்கிவந்த குடும்பப்பா
களில் இஷ்டமில்லாத சிலதைக் கழித்து
ட்டி மற்றதை சேகரித்து எழுதினவைய
லவா? இந்த நிச்சயமான ஆதாரத்தைக்
கொண்டேயல்லவா உலகமுண்டாகி-௪000
ருஷமாயிற்றென்று சிலரும்-௬000வருஷ
மாயிற்றென்று சிலரும் இன்னம் பலர் பல
தமாகவும் சித்தார்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.
இந்தமுழுத்தா லளந்தல்லவா நமது வேதத்தி
கு ஜாதகரண நாமகரணங்கள் செய்யத்து
னிகிரார்கள். இதைப்போலதிருப்தியானமா
க்கம் ஒன்றும் இல்லை! இல்லை! இல்லை! முக்
தியமாகவந்தளிஷ்டம்அப்படியிருக்கிறபடி
யில்அவ்வாறு சித்தார்த்தஞ் செய்தோமென்
ர்களாகில் அவர்களுடன்நாங்கள் வாதுக்
ரவில்லை. எட்டாவது; நவீனமாய் நடந்த
சிலகதைக ளெல்லாம் வேதத்தில் வருகிறப
டியால் அந்தபாதங்கள் நவீனமாய் உண்டா
ிருக்கவேண்டுமென்று நம்மசினேகிதர் ஊ
கிகிரார்கள். இந்த விதியைக்கொண்டே
அவர்கள் வேதத்தையளந்தால் அது நிலைநிற்
மாட்டாதென்று அறியாமல் இவர்கள்சொ
ல்லுவதைக் கெவனாக்கில் ஒற்றைக்கண்ண
ன்பார்த்து குருடன் நகைப்பது போ
யும்—ஆகிலும் இவ்விதத்தில் மாத்திரமே

இருவருக்கும் ஒருமைப்பாடிருப்பதன்றி அ
தற்குறைக்கும் சமாதானத்திலும் சாஜாத்
யமிருக்கிறதென்று நாங்களெச்சரிக்கிறோம்;
அதென்னவெனில் வேதங்கள் நடந்ததைச்
சொல்லுவது மன்றி இனி நடப்பதையும்
சொல்லுமென்பதேயாம். ஜயிமுனி ஒருபி
ரகரணத்தி லுரைத்ததை ஸாமானிய விதி
யாகக்கொண்ட நம்மசினேகிதருடைய புத்
தித்திரத்தைக்கண்டு உண்மையாகவே நாங்
கள்களிக்கின்றோம். முடிவில் நாங்கள் கே
ட்ட கேள்விகளுக்கு இவர்கள் பதிலுரை
ப்பார்களாகில் எங்களுடைய தாழ்மையும்
இவர்களுடைய மேன்மையும் தானாய்விள
ங்குமென கூறுகின்றோம்.

இங்ஙனம்,
தங்கள் விதேயர்கள்
தொழுதார்.

ச த் தி ய தீ ப ம்.

“சதுர்வேதத்தைப்பற்றிச் சொல்லியது.”

“சதுர்வேதம் என்று சொல்லிய நான்கு
பிரபந்தங்கள் உண்டு. அவையெவையெனி
ல், க - இருக்குவேதம். ௨ - யஜுர்வேதம்.
௩ - சாமவேதம். ௪ - அதர்வணவேதம்என்ப
வைகளே. வேதம்என்கிற மொழிக்கு அறி
வு என்றர்த்தம். ஒவ்வொரு வேதமும் மந்தி
ரம் என்றும், பிராமணம் என்றும் இரண்டு
பிரிவாக வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தேவர்
களைத் துதிக்கிற பாட்டுகளுக்கு மந்திரம்எ
ன்றும், அந்தப் பாட்டுகளைத் திரட்டின சங்
கிரகத்திற்குச் சங்கிதையென்றும் பெயர்.
வேதப்பாட்டுகளின் கருத்து விளங்கும்படி
பற்பல வியாக்கியானங்களும், உபதேசங்
களும், கதைகளும், சற்பனைகளும் செய்ய
ப்பட்டன. அவைகளைத் திரட்டின சங்கிர
கம் பிராமணம் எண்ணப்படும். வேதத்தின்
அர்த்தத்தையும் யாகம்முதலிய சடங்குகளை
ச் செய்யும் வகையையும் பிராமணர் அறி
வதற்கு உதவியாக அந்தச்சங்கிரகம் செய்
யப்பட்டிருக்கிற படியால், அதற்குப் பிரா
மணம் என்றுபெயர். பிராமணங்களைப் பா
ர்க்கிலும் வேதத்திலுள்ள பாட்டுகள் அதிக
பூர்வீசமுள்ளவை. பிராமணங்கள் செய்ய
ப்பட்டதின் பின்பும், உலகமுண்டான வ
கையையும், ஆத்துமாவின் தன்மையையும்,
முத்தியையும் குறித்துப் போதகம்பண்ணு
ம்படியாகச் சில பிரபந்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

ட்டுப் பிராமணங்களின் கடைசியில் வேதத்தோடே சேர்க்கப்பட்டன. அந்தப் பிரபந்தங்களுக்கு உபநிஷதங்கள் என்றும் ஆரணியதங்கள் என்றும் பெயர்.

வேதங்கள் மூன்றுமாதிரம் உண்டென்று பூர்வீக சாஸ்திரங்கள் பெரும்பாலும் சொல்லுகின்றன. யாகஞ்செய்யும்பொழுது நடந்திருக்கும் தப்பிதங்களை நிவர்த்தியாகும் மந்திரங்களும், சத்துருக்களைச் செய்து மேற்கொள்ளத்தக்க மந்திரங்களும், நல்ல அதிஷ்டம் கிடைக்கும்படி செய்யும் மந்திரங்களும் ஆகிய இவைகளே அதர்வணத்தில் அடங்கியிருக்கிறபடியால் ஆதியில் அதற்கு வேதமென்ற பெயரில்லை.

இருக்கு, யஜுர், சாமம், என்கிற மூன்று வேதங்களில் இருக்குவேதம் அதிகபூர்வீகமானது. மற்ற இரண்டு வேதங்களுக்கும் இருக்குவேதம் மூலமாகையால் உள்ளபடி வேதம் என்கிறபெயர் அதற்கே தரும் இருக்குவேதத்திலுள்ள பாட்டுகளை யாகமுதலிய பலிகளைச் செய்வதற்கேற்ற ஒழுங்காய்ச்சேர்த்ததில், அதற்கு யஜுர்வேதம் (அல்லது யாகவேதம்) என்று பெயரிட்டார்கள். அந்த யஜுர்வேதத்திலுள்ளவைகளில் இருக்கு வேதத்திலிருந்து எடுத்தவைகள் பாட்டாயும், எடுத்திராதவைகள் வாசகமாயிருக்கின்றன. சில சமயங்களில் வேதப்பாட்டுகளைப் பாடவேண்டியதாயிருந்ததினால் அந்தப்பாட்டுகளைப் பாடுகிறதற்கேற்ற வகையாய்ச் சேர்த்து இராகங்களையும், இராகத்திற்குரிய சட்டங்களையும் ஏற்படுத்தினதில், அதற்குச் சாமவேதமென்று பெயரிட்டார்கள். சாமம் என்றால், ஆறுதல்செய்தல் என்ற்த்தமாம். யஜுர்வேதம், சாமவேதம் இவ்விரண்டிற்கும் மேற்சொல்லிய நோக்கத்துக்கு இசைந்தவைகளாய்ச் செய்யப்பட்டிருக்க, இருக்குவேதமானது பூர்வீகப்பாட்டுச் சங்கிரகமேயல்லாமல் வேறல்ல. இருக்கு என்பதற்கு ஸ்துதி என்ற்த்தம். இன்னின்ன தேவர்களுக்கு இன்னின்ன பாடல்கள் என்பதனையும், அந்தந்தப் பாடல்களை யியற்றின ரிஷிகள் இன்னின்னொன்பதையும், இருக்குவேதத்தில் காட்டிருக்கிறதேயல்லாமல் அதிலுள்ளபாடல்கள் இன்னவகையான சடங்குகளுக்கேற்றவைகளென்றும், இன்னவகையாய் அவைகளைப் பாடவேண்டியதென்றும் அதிலே விவரித்திருக்கவில்லை. இருக்குவேதப் பா

ட்டுக்குச் சூக்தம் என்றுபெயர். சூக்தத்துக்கு நன்மொழி என்று அர்த்தம். இருக்குவேதமில்லாமல் யஜுர்வேதமும், சாமவேதமும், உண்டாயிருக்கமாட்டாது. ஆதலால்சாமயண ஆசாரிஎன்கிற வித்துவான் சொல்வபடி யஜுர்சாமவேதங்களைச் சுவரில் வைத்தப்பட்டபடங்களென்றும், இருக்குவேதத்தையோ அந்தப்பட்டங்களெழுதப்பட்டவொன்றும் செல்லலாம்.

இருக்குவேதப் பாட்டுகள் இத்தேசத்து நூல்கள் யாவிலும் அதிக பூர்வீகமானதால், பூர்வகாலத்திலே இத்தேசத்தில்வாழ்ந்த மாயிருந்த இந்துக்களுடைய மதக்கொள்கையும், அவர்களுக்குள்ளே வழங்கின முக்கங்களும் எப்படிப்பட்டவைகள் என்று அறியவேண்டுமானால் இருக்குவேதப்பாட்டுகளை ஆராய்ந்துபார்க்கவேண்டும். இருக்குவேதமே அதிக பூர்வீகமானதென்பதில் கண்டிருக்கிற பாஷைகளையெல்லாம், மற்றும் அநேக முகாந்தரங்களினாலும், அறியலாம். அதிலுள்ள பாடல்கள் இவ்வருஷத்தில் இயற்றப்பட்டவைகளென்றிட்டுடைய அறிய ஏதுவில்லாவிட்டாலும்கூட சாஸ்திரிகள் பல முகாந்தரங்களால் காலகுறிப்புக்களையுங் கொண்டு, கிறிஸ்துபிறக்குமுன் ஆயிரத்து இருநூறு வருஷத்துக்கும் எண்ணூறு வருஷத்துக்கும் இடையில் அவைகள் இயற்றப்பட்டிருக்குமென்று நிதானித்திருக்கிறார்கள். யூரோப்பிலுள்ள கிரேக்கர், ரோமர் எழுதின நூல்கள் இருக்குவேதத்துக்குச் சரியான பூர்வீகமுள்ளவைகளல்ல. உலகத்தில் உண்டாயிருக்கிற நூல்களில் கிறிஸ்துவேதத்தில் அடங்கியபழைய ஏற்பாடுமாதிரமே இருக்குவேதத்தைப்பார்க்கிலும் பூர்வீகமுள்ளது. பழைய ஏற்பாட்டிலுள்ள மோசேயின் ஆகமங்க கிறிஸ்து பிறக்கிறதற்கு ஆயிரத்து நூறு வருஷத்துக்குமுன்னே எழுதப்பட்டது. தாவீது இராசாஸுத்திர சங்கீதங்களும் கிறிஸ்து பிறக்கிறதற்கு ஆயிரம் வருஷத்துக்குமுன் இயற்றப்பட்டது. கிறிஸ்து பிறக்கிறதற்கு எண்ணூறு வருஷங்களுக்குமுன்னே இருக்குவேதப் பாடல்கள் இயற்றியிருக்குமென்றாலும் அதைச்சேர்பிராமணங்களை அப்போது துவக்கியிருக்குமேயல்லாமல் முடித்திராது. உபநிஷதங்கள் பிராமணங்களுக்கும் பிந்தினவை. வைகாளிற் சில கிறிஸ்து பிறக்கிறதற்கு

ரனே செய்யப்பட்டிராதென்று பலகுறிப்பினாலே தோன்றுகிறது.

வேதம் ஆதியும் அந்தமுயில்லாமல் அந்நியாயிருக்கிறதென்று இந்துமதஸ்தர்சொல்லிவந்தார்கள். முற்காலத்திலுள்ள புத்தமலித்துவான்களில் சிலர் இதை ஆட்சேபித்து மனிதருடைய பெயர்கள் வேதத்திலிருக்கிறதினால் மனிதர் உண்டானதற்குப்பிற்பு வேதமுண்டானதேயல்லாமல் அது அருதியல்லவென்றும் தர்க்கித்தார்கள். அதற்கு ஐயமினிமுனி என்றொருவன் மனிதர்களைக் குறிக்கிறதேபோல வேதத்தில் காணப்படுகிற பதங்கள் அந்த அர்த்தமாத்நிர்வகாளன்னாமல் வேதேஅர்த்தமும் கொள்ளுமென்றான். ஐயமினிமுனி சொன்னது விடப்போக்கே யல்லாமல் சரியான உத்தரவல்ல. ஏனென்றால் இருக்குவேதத்திலுள்ள பாடல்களைச் சோதித்துப் பார்க்கும்போது மனிதருடைய பேர்களைக்குறிக்கும் பதங்கள் அந்தப் பாடல்களில் காணப்படுகிறது. யல்லாமல் பற்பலதேசங்களையும், பட்டணங்களையும், நதிகளையும், மிருகங்களையும், பூண்டுகளையும், பற்பல இராசாக்களையும், அந்த இராசாக்களுக்குள் நடந்துவந்த கொளவனை கொடுப்பனை முதலியவற்றையும், அவர்களுடைய யுத்தங்களையும், தானதர்மங்களையும், அந்தக்காலத்து ஜனங்களுள் நடந்துவந்த பற்பலவர்த்தமானங்களையும் குறிக்கும் பதங்களும் அந்தப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. இதுவுமல்லாமல், சில பாடல்களைப் புதுப்பாடல்களென்றும், வேறு சிலபாடல்களைப் பழைய பாடல்களென்றும் வேதத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறார்கள். திருஷ்டாந்தமாக, இருக்குவேதத்திலுள்ள முதலாம் மண்டலம் இருபத்தேழாம் சூக்தத்தில் “அக்கினியே எங்கள் புதியபாடல்களைத்தேவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்து” என்றும், மூன்றாம் மண்டலத்திலுள்ள மூப்பதிரண்டாம் பாடலில் “பூர்வீகமானவைகளும், மத்தியகாலமானவைகளும், நூதனமானவைகளும்மாகிய ஸ்தோத்திரப்பாடல்களினாலே இந்திரன் மகிமையடைந்தான்” என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. ஆதலால் வேதத்துக்குத் துஷ்கமும் முடிவுமுண்டென்றும் அதிலுள்ள பாடல்கள் கிரமம் கிரமமாக இயற்றப்பட்டதேயன்றி அதுஅருதியல்லவென்றும் நிச்சயமாய் அறியலாம்.”

(இன்னும் வரும்.)

பழமொழிகள்.

எண்ணெழுத்திகழேல்.

எடுத்தாளாதபொருளுதவாது.

எடுப்பதுபிச்சை ஏறுவதுபல்லக்கு.

எல்லாமறிந்தவனுக்கொன்றுந்தெரியாது.

சந்தோஷம் !!!

பாபுஸத்தியேந்திரநாத டாக்டர்-ஸி-ஸ-இங்கிலண்டிலிருந்து கலகத்தாவுக்கு மீண்டார். இந்நாட்டைவிட்டிருந்த இரண்டரை வருஷத்துக்குப்பின் அவர் கேஷுமமாய் மீண்டதற்கு நாம் களிப்புற்றோம். அவர் புத்திவிவேகத்தாலும், சிரத்தையினாலும், செளிவுற்றதீரியத்தினாலும் இதுவரையில் ஹிந்துக்கள் ஸிவில் ஸர்வீஸில் பிரவேசிப்பதற்குண்டாயிருந்த தடையைநீக்கி, இத்தேசத்துக்கே ஒரு பெருமையை சம்பாதித்தபடியால், தேசத்தாரினவரும் அவருக்கு குடன்பட்டிருக்கவேண்டியிருக்கிறது. இவ்விதமாக இந்தியாவுக்கு அவர்செய்த பரமோபகாரத்தைக் குறித்து ஆகேஷிப்பவரர், கலகத்தாலிலுள்ள ஹிந்துக்களில் ஒருவராவதில்லையென்று நாங்கள் நம்புகிறோம். முதல் நேடிவ் ஸிவில் ஸர்வீஸெண்டாக, அவர் பிரவேசிப்பதே ராஜாங்கவிஷயத்தில் ஹிந்துக்கள் அடையவேண்டிய விருத்திக்கு ஒருசகமாகக் கொள்ளவேண்டும். இனி இந்தப்பாபுலினுடைய சரிதை அவருடைய ஆரம்பத்தைப்போலவே பிரயோஜனகாரியாக விருக்குமென்றும், நமதுதேசத்து ஸிவில் ஸர்வீஸுக்கு அவர் ஒரு ஆபரணமாகவும், துணைத்தனத்தாருடைய நம்பிக்கைக்கும், குடித்தனத்தாருடைய அன்புக்கும் சகலவிதத்திலும் பாத்திரராகவும் ஆவாரென்றும், நாங்கள் உறுதியாய் நம்புகிறோம். அந்தப்பாபு அடைந்த சிறப்புக்காக அவரைக் கொண்டாடும் நிமித்தம் அவரை பஹிரங்கமாய் வரவழைத்து ஆதரிக்கவேண்டுமென நம்மவருக்கெல்லாம் எச்சரிக்கிறோம். இந்நிமித்தமாகவே பிரிடிஷ் இண்டியன் அஸ்ஸோசியேஷனார் ஒருசபை கூட்டப்போகிறதாகக் கேட்டு நாங்கள் சந்தோஷமடைந்தோம்.

இந்தியதீர்ப்பணம்.

காற்றுமழை.

சென்ற அக்டோபர்மாதம் - நவம்பர் - இர

வு மசலீபந்தரிலும், அதைச்சுற்றிய நாடுகளிலுமுள்ள ஜனங்கள் அபரிமிதமாக பெய்த மழையைக்கண்டு அதைப்பொன்மாரி என மதித்தது மன்முலந்து ஆரந்தித்து கண்டயில்ச்சென்றனர். பிறகு நாம் இதுவரைக்கேட்டறியாத வலுமையோடு காற்று மோத ஆகாசத்தினின்றும் இடையந்திரமின்றிமாரி பொழிய அருகிலுள்ள கடல்பொங்கி வழிய, இடையில் பன்னிரண்டு காதமுள்ள கிருஷ்ணையும் கோதாவரியும் கலந்து பெருக, கடலிற்கும், கரைக்கும் பேதமின்றி கண்ணிற்கெட்டியவனா எங்குஞ் செல்ப்பிரளயமாக தோன்றித்து. இதுனால் நேரிட்ட உயிர் சேதமும், சொத்து நஷ்டமும் இவ்வளவென்று விரித்துறைக்க மனமும் பொறுக்கவில்லை, நாவுமெழும்பவில்லை. கையும் நகரவில்லை. இரவில் படுத்தவர்களில் மறுபடி கண்விழியாமலே வீடிடிந்து, மாண்டவர் பலர், விழித்தவர்களில் சற்றாவது யோசிக்க அவகாசமின்றி வெள்ளத்திற்கிளையானவர் பலர்; சற்று அவகாசத்தைப் பெற்றவர்களில்தான் தனதென்பது நினைவிற்கு வாராமல் இதுவரைக் கண்டு கேட்டு முளபயங்களெல்லாம் அதிசயித்த அந்தபயங்கரமான சன்னிவேசத்தைக் கண்டு கல்லாதி மாண்டவர் பலர். கணவரைத்தழிவினவர்த் தழிவினபடியேயும், குழந்தைகளை அணைத்தவர் அணைத்தபடியேயும், விழித்தவர் விழித்தபடியேயும், படுத்தவர் படுத்தபடியேயும், பயமும், கோறிக்கையும் தெரியாமல் மிமிஷ்நேரத்தில் ௧0,000 ஜனங்களுக்கு மேலேயே இவ்வுலகத்தைவிட்டு ஒழிந்தார்களெனில், கர்ணகரோமான இதரஷ்டங்களை வர்ணித்தல் எங்கள்மானிட இயல்புக்கும் பொருந்தாது; இதைக்கேட்கும் சாதுக்களுக்கும் சகிக்காது. போனவர் புண்ணியசாலியென்று கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. ஏனெனில் மீந்தவர் பிறகு ஐந்து நாள்வரையில் திக்குந்திசையும் தெரியாமல் தாங்கள் சுவங்களென்றும், பிரானிகளென்றும் தோன்றாமல் நின்றவரின்றபடியும், இருந்தவர் இருந்தபடியும் விக்கிரங்கள் போல மதியற்று பசிதாகத் தெரியாமல் தங்களைச் சூழ்ந்த பிணக்காடை நீக்கவுந்தோன்றாமல் உருமாறிக் கிடந்தனர். பிறகு அவர்களில் கைறியுத்திற் சிறந்த சிலர் கண்விழித்துக் கடவுளினுக் கிணையைக் கடப்பதரிதென்றெண்ணி வந்ததற்கு விசனப்பட்டால் மீந்தவர் மாண்டுபோவார் என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு அப்பிணங்களை அப்புறப்ப

டுத்த முயன்றால் உதவுவோர் ஒருவரில்லை மீந்தவர் தேற்றறவளிக்க உணவுதானில்லையெனிலும், குடிக்க உதவும் நீருமில்லை. பிறகு சிலகிணர்களில் நிரைந்திருந்த கடலீரான இரைத்துவிட்டுக் கொஞ்சம் நல்லீர்ப்புகட்டினார்கள். வீடுக ளொழிந்தாலுமாய்களின் நிழலாவதிருந்தால் பெரிதல்ல. உண்ண உணவுமின்றி, உடுக்கத்துணியுமின்றி இருக்கவிடமு மின்றி, பெற்றோர் பிறந்தோரு மற்று இன்னிலைமையி லிருந்து அளவற்றப் பிரானிகள் துன்பமடைவதற்க்காரணமின்னதென்று சொல்ல நம்மால் முடியாவிடினும் ஞானசுவரூபியாகிய கடலுக்கு வெளிச்சம்.

உலகத்தில் ஒருவரைப் பறிகொடுத்தவெருகாலம் துடித்துவதைத்திருப்பது எவ்வோற்கும் தெரியும். ஒருகூடும்பத்தில் படுத்திடுந்து பலவொழிந்தால் வருந் துன்பத்தையும் துக்கத்தையும் நேராய்ப்பார்த்து பவிப்பவர் சிலரேயெனிலும் அதைக்கேட்டவற்றெல்லாம் மனம்பதைத்து உருகுந்ன்பதில் சந்தேகமோ? எக்காலத்தில் ஆரமாயிரமாய் நமதுடன்பிறப்புகள் மாண்டார்களெனில் நமக்கு வினையவேண்டிய துன்பத்திற்குக் கங்குகளாயுண்டோ? மனிதனிடைய சுவபாவத்தைப் பரிசுதிக்க இதைவிட நல்லசமயம் வேறென்றும் வாய்க்காத நஷத்தாவது மனதில் ஈரமுள்ளவர் தங்குசக்திக்கியைந்த வரையில் பொருளளித்துக் கெட்டுப்போன வர்களுக்கு குதவுவார்களென்பதில்சந்தேகமில்லை. இச்சமையத்தில்வருவாத கல்மன முடையவர்களுக்குக் கடவுள்தானுதவுவாரோ? மதத்திலும் ஜாதியிலும் தேசத்திலும்வேஷத்திலும்நம்மிலும் வேறுபாடாத நமதுதேசத்தின் மக்களாகிய நம்மசேதர்களில் பலவாயிரம்பேர் அகைகொடிப்பொழுதில் மாண்டு, மீந்தவர் பரதவித்தருக்கும் இச்சமயத்தில் அவர்களுக்கு உதவுசெய்யவேண்டியது அவர்களுடைய உடன்பிறப்புகளாகிய நமக்கு நீங்கலாக்கடையாக விருக்கையில் நம்மவெல்லாம் எடுமைமாட்டு முதுகில் மழைபெய்தாற்போல், முற்றும் மனமிரங்காது திரிந்துகொண்டிருக்கையில், இன்னகரிலுள்ள இங்கிலிஷ் பிரபுக்களில் பலர் கடந்த நவம்பர் மீ ௧௯௨ - செவ்வர்னர் தோட்டத்தில் ஒருசகைசேர்ந்து துன்பமுற்றவர்களுக்கு உதயதேசமும் உதவிசெய்யத்தகுந்த மார்க்கங்களை யோசிக்கத் தொடங்கினார்கள். அச்சமயத்தில் எங்களில் சிலரவ்விடஞ் சென்றிரு

காம். அப்போது எங்கள்மனதை துக்க
ஒருபங்கும், வெட்கமொருபங்கும், கிரு
க்கியதை யொருபங்கும், நினைத்துக் கொ
டிருந்தன. துக்கத்துக்குக் காரணம் இ
னதென்று மேலேயே உகாத்தோமாதலா
இனியதை விரிக்கவேண்டிய தில்லை.
வெட்கமென வருத்தித்தென்றாலோ, நம்ம
ர் விஷயத்தில் உதவவேண்டிய கடைமை
ந்தாயிருக்க, அயலார் ஆரம்பித்ததை ஆ
மாதிக்கவாவது நம்மவரில் சிலராவது வா
மையைக்கண்டு எங்களைஞ்சா னுடம்பு
ஒருசாணுக்குக் குன்றித்து; நமதுதேசத்துக்
ம் நமக்குமுள்ள சம்மந்தத்தை தத்தவமா
நின்று அதையெப்போதும் ஆசரிக்க மன
மடைய மஹானுபாவரும், உண்மையான
தசாபிமானியுமாகிய, லக்ஷியிரசு செட்டி
ர் அன்று அவ்விடம் தயைசெய்து, விஷ
கவரவத்தை யோசித்து தமது சக்தியையும்
யி 100 ரூபாய் வீராணமாக கொடாமலி
ந்திருப்பாராகில் நாங்கள் உண்மையாக
வ மனம்வெறுத்து மடியவேண்டி யிருக்கு
அந்தமஹி புருஷனுடைய மார்க்கத்தி
சென்று உதவிசெய்ய இன்னம் சிலரிருந்
ம் நமது தேசத்துக்கு யாதொருகுறையுமி
தல்லவா? தாமாய் உதவிக்கொள்ளாத ந
க்கு அயலாருதவியில்லை யென்று குறைப்
பிவதிலும் உண்மையான தர்மத்தில் எப்
பாதும் மனமுடைய இங்கிலீஷாரின் மே
மையைக்கண்டு பொருமைப்படுவதிலும்,
பனென்ன? உண்மையாய் பேதலில்லா
அற்ப மதவிஷயங்களில் பிரமாதமான
பதத்தைக் கற்பித்துக்கொண்டு ஒருவரை
பாருவர் பகைத்து வீணுக்குப் பொருள்
தாலேக்க முன்னிற்கும் நமக்கு வாஸ்தவ
ன தர்மவிஷயத்தில் சிரத்தையில்லாமற்
பாயிற்றல்லவா? முன்கை நீண்டால்மு
ங்கை நீளுமென்னும் பழமொழிக்கு ம
தருக்குள் மாத்திரந்தான் பிரவிருத்தியெ
று கொள்ளவேண்டாம் நமது செயலுக்
த்தக்கபடிக் கடவுள் கூலியளிப்பாரென்
து நிச்சயம். நமது ஸ்வரூபத்தையறிந்து
காண்டு அதற்குத்தக்கபடி நடத்துவோமா
ல் அதற்குத்தக்க பயனைக் கடவுள்ளிப்பா
ன்பதில் சந்தேகமில்லை. அந்தசக்தியை
மடையுமுன் நமக்கு விசேஷமகிமை
ய யளித்தாலது குரங்கின் கையிற்கொடுத்
ததிகையப் போலாகுமென்று யோசித்துத்
ன் நம்மை யின்னிலமையில் கடவுள்
வத்திருக்கிறார்போலும் நமது கடமையை

மறந்து நாமுதவாமல் நின்றபோதிலும் கா
மமறிந்து உதவிசெய்யவந்த இங்கிலீஷுப்
பிரபுக்களிடத்தில் எங்களுக்கு ஆந்தரியமா
ன விசுவாசமும் கிருதச்சியதையும் ஜனித்
தது; தெரியாதவிஷயங்களைத் தெரிந்தவரிட
த்தில் கற்றுக்கொள்ளுவதில், சிறுமையுமி
ல்லை பெருமையுமுண்டு. ஆகையால் பொ
து நன்மையை யோசித்து மதவைஷம்மியத்
தை விட்டொழித்து உண்மையான தர்மத்
தை ஆசரிக்க நாம்கற்றுக்கொள்ள வேண்டி
யதுமன்றி பிறகிருதவிஷயத்தில் அனாவயிற்
று சோற்றுக்குள்ளவரும் ஒருபடி அரிசியா
வது வஞ்சனையின்றிக் கொடுப்பார்க ளென்
று நாங்கள் உறுதியாய்நம்பி வினையுமாய்க்
கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

ருக் கு வே த வி ள ம் ப ர ம்.

நம்முடைய வேதங்கள் நான்தோறும்
மலினமாகிக்கொண்டு வருவதை அறியாத
வர்கள் ஒருவருமில்லையல்லவா? ஆதியோ
டந்தமாக எந்த வேதத்தினுடைய மூலமா
வது கிடைப்பது அரிதெனில், பாஷியங்
களோடு வேதங்கள் கிடைக்குமா வென்ப
தை விசாரிக்க வேண்டியதில்லையே ஆகை
யால், ஒருநாளும் நம்முடைய வேதங்களு
க்கும் பாஷியங்களுக்கும் லயமில்லாம வி
ருக்கும்பொருட்டுத், தகுந்த பண்டிதாளு
டைய சகாயத்தைக் கொண்டு, அவற்றை
நாளாகியில் பிழையற அச்சிட்டு முடிக்க
நிச்சயத்திருக்கிறோம்.

புத்தகம் முழுமையும் அச்சிட்டு மு
டிந்தபிறகு ஒரோதரமாய் விற்கும் பக்ஷத்தி
ல் வாங்குவோருக்கு வெகு பளுவாயிருக்
கும். அப்படி அதிகவிலை கொடுத்து வாங்
குவோரும் பெரிய புத்தகங்களைப் பார்த்த
மாத்திரத்தில் மலைத்து, சோம்பலடைந்துப
யனை யிறுக்கும்படி நேரிடும்; ஆகையால்,
வருஷம் ஒன்றுக்கு இவ்வளவு சந்தர்கொடு
ப்பவர்களுக்கு, நாங்கள் மாதந்தோறும் இ
த்தனைபக்கம் அச்சிட்டுக் கொடுக்கிறதென்
று ஏற்பாடு செய்துகொண்டால் வாங்கு
வோருக்கு பளுதோன்றும் வருப்பதுமன்
றி, மறுமாதத்திய பிரதி வருவதற்கு முன்
அந்தந்த மாதத்தியபிரதியைப் படித்தாயிரு
க்கும்; ஆகையால், பிரகிருதத்தில் ருக்கு

வேதம் முழுமையும் அச்சுக்கு சித்தமாயிருக்கிறபடியால், முதலில் அதையடியில் வருகிற ரிபந்தனைப்படிக்கு அச்சிட நிச்சயித்தோம்.

க. ருக்குவேதத்தை கிரந்த எழுத்தில் சுவரங்களுடனும், வித்தியாரணிய பாஷியத்துடனும், நல்ல கடிதாசியில் அழகாய் அச்சிட்டு மாதம் ஒன்றுக்குத் தத்துவபோதியைப்போன்ற நூற்பத்தெட்டு பக்கங்கள் வீதம் சந்தாதாரர்களுக்குக் கொடுத்துவருவோம்.

உ. இதை வாங்க விரும்புவோர் வருஷம் ஒன்றுக்குப் பிரதியொன்றுக்கு மூன்று ரூபாய்வீதம் முன்பணமாகச் சந்தாசெலுத்தவேண்டியது.

ங. சென்னைப்பட்டணத்துக்கு வெளியிலிருப்பவர்கள் மேற்கண்டபடி சந்தாகொடுப்பதுந்தவிர தபால் கூலிக்காக வருஷம் ஒன்றுக்குப் பன்னிரண்டு அணுகொடுக்க வேண்டியது.

ச. ஐந்து பிரதிகள் ஒருமிக்க வாங்கும் சந்தா தாரருக்கு நான்கு பிரதிகளின் விலைக்கு ஐந்து பிரதிகள் கொடுக்கப்படும்.

டு. இதற்கு டிசம்பர் மீ முதல் தேதி முதல் நவம்பர் கூயவ வரையில் வருஷமாய்க் கொள்ளவேண்டும்.

சு. முதல் பிரதி நாளது டிசம்பர் மீ முதல் தேதியில் அனுப்பப் படுமாயைவால் கையொப்பம் செய்யவிரும்ப முள்ளவர்கள் வருகிற நவம்பர்மாதம் கடுவக்குள்ளாக அவரவருடைய சந்தாவைத் தபால்கூலியுடன் சேர்த்துச் செலுத்தவேண்டியது.

எ. அதற்குப்பிறகு கையொப்பம்செய்வோருக்கு முன்மாதங்களின் பிரதிகளிருந்தால் மாத்திரம் கிடைக்குமேதவிர முன்பாகங்களையும் சேர்த்துக்கொடுக்க நாங்கள் உடன்படமாட்டோம்.

இதற்காக ஒரு பெசா அளவும் நாங்கள் லாபம் வைத்துக்கொள்ளாமல் வெகு நயமாய் விற்கிறோமென்பது அவர்களுக்குத் தானாய் விளங்கும்.

விளம்பரம்.

இந்தமாதம் முதற்கொண்டு வித்தியாரண்ணிய பாஷியசகிதமாய் ருக்குவேதத்தை அச்சிட்டுக்கொடுக்க நிச்சயித்திருப்பதாய்க் கடந்த இரண்டு பத்திரிகைகளில் கூறியிருந்தோமல்லவா. சாதாரணபுஸ்தகங்களைப் பி

றருதவியின்றியே அச்சிட்டு முடிக்க நாங்கள் நிச்சயித்திருந்த போதிலும் சுமார் ரூ000 - அல்லது - ரூ000 - ரூபாயில்லாமல் அச்சிட்டு முடியமாட்டாத ருக்குவேதத்தைப்போன்ற பாரியான புஸ்தகங்கள் விவரத்தில் நமமவர் சகாயத்தை அபேக்ஷித்தே இതിல்பாதிக்கு வெளியில் சகாயம் கிடைத்தால் மற்றபாதினைய நாங்கள் மேற்போய்க்கொள்ள நிச்சயித்திருந்தும், நம்மவர்களாயம் செய்யாமற் போனார்கள். இருதிறம்பது புஸ்தகத்துக்குக் குறையாமல் வையொப்பக்காரர் கிடைத்தால் அச்சிட நாங்கள் நிச்சயித்திருக்கையில், இதுவரையிலும் முப்பது பிரதிகளுக்குக் கையொப்பம் செய்திருக்கிறது. ஸமஸ்கிருத புஸ்தகங்கள் சேஷமாய்ச் செலவாகாத ஹேதுவைப்பற்றியோ, அல்லது சமஸ்கிருதம் தெரிந்தவர்களுக்கு இந்தவிளம்பரம் எட்டாமையை பற்றியோ, வேறெந்த ஹேதுவைப்பற்றியோ தெரியவில்லை, இதற்கு கிராக்கிவாழ்ந்தமற்போயிற்று. ஆகிலும் இன்னம் இரண்டாமாதகாலம் காத்திருக்க நிச்சயித்திருக்கிறோம். அதற்குள் தகுந்தபடி கையொப்பம்செய்ய விரும்புஷத்தில் சமஸ்கிருதத்திலே ருக்குவேதம் அச்சிடப்படும். அப்படிக்கண்டசேவரையில் இதையாதரிப்பவர் ஒருரும் இல்லாவிடில், இதற்காக வசூலாக கையொப்பத் தொகைகளை வாப்செய்ய விட்டு, தமிழில் மூலத்தைமாத்திரம் பிரசுரம்செய்ய நிச்சயித்திருக்கிறோம். இதுவைவந்த சந்தாக்களுக்கு இதனடியில் ஒட்டவணை எழுதப்படுகிறது.

சந்தாதாரர்களுடைய அட்டவணை.

சேலம் - தி - கணபதி அய்யர்.

,, கிருஷ்ணமாசாரி.

,, சுப்பராயலுசெட்டியார்.

சத்தியமங்கலம் - ரா - நாராயணசாமி.

திருச்சிண்பள்ளி - பட்டாபிராமபிள்ளை.

,, இராஜகோபாலுநாயக்கர்.

,, சேஷையர்.

கொள்ளேகாலம் - சந்திரசேகரம்பிள்ளை.

,, தோ - அரங்கசாமிபிள்ளை.

,, துரைசாமிநாயக்கர்.

கடலூர் - முத்துசாமிபிள்ளை.

,, சை - சாசிவிசுவநாதபிள்ளை.

கலசபாக்கம் - பங்காறுநாயுடு.

,, எ - இராமசாமி அய்யர்.

தஞ்சைநகரம் - பிகைபாணிமுதலியார்.
 ,, சாமையர்.
 ,, சங்கரையர்.
 ரெவரண்டு - ஜார்ஜ் பிரயர்.
 சுப்பராயஆசாரி, பி. சி. இ.
 கோயம்புத்தூர் - கிருஷ்ணய்யர்.
 ,, கோ - ரங்காசார்லு.
 நாகப்பட்டினம் - ஆய்யாவைவர்.
 கூடலூர் - சேவைசுயர்.

சுருக்கு முதல் மூன்று லக்கங்களில்லா
 மற்போயிற்று. ஆகிலும் வெகு துவ
 கையில் இதற்குத்தனியாக ஒரு அச்
 சுக்கூடம் ஏற்படுத்த நிச்சயித்திருக்கி
 கற்படியால் அம்மூன்று லக்கங்களையு
 ம் அப்போது அச்சிட்டு பாக்கிக்குரை
 சகளுக்குக் கொடுப்போம். கடந்தமா
 தத்தில் வந்த சந்தாதார்களுக்கு அட்
 டவண்ணவருமாறு.

வி ள ம் ப ர ம் .

தத்துவ போதினிக்குக் கையொ
 ப்பம் செய்பவர்கள் அனுப்புந் தொ
 கை சேர்ந்ததைக்குறித்து உத்தரப்பி
 ரத்தி யுத்தரங்கள் வைத்துக்கொள்ள
 அனுகூலப்படவில்லை யாகையால் அந்
 தந்த மாதத்தில் வரும் கையொப்பங்
 களைக்குறித்து, மறுமாதம் தத்துவ
 போதினியில் ஒருஅட்டவணைப் பிரசு
 ரம் செய்யப்படும். முதலில் இந்தத்
 தத்துவ போதினியைத் தொடங்கு
 இதற்கு விசேஷ கிராக்கியிரா தென்
 மெண்ணி முன்னுறுப்பிரதி அச்சிட்
 டோம். பிறகு அதுபோதாமையால்
 ஐந்துறு பிரதிவீதம் அச்சிடத்தொட
 ங்கினோம். கடைசியில் அதுவும் போ
 தாமையால் இப்போது அறுநூறு
 பிரதிவீதம் அச்சிட்லெருகிறோம். இ
 தினால் பின்னிட்டுவந்த சந்தாதாரர்க்

சந்தாதாரர்களுடைய அட்டவணை.

கர்ப்பி.

மதுரை - அளகறய்யங்காற். க
 திருச்சிநாபள்ளி - அப்பாஜிராவு. க
 ,, ராமசுந்திர நாயுடு. க
 ,, மாசிலாமணியிள்ளை. க
 ,, ஆனந்தராயபிள்ளை. க
 ,, முததுசாமிபிள்ளை. க
 ,, பட்டாபிராமபிள்ளை. க
 ,, ராஜகோபாலநாயுடு. க
 ரெவரண்டு - ஏ - மேயர். க
 தஞ்சாவூர் - சுந்திரராமய்யர். க
 ,, மகாதேவையர். க
 ,, ஸ்ரீனிவாசராகவட்டாசாரியார். க
 சென்னை - ஏ - சுப்பராய முதலியார். க
 ,, இராகவ முதலியார். க
 திருவாதி - சாமாவையர். க
 கனகசபை முதலியார். க

Madras :

Printed by G. SARRAVUPPA CHETTY, at the
 Hindu Press, 13, Armenian Street.

த த் து வ போ தி னி .

சென்னப்பட்டணம் கஅசுநுஸ்ர ஜனவரிமீ எவ. [இல. கூ.

அ ட் ட வ ணை .

வி ஷ ய ங் க ள் .

	பக்கம்.		பக்கம்.
க. கடவுள்துதி.....	கஎ0	அ. பிரகிருதிசாஸ்திரம்.....	கஅந.
உ. விளம்பரம்.....	கஎக	க. அர்த்தசாஸ்திரம்.....	கஅச
ந. தத்துவபோதினி.....	கஎக	க0. லார்டுபேகன்வி யூசம்.....	கஅசு
ச. பெண்களுக்குக்கல்வி.....	கஎச	கக. சரித்திரம்.....	கஅஎ
ரு. கடோபசிஷத்து.....	கஎஅ	கஉ. நிருபம்.....	கஅஅ
க். பகவத்கீதை.....	கஅ0	கந. சத்தியதீபம்.....	கக0
எ. ஜன்மரந்தரம்.....	கஅக	கச. பழமொழிகள்.....	ககஉ.

சத்தியமே சக்தி—தத்துவமே சித்தி.

க ட வு ள் து தி .

தர்பார்ராகம்—ஆதிதாளம்.

ப ல் ல வி .

தினமே சுதினமாம் - உன்னைநினைக்கும் - தினமே சுதினமாம்.

அ னு ப ல் ல வி .

அகங்காரமமகாரம் - அனைத்தையும் விட்டொழித்து,

அற்புதமிகுமுன்றன் - அன்பையடையுகின்ற.....(தினமே.)

ச ர ண ங் க ள் .

- க. அனந்தவெளியிலுள்ள - அணுவிலற்பத்தினையும்,
அசைக்கத்திறமில்லாநான் - அருள்பிரமமேயுன்றன்,
அன்பைப்பற்றுவேனெனில் - அகண்ட ஐசுவரியமெல்லாம்,
அடையக்கூடுமென்று - அகத்திலமகிழுகின்ற.....(தினமே.)
- உ. வளியோர்தகையைக்கண்டு - வயிறுஎளியாமலே,
எளியோர்துன்பநிலையை - எந்நிலையோடொப்பிட்டு,
இறையுங்காரணமின்றி - இவ்வளவளித்தவுன்,
உருமைக்கருணைத்தன்னை - உள்ளுறத்தொழுகின்ற...(தினமே.)
- ந. அரசர்முகவியோரும் - அடைவதற்கரிதான,
சுகம்சாந்திமுதலான - சிறந்தபொருள்களெல்லாம்,
எளியோரில் எளியோனும் - எனக்குத்தந்தருள்கின்ற,
அருள்நிதியாமுன்னை - அன்பாய்தொழுகின்ற.....(தினமே.)

விளம்பரம்.

இந்தச் சென்னைத் தத்துவபோதினி யை வாங்க மனமுடையவர்கள் மயிலாப் பூரில் தத்துவபோதினி அச்சுக்கூடத்தில் வேதஸுமாரத்தின் ஏஜண்டாகிய, கா. தெய்வசிகாமணி முதலியாருக்கு எழுத்து மூலமாய்த் தெரிவித்துக்கொள்ளவேண்டியது.

இதற்குச் சந்தாவிவரம்.

சென்னைப்பட்டணத்தி லுள்ள வர்கள் வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூபாய்.....க - ௮ - 0

அதற்கு வெளியிலுள்ளவர் த பால் கூலியுடன் சேர்த்து வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூபாய். ௨ - 0 - 0

பத்து பிரதிகளுக்கு அதிகமாய் வாங்கும் வெளியிலுள்ள வர்கள் தபால் கூலியுடன் சேர்த்து வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூபாய்.....க - ௧௨ - 0

இதற்குச் சந்தாதாரர்கள் தங்கள் சந்தாக்களை யந்தந்த வருஷத்தில் முன்பணமாய்க் கட்டவேண்டியது. மேமாசத்துக்கு மேமாசம் இதற்கு வருஷமாய்க்கொள்ள வேண்டியது. வருஷ நடுவில் வாங்கத் தொடங்குவோர் வருஷத்திய சந்தாவும் கொடுக்கவேண்டும்.

வெளியிலிருந்து சந்தா அனுப்பவேண்டியவர்கள் தபால் முத்திரைகளனுப்பலாம். ஆனால், அப்படி யனுப்பப்படும் முத்திரைகளை மாற்றுவதற்காக, ரூபாய் ஒன்றுக்கு ஒரு அணுவீதம் வட்டம் சேர்த்து அனுப்பவேண்டியது.

இந்தப் பத்திரிக்கையின் சந்தாதாரர்களும், பங்குக்காரர்களும், இடம் மாறும் போது அந்த விவரத்தை தயைசெய்து காரியதரிசிக்குத் தெரிவிக்க வேண்டியது.

தத்துவபோதினி.

சோதரர்களே, கடந்த பத்திரிகையில் ஞானங்களின் தாரதமயியங்களைக் குறித்துச் சுருக்கமாய்ப் பிரஸ்தாபித்தோமல்லவா. இன்று அவற்றையடைவதற் குரிய மார்க்கங்களும் சாதனங்களும் இன்னவையென்று குறிப்பாய் விசாரிக்கத்தொடங்குவதில், முதலில் ஞானமே புருஷார்த்தமா, அல்லது வேறுபுருஷார்த்தங்களா, என்பதைச் சற்று யோசிப்போம்.

உலகத்திலுள்ள சகல பதார்த்தங்களுக்கும் நமது கருத்துக்கிசைந்தபடி சாதனம், சாத்தியம்; என்கிற இருவகுப்புக்களுள் அடக்கலாம். இவற்றுள் நாம் எதைப்பிரயோஜனமாகக் கோருகின்றனமோ அது சாத்தியமாகும்; நமது கோரிக்கையை அடைய உபாயங்களாகவும் கருவிகளாகவும் நாம் அனுசரிப்பவை சாதனமாகும். இந்நாட்டினின்றும் இங்கிலாண்டு தேசத்திற்குச் செல்ல ஒருவன் விரும்புவானில், அத்தேசத்தை யடைதல் சாத்தியமாகவும், அதை அடைவதற்கு அவசியகமரன் வாகனத்தி சாமக்கிரிகள் சாதனங்களாகவும் இருக்கும். ஒரோபொருள் எப்பொதும், சாதனமாகவோவது, சாத்தியமாகவோவது இருக்க வேண்டுமென்ற வியவஸ்தை யில்லை. ஒரு சமயத்தி ல் சாத்தியமாயிருப்பதே மற்றொரு சமயத்தில் தாராளமாய்ச் சாதனமாக விருக்கலாம். இங்கிலாண்டு தேசத்தை யடைவதே சாத்தியமாகும் பக்கத்தில் மேற்கூறிய திருஷ்டாந்தம் பொருந்தும். அப்படிக்கன்றி அத்தேசத்தை யடைவதில் திரவ்வியார்ஜனை, தேகசவுக்கியம், ஞானவிரகத்தி முதலிய வேறுப்பிரயோஜனங்கள் கோரப்படுமெனில், அப்படி உத்தேசிக்கப்பட்டப் பிரயோஜனங்கள் சாத்தியங்களாகவும், அத்தேசப்பிரவேசம், மார்க்கயாத்திரை முதலியவை சாதனங்களாகவும் இருக்கும். இவற்றுள் சில சன்னிவிதசாதனங்களாகவும், வியவஸ்திசாதனங்களாகவும், யிருக்கும். கருதியுக்காரியத்துக்கு இன்றியமையாக்கருவியா யுதவுவதற்கு லன்னிவித சாதனமென்றும், அக்கரு

கருங்குருவிகளா யுதவுமவை வியவ
நிதசாதனங்களென்றும் வியவகரிக்கப்ப
டும். எப்படியெனில் சோற்றைச் சமைப்
பதற்குநீரும், நெருப்பும், பாத்திரமும் ச
ன்னிகிதசாதனங்களாகும்; ஆனால் அவற்
ற்குக் கருவிகளாயிருக்கும், விறகு, விற
கு வெட்டுவோர், கிணறு, கிணறுவெட்டு
வோர், பாத்திரம்செய்பவர், அவர்கள் வ
ழங்கும் ஆயுதங்கள், இவையெல்லாம் வி
யவகித ஸாதனங்களாயிருக்கும். இவ்வா
றே ஞானத்தின்பொருட்டி கல்விச்சாலை
கள், உபாத்தியாயர்கள், புத்தகங்கள், மு
தவியவை கருவிகளாகவும், ஞானம் கரு
த்தாகவும் இருக்கினும், ஞானமேபரமப்
பிரயோஜனமென்று கொள்வது பழுதா
ம். நமது தேசத்திலுள்ள சகலவித வைதி
கமதத்தாரும், வேதம் ஈசுவரப்பிரோக்த
மென்றும், அதுவே சர்வோத்திருஷ்டமா
ன ஞானசாதனமென்றும், அதிற்சிறந்த
தூல் இல்லையென்றும், கொண்டிருக்கின்
மனர். இக்கொள்கை சரியானதோ பழு
தானதோ வென்பதைப்பற்றி இப்போது
ர்ச்சிக்கவேண்டிய ஆவசியகமில்லை. இந்
தூலில் ஒருபாகமாகிய நிரால்ப உபநிஷ
த்தில் வேதத்தின் சகாயத்தால் பிரம்ம
ஞானத்தை யடைந்தபிறகு வேதமும் வே
ண்டியதில்லையென ஸ்பஷ்டமாய் விதித்
திருக்கின்றது. இந்தப்பிரமாணம் யுத்தியி
ன்பேரில் ஆதாரப்பட்டிருக்க வில்லையெ
ன்று நினைக்கவேண்டாம். இஷ்டசித்தியி
ன் பொருட்டாவது அரிஷ்ட நிவர்த்தியி
ன்பொருட்டாவது, ஒருகாரியத்தைச் செ
ய்யத் தொடங்குவோமெனில், அந்தசித்
தியும் நிவர்த்தியும் உண்டானபிறகும், அ
க்காரியத்தைச் செய்வது அவசியகமா
கவிரக்கும். வியாதிநீங்க மருந்துண்ணு
வோர், அது நீங்கியபிறகு மருந்தை யு
ண்ணரல்லவா.

ஆகையால், மேற்குறித்த யுத்திகளாலு
ம் பிரமாணத்தாலும் ஞானமே பரமசாத்
தியமல்லவென்று ஏற்படுகிறதல்லவா? ஞானமும் சாதனமேயெனும் பகஷ்த்தில்
சாத்தியம் எதுவென்றாலோ, அது இரு
வகைத்தாம்; ஒன்று இம்மைச்சுகங்களைப்
பற்றியதும், மற்றொன்று மறுமையின்ப
த்தைப்பற்றியதுமாம். ஆரினும் இந்தச்

சுகங்களுக்கு ஞானம் வியவகித சாதன
மேயன்றி, சன்னிகித சாதனமன்று; எ
னெனில் நன்றாய்க் கற்றுணர்ந்தோரில் சி
லர் நடைகோணி, வழிகெட்டு, இம்மை
யில் பேரும் இன்பமும் இழந்து, தூரும்
துன்பமும் அடைவதினால், மறுமையிலு
ம் அவர் கதியற்றவரென எல்லோராலும்
கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றனரல்லவா. ஆ
கையால், ஞானம்ஸன்னிகிதசாதனமல்ல
வென்று விளங்கும். ஆனால் ஞானத்தால்
அடையக்கூடியபயந்தா நென்னவெனி
ல், மேற்கூறிய இன்பங்களை யளிக்கும் ச
ன்னிகிதசாதனங்களின்னவையென்று அ
றிந்து கொள்வதொன்றேயாம். அவற்றை
அறிந்துகொண்டபிறகும், அவற்றை அவ
லம்பித்து அனுஷ்டிக்காவிடில்கருதியபே
றுபெறுவதுகனவிலுமில்லையென்பதுநிச்
சயம். ஆனால் சன்னிஹித சாதனங் களெ
வையெனில், இவைகளில் இம்மைப்பயன
ளிப்பவை ஒருவகைத்தும் மறுமையின்ப
மளிப்பவை ஒருவகைத்தும். என்றுசா
தாரணமாய்க் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்ற
து. இக்கொள்கை சரியானதோபழுதான
தோவென்பதையோசிக்கும்முன், அச்சா
னங்களின்னவையென்று ஏற்பட்டதாய்
வைத்துக்கொண்டு, மெய்யறிவடைவதற்
குரிய மார்க்கங்களைக்குறித்து ஒருவாறு வி
சாரித்துவிட்டு, மறுபடி இவ்விஷயங்களைத்
தொடங்கிவிசாரிப்பது அழகாயிருக்கும்.

ஞானமடைவதற்கு, பிரத்தியக்ஷ, அனு
மான, உபமான, சப்தங்கள் என்கிற நாலு
ப்ரமாணங்களை நம்மவர் மார்க்கங்களாகக்
கொண்டிருக்கிறார்கள். இவற்றுள் உபமா
ன மென்பதைச்சிலர் அனுமானத்தில் அ
டக்கியும், சிலர் வேறாகவும் வியவகரிக்கி
றார்கள். ஞானத்திற்கு இவை யெல்லாம்
மார்க்கமேயாகிலும், இவற்றுள் கவுரவதா
ரதம்மியங்களை நன்றாய் அறிந்துகொள்ளா
விடில் சிலவிசை நமக்கு நிஷ்கர்ஷையான
ஞானமுண்டாகாமற்போவதுமாத்நிரமே
யன்றி, குச்சிதஞானமுண்டாவதற்கும் அ
துகாரணமாகுமாகையால், அவற்றைக்கு
றித்து சற்று விசாரிப்போம்.

இதரப்பிரமாணங்களின் உதவியின்றி ந
மது சுவந்தகாட்சியின் வழித் தாக உண்
டான அறிவுக்குப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாண

ஜனிதஞான மென்றுபெயர். இவ்விடத்தி
ல் காட்சியென்பதற்கு நமது கண், வாய்,
மூக்கு, செவி, மெய், மனம் இவற்றால் அ
றியப்பட்டதெனப் பொருள். மனதின் உ
தவியின்றி மற்றொன்றும்காணாதே, மற்றவ
ரின் உதவியின்றி மனதுகாணாமே; அப்
படியிருக்க இவையனைத்தையும் ஒருவகை
த்தாகக் கூறியது பழதல்லவாவென்றாலோ;
மற்றவற்றின் உதவியின்றி மனது சிறிதை
க் காணக்கூடொமகிலும், உலகத்திலுள்ள
பதார்த்தங்களிலும், அவற்றின் சம்மந்தா
சம்மந்தங்களிலும், பெரும்பாலும் மே
ற்சொல்லிய பொறிகளின் வழித்தாகவே
மனது அறிந்துகொள்ளவேண்டி யிருக்
கின்றமையாலும்; அப்பொறிகளின் உத
வியின்றி கேவலம் மனதினால் மாத்திரம்
அறிந்துகொள்ளத்தக்க விஷயங்கள் பல
வுளவாகையாலும், இவ்விடத்தில் மனதை
யும் ஒருபொறியாகக்கொண்டதில், இதர
பொறிகளின் உதவியின்றி அறினால்மாத்
திரம் அடையப்பட்ட காட்சியே, அதின்
புலனென்று கொள்ளவேண்டியது இதுப
ற்றிதான் ஞானம், சிக்ஷிதஞான மென்றும்
அசிக்ஷிதஞானமென்றும், இருவித மாகப்
பகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அசிக்ஷிதஞான
மென்றால், அன்னியசகாயமின்றி, மனதி
ற்கே இயற்கையாயுள்ள அறிவெனப் பொ
ருளாம். இது ஜன்மாந்தரவாசனையினால்,
ஜனிக் கிறதென்று சிலர் உரைப்பார். சிலர்
இதற்கு வேறுசமாதனம்கூறுவார். பிராணி
களின் உயிர்வாழ்க்கைக்கு அத்தியாவசிய
கமானவாய், ஆகாசம், முதலிய பண்டங்
ளை உழைப்பும் விலையுமின்றி எளிதாய்
டையும்படி அபுரிமிதமாய் அமைத்தனித்
த ஞானக்கடவுளானவர் அதேவேறு
வைப்பற்றி, மனிதனுக்கு உருவும், உயிரு
மளிக்கும்போதே சிறிது ஞானமும் அளி
க்கிறாரென்றும், அதுதான், அசிக்ஷிதஞான
மென்றும், சிலர்வாதிக்கின்றனர். அந்தஞா
னத்துக்குகாரண மின்னதென்கிற விஷய
த்தில்பலவித அபிப்பிராய பேதங்களிருக்
கினும், அத்தன்மையான ஞானத்தின் இ
ருப்பை பலதரத்தாரும் ஒத்துக்கொண்டி
ருப்பதுமன்றி, பிறந்த உடனே பசிதாசமு
ம், அவற்றை நிவர்த்திப்பதற்கு மார்க்கமு
ம், இளங்குழந்தைக ளறிந்துகொள்வதே

போதுமானநிதரிசனமாகவிருக்கிறது. இ
வ்வாறு சிலவிஷயங்களில் தானாயமைந்
தற்கும் ஞானந்தவிர, மற்ற ஞானமென
லாம் நமது மெய்பொறிகளின் காட்சிய
லும் பிறருதவியாலும், கிடைக்கின்றமை
யால் அதற்கு சிட்சித ஞானமென்று பெ
யர்கூறலாம்.

செவியினால் ஜனிக்கும் ஞானவிஷயத்
தில் ஒரு சந்தேகமுண்டாகலா மாகையா
ல், அதைக்குறித்துத்தனித்து சிலபிரஸ்தா
பம் செய்வது உசிதமாக விருக்கும். ஒரு
வர் சொல்வதை நாம் செவியால் கேட்பதற்
னால் அதுவும் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாண ஜ
னிதஞானமே என்று சிலர் கொள்ளலாம்.
இது சரியானகொள்கையன்று. நமது காட்
ட்சி பிறர்காட்சியின்வழித்தாகவன்றி முத
ற்காட்சியாக விருந்தால் மாத்திரந்தான் பிர
ரத்தியக்ஷப் பிரமாணமாகும். இடி யிடத்
ததை நாம் நேராய் கேட்டபட்சத்தில் அ
து பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமாகும். இடித்
ததாய் பிறருரைக்கக் கேட்போமாகில், அ
வருரைத்ததற்கு அது பிரத்தியக்ஷப் பிர
மாணமாகிலும், இடி யிடத்த தென்பதற்
கு அது சப்தப்பிரமாணமே யாகையால்,
அதை சார்வத்திரிகமாகப் பிரத்தியக்ஷப்
பிரமாணமென்று கொள்ளவொண்ணாது.
ஆகையால், பிரர்காட்சியின் வழித்தாயன்
றி, கேவலம் நமதுகாட்சியினாலே அடை
யப்பட்ட ஞானமே பிரத்தியக்ஷப் பிரமா
ணமீன்ற அறிவென்று கொள்ளவேண்டி
யது.

சகலவிதப் பிரமாணங்களிலும் பழதற்
ற்காட்சியே சர்வோத்திருஷ்டமானதென்
து எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்ள வேண்
டியதாக விருக்கிறது. இவ்விடத்தில் பழ
தற்ற காட்சி யென்றதனால் நமதுடலும்
மனதும் பிணிமுதலியவற்றால் பிடிக்கப்
படாது நல்ல நிலைமையி லிருக்கும்போ
து அடைந்த காட்சியென பொருள் செ
ய்யவேண்டும். காமாலை கொண்டவனுக்
கு உலகமெல்லா மஞ்சளாய்த்தோன்றுவ
தும், பித்தனுக்கு மரம்மனிதனாகவும், ம
னிதன் மரமாகவும் தோன்றுவதும் லேர்
கப்பிரசித்தமாகையால், அவர்கள் காட்சி
யை பழதற்றக் காட்சியெனப்பொருந்தா
து. ஆகையால் மனதும் உடலும் சாதார

நிலைமையிலுள்ள சாதாரண ஜனங்களுடையகாட்சியே சரியானகாட்சியென்றும் அக்காட்சியால் உண்டாகும் ஞானத்தைக்காட்டிலும் திருப்திகரமானது இவ்வலகத்தி லில்லையென்றும் உறுதியாய் நம்பவேண்டியது.

இதைக்குறித்து மற்றவிஷயங்களை வருணித்த பத்திரிகையில் தொடர்ந்துவிசாரிப்போம்.

பெண்களுக்குக்கல்வி.

பெண்களைக் கற்பிப்பதினால் தேசத்துக்கு விளையத்தக்க பயன்களைக்குறித்து இனி விசாரிப்போமென்று கடந்த பத்திரிகையில் பிரஸ்தாபித்தோமல்லவா. அப்படி செய்வதற்குமுன், அதினால் குடும்பங்களுக்கு விளையத்தக்க பயன்களில் முக்கியமான இன்ன மிரண்டொன்றைக் குறிப்பது ஆவசியமாகத் தோன்றுகின்றமையால், இன்று அவற்றைக்குறித்து சிலபேச்சுகளைச் சொல்லிவிட்டு முடிக்க நிச்சயித்திருக்கிறோம்.

கல்வியுள்ளவர் வறியோராகிலும் சாதாரணமாய் அவர்களிடத்தில் நாம் வைக்கும் கவரவத்தில் பத்திலொருபங்கு கட கல்வியற்ற செல்வவாண்களிடத்தில் வைக்கமாட்டோமென்பது அனுபவசித்தமாக விருக்கின்றது. விஜயிலாமகிமையுடன் வாழ்வதற் கியைந்த வெகு கல்வித்திரங்கனும் கண்டிலாசத்திகளும், பெற்றிருந்துமொருவன் பெருந்துன்பமளிக்கின்ற இயற்கையாம் சோம்பலும், இழியோரிணக்கமும், கொண்டதால் தக்கையிழந்து, கவரவத்தையுமிழந்து, மானசுனமுமின்றி, மட்டிலாவாசையால், சுருணமெல்லவர் துறந்து, சவாபமானமும் விட்டு, பேதைமையிற் பேதைபோல பிச்சைபெற்றுண்டாவே, மனந்துணிந்து உருவழிந்து, மனிதரெனவொண்ணாத துட்டிற்பெருத்த சிலதுஷ்டர்களை நாடியே, மனதிறையும் பொருந்தாத மாயப் பேச்சுகளாலும், மாரீச நடைபாலும், மட்டின்றி புகழ்ந்தாலும்; மாணமே பெரிதென மதிக்கின்ற பெரியோர்கள் கதிகெட்டு நின்றாலும், கற்றோரிடத்தன்றி, மற்றோரிடத்திலே மனதிற நாட்டார்கள், என்னு மிவ்வுண்மையை எல்லோரு மறிவார்கள். நம்ம குடும்பங்களில் சாதாரணமாய் ஆண்பாலில் பெரியோர் சரியோடொன்கிற வியவஸ்தை தப்பாமலிருக்கையில் பெண்பால் பெரியோராகிலும், இளையோராம் ஆண்பாலையும் கண்டு நடுநடுங்கி யுத்தாயுத்தக்களை விசாரிக்க அதிகாரமற்று குற்றேவல்செய்யும் கூ

லிக்காரராய்போல தங்களுக்கின்பமின்றி அயலாரின்பத்தின் பொருட்டே உயிர்வாழ்கின்றனரோ. பெண்பாலைக் குறைவின்றி கவரவமாய் நடத்துவதினால் குடும்பங்களுக்கு விளையத்தக்க நன்மைகளையும், அவர் மனம் நோவச்செய்வதினால் விளையும் தீமைகளையும் குறித்து மனுவாக்கியத்திலுள்ள கவரவம் எங்கள் பேச்சிலுண்டாகமாட்டீர் தாகையால், அவர் வாக்கியத்தையே இவ்விடத்தில் வரையுக்கின்றனம். மனுவர்மசாஸ்திரம்மூன்றாம்

அத்தியாயத்தில் “விதுவிஸுடாதூவி
“ரெஸுதாஃ வதிவிஷெ-வ ரெஸு
“யா, வகுஜாஹகுஷயிதவ்யாஸு வ
“ஹுகயாண ஶீஷுஹிஃ. யதுநா
“யுஷு வகுஜுனொஃதெ தது
“ஷெவதாஃ, யதெதாஸு நவகு
“ஜுஃதெ ஸவடாஸுதாஹவாஃ கி
“யாஃ. ரொஹனி ஜாஹயாயது விந
“ஸுதா ஸ-ததுஹ, நஸொஹனி
“த-யதெதா வயுதெ தாதிஸ
“வடா. ஜாஹயாயாநிமெ ஹாநிஸ
“வ-து வுதிவகுஜிதாஃ, தாநிசு
“தாஹதாநீவவிநஸுஜிஸஃதத”

என்று விதித்திருக்கிறது. இதன்பொருளைன்னவெனில், “விசேஷ ஐசுவரியத்தையும் “நிருத்தியையும் கோரும்பகூத்தில் பெண்பாலை பெற்றோரும், கணவன்மாரும், சோதரரும், மைத்துனரும், பூஜியதையாய் நடத்திவரவேண்டும். எவ்விடத்தில் பெண்கள் பூஜிக்கப் படுகிறார்களோ, அவ்விடத்தில்தேவர்கள் ஆந்த மடைகின்றனர்; எவ்விடத்தில் அவர்கள் பூஜிக்கப்படுகிறதில்லையோ, அவ்விடத்தில் சகலகர்மங்களும் பயனற்றனவாகும். எவ்விடத்தில் பெண்பால் துக்கப்படுகிறார்களோ அவ்விடத்தில் நிச்சயமாய் குலம் நசித்துப்போகும்; எவ்விடத்தில் அவர்கள் துக்கமற் றிருக்கிறார்களோ அவ்விடத்தில் எப்போதும் குலம் விருத்தியாகும். பூஜிக்கப்படாத பெண்கள் எந்தகுடும்பத்தைச் சபிக்கிறார்களோ அந்தகுடும்பங்கள் யாகாதிகளாலாகில் எப்படியோ அப்படியே அடியோடு நாசமாகிவிடும்”

பெண்பாலை நன்றாய் பூஜித்துத்திருப்பதிசெய்து வைத்துக்கொண் டிருப்பதினால் வினையத்தக்க ஒப்பற்ற பயன்களை காரியகாரண சம்மந்தமாக நன்றாய் நிரூபித்துக் காட்டக் கூடுமாலும், ஸ்மர்த்தாக்களிலெல்லாம் சிறந்தவரொன்று சகலராலும் நிர்வலாதமாய் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற மனுவே இப்படி ஸ்பஷ்டமாய் விதித்தபிறகு, அதை நிரூபிக்க நாங்கள் சிரமப்பட்டவேண்டியதில்லையென்று உறுதியாய் நம்பி, அவ்வாக்கியத்தை உதகரிப்பதினாலேநாங்கள் திருப்தி யடையுகிறோம். அவர்களுக்கு மனக்குறைவின்றி வைத்திருக்க வேண்டியதென்று பொதுவாயுணர்த்தால், அதற்குரித்தான வழி இன்னதென்று வியக்தமாயேற்படவில்லையென்றாலோ, அதைக்குறித்தும் மனுவின் விதியை உதகரிப்பதே போதுமென்று நினைக்கிறோம். “நகஸூரிஷ்யா வதிதஸூக்தம்” “புஸஹ்யபரிரகூதிதம், னனதெ” “ரூவாய யொமெஸு சக்யா” “ஸூர் பரிரகூதிதம். சுயேஸ்ய ஸம்” “முஹெவெநாம் வ்யயெ வெவநி” “யொஜ்யெசு, ஸனயெஜெ” “நவ” “தூனாவாரிணா ஹ்யஸ்யெகூணெ.” “காரகூதிதமுஹ ரூதூர் பாரூ” “ஷெராவூகாரிணி, சூதூந ராதூ” “நாயஸு ரூகூயஸூஸு ரகூதிதாம்” என்று மனுதர்மசாஸ்திரம் ஒன்பதாவது அத்தியாயத்தில் விதித்திருக்கிறது. இதன் பொருளென்ன வென்றால், “பெண்களைக் கொடுமையான மார்க்கங்களால் காத்தளிக்க ஒருவராலும் முடியாது; ஆகிலும் இவ்வாபாயங்களினால் அவர்களை யெளிதில் காத்தளிக்கக்கூடும். கணவன் தன் மனைவியை பொருள்படைத்தல், செலவழித்தல், சுத்தியாக்கல், பெண்ணை, சமைப்பலை மேல்விசாரணை செய்தல், முதலிய தொழில்களில் செலுத்தி அவனைக் காப்பாற்றுக. அன்புள்ள ரகூகர்கள் அவர்களை விட்டுக்குள் வைத்துக் காப்பதும் அவர்களுக்குக் காப்பாகாது. பெண்கள் தங்கள் விருப்பத்தால்காக்கப்படுவதே அவர்களுக்குப் பத்திரமான காப்பாகும்.” இவ்வாக்கியத்தினால் பெர்ருள் படைத்தலும், செலவழித்தலும், கிரஹ இருத்தியத்தை நிர்வகித்தலும்,

மெபண்களுக்குத் தொழி லென்றும், தர்
மா தர்மஞானமே அவர்கட்குக் காப்பென்
றும் ஸ்பஷ்டமாய் யெற்படுகிறபடியால், அ
வர்களுக்கு நன்றும் கல்வி யளித்து, அநு
வசிகமான நிற்பத்தங்களை யீக்கி, அசுதமா
ன சுவாதத்திரியங்களை யளித்து, ரக்ஷிப்ப
து ஆவசிக மென்றும் பிரயோஜன காரி
யென்றும் ஸ்பஷ்டமாய் ஏற்படுகிற தல்ல
வா. பெண்களுக்குக் கல்வி யளிப்பதினாலே
யே அவர்களுக்கு அசுதமான சுவாதத்திரிய
ம் எப்படி யுண்டாகுமென சங்கித்தால், அ
தை சந்து யோசிப்போம்.

“நாஜிவசு வனுவஷ்டாணி ஐசுவ
 “ஷ்டாணிஜாவஸசு. ப்ராபெஷ்டொய
 “ஸவஷெட்து பஃதூம் தித்ருவஜாஅ
 “ரொசு”

என்னும் சுலோகத்தைக் கௌரவரும், சொல்லாவரும், வெஞ்சிலர். இதன்பொருளென்னவெனில் மக்கள்ஐந்துவயதுவரையில் யுக்தாயுக்தவிசாரஞானமின்றி, தங்களுக்கு மேலானவர் உல்கிலிருப்பதாய் மதிக்காமல், தாங்கள் சர்வசுவதந்திரரென்றும், அனைவரும் தங்களிலுட்படபடி வணங்கி நடக்கவேண்டுமென்று, பாலித்து நடத்தினமையால், பெற்றோர் அவர்களை அரசர்களுக்கொப்பாய் மதித்து நடத்தவேண்டுமென்பதும்; பிறகு பத்துவயது வரையில் அவர்கள் சிரமப்பட்டிக் கசடறக் கல்வியையும் நீதிமார்க்கங்க ளையும் கற்கவேண்டிய தாகையால், அவர்க ளை அடிமைகளாய்ப் பாலித்து நடத்தவேண் டி மென்பதும்; பிறகு புதினாவயதுவரையி ல் அவர்களை மக்களாய்ப்பாராட்டி நயபயங்களால் திமையைநீக்கி நன்மையைப் புகட்டி, சீர்திருத்த வேண்டியதென்பதும்; பதினாறு வயதிற்கு மேல் அவர்களை நிர்பந்தித்தால் மனஸ்தாபம் வந்துறுமாகையால், தோளுக்கு மிஞ்சினால் தோழனென்கிறபடி அவர்களைப்பெற்றோர் துணைவராக் மதித்து நடத்தவேண்டுமென்பதென்றாய். இது ஆணம் க்கள்விஷயத்தில் மாதீமரம் அனுபவிக்க வேண்டியதே யன்றி பெண்களுக்கல்லவெ னப்பொருந்துமோ. உண்மையில் பெண்க ளினியல்பையோசிக்குங்கால் அவர்களுக்கு இன்னம் வெகு விராவில் யுக்தாயுக்த விசா ரஞான முண்டாகின்றமையால், பத்துவய திற்கு மேலே அவர்களைத் தோழிகளாய் மதிக்க வேண்டும். அவ்வளவு துவரையால் அவர்க ளுக்கு புத்தி முதிருவாவென்றாலோ, அதை க்குமித்து எல்லோருக்குந் தெரிந்த ஒருகிமி

யகதையை ஞாபிக்கிறோம். சிலகாலத்துக்குமுன் அப்பயதிகூடதொன்று ஒரு மஹாவித்துவான் வாழ்ந்திருந்தது நம்மவரொல்லோர்க்குந்தெரிந்திருக்கும். அவருக்குபுத்தி, வித்தியை, சவுந்தரியம் முதலிய சகல யோக்கியதைகளிலும் சிறந்த ஒரு பெண்ணவதரித்தான். அவளுக்கு விவாககாலம் சமீபித்தபோது, தகுந்தவான் பந்துக்களில் கிடைக்காமையால் குலங் கோத்திரங்களிற் சிறந்து பிறந்த வடிவாயுள்ள ஒருமுட்டாள் சிரோமணிக்கு அவளை மணஞ்செய்து கொடுக்க அந்தவித்துவான் நிச்சயித்தார். அப்போது அவள் அச்சயதிகையைக் கேட்டமாதிரத்தில், ஜஹ்ரம் முதலிய பிணிகளைக் கண்டாற்போல திகிலடைந்து, ஏக்கமுற்று, கதியழந்தவன்போல் அடக்கக் கூடாததுக்கத்துடன் பெற்றவரிடம் வந்து வெகுதையியமாய் “யஸ்யஷஷ்டி உத-ய-உ விஹஸ்ய உ விஹாய. சுஹம்க-ய-இ

தீயஸ்யா இதீயாஸ்யா உஹம்க-ய-இ”

என்று பரதவித்து முறையிட்டுக்கொண்டாள். இதின்கருத்தென்னவெனில், அடியோடு சொற்களின் பொருள் தெரியாமல், சாதாரணமாய் ஆரம்பவேற்றுமைஒருமையைப்போன்ற விஹஸ்ய என்னும் வினையெச்சத்தை ஆரம்பவேற்றுமை யென்றும்; நான்காம் வேற்றுமை ஒருமையைப்போல் தோன்றும் விஹாய என்னும் வினையெச்சத்தை நான்காம் வேற்றுமை யென்றும்; இரண்டாம் வேற்றுமையைப்போன்ற அஹம் என்கிற தன்மைப் பெயரையும், கதம் என்கிற உரிச்சொல்லையும் இரண்டாம் வேற்றுமை யாகவும்; கொள்வோனுக்கு நானெப்படி இரண்டாவது (மனைவி) ஆவேன் என்றார். இதைகேட்டபிறகு அவருக்கு மனமிரங்கி அவள் யோக்கியதைக்கு இயைந்த கணவனொருவனை அவர் தேர்ந்தெடுத்தார்.

இக்கதையினால் சப்த சிலைஷை முதலிய அலங்காரங்களோடு பொருத்தி கவி பாடத்தக்கக் கல்வித்திறம் பெண்பாலுக்குண்டா யிருந்ததென்றும்; அதினால் அவளுக்கு மணஞ் செய்யும் காலத்திலே பகுத்தறிவு உண்டாயிருந்த தென்றும்; அவ்விதிவு நிரித்தம் ஆண்பாலும் அவனைக் கிரமப்படி மதித்து கவுரமாய் நடத்திவந்தார்களென்றும்; ஸ்பஷ்டமாய் வெளியாகிறது. பெண்களுக்கு அறிவில்லாமையாலும், அவர்களிடத்தில் குடும்பத்தாருக்கு கவுரவ யில்லாமையாலு மல்லவா, பெற்றோர் முற்றும் பொருளாசைக்குப் பரவசமாகி, கசாயிக்காரனைக்காட்டிலும் அதிக கிரளரியத்துடன், ப

சம்பாலான்களை, நாளை மாளும் கிழவருக்கு மாம்ச விக்கிரையம்செய்து, முடிபோட்ட மறுநாள் பெண்களின் கழுத்தையறுத்து, பலியாக்குகின்றனர்.

இதுநிகழ் பெண்களைக் கற்பிப்பதினால் அவர்கள் கணவருடைய நடை திருந்துமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. எத்தேசத்திலும் ஜாரத்துவ மென்கிற தோஷம் ஆண்பெண்களிருவார்க்கும் சமமானதோஷமாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. நமது சாஸ்திரங்களிலோவெனில் பெண்பாலுக்கு ஒருவேளை புத்தி சாபலியத்தினால் கிஞ்சித்து தோஷம் சம்பவிக்குமெனில், அதற்குச் சல்பமான பரிசு காரமுண்டெனவும்; ஆண்பால் நெறி தவறினால் கதிமோக்ஷமில்லை யென்றும்; ஐயமற விதித்திருக்கின்றது.

பூர்வத்தில் ஆசாரமும் இப்படியே யிருந்ததென்பதற்கு நமது புராணங்களில், எண்ணிறந்த உபாக்கியானங்கள் கிடைக்குமாகிலும், அவற்றிற் சிறிதையாவது இவ்விடத்திலுணைக்க இடமில்லையாகையால், இவ்வளவுடன் குறிப்பாய் விட்டு விடுகின்றனம். ஆகிலும் இப்போது நமது ஆசாரம் எப்படியிருக்கிற தென்பதைச் சற்று ஆராய்ந்துப் பார்ப்போம். தாய்தந்தைமார்பலகால் தவயிருந்து, பொருள்களிற் சிறந்ததாக, ஆவலாய்ப்பெற்றெடுத்து, அருமையாய் வளர்த்துவந்து, வாயுவும் கடிந்து வீசில் வதங்கியேபோவானென்று, நாழிக்கொரு மேனியாக நாகரீகமாய்நடத்தி, வயதுவந்துற்றவுடனே வரன்களைத் தேடித்தேர்ந்து, பார்வைக்கு யோக்கியன்போன்ற பாவியா மொருவன்கையில் அளவிலாப் பொருள்களோடு அன்புடனளிக்கப்பெற்ற, பெண்ணெனும் பூயிதேவிபெற்றோர் பிறந்தோரொல்லாம், உயிருடனிறந்தவண்ணம் ஒன்றிலும் பற்றைவிட்டு, “அன்புள்தாயும்நீயே, அருமை தந்தையும்நீயே, உண்மைசுற்றமும்நீயே, உறுதிநன்பனும்நீயே, அருமைசெல்வமும்நீயே, ஆந்தமும்நீயே, எல்லாமெனக்கு நீயே, அல்லாமல் “வேறில்லை” என்றவன்வெய்வமாக எப்போதும் நம்பிவந்தும்; பொல்லா ரிணக்கம்பெற்றபொய்மிகும் பாவியான கணவனோடு தீனையளவெனும், கருணையேமனதிலின்றி, அருமையாம் பெண்பிள்ளைக் கன்னவஸ்திரமும் கொடாமல் அளவிலாப் பொருள்களையும் அயல்மாதுக்களித்துவிட்டுஇரவும்பகலுமின்றி, ஈனமானமுயின்றி, வேசியே கதியென்றெண்ணிவெளியிலேதிரியும்போது, வறுமையின் கொடுமையாலோ, மணமுற்றவெறுப்பினாலோ, இயற்கையின்வலுமையாலோ, இல்லெனில் சபலத்தாலோ, மனைவியாளீஷத்தேனும் மதிக்கெட்டு வரம்புள்ளாகில், பகை

கோபங்களாலவன் பவிஷியத்தை யாற்றிவிட்டு, கண்டோர் நகைக்கச்செய்து, குடியினின்றவனைக் கித்த, தனிமையாய்க் குடிசைபோட்டுத், தாழ்ந்த ஜாதியரைப்போல், ஒதுக்கியவைத்து விட்டி, அவன் நெருசைத் தின்னச் செய்யும், நடுநிலைமையற்ற நாமே, நஞ்சினை யுலகிலுட்டும், கணவனைக் கண்டபோது குற்றமேமனமுறது, கண்ணியமாய் வரவழைத்துக், களிப்புடன் மருவி வாழ்வோம். ஜாரத்துவமென்கிற தோஷம் நமதுதேசத்துக்கு மாத்திரம் உரித்தான தென்றுவது அயல்நாடுகளிலிலையென்றுவது உரைக்கப்படுபொருந்தாது. குற்றங்களும், குற்றம் புரிவோரும், எக்காலத்திலும் எந்நாடுகளிலும் உண்டெனிலும், நமது தேசத்தில் மாத்திரம், ஜாரத்துவத்தில் பலருக்கு தோஷக்கியான மில்லாமற் போனதுமன்றி அவர்கள் அதைத் தங்கள் கவரவத்துக்குரிய பல அங்கங்களில் ஒன்றாக மதித்து, வெட்கமும் அச்சமு மற்று வெளியரங்கமாகத்தானே, வேசிகளைக் குடும்பங்களிற் கலந்துகொண்டு ஊடொல்லாம்கோலம்வர்த்தனியுகுரர்களல்லவா! வெளிப்படச்செய்வதுதானா குற்றம், மறைவாய்ச் செய்வது குற்றமல்லவா வென்றாலோ, நாங்களைப்படி யுரைக்கவில்லை. நாம்செய்யும் காரியங்களால் விளையும் பயன்களில், செய்வோரைப் பற்றிய தொருபாலும், அயலாரைப் பற்றிய தொருபங்குமாம்; அன்றியும் இவை பொய்வொன்றிலும் இம்மையில் அடையத்தக்க தொருபங்கும், மறுமையிலடையத்தக்க தொருபாகமுமாம். பிசகான காரியங்களை ரகசியமாய்ச் செய்தாலும் பிரசித்தமாய்ச் செய்தாலும், அவற்றால் மறுமையில் விளையும் துன்பங்கள் விளைந்தே தீரும். அனுதாபமிருந்தாலன்றி, அவற்றை நீக்க வொண்ணாது. அனுதாபம் ஜனிப்பதற்கு முன் நமது காரியங்களில் நமக்கு தோஷே ஞான முதிக்கவேண்டும், ஆனால் நமதுதேசத்தில் வழங்கிவரும் தீப்பழக்கத்தினால், ஜாரத்துவத்தில் பலருக்கு தோஷஞானமில்லாமற் போனதுமன்றி மகிமைதோன்றுவதுபற்றி, அனுதாப முண்டாகு மென்பது சுவப்பினத்திலுமில்லை, அதுண்டாகாதவையில் மறுமைத்துன்பம் நீங்காது. செய்வோனுடைய இம்மைத் துன்ப விளைவைப்பற்றி யோவெனில், இது சிலவிசை துறைத்தனத்தாரால் விதிக்கப்பட்ட சிஷ்நாருபமாகவிருக்கினும், பலவிஷயங்களில் வெகுஜன நிர்தாருபமாகவே யிருக்கும்; இன்னும் சிலவிஷயங்களில் தேகத்துக்கு வியாதி ரூபமாகவுமிருக்கும். சிஷ்நாயும் வியாதியும் விளைத்தக்க காரியங்களால் அப்பயன்கள் விளையுமாகிலும், நாம் செய்யும் காரியம் பழுதா

ன தென்று அயலாருக்குத் தோன்றினாலன்றி, நமக்கு நிர்தை விளையாதல்லவா? நிர்தை விளையாதவரையில், அதே குற்றத்தை மென்மேலும் செய்யத் துணிவடைந்து, மறுமைத்துன்பத்திலுமல் ஆணியடிப்போம்.

அயலார்க்கு விளையும் தீமையாதெனில், அதைச் சற்று யோசிப்போம், உலகத்தில் பகுத்தறிந்து தொழில் செய்பவர் சிலரும், அயலாரை அனுசரிப்பவர் பலருமுள்ளர். அன்றியும், பெருமையும் செல்வமே, நீதியும் செல்வமே, ஞானமும் செல்வமே, சகலமும் செல்வமே, என்னு மதிப்பதுசாதாரணமாய்ப் பாமரஜனங்களுக்கியல்பாம். எத்தேசத்திலும் பாமரர் அதிகமேயன்றி பண்டிதரதிகமல்ல வென்பது ஆகையிக்குத்தகாத விஷயமாம். ஆகையால் செல்வவான் நடைபிலுள்ளகோணல்கள் பாமரஜனங்களுக்குப் பழுதாய்த் தோன்றும் போவதுமன்றி, சிலாக்கியமாய் விளங்குமார்கையால், அவர்கள் தோஷத்தை நிர்திக்காமலிருப்பது மாத்திரமேயன்றி, தாங்களும் அதை ஆசரிக்கத்தொடங்குவார்கள். ஆகையால் வெகுவினாவில் அத்தன்மையான காரியங்கள் தேசமுமுமையும் பழுதாய்த்தோன்றாமல், சாதுவாயும் சிஷ்டாசாரமாயும் முடியும். இதுகேவலம் யுத்தியாய்ச் சொல்வதேயன்றி, பிரமாணமில்லையென்று கொள்ளவேண்டாம். நம்மில் சில ஜாதிகளில் மணப்பெண்களுக்கு ஊட்டியுடுத்து அலங்கரிக்க வேசிமாரோ தோழிகளாயிருக்கவேண்டுமென்கிற ஆசாரம் உண்டாகியிருப்பது, எல்லோரு மறிந்ததேயல்லவா. ஆகையால், நாம் வெளியரங்கமாய் ஜாரத்துவம்செய்யத் துணிவோமாகில், நாம் பெண்டுக்குத்திரோகி, மக்களுக்குத்திரோகி, தேசத்துக்குத்திரோகி, சத்தியத்துக்குத்திரோகி, நீதிக்குத்திரோகி, துறைத்தனத்துக்குத்திரோகி, கடவுளின் நியமத்துக்குத்திரோகி, கடவுளுக்கே திரோகியாகிறோம். இப்படியிருந்தும் யுத்தா யுத்தங்களை அறிந்துகொள்ள அவகாசமுள்ள புருஷர் புரியும் மனப்பூர்வமான பிரபலதோஷங்களெல்லாம் ஊயித்து, தெரியாமையாலும், பிறர்களின் செய்கையாலும், திணையளவு பிசகும் பெண்களைப் பூமியில் வைக்கலாகாதெனப் பிரதிக்கியவு செய்யும் நம்முடைய தெளிவைச் சற்று மனதுறுவோமாகில், நமக்கே லஜைஜயாகவிருக்கும். பெண்களைக் கற்பித்தால், இக்கோணல்கள் எவ்வாறு திருந்துமெனில், அதைச்சற்று விரித்துயோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் வருகிறபத்திரிக்கையில் விசாரிப்போம்.

உபநிஷத்து.

கூடந்த நான்கு பத்திரிகைகளில் கடோபநிஷத்துக்குப் பொழிப்புணாமாத்திரம் உடையது அதின் நோக்க மின்னதென்று கூறாமலிருந்து விட்டபடியால், இன்று வேறு உபநிஷத்தைத் தொடங்குமுன்பு கடோபநிஷத்தின் நோக்கத்தை குறிப்பாயுரைக்கிறோம்.

இந்த உபநிஷத்தில் அனேக சிறந்த பொருள்கள் பிரதிபாதிக்கப் படுகின்றன. துவக்கத்தில் இதின் நோக்க மின்னதென்று நன்றாய் விளங்காவிடிலும், சற்று கவனமாய் அதைப் படிக்கும்போது அதில் விசாரிக்கப்படும் அம்சங்களில் முக்கியமானவை நான்கென்று வெளியாகும். அவை யென்னவெனில், முதலாவது, —பரமபுருஷார்த்தம் எது, உ-வது, பிரபஞ்சத்துக்கு ஆதிகாரணமெது, ந-வது, பிரபஞ்சத்துக்கும் அந்த காரணத்துக்குமுள்ள சம்மந்த மெப்படிப்பட்டது, ச-வது, நாம் அதை அறியும்வழியெது, என்னும் இந்நான்குமே. இந்த உபநிஷத்து ஆறு வல்லிகளாய் பிரிக்கப்பட்டு இருக்கின்றது.

அவற்றுள் முதல்வல்லியில் நசிகேதசையும் யமனையும் குறித்த ஒரு சொகுசான உபாக்கியானத்தினால், பரம புருஷார்த்த மின்னதென்று வெளியிடப் படுகிறது. வேதங்களிலே புராண இதிஹாஸாதிகள் அடங்கி யிருக்கிறது. அவற்றிலுள்ள உபாக்கியானங்களில், சில குணர்த்த வாதங்களாகவும், சில பூதார்த்த வாதங்களாகவும் இருக்கும். இவற்றுள் உண்மையாய் நடந்தவற்றைச் சொல்வதற்கு பூதார்த்த வாதமென்றும், பொதுவான விஷயத்தை ஒரு லக்ஷியத்தில் ஏறுட்டு மனதிற்கு ஐயமற விளக்கும்பொருட்டு, ஆலங்காரிகமாய்க் கற்பித்துச் சொல்லுவதை குணர்த்தவாதமென்றும், கொள்வனவேண்டியது. பிரகிருத உபாக்கியானத்தைப்போலவே கேடுகொடுப்பதில் ஒரு உபாக்கியானம் வருகிறதல்லவா. இம்மாதிரியான் உபாக்கியானங்களெல்லாம் கேவலம் அர்த்தவாதமேயன்றி உண்மையாய் நடந்ததல்லவென்று பாஷியக்காரர்களும் நிருத்தக்காரர்களும் உரைத்திருக்கின்றனர். பிரம்மஞானத்தின் அருமையை நன்றாய் விளங்கும்பொருட்டே இவ்வுபாக்கியானம் கற்பிக்கப்பட்டது. இதின் கருத்தெல்லாம் கூடி, வேதாத்தியயனத்தினால் பரமபுருஷார்த்தம் கிடைப்பதாய் சாதாரணமாய்க் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதென்றும்; இதிலுள்ள கர்மங்களிலும் சித்திக்கும் ஆந்தர்த்தபதவி நசுவரமானதேயன்றி சாசுவதமானதல்லவென்றும்; நமது ஆத்மா, மனது, இந்திரியங்

கள் முதலியவற்றை வசப்படுத்திக்கொண்டு ஆளுவதினாலே சாசுவதமான சாம்பிராஜியம் கிடைக்குமென்றும்; ஆத்மசுவரூப சுவபாவங்களைக்குறித்த ஞானம் துர்லபமாகிலும், பரமபுருஷார்த்தத்தின் பொருட்டு ஆவசியகமாய் நிருக்கிறதென்றும் ஏற்படுகிறது. பரமபதத்திற்கு மாசற்ற ஞானமன்றி வேறுவழி யில்லையென ஸ்பஷ்டமாய் பின்னிட்டு வெளியானபோதிலும், இதிலுள்ள அதன் பொருள் குறிப்பாய் விளங்குகின்றது. இதேவிஷயம் பின்வல்லியில் பிரயாசமின்றி விளங்கு மாகையால், அதைக் குறித்து இவ்விடத்தில் வருத்தப்படவேண்டியதில்லை.

இரண்டாம்வல்லியில் பிரபஞ்சத்துக்கு ஆதிகாரண மின்னதென்றும், அதை நாம் அறியும் மார்க்க மின்னதென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இதில் சிரோஸ்கரமானது பிரியமுள்ளதைக்காட்டிலும் வேறானதென்றும்; அவற்றின் சுவரூப தாரதம்மியங்களை அறிந்து கொள்ளவேண்டிய தாவசியகமென்றும்; பிரிய முள்ளவற்றைக் குறித்த ஞானத்தினால் பதார்த்தசுவரூப விஷயங்களில் பிராந்தியுண்டாகி அக்கியானம் விளைந்து, ஆத்மா பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் உள்ளாகிறதென்றும்; சிரோஸ்கரவிஷய ஞானத்தினால், உண்மையான புருஷார்த்தம் விளங்க, ஆத்மா அதை அடைய முயன்று, கடைசியில் அதை அடையுகிறதென்றும்; சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிறகு ஜீவாதம் சுவரூபம் வெகு நேரத்தியாய் விவரிக்கப்படுகிறது. இதின் துணியெல்லாம் கூடி பிரமம் அசரீரி ஆகையால் அதைப் பார்வையிலாவது, கேள்வியிலாவது, படிப்பதிலாவது அறியவும், அடையவும் கூடாதென்பதும், இந்திரியங்களைவென்று புத்தியை ஸ்திரமாய்ச் செலுத்தி, சாந்தியுடனும் பக்தி சிரத்தைகளுடனும் தியானிப்பவருக்கு மாத்திரமே அந்தசித்தி கிடைக்குமென்பதுமேயாம்.

மூன்றாம் வல்லியில் பிரமத்துக்கும் பிரபஞ்சத்துக்குமுள்ள சம்மந்தங்களையும், ஜீவாதம் பாபாத்மாக்களுக்குள்ள சம்மந்தங்களையும் வெகு அழகாய் வர்ணித்திருக்கிறது, இரண்டு ஆத்மாக்களையும் பக்ஷிகளாக உத்திரோக்ஷித்திருக்கிறது. இவற்றுள் பரமாத்மா ஸர்வசிரோஷ்ட மானதும், அவியத்தமானதுமாகையாலும், அது சகலபூதங்களிலும் மறைந்தும், நம்ம இந்திரியங் களுக்குப் புலப்படாமலும் இருக்கிறபடியால், கேவலம் தியானத்தினால் மாத்திரமே அதை அடையக் கூடுமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தலையிற் கூறிய நான்கு விஷயங்களும் இம்மூன்று வல்லிகளில் முடிந்துவிட்டபோதி

லும், அதேவிஷயங்களை இன்னம் ஸ்பஷ்டமாய் விளக்கும்பொருட்டு மற்ற மூன்று வல்லிகளும்வந்தன.

நான்காம்வல்லியில் பிரம்மக்கியானத்துக்குரியவழி யின்னதென்றும், தடைகளின்னதென்றும் வெளியிடப்படுகிறது. பரமாத்மா சகலபூதங்களிலும் மறைந்திருக்கின்றமையாலும்; அந்தப்பூதங்களின் அந்தராத்மாவை நமது மனம்பற்றுவதற்குமுன், அவற்றின் பாஹியங்களை நமதுபாஹியேந்திரியங்கள் பற்றுவதாலும், உண்மையறிவிற்ரு நமது பொறிகளை தடையாகவிருக்கின்றனவென்று, ஆகையால் இப்பொறிகளை அவற்றின்விஷயங்களினின்றும் தடுத்து உள்ளடக்கி இடையந்தரமின்றி மனதிலே தியானித்தால்மாத்மீரமே பரமாத்ம ஞானமுண்டாகுமென்றும்; சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிறகு மூன்றாம்வல்லியின்போலவே ஆத்மாக்களின் சம்மந்தாசம்மந்தங்கள் விவரித்துக் கடைசியில் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு ஸாதிரூபியம் ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது.

ஐந்தாவதுவல்லியில் தேகமும் ஆத்மாவும் வேறென்றும், அவைகளுக்குரிய தாரதம்மியங்களும் சம்மந்தாசம்மந்தங்களும், இன்னதன்மையனவென்றும் விவரிக்கப்படுகிறது. ஒரேஆத்மா பலவிதமாய் விளங்குவது அசாத்மியமல்லவென்று, அக்கினியையும்ஜலத்தையும் உபமானங்களாக்கி நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தவல்லி கடைசியில், பிரம்மம் அவியத்தமா, அப்படியாகில் அதை அறியும்வழியென்னவென்று வினாவிப்பட்டு, சகலத்தையும்விளக்கும் பிரம்மத்தைவிளக்க ஒன்று மில்லையென்று குறிப்பாய் விடையுரைத்துவிட்டு, இதேவிஷயம் மறுபடி ஆரவதுவல்லியிற்ருதொடங்கி விசாரிக்கப்படுகிறது. ஆரவதுவல்லியில் முன்கேட்டவினாவிற்குவேர் மேலும், கிளைகள் கீழுமாயுள்ள ஒரு அசுவத்தத்தை உபமானமாகக்கொண்டு விடையுரைக்கப்படுகிறது. பிறகுஆத்மாக்களுக்கும், உலகிலுள்ள பூதங்களுக்குமுள்ள தாரதம்மியங்களும் சம்மந்தா சம்மந்தங்களும் உபபாதிக்கப்படுகிறது. கடைசியில் பரமாத்மா இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதென்றும்; அதின்காரியமாகிய பிரபஞ்சத்தைக்கொண்டே அதின் இருப்பை மனதிலே அறியவேண்டியதென்றும்; இதற்குச்சாதனம்தியானம் அல்லது யோகப்பியாச மென்றும் உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பிரச்சனாபநிஷத்

முதல் பிரசினம்.

பரத்துவாஜர் புத்திரனாகிய சுசேசனும்,

சிவன் புத்திரனாகிய சத்தியகாமனும், சூரியவம்சஸ்தனாகிய கார்க்கியனும், ஆசுவலர் புத்திரனாகிய கவுசல்யியனும், விதந்தி புத்திரனாகிய பார்க்கவனும், கார்க்கியாயன் புத்திரனாகிய கபந்தியும், இவர்களெல்லோரும் பிரம்மபராளாயும், பிரம்மமனிஷ்டாளாயும், பரப்பிரமத்தை யறியவேண்டுமென்று தேடினவர்களாய்கொண்டு; இதை யெல்லாரும் நமக்கு நன்றாய் சொல்லுவாரென்று ஸமித்பாணிகளாய் பிப்பலாத பகவானிடத்திலவந்தார்கள். அந்தரிஷி அவர்களைப் பார்த்து நீங்களின்னம் ஒருவனும் சிரத்தையோடு தபஸ்ஸும், பிரம்மச்சரியமும் செய்துவிட்டு உங்களுக்குத்தோன்றின பிரசினங்களைக்கேளுங்கள். நமக்குத்தெரிந்தால் சொல்லுகிறோமென்று சொன்னார். பின்பு ஓபகவானே, இந்தப்பிரஜைகளெல்லாம் எங்கேயிருந்து உண்டாச்சுதுகொண்டு காத்தியாயனர் குமாரராகிய கபந்தி கேட்டார். அதற்கவர் புத்திரஞ்சொன்னார். பிரஜாபதி பிரஜாகாமராயிதான் அவர்தபஸ்ஸைச்செய்தார்; அப்படிக்குத் தபஸ்ஸைச் செய்தபின்பு நயியென்றும், பிராணனென்றும் சொல்லப்பட்ட மிதுனத்தை இந்திராண்டும், எனக்கு வெகு பிரகாரமாய் பிரஜைகளை யுண்டாக்கவேண்டுமென்கிறெண்ணத்தான் பிறப்பிப்பித்தார். ஆதித்தியன்தான் பிராணன்; சந்திரன்தான் ரை. ஆகிருதியிருக்கிற பதார்த்தமும், ஆகிருதியில்லாத பதார்த்தமும் எல்லாம் ரைதான். ஆகையால் ரை என்பதுதான் சர்வபதார்த்தமும் (ஆகிறது). பின்பு ஆதித்தியன் உதித்தான். சிழக்கே எப்போது பிரவேசித்தானோ அப்போது சிழக்கே இருக்கிற எல்லா பிராணன்களையும் தன்னுடைய கிரணங்களுக்குள் ஸ்தாபித்தான். தெற்கேயும், மேற்கேயும், வடக்கேயும், கீழும், மேலும், அவர்தரத்துக்குள்ளிலும் (இப்படி) ஸர்வத்தையும் பிரகாசப்படுத்துவதுதான் அவன் ஸர்வபிராணன்களையும் தன்னுடைய கிரணங்களுக்குள் ஸ்தாபித்துக்கொண்டிருக்கிறான். அந்த இவன் ஸர்வாத்ம பூதனாய் ஸர்வ ஸ்வரூபியிருக்கிற பிராணக்கினிஸ்வரூபியாய் உதித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த அர்த்தம் இந்தருக்கில்காட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஸர்வஸ்வரூபியாயும், ஸர்வபாஹுகளையும், ஸர்வக்கியலையும், பரமரக்ஷகனாயும், ஏகஜோதிஸ்ராயமுதபித்துக்கொண்டிருக்கிறவனாய், எவனைச்சொல்லுவார்களோ அந்தஸஹஸ்ர ரச்சியாயும், சதப்பிரகாரமாய் பிருந்துகொண்டும், ஸகலஜந்துக்களுக்கும் பிராணரூபமாயிருக்கிற இந்த சூரியனானவர் உதிக்கிறார். ஸம்வத்தஸர்தான் பிரஜாபதி. அதற்கு இரண்டு அயனம், தக்ஷிணயனமென்றும் உத்தராயனமென்றும்

ம், ஆகையால் அதைக்கர்மமென்றும், இவ்
பூர்த்தாத்மகமென்றும், எவர்கள் உபாசி
க்கிறார்களோ அவர்கள் சந்திரலோகத்தைச்
சேர்ந்தமறுபடியும் பூமியிலிருவருவார்கள். ஆ
கையால் பிரஜாகாமானாயிருக்கிற இந்தரு
விகள் தக்ஷிணமார்க்கத்தை யடைகிறார்கள்.
இதனானை; பிதிருக்களின்மார்க்கம். இத்
ம்ருமேல் யாரானால் தபஸ்ஸினாலும், பிறும்
ம்சரியத்தாலும், சிரத்தையாலும், கியானத்
தாலும், ஆத்மாவைத்தேடியறிந்து உத்தர
மார்க்கத்தால் ஆதித்தியனைச் சேருகிறார்களோ
அந்த ஆதித்தியமண்டலம் பிராணங்க
ளுக்காதாரம். இதுமரணமில்லாதஸ்தானம்.
இதுபயமில்லாதஸ்தானம். இதுதானாய்ந்த
மார்க்கம். இதிலிருந்து அவர்கள் திரும்பிவர
மாட்டார்கள். இவன் மறுபடிவரஒட்டாமல்
தடைசெய்கிறஸ்தானம். தத்விஷயமாய் இ
ந்தருக்கு(சொல்லப்பட்டது). சிலபேர்கள்இ
ந்தத்தகப்பனை, அஞ்சுகாலும், பன்னிண்டு
ருபமும் இருக்கிற ஆகாசத்துக்குமேலிருக்கி
ற வர்ஷகளுக்கச்சொல்லுகிறார்கள். பின்னும்
சிலபேர்கள் இந்த ஸர்வக்கியனை ஆறு அரங்
கள்ஆடியிருக்கிற ஸப்த சக்கிராத்ம கமான
ரத்ததிலிருக்கிறவளுக்கச் சொல்லுகிறார்கள்.
மாஸந்தான் பிரஜாபதி. அதற்குக் கிருஷ்ண
பகூந்தான் நை; சுக்கிலபகூந்தான் பிராண
ன். ஆகையால் இந்தருவிகள் சுக்கிலபகூத்
திலும் மற்றவர்கள் கிருஷ்ணபகூத்திலும்
யுளிக்கிறார்கள். ஒரு அஹோராத்திரந்தான்
பிரஜாபதி. அதற்கு அஹஸ்ஸ-தான்பிராண
ன். இராத்திரிதான் நை. ஆகையால் பசுவில்
யாரானால் ஸம்போகம் பண்ணுகிறார்களோ
அவர்கள் பிராணனை நமஸ்கரிப்பி விடுகிறார்க
ள். இராத்திரியில் ஸம்போகம் பண்ணுகிற
பேர்கள் பிறும்மசரியத்தான் பண்ணுகிறா
ர்கள். அன்னந்தான்பிரஜாபதி. அதிலிருந்து
நோதஸ்ஸ- உண்டாச்சது. அதிலிருந்து இந்த
ப் பிரஜைகளெல்லாம் உண்டாகிறார்கள். ஆ
கையால்இந்தப்பிரஜாபதி விருத்தையார்அ
னுஷ்டிக்கிறார்களோ அவர்கள் பின்னைபெண்
ன்கிற மிதுனத்தை யுண்டாக்கிறார்கள். எ
வர்களிடத்தில்தபஸ்ஸும் பிறும்மசரியமும்,
எவர்களிடத்தில ஸத்தியமும் ஸதிரமாயிருக்
கிறதோ அவர்களுக்குத் தானிந்தப்பிரும்ம
லோகப்பிராப்தி. எவர்களிடத்திலவக்கிராதை
யும், பொய்யும், மாயையுமில்லாமலிருக்கிற
தோ அவர்களுக்கு அந்த விஜரமானப் பிரு
ம்ம லோகம்கிடைக்கும்.

(தொடர்ந்துவரும்.)

பகவத்கீதை.

(தொடர்ச்சி.)

ருவது—அத்தியாயம்.

அர்ஜுனன்சொல்.

க. ஓகிருஷ்ண! கர்மத்தைச்செய்யென்று
ம், விடென்றும்சொல்லிக் கலவரப்படுத்துகி
றாய். இவ்விரண்டுள்ள சிரோஸ்கரமான ஒ
ன்றைத்தேர்ந்துசொல்வாயாக.

கிருஷ்ணன்சொல்.

உ. ஸன்னியாஸயோகம் கர்மயோகம்
இவ்விரண்டும் சிறந்தனவேயாம். (ஆகிலும்)
ஸன்னியாஸ யோகத்தைக் காட்டிலும் கர்ம
யோகமே மேலானதாம்,

ங. விருப்பம் வெறுப்புமற்றவர்தான் துர
விதனாவனே நித்தியஸன்னியாஸி யென்ற
றியத்தக்கவன். அவனைபத்தங்களினின்று சு
லபமாய்விடுபடுகிறான் ஓய் புஜத்திற்சிறந்த
வனே!

ச. ஸாங்கியத்தையும், யோகத்தையும்,
வேறெனக்கூறுவோர் சிறியோரே யன்றிச்
சான்னோரல்லர். அவற்றில் ஒன்றையேபற்று
வோளும் இரண்டின்பயன்களையும் நன்றாய்
யடைவான்.

ரு. ஸாங்கியத்தினாலே அடையத்தக்கப
தவி யோகத்தினாலுங்கிடைக்கும். ஸாங்கிய
த்தையும் யோகத்தையும் ஒன்றாய்காண்பவ
னைகண்ணுடையோன்.

சு. ஓய் புஜத்திற்சிறந்தவனே, யோகாப்
பியாஸமின்றி ஸன்னியாஸத்தை (விரும்ப
ல்)துன்பவிளைவைத்தரும். யோகப்பியாஸஞ்
செய்யும் முனியோவெனில் விளைவில் பிறும்
மத்தையடைகிறான்.

எ. பரிசுத்த வியர்க்கையும், அடங்கியம
னதும், வசமானபொறிகளும், உடைத்தாகி
பரமாத்மாவிடத்துத் தன்னாத்தமாவைப்பொ
ருத்தம் யோகி, செய்வோனாகிலும் செய்யா
வானான்.

அ. க.—பார்த்தும், கேட்டும், தொட்டு
ம், மோர்த்தும், உண்டும், நடந்தும், உறங்
கியும், ஸ்வசித்தும், பேசியும், விட்டும், கிர
ஹித்தும், விழித்தும், கண்ணீரமுடியும், கொ
ண்டிருந்தும், உண்மையறிந்த யோகிதான்
தினையளவும் செய்கிறதில்லையென்றும், இந்
திரியங்கள் அவற்றின்விஷயத்தில் பிரவர்த்
திக்கின்றனவென்றும், நினைப்பான்.

க ௦. கர்மங்களைப் பிறும்மத்தினிடத்து
அர்ப்பணம்செய்துவிட்டுப்பயனில்பற்றை வி
ட்டுச்செய்வோன் யாரோ அவன் தாமரை
பிற்பட்ட நீர்போல அப்பாபத்தினின்றும்
விடுபட்டிருப்பான்.

கக. யோகிகள் (தங்கள்) ஆத்மசுத்தியின்பொருட்டுப் பயனிற் பற்றற்றுக் கர்மங்களை உடலாலும், மனதாலும் புத்தியாலும், இந்திரியங்களாலும், செய்கிறார்கள்.

கஉ. யோகி கர்மங்களின் பயனைவிட்டு அளவற்றசாந்தியை யடைகிறான். யோகமற்றவனோடுவெனில் கர்மங்களைச் செய்து பயனைவிருப்பிப் பாசத்திற் சிக்கிக்கொள்ளுகிறான்.

கங. இந்திரியங்களை வசமாக்கிக்கொண்டவன் சகலகர்மங்களையும் மனதாலொழித்து ஒன்பதுவாசல் கோட்டையில் செய்யாதவனாகவும், செய்விக்காதவனாகவும், சுகமாய் வசிக்கிறான்.

கச. இறைவன் செய்கையையாவது கர்மங்களையாவது கர்மங்களின் பயனிற் பற்றையாவது இவ்வுலகில் படைக்கவில்லை. இயற்கையே தலையெடுத்திருக்கிறது.

கரு. எங்குங் கண்ணுள்ளவன் யாருடையபாபத்தை யாவது புண்ணியத்தை யாவது கிரகிக்கிறதில்லை. இருள்கூழ்ந்த புத்தியினால் மனிதர் மோசம்போகின்றனர்.

கசு. யாருக்கு அந்த அக்கியானம் ஞானத்தினால் வசித்துப்போகிறதோ அவர்களுக்குச் சூரியனைப்போல ஒளிபொருந்திய கியானம் உதித்து இறைவனைவிளக்குகின்றது.

கஞ. அந்தப்பிரமணித்தே புத்தியும், அவ்விடத்தே ஆத்மாவும், அவ்விடத்தே நம்பிக்கையும், அவ்விடத்தே சரணமும்வைப்பவர்கள் கியானத்தினால் இருள் நீங்கியவராகத்திரும்பி நிலைத்தநில மடைகின்றனர்.

கஅ. கல்வியளிக்கும்வியத்தோடு பொருந்தியபண்டிதனையும் பார்ப்பானையும், பசுவையும், யானையையும், நாயையும், சக்கிலியையும், பண்டிதர் சமமாய் மதிப்பார்.

கக. இச்சமபுத்தியையுடையவர் இவ்விடத்தே முசுத்தி யடைகின்றனர். பிரம்மமானது மாசற்றதாயும், சமமாய் மிருக்கின்றமையால், அவர்கள் பிரம்மத்தினிடத்தே நிலைக்கின்றனர்.

உ௦. நிலைத்த புத்தியையும் இருள் நீங்கிய அறிவையும்பிரம்மக்கியானத்தையுமுடையதாகி பிரம்மத்தினிடத்தே நிலைப்பவர் இன்பமடைவதுனால் களிப்பதில்லை.

உ௧. புறப்பற்றுகளில் அண்டாத தன்மையையுத் தனக்குள்ளே சுகத்தையறிபவனே பிரம்மயோகத்தோடு பொருந்திய சுவபாவத்தை யுடையவனாக நிலையுற்ற சுகத்தை யடைகிறான்.

உ௨. ஓய் குந்திபுத்திரனே! பற்றுக்களால் விளையும் இன்பத்தையுடையவர் துன்பத்துக்கே வழியாவார். அவர்கட்குப் பிறப்பு

ம் இறப்புமுண்டு. அவர்களிடத்தில் சாரோர் இனிப்புறார்.

உ௩. காமக்குரோதங்கள் விளைக்கும் துன்பத்தைப் பொறுக்கவல்லவர் இவ்வுடலின் பரிவுக்குமுன்பே சுகியாவார்.

உ௪. உடல்களிப்பும், உள்ளின்பமும், என்னொளியும் உடைய போகி பிரம்மபூதனாகி பிரம்ம நிர்வாணத்தை யடைகிறான்.

உ௫. மாசற்ற, அய்யமற்ற, வசமான மனமுடைய, சகலபூதங்களின் இன்பத்தில் வருபமுடைய, ருஷிகள்பிரம்ம நிர்வாணத்தையடைகின்றனர்.

உ௬. காமக்குரோதங்களினின்றும் விடுபட்டு அடங்கியபுத்தியும் வசமான மனமுடையயதிகட்கு பிரம்ம நிர்வாணங்கிடைக்கின்றது.

உ௭, உ௮. அடங்கியபுலன்களையும், மனத்தையும், புத்தியையும் உடையவும்; மோகத்தைப் புருஷார்த்தமாய்க் கொண்டவும்; விருப்பவெறுப்பு பயங்கன்றும்; உள்ளமுன்கள் புறப்பற்றுக்களை விலக்கிப்புருவங்களின்கீழே கண்ணையோட்டிப் பிராணபானவாயுக்களைச் சமீகரித்து இரண்டுமூக்குகளாலும் விட்டு முனியானவன் என்றும் முத்தனையாவான்.

உ௯. பூஜை தபஸ்ஸுகளையனுபவிப்பவனும்; சகல உலகங்களுக்கும் தனித்த இறைவனும்; சகிருதமும் அன்புமுள்ளவனும்; ஆகிய என்னைச்சகலபூதங்களிலும் கண்டு சாந்தியையடைகிறான்.

புநர் ஜநம்ம்.

(உ-வது—நியாயம்.)

மேற்கண்டகாரணங்களால் மரணம்உடலோடுகூடிய ஜீவாத்மாவுக்கு சஹஜமான பலவிகாரங்களில் ஒன்றுஎன்றும், அதினால் அறிவு, ஞாபகம், உணர்ச்சிமுதலிய ஜீவசக்திகள் ஒழிந்துபோகமாட்டாதென்றும் ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றது. மரணத்தினால் நாம் சுத்தசூனியமாகி விடாமல் ஜீவசக்திகளும் அழிந்துபோகாமலிருப்பதால் ஆத்மா வேறுஇடத்தில் ஜீவித்திருக்க வேண்டுமென்பது விளங்குகிறதல்லவா. ஆயினும் மரணந்த ஜீவகிலை ஆத்மஸ்வரூபம் பிருக்கலாகாதோ, ரூபசரீரத்தைச்சார்ந்த ஜன்மநிலையாகவே இருக்கவேண்டிய ஆவசியக மென்னவெனில் இது அடியில் சொல்லப்போகிற இரண்டாவது நியாயத்தால் விசிதப்படும். அஃதாவது நாம் இப்பொழுது அனுபவிக்கிற மானிட ஜன்மமாகிய இப்பிறப்புக்கு நிமித்தகாரணம் எதுவோ அதுவே மறுபிறப்புக்கும் ஹேதுவாகும்.

இப்பிறப்புக்குக் காரண மென்னவென்று விசாரிக்கும்மளவில் சிலர் சோதனையின் பொருட்டென்பார்கள்; சிலர் மோக்ஷசாதகமான பிறப்பிற்கியின் பொருட்டென்பார்கள்; மற்று சிலர் ஸாயுஜ்ஜியார்த்தகமான கர்மபந்த வாரணத்தையும்பொருட்டென்பார்கள். இவைகளுள் உண்மை ஏதுவானாலும் மறுபிறப்பு உண்டென்பது ஸ்தாபிக்கப்படு மாதலால் இவற்றில் ஒவ்வொன்றையும் சற்று கவனமாக விசாரிப்போம்.

சோதனையாவது. இப்பிறப்பில் புண்ணிய நஞ்செய்தவர்களுக்கு மோக்ஷமும் பாவஞ் செய்தவர்களுக்கு நரகமும் ஸபிக்கவேண்டுமென்று கடவுள் திருவுளம்பற்றியதா? எல்லா மதத்தாரும் ஒத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆதலால் மோக்ஷத்திற்கு அர்ஹார இவர்களென்றும், நரகத்திற்கு அர்ஹார இவர்களென்றும், நிச்சயிக்கும்பொருட்டான ஆதமாக்கள் இவ்வுலகத்தில் பிறப்பிக்கப்பட்டன என்பார்கள். இதுதான் சோதனை. கடவுள் நம்மைசோதிக்கும் பொருட்டிப்பாவபுண்ணியங்களையுண்டாக்கி, அனேகங்கடங்களுடனே இவ்வுலகத்தில் பிறப்பித்தால், சங்கடங்களை சஹிக்கமாட்டாமல்நாம் பாவத்திற்கு ஆளாகி மோசம்போய்விடுவோமென்று சொல்லுவார்கள்.

இந்த சித்தார்த்தத்தின்படி இம்மையில் நாம் செய்யும் பாவபுண்ணியங்களுக்கு மறுமையில் தான் பயன்பெறுவோமென்கிற நிச்சயமாகின்றது. இது உண்மையானால் அவரவர்கள் இம்மையில் செய்த பாவபுண்ணியங்களுக்குத் தக்கபடிதான் மறுமையில் நன்மை தீமைகளை அனுபவிக்கவேண்டும். இவ்வுலகில் நாம் பார்த்தஅளவில் முற்றும் புண்ணியஞ் செய்தவர்களாவது, முற்றும் பாவஞ்செய்தவர்களாவது, கிடையாது. சர்வாத்மபரிபாலனஞ்செய்து சர்வசாத்த்விக சமாதி நிலையடைந்த ருஷிகளும் ஒரு காலத்தில், மயங்கி பிழை செய்திருக்கலாம்ல்லவா? பாவஞ்செய்யாத பெரியோர்கள் உலகத்தில் இல்லையென்று சொல்ல வந்ததில்லை; அப்படிப்பட்ட மென்மையானநிலையை அடையமுன்பாக அனைவரும் அனேகபாவங்கள் செய்திருக்கவேண்டுமென்பதே. மேலும் கோரமான கொடியபாவங்கள் எண்ணில்லாமல் செய்து பழிக்கஞ்சாத பரமசண்டானும் ஒருகாலத்தில் ஏதாவது ஒருநன்மைசெய்யாமலிருப்பது கூடாமையாயிருக்கும். ஆயினும் பெருப்பான்மை யோர் பாவ புண்ணியங்களை சற்றுச் சமமாகவே செய்து வருகிறார்கள். ஆதலால் இவர்கள் பாவபுண்ணியங்களுக்குத் தக்கபடி நரகஸ்வர்க்கங்களை யனுபவித்துமிண்டு இப்பிறப்

பையாவது ஸ்வர்க்க நரகங்களல்லாத வேறெந்த பிறப்பையாவது அடையவேண்டுமல்லவா?

இப்படிக்கல்லாமல் புண்ணியம் செய்தவர்கள் நித்தியமானமோக்ஷ மடைவார்களென்றும், பாவஞ்செய்தவர்கள் நித்தியமானநரகமடைவார்களென்றும், சிலர்சொல்லுவார்கள். இங்குபுண்ணியபாவங்களெவையென்று விசாரிக்கவேண்டியதில்லை. புண்ணியம்எதுவானாலும்பாபம்எதுவானாலும் மோக்ஷசாதகமான புண்ணியஞ்செய்வோர் சிலர் என்பதும், நரகவெதுவான பாவஞ்செய்வோர் பலர்என்பதும், சத்தியமே. ஆதலால் பெரும்பான்மையான மனிதர் நித்தியமான நரகமே யடையவேண்டுமல்லவா.

அற்பகாலமாகிய இந்த உலகவாழ்க்கையில் செய்யும் பாவங்களுமும்பொருட்டு அளவிறந்த அந்தமில்லாத காலமளவும் வீடாக நரகவேதனை அனுபவிக்கவேண்டுமென்பதுயுத்திக்கும், நீதிக்கும், கடவுளுடைய கருணைமுத்திரத்திற்கும், விரோதமாயிருக்கின்றது. அநித்தியமும் அதிக கொஞ்சமுமான நமது வாழ்நாளையும், இதில் நமக்குண்டாகும் பால்வியாதி பருவாவஸ்தைகளையும், பிணிமூப்பாதி சரீரசங்கடங்களையும், ஆசாபாசாதி சம்சாரபந்தங்களையும், காமக்கிரோதாதி சுபாவ துற்றுகளுக்களையும், உதரபோஷண திவியவஹராதுக்கங்களையும், இவைகளையெல்லாம் யோசிக்குமளவில் நாம் இத்தனை சங்கடங்களுக்குள் மோக்ஷத்தைத் தேடிக்கொள்ளாத பக்ஷத்தில் தீராத நரகத்திற்குஆளாக வேண்டுமென்று சொல்லுவது அபிக்காத அநீதி யென்பதை யாவரும் அறிந்து கொள்ளலாம். ஆயினும் கடவுள் அளவற்ற நீதியுடையவராதலால் அவர் கண்ணுக்கு அனுப்பிரமாணமாகிய பாவமும்தேருவினளவாகிய கொடிய சண்டாள கிருத்தியங்களும் எல்லாம் ஸமமாகவேஅளவற்ற துர்மார்க்கமாய்த் தோன்றுவதால் அவர் அளவற்ற தண்டனையாகிய நித்திய நரகத்தை விதிப்பாரென்று சிலர் அச்சமின்றி சொல்லத்தான்கிறார்கள். ஆயினும் இதுவிபரீதமென்று எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாம். இவ்வுலகத்தில் ஒரு நியாயாதிபதி குற்றவாளிகளுடைய தாரதம்மியங்களை யறிந்து தண்டனைவிதிக்காமல் குற்றங்களில் தனக்கிருக்கும் வெறுப்பைப்பற்றியே ஒருசிறுகோலால்அடித்தலையும், காமத்தினாலும்குரோதத்தினாலும் ஏவப்பட்டு மற்றொருவனை அடாத ஹிம்சைகள்செய்து கொலைசெய்த பரம சண்டாளனையும், ஒரோதண்டனைக்குள்ளாக்குவானாகில், இந்நியாயாதிபதி செய்ததுஅநீதிஎன்று யாவரும்சொல்லார்களோ?க

டவுள் அளவற்றநீதியதிபராயிருந்தாலும்நா
ம் அளவற்ற பலஹீனனொன்பதை மறந்துவி
டுவாரோ? மேலும், அகாலமாகிய இரவில்
ஒரு சினேகிதன் என்லீட்டிக்குள் நுழைந்து
ஒருகாரியார்த்தமாக என்னைத்தேடுங்காலத்
தில்அவன் என்னைக்கொல்லவந்த கள்ளனெ
ன்றுநினைத்து அவனைக்கொன்றுவிட்டால்,இ
க்குற்றத்தை இராஜாங்கத்தார், மன்னிப்பா
ர்களல்லவா? ஆதலால் இவ்வுலகத்தில் அ
வரவரது சிந்தைக் கேற்றபடி குற்றங்களு
க்குதண்டனைவிதிக்கப்படுகிறதே யல்லது, அ
றியாமற் செய்த குற்றத்திற்குதண்டனைஇல்
லை. இதுபோலவேகடவுள், அளவற்றநீதியதி
பரா யிருக்கின்றமையால், எல்லா பாவமு
ம், தாரதம்மியமின்றி, அவருக்கு அளவற்ற
கொடுமையாய்த் தோன்றுகிறதென்றுசொ
ன்னாலும், நாம் அற்புத்தியினை உடையவ
ராய், அப்பாவங்கள் அற்பமாகவேதோன்று
கிறது. மேலும் நாம் செய்யும் பாவங்கள்
அளவற்ற கொடுமையென்று கடவுளுக்கு உ
ண்டாகும் தோற்றமும், அதிவிடத்து கடவு
ளுக்கு உண்டாகும் அளவற்ற வெறுப்பும்
நமக்கில்லையென்று எல்லாரும் ஒப்புக்கொ
ள்ளுவார்கள். ஆதலால் நாம் அறியக்கூடா
த் அளவற்ற பாவத்தைச் செய்வதும், அதற்
காக அளவற்ற தண்டனைக்கு ஆளாகுவதும்,
அறியாமற்செய்த குற்றத்திற்கு அபாவிக்
கும் தண்டனையைப்போலல்லவோ? இதுஇ
வ்வுலகநீதிக்கு ஒக்குமாயினும், கடவுளுடைய
அளவற்ற நீதிக்கு ஒக்குமோ?

மேலும் நம்மை பாவத்தினின்று விலக்கி
புனிதராக்கும்பொருட்டு, கடவுள் கருணைசு
ரந்த நம்மைதண்டிப்பாரோ யொழிய, கோ
பத்தினாலாவது, நம்மை இம்சிப்பதே பிரதா
னமென்றாவது, தண்டிப்பதில்லை. கோபம்
தாமசமாதலால், கடவுளைச்சார்ந்ததன்று. ப
ழிக்குப்பழி வாங்குதல் பரமசண்டாளரு
டைய கொள்கையேயன்றி அறிவுள்ள ம
னிதருக்கே ஏற்காது. நாகரிகமுள்ள மனி
தருக் குள்ளும் தண்டனை சீர்திருத்தம்
பொருட்டேயன்றிஹிம்சிக்கும் பொருட்டா
வது பழிவாங்கும் பொருட்டாவதல்ல. இ
ப்படிருக்க நீங்காத நாகத்தினால் நீங்கா
த ஹிம்சை உண்டாவதேயன்றி அதினால் கி
ஞ்சித் பிரயோஜன முண்டென்று யாராவ
து சொல்லத்தணிவார்களோ? கடவுள் நம்
மை நீங்காத நாகத்தில் ஆழ்த்துவாரானால்
பின்பு நாம்பிழைக்க இடமுண்டோ. அவரி
டத்தில் அன்பு நேயம், வுத்த அவருடைய
அருள்பெற ஸ்யல்வதை ட்டி அவரைவிடா
துதுணித்துத் தேவஷத்த மேலும் மேலும்
கொடியபாவங்களைச்செய்து மனமழிந்து ம
திமயங்கிக் கடக்கண்ணதை கொடியதுக்கசாக

ரத்தில் முழுசிப்போவோமல்லவா. சர்வபூ
ததயாபரனாயும் அஸமத்தசுருணாகரனாயும் அ
வாந்மனஸ கோசர ஆநந்தஸ்வரூபியாயும்
இருக்கின்ற நமது கடவுள் இந்தக்கொடியந
ரகத்தைக் காண சகிப்போ. இதை உள்ள
வும் நமதுள்ளம் வேகின்றதே. தீனதயானு
வாய் கருணாஸாகரமாயிருக்கிற நமது கடவு
ள் இக்கொடியவேதனையை விலக்க வழிகா
ட்டான் என்பதை யார்தான் நம்புவார்கள்.
ஆதலால் நித்தியநரக மில்லைஎன்பது சத்தி
யம்.

பிரகிருதிகாஸ்திரம்.

(தொடர்ச்சி.)

தி ர வ ங் க ள் .

முன்பகிப்பிற் சொன்னபடி, இப்
போது, திரவங்களால் செய்யக்கூடும்
னவிந்தைகள் சிலவற்றைச்சொல்லுகிறோ
ம். ஏறக்குறைய இருபது வருஷத்துக்கு
முன், இப்போது, கவரன்மெண்டிவித்தி
யாவிசாரணைத்தலைவரானபவல் என்பவர்
ஒருயந்திரம் கொண்டுவந்திருந்தார். அது
உருவத்திலும், கனத்திலும், மிகவும் சிறி
தாயும் அற்பமாயுமிருக்கிற தோற்பையா
யிருந்து, அக்காலத்தில், குணத்திலும், வ
ல்லமையிலும் போல், உருவத்திலேயும்
சிறந்த, ஸ்ரீநிவாஸப்பிள்ளையவர்களது தவி
யசிலகனவான்களை, ஒன்றாகஅதன்மேலே
நிறுத்தியபோது, அது அவர்களைத் தூக்கி
விட்டது. இது எதனுடைய சகாயத்தின
ல், செய்ததென்றால், ஏறக்குறைய, அரை
அழாக்கு தண்ணீரினுடைய சகாயத்தின
லே! அதனால் தண்ணீரினமேல் மலைமிதக்
க, அதனால் இராமன்முதலானோர் நின்றா
ர்களென்று சொல்லியிருப்பதுபோல, அ
ரை அழாக்குத்தண்ணீர், ஒருபெரும்பல
கையைத்தாங்க, அது ஸ்ரீநிவாஸப்பிள்ளை
முதலானவர்களைத்தாங்கிற்று. அரைஅழா
க்குத்தண்ணீர்அத்தனைபேரைத்தாங்குமா
அந்தபைக்குள் ஏதோ ஒருபூதம் புகுந்து
கொண்டிருந்துதான் அவர்களைத்தூக்கியி
ருக்கவேண்டுமென்று அக்காலத்தார் சில
ர்நினைத்திருப்பார்கள். ஆயினும்அதுபஞ்
சபூதங்களிலொன்றாகியதண்ணீரையன்றி
மற்ற வேறுவகையான பூதமல்லவென்று
காட்டுகிறோம். இதனால், திரவத்தினுடைய

யகுணங்கள் தெரிவதுமல்லாமல், பாமரச
னங்கள், அம்மை, பிடாரி, ஐயனார், காட்டே
ரி, குட்டிச்சாத்தான் முதலியவற்றால் உ
ண்டாவன வாகநினைக்கிற பலவிந்தைகளு
ம், துன்பங்களும், பெரும்பாலும் பஞ்சபூ
தங்களின் சேர்க்கையாலும், அப்பஞ்சபூ
தங்களின் காரியமானதேகத்தில் உண்டா
கிற, ஊஷணமுதலியன்றத்தாழச்சிகளா
லும் உண்டாவனவென்று அறியலாம். மு
ழுதும் அப்படியே யில்லாவிட்டாலும்,
பெரும்பான்மையாவது அப்படியிருப்ப
தென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதுநிற்க,
நாம் சொல்வதையறிவதற்காக, அந்தயந்
திரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறவிதத்தை யறி
யவேண்டியது. அதை வருணிக்கிறோம்.
அதிசுபருமணில்லாததோலை, அடியையும்
வீளும்பையும் தட்டிவிட்ட சோடுத்தவலை
யைப்போலத்தைத்து; அதன் இரண்டுமொ
ய்களையும் மூடிப்பலகைகளைத்து, அதைநி
ற்கவைத்தால், அது, பூசாரிகள் சிலசமய
ங்களில், கட்டிக்கொண்டிருக்கிற இரட்
டை மத்தளங்களில் ஒன்றை நிற்கவைத்த
துபோலிருக்கும். அப்போது, அடிப்பல
கையின்மேலோடே ஒரு துளைசெய்து, அ
தில் கிண்டிப்பாத்திரத்தின் குழையைப்
போல் ஒரு குழைகோத்து, அதில்கீர்விட்
டால், அது, அந்தத்தோற்பைக்குட் செல்
லும். நீரைவிடுவதற்குமுன்னதாக, பையி
ன்மேல்மூடியை, அமுக்கினால், தோல்ம
டிப்புமடிப்பாகமடியுமாதலால், மேல்மூடி
கீழ்மூடிவகைக்கும் தாழ்ந்துவரும். மடிந்த
பின்நீரைவிட்டால்நீர் குழையில் கொஞ்ச
மும், பையில் கொஞ்சமுமாக நிற்கும். பை
யில்மேல் மூடியை யெட்டுகிறமட்டும் நீர்
வார்க்கவேண்டியது. அப்போது, அந்த
ப்பைக்குள் சலம் அளவில் அதிகமாயும்,
குழைக்குள் சலம் அளவிற்குறைந்ததா
யும் இருக்கும்; ஆயினும் உயரத்தில்மா
த்திரம் இரண்டும் ஒன்றாகவேயிருக்கும்.
குழையின்விசாலங் கொஞ்சமாயும் பை
யின்விசாலம் அதைவிட அனேகம்பங்கு
அதிகமாயிருக்க, இவ்விரண்டிலும் இரு
க்கிறநீர். ஒரே யுயரமாயிருப்பதற்குக்கார
ணமிருக்கிறது. அதை யினிவரும்பதிப்
புகளில் தெரிவிப்போமாதலால், இங்கே
அதன் உண்மையை யொத்துக்கொள்ள

வேண்டியது. இப்போது குழையிலிருக்கி
றநீர்மேல், நாம் முன்பதிப்புகளில்காட்டிய
படி, ஓர்கட்டையைவைத்து உறுத்தினால்
இவ்வுறுத்தலின் பயன்பைக்குள்பரவி அ
ங்கிருக்கிறநீரானது மேல்மூடியையுமேல்
நோக்கியுறுத்தும் குழையில் கீழ்நோக்கியு
றுத்துகிற கட்டையின் உறுத்தலுக்கும்
பைக்குள்மேல் நோக்கியுறுத்துகிற நீரின்
உறுத்தலுக்கும் உண்டாயிருக்கிற வேற்று
மையையறிய வேண்டுமானால், பைமூடியி
ன்விஸ்தீரணத்தையுழையின் விஸ்தீரண
த்தால்பாதித்துவந்த லப்தத்தை உறுத்த
லின்கணத்தால் பாதிக்க, அதனால்வரும்ந
வினால் அறியவேண்டியது.

(தொடர்ந்துவரும்.)

அர்த்த சாஸ்திரம்.

(தொடர்ச்சி.)

உழைப்பின் பங்கீட்டைக்குறித்த வி
சாரத்தை இன்று முடிப்போம்.

யந்திரங்களினால் விளையும் நன்மை
களுக்கு பஞ்சாலகளைவிட ஆச்சரியகர
மான நிதர்சனம், வேறொன்றையுங் கா
ட்டத்தக்கதில்லை. இந்த ஆலையில் ஒரு ஆ
வியந்திரமானது, சக்கரங்களையும், இரிசு
களையும் சுழலச்செய்து, பலவாயிரஞ்ச
னங்களால் முடிக்கவியலாத அபார மா
னவேலைகளை வெகு எளிதில் முடித்து
விகின்றது. யந்திரங்களினால் மிகுந்த
பிரயோஜனம் விளைய வேண்டுமாகில்,
நீர், ஆவி, காற்று, முலலியவற்றின், உத
வியே அதற்கு முக்கிய சாதனமாக வி
ருக்கவேண்டும். அவற்றை மூலகாரணமா
கவுடைய யந்திரங்களின் சகாயத்தால்,
விசேஷமாயுழைப்பு மீருவதன்றி, அத
ைசெய்யப்படும் வேலைகளும் வெகுசீ
ராயும் ஏற்றக்குறைவின்றி, ஒரேகைப்பா
டாயும்முடியும். யந்திரத்தின்சகாயத்தினு
ல் விளையும் நன்மைக்கு மனிதர் உழைப்
பினால் கைக்கடத்தக்க பிரயோஜனம் ஒ
ப்பாக மாட்டாதென்பதற்கு, அமெரிக்கா
தேசத்தில், புதிதாய்க்கண்டுபிடிக்கப்பட்ட
ஒரு ஆணியாலே, சிறந்த திஷ்டாந்தமாக
ப்பொருந்தும். அவ்வாலையில் ஒரோமாதிரி
யானவும், வெகுநேத்தியானவும், ஆணி

களுண்டாவதுமன்றி, மணிஒன்றுக்குப்ப தினையாயிரம் (௧௫000) ஆணிவீதஞ் செய்து முடிவாகின்றது.

தேசங்களில் உழைப்பின் பங்கிடைப்பட்டு விசேஷவிர்த்தி அடைவதற்குமுன் லோகங்களே பழக்கத்தில் வாரா; ஏனெனில், ஒரு கனியைத்தோண்டிவதற்கு, பலபேர், ஒன்றாய்க்குடாமல் இயலாது, இதுபற்றிதான் அமெரிக்காக்கண்டத்தில் மெக்ஸிகோ தெசத்தாரும், பெரு தேசத்தாரும், கனிகளைத் தோண்டிபொன் வெள்ளிகளையெடுக்கமாட்டாமல் ஆறுகளில் அகப்பட்ட சன்னக்கட்டிகளுடன் திருப்தி அடைந்திருந்தார்கள்.

உழைப்பின் பங்கிட்டினால், தேசம் செல்வத்தில் விர்த்தி யடைபுமாகிலும், அதினால் பலதிங்குகளும் விளையுமே; ஒரோ தொழிலில் பிரவர்த்தித் திருப்பவன் அதில் விசேஷப்பயிற்சியை அடைந்த போதிலும், இதரவிதங்களில் அடையத் தக்கவிருத்திகளெல்லா மவனுக்குக்கிடைக்காமற்போகுமே; அவனுடையபுத்திவி காச மடைவதற்கு அவகாசமில்லாமற் போகிறதே; அத்தியல்பமாய் பயிரிடுவோனும், கைத் தொழிலாளிகளைப்போலன்றி, நானுவித விஷயங்களில், புத்தியைச்செலுத்தி அனுபவத்தால் ஞானமடைந்து யந்திரங்களின்சுறையுமின்றியே அதிகபுத்தி விகாச மடைவானே யென்றாலோ, சாதாரண பயிர்த்தொழிலாளிகளைக்காட்டிலும், கைத்தொழிலாளிகளுக்கு, அதிகஞானமும், புத்திவி காசமும், சோம்பலற்ற பரபரப்பு முண்டாயிருக்குமென்பது, அனுபவசித்தம். அதற்குத்தகுந்த ஹேதுவுமுண்டு. குடிகளடர்ந்த ஒருபெரும்பட்டணத்தில், பலவசைத்தொழிலாளிகள் ஒன்றாய்ச்சேருவது அடிக்கடி சுலபசாத்தியமாகவும், அப்படிசேரும்போது நானுவித விஷயங்களைக் கலந்துபேசவும், சர்ச்சிக்கவும், நியூஸ்பேபர்களைப்படித்து அறிந்துகொள்ளவும், அவகாச முண்டாகியு மிருக்கின்றது. பயிர்த்தொழிலாளிகளோவேனில், அவர்கள் ஒருவரினின்று மொருவர்பிரிந்துபலமயில்களுக்குசசிலகுடிசைகள்வீதம் இறைந்திருக்கின்றமையால், அவர்களுக்குள்சமா

கமம் நேறிடுவதே அருமை. பலபேர் ஒன்றாய்க்குவிதினெல்லாத்திரமே உண்டாகத்தக்க ஞானவிருத்தி, இத்தன்மையானதென்று அனைவர்க்குந் தெரியுமாகையால் அதைவிரித்துரைக்க வேண்டிய ஆவசியகமில்லை.

கைத்தொழிலாளிகளாகிய சாதாரண ஜனங்கள்பலர் அடிக்கடி ஒன்றாய்க்குவிதினால், அவர்களுடைய நீதிமார்க்கம்கோணிப்போகுமே; பயிரிடுவோர் விஷயத்தில் அப்படியில்லையே, எப்பொழுதும் நாட்டுப்புறங்களைக்காட்டிலும் பட்டணங்களிலே, விசேஷகுற்றங்கள் நடக்கின்றதேயென்றாலோ, இவ்விஷயத்தில்ஒரு பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்களின்தொகையை ஒருகிராமத்திலுள்ள ஜனங்களின் தொகையுடன் ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால் அதற்குத்தானாய் சமாதானம்வரும். ௧00 சதுரமயில்களிலுள்ளநாட்டுப்புறங்களில் வசிக்கும் ஜனங்களைக்காட்டிலும், ஒருசிறியநகரில் அதிகஜனங்களிருப்பார்க ளாகையாலும்; சொற்பவிடத்தில் அதிககுற்றம்நடத்தால், அதுகண்ணில்தைப்பது சஹஜமாகையாலும்; அனுபவ மில்லாதவர்களுக்கு, இவ்வாசேஷந்தோன்றுவது புதுமையல்ல. ஆகிலும், சுவல்பசிரமப்பட்டு நூற்றுக்கு எத்தனைபேர் வீதம்குற்றஞ்செய்பவொன்று கணக்கிட்டுப் பார்ப்போமே யாகில், பயிர்செய் பவனைக்காட்டிலும், கைத்தொழிலாளிகளில், குற்றவாளிகள் குறைவென்றே யேற்படுமீ. இதுவுமன்றி நாட்டுப்புறங்களில், மானிடத்தன்மைக்கு இயலாத கொள்ளை கொலை முதலிய அதிகக் குரூர குற்றங்களெல்லாம் நடக்கையில், கைத்தொழிலாளிகளிடத்தில்சில்லணா மோசங்கன்தவிர வேறென்றுந் தென்படாது. கைத்தொழிலாளிகள் அடிக்கடி பலருடன்பழகுவதாலும், ஓய்வின்றிவேலையுடைத்தாயிருப்பதாலும், ஞான விர்த்தியடைந்துக் க்ரவரியத்தைவெறுத்து ஒருவர்க்கொருவர் பரஸ்பர சஹாய சிந்தையும் செய்கையும் பெறுகின்றனர். அப்படியாகில் அவர்களுடைய நற்சிந்தையும் நற்செய்கையும், அவர்களுடைய குற்றங்களைப்போல என்விளங்கவில்லையென்றாலோ, உலகத்தி

ல் குற்றங்களுக்கு துரைத்தனத்தார் சி
கைஷித்தித்தின்றமையால், அவைபிரசித்
தமாகின்றன. அம்மாதிரியாகவே நற்செ
ய்கைக்கு வெகுமானங்கொடுக்கிற தென்
கிற ஆசாரமில்லையாயசால், அச்செயல்
களால் பயனடைந்த சிலர்தவிர வேறொ
ருவருக்கும் அவைதெரிவதற்கு அவகா
சமில்லை. பொதுவில் அந்தந்த நிலைமைக்
குரிய சுகதுக்கங்களையும், நன்மை தீமை
களையும் கடவுள் அளந்துவைத்திருக்கிற
ரென்பது சரியாயிருக்கும்.

முடிவில் கைத்தொழிலாளிகளால் உ
ண்மையாகவே, சிலதிங்குகள் விளைந்த
போதிலும், தேசத்தின் திரவியவிர்த்திக்
கு அவர்களால் கிடைக்கும் அளவற்ற உ
தவியையோசிக்குங்கால், அதுபெரிதாக
த்தோன்றாது. அவர்கள் கேவலம் திரவி
யத்தைமாத்திரம் விரத்தியாக்குவதன்றி,
ஐனங்களுக்கு விசேஷ ஆனுகூலியங்களை
யும்போகங்களையுங்கற்பித்து, ஞானவிர்த்
தியுஞ்செய்கிறார்கள். உழைப்பின்பங்கிடு
ஏற்பட்டிராத பட்சத்தில் அச்செழுத்
து, அச்சயந்திரம், முதலிய பிரகிருதத்
திலுள்ள அநேகயந்திரங்களில் ஒன்றாவ
வது நமக்குத் தெரிவதற்கு அவகாசம்உ
ண்டாயிருக்குமா?

வருகிறபத்திரிகையில், முதலேக்குரித்
துயோசிக்கநிச்சயித்திருக்கிறோம். முற்று
ம்நாகரீகமற்றஐனங்கள்பிரகிருதநிலைமைக்
கு வந்ததற்குரிய காரணங்களைச் சுருக்க
மாயுரைத்து இன்றியபாகத்தை முடிக்கி
றோம். திரவியோத் பத்திக்கு உழைப்
பேமுதற்காரணமாம். ஆகிலும் அந்தத்தி
ரவியத்தைக் காக்க சீரான துரைத்தன
மேற்படும்வகையில், உழைப்பினால் உயி
ர்வாழ்க்கைக்கு அவசியமானதை விட
வேறென்றும் விளையாது துரைத்தன
மேற்படவே உழைப்பில் உற்சாகம்பிறக்
கும். ஒருவன்தனக்கு வேண்டியதைக்கா
ட்டிலும் அதிகமாய்தான்படைத்ததை அ
யலாருக்குக்கொடுத்து, அதற்குப்புகிலா
ய் அவர்கள் பண்டங்களைப்பெற்றுக்கொ
ள்வான் இவ்வாறு பண்டமாற்றத லுண்
டானபிறகு உழைப்பின்பங்கிடேற்படும்.
அதேற்பட்ட மாத்திரத்தில் உபயோக
மான யந்திரங்களுண்டாகும். இன்னுமி

தற்குரிய காரணங்கள் பின்னால் விள
ங்கும்.

லார்ட்பேகன்வியாசம்.

பழி தீர்தல் .

பிரதிகாரம்அல்லது பழிதீர்த்த லென்
பது ஒருவிதமுறட்டுநியாயமாம். அதைம
னிதரியற்கைபற்றுந்தோறும், ராஜாங்கநி
யமங்களதைக்களையவேண்டும்; ஏனெனி
ல் முதற்குற்றம் நியமத்துக்குவிரோதமா
கும்; பழிதீர்த்தலோவெனில்அதுநியமத்
தைத்தூர்த்திவிடுகிறது. பழிதீர்த்தலால்ஒ
ருவன் தன்பகைவருக்கு நேராகிறான்;
பொறுப்பதினலோ, அவனுக்கு மேலாகி
றான்; ஏனெனில் பொறுத்தல் பூபதிக்கு
நியதாம்“குற்றத்தைப்பொறுப்பதேமனி
தற்குச்சிறப்பு” என்றுசாலமன் சொல்வ
தில்சந்தேகமில்லை. மாண்டதுமாண்டதே
யன்றிமீளாதாசையால்.நிசழ்வதைபுடும், வ
ருவதைபுடும் கவனிப்பதே போதுமான
தொழிலென விவேகிகள் மதிக்கின்றனர்.
ஆதலால்சடந்ததைப்பற்றி வருந்துவோர்
தங்களையேஇகழ்கின்றனர். லாபம்,இன்ப
ம், பிரதிஷ்டை முதலியவற்றைக் கோரி
க்குற்றம்புரிவார்களேயன்றி, குற்றத்தின்
பொருட்டே யதைச்செய்வோரில்லை. ஆ
கையால் என்னைக்காட்டிலும் தன்னைவி
ரும்புலோனை நான்கோபிப்பானென், யா
ராயினும் தீயவியற்கையாலே குற்றம்புரி
வானெனில், வேறென்றுஞ்செய்ய மாட்
டாத முள்ளும்புதரும் பொத்திப் பூஅவ
தற்குதலுப்பாகும். எந்தகுற்றங்களுக்குப்
பரிஹாரமளிக்க நியமங்களில்லையோஅவ
ற்றின்விஷயத்தில் பழிதீர்த்தல் சஹ்யமா
கும். ஆயினும் ஒருவன்பழிதீர்ப்பதை சி
க்ஷிக்க நியமங்களில்லாதவாறு கவனிச்சு
வேண்டும். இல்லெனில், ஒன்றுக் கிரண்
டாகப்பகைவர்காத்திருப்பார். சிலர் தாங்
கள் பழிதீர்த்துக்கொள்வதை எதிரி அறி
யவேண்டுமென விரும்புகின்றனர். இது
அவுதாரியத்திற்சேர்ந்தது; ஏனெனில் இ
தில் எதிரி அனுதாபப்படுவதில் ஆநந்தம்
இருப்பதாய்த் தோன்றுகிறதேயன்றி, அ
வனுக்குத்துன்பம்விளைப்பதில்லை. ஆகி
லும் நீசரும்படிகளுமாகிய பயங்காலேக

ள் இருட்டிழம்பற்க்கும் அம்புக் கொப்பா
வார். டிபூக் அவ் பிளாடென்ஸாகிய காஸ்
மஸ் என்பவர் அவ்விதக்குற்றங்கள் மண்
னிக்கத்தகாதனவென்றுத் துரோகிகளும்
அசிரத்தையுள்ளவருமாகிய நண்பர்கள்
விஷயத்தில் வெகு கடுமையாயுரைத்தன
ர். “நம்மபகைவரை மன்னிக்கும்படிவிதி
“த்திருக்கின்றதேயன்றி, நண்பரை மன்
“னிக்கும்படி எங்கும்விதியில்லை யல்ல
“வா” என்று அவர்உரைத்தார். ஜாபிங்க
ருத்து இன்னம் மேலானதாக விருந்தது.
“கடவுளளிக்கும்நன்மையைப்பெறும்நா
“ம் அவரளிக்கும் தீமையைப் பொரோ
“மோ?” என்று அவருரைத்தார். இதுந
ண்பருக்கும்முறையேயிசையும். பழிதீர்
க்கவிரும்புவோன்தாலு யாறுமரணத்தை
வலிய பச்சைப்புண்ணுய் வைத்திருப்பவ
ன்போலும். பொதுநன்மைக்காகப்பழிதீர்
த்தல், பெரும்பாலும்அதிருஷ்டத்தோடு
பொருந்தியிருக்கும்; ஸீஸர், பர்ட்டிகுக்
ஸ-பிரான்ஸ-தேசத்துமூன்றாம்வெண்
றி, இன்னம்பலர் மரணமும்இத்தன்மைய
தாம். ஸ்வப்பிரயோஜனத்தைப் பற்றிய
தோவெனில், இத்தன்மையதல்ல: பிரதி
செய்யக்கோருவோர் சூன்னியக்காரருக்
கொப்பாவார். ஏனெனில் அவர்கள்வாழ்
நாளில்துன்பம் விளைத்துப்போகும் நா
ளில் துன்பமடைவார்கள்.

ச ரி த் தி ர ம் .

(தொடர்ச்சி)

இந்தபியூடல்பத்தியானது வெளியினி
ன்றுவரும்பகைவரை அண்டூட்டாமற்றடுக்
கத்தக்கதாகவிருக்கினும், அதின்உள்ளேற்பா
டுகள் ராஜியத்து க்ஷேமத்தைக் காக்கத்
தகாதனவாயும், வெகுபழு துற்றனவரயுமிரு
ந்தன. அவ்வித ராஜாங்கம் வெகுமகிமைபெ
ற்றிந்தகாலத்தில்கூட கலகாஸ்பதமானவும்,
தோஷகாரகமானவும், ஹேதுக்கள் வெகு
வினாவில் பூத்திக்காய்த்துப் பரவிக்கொடிய
துன்பங்களைவிளைத்தன. ராஜியத்திலுண்டமத்
தியமளிக்கத்தக்க பாசங்களடியோடற்று, அ
ராஜகஜைங்க ளளவற்றிருந்தன. அரசர்க
ளையும், ராஜியத்திலுள்ள பிரபுக்களையும் ந
ன்ற யினங்கச்செய்ய இடையில் ஒருவருமி
ன்றி, அவர்களுக்குள் முடிவிலாச் சண்டை
யும், தலகங்கருமுண்டாயிருந்தன. ஆதியி

ல் அரசனுக்கிஷ்டமுள்ள வரையில் அனுப
க்கத்தக்கதென்கிற நிபந்தனையின்மேல் அ
சனூல் விடப்பட்ட நிலைசனே தங்களாயச
ரியந்தம் சாசுவதமாய் அனுபவித்துக்கொ
ள அனாமகிக்கவேண்டுமென பிரபலமான
டிகளெல்லாம் அரசரை வேண்டிக்கொண்
னர். பிறகு இதிலும் திருப்தி யுண்டாகா
ல், அவற்றைப் புத்திரபவுத்திர பாரம்பரி
மாய் ஆண்டனுபவிக்கத் தலைப்பட்டனர். இ
வளவுமாதிரமேயன்றி ஆதியில் சாமர்த்
யதியோதகமாகவும், ராஜியத்துக்குச் செ
த்த மெஹனத்துக்களைக்குறிக்கவும், ஜனங்
ள் மனங்கிழந்து பிறதாளா யீர்த்தப்பட்ட
பெயர்களும் தலைமுறை தத்துமாய் புத்
ரபவுத்திரர்களுக்கிறங்கத்தொடங்கிற்று. இ
வ்வாறு ஆதியில் பலிஷ்டர்கள் தங்கள் ஜ
னங்களையும் பெயர்களையும்கூட புத்திரபவுத்
ர பாரம்பரியமானவையாய் வகுத்துக்கொ
ள்ளவே, ஆதியில் அரசனுக்கு பரதந்திர
பிருந்த இவர்கள் சுவதந்திரராகிவிட்டு, மே
ன்மேலும் புதிய கலகங்களென்கிறத்து அரச
களின் அதிகாரங்களில் ஒவ்வொன்றும் ஆ
கிரமிக்கத்தொடங்கினர். அவரவர் தங்க
தங்கள் எல்லைக்குள், சுவதந்திரமாக சீவி
கிருமினல் நியாயங்களைச் செலுத்தவும், ந
ணயங்களடிக்கவும், அண்டை யசலாருட
போர்செய்யவும் ஆரம்பித்தனர். குடித்
னமென்பது அரசர்க்குக்கீழ்ப்பணிந்ததெ
னவும், பியூடல் பதத்தியென்கிறவும் விய
வஸ்தைகள் காண்பதற்கும் அரிதாகிவிட்டது
இவ்வாறு அபரிமிதமான அதிகாரங்களை
க்கிரமித்துக்கொண்ட பிரபுக்கள் தாங்க
மற்றொருவற்குத் தாழ்ந்தவொன்பதை அந்
ஹேயமாக மகித்தனர். தாங்கள் சுவதந்த
ரொன்று வெளியரங்கமாய்ப் பாராட்ட
தொடங்கவே, அரசனுக்கும் பிரபுக்களுக்
முள்ள ராஜாங்க பாசங்கள் விடுபட்டன
பேரினம் விஸ்தீரணத்திலும் பெருத்திரு
த ராஜியங்களெல்லாம் துண்டிதுண்டாய்
பிளந்து சிரிய ஜமீன்களாகவும் பாஜையப்
ட்டுகளாகவும் முடிந்தன. இவர்களுக்கு
அளவிறந்த அகூயையும் ஸ்பர்த்தையுமிருந்
படியால், அடிக்கடி போர்கள் விளைந்து, ர
ஜியங்கள் நிரந்தரமான ரணகளங்களாக வ
ருந்தன. யூரோபிலுள்ள சசல ராஜிய
களிலும், ஜனங்களுக்குக் காப்பக அனேக
கோட்டைகள் கட்டப்பட்டிருந்தபோதிலு
இவை அன்னியதேசத்தார் எதிர்ப்பார்க்க
ன்கிற பயத்தினாலன்றி, அண்டையசலாரு
டைய போர்களையும் கொள்ளைகளையும் த
க்கும்பொருட்டே கட்டப்பட்டன. சாதா
ரணமாய் மானிட வியற்கையினின்றும் எதி
ர்பார்க்கத்தக்கப் பிரயோஜனங்களை யெ

லாம் வேரோடு களைந்துவிடத்தக்க சர்வ நா
சுக்ரமான அராஜகமே என்கும். பரவியிருந்
து. குடிகளில் பயனளிக்கத்தக்க பெரும்
பான்மையர் முற்றும் அடிமைகளாயாக்கப்
பட்டனர்; அப்படிக்கில்லெனில், அடிமைக
ளுக்குப் பரியாயமான கொடுமைகளுக்கும்,
துன்பங்களுக்கும் உள்ளாக்கப்பட்டனர்.

அரசனோவெனில் முற்றும் அதிகாரமற்று
சட்டநீர்மாணம், துஷ்டநிச்சிரகம் சிஷ்ட
பிரபாலனம் முதலியவற்றை நிர்வகிக்கமாட்
டாதவராயினர். பிரபுக்களமாத்நீர்மநிரங்கு
சுமான அதிகாரத்தை வகித்துக்கொண்டு, த
ங்களுக்குள் இடைவிடாப்போர்செய்துகொ
ண்மே, குடிசனையெல்லாம்ஹிம்சித்தும், அரச
சகா அவமதித்தும் வந்தனர்: இவ்வாறு ஆ
தியில் துராகிருதமாய் உண்டான இவ்வேற்
பாடுகளெல்லாம் காலத்தால் நிலைபுற்று நல்
லேற்பாடுகளாய் விளங்கின.

ஏழாவது நூற்றாண்டுமுதல் பதினொராம்
நூற்றாண்டுவரையில் யூரோபில் உண்டாயிரு
ந்த அரசியல் இத்தன்மையானதா யிருந்த
து. அதிலுள்ள பல ராஜியங்களிலும், அக்
காலத்தில் அயல்நாடுகளின் மேற்செய்யப்ப
ட்ட முயற்சி முற்றும் பலவீனமாயிருந்த
து. ராஜியம் பலவாய்ப்பினந்து, கலகங்க
கால்வருந்தி, பிரயோஜனக்கியமந்து, தகு
ந்த தலைவனுபின்னி யிருந்தபடியால், அதின்
பிரயத்தனங்களெல்லாம் நிலையும் வலுமை
யும் அற்றிருந்தது. அக்காலத்தில் யூரோபில்
கடந்த போர்களெல்லாம், வெகு லாகவமா
னவையாயும், பெரும் பயன்களளிக்காதன
வாயும்; ஜயாபஜயம் ஏற்படாதனவாயுமிருந்
தது. அவை சாதாரணமாய் ஜனங்கள் செ
ய்யும்போர்களை யொத்திராமல், சுப்பல் க
ளர், திவிட்டிக்களர் முதலியவர்கள் செ
ய்யும் கொள்ளைகளுக்கு ஒப்பாயிருந்தன.
ஒவ்வொரு பிரபுவும் அற்ப பிரயோஜனத்
தைக் கருதியாவது, பழிதிர்க்க விரும்பியா
வது, தன் குடிகளெல்லாம் கூட்டிக்கொண்
டி அண்டையசலார்மீது போருக்குச் சென்
மனன். ராஜியத்தில் ஒருமைப்பாடிண்மை
யால் அது முற்றும் முயற்சியற்றிருந்தது.
சுப்போதாவது அருமையாய் முயற்சியைக்
கைக்கொண்டாலும், அதினால் அதன் இளை
ப்பமே வெளியாயிற்று. அதிமேதாவியான
ஆர்லேமன்என்னும் அரசன் தன் சிறந்தவ
லுமையால், ஒருமைப்பாடற்றிருந்த ராஜிய
த்தின் பல அவயவங்களை ஒன்றாய்ச் சேர்த்
து உருவளித்து அவராட்சிக்குச் சீர்மையை
யும், பின்னோர் மகிழ்ச்சியையும், விளைக்கத்
தக்க நல்லொழுங்குகளை யேற்படுத்தின
போதிலும்; அவ்வொழுங்குகள் பியூடல
பத்ததிக்கு இயல்பானதன்றாகையால் அவை

நிடித்திருக்கவில்லை. அவர் தலைசாய்ந்தஉட
னே, அவ்வொழுங்குகளுக்கு ஆதாரமாகவி
ருந்த முயற்சி நீங்கி ராஜியம் முன்போல
வே பலவகுப்புக்களாய்ப் பிரிந்தது. உடனே
கலகங்களாலும் அராஜகத்தாலும் விளையத்
தக்க துன்பங்களைல்லாம் மீண்டு பலபாகங்
களையும் முன்னிலும் அதிகமாய் வருத்தத்
தொடங்கியது. அதுமுதல் பதினொராம்நூ
ற்றாண்டுவரை யூரோபில், கவனிக்கப் பாத்நீ
ரமற்ற அற்ப கலகங்களும், யுத்தங்களுந்தவி
ர, உத்தேசியத்திலாவது, பிரயோஜனத்தி
னாலாவது சிறப்பளிக்கத்தக்கயாதொன்றும்
கடக்கவில்லை.

(தொடர்ந்துவரும்.)

நி ரு ப ம்.

ம-ர-ர-ஸ்ரீ. தத்துவபோதினி கர்
த்தர் அவர்களுக்கு,

கடந்த சஞ்சிகையில் வேதத்திற்கு ச
த்தியதிப கர்த்தர் ஜாதகரண நாமகரணங்
கள் செய்ததைக்குறித்து சில பிரஸ்தாப
ங்கள் செய்தோமல்லவா? சூலைமாசத்தி
ய சத்தியதிபத்தை தயைசெய்தெடுத்து
ப்பார்ப்பீர்களாகில் வேதத்திற்கு அவர்க
ள் கர்த்தாக்களை சிருஷ்டித்து அப்படிசி
ருஷ்டித்ததற்கு ஆதாரங்கள், கல்பிப்ப
தைப்பார்க்க வெகுவினோதமாயிருக்கும்.
வேதப்பாட்டுக்களில் ஒவ்வொரு ரிஷி ஒ
வ்வொரு பாட்டை செய்ததாயும், அதை
அவருடைய சந்ததியார் பத்திரப்படுத்தி
யதாயும், சத்தியதிபக்கர்த்தர்உரைக்கிறார்.
இதற்குஇவர் பேச்சேசாக்ஷியமானபட்ச
த்தில், அதில் சற்று கவரவம் தங்குமாகி
லும், அதற்காதாரமாக அவர்சொல்லும்
வேறுக்களை எழுதுங்கால், அவருக்கே
ன் நகைப்புவரவில்லையோ, எங்களுக்கு
த்தெரியவில்லை. உலகத்தில் பற்றற்றவர்
சொல்லும் பேச்சில் நாம் எப்படி கவரவ
ம்வைக்கவேண்டியதோ அப்படியே கக்ஷி
வைஷம்மியமென்னும் கள்ளைக் குடித்த
வன் பேச்சில் சந்தேகம் வைக்கவேண்டி
யதும் புத்திசாலிகளுக்குக்குறிப்பாகும்.
இவர்சொல்லும் வேறுக்களைப் பரிசோ
திப்பதற்குமுன், இவ ரயலாரிடத்திலே
டுத்த பிசசையில் நாம்பங்குபெற்றோமெ
ன்று சொல்வதினாலே, இவருக்கொரு

திருப்தி யுண்டாகுமெனில், அதில் நாங்கள் குறுக்கே வரவில்லை. இனி அவர் சொல்லும் வேறுதுக்களைப் பரிசோதிப்போம்.

க-வது.—வேதங்களுக்கு நிருத்தங்களை ம்பட்ட காலத்தில் புதிதாய் சிலபாட்டுக்கள் வேதத்திலேயே யிருக்கலாமென்று நமது சினேகிதர் உணாக்கிறார். “இருக்கிறது” என்று சொல்லாமல் “இருக்கலாம்” என்று சொன்னதில் வெகு அர்த்தம் த்வனிக்கிறது. ஆதாரமற்ற சொல்லை உறுதியாய்ச்சொன்னால், சண்டோர்க ல்லாவெறிவார் என்பதை அவர் நன்றாயிந்திருந்தபோதிலும், தோஷஞ்சொல்லவேண்டுமென்கிற சிந்தையும், பிரதிக்கியையும், உள்ளநமது சினேகிதர், இவ்வளவு சொகுசாய்ச் சொன்னது, அவர் விவேகத்துக்குப் பொருந்தியேயிருக்கிறது. ஆனால்தோஷங்களைச் சொல்லாமல், அவருக்கு, இதேன் தோன்றவேண்டுமென்றாலோ “சூதூவசுவல-உ-ஞ-தாதி” (தன்னைப்போல் உலகம்,) என்கிற வாக்கியத்தினால், அதற்குச் சமாதானம் வருகிறதல்லவா? சிலநாள்க்குமுன் பைபிளில் அல்லது, கிறீஸ்து வேதத்தில் “புதியன பு” “சூதலும், பழைய கழிதலும்” என்கிற விதிப்படிக்கு ஆகேஷ கரமானதைக் கழித்துவிட்டு அவசியமானவற்றைச் சேர்த்துக்கொண்டதுபோல், நமது வேதத்திலும், அவ்வாறே நடந்ததெனில், பொருந்துமெனப்பிரமித்தார். அவர்கள் வேதத்தின் விஷயத்தில் உள்ளவரலாற்றை வெளிப்படுத்த நமது சினேகிதருக்கு மனமிராவிறுனும், கிறீஸ்துமதத்திற்குப் பிறந்துநாற்பது, ஐம்பது வருஷகாலம் கழித்தபிறகு நமது காலத்தை விழுதுக்கிறைத்தோமே யென்று மனமவருந் தி யனுதாபப்பட்டு அதை விட்டொழித்து மஹானுபாவர்க ளெல்லாம் கிறீஸ்து, மதத்தின் மஹிமையைக்குறித்து, எழுதிய புஸ்தகங்களை, ஐந்துசுப்பல்களிலேற்றலாமே! இந்தபண்டிதர்களெல்லாம் யுத்தாயுத்தந்தெரியாதபா லியத்தில் பொருளுக்குச் சபலித்து கிறீஸ்து மதத்தை விட்டவர்களல்லவோ?

உ-வது.—வேதப்பாட்டுகளை நிகிகள் பாடினகாலத்தில் நமது தேசத்தில் எழு

த்துக் கிடையாதென்றும், தங்களுக்குப் பிச்சை யிட்டவரோ நமக்கு மிட்டாரென்றும் சத்தியவேதகர்த்தர் அருளிச்செய்கிறார். ஒருவரைக் குற்றத்தில் சிக்கு ம்பொருட்டு, அவருடன் பங்காளியாக நாம்தோஷத்தை ஒப்புக்கொள்வோமாகில், அப்படி ஒப்புக்கொள்ளாதல், நமக்கு விரோதமாகமாதிரி சாக்ஷியாகுமேயன்றி, அதினாலயலாருக்கு பாதகமுண்டாகமாட்டாதென்பதை நமது சினேகிதர் அறிந்திருப்பாராகில், சனப்பன் விட்டுக் கோழித்தானுய வலையில் சிக்கிக்கொண்டதென்கிறபடி இவ்வளவு அசாதாரியமாய் அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கமாட்டார்.

ந-வது.—கிறீஸ்துபிறந்ததற்கு-100 வருஷத்திற்கு முன் இத்தேசத்தில், எழுத்து வந்ததென்று நமது சினேகிதருணாக்கிறார். வேதத்திற்கு ஜாதகரணம் நாமகரணம் செய்ய இவருக்குத் தவிய பஞ்சாங்கத்தாலேயே, இக்காலத்தையும் கண்டறிந்ததாய்த்தோன்றுகிறது.

ச-வது.—வேதத்தில் ஏதோ நவீனபதங்கள் வந்ததுபோலும் அதினுலந்தபாகம் புதிதென்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறதாயும் நமது சினேகிதருணாக்கிறார். வியாகரணங்களும் நிகண்டுகளும், உண்டானகாலத்தில், இவர் சகாயமாயிருந்து, இவ்விஷயத்தை யறிந்துகொண்டதாக நினைக்கவேண்டியதோ?

ரு-வது.—ஆதிமுதல் நமது தேசத்திலுள்ளவர்களுமையாலே வேதங்கள் மனப்பாட்டாய்ச் சொல்லி வந்ததாக நமது சினேகிதர் சொல்லுகிறார். இப்பொழுதும் மனப்பாட்டாகவே வேதங்களை நமம்வர் அத்தியயனம் செய்கிறார்களென்பதை இவரறிந்திருந்தால், இவ்வாசேஷம் செய்திருக்கமாட்டார். வேதங்கள் லூர்த்துடன் அத்தியயனம் செய்யவேண்டியதாயால், மனப்பாட்டால் சொல்லும்படி நேரிடுகிறதேயன்றி எழுத்தில்லாமையல்ல. இந்த எழுத்தில்லாமையே காரணமாயிருக்கும்பட்சத்தில் பிரகிருத்தத்தில் புஸ்தகங்களைப்பார்த்தல்லவா வேதத்தைப் படித்துவருவார்கள்.

சு. இத்தேசத்தில் சிலகாலத்துக்கு முன் எழுத்திலுள்ளபென்பதற்கு நிதர்சன

மாக கிரீஸ்தேசத்துச் சரித்திரக்கார்களில் ஒருவர் அவர்காலத்தில் இத்தேசத்தில் எழுத்திருந்ததென்றும் மற்றொருவரில்லையென்றும் சொல்லியதை நமது சினேகிதர் சாட்சியாகக்கொண்டனர். அவர்களிருவரில் ஒருவர் பேச்சைமாத்திரம் நம்பவேண்டுமென்றாலோ நமது சினேகிதருக்கனு கூலமானத்தை நம்புவது நியாயமென அவர்நினைத்திருக்கலாம். வேறு வேறு இருக்குமாகில், நமது சினேகிதர் கபடமின்றி உணரப்பாரொன்பதில் நாங்கள் சந்தேகிக்கவில்லை. இத்தேசத்தில் எழுத்தில்லையென்பதற்கு மற்றொரு பிரபலமானநிதர்சனம் நமது சினேகிதருநாக்கிறார். இந்தப்புதியதர்க்கத்தை விரைவில் பிரசுரப்படுத்துவராகில் உலகத்துக்கு வெகுப்பிரயோசனமாயிருக்கும். இதற் காதாரமாக குறள் முதல்பாட்டுக்கு நமது சினேகிதர்செய்த உரைபரிமேல் அழகர்முதலியவர்களுக்குத் தெரியாமல் போயிற்றேயென்று சிந்திக்கிறோம். ஆகிலும் இவ்விடையுயர்ந்தபாஷியம்நம்ம வரனைவருக்கும் தெரியும்பொருட்டு அதை இவ்விடத்திற்குறிப்பாயுநாக்கிரோம் அதென்னவெனில், “அகரமுதல்” என்பதினால் இத்தேசத்திற்குமுதலில் அகரம்மாத்திரம்வந்ததாயும், பிறகு சிலவருஷங்கள் கழித்து ஆகாரம் வந்ததாயும், இன்னம் இவ்வாறே தமிழ்மொழித்துக்கள்வந்துசேரசுமார் ஒருபுறம்சென்றதென்றும் நமது சினேகிதருநாக்கிறார். அவர் வெகுசாமர்த்தியத்திற்குமிறந்தவராகையால், அப்படியெழுதியதில் தனக்குத் ததல்லவென்று இனி யுனாக்கலாம். ஆனால், “அர்ததாத் லிங்காத் பிரகரணத் அவுசித்தியாத் அர்த்தநிரணயஹ” என்கிறவிதியையும் அவர் எழுதியசந்தர்ப்பத்தையும் அவர்னைக்கத்தையும் சற்றையோசிப்போமாகில் அவர் இனிபுறவதற்கு இடமில்லாமல் தாமாய்முனையடித்துக் கொண்டாரென்றுவிளங்கும்.

எ-வது, வேதங்களெழுதி வெகுகாலத்திற்குப்பின்வரையில் இத்தேசத்தில் எழுத்தில்லையென்பதற்கு “நிதர்சனமாகவே தங்களிலாவது அவற்றையனுசரித்து செய்யப்பட்ட சாஸ்திரங்களிலாவது எழுத்தைக்குறித்தாவது, புஸ்தகங்களைக்குறித்

தாவது யாதொருபிரஸ்தாபமுமில்லையென்றுநமது சினேகிதருநாக்கிறார். தாமாய்நியாதவிஷயத்தை அயலார் சொல்லைக்கொண்டே நமது சினேகிதர் கண்டிக்கத்தொடங்குவதை யோசிக்குங்கால் பாட்டு கேட்டராஜாவின் தலைக்கயிறுநந்தகதைநினைவிற்குவருகிறது. இவ்ரொல்லியபேச்சு பிசகு என்பதற்கு இரண்டொருதிருஷ்டாந்தங்களை வேதத்திலிருந்தே எடுத்துச் சொன்னால் போது மல்லவா? தைத்திரிய உபநிஷத்து சீக்ஷாவல்லியில் ஒருவன் வேதாப்பியாசம் செய்வதற்குமுன் ஸ்வம்வரணம் மாத்திராமுதலானவற்றைக் கற்கவேண்டுமென்றும், சாந்தோக்கிய உபநிஷத்து ஏழாவது அத்தியாயம் துவக்கத்தில், நுக்கு, எஜ-ஸ், ஸாம், அதர்வண வேதங்கள் இநிஹாஸபுராணங்கள் தற்கவியாகரண, கணித, சில்பி, முதலான அனேகசாஸ்திரங்களைக் கற்றதாய்சினியன் சொல்லுகிறுனென்றும் கண்டிருப்பதை நமது சினேகிதர் பார்த்திருந்தால் இப்படி நெல்லாலெறிந்து கல்லாலறைபடமாட்டாரென்றும் நாங்களுநுதியாய் நம்புகிறோம். இவ்விஷயத்தைக்குறித்து சத்தியதீபகர்த்தர் சொல்லும்பேச்சுகளில் உள்ளபழதெல்லாம் எடுத்தெழுத எங்களுக்குச்சாவகாசமில்லை யாகையாலும், எழுதினாலும் நீங்கலொத்துக்கொள்ளமாட்டீர்களாகையாலும் இத்துடன்னுப்பியிருக்கும் அந்தசஞ்சிகையைத்தானே பிரசுரஞ்செய்வதினால் அதின்மதிப்பின்னதென்று ஜனங்களுக்குத்தானுய்விளங்கும். ஆகையால்தயை செய்து அதைப்பிரசுரப்படுத்துவீர்களென்றும் நம்புகிறோம்.

இங்ஙனம்,
தங்கள் விதேயர்கள்
தொழாரர்.

சத்தியதீபம்.

“ப ர த க ண ட பு ர த ன ம்.”

“வேதங்களைப்பற்றியது.”

“வேதப்பாட்டுகளைக்கட்டினவர்கள் விசுவாமித்திரன், வசிஷ்டன், அகஸ்தியன் முதலான ரிஷிகள். ரிஷிகள் வேதப்பாட்டுகளைக் கேட்டவர்களே யல்லாமல், அவைகளை

க் கட்டினவர்களால் வென்றும், பிரமதேவன் ஒரு பாட்டை அருளிச்செய்யும் போது, அதைக் கேட்டரிஷி ஞாபதத்தில், பத்திரப்படுத்திக் கொண்டானென்றும், பிற்காலத்திலிருந்தவித்து வான்கள் அந்தப் பாட்டுகளைத் திரட்டினதில், இன்னபாட்டை இன்னரிஷி கேட்டதாகக் குறிப்புப் பண்ணினார்களேயல்லாமல், ரிஷிகளே அவைகளைக் கட்டினதாக அவர்கள் ஒருபோதும் எண்ணினதில்லையென்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். இது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதல்ல. இருக்குவேதத்திலுள்ள பாட்டுகளைப் பரிசோதிக்கும்போது, பிரமதேவன் அந்தப்பாட்டுகளை அருளிச்செய்ததாக ஒருபாட்டிலாவது சொல்லக்கூடாது. அந்தப்பாட்டுகளைக் கட்டியிருந்த காலமானபின்பு, ஜனங்கள் அவைகளை வெகுபூர்வீகமானவைகளென்று மெச்சிக்கொண்டிருக்கற்காலத்தில் பிரமா அவைகளை அருளிச்செய்தான் என்கிற பேச்சு உண்டாயிற்று. சில பாட்டுகளைப் பார்க்கும்போது, அதற்குரிய ரிஷியே அதைக்கட்டினவனென்றும், அவன் அதைக்கட்டின முகார்தரம் இன்னதென்றும் அந்தப் பாட்டில்தானே கண்டிருக்கிறது. முதலாம் மண்டலத்திலுள்ள நூற்றிருபத்தாரும் சூக்தத்தில் ஒரு திருஷ்டாந்தத்தைக் காணலாம். அந்தப் பாட்டைக் “கண்ட” ரிஷிகட்கீவான் என்று அட்டவணையில் குறித்திருக்கிறது. அந்தப் பாட்டின் துவக்கத்தில் அந்தக் கட்சீவான் ரிஷி எப்படிப் பாடியிருக்கிறானென்றால், “சிற்துக்கையில் வா சம்பண்ணுகிற ஒப்பற்ற வல்லமையுடைய பாலிய அரசனே மனமகிழ்ச்சியோடே துதிக்கிறேன்” என்றும், “அந்தத் தயாளமான அரசனிடத்தில் கட்சீவானாகிய நான் நூறு குதிகாகளையும், நூறு எருதுகளையும் தானமாகப் பெற்றுக்கொண்டேன்” என்றும் சொல்லியிருக்கிறான். இப்படிக் கட்சீவான் ரிஷி தன்னை அந்தப் பாட்டைக் கட்டினவனாகக் காட்டியிருக்கிறாருந்தவிர, தான் அதைக்கட்டின முகார்தரத்தையும் தெரியப்பண்ணியிருக்கிறான். ஆதலால் அந்தப்பாட்டை பிரமதேவன் சொல்ல, அந்த ரிஷி கேட்டறிந்தானேயல்லாமல், அவன் அதைக் கட்டினதில்லையென்றும், மனிதருக்குரிய காரியங்களில் யாதொன்றும் வேதப்பாட்டுகளில் கிடையாதென்றும் சிலர் சொல்லுகிறது வின் என்று இந்தத் திருஷ்டாந்தத்தினாலே திட்டமாய் விளங்குகிறது. இன்னுமொரு உதாரணம் சொல்லுகிறோம்.”

“இந்திரனே, அக்கினியே, நீங்கள் எனக்குத் தந்த தெளிந்த புத்தி வேறொருவராலும் எனக்குக் கிடையாது. அந்த வரம் பெற்று, உங்கள்பேரில் இந்தப்பாட்டைக் கட்டி

யிருக்கிறேன்” என்று, இருக்கு வேதத்திலுள்ள முதலாம்மண்டலம் நூற்றொன்பதாம் சூக்தத்தில் குற்ச ரிஷி சொல்லியிருக்கிறான்.

ரிஷிகள் கட்டின பாட்டுகளை அந்தந்த ரிஷிகளின் சந்ததியார் பத்திரப்படுத்தினார்கள். திருஷ்டாந்தமாக, விசுவாமித்திரர் செய்த பாட்டுகளைப் பத்திரப்படுத்தினவர்கள் விசுவாமித்திர கோத்திரத்தார். அந்தத் கோத்திரத்தாருக்குள் வழங்கிவந்த பாட்டுகளெல்லாவற்றையும் பிற்காலத்திலுள்ள வித்துவான் தேடித் திரட்டி அந்தத் திரட்டுக்கு இருக்குவேத சங்கிதை என்று பெயர்ட்டார்கள். இருக்குவேதப் பாட்டுகளைத் திரட்டினவர்களில் விசேஷித்தவனுக்கு வேதவியாசர் என்று பெயர். வேதவியாசர் என்றால், வேதங்களைத் திரட்டினவன் என்ற மர்த்தம். கிறிஸ்து பிறக்கிறதற்கு ஏறக்குறைய நானூறு வருஷத்துக்கு முன்னே வேதத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பாட்டும், ஒவ்வொரு பாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு பதமும் அநுக்கிரக பணிகள் என்னப்பட வேத அட்டவணைகளில் குறிக்கப்பட்டதுமன்றி, ஒவ்வொரு பதத்தின் அர்த்தத்தையும் விளக்கும் நிகண்டுகளும், நிரூபணங்களும் இப்போது செய்யப்பட்டன, அந்த அட்டவணைகள் செய்யப்படுங்காலத்தில் ஸ்ரீரப்பாட்டுகள் புதிதாய் வேதத்தோடே சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். இன்னொரு பாட்டுகளில் பிற்காலத்துச் சம்பல்கிருத பதங்கள் காணப்படுகிற படியினாலே, அப்படி நடந்திருக்குமென்று தோன்றுகிறது. ஆகிலும் அந்த அட்டவணைகளும் நிரூபணம் செய்யப்பட்டதன்பின்பு, யாதொரு பாட்டை வேதத்தோடே புதிதாய்ச் சேர்ந்திருக்குமென்று எண்ணுகிறதற்கு ஏதுவல்லலை.”

வேதப்பாட்டுகளை ரிஷிகள் பாடிவருங்காலத்தில் அவர்களுக்கும் மற்ற ஹிந்துக்களுக்கும் எழுத்த்தெரியாது என்று பல குறிப்புகளினாலே தோன்றுகிறது. சேமுடைய அந்ததியாரான பெனீசியர், எபிரோய் முதலானவர்கள் பூர்வீககாலமுதல் எழுத்தறிந்தவர்களாயிருந்தார்கள். அதினாலே எழுத்தாக்களையும், எழுதப்பட்ட நூல்களையும் குறித்து மோசேயின் ஆகமங்களில் பல குறிப்புகளைக் காணலாம். அந்தக்காலத்தில் ரோமர், கிரேக்கருக்கு எழுத்தத் தெரியாது. கிரேக்கரில் முதன்மையான கவிராயனாகிய ஹம்ரபாடின காலியங்கள் இராமாயணத்துக் கொத்த விஸ்தாரமாயிருந்தும், அவைகள் எழுத்தில்லாமல் மனப்பாடமாய்க் கட்டப்பட்டன. கிறிஸ்து பிறக்குமுன் எட்டாம் நூற்றாண்டில் சேம் சந்ததியாரிடத்தில் கிரேக்கர் எழுத்துக்களைக் கற்றுக்கொண்டதாகக்

காணுகிறது. ஹிந்துக்கள் ஆரம்பத்தில் எழுதின எழுத்துக்களைப் பரிசோதித்து மற்ற சனங்களுடைய எழுத்துக்களோடே ஒத்துப்பார்க்கும்போது, அவைகளில் அநேக எழுத்துக்கள் சேம் சந்தியாருக்குள் வழங்கின எழுத்துக்களுக்கு ஒப்பாயிருக்கிறபடியால், அவர்கள் அந்த எழுத்துக்களை மேற்றிசைச் சனங்களிடத்தில் கற்றுக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது, கிறிஸ்துபிறக்கிறதற்கு ஏறக்குறைய ஐந்து வருஷத்துக்குமுன் எழுத்தெழுத ஹிந்துதேசத்தாருக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். அப்போது தெரிந்திருந்தபோதைக்கும் அநேகங்காலமாக அவர்களுக்குள்ளே எழுத்து எழுதுகிற வழக்கமில்லை. இதினாலே மஹா அலேகசார்தர் இராசாவின் காலத்தில் ஹிந்துதேசத்திலே வந்த கிரேக்கு வித்துவான்களில் சிலர் ஹிந்துக்களுக்கு எழுத்துத்தெரியாதென்றும், வேறுசிலர், அவர்களுக்கு எழுத்துத்தெரியுமென்றும் எழுதினார்கள். எழுத்தறிந்தவர்கள் ஒரு நூலைச்செய்தால் அந்த நூல் செய்யப்படுங் காலத்திலுள்ளவர்களுக்கு எழுத்துத் தெரிந்ததென்று அந்த நூலிலுள்ளபல குறிப்புகளினாலே அறிந்துகொள்ளலாம்.

“அகரமுதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு”

என்று குறளில் கண்டிருக்கிற முதலாம் பாட்டு இதற்குத் திருஷ்டாந்தம். குறள் எழுதப்படுங் காலத்தில் இத்தேசத்திலுள்ளபல நாடுகளில் பல எழுத்துக்கள் வழங்கிவந்ததென்றும், அந்த எழுத்துக்கள் பலவகையாய் விகாரப்பட்டிருந்தும், அவைக ளெல்லாவற்றிலும் அகரம் முதலாம்எழுத்தாயிருந்ததென்றும், அந்தப்பாட்டினாலே விளங்குகிறது. வேதங்களையும், அதற்குப்பின்பு உண்டாக்கப்பட்ட சிலசாஸ்திரங்களையும், பார்த்தால், எழுத்துக்களையும் புத்தகங்களையும் குறித்து ஒரு சொல்லாவது காணும். ஆதலால், எழுத்தெழுத அப்போது தெரியாதென்று நிதானிக்கலாம். வேதப்பாட்டுகளைக் கட்டினவர்களுக்கு எழுத்தெழுத்த தெரியாததனாலே, அவர்கள் அவைகளை மனப்பாடமாய்க் கட்டிப்பாடினார்கள். அவைகளைப்பத்திரப்படுத்தினவர்களும் எழுதாமல் மனப்பாடமாக்கிப் பத்திரப்படுத்திக்கொண்டார்கள். குருசொல்ல ஷேஷம்மனப்பாடம் பண்ணிக் கற்றுக்கொண்டான். பிற்காலத்திலே எழுத்தெழுத்த தெரிந்திருக்கும்போதும், வேதங்களை மனப்பாடமாக்கி ஒதுகிற பழைய வழக்கமே வழங்கிவந்தது. இலக்க

ணம், தர்க்கசாஸ்திர முதலிய பல சாஸ்திரங்களையும் இப்படியே மனப்பாடமாக்கிக் கற்றுக்கொள்ளுகிறது பூர்வீகவழக்கமாயிருந்தது. வேதங்களை எழுதாமல் மனப்பாடம் பண்ணுகிறது வழக்கமாயிருந்தபடியால், வேதத்திலுள்ள வாக்கியத்தை வேத எழுத்தென்று சொல்லாமல், அதைக் கேள்வியென்றிர்த்தங்கொள்ளும் சுருதியென்பார்கள். வேதவாக்கியங்களை விளக்கும்படி பிற்காலத்து வித்துவான்கள் செய்த தர்மசாஸ்திரங்கள் முதலான நூல்களுக்குச் சுருதி என்கிற பேரில்லை. அவைகளுக்கு கிளைவுகர்தல்என் றார்த்தங்கொள்ளும் ஸ்மிருதி என்பேர்.

பழமொழிகள்.

எல்லாமறிந்தவனுமில்லை ஒன்று மறியாதவனுமில்லை.

எலி வீடுகட்ட பாம்புகுடிகொள்ள.

எளியாரை வலியாரடித்தால் வலியாரை தெய்வமடிக்கும்.

எறும்புக்குக் கொட்டாங்கச்சித் தண்ணீர் சமுத்திரம்.

எறும்பூர கல்தேயும்.

எடேர கோடத்திற்கு வழிநடப்பவன் தலையின்மேல்.

ஏர்ப்பதிகட்சி.

ஏண்டாதென்னை மரத்திலேறினாயென்றால்களுக்குட்டிக்குப்புலப்பிடுங்கவென்றான்.

ஏவுகிறவனுக்கு வாய்ச்சொல் செய்கிறவனுக்குத்தலைச்சுமை.

ஏழைபேச்சு அம்பலமேறாது.

ஏறச்சொன்னால் எருதுக்குக்கோபம்இறங்கச்சொன்னால் நொண்டிக்குக்கேபாம்.

சென்னப்பட்டணம்,—தத்துவபோதினி அச்சுக்கூடத்தில், கா. தெய்வசிகாமணிமுதலியாரால் பதிக்கப்பட்டது.

Wm. A. Lawrence
1872

சென்னைப் பட்டணம் கஅகருஞ் சிப்ரவரிமீ எவ. [இல. க௦.

10-2-65

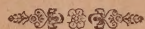
த த் து வ ப் ப ஓ தி னி.

அ ட் ட வ ணை.

வி ஷ் ய ங் க ள்.

பக்கம்.	பக்கம்
ச. கடவுள் துதி..... ககச	அ. பிரகிருதிசாஸ்திரம்..... 202
உ. விளம்பரம்..... ககரு-20க	க. அர்த்தசாஸ்திரம்..... 20௩
ஈ. தத்துவபோதினி..... ககரு	க௦. லார்க்பேகன்வியாசம்... 20௪
ச. பெண்களுக்குக்கல்வி..... ககௌ	கக. சரித்திரம்..... 20௬
ரு. பிரசிஷ்டைபரிஷத்து..... ககக	க௨. நிருபம்..... 20௮
சு. பகவத்கீதை..... ககக	க௩. சத்தியதீபம்..... 20௮
ள. ஜன்மாந்தரம்..... 200	கசு. பழமொழிகள்..... 20௧

சத்தியமே சக்தி—தத்துவமே சித்தி.

க ட வு ள் து தி.

புன்னாகவராளி ராகம்—அடதாளம்சாப்பு.

ப ல் ல வி.

அமிருதம்வேண்டாமோ - பரப்பிரும்ம - அமிருதம்வேண்டாமோ.

அ னு ப ல் ல வி.

அன்ருதமாமென்றன் - திராதநோயிற்கு

சூன்ருதமென்னும் - தவிராமருந்தாய... (அமிருதம்.)

ச ர ண ங் க ள்.

(க.) பலவிதவங்களாலும் - கழியாத

பாவத்தொடர்ச்சிக்களையும்;

அதினின்றும் விளையுகின்ற - அலகிலா

அலங்கள் சகலங்களையும்;

நெஞ்சினில் குடி கொண்ட - வஞ்சகுணங்களையும்;

பஞ்சாய்ப்பறக்கச்செய்ய - நஞ்சாயுதவுகின்ற.....(அமிருதம்.)

(உ.) நன்மைக்கு நீயரசன் - என்பார்கள்

திமைக்கோ நானரசன்

என்னுல்விளையும் பாவங்கள் - அனைத்தையும்,

உன்னுல் சிவத்தித்துமானுமோ

ஆகையாலன்புகூர்ந்து - சோகங்களனைத்தையும்

போகச்செய்கருண்பர - வாக்மாயந்தமைக்கின்ற... (அமிருதம்.)

(ந.) உன்றன் நற்குணங்களெல்லாம் - மனதுற
என்றன்புல்லறிவளவோ,
என்றன் தீச்செயல்களெல்லாம் - கணக்கிட
உன்றன்மெய்யறிவாலாமோ,
பாபம்செய்யினுமனு - தாபப்படுவேனாகில்
ஆபத்தெல்லாம்விடுத்து - லாபமும்பயக்கின்ற... .. (அமிருதம்.)

விளம்பரம்.

இந்தச் சென்னைத் தத்துவபோதினியை வாங்க மனமுடையவர்கள் மயிலாப்பூரில் தத்துவபோதினி அச்சுக்கூடத்தில் வேதஸுமார்ஜத்தின் ஏஜண்டாகிய, கா. தெய்வசிகாமணி முதலியாருக்கு எழுத்து மூலமாய்த் தெரிவித்துக்கொள்ளவேண்டியது.

இதற்குச் சந்தாவிவரம்.

சென்னைப்பட்டணத்திலுள்ள வர்கள் வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூபாய்.....க - ௮ - 0
அதற்கு வெளியிலுள்ளவர் தபால் கூலியுடன் சேர்த்து வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூபாய். ௨ - 0 - 0
பத்து பிரதிகளுக்கு அதிகமாக வாங்கும் வெளியிலுள்ளவர்கள் தபால் கூலியுடன் சேர்த்து வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூபாய்.....க - ௧௨ - 0

இதற்குச் சந்தாதார்களுக்கெல்லாம் யந்தந்த வருஷத்தில் முன்பணமாய்க் கட்டவேண்டியது. மேமாசத்துக்கு மேமாசம் இதற்கு வருஷமாய்க்கொள்ளவேண்டியது. வருஷம் நடுவில் வாங்கத் தொடங்குவோர் வருஷத்திய சந்தாவும் கொடுக்கவேண்டும்.

வெளியிலிருந்துசந்தா அனுப்பவேண்டியவர்கள் தபால் முத்திரைகளைனுப்பலாம். ஆனால், அப்படி யனுப்பப்படும் முத்திரைகளை மாற்றுவதற்காக, ரூபாய் ஒன்றுக்கு ஒரு அணுவீதம் வட்டம்சேர்த்து அனுப்பவேண்டியது.

இந்தப் பத்திரிக்கையின் சந்தாதாரர்களும், பங்குக்காரர்களும், இடம் மாறுபோது அந்த விவரத்தை தயையெய்த ஏஜனடுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டியது.

தத்துவபோதினி.

சோதார்களே! கடந்த பத்திரிகையிலே பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தைக் குறித்த ஒருவாறு பிரஸ்தாபித்தோமல்லவா? சப்தப்பிரமாணமென்றால் அயலாருடைய கண்ணால் வாய் மூக்குச் செவிகள் முதலியவற்றின் வழித்தாய் நாமடையும் ஞானமாம். இது வாய்ச்சொல்லாயாவது எழுத்துமூலமாயாவது இருக்கலாம், சுருதி, ஸ்மிருதி, புராண, இதிஹாஸாதிக் கிரந்தங்களெல்லாம் சப்தப்பிரமாணங்களாம். இந்தப் பிரமாணத்தின் உதவியின்றி உலகத்தில் ஒருகாரியமும் முடியாது. ஒவ்வொருவனும் சகல விஷயங்களையும் தன்னுடைய சுவந்த அனுபவத்தாலே அறிந்து கொள்ளவேண்டியதாய் யிருக்கும் பக்ஷத்தில், உலகத்தில் ஞானவீருத்தியே யின்றி அனைவரும் என்மென்றைக்கும் கேவலம் மிருகப்பிராயமா யிருப்பார்கள். உண்மையைச் சொல்வது சாதாரணமாய் மனிதர்க்கியல்பென்றும், ஆகையால் ஒரு வருணாதத்தைக்கேட்டு மற்ருருவர் நடக்கலாமென்றும், நமக் குண்டாபிருக்கிற நம்பிக்கையாலும், அனுபவத்தாலு மல்லவா, முன்னோரைக்காட்டிலும் பின்னோர் அதிக ஞானமடையும்படி யிருக்கிறது. ஆகிலும் சப்தப்பிரமாணமெல்லாம் கிராஹியமாக மாட்டாதென்பதற்கு நமது அனுபவமே சாஹியமாக விருக்கிறது. உலகத்தில் ஜனங்கள் சாதாரணமாய் உண்மையே உரைப்பாராகிலும், சுவப்பிரயோஜனத்தையாவது, அன்னியர் நஷ்டத்தை

யாவது கருதினவர்களுடையவும், புத்திப் பிரமமுடையவர்களுடையவும் சொல் பொய்யாய்முடிவது புதுமையல்லவே! அன்றியும் ஒரோவிஷயத்தில்பலர் பலவிதமாகவும், ஒருவர்க்கொருவர் நேர்விரோதமாகவும் சொல்லும்போது, அவர்க ளனைவருடைய சொற்களும் உண்மையாயிருப்பது சாத்தியமல்லவென்றும், அவற்றில் ஒருவர் சொல் மெய்யாயிருக்குமாயின், மற்றவர் சொல்லெல்லாம் பொய்யாயிருக்கவேண்டுமென்றும், அவற்றுள் இன்னது பொய், இன்னது மெய், என்று ஏற்படும் வரையில் ஒன்றையும் பிரமாணமாகக் கொள்ளக்கூடாதென்றும், நமது சுவந்த அனுபவமும், புத்தியும் விளக்குகின்றது. இவ்விதமாய்ப் பகுத்தறிவதற்கு அனுமானப்பிரமாணம்தகவுகின்றது. ஆகையால் சகல சப்தப்பிரமாணங்களும் கிராஹியமாகமாட்டாதென்றும், அனுமானப் பிரமாணத்தைக்கொண்டு பரீக்ஷிக்கும்போது சலிக்காமல் நிற்கும் சப்தப்பிரமாணம்மாத்திரமே கிராஹியமானதென்றும், உறுதியாய் நம்பலாம்.

ஒருவிஷயத்தை க்காரணகாரிய சம்மந்தமாக விசாரிக்கும்போது நமது மனதில் நடக்கும்ஒருவியாபாரவிசேஷத்துக்கு அனுமானமென்றுபெயர். இதின்சகாயத்தால்தான் யுத்திவிசாரங்கள் நடக்கக்கூடும். புத்தியும் அனுமானமும் பெரும்பாலும் பரியாயமென்றேகொள்ளலாம். உலகத்தில் நமது காட்சிக்குப்புலப்பட்ட விஷயங்களில் நாமடைந்த அனுபவத்தை அறியாத விஷயங்களில் ஏறிட்டு அதுலாத்தியம், ஸம்பாவிபம் என்பதை யறிந்து கொள்வோமாயின் அவ்வுறிவிற்கு அனுமானப்பிரமாண ஜனிக்கியான மென்று பெயர் கூறலாம். சிலவிஷயங்களில் கேவலம் அனுமானப்பிரமாணமே போதாமலிருக்கலாம். ஒருகாரியத்திற்குப் பலகாரணங்கள் இருக்கக்கூடுமெனில், பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணமாவது அல்லது அபாதித சப்தப்பிரமாணமாவது இல்லாதவரையில்கேவலம் அனுமானத்தைக்கொண்டே அக்காரியத்தை விளைத்த காரண மின்னதென்று அறியக்கூடாது. ஒருபுலத்தி

ல் நீர்தேங்குவது இயற்கையான ஊற்றினாலேயாவது, மழையினாலேயாவது, நீர் இறைப்பதினாலேயாவது, இருக்கக் கூடுமாயால் அதற்குக்காரணமின்னதென்றுவேறுவழியாலறியக்கூடாதவன் அதைக்கேவலம்அனுமானத்தாலறியக்கூடுமோ? இதுநிற்க மேற்கே சூரியனுதித்ததென்று ஐந்துலக்ஷம்பேர் பிரமாணத்தின்மேல்சாக்ஷிசொன்னபோதிலும் அதைநம்புவோரும் உலகிலுண்டோ? ஆகையால்பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்திலும் சிறந்ததுவேறில்லையென்றும் யுத்திக்குப்பொருந்தியவரையிலே சப்தப்பிரமாணம்கிராஹியமென்றும் இதரப் பிரமாணங்கள் இல்லாதபோதும், அவற்றை சோதிக்கவேண்டியபோதும், அனுமானப்பிரமாணம்அவலம்பிக்கத்தக்கதென்றும் ஸ்பஷ்டமாய்விளங்கும்.

பிரத்தியக்ஷப்பிரமாண மில்லாதவிடத்தில் அனுமானப்பிரமாணம், சப்தப்பிரமாணத்தையும் பழுதாகவிளக்கிவிட்டுத், தானும் நிலைத்ததுணையாகாவிடில் நமக்கு உண்மையான அறிவுஜனிக்கும்வழிதானென்னவென்றாலோ அதைச்சற்று யோசிப்போம்.

ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும்பலவிதங்களில் தாரதம்மியமிருக்கினும் அவற்றில் முக்கியமானது ஞானவிஷயமாம். கடவுள் ஸர்வக்கியனென்றும் நாம்கிஞ்சிக்கியா ளென்றும் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். நமக்குக்கடவுளால் அளிக்கப்பட்ட சுகதுக்கங்களை யறிந்துக் கொள்ள ஆவசியகமான வரையில் அறிவையளித்திருக்கிறாரேயன்றி, திணையளவேனும் அதிகமாய் அளிக்கவில்லை. இவ்வாறிருக்க நாம் ஸர்வக்கியதையைவணித்துக்கொள்ள விரும்புவதினால் நமது அக்கியதை வெளியாகிறதேபன்றி, வேறில்லை. பலநாடுகளிலும் தொன்றுதொட்டுராஜரீகஞ்செலுத்திய மேதாவிக்களெல்லாம்தங்களறிவை மாத்திரமேயன்றி, முன்னேருடைய அனுபவத்தையுந் துணையாகக் கொண்டு தத்தக்கால தேச வர்த்தமானங்களை அனுஸரித்து சீர்திருத்தி, மானிடாக்கியைந்தவரைப் பழுதற்றுசீருற்றனவாய் இயற்றப்பட்டிருக்கும் விதிக்களையு

ம் நியமங்களையும் அவலம்பித்தும் சகல விதபாதிமாணங்களின் உதவியைக் கொண்டுமே நியாயஸ்தலத்தார் செய்யுந் தீர்மானங்களினால் பதியொருபகம் பாவமொருபகம் என்று ஏற்படுமாயிற் சண்ணுக்கொட்டாத விஷயங்களில் புத்தியைச் செலுத்தி நிலையானதுணையின்றி பலவானகிளைவழிகளிற்சென்றுவழுவாமல் உண்மையையறிந்து மீளுவதுஸாத்தியமோ? தடைசீயாக நமக்கு நிச்சயமாய் தெரியாத விஷயங்களைத் தெரியு மென்பதினால் அளவற்ற தீமைவிளையும். தெரியாதென்பதினாலோ யாதொரு பாதகமில்லாமலிருப்பதுமன்றி ஸாதகமும் உண்டு.

ஒருபுட்டியில் இருப்பது ஜலமென்று ம் விஷமென்றும் அரியாதவன் அதை ஜலமென்றே சொல்லத்துணிவானாகில் அதை நம்பி பாளஞ் செய்பவனை அதுவிஷமாயிருக்கும்பகைத்தில்கொல்லுமென்பதிற்சந்தேகமோ? பெரியவார்களென்கிற நம்பிக்கை அவ்விஷத்தின் கொடுமையை நீங்குமோ? தீமைகளில் உடனே துன்பம் விளைப்பவைசிலவும் சிலகாலங்கழித்துவிளைப்பவைசிலவுமாயினும், அவற்றால் விளையவெண்டிய தீமைவிளைந்தே தீரும்து. ஆகையால்தீயவழியைநல்வழியென உறுதியாய்ஸாதிக்கும் பகைத்தில், அதை நம்பினவர் தீனையளவும் ஜாக்கிரதையும் விசாரணையும்ன்றி, கண்மூடிகளாய்க் கிணற்றில் விழும்படி நேரிடும். அப்படிக்கன்றி அவ்வழியின் தன்மை இன்னதெனத்தெரியாதெனும் பகைத்தில் அதைவிசாரித்தறிந்துகொள்ளாது ஒருவனும் அதில் செல்லத்துணியான். மேலும் நாம் தெரிந்ததாய் பாவிக்கும் விஷயங்களில் நமக்கு விசாரத்துக்கு இடமிராதாகையால் நமது விருத்திக்கே அத்தன்மையான கொள்கைதடையாகும். இதுபற்றிதான் அமெரிக்காதேசத்தில் ஒருசாஸ்திரி “நான்வி” “ததுவானாயிருப்பதைவிட எப்போதும்வி” “ததியார்த்தியாயிருப்பதுமேல்” என்றுரைத்தார். யூரோப்பியருக்கு அளவற்றசீரும்செல்வமுளரித்தபிரகிருதிசாஸ்த்திர சித்தாந்தங்களைத் தேனீக்களைப்போல, சேகரித்துஒன்றாய்க்குவித்தசாஸ்திரக்கியர்ச

ளதேஜஸ்—திரவியமா அத்திரவியமாஎன்ன பதுமுதலியஅனேகவிஷயங்களில்இன்னம் உண்மைகண்டறியப்படவில்லை என்கிறார்களெனில், அதினால் அவர்களுடைய தகைக்குத்தாழ்வாமோ? தெரியாததைத் தெரியாதென்றும், சந்தேகத்தைச் சந்தேகமென்றும், அவர்கள் ஒளிக்காதுணைப்பதினாலல்லவா பின்வருவோர் அவ்விஷயங்களிற் புத்தியைச்செலுத்தி நிஷ்பகாபாதமாய் விசாரஞ்செய்ய அவகாசமிருக்கிறது. இப்படிக்கன்றி, நமது நாட்டில்முற்காலத்தில் வாழ்ந்தபெரியோர் தங்களுக்குத் தெரியாதது ஒன்றிருந்ததாய் ஒத்துக்கொள்வது இழிவென்றெண்ணி, தெரிந்தது தெரியாதது எல்லாவற்றிற்கும் ஒருபுடிச்சு பேர்ட்டிவிட்டபடியால் அவற்றை அவிழ்க்கத் துணிவோரை ஆசாரியத்துரோகியென்றும் பாகவதாபசாரியென்றும் பாமரர் நிர்ஹேதுகமாய் நிந்திக்கவும், அந்த நிந்தைக்குப் பயந்து ஒருவரும் ஒரு அடியெடுத்து வைக்கத்துணியாமல் அன்றடித்த ஆணி அசையாமலிருக்கவும் நம்மைச் சுற்றிலுமுள்ளவர்க்குப்பிராயமாயிருந்தபோது நம்முடையபெரியோர் அவர்களிலும்மேலானநிலைமையிலிருந்தார்சுளென்கிற வேறுதவைப்பற்றி, திருப்பதியில் பிறந்தகிடா கோவந்தம் போடுமென்கிற வசனப்படி நமக்கு மேலானவரில்லையென மதித்து விருத்திக்கு அவகாசமே யற்றிருக்கவும் நேரிடுகிறது.

இவ்விஷயம் இன்று முடியமாட்டாதாகையால் வருகிற பத்திரிகையில் தொடர்ந்து விசாரிப்போம்.

பெண்களுக்குக்கல்வி.

பெண்களைக் கற்பிப்பதினால், குடும்பங்களுக்கு விளையத்தக்க நன்மைகளைக்குறித்து இதுவரையில் விசாரித்தோமல்லவா? இதினாலேகையிட்டுக்கொண்டிருப்பதினால், இன்னமுள்ள பலமேன்மையான விஷயங்கள் பின் தங்கிப்போகற்படியால், இன்று அவர்கள் கல்வியினால் தேசத்துக்கு விளையத்தக்க பயன்களைக்குறித்துச் சற்று விசாரிப்போம்.

ஒருவண்டியில் மூற்றும் பழகிய ஒருமாட்டுடன் சற்றும்பழகாத மற்றொன்றைப்பூட்டுவோமாகில், ஒன்று முன்னிழுக்கையில் மற்ற

ஒன்று பின்னிழுக்குமாகையால், வண்டில் ஒரு அடியாவது நகர்மாட்டாதல்லவா? இவ்வாறே புருஷன் நன்றியக்கல்லியில் தேர்ந்திருந்தும், பெண்கள்முற்றும் கல்லியற்றிருக்கும் வரையில் அவனான்னபயன் கைக்கூடும். கல்லியற்சிந்தி காரணகாரியங்களை விசாரிக்கவல்ல புருஷன்வெளியிற்செல்லுகையில், தம்முடைய கோட்பாடுகளில் இன்னது யுத்தம் இன்னது அயுத்தமானதென்று அறிந்து, அயலாருக்கு உபநியாசம் செய்தபோதிலும், தன்வீட்டில் தனபுத்திக்கியைந்தவாறு ஒருகாரியத்தையும் முடிக்கமாட்டாமல் ஆயசுள்ளவரையில் வீணாய் மல்லாடிப்பிராணனை யொழிக்கிறான். பெண்களுக்குள்ள அவ்வளவு துரபிமானம், புருஷருக்கில்லையென்பதை விளக்கத்தக்கஇரண்டொரு திருஷ்டாந்தங்களை முதலிற் கூறுவோம்.

முற்காலத்தில் அவரவருடைய வர்ணசிரம் தர்மம்மங்கள் சிரமமாய் நடந்தேறியரும் பொருட்டும், உதரநிமித்தம்புத்தி, மார்க்கார்தரங்களில் பிரவேசிச்சாம் விருக்கும்பொருட்டும், அந்தந்தவகுப்பின் உத்தேசியத்துக்குத்தக்கபடி அரசர்கள் ஏற்பாடுகள் செய்து, பிராம்மணர் வயிறுவளர்க்கும் நிமித்தம் ஈஷத்தாவதுகாயக்கிலேசமின்றி, இடைவிடாதுகல்விப்பயிற்சியினால்மனதைமாத்திரம் வருத்திக்கொண்டு வந்தமையால், அக்காலத்திலுள்ள ருஷிகள் லவுகிகப்பிரயோசனத்தை யுத்தேசித்து, மாசத்திற்கித்தனைதரம் ஒவ்வொருவனும், உபவாசமிருக்கவேண்டுமென்று விதித்தார்கள். இதுகேவலம் லவுகிக ஏற்பாடாக இராவிடில், பால, விருத்த, ஜீதாராளுக்கு இவ்விதிப் பிரவர்த்திக்கக் கூடாதென்றும் ஏற்படுத்தி யதற்கு ஹேதுவென்ன? இக்கருத்தைக் கொண்டேயல்லவா?

“நாசுஸூதஸு யொமொவஸி, ந
“வெகாநுநேஸூதஸு, நவாதிஸூதஸு”

“ஸஸு, ஜாஸூதொநெவ வாஜி-
“ந!” (அமிதமாயுண்பவனுக்காவது, முந்

து முண்ணுதவனுக்காவது, அதியாயுறங்குவோனுக்காவது, சற்றும் உறங்காதவனுக்காவது, யோகம் சித்திக்காது.) என்று கீதாசாரிய ருரைத்திருக்கிறார். இதின் கருத்தென்னவெனில், தீனையளவும் மனது விஷயந்தரங்களில் பிரவர்த்திக்காமல், அவ்விசின்ன தாரையாக பரப்பிரும்மத்தைதியானிப்பதே யோகமாகையாலும், அந்ததியானத்துக்கு ஹானியை விளைக்கத்தக்க காரணங்க ளனைத்தையும் ஒழிக்கவேண்டுமென விதித்ததில், அதியையும் நிவர்த்திக்கவேண்டும்; இல்லாமையும் நிவர்த்திக்கவேண்டு

ம், என்று நியமித்தார். எக்காலத்திலும் ஸ்திரீகளுக்குமாத்திரம் ஆவசியகமானவரையில் காயக்கிலேசமிருந்தபடியால், அவர்களுக்கு விருதமாவது உபவாசமாவது கிடையாதென்றும் கூடாதென்றும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விஷயத்தில் சகலருஷிகளும் ஒருமித்து அபிப்பிராயப்பட்டிருந்தபோதிலும், இக்காலத்துக்கு மற்ற தெல்லாவற்றையும்காட்டிலும் கவுரவமானப் பிரமாணமாகிய பராசரஸ்மிருதியிலுள்ள வாக்கியத்தை யுதஹரிப்பதே போதுமானதாயிருக்கும். மேற்படிஸ்மிருதி பன்னிரண்டாவது அத்தியாயத்தில் “ஜீவெ ஹது-
“ஸீ உவொஷு வுதவாரிணீ, ஸு
“யுஷு-ஹுதெஹது-ஸாநாஸீ
“நாசு-வுஜெ. நவஸீணா வு
“யுஜு, நவத-நாவு-வொ
“ஷணு, வதிஸி-ஷணு-தாஸா,
“தெநஸுமே-வியீயதெ” (கணவ

ன் ஜீவித்திருக்கப்பெற்ற எந்தஸ்தீரியானவன் உபவாஸமிருந்து நோன்புநோற்கிறானோ, அவன் கணவனுடைய ஆயசு கஷ்டிக்கும்படி செய்வதும்ன்றி தானும் நரகமடைவான். ஸ்திரீகளுக்குத் தீனியாக யக்கியமாவது, விருதமாவது, உபோஷணமாவது கிடையாதல்லவா? கணவர்களுக்கு உபசரிப்பதே அவர்களுக்குத்தொழில். அகினால்சவர்க்கம்விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது, என்றுசொல்லி யிருக்கிறதல்லவா? தினந்தோறும் வேண்டியவரையில் உழைக்கும் பெண்களை மறுபடி உபவாசாதி விருதங்களிருக்கும்படி விதித்தால், அவர்கள் நோயாளிகளாகிக் குடி முழுகிப் போமென்றல்லவா இவ்வாறு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிக்கிருந்தும், காலதேசவர்த்தமானங்களை யனுசரித்த புருஷர்கள் அவசியகமான விருதங்களைக் குறைக்குந்தோறும் பெண்கள் அவசியகமும் பிரமாணமுமன்றி உலகத்திலுள்ளப் பிரமாணங்களுக்கெல்லாம் நேர்விரோதமாக விருதங்கொண்டாடத் தொடங்கி அனவந்த ரோய்ச் காளாகிலும் கணவன் முதலியோர் சொல்லும் ஹிதவசனங்களையும் கேளாது அண்டைவீட்டுசேஷிக்கு “நான் குறைந்தவனா வென்று போட்டியின்மீதுதுன்பத்தை விளைக்கு வான்கிக்கொள்வதை யறியாதவருமுண்டோ? புருஷரில் தெளிவு உயருந்தோரும் ஸ்திரீகளில் ஜடத்தும உயருமெனில், தேசத்தில் அ

ஹசியசமாசுவம், வெகு கொடுமையாகவு
ம், வந்தேறியிருக்கும் பலதீய வேற்பாடுகளில்
சிந்தையெனும் நிவர்த்திப்பது எப்படி
சாத்தியமாகும்.

இப்பத்திரிக்கையில் இன்னும் சில சங்கதி
களைக்குறித்துப் பிரஸ்தாபிக்கவேண்டி யிரு
க்கின்றமையால் இவ்விஷயத்தில் மற்ற பா
கத்தை வருகிற பத்திரிக்கையில் யோசிக்க
நிச்சயித்திருக்கிறோம்.

பிரசிஷ்டேபநிஷத்து.

(தொடர்ச்சி.)

த்விதியபிரச்சனம்.

பின்பு விதர்ப புத்திரராகிய பார்க்கவ
ர்கேட்டார். ஓ பகவானே ! எத்தனை தேவ
ர்கள் பிரஜையைதரிக்கிறார்கள் ? எத்தனைபே
ர்கள் இதைப்பிரகாசப்படுத்துகிறார்கள் ? ம
றுபடி இவர்களுக்குள்யார்சிரோஷ்டனென்று
கேட்க, அப்போது அவர் உத்திரஞ்சொன்னார்.
இந்தத்தேவர்கள் ஆகாசம், வாவு, அக்கினி, ஜல
ம், வாக்கு, மனஸு, ஹ்ருஷ்மஸு, சிரோத்ர
ம், இதுகள்தங்களுடைய சாமர்த்தியத்தைபிர
காசப் படுத்திக்கொண்டு நான் தானிந்த
சரீரத்தைத் தரிக்கிறேனென்று பால்பர
ம் வழக்காடின. அப்போது அவற்றுள் சி
ரோஷ்டனுன பிராணன் சொன்னதென்ன
வென்றால், நீங்க ளிப்படிக்கு மோகத்தை
யடையவேண்டியதில்லை, நான் என்னை ஐ
ந்துவிதமாய் பிரித்துக்கொண்டு இந்தசரீர
த்தை தரிக்கிறேனென்று (சொல்லித்தது).
ஆனால் அவர்கள் நம்பவில்லை. அந்தப்பிராணன்
அப்போது கர்வத்தால் மேலெழும்பினது
போல கிளம்பித்தது. அது உத்திரமணம்பண்
னுமபோது எல்லாம் உத்திரமிக்கிறதிகள்.
நிற்கும்போது எல்லாம் நிற்கிறதிகள். அதெ
ப்படியென்றால் வண்டிராஜா போகும்போ
துவண்டிகளெல்லாம் எப்படியின்தொடர்ந்து
போகிறதிகளோ; அது ஒரு இடத்தில் ஸ்தி
ரமாய் நிற்கும்போது எல்லாமெப்படி நிற்
கிறதிகளோ; அப்படியே வாக்கும், மன
ஸும், சக்ஷுஸும், சிரோத்ரமும், (பிரா
ணனுக்குட் பட்டிருக்கிறதிகள்.) அப்போ
து இந்தப் பிராணமஹிமையினாலே பிரீ
தாளாய்க்கொண்டு அந்தப்பிராணனை அது
கள் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறதிகள். இவர்
அக்கினியாய் தரிக்கிறார். இவர் சூரியன், இ
வர் பரஜன்னியாதம்மகரணபகவான், இவர்
தான்காற்று, இவர் ப்ரதிவீ, அன்னம், தெய்
வம், அஸத்து, அமிருதமும். சக்கிரத்தி
ல் அரசுங்கன்போலே யாவத்தம் பிராண

னி லடங்கியிருக்கின்றன. ருக்ருகளும்தெ
ஸஸுகளும், ஸாமங்களும், (அடங்கிய
ருக்கிறதிகள்.) பிரஜாபதியான நீகர்பத்தி
ல் சஞ்சரிக்கிறாய்; நீயேபிறக்கிறாய்; ஓ பி
ராணனே ! இந்தப்பிரஜைகள் மைற்றப்பி
ராணன்சுருடன் கூடமிருக்கிறதனக்கு ஆர
தனரூபமானபலிகளைச் சமர்ப்பிக்கிறார்கள்.
தேவதைகளுக்குள்ளாக நீவற்றிதமயும், பி
திருக்களுக்குள்ளாக பிரதமபிண்ட ரூபமா
கிய ஆதிஸ்வதையாயும், ருஷிகளுடையவு
ம் அதர்வாங்கிரஸுகளுடையவும அனு
ஷ்டித்தான ஸத்தியமாயுமிருக்கிறாய். ஓபிரா
ணனே ! நீ மஹிமையினாலிந்திரமயும், ருத்
திரமயும், ரக்ஷகமயுமிருக்கிறாய். அந்தரிக்ஷ
த்தில்ஜியோதிஸுகளுக்குப்பிரபுவாகியசூரி
யனாகசஞ்சரிக்கிறாய். ஓபிராணனே ! நீமழை
பெய்யும்போது, இந்தஜனங்களுக்கெல்லாம்
வேண்டிய அன்னம் அகப்படுகிறதென்று சர்
தோஷத்துடன் ளிருக்கிறார்கள். ஓபிராணனே !
நீவிராத்தியன், ஓரோஷி. ஸமஸ்தமான ஜக
த்துக்கும் ஸத்திரபு. உனக்கு திருப்தியர்த்த
ம் அன்னத்தை ஸமர்ப்பிக்கிறோம். ஓமாதரிச
வாவே ! நீ எங்களுடையதகப்பன், வாக்கில்
உனக்கு எந்தசரீரமிருக்கிறதோ, சுரோத்
திரத்தில் எதிருக்கிறதோ, சக்ஷுஸில் எ
திருக்கிறதோ, மனஸில் எதுவியாபித்திருக்
கிறதோ அதை யெங்கனிடத்தில் மங்கள்
மாய்வைத்திருக்க வேண்டியது. நீ உத்திர
மிக்க வேண்டாம். இது யாவத்தம் பிரா
ணனுடைய ஆக்கியைக்கு உட்பட்டிருக்கிற
து. திரிதிவத்தி ளிருக்கிறதும் பிராணதீனந்
தான். தாயார் பிள்ளைகளைப்போல எங்களை
நீரக்ஷி. ஸ்திரீயையும், கியானத்தையும், எங்
களுக்குக் கொடுவென்று ஸ்தோத்திரம்பண்
னின.

(தொடர்ந்துவரும்.)

பகவத்கீதை.

(தொடர்ச்சி.)

சு. வது அத்தியாயம்.

க. கர்மங்களின் பயனில் பற்றற்று, செ
ய்வனவாம் கர்மங்களை யார்செய்கிறானோ அ
வனே சன்னியாசியும் யோகியுமெய்ன்றி, அ
க்கினியும், கிரியையும் அற்றவனென்று.

உ. பாண்டவனே ! எதை சன்னியாச
மென்கிறார்களோ அதுயோகமென்றி. ச
ங்கல்பத்தை விடாத ஒருவனும் யோகியாக
மாட்டான்.

ங. யோத்தை விரும்பும்முனிகளுக்கு க
ர்மம் காரணமெனப்படுகிறது. யோகத்தை

யடைந்தவர்களுக்கு சமோருணம் காரண மெனப்படுகிறது.

சு. சகல சுகல்பத்தையும் விட்டவன் எப்போது இந்திரியங்களின் விஷயத்திலும் கர்மத்திலும் அகப்படாமலிருக்கிறானோ அப்போது அவன் யோகமடைந்தவ னென்னப்படுவான்.

ரு. ஆத்மாவால் ஆத்மாவைக் காப்பாற்றுக. ஆத்மாவைக்கெடுக்காதே. ஆத்மாவுக்கு ஆத்மாவே துணை. அதற்குதுவேபகை. (இதில் ஆத்மா என்னும் சொல்லுக்குத் தானென்றும் பொருள் செய்வார்கள்.)

சு. ஆத்மாவால் ஆத்மாவை ஜயித்தவனுக்கு ஆத்மாவே துணை. பகையிலோ, ஆத்மா வற்றவனுக்கு ஆத்மாவே பகைவனைப்போலும்.

எ. சீதோஷ்ணத்திலும், இன்பதுன்பங்களிலும், மாணவமானங்களிலும், (செல்லாமல்) ஆத்மாவை வென்று, சாந்தமடைந்தவனுக்குப் பரமாத்மான்னித்தியமாகும்.

அ. கியானவிக்கியானங்களால் திருப்தியடைந்து கூடஸதனையும், ஜீதேந்திரியனாயுமுள்ளவன் யுக்தனெனப்படுவன். யோகியானவன் பொன்னையும், இரும்பையும், கல்லையும் சமமாய்ப்பாவிப்பான்.

சு. வேண்டியவரிடத்தும் அன்பரிடத்தும் பகைவரிடத்தும் நட்புபகையற்ற மத்தியஸ்திரிடத்தும் வெறுக்க உறவினரிடத்தும் நல்லோரிடத்தும் பாபிகளிடத்தும் சமபுத்தியுடைமையே விசேஷமாகும்.

க௦. ஏகாந்தியாகவும் ஏகாகியாகவும் யத்தனத்தோடு பொருந்திய சித்தத்தையும் ஆத்மாவையும் உடையவும் ஆசையற்றவும் அறியக்கூடாதவும் யோகியானவன் எப்போதும் ஆத்மாவைத் தியானிப்பான்.

கக. ஏற்றக்குறைவின்றிவஸ்திரத்தாலும் கிருஷ்ணாஜனத்தாலும் மூடப்பட்டிருக்கிற தாப்பாசனத்தைத் தனக்கு பரிசுத்தமான விடத்தில் நிலையாகக்கொண்டு,

கஉ. அவ்விடத்தில் ஒன்றையே பற்றியமனதினால் பற்றிக்கொண்டு அடக்கப்பட்ட சித்தத்துடனும் இந்திரியங்களுடனும் கிரியைகளுடனும் ஆசனத்திலுட்கார்ந்து ஆத்மசத்தியின் பொருட்டு அவற்றைச் செய்வான்.

கங. உடையும் கழுத்தையும் தலையும் சமமாக தரித்துக்கொண்டு சலிக்காமல் தன்மூக்குறுணியை கவனித்து திக்குகளைப் பாராமல்;

கசு. மிகவும் சாந்தியடைந்து பயம்விட்டு பிரும்மசரியிலிருத்தத்திலிருந்து கொண்டு மனதைவென்று என்னிடத்தேசித்தத்தையுடையவனாக என்னையே பரமாக உடையவன் யோகியாவான்.

கரு. அடங்கிய மனமுடைய யோகி ஆத்மாவை எப்போதுமில்வாறு செய்துக்கொண்டு என்சான்னித்தியத்தோடும் பரமசுகத்தோடும்பொருந்திய சாந்தியையடைகிறான்.

கசு. மிதந்தப்பி யுண்பவனுக்கும் உண்ணாமலே பசித்திருப்பவனுக்கும் மிதமின்றியுறங்குவோனுக்கும் உறக்கமின்றி விழித்திருப்பவனுக்கும் யோகம்சித்திக்காது அர்ஜுனனே!

கஎ. யுக்தமான உணவும், சஞ்சாரமும் தொழில்களில் யுக்தப்பிரவர்த்தியும், மிதமான உறக்கமும், விழிப்பும், உடையவனுக்கே துன்பமறக்கும் யோகங்கிடைக்கும்.

கஅ. எப்பொழுது அடங்கினசித்தத்தை ஆத்மாவின்னிடத்தே மிருத்திசுகலவிருப்பங்களினின்றும் பற்றற்றிருக்கிறானோ அப்பொழுது யோகியெனப்படுகிறான்.

கக. அடங்கியமனதையுடைத்தாகி ஆத்மாவில் யோகஞ்செய்கின்றயோகி காற்றில் லாவிடத்தில் சலியாதிருக்கும் தீபத்துக்கொப்பாவான்.

உ௦. யோகசேவையால் நிரோதிக்கப்பட்டிருக்கிறசித்தம் எவ்விடத்தில் ஆனந்தமடைகின்றதோ, எவ்விடத்தில் ஆத்மாவினால் ஆத்மாவைக்கண்டு ஆத்மாவில்களிக்கிறானோ;

உக. இந்திரியத்துக்குப்புலப்படாமல் மனதிரகுமாத்திரம் விஷயமாகிய வரையற்ற சுகத்தையறிந்து எவ்விடத்தில் உண்மையாகவே சலிக்காது இருக்கிறானோ;

உஉ. எதையடைந்தபிறகு மேலானபேரில்லையென்று நினைக்கிறானோ, எதிலிருந்து கொண்டு கழிந்துன்பத்தினால் வருந்துகிறதில்லையோ;

உங. துக்கலம்யோகமற்ற யோகமென்னும்பெயரையுடைய அதையறிந்துக்கொண்டு நிச்சயபுத்தியால் நிச்சயமாகவே யோகத்தையடைவான்.

(தொடர்ந்துவரும்)

ஜன்மாந்தரம்.

ஆதலால் நரகவேதனை யனுபவித்தபின்பு மோக்ஷத்திற்காவது போகவேண்டும்; அல்லது மறுபடியும் உலகத்தில்ஜனிக்கவேண்டும். ஆயினும் இந்த ஜன்மம் சோதனையென்றும் இச்சோதனையில் தேர்ந்தவர்களுக்கு மீர்த்திரம் நல்ல பதவி யுண்டாகுமென்றும் சோர்ந்தவர்களுக்கு நரகமுண்டாகு மென்றும் மேலே உத்தேசிக்கப்பட்டதல்லவா? ஆதலால்சோதனையில்சோர்ந்தவர்கள் மேற்கண்ட சோதனையில் தேராதபடியால் அவர்களுக்கு மறுசோதனையின்றி மோக்ஷமெப்ப

டிசித்திற்கும், நரகத்தில் நாம் பட்டபாதைக்கு மனமிருங்கிக் கடவுள் மறுசோதனையின்றி மோக்ஷங்கொடுக்க மாட்டாரோவெனில், அப்படி கொடுக்கக் கூடுமானால் சோதனை அவசியமாகின்றது. மேலும் நம்மை ஹிம்சிக்கும்பொருட்டே சோதனை யொன்றை ஏற்படுத்தினதாகக் கொள்ளவேண்டும். என்னென்றால் நரகவேதனை நமது பாவங்களை போக்கடிக்குமேயன்றி மோக்ஷசாதகமான புண்ணியம் கொடுக்குமென்று ஒருவரும் நம்பார்கள். புண்ணியம் கொடுக்கத்தக்கதானால் நரகலோகத்திற்கும் இந்தலோகத்திற்கும் பேதமில்லை. எங்கும் நாம் பாவம் நீக்கி புண்ணியம் புரியலாம். ஆதலால் நரகஜன்மம் இதைப்போன்ற மற்ரொரு சோதனையோ கந்தான். மேலும் அந்த நரகலோகத்தில் புண்ணியஞ் செய்யக்கூடுமானால் பாவமும் செய்யலாகும். ஆதலால் அங்கு புண்ணியம் செய்யாமல் பாவஞ்செய்வோர் வேறு நரகமடைய வேண்டுமல்லவா? இதுதான் புனர்ஜன்ம மென்பது. நரகத்தில் பாவம்மாத்திரம் ஒழிந்துபோமேயன்றி புண்ணியம் செய்வதில்லையென்றால் புண்ணியம் செய்ய வேறு ஜன்மம் எடுக்கவேண்டும். நரகவேதனைக்கு பின்பு மோக்ஷத்திற்குப் புண்ணியம் வேண்டியதில்லையென்றால் அப்பொழுது சோதனை என்பதே பொய்யாகி பாவபுண்ணியங்களுய் ன்றி மோக்ஷ முண்டாகுமென்று கொள்ள வேண்டும். இதுநாமுண்பு கொண்ட கொள்கைக்கு நேர் விரோதமாயிருப்பதால் பிசுடி. ஆதலால் இவ்வாழ்க்கை சோதனையின்பொருட்டென்றால் புனர்ஜன்மம் உண்டென்றே சித்தார்த்தம் படுகிறது.

இதுநிக் சிலர் இப்பிறப்பு மோக்ஷசாதகமான பயிற்சியின் பொருட்டென்பார்கள். நாம் பிறந்த நாளமுதல் இவ்வுலகத்தில் நாள்தோறும் ஒருவித பயிற்சியடைந்தேவருகின்றது. ஒன்று மறியாத சிறு குழந்தையாய் பிறந்து நெளிந்துகலிந்து தத்தித்தலிந்து நடக்கவும் பேசவும் பயிலுகின்றோம். மேலும் ஏதாவது ஒருதொழிலில் ஸ்திரவசிக்கவேண்டுமானால் அதற்குத்தக்க பயிற்சியையடைந்தாலொழிய அதைச் செம்மையாக நடத்தக் கூடாமைபாயிருக்கும். இதுபோலவே சரீரத்தைச் சார்ந்த எந்தவேலையும் புத்தியைச் சார்ந்த எந்தவேலையும் பயிற்சியில்லாமல் நிறைவேற்றமாட்டாது. அதுபோலவே மோக்ஷ சாம்பிராஜ்ஜியத்தின்பொருட்டும் தீமைக்குவிலங்கி நன்மைபாராட்டி ஸத் காரியங்களைச் செய்து சமநிலை ஸத்குண சகிலவாகிச் சிறிநின்பத்தை வேறுத்து பேரின்பத்தை விரும்பவும், பழகும்படிக்கே இவ்வுலகத்தில் ஆத்மகோடிகள் ஜலிக்கப்பட்டனவென்பதே

பயிற்சி யென்னப்படும். திருடமானபிரும்மஞ்ஞானத்தைப்பெற்ற பெரியோர்களுக்கே மோக்ஷம் லபிக்குமென்றுவேதங்களில்கூறுகின்றன. ஆதலால் மோக்ஷசாதகமான பயிற்சியாருக்கும் அவசியம்.

ஆயினும் அநேகர் சீர்திருத்தமில்லாத சன்டாளதேசங்களில் ஜனிக்கின்றமையாலும் சிலர் ஞானோதைய பருவத்தை யடையுமுன்பாக பிணிமுதலிய காரணங்களினால் தேகவியோக மடைவதினாலும் சிலர் பருவமடைந்தும் வியாதியாலும் வறுமையாலும் வருந்தி கூனித்துப் போவதினாலும் மற்றுஞ்சிலர் காமக்குரோதாதிகளுக்குள்ளாகிப் பரமசன்டாளராகியிடுவதினாலும் இவர்களுக்கு மேற்கண்ட மோக்ஷசாதகமான பயிற்சி இப்பிறப்பிலுண்டாவது அஸாத்தியம். அனேகருக்கு இப்பிறப்பில் மோக்ஷமில்லை என்றாலும் நித்தியமான நரகமும் ஒருவருக்குமில்லை யெனும் மேற்கண்டபயற்சியே மோக்ஷத்திற்கு அவசியமென்றும் இப்பிறப்புக்கு ஸாபல்லியமென்றும் சொல்லுவோமானால் இவர்களுக்குப் புனர்ஜன்ம முண்டென்பது சத்தியமென்று விளங்கவில்லையோ?

சிலர் இப்பிறப்பில் பூர்வகர்மபலன் கர்மபந்தநிவாரணம் செய்து மோக்ஷம் அடைவதே இந்தஜன்மத்துக்கு சாபல்லியமென்பார்கள். பூர்வகர்ம முண்டென்பது உண்மையானால் பூர்வ ஜன்மமுண்டென்பதும் உண்மையே. மேலும் மோக்ஷத்துக்கு கர்மபந்தநிவாரணஞ் செய்யவேண்டியதவசியமானால் இப்பிறப்பில் பெரும்பாம்பாலோரும், பற்றுஅறமல்காமிகளாகி, காலத்தைக்கழித்து கர்மத்தை வருத்திச் செய்வதால் இவர்களுக்கு நித்திய நரகமுமில்லாமையாலும், மறுபிறப்பு உண்டென்பதே சித்தார்த்தம் படுகின்றது.

ஆயினும் கருமபந்தமுண்டென்பதை எப்படி நம்பலாமென்று சிலர் சந்தேகிக்கலாம். இது உண்டென்பதை யுத்தியினாலும் அதுபவத்தாலும் பிரத்தியக்ஷமாக அறியலாம். பகுத்தறிவுள் ளஆத்மாவாகக்கடவுள் நம்மை சிரிஷ்டித்த பொழுது நம்மை பாவபுண்ணியங்களுக்கு ஸ்வதந்திர கர்த்தாவாக நியமித்தாரென்பதை யாவரும் நம்புவார்கள். ஆதலால் நாம் செய்யும் கருமங்களின் பயனை நாம் அதுபவிக்கவேண்டுமல்லவா? இத்மந்திரமல்ல, தந்திரமல்ல, இதை நாம் பிரத்தியக்ஷமாய் காண்கிறோம், ஒருவன் குடிவிய பசாரம் களவுபொய் முதலியதுன்மார்க்கங்களைப்பழகுந் தோறும் அப்பழக்கமே மிகுந்த அளவற்ற துன்பமடைந்து பிறகு அவற்றை ஒழித்துவிடுவது கூடாமையாயிருக்கின்றது. அதுபோலவே நிறைபொறுமை, சத்தியம் முதலிய சன்மார்க்கநெறியில் பழகுந்

தோறும் இப்படிச்சேக் மிகுந்து உறுதிப்பட்டு
சதமான ஆந்தத்தை யுண்டாக்குகின்றது.
பாலைக்குடித்தவனுக்குப் பாலெப்பமும், கள்
னைக்குடித்தவனுக்குப் புளியேப்பமும் உண்
டாவதுபோலவே நமது கருமங்களுக்கேற்
றப்படியே நமக் குமறுமைப்பயன் உண்டாகு
ம். சார்வதா உலகசவுக்கியங்களைத் தேடிம
ண்ணைசை பெண்ணைசை முதலியவற்றில் ம
ரணகாலபரியந்தம்பாதிக்கப்படுவோர், பின்
புரிர்விஷய நிஷ்களங்க நித்தியநிர்மல ம
வுனோபநிஷ்டையானபேரின்பத்தை அனுப
விக்கப்பெறுவரோ? வராகமானது பிரிமள
மிகுந்த பனிநீரில் விடப்பட்டபோதிலும், அ
தைவெறுத்து தூர்க்கந்தமாகிய சேற்றையே
தேடுவதுபோல் விஷயங்களிலேயேமனதை
ச்செலுத்தி அகங்கார மமகாரங்களுக்காளா
கிய மனிதர் மரணத்தத்தில் பேரின்பமாகிய
மோகூத்ததை விரும்பாமல் தங்கனியல்புக்
கேற்ற இவ்வுலகவாழ்க்கையையே விரும்பி
மறுபிறப்பைச்சகசமாய் அடைவார்களல்ல
வா? இவர்கள் மோகூத்ததைப்பெற்றாலும்வ
ராகம் பரிமளமவெறுப்பதுபோல் பேரிந்
பத்தை வெறுப்பார்களென்பதற்குச் சந்தே
கமுண்டோ?

நமது பழக்கங்களுக்கேற்றப்படி குணபேத
ங்களும், வாழ்க்கைபேதங்களும் அனுபவபே
தங்களும் உண்டாவதை நாம் பிரத்தியக்ஷ
மாய்பார்த்தபோதிலும், இந்தப் பழக்கவாச
னை செய்கை குணங்கள் மரணத்தால் ஒழிந்
துபோகாவோவென்னில், ஒழியமாட்டா. இ
ப்பழக்கங்களும், குணங்களும், அறிவையும்,
சேவனையும், ஆன்மாவையும், சேர்ந்தனவேய
ன்றி, ஞானகுன்னியமான சரீரத்தைப்பற்றி
னதன். மேலும் சரீரமற்றுப்போவதினாலு.
அறிவும் உயிரும் ஆத்மாவும் அற்றுப்போவ
தில்லையென்று முன்பே காட்டியிருக்கிறோ
ம். ஆதலால் நமது பழக்கங்களுக்கும் குண
ங்களுக்கும் ஒத்த சரீரம் மரணத்தத்திலலி
க்கலாமல்லவா?

இப்பிறப்பு பூர்வகருமத்தால் லபித்ததெ
ன்றால், பூர்வகருமம் எப்படி யுண்டா
யிற்றென்று சிலர் வினவலாம். இதற்குப்
தில், பூர்வகருமம் அதற்கு முன்னுண்மத்
தில்செய்த கர்மத்தா லுண்டாயிற் றென்
றும், இதற்கு முன்னுண்மம் இதற்கு காரண
மென்றும் கர்மத்தை அநாதியாகச் சொல்
வார்கள். ஆயினும் இதனால் கர்மத்துக்குக்கா
ரணம் விளங்கமாட்டாது. ஒருகர்மத்துக்கு
ற்றொருகருமத்தைக் காரணமாகச் சொல்
லி இக்கருமத்தொடர்ச்சி அளவற்றதாக்குவ
துனாலேயே ஆதிகருமத்துக்குக் காரணம்
சொல்லவேண்டிய அவசிய மற்றுப்போகவி
ல்லை. ஆயினும் கருமத்துக்குக்காரணஞ்சொ

ல்ல நாம் அவ்வளவுதூரம் போகவேண்டிய
தில்லை. அது இப்பிறப்பிலேயே விளங்கும்.
ஒருவன் பரிசுத்தகுண சீலனயிருந்தும் ஒரு
அழகான ஸ்திரீயைப்பார்த்து ஆகா இவள்
நன்றியிருக்கிறாள் என்று மெச்சினுள்ளன்று
வைத்துக்கொள்ளலாம். மருநான் அவனையே
சந்துக்க நேரிட மருபடியும் அவனைப்பார்
த்து அதிகமாகமெச்சுவான். இவ்வாறு அவ
னைப் பலதடவைபார்ப்பதினால் அவளுடைய
அழகிய உருவம் இவன்மனதில் ஊன்று மீ
ண்டிமீண்டும் இவன்கியாய்பசத்துக்கு வருகி
ன்றது. இதனால் அவன்சித்தம் சந்துபேதத்
து நாளாவட்டத்தில் விரகாக்கினிக்காளாகி
ன்றது. இவ்விரகாக்கினியால் இவன் நேர்
மையெல்லாம் திகிக்கப்பட்டிருக்கிரியாகி இ
ச்சித்தப்பொருளை எந்தவிதத்திலாவது அடை
ந்து போகிக்கொண்ட. இதனால் இவன்முந்தியநி
றைகெட்டிற்று இவனுக்கு மேன்மேலும்பா
வஞ்செய்வது சுலபமாகின்றது. இதுபோல
வே ஒருவன் குடியைவெறுத்தவனாயிருந்தும்
குடியேரோடு தற்செயலாகச்சேர ச்சம்பவித்
துசேர்க்கையாலும், பழக்கத்தாலும், நாளா
வட்டத்தில் பெருங்குடியினுகிறான். இதுபோ
லவே சன்மமார்க்கர் அநேகர் துன்மார்க்கரா
வதை பிரத்தியக்ஷமாகப்பார்த்தும் கர்மத்துக்
குக்காரணமென்னவென்றுசந்தேகிக்கலாரு
மோ? பரமாத்மாவானவர்மம்மைபரிசுத்தரா
சுபப்படைத்தும் நாம் நமது செயலினால் பா
வத்தைத் தேடிக்கொள்ளுகிறோமல்லவா?

(தொடர்ந்துவரும்.)

பிரகிருதிசாஸ்திரம்.

சிலவேளைகளில், குருத்துவாகர் ஷண்
த்திற்கு விரோதமாகத் திரவங்களிடத்தி
ல் ஒரு சக்தியிருப்பதாகத்தோற்றும். எ
ப்படியெனில், முன்னொருதரம்நாமே தி
ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டின வொருகிண்டி
ப் பாத்திரத்தில் நீர்வார்த்தால், பாத்திர
த்தின் வாயால்வார்த்தது, குழையிலெழு
ம்பவும், குழையிலவார்த்தது, பாத்திரத்
திலெழும்பவும் காண்கிறோம். குருத்து
வாகர்ஷணம் கீழ்நோக்கியிழுப்பதானதா
லும், இங்கே நீர்மேல்நோக்கிச் செல்வதா
தலாலும், நீரினிடத்தில் குருத்துவாகர்ஷ
ணத்திற்கு விரோதமாகச் செல்லுகிற சக்
தியிருப்பதாகத்தோற்றும். இது குருத்து
வாகர்ஷணத்தினாலே யேயுண்டாவதேய
ன்றி, அதற்கு விரோதமானதொன்றும்

ன்று. எப்படியெனில் ஒருகிண்டிப் பாத் திரத்தில் பாத்திரத்திற்கும் குழைக்கும் இருக்கிற வழியை யடைத்துவிட்டு அதி ல் நீரைவிட்டால், அடியிலிருக்கிறவொவ் வொரு ஜலபரமானுவையும் அதற்குநே ர்மேலே ஜலத்தின் மேற்புறம்வரையில் அ டிக்காயிருக்கிற பரமானுக்களெல்லாம் உ றுத்துவன. குழைவழியோரத்திலிருக்கிற பரமானுவுக்கும் இப்படியே. ஆகையின லேகுழைவழியோரத்தில் ஒன்றன்பக்கத் தில் மற்றொன்றாக இரண்டு பரமானுக் களை யெடுத்துக்கொள்வோம். திரவபரமா னுக்களுள் கோடாலி யொருவழியாகவு றுத்த அதன்பயன் பக்கத்தை நோக்கிச் செல்லுதல்போல, பரமானுக்கள்கீழ்நோ க்கியுறுத்த அதன்பயன் பக்கங்களில் ப ரவுமென்று முன்னமே சொல்லியிருக்கி றோம். அப்படி யிங்கே நாமெடுத்துக்கொ ண்ட இரண்டுபரமானுக்களுள் ஒன்றும் மற்றொன்றைப்பக்க நோக்கியுறுத்தும். அவ்விரண்டனுள் குழைவழியைச் சேர்ந்திருப்பது அவ்வழி யடைப்பையுறுத் தும். ஆதலால் அடைப்பை யெடுத்துவி ட்டால் குழைக்குள் செல்லும்; சென்ற டுடன் அதுமுன்னிருந்த இடத்தில் மற்றொரு பரமானு வந்துசேர்ந்து குழைக் குட் சென்றதை யுறுத்தும்; உறுத்தவே அது குழைக்குள்மேல் நோக்கிச் செல் லும். இதுமேல் நோக்கிச்செல்லும்போ து இது இருந்தவிடத்தில் இதை முன்னு றுத்தின பரமானுவந்து சேரும். அதை மற்றொன்று உறுத்த, அதுவும்குழைக்கு ள்மேல்நோக்கிச்செல்லும். இப்படியேமற் றவைகளும். இனிக்குழைக்குள்நீர்எவ்வள வு உயரத்திற்கு எழும்புமென்பதை நிச் சயிப்போம். இப்போதுசொல்லிக்கொண் டிவருகிற வுறுத்தல், நீரின் ஆழத்திற் கேற்றபடி, மாறுபடுமேயன்றி நீரிருக்கிற இடத்தின் விஸ்தீர்ணத்திற்கும், உறுத்த லின் அளவுக்கும் சம்பந்தமில்லை யல்ல வா? அதனால் இரண்டிடங்களில் நீர்இரு ந்தால், அவைகள்ஒரே ஆழமாயிருக்கிறப ட்சத்திற்கு அவற்றினடியில் உறுத்தல் ஒ ரேஅளவாகவிருக்கும். ஜலத்தின் விஸ்தீர் ணத்திற்கும் உறுத்தலின்அளவிற்கும்யா தொருசம்பந்தமுமில்லை. நீர் ஆழயாழ

மிருந்தால், அதுகுளத்திலாகட்டும் கட லிலாகட்டும் உறுத்தல்ஒரேஅளவுள்ளதா கவேயிருக்கும். ஆதலால் கிண்டிப்பாத்திர த்திற்குத்துக்குள்இருக்கிறநீருக்கும்குழை யிலிருக்கிற நீருக்கும் இதேகதிதான். அ கையினலே குழைக்கு நீரோற்படத் திரத்தில் நீர்தாழ்ந்துகொண்டிவரும். எ ங்கே யிரண்டு நீரும் ஒரே உயரமாகிற தோ அங்கே நின்றபோகும். அதற்குமே ல் நீரொழும்பமாட்டாது. ஏனென்றால், இ ங்கே பாத்திரத்துநீர் குழைநீரை யெவ் வளவு உறுத்துகிறதோ, அவ்வளவுகுழை நீரும் பாத்திரத்துநீரை யுறுத்தும்; இ வ்வுறுத்தல்கள் ஒன்றற்கொன்று எத் தா யிருப்பனவாதலால், ஒருநீரை மற்றொன்று எழுப்பமாட்டது. சிறுபிள்ளைக் ள்பாத்திரத்தில் நீர்வார்த்து, அதுநிறைத ற்குமுன்னமே, குழை நிறையுமென்று நீ னைத்து, அப்படிநிறையாததைக்கண்டு ஆ ச்சரியப்படுவார்கள். அது நிறையாததற் குக்காரணம் இப்போது தெரியலாம். மே லும் நாம்முன்பகிப்பில், ஒருயந்திரத்தை வர்ணிக்கும்போது தோற்றபையிலும் கு ழையிலும் நீரினும் ஒன்றாயிருக்கு மெ ன்றதற்கும் காரணம் காட்டியதாயிற்று.

அர்தசாஸ்திரம்,

முதல்.

மனிதர் நாகரீகத்தில் உயரவுயரத்து ரைத்தனமேற்பட்டிசுவத்துவமும்உழை ப்பின் பங்கிடுந்தோன்றி பற்பலசுகங்களை யனுபவிப்பார்களென்றுகூறினோமே. மேற்கூறிய உழைப்பின் பங்கிடுதோன்றுங் காலத்தில் செல்வர்வறியரென்றும் தாரத ம்மியமுண்டாகும். இத்தாரதம்மியத்தின ல் வெகுவிறன்மைகளுண்டாகுமேயன் றிதீமைகளேதேயத்திற் குடிகொண்டு. ம னிதநிற் சிலரைகாரணமின்றி யுயர்பதவி யிலும்மற்றோரையிழியபதவியிலும்நிறுத் துகின்றனவென்று கொள்ளக்கூடாது. இ வ்விதபேதத்தினாலேயே உழைப்பில் உற் சாகம்பிறந்து மனிதனது புத்திபலதொ ழில்களிற்பிரவேசித்து அவைகளை நன்றா யாராயப்புகுங்கால் வலிமையையும் கூ ற்மைபையும் பெறுகின்றது. நாகரீகம்

நிலைமையிலொருவிததாரதம்மியமுமிரா
ததற்குக் காரண மென்னவேனில், அப்
போதுயாவ்ருமத்தகாலத்திய ஆவசியகங்
களுக்கு மிஞ்சிசம்பாதிக்க அசுக்கராயிருந்
தபடியால்வறியராயிருந்தனர். நாகரீகமுண்
டாகும்போது சட்டதிட்டங்களால் சொ
த்துக்குப் பத்திரமேற்பட்டு தொழிற்பிரி
வு தோன்றுவதினால் உழைப்பாளியாயும்
பத்திரசாலியுமானவொருவன் தனக்குவே
ண்டிய அளவுக்கு மிஞ்சித் திரவியத்தைச்
சம்பாதித்து சேர்க்கத்தலைப்படுகிறான். பி
ன்பு அவனது இடைவிடாமுயற்சியால் இ
ந்தமிருதிதிரவியம் நாளாதிபில் விருத்தி
யாகி அவன் தனிகளுகிறான். உழைப்பில்
மிக்க ஊற்றமில்லாதவன் தனக்கு வேண்
டிய மட்டும் மாத்திரம் சம்பாதித்துக்கொ
ண்டுகைமீதியாய் ஒன்றுஞ்சேர்த்துக்கொ
ள்ளாமலிருக்கிறான். முற்றும் சோம்பே
றியோ உண்ண உணவுமற்று உடுக்கக்கந்
தையுமற்று வறுமையில் சூழ்கிவருந்து
கின்றன.

ஆகிலும் மிகுதியாபுள்ள திரவியத்தினு
ல் பயனென்ன? அதை யழிக்கவாவது வே
ண்டும்; அல்லது வீணாகச்சேர்த்துவைக்
கவாவது வேண்டும். சிலவழித்து விட்
டால் ஆகிகமாய்ச் சம்பாதித்தவன் அப்
படி யுழைத்துச் சம்பாதிக்காதவினை விட
மேலென்றெப்படி கொள்ளலாம். சிலவு
செய்யாமல் சேர்த்துவைத்தாலோ அதி
லொரு பயனு மில்லையென்று ஆ
கையும்தோன்றலாம். சற்றுயோசிப்போ
மாகில், சிலவழிப்பதால் திரவியம் வீணா
கப் போகமாட்டா தென்றும் திரவியத்
தைத் தொகுத்து போகங்களைப் பெறுகி
றேமென்றும் விளங்கும். மேலும் திர
வியமென்பது பணமேயல்ல. நாமாண்ட
னுபவித்து மாற்றிக்கொள்ளத்தக்க பண்
டங்களபாவும் திரவியமாம். ஆகையா லி
வை நீடித்திருக்கத்தக்கவையல்ல. சிலவ
ழிக்காமல் சேர்த்துவைத்தால் கெட்டுப்
போகும். ஆகையால் அவை கெட்டுப்
போகாமல் காப்பாற்றுவதன்றி அவைக
ளை மேன்மேலும் விருத்திசெய்வதற்கு ஒ
ருவித வுபாய மனுசரிக்கப்பட்டிருக்கிற
து. அந்தவுபாயத்தின் வரலாற்றை யினி
யாதியோடந்தமாக விசாரிப்போம். நாக

ரீகம் தோன்றியபிறகு நாகரீகமற்ற தசை
யில் வேட்டையினுலும், காட்டில் தானாய்
உத்பத்திபாகும் கந்தமூலபலங்களாலும்,
ஜீவித்திருந்தார்போல் ஜீவிப்பது சாத்தி
யம். ஏனெனில் பயிர்த்தொழி லேற்பட்ட
போதேகாடுகளழிந்து பூமி பொதுப்பொ
ருளாயிராது; தனிப்பொருளாய் விடும்.
பூமி தனிகர்களுக்குமாத்திரம் சொந்தமா
ய விட்டபிறகு அவர்கள் தயையெய்து
கொஞ்சம்தாம்ம் செய்தாலொழிய ஏழை
களுக்குப் பிழைப்புக் கிடையாதென்று
கொள்ளக்கூடாது. நாம் அன்னியோரொன்
னும் பெயர்பெறுவதற்காகவோ அல்ல
து மனப்பூர்த்தியாகவோ ஈவிரக்கத்தினு
லோ உழைக்க வல்லமையிருந்தும் சோ
ம்பலுடன் அன்னியரது சரிரப்பிரயாசை
யினால் தாம் வயிறு வளக்கவெனுமென்
றெண்ணங்கொண்டு திரியும்வறியோர்க்கு
தானமாகத்தரும் கொடைநற்கொடையா
குமா? இவ்விதகொடை ஊக்கமில்லாவெ
ளியோர்க்கு ஆக்கத்தை யளிக்காது. அவ
ர் ஊக்கமின்மையையே மேலிடச்செய்வ
தினால் அதுநாளாதிபில்பலத்து மொய்ம்
படைந்து அவர்க்கு நாசத்தைவிளைவிக்கு
ம். இவ்விதி யொல்லாங் கைப்பயக்கும்
கொடைதாம்மமாகுமா? தாம்ம் நன்மை
யைப் பயக்கவேண்டுமேயன்றி தீமையை
ப்பயக்கமாட்டாது. ஆகையாலித்தீக்கொ
டையை நீக்கிதிரவியத்தை பெவ்வித்தி
லவினியோகித்தால் தனக்கும்நற்போகத்
தைபீர்த்து அயலார்வறுமையையும் தீர்த்து
மென்மேலும் சீரடையச் செய்யுமோ அ
வ்விதத்தையராய்ந்தறிந்து நடப்பது புத்
திமான்கடமையாம். ஏழைகள் பிச்சை
யெடுப்பதனால் உழைப்பினாலும் உ
யிரிவாழலாமல்லவா? செல்வர்கள் பொ
ருளைத் தந்து ஏழைகளது சரிரப்பிரயா
சையைபதிலுக்குப்பெற்று தங்களது திர
வியத்தை விருத்திசெய்துக்கொள்ளுகிறா
ர்கள். செல்வர்கள் தயையெய்து ஏழை
யை வேலை செய்யச்சொன்னால்தானே அ
வனுக்கு பிழைப்பு; இல்லாவிட்டால் அ
வனுக்கு வேலைசெய்ய மனமிருந்தும் கூ
லி கொடுப்பாரின்றிப் பட்டினியாகச்சாக
வேண்டுமே யென்றால் அப்படி கேவல
ம் செல்வரதுதையைக்கே எளியோர் காற்

கவேண்டிய அவசியமில்லை. இவர்களுடைய ஒத்தாசையின்றி யவர்களுக்குக் கொண்டும் முடியாது. கையிலுள்ள வண்ணைப் புதித்துவிட்ட பிறகும், வஸ்திரங்கள் கிழிந்துபோய் விட்டபிறகும்விடிகிலமாய்போய்விட்டபிறகும் உண்டி ஆடை வீடுமுதலியவைகளுக்குக் கென்னசெய்வார்கள். வேலைக்காரவைத்து இவைகளைப் போதிக்கப்போது புதிதாய் உண்டுபண்ணி வைத்துக்கொண்டே யிருந்தால் அவர்களுக்குக் கொருநாளும் குறைவிராது. ஆகையால் தனிகளும் வறியோரும் ஒருவருக் கொருவர் ஒத்தாசை செய்துக் கொள்ளவேண்டிய தவசியம். சரீரத்துக் கவயவங்ளெப்படியோ அப்படியேதனிகளுக்கு எளியோரும் தனிகளில்லாவிட்டால் ஏழைகள்ஜீவனமின்றிச்சாவார். ஏழைகளில்லாவிட்டால் செல்வர் தாங்களே எல்லாவேலையும்செய்து முடித்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆகையால் செல்வாத்ங்களது செல்வத்தைக்காப்பாற்றி க்கொள்வதற்கும் அதை விருத்தியாக்குவதற்கும் ஏழைகளை வேலைசெய்யச் செய்து அவர்களுக்குக் கூலிகொடுத்துநடப்பிப்பது அவசியம். ஒருவன் தன்கையிலுள்ள திரவியம் முழுமையும் சிலவழிக்காமல், ஒருபாகத்தைமாத்திரமெடுத்து அதை வேலைக்காரவைப்பதில் சிலவு செய்துபின்பு லாபம் சம்பாதிக்கப் பிரயத்தினப்படுவானாயின் அத்திரவயத்துக்குமுதல்என்றுபெயர். திரவியத்தைவேலைக்காரரைவைப்பதில் சிலவழிப்பதால் அது அழிந்துபோகவில்லையாவென்றாலோ, அதுசிலவழிந்துபோவது உண்மையினாலும் அழிந்துபோவதில்லை. பூமியில்விதைக்கும்விதைவிண்காது ஒன்றுபத்தாயெப்படியுண்டாக்கிறதோ அவ்வாறே வேலைக்காருக்குக் கூலியாகச்செலவழியும் திரவியம் அவர்களால் உற்பத்தியாகும் சாமான்களால் பலமடங்கு விருத்தியாகப்படும். பத்துரொட்டியின் விலைக்குச் சரியான கூலிக்கு ஒருவேலைக்காரன்பயிரிட்டு இருபதுரொட்டிக்கு வேண்டிய தானியத்தை விளைவிப்பானாயின் பத்து ரொட்டியின்விலையும் ஒருசட்டையின்விலைக்குச் சரியான கூலிக்கு ஒருவேலைக்காரன் இரண்டுசட்டையைச் செ

ய்துத்தருவானாயின் ஒருசட்டையின் விலையும் லாபந்தானே. இதுதான் வேலைபிடுவோன்வரும்படியென்று சொல்லப்படும். இவ்வாறேதிரவியத்தை செலவழித்துலாபம்சம்பாதித்துஒருவேலைக்காரன் தனது கூலிக்குமிஞ்சியபலனைபுண்டுபண்ணவல்லமையுள்ளவனாயிருக்கும்போது அது முழுமையும்ல்லவோ அவன் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அவ்வாறுஎடுத்துக் கொள்ளும் பகஷத்தில் திரவியமுள்ளவன் அவனை வேலைக்குவைத்துக் கொள்ளமாட்டான். முதலுள்ளவர் அதினுல்தங்களுக்கு வரும்படிசம்பாதித்துக்கொள்ளப்பிரயத்தினப்படுவார்களாகையால் அவாவிடத்திலிருந்து கூலிக்குப்பிழைக்க வேணுமென்பவன் தனது சரீரப் பிரயாசையினால் தன்கூலிபோக அதற்குமேல் அவர்களுக்கு வரும்படியுண்டாக்குவதற்கு முன் அவன் சொன்னாலொழிய அவனைவேலையில் வைத்துக்கொள்வதற்கு ஒப்பார். இல்லாவிட்டால் அவர்களுக்கு லாபமில்லை, நஷ்டமும்இல்லையாகையால், இதை வின்தொழிலென்றெண்ணி சும்மாயிருந்துவிடுவார்கள். நிலமுள்ளவன்பூமியைக்கரம்பாய்போட்டுவைப்பான். வர்த்தகர்கள் கணக்குபிள்ளைகள் முதலிய வேலைக்காரரை நிருத்திப்போடவேண்டும். ஏழைகள் குடிக்க கஞ்சியின்றியலைவார்கள். தேசத்துக்கேநாசம் நேரிடும். ஆகையால் வேலைக்காரர் முதலுள்ளவருக்குத்தங்கள் கூலி போகமேல்லாபம்சம்பாதித்துத்தரவேண்டும். முற்றும்தாங்களையெடுத்துக்கொள்வதாகுகுறக்கூடாது. மேலும் அவர்களுக்குமுற்றும்கொடுத்துவிடும்படிதனிகர்களை நிர்பந்திக்கும்சட்டமு மேற்படக்கூடாது. இவ்விஷயத்தைவருகிற பத்திரிகையில்முடிப்போம்.

லார்கிபேகன் வியாசம்.

மூ ட ப க் தி .

கடவுள் விஷயத்தில் பழுதான கொள்கையுடையமைக்காட்டிலும், கொள்கையேயில்லாமை மேலானதாகும். ஏனெனில் அவிகவாசமொன்றாகில் அபசாரம் மற்றொன்றும். சத்தியமாக மூடபத்தி பகவன்னிக்கிரகமாம். இவ்விஷயத்தில் பிளுடார்க்கின்

சொல் நேற்றியாயிருக்கிறது. “உண்மையா
கவே, பிண்டார்க்கென ஒருவனிருந்தான்,
அவன்பிள்ளைகளைப் பெற்றவருடனே அவன்
மையுண்டான், எனபலர் உரைப்பதைவிட,
பிண்டார்க்கென்பவனே கிடையாதென்பா
ர்களெனில், வெகுமேலாகும்” என்றவரு
ரைத்தார். இதுசனியைக்குறித்துக் கவிசு
சொல்வதையொக்கும். கடவுள்விஷயத்தில்
அபசாரம் வளருந்தோறும், மனிதருக்கு வி
பத்துவளரும். நாஸ்திகனாவது யுத்திக்கும்,
நாஸ்திரத்துக்கும், இயற்கைபக்திக்கும், நி
யமங்களுக்கும், பெயருக்கும், கட்டுப்படு
வான்; உள்ளுற மதமில்லாவிடினும், இவை
யெல்லாம் வெளிக்கு நீதிமார்க்கமளிக்கும்.
மூடபக்தியோவெனில், இவற்றையெல்லாம்
அடியோடு மறுத்திவிட்டுத், தான்மாத்திரம்
செய்க்கிராக்கியாய் மனிதர் ஹிருதயத்தை
பாளுகின்றது. இதுபற்றிதான் நாஸ்திகரால்
நந்தராஜியத்திலாவது, கலகம்விளைந்ததாய்
நாம் கேட்டறியோம். ஏனெனில் மறுமையி
ல்லை யென்பதினால் அவர்கள் தங்கனையே ப
ருவாய் மதிக்கின்றனர். அகஸ்டஸு-வீஸுரு
தைப்போன்ற நாஸ்திகவியல் பையுடையகா
லத்தில் நாகரீகம்மிருந்திருக்க க்காண்கிறோ
ம். மூடபக்தியோவெனில் பலராஜியங்களைக்
கலைத்து, துரைத்தன மென்றும் பாசங்களை
விடக்கும் தொல்லைப்பிரளயத்தை மறுபடியும்
மறுபடி விளைக்கின்றது. மூடபக்திக்குத் தலை
மயர் பிரஜைகளாம். மூடபக்தியிலெல்லாம்பா
மரர் வழியிலே பண்டிதரும்சென்று, விபரீ
த ஆசாரத்துக்குவாதங்களும் இசைக்கிறார்.
வந்தார்திரங்களுடைய சித்தாந்தங்கள் வி
ச்சைமாகச்செல்வாக்கு பெற்றிருந்த கவுன்
சலவடிபொண்டிலுள்ள பாதிசுகிரிற் சிலர்,
வக்களங்கமான ஆகாசத்தி லுதிக்கும் உ
ற்பாதங்களுக்கு வழி சொல்லும்பொருட்
து, அவ்விடத்தில் சிறிதும் பெரிதுமான சக்
விரங்கள் முதலியநந்திரங்களிருப்பதாகக்க
ப்பிக்கும் ஜோதிஷசாஸ்திரங்கனையொத்தவ
ரு வேதாந்தங்களென்றும்; அம்மாதிரியாக
வ ஆலயங்களில் நடந்தேறியவந்த சம்பிர
தாயங்களை யாதரிக்கும் பொருட்டு அந்தவே
தாந்திகள் பலருக்கமமானப்பிரமாணங்களை
ம், சித்தாந்தங்களையும் முடிந்துவிட்டார்க
ளன்றும், கூறினார்கள். பவிரிந்திரியங்களு
கு இனிப்பளிக்கும் சடங்குகளும், கர்மங்
களும்; டம்பார்த்தம் வெளிக்கு அதிபரிசு
தியபவணையும், ஆலயங்களுக்குச் சமை
யளிக்கின்ற இங்காஸங்களிலுள்ள அபரிமித
ஜயிதா புத்தியும்; சுவப்பிரயோஜனார்த்த
ருருக்கள்மார் செய்யும்தந்திரங்களும்;
புத்த கற்பனைகளுக்குக் காரணமாகத்தக்க
ல் லெண்ணங்களுக்கு அமிர்தமாக இடங்

கொடுத்தலும்; குயுத்திகளுக்கு ஹேதுவாக
பதவீகமான காரியங்களை மனுஷியசாதனங்
களால் முடிக்க முயல்வதும்; கடைசியாக
விபத்துக்க ளுடனும் அரிஷ்டங்க ளுடனும்
பொருந்திய நாகரீக மந்தக்காலமும்; மூடப
க்திக்குக் காரணங்களாகும், மறைவற்ற மூ
டபக்தி கோரமாகவிருக்கும். ஏனெனில் ம
னிதனைப்போல் நடக்கும் வாலில்லாக்குறங்
கு குரூபியாய்த் தோன்றுவதுபோல், மதத்
துக்கு ஒப்புமையைத் தேடும் மூடபக்தி அறி
கோரமாகவிருக்கும். உடலுக்குச் சவுக்கிய
மளிக்கத்தக்க உணர்வும் கெட்டுப் புழுத்து
ப் போவதுபோல் ஆதியில் வெகு சிறந்தன
வாயுள்ள உத்தேசியங்களும் ஏற்பாடுகளும்,
உருவழிந்து சிலகூடத்திர சடங்குகளாய்
முடிக்கின்றன. முன்னுள்ள மூட பக்தியை
க் கடந்து வெகுதூரம் செல்வது உத்தமமெ
ன மகிப்பாராகில், மூடபக்தியை நிவர்த்தி
ப்பதிலும் மூடபக்தி யிருக்கின்றது. ஆதலா
ல் (பிசகாய் பிதேக்குவாங்குவதிற்போல்) ஜ
னங்களே சீர்திருத்தப்புகுங்கால், சாதாரண
ம், தீமைபுடன்நன்மையும் ஒழிந்துபோகும்பா
கையால் வெகு ஜக்கிரதையா யிருக்க
வேண்டும்.

சரித்திரம்.

பியூடல்பத்ததியினால் நேரிட்ட அராஜக
மானது (அரசனில்லாமை) கீழ்ச்சொன்ன
கொடிய துன்பங்களை விளைத்தது மன்றி,
மனத்தினிழிவுக்கும் மனப்பயிர்ச்சியிழிவுக்
குங் காரணமாயிருந்தது. ராச்சியத்தில் கிர
மமானவரசும், நிரபாயநிலை யிருந்தாலல்
து, குடிகள் கலைகளைக்கற்கவும், ஒழுக்கத்
தைச் சீர்படுத்திக்கொள்ளவும் எப்படி முய
லுவார்கள்! ஆதலால் களவும் கலைமும்
கொடுமையுமிருந்த அந்நாட்கள் ஒருவிதத்தி
லாவது அவர் விருத்திக்குரியனவா யிருக்க
வில்லை. கிராதகக்கூட்டங்கள் படையெடுக்
கப்பட்டு நாடுகளில் காணுன்றத்தொடங்கி
துறுவருஷத்துக்குள்ளாக, யூரோப்பர்கள்
உரேரமக்களிடத்துக் கிரகித்த ஞானமும்
ஒழுக்கமும் மும்மூமறைந்தன. கேவலம் த
னிகருக்கரித்தவும் தனமின்றி யடையக்கூ
டாத நாகுக்குகள் விஷயமான தூல்கள்மா
த்திரமேயல்லாமல், நல்லுயிர்வாழ்க்கைக்கு
அத்யுபயோகமான நூல்களும் உபேக்ஷிக்க
ப்படும் தொலைக்கப்பட்டுமிருந்தன. அந்த
க்காலத்தில் காவியம், சாஸ்திரம், என்னும்
யெயர்கள் கூட வழங்கப்படவில்லை. எங்கே
யாவது வழங்கப்பட்டால், அதிமொட்டிய
ர்களுடைய எழுத்துக்கும் அப்பதங்களை பிர
யோகித்திருக்கிரதினால், அச்சனங்கள் அவற்

தின்பொருளை நன்குணர் வில்லையென்றே கொள்ளவேண்டி யிருக்கிறது. அவர்களுள் மேற்பாற்றலுத்தவனும், உயர்பதவி யேறின வனும் கூட எழுதவும் படிக்கவும் தெரியாத வனாயும், ஆசாரியனே அனுதினமும்னுசந்தி க்கவேண்டியப்பிராந்ததனமந்திரங்களை யறி யாதவனாயும், அவற்றைக்கூட்டிப் படிக்கவு ம்திறன்றையிருந்தனர். அதனால் பூர்வசரி தைகள் முற்று மறக்கப்பட்டன. அல்லவெ னில், அல்பசங்கதிகளும் அந்தபரம்பலாயா ய் வழங்குவரும் கதைகள் நிறைந்தசரித்திர ங்களில் கலந்திருக்கின்றன. யூரோப்பில் ப ற்பல தேசங்களில் பற்பலசாகியாரா லேற் படுத்தப்பட்ட தருமநூல்கள் வழக்கத்தினி ன்றுவீழ், அவற்றிற்குப்பதிலாய்த் தாறுமா ராயும் நிரார்த்தகமுமான வழக்கங்கள் விதி களாயின. இவ்வாறு குடிகள் மனப்பயிற்சி யை அசட்டைசெய்யவே, மனம் கூர்மைய ற்றுக் கீழ்மையுற்று, அஞ்ஞானவிருளில் சிக் கியிருந்தது. இந்த நானாறுவருஷத்திள், யூ ரோப்பில் சொற்களை அல்லது பொருட்ச் சுவையினால் படிக்க ரசிக்கும்கிரந்தங்க ளொ ன்றையும்காணோம். மனிதர்க் குபயோகமா யாவது, அணிகலமாயாவதிருக்கும் விசிருஷ் டிகளோடொவ்வனில், அவற்றிலு மொன்றையும் காணோம்.

இவ்வஞ்ஞான விருள்நாளில், யாவராலு ம் தப்பாத்தம்செய்யவும் பழுதுசொல்லவும் கூடாத தெளிவான சொற்க ளமைந்தவும், வேதத்தில் அசலமான ஆதாரம் பெற்றாயி ருக்கும், கிரீஸ்து மதவிதிகள் கூட தாழ்மை யடைந்து, மூடபக்தியிற் கலந்தது. அக்கிரா தகர்கள், கிரீஸ்துமதத்தில் மாற்றப்பட்டு ம், அவர்களுடையபூஜாக்கிரமங்களைக்கவி டாமல் தங்கள் பொய்க்கடவுளின் பிரீதியி ன்பொருட்டு, என்னசெய்தார்களோ, மெய் க்கடவுள் னனுக்கிரகத்துக்கும் அவற்றை யே செய்துவந்தார்கள். சர்வேசனுடைய கிருபாகடாக்ஷத்துக்கு ஏககாரணமான சற்கு ணை பரிசுத்தங்களை யடைவது தங்க்கட னையென்றெண்ணுமல், பாஷியகருமங்களைச் செய்வதால் தங்க்கடமைச் செலுத்தப் பட்டதென்றும், மதமென்றால் அக்கருமங்க ளையொழிய வேறில்லையென்றும் பாவித்தி ருந்தார்கள். மோக்ஷசாதகங்களென்று அவர்களால் சொல்லப்பட்ட அக்கருமங்களோ, முற்றும் ஞானஞ்ஞான காலங்களிலன்றி யேற்படுத்தக் கடவுளந்தொழுதற்காக வேறப் பட்டஅவை, அவருடைய மாஹாத்தியியது க்கடுக்காதவனாயும், கெவலம் மனிதருடைய விவேகத்துக்கு ஹேபகரமாயு யிருந்தன. பிரான்சில், சார்லேமேனென்பவரும், இங் கிலாண்டில், “மஹா” னன்னும்பெயர்பெற்ற

ந ஆல்பிரெட்டுஎன்பவரும், குடிகளின் மன விருளைக்கி ஞானவிளக்கை யேற்றவேண்டு மென்றுபிரயத்தினப்பட்டனர். அவர்கள்பிர யத்தினமுடிவுறாமல், முன்னிருந்த விருள் மீ ண்டி, யூரோப்புமுழுதையும் முன்னிலு மதி கமாய்ச்சூழ்ந்து கவர்ந்தது.

பலதூற்றூண்டுகளாய், யூரோப்பியர்க ளுடத்தில் நாகரீகருக்குப் பூஷணமான வித்த யைக ளில்லாததுபோலவே, நாகரீகமற்ற ந ிலைமையி் விருப்பார்க்குரிய நற்குணங்க ளு மிருக்கவில்லை. நாகரீகமற்றவரில் முக்கியகு ணங்களென்னெனில், மனவுறுதியும், ஆத்த மகௌரதையும், காரியத்தையெடுக்கையில் தைரியமும், அதைச்செய்து முடிப்பதில் ண க்கமும், பிராணபத்துக்களில் நிர்ப்பயமுமா ம். இக்குணங்கள் ஸ்வாதந்திரியமும் ஸம தையு மிருக்குமிடத்திலன்றி, மறறவிடத்தி லிரா, பியூடலரசிலோ, இவ்விருகுணங்க ளு ம் கிடையா. ஏனெனில் ஸ்வாதந்திரியத்தை யழிப்பதில் கனவான்களுக்கும், அரிமைய டைவதில் குடிகளுக்கும் ரோக்கம்விழுவே டு சமதையினற்றேன்றும் உதாரகுணங்க ளி ல்லாமல் செளரியத்துக்குத் தடையுமற்ற து. ஸ்வாபாவிகமான ஸ்வாதந்திரியத்தை யு ம் அடக்கநடையை யிறுந்து, கொலைபாதகங் களைத்தடுக்கும் ஞானத்தையும் நாகரீகத்தை யு மடையாமல் பரதவிக்கிறவர்களல்லவோ மனிதர் ஜாதியின் அதோகதி காலமென்ற ல்லவோ கொள்ளவேண்டும். அதனால், அவ் வாறே, நாம் விசாரிக்கும் தூற்றூண்டுகளில் நடந்த கோரகிருத்தியங்கள் மனம் வியக்க வும் அஞ்சவும் தக்கனவே யன்றியும், மற்ற தூற்றூண்டுகளில் யூரோப்பில் நடந்த துவ் டசரிதைகளையு மதிக்கா யிருந்தன. கிறி டுகொரி-அப்-டீர்ஸ் என்பவரது அல்லது அவ் வர்காலத்துச் சரித்திரங்களைத் திறந்துபார்க் கையில், நம்பக்கூடாத கொடியதீற்றுகளு டுமோசங்களும், பழிதீர்ப்புமே காட்சிக்குத் தோன்றுகின்றன.

உலகத்தில் விருத்திக்ஷணங்களுக்கு ஒரு வித எல்லை கிருக்கின்றனவென்றும், அவ் விருத்திதைகளை யடைந்தபிரகு அப்புரம் செல்லாத. மானுஷகிருத்தியங்கள் திரும்பி விருத்தியினின்று க்ஷணதையும் க்ஷணத்தி னின்று விருத்தியும் நோக்கிச் செல்லுமென் றும் ஒருகிரந்தக்கார ரெழுதியிருக்கிறா ல்லவா? அரசாட்சியின் ஸ்வரூபத்தி லாவது அதைச் செலுத்தும் விதத்திலாவது, குறை வுகளிருந்து அதித ஹிஹமான அக்கிரமங்க ளை விளைத்தால், அவற்றைத்தகுந்தபடி பரிசீ லனைசெய்து ஒழிக்க முயல்வது அனைவரை யும் பொறுத்தகடவையிருக்கவேண்டும். சுவ ல்ப பிரதிகூலங்களை வெகுசாலம் அசட்டை

செய்யாமலே பொருத்துக்கொள்ளக் கூடும். அவை பிரபலித்தால் அவற்றிற்கு மாற்றைத்தேடாவிடின் தேசம் நாசத்தையடையும். பியூடலரசின் அக்கிரமங்களும் அவற்றால் நேரிட்ட புத்தி ஒழுக்கக்கோணலும், பலவாண்டுகளாய்ப் பலப்பட்டுக்கொண்டுவந்துபதினோராநூற்றாண்டினின்று துறையில் அதிமூர்த்தினியத்தையடைந்தன. ஆதலால், இதுமுதல்தான் ராசியம் விருத்தி தசையை நோக்கிச் செல்லவும் திருஷ்டாதிருஷ்டமாய் பலகாரணங்களால் அஞ்ஞான அக்கிரமங்களழிந்து, ஞானங்கள் கிரமதோன்றவும், தொடங்கியனவென்று குறிக்கலாம்.

நி ரு ப ம்.

‘ம-ந-ந-ஸ்ரீ. தத்துவபோதினிக்க ர்த்தர் அவர்களுக்கு,

நீங்களும் அயலாரும் எங்கள் நிருபத்தை நோக்குந்தோரும் நாங்கள் யுக்தாயுக்தத்தை அறியாமல் துரபிமானத்தால் குணத்தைமறைத்து தோஷத்தைப் பெருக்கி நிந்திப்பவர்களென்று கூறுகின்றீர்களல்லவா? ஆகிலும் எங்கள்கருத்து அத்தன்மையானதல்லவென்று நாங்கள் வியமாய் வெளியிடுகின்றோம். கடந்த ஆகஷ்டமாதத்திய சத்தியதிபத்தில், சதுர்வேதங்களைக் குறித்துச் சொல்லியிருக்கும் ஸஞ்சிகையைக்கண்டு நாங்கள் உண்மையாகவே களித்தோம். இவ்வாறு பகூபாதமின்றி நமதுஸ்நேகிதர்கள் பதார்த்தவிசாரஞ்செய்வார்களாகில், அது அயலாருக்கும் பயனளிக்கும்; அதைப்படிப்போரும், அதை யெழுதியவர்கள் விஷயத்தில் கிருதக்கியராயிருப்பார்கள். ஆகையால் நம்ம வரனவரும், எங்களைப்போலவே அந்த சஞ்சிகையைப்படித்து ஆநந்திப்பார்களென்று நாங்கள் நம்புகிறோம்.

இங்ஙனம்
தங்கள் விதேயர்கள்
தொழுராள்.

சத்தியதிபம்.

“ப ர த க ண ட பு ர த ன ம்.”

“வேதங்களைப்பற்றியது.”

“எழுத்தும் எழுதப்பட்ட நூல்களும்

ஹிந்துதேசத்தில் வழங்கியிருந்த காலமான

பின்பு, வேதங்களை விளக்கி விஸ்தரிக்கும்படி விபரமான வியாக்கியானங்களை எழுத வேண்டியது அவசியமென்று வித்துவான்கள் நினைத்து, வேதப்பாட்டுகளின், மூலத்தையும், அதை விளக்கத்தக்க பதவுரை, கருத்துரை ஆகியவியாக்கியானங்களையும் எழுதிப்பிரசித்தம் பண்ணினார்கள். சாயனசாரி என்கிற வித்துவான் செய்த வேதார்த்தபிரகாசமானது அப்படிப்பட்ட வியாக்கியானங்களில் முக்கியமானது. சாயனசாரியின் சகோதரனாகிய மாதவஞ்சாரி கிறிஸ்து பிறந்த ஆயிரத்து முந்நூற்றுச் சில்வான வருஷத்தில் விஜயநகரத்து இராயனும், கல்வியை மிகவும் பயிற்று வித்தவனுமாயிருந்த வீரபுக்க இராயருக்கு மந்திரியாயிருந்தான். அந்த இரண்டு சகோதரர் அந்த இராயனுடைய அனுமதியுடனே அநேகப்பிரபந்தங்களையெழுதியும்எழுதுவித்தும் பிரசித்தம்பண்ணினார்கள். சிறிதுவருஷத்துக்குமுன்னே இங்கிலிஷ் இராசாங்கத்தின் அநுமதியினால் இருக்குவேதத்தை இங்கிலிஷ்பாஷையில் திருப்பவேண்டுமென்று யோசனை உண்டாயிற்று. இந்த யோசனை நடந்தேறுதற்கு சாயனசாரி செய்த வேதார்த்தப் பிரகாசம் மிகவும் உதவியுள்ளது. இக்காலத்திலிருக்கிற பிராமணரில் அநேகருக்குச் சமஸ்கிருதம் வாசிக்க நன்றாய்த் தெரியாது. சமஸ்கிருதம் வாசிக்கத் தெரிந்தவர்களாயிருந்தாலும், வேதத்திலுள்ள சமஸ்கிருதம் கருகலுள்ளதாயிருப்பதினாலே அதைத் திட்டமாய்க் கற்றறிந்தவர்கள இக்காலத்துப்பிராமணரில் மிகவும் சிலர். மேலும், வேதார்த்தப்பிரகாசமென்கிற நூலின் கையெழுத்துப்பிரதிகள் அகப்படுகிறது இக்காலத்தில்வருத்தம். குறைவில்லாமல் முழுதும் அடங்கிய பிரதிகளைத் தேடினால், இந்துதேசமுழுமையிலும் நாளைது பிரதிகளைமாதிரி சம்பாதிக்கலாம். அங்கங்கே அகப்பட்ட பிரதிகளை யூரோப்புச் சாஸ்திரிகள் சேகரித்து ஒன்றோடுஒன்று ஒத்துப்பார்த்துச் சுத்தப்பிரதி செய்து, தேத்தியாய் சமஸ்கிருதத்தில் அதை அச்சடித்திருக்கிறதும்ல்லாமல்; மூலத்தை இங்கிலிஷிலும் திருப்பி, விவேகமுள்ள குறிப்புக்களை அதில் காட்டி பிரசித்தம்பண்ணி யிருக்கிறதினாலே, இருக்குவேதம் இன்னவகையென்று, இன்ன பொருளுள்ளதென்றும், இங்கிலிஷ்பாஷையைக் கற்றுக்கொண்டவர்கள்யாவரும் இப்பொழுது எளிதாய் அறியலாம். உபரிஷதங்கள், ஆரணியங்களாகிய இவைகளிலும் சிலவற்றை இங்கிலிஷில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறது”

“இருக்குவேதப் பாடல்களையுற்றப்படும் காலத்தில் பூர்வீக இந்துக்களுக்குள்ளே வழ

ங்விவந்த மதக்கொள்கை எப்படிப்பட்டதென்று நாம் இப்பொழுது விசாரிக்கவேண்டும். விசாரித்துப்பார்த்தால் இருக்குவேதகாலத்திலுள்ள மதத்திற்கும், சிவபத்தியென்றும், விஷ்ணுபத்தியென்றும், இச்சகாலத்தில் வழங்கிவருகிற இந்துமதத்திற்கும், மிருந்த வித்தியாசமுண்டென்று தெரியவரும்”

இன்னும் வரும்.

ருக்குவேத-சந்தாதாரர்களுடைய-அட்டவணை.

காப்பி.

ஆற்காடு - பாலகிருஷ்ண முதலியார்...க
 ,, இராஜகோபாலு முதலியார்.....க
 ,, வரதராஜப் பிள்ளை.....க
 ,, மாசிலாமணிமுதலியார்.....க
 ,, அரங்கசாமி முதலியார்.....க
 சிதம்பரம் - வெங்கட்டராயர்.....க

தத்துவபோதினி - சந்தாதாரர்களுடைய-அட்டவணை.

காப்பி.

நடாதூர் - ஸ்ரீநிவாச அய்யங்கார்.....க
 ம - துரைசாமிமுதலியார்.....க
 பா - இராஜரத்தினமுதலியார்... ..க
 ரெவரண்டு - பாபு.....௨
 ஆர்க்காடு - பாலகிருஷ்ணமுதலியார்...க
 ,, இராஜகோபாலுமுதலியார்.....க
 ,, வரதராஜபிள்ளை.....க
 ,, மாசிலாமணிமுதலியார்.....க
 ,, அரங்கசாமிமுதலியார்.....க
 சிதம்பரம் - வெங்கிட்டராயர்.....க
 அஸ்தம்பட்டிமிட்டாதூர் - சாம்பசிவொட்டியார்.....க
 இராமேஸ்வரம் முதலாமலிங்கபிள்ளை.க

விளம்பரம்.

வித்தியாரணிய பாஷியசுகிதமாய் ருக்குவேதத்தை அச்சிடரிச்சயித்ததாய் கடந்த பத்திரிகைகளில் பிரசுரப்படுத்தி யிருந்தோமல்லவா? அவ்விஷயத்தில் நாங்கள் எதிர்பார்த்தத்தில் நாலில் ஒருபங்கு

சகாயங்கூட கிடைக்காமற் போனபடியில், பிரகிருதத்தில் அதை அச்சிடக்கூடவில்லை. நமது தேசத்தாரில் ஸம்ஸ்கிருத பாஷாக்கியானம் குன்றிப்போனமையாலே, இவ்விஷயத்தில் எங்களை ஆகரிப்போரில்லையென்று நாங்கள் நம்புகிறோம். ஆகிலும் ருக்குவேதத்தைத்தமிழில் மொழிபெயர்த்து அச்சிட்டால் ஒருவேளை நம்மவர் ஆதரிப்பார்களென்றுநினைக்கிறோம். இவ்விஷயத்துக்காக சந்தா விவரங்களைக் குறித்து விரவில் விளம்பரம் போடுவோம். பிரகிருதத்தில் ஸம்ஸ்கிருத ருக்குவேதத்துக்காக கையொப்பம்செய்தவர்கள் அவரவர் கையொப்பத்தொகையைத்திருப்பியனுப்பிவிடும்படி விரும்புவார்களாகில் அப்படியே செய்வோம். அல்லது தமிழ் ருக்குவேதத்துக்குச் சந்தாவாய் வைத்துக்கொள்ளும்படி அனுமதித்தாலும் சரியே. தொகையைத்திருப்பி யனுப்பும்படி விரும்புவோர் அதைத்தபாலில் நிஜிஸ்தர்செய்தனுப்பும்பொருட்டு தயைசெய்து கூலியை அனுப்பவேண்டும். அப்படிக்கில்லாத பக்கத்தில் நட்பெய்ட்டு தபாலில் வாபசெய்யும்படி யிருக்கும். இதைக்குறித்து ஒருவிதமும்பதிலெழுதாதவர்களுடையதொகையைத் தமிழ்ருக்குவேதத்துக்காக வரவுவைத்துக் கொள்ளுகிறோம். பிரகிருதத்தில் அனாமனதுடன் இவ்வாறு செய்தபோதிலும் விரைவில்எங்களுக்கு உபபத்தி கிடைத்தஉடனே ஸம்ஸ்கிருதத்திலும்பிரசுரப்படுத்தாமற் போகமாட்டோம்.

பழமொழிகள்.

ஐங்காதம் போனாலும் தன்பாவம்போகாது. ஐங்காதம் போனாலும் அகப்பை அனாகாசே
 ஐய மிட்டுண்
 ஐயோவென்றால் ஆறுமாதப்பாவம்வரும். ஐயமானகாரியத்தைச் செய்யலாகாது. ஐம்பது வயதான பிள்ளைக்கு ஐந்தவயது பெண்.

சென்னப்பட்டணம்,—தத்துவபோதினி அச்சுக்கூடத்தில், கா. தெய்வசிகாமணிமுதலியாரால் புதிப்பிக்கப்பட்டது.

தத் துவபோதினி.

சென்னைப்பட்டணம் கஅகடுஞ்ஞு மார்ச்சுமீ எவ. [இல. கக.

அட்டவணை..

விஷயங்கள்.

	பக்கம்.		பக்கம்.
கடவுள்துதி.....	உக0	அ. பிரகிருதிசாஸ்திரம்.....	உஉக
விளம்பரம்.....	உகக	க. அர்த்தசாஸ்திரம்.....	உஉக
தத்துவபோதினி.....	உகக	க0. சரித்திரம்.....	உஉசு
பெண்களுக்குக்கல்வி.....	உகச	கக. நிருபம்.....	உஉரு
பிரகிரோபநிஷத்து.....	உகக	சஉ. பகவத்கீதோபநிநியாசம்...	உஉக
பகவத்கீதை.....	உக௭	கந. விளம்பரங்கள்.....	உநஉ-உநந
ஜன்மார்த்தம்.....	உகஅ	கச. பழமொழிகள்.....	உநந

சத்தியமே சக்தி—தத்துவமே சித்தி.

க ட வ ள் து தி.

பைரவிராகம் - ஐயக்கதாளம்.

ப ல் ல் வி .

த₂) ஐ₂) - தவடி - ஐ₂ - நாநம் மு₂ - ஹ₂) பி₂ - ம்ஸுஜாநம்.

அனு ப ல் ல வி .

பஞ்சிஃதஃதஃதஃ - யெநவஸுஜியீராஃ,

தெஷாண்ட-பொராஸ்தம் - நெதரெஷாஜிஹயஜிதெ.

ச ர ண ங் க ள் .

க. யாவாநவ₂ - ிதம் - யெநவமவ₂ - ித₂ தெ,

தெலுஸு, ஹ, கூம்பி - நெய்யழி - வாஸதெ.

உ. யநநஸாநநீநதெ - யெநாஹுஜெநாநீதம்

தெடிவெள்ளை, கூம்பிவி - நெடியடித்தி-பாஸ்தெ.

ந. யவக்ஷ-ஷாநவஸு₂தி - யெநவக்ஷ-ஓஷிவஸு₂தி,

தஜெவஸூஹ், கூம்விபி - நெடியழிச்சுப்பாஸ்தெ.

சு. யெழுபது ஊரணநூலு-
யெழுபது ஊரணநூலு

தலைவரவர்களே, கூர்விகி - நெடியதென்று வாஸ்தவம்.

௫. யதாணநநபுராணிதி-யெநபுராணஃபுணீயதெ,

தெவஸ, ஹ, சுவ்விசி - நெய்மழிமேவாஸதெ.

இதில் அனுபல்லவி கதோபநிஷத்து ஐந்தாவதுவல்லி. கஉ-வரு. அனுவாக மாம். சரணங்களோவெனில் தலவார உபநிஷத்துன்னும் கேஜோபநிஷத்து - மு தல்கண்டம், ச - து. வாக்கியமுதல், அ - வது. வாக்கியம்வரையில், அடங்கியிருக்கிறது.

விளம்பரம்.

இந்தச் சென்னைத் தத்துவபோதினியை வாங்க மனமுடையவர்கள் மயிலாப்பூரில் தத்துவபோதினி அச்சுக்கூடத்தில் வேதஸ்ராமஜத்தின் ஏஜண்டாகிய, கா. தெய்வசிகாமணி முதலியாருக்கு எழுத்து மூலமாய்த் தெரிவித்துக்கொள்ளவேண்டியது.

இதற்குச் சந்தாவிவரம்.

சென்னைப்பட்டனத்திலுள்ள
வர்கள் வருஷம் ஒன்றுக்கு
ரூபாய்.....க - ௮ - ௦

அதற்கு வெளியிலுள்ளவர் த
பால் கூலியுடன் சேர்த்து
வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூபாய். ௨ - ௦ - ௦
பத்து பிரதிகளுக்கு அதிகமாய்
வாங்கும் வெளியிலுள்ள வ
ர்கள் தபால் கூலியுடன் சே
ர்த்து வருஷம் ஒன்றுக்கு
ரூபாய்.....க - ௧௨ - ௦

இதற்குச் சந்தாதாரர்கள் தங்கள் சந்தாக்களை யந்தந்த வருஷத்தில் முன்பணமாய்க் கட்டவேண்டியது. மேமாசத்துக்கு மேமாசம் இதற்கு வருஷமாய்க்கொள்ள வேண்டியது. வருஷம் நடுவில் வாங்கத் தொடங்குவோர் வருஷத்திய சந்தாவும் கொடுக்கவேண்டும்.

வெளியிலிருந்து சந்தா அனுப்பவேண்டியவர்கள் தபால் முத்திகைகளைனுப்பலாம். ஆனால், அப்படி யனுப்பப்படும் முத்திகைகளை மாற்றுவதற்காக, ரூபாய் ஒன்றுக்கு ஒரு அணுவீதம் வட்டம்சேர்த்து அனுப்பவேண்டியது.

இந்தப் பத்திரிக்கையின் சந்தாதாரர்களும், பங்குக்காரர்களும், இடம் மாறும் போது அந்த விவரத்தை தயைசெய்து ஏஜண்டுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டியது.

தத்துவபோதினி.

சோதார்களே! கடந்தபத்திரிகைகளில் விசாரித்தவியலும் இன்னம் முடிவுபெறாவிடினும், இன்றுவேறுவியலத்தைக்குறித்து சற்று பிரஸ்தாபிக்க வேண்டியது ஆவசியமாயிருக்கிறபடியால், முன்விஷயத்தைக்குறித்து வருகிற பத்திரிகைமுதல்தொடர்ந்து விசாரிப்போம்.

சம்ஸ்கிருதபாஷையில் நம்மவர் சகலருக்கும் சுலபமாய் ஞானம்கிடைக்கும் பொருட்டு, அதற்கியைந்த கிரந்தங்களை யிறுத்துவது எங்களுடைய பல உத்தேசியங்களிலொன்றென பலருக்குத் தெரிந்திருக்கும். அந்த உத்தேசியத்தை அனுசரித்து பாலவியாகரணமென்னும் ஒரு சிறிய கிரந்தத்தை முதலில் அச்சிட்டமுடித்தோம். இது கிரந்தத்திலும், தமிழிலும், மணிப்பிரவாளமாக இயற்றப்பட்டிருக்கிறது. வெகுதுவரையில் இதைத் தெலுங்கிலும் அச்சிட நிச்சயித்திருக்கிறோம். இத்தன்மையான கிரந்தங்களின் சுவரூபத்தைக்குறித்து சுருக்கமாய் சிலபிரஸ்தாபம் இதனடியிற் செய்கிறோம்.

வம்ஸ்கிருதபாஷையை விசேஷமாய்ப்பயிற்சிசெய்வதினால் விளையத்தக்க எண்ணரிய ஒப்பற்ற பயன்களை யறியாதவர் வெகு சுவல்பமாகையால், அதைக்குறித்து பிரகிருதத்தில் சர்ச்சிக்கவேண்டிய ஆவசியமில்லை. அதைப்பழதற்குப்பது பிராம்மணருக்குமாத்திரமேயன்றி, இதேசத்து மக்களனைவருக்கும் அத்தியாவசியமாகவிருக்கினும், இதுவரையில்ஸ்போதகமான புஸ்தகங்களில்லாமையால், பெரும்பான்மையரும் அதுவெகுமுகனமான தொழிலெனப்பயந்து, அதைத்தொடாமலிருக்கவும்; துணிந்து அதைகற்கப்புகுந்த சிலருக்கு வெகுசாலம் சிரமப்பட்டாலன்றி, சாதாரண பாண்டித்தியமும் கிடைப்பது அருமையாய்ப்போகவும்; இடமுண்டாயிற்று. இங்லீஷில் யதோசிதம்

யிற்சி செய்த அனைவருக்கும், பாஷைக
ளக்கற்களரிதானவழியின்னதென்றுதெ
ய்யுமாகிலும். மற்றவர்களுக்காக அதைத்
நிறித்து இவ்விடத்தில் சில பிரஸ்தாபம்
செய்கிறோம்.

ஒருபாஷையை எளிதாய்க்கற்க மூன்
வந்தக்கிரந்தங்கள் அத்தியாவசியமாகு
முதலாவது, வசனகிரந்தம்; இரண்டா
து, சுலபமாயறியக்கூடிய லக்ஷணக்கிர
ந்தம்; மூன்றாவது, அகராதி, ஆகிய இம்
மூன்றுவிதக்கிரந்தங்களும் சீராக அமை
கப்பட்டிருந்தால் விசேஷமாய் உபாத்தி
யாய்களின் உதவியின்றியே கற்கக்கூடு
மென்பதற்கு நாங்கனியற்றக்கருதிய புஸ்
தங்களே திருப்திகரமான நிதர்சனமாகு
மென்று உறுதியாய்க் கூறுகிறோம்.

பிரகிருதத்தில் ஸம்ஸ்கிருதத்தைத்தொ
டங்கும்போதே சிறுவர் பத்தியசாவியத்
தத்தைக் கற்கும்படி கேரிடுகிறதல்லவா? சா
தாரணமாய் நாளொன்றுக்கு ஒரு சுலோ
கம் அல்லது அதிகபக்சும் இரண்டுசுலோ
கங்களைக்காட்டிலும் படிப்பது அருமை
யாம். இவ்வாறு படித்தால் சராசரியில்வ
ருதத்துக்கு ஐந்தாறு சுலோகங்களைக்கா
ட்டிலும் அதிகமாய் படிப்பது அசாத்தி
யமென்பதற்கு நமது பண்டிதர்களே சா
ஷிசொல்வார்கள். இந்த ஐந்தாறு சுலோ
கங்களைக் காட்டிலும் அதிகமாய் படிப்
பது அசாத்திய மென்பதற்கு நமது ப
ண்டிதர்களே சாஷி சொல்வார்கள். இ
ந்தஐந்தாறு சுலோகங்களில் இரண்டுமூ
ன்றுசுலோகங்கள்சேர்ந்து ஒருஅன்வய
மாகுமவைபலவும், கேவலம் காரகக்கிர
யை (சூரிப்புவினை)யைக்கொண்டு முடி
பும் சுலோகங்கள் பலவுமாயிருக்கும்மா
தையால் கிரியைகளைக்கொண்டு முடியும்
சுலோகங்கள் இருதூற்றைக் காட்டிலும்
கிகமிராது. இந்த இருதூற்றிலும், ஊடு,
கூல், (ஆதல், இருத்தல்) என்கிற வி
னைகளைக்கொண்டே முடியும் சுலோகங்க
ள் வெகுவாயிருக்கும். இவ்வாறு மீள்தரி
வவினைகளும் சாதாரணமாய் இறந்தகா
லத்திலுமாத்நிரம் வழங்கப்பட்டிருப்பது
மன்றி உலக வியவஹாரத்துக்கு வெகு
வாயுதவாதனவா இருக்கும். இதுநிற்க,சா

வியங்களிற் சொல்லப்படும் விஷயங்கள்
கடினமானவைபாயும் சிறுவர்களுக்கு இ
னிப்பற்றவைபாயும் இருக்கும். இத்தியா
திவோதுக்களால் புத்திக்குஎவ்வளவு சி
ரமமுண்டாகிறதோ அவ்வளவுபிரயோஜ
னங் கிடையாமற்போகிறது. இப்படிக்க
ன்றி துவக்கத்தில் அதிகசுலபமான வா
க்கியகடையையும் சிறுவர்களுக்கு உற்
சாஹ மனிக்கத்தக்க விஷயங்களைமுமு
டைய வசனக்கிரந்தத்தைக் கற்பிப்பதி
னால் சிறுவர் சுலோகத்தி லெவ்வளவுக
ந்தலாமோ அதற்கு ஐம்மடங்கு வெகு
எளிதாய்க் கற்கக்கூடுமாயைவாலும், அ
னேகபதங்களும் பிரயோகங்களும் எளி
தில் சிறுவர்வழக்கத்தில் வந்துவிடும். இ
ம்மாரக்கத்தை யனுசரிக்கும் சிறுவர் வெ
குத்வரையில் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் பேசவும்
எழுதவும் வாக்கியங்களுக்குப் பொருள்
செய்யவும் திறமுடையவராவதுமன்றி இ
ப்போதிய பண்டிதர்களைப்போலக் குறி
ப்புவினைகளைக் கொண்டேசாரியத்தை மு
டித்துக்கொள்ளாமல் சரியானவும் உசித
மானவும் கிரியைகளை வழங்கு வார்களெ
ன்று உறுதியாய் நம்பலாம்.

லக்ஷணக்கிரந்தங்களின் உத்தேசிய
மெல்லாங்கூடி சரியாகஎழுதவும் பேசவு
ம் பொருள்செய்யவும் திறமுண்டாகவே
ண்டுமென்பதேயன்றி வேறல்ல. இப்படி
க்கிருந்தும் பிரகிருதத்திலுந்மபண்டிதர்
கள் பிரதிஷ்டைக்குப் பன்னிரண்டு வரு
ஷம் வியாகரணம் படித்தபேரிலும் சா
தாரண வித்வான்களைக்காட்டிலும் நன்றா
ய்ப்பேசவாவது எழுதவாவது மாட்டா
ர்களென்பது எல்லோருக்கும்தெரிந்தவி
ஷயம். பாஷைகளின் உத்தேசியம் ஒருவ
ருக்கொருவர் தங்களபிப்பிராயத்தை ந
ன்றாய் விளக்க வேண்டுமென்பதே யெ
ன்று அனைவரும் ஒப்புக்கொள்வாராகிலு
ம், ஸம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள தர்க்கவ்வியா
கரணங்களைமாத்நிரம் பார்த்தவர்கள் நம
து அபிப்பிராயங்களை மறைக்கவேண்டிய
தே பாஷையின்கருத்தெனப் பிசகாய் கிர
கிக்கும்படி கேரிடலாம். அனுவசியகமாக்
அவற்றைக் கடினமாக்கி விட்டதுமன்றி,
அவற்றைச் சுலபமாக்குவது அசாத்திய
மென நம்மபண்டிதர்க ளுரைப்பது வெ

சுவீர்தையாக விருக்கிறது. ஒருபாஷையைச் சலபமாய்க் கற்கும்பொருட்டு அந்நியில்பைக்குறித்த சாமானியவீதிகளைத் தெரிவிக்கவேண்டியது வியாகரணத்தின் முக்கியஉத்தேசியமாக விருக்கையில், பாஷையிலுள்ள ஒவ்வொருபதத்திற்கும் விதி யுரைக்கத்தொடங்கியதால் பாஷாப்பியாசத்தைக் காட்டிலும் வியாகரணபாடம் கடினமாகிவிட்டது. வியாகரணத்தின் முக்கியிலே விழியாமல் எட்டுவருஷம் பாஷையைக் கற்றவரைக்காட்டிலும் பன்னிரண்டு வருஷம் சிரமப்பட்டு வியாகரணம் படித்தேனென்கிறவருக்கு அதிகக்கியானம் இராமை புதுமையாய்த்தோன்றுமாகிலும்; அதற்குக் காரணமில்லாமற் போகவில்லை. பாஷையைக்கற்பவருக்கு ஒரேசிரமமிருக்கிறது. வியாகரணங்கற்போருக்கோ அந்தச்சிரமத்தோடு கூட அனாவசியமானவும் விசேஷப்பிரயோஜனமற்றவும் பரிபாஷையைக்கற்கும் சிரமமொன்றுசேருகிறது. இந்தப்பரிபாஷையை நன்றாய்கற்பதில் நாலு வருஷம் ஒழிந்துவிடுகிறதென்பது அதிகசயோக்தியல்ல. இவ்வளவு சிரமப்பட்டுப் படித்தும் கிரந்தம் சமாப்தமானாலன்றி அதிகக் கற்ற விஷயம் பழக்கத்தில் வருகிறதில்லையாகையால், மேலே படிக்குந்தோறும் கீழ்பாகங்கள் மறந்துவிடுகிறது. இலக்கியத்தில் விசேஷபயற்சியின்றி, அதிகசிரமப்பட்டு வியாகரணத்தைக்கற்றும் சூத்திரத்தைமறந்தால், அதைக் கற்றவருக்கும் அடியோடு கல்லாதவருக்கும் பேதமில்லாமற்போகிறது. இலக்கியம் நன்றாய்த்கொள்ளாதவருக்கு வியாகரணத் தெரியாமையினால் விசேஷபாதம் ஜனிக்கவில்லை. இதற்கென்னகாரணமெனில், ஒருவர் மூலமாய் கேட்டதைவிட நேராய்பார்த்ததில் அதிகஞாபக மிருப்பது நமது இயல்புக்கு இசைந்ததாம். நமது பால்லியத்தில் எந்தெந்த விடத்தில் என்னென்னவிதமாக நாம் விளையாடினோமோ அதெல்லாம் நன்றாய் நமது நினைவிலிருக்கையில், நாம் பாராத சரித்திரங்களைக்குறித்துக் கொஞ்சகாலத்துக்குமுன் படித்ததெல்லாம் மறந்துபோய்விடுவதே இதற்குப்போதுமான நிதர்சனமாகும். இலக்கியத்தில் பிர

யோகங்களையே நாம் நேராய் கற்கிறபடியாலும், இலக்கணமானது, பாஷையிலுள்ள என்னென்னவிதப் பிரயோகமிருக்கின்றன, தொகுத்துக்காட்டும் கிரந்தமாக இருக்கின்றமையாலும், மேற்கூறிய திருவடார்த்தம் இவ்விரண்டிற்கும் இசைந்ததாம். இத்தியாதிவேறுதுக்களால் பொதுவாகக் கற்கப்பிக்கவேண்டியது மாத்திரமே வியாகரணத்தின் சரியானதொழிலென்று கற்புகிறது. இதுவுமன்றி அப்போதைக்குப்போ படித்ததைப் பழக்கத்திற்குக் கொண்டுவந்து விடுவதால் மாத்திரம் அந்தக் கிரந்தத்தின் உத்தேசியம் பரிபூர்த்தியாகுமாயால், அதையோசித்து இங்ஙனத்தில் நானாருக்குநாள் சீர்பட்டுவரும் படித்ததையும் மனதிற்கொண்டு இந்தக் கிரந்தத்தை யியற்றினோம். இதைபும் பிரகிருதத்தில் அச்சிட்டுக்கொண்டிருக்கும்பலபோதினியையும் படிக்கத்தொடங்குவார் மூன்றுமாதத்திற்குள் யதோசிதம் உத்தரப் பிரகிருதியுத்தரங்கள் ஸம்ஸ்கிருதத்திலேயே நடத்தத் திறமுடையவர்கள் வரங்களென்பதற்கு நாங்களுதுகியாய் ஜம்மினிருக்கிறோம். இவற்றைக் தொடங்குவோர் பன்னிரண்டுவயதிற்கு மேற்பட்டவராகில் அவர்கள் உபாத்தியாயர்களுடையினியே ஸம்ஸ்கிருதத்தைக் கற்கல்லவராவார். கடைசியாக இதனால் விளையும் பிரயோஜனம் சுவல்ப அனுபவத்தால் விளங்குமாயால், அதைக்குறித்து விசேஷித் தெழுதவேண்டிய அவசியமில்லை. இந்த வியாகரணத்தில் வரும் பழக்கத்தைக் கொள்வோன்றையும், சிலேட்டுப்பலகையிலாவது, சுடித்தத்திலாவது, இன்னிடகடவை யெழுதினால் அது மனதில் உள்ளிவிடும்.

அகராதியினால் விளையும்பயனை அறியாதவர் வெகு அபூர்வமானவரால் அதைக்குறித்து விசேஷமாய்ச் சொல்லவேண்டியதில்லை. ஸம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள நிகண்டுகளெல்லாம் பாடஞ்செய்ய ஒருபுருஷமாய் போதாது. சக்தியானுசாரம் பாடம் செய்தும் அடிக்கடி அனுசந்தானமில்லாமல் விடில், மறந்துவிடும். பிரகிருதத்தில் ஒருசபத்தத்துக்கு அர்த்தசந்தேகம் வரும்பொழுது, அதின்னவிடத்திலுட்படுமென்று தெ

யோமையால், நம்முடைய பண்டிதர்கள் நி
ண்டிமுழுமையும் ஒப்புவித்துப் பார்து
கொள்வதையும், நடுவில் ஒரு சுலோக
மற்றதுவிட்டால் அப்புறம் நகராமல் வி
ட்டு விட்டு எழுந்து போவதையும் கோ
க வெகு வினோதமாகவிருக்கும். அப்ப
உக்கன்றி, பாஷையிலுள்ள சொற்களெல்
லாம் அகராதியாக அடுக்கிப்பொருளெழு
திவிட்டால், இன்னசொல்லின்னவிடத்தி
யிருக்குமென்று நிச்சயமாய் தெரியுமா
கையாலும், இப்படி எளிதில் தெரிந்துக
கொண்டபொருள் ஸ்ஷியமாகிய முத்தி
ரையால் நமதுமனதிற்கு பதித்துவிடுகிறப
டியாலும், வினையத்தக்க ஒப்புற்றபிரயோ
ஜனத்தை விவரிப்பதைக்காட்டிலும் தா
மையறிந்துகொள்வது எளிதாயிருக்கும்.
டைசியாக ஸம்ஸ்கிருத. பாஷையின் வி
ருத்தியின் பொருட்டு இரண்டிலகூண்க
கிரிந்தங்களும், இரண்டி வசனகாவியங்க
ளும், இரண்டு பத்தியகாவியங்களும், ஸ
ம்ஸ்கிருதத்திற்கு ஸம்ஸ்கிருதத்திலும், த
மிழிலும் அர்த்தமுடைய அகராதியொன்
றும், தமிழிற்கு ஸம்ஸ்கிருதத்திலுர்த்தமு
டைய அகராதியென்றும், முதலில் சித்
தஞ்செய்து அச்சிட நிச்சயித்திருக்கிறோ
ம். இந்தக்கிரந்தங்களினுதலியினால் அநி
தபகூடம் ஒன்றரைவருஷத்தில் ஸம்ஸ்கிரு
தத்தில் அவசியமான பாண்டித்திய மு
ண்டாகுமென்பதற்கு சந்தேகமில்லை. இவ
ன்றை அச்சிடும் அவசரத்தில் எழுத்துப்
பிழைகள் சிறிதிரப்பினும் பெரியோர்க
ள் அதைப்பொறுத்து குணத்தைக்கிரவ
த்து எங்கள் கோரிக்கையை ஈடேறச்செ
ய்யவேண்டுமென நாங்கள் வெகுவினைய
மாய்க் கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். கேவ
லம் கியானவிறுத்தியே பரமப்பிரயோஜ
னமாக நாங்கள் கொண்டிருக்கின்றமை
பால் ஒரு காசளவாயினுமல்லாபத்தையெ
திர்பாராமல், அச்சிடுவதற்குப் பிடிக்குஞ்
செலவையே இவற்றிற்கு விலையாகவைத்தி
ருக்கிறோமென்பது எல்லோருக்குந் தெ
ரியும். ஆகையால்எங்கள் அன்பார்களாயி
ய நமதுதேசத்தாரும் சர்வகாருணியரா
கிய பரப்பிருமமும் ஒருமித்து எங்கள்
முயர்ச்சிக்குப் பயனளிப்பார்க ளென்று
ஆந்தரியமாக பிரார்த்திக்கிறோம்.

பெண்களுக்குக்கல்வி.

பெண்களைக் கற்பிப்பதினால் தேசத்துக்
குண்டாகும் பயனை விசாரிக்கத்துவக்கி மு
ன்சஞ்சிகையில் கல்லாம் பெண்களிடத்திலு
விசேஷமாக அமைந்திருக்கும் தூபிமானத்
தைப்பற்றி கொஞ்சம்விவரித்தோமல்லவா?
ஆயினும் இன்று அவ்விஷயத்தைத் தொடர்
ந்து கூறுதற்குமுன் நமது சினேகிதருக்குசி
ல எச்சரிக்கைவசனங்களைச்சொல்வ தாவசி
யக மென்று நினைக்கிறோம். மகளிர் கல்வி
மாட்சிமையைப்பற்றி நாங்களிதுவரையிலு
ம் பலபிரதிகளில் கூறியதில் விசேஷசாரமி
ல்லாவிடினும், அவ்விஷயத்தின் உசிதத்தை
ப்பற்றியே, இத்தேசாபிவிர்த்தியை கருத்தி
லிருத்திய சீமான்களனைவரும் சற்றேகவன
ததுடன் அதைப் பார்த்திருப்பார்களென்று
நம்புகிறோம். ஆயினும் பலர் கொஞ்சம் சிர
மத்துக்கஞ்சி, இதுவரையிலும்விஸ்தாரமாக
எழுதியதுபோதாதோ, இன்னம்என்னசொ
ல்லப்போகிறார்கள் என்றுமனஞ்சலித்துவா
சிக்காமலே விட்டுவிடப்போகிறார்களென்ற
ஞ்சி, இங்கு இதுவரையிலும் பிரஸ்தாபித்த
சங்கதி இன்னதென்றும், இனிப்பிரஸ்தாபித்
தும் விஷயம் இன்னதென்றும், ஸ்பஷ்டமா
க விளக்குகின்றோம். முதலில் பாலிகாபோ
தனைக்கு விரோதமாக பலரால் ஆரோபிக்க
ப்படுகின்ற ஆக்ஷேபங்களுக்கு எங்கள் சக்தி
க்கிணைத்தவாயு சமாதானம் கூறினோம். பி
ன்பு கல்வியால் பெண்களுக்கேயுண்டாகும்
பயனைப்பற்றி விசாரித்தோம். மூன்றாவது,
இதனால் அவர்களுக்கும்பத்துக்குவினையும் ந
ன்மைகளைச்சாங்கோபாங்கமாக எடுத்துரை
த்தோம். இப்பொழுது இதனால் தேசத்துக்
குண்டாகும் சீர்மை சிறப்புகளையும் அவ்வா
றே சலிஸ்தாரமாக ஆராயவேண்டுமென்னு
ம் கருத்தைக்கொண்டிருக்கின்றனம்.

நாடெங்கும்வாழக்கேடெங்குமில்லை, என்
னும் பழமொழியை யாவரும் ஒப்புக்கொள்
வார்கள். ஒவ்வொருவனும் ஸ்வப்பிரயோ
சனத்தையே நாடுவானாகில், உலகத்தில் ஒ
ருகாரியமும் சாயாதென்பது பிரத்தியக்ஷ
அனுபவசந்தார்த்தம். மேலும் பூர்வோத்தர
தேசசுபரித்திரங்களை விசாரிக்கும்நவிலுச் சமு
தாயகௌரவாதி சாதனங்களே ஸ்வகாரி
யவிர்த்திக்கும் உபகரணங்களென்று விசித்
மாகும். ஆதலால் நமது தேசத்து சமுதாய
பிரயோசனத்தைக் கருதியும், நாம் பாலிகா
போதனாபிவிர்த்தியை நன்குமதிக்கத்தரும்,
இச்சமுதாயப்பிரயோசனமின்னதென்று வி
ளக்க முதலில்.

கல்வியற்ற பெண்களால் ஒருதேசத்துக்
குவினையும் தீமை இன்னதென்றும்.

உ-வது.—கல்வியுற்ற பெண்களால் உண்டாகத்தக்க நன்மை இன்னதென்றும் அறிய வேண்டும்.

ங-வது.—ஒருதேசமானது அறிவிலும், சன்மார்க்கத்திலும், செல்வத்திலும், கௌரவத்திலும் மேன்மேலும் அபிவிருத்தியடைவதற்கு கல்வியற்ற பெண்களுடைய மடமையே பெருந்தடையாகி அத்தேசத்தாரடைந்திருக்கும் சீர்மையும் போக்கி, நாளாவட்டத்தில் அவர்களை நசிக்கச் செய்யுமென்பதை அடியில்கண்ட ஹேதுக்களால் அறியலாம்.

கல்வியே வன்மையென்பது சத்தியமாயின், கல்விப்பயன் அடையாத மடமையே பலயின்மென்று ஞாக்கலாமல்லவா? தோண்டு மளவும் மணற்கேணியில் சலப்பிரவர்கம் அதிகரிப்பது போல், கற்குமளவும் மனிதருக்கு அறிவுவளருமென்று நாயனார் செப்பியது பிசகன்றல்லவா?

தொட்டனைத்துறு மணற்கேணி மாந்தற்குக் - கற்றனைத்துறு மறிவு.

மேலும் மடங்கொன்றறிவகற்றும் கல்வி என்று நீதிநெறியில் உரைத்தவாறு நாம் சபாவத்தில் சாதாரணமாக அறிவீனராக இருக்கின்றமையால் நமது மடமையைப்போக்கி அறிவையுட்டுவதற்கு கல்வி அவசியமாயிருக்கின்றது. ஆதலால் கல்லாத மாந்தர் கேவலம் மடமையால் மூடப்பட்டு பெரும்பாலும் ஒருபிரயோசனத்துக்கும் பயன்படா லல்லவா! இதுநிற்க ஒருதேசத்திலிருக்கும் மானிடருள்ளும் சராசரி ஒருபகுதி ஆண்களாயும், ஒருபகுதி பெண்களாயும் இருக்கலாம். பெண்களுக்குக் கல்விப்பயிற்சி செய்கக் கூடாதென்றும் பக்கத்தில், ஒருதேசத்தில் உள்ள அறிவுள்ள ஜீவாத்மாக்களில் ஒருபகுதி எப்பொழுதும் அந்தகாரத்தில் மூழ்கியே இருக்கவேண்டுமல்லவா? பெண்களும் ஆண்களைப்போல் கல்வியின்றோர்ச்சியடையலாமென்பதையாவரும் ஒத்துக்கொள்ளுவார்களாகில் இதைப்பற்றி உபன்னியசிக்கவேண்டியதில்லை. ஒருதேசத்து பகுதிசெய்க்கள் வேண்டுமென்றே அந்த காரத்திலிருத்தப்படுவதினால் அத்தேசத்துக்குப் பொதுவாக விளையும் தீங்கிப்படிப்பட்டவை என்பதையாவரும் சலபமாக ஊகித்துக்கொள்ளலாம். ஒவ்வொருதேசத்திலும் கல்லாத ஆடவர் இருப்பது சகஜமே. இதுவேயன்றி பெரும்பான்மையார் கல்லாதவர்களே யாயினும் இவர்கள் வேண்டிய உபகரணங்களில்லாமையாலும், மற்றுவேறுகாரணங்களினாலும் கல்விப்பயனை அடையாமற்போகின்றனர். இப்பொழுது கல்லாமல், வேண்டிய சாதன உபகரணங்களிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும்

பெண்கள் சுத்தமாய்க் கற்கக்கூடாதென்பதினால், தானாகவரும் சீதேவியைக் காலாலுதைத்துத்தள்ளுவது போல் ஒருதேசத்துக்கு உண்டாகக்கூடிய பெரும்பயனை வேண்டுமென்று கைசோராகிவது அடாதகாரியம். கல்வியாலுண்டாகும் அறிவே பெரும்பயன். அவ்வறிவை இழப்பதே பெருந்துன்பம்.

இதுவன்றி அரசமரத்தைப் பிடித்த சண்டை முகத்தோனையும் விட்டதில்லை யென்பது போல், கல்லாப்பெண்கள் தங்கள் மடமையால் தங்களைச்சேர்ந்த ஆடவர்களையும் யக்கும்படி நேரிடுகின்றது. இம்மயக்கம் இரண்டிவிதத்தாலுண்டாகலாம். முதலாவது தாயின் தூர்ப்பாஷையும், துன்மார்க்கமும் தூர்ப்பாஷையும் பிள்ளையானது பாலுண்டையிற்றோனே சுற்றுக்கொள்ளுகின்றது. இரண்டாவது, கணவன் மனைவியின் மயலால் தானும் அவ்வழிப்பட்டு, உற்றநேர்மையும் தவறாவிட்டு, கல்லாதவரிலும் கடையாளுகின்றான். இவ்விருவிதமயக்கங்களும் ஒன்றுக்கொன்று இளைத்ததன்று. அதிபாலியத்தில் நமது கருத்திலுள்ள நிய விஷயங்கள், பிறருடைய மைவிட்டொழிவது அசாத்திய மல்லாவிட்டாலும் மகாப்பிரயாசமென்பதை மாத்திரமெல்லோரும் ஒத்துக்கொள்ளத்தக்கது. இவ்வாறு தாயின் பழக்கங்களைச் செயற்கைவாசனையாலுற்ற சிறுவன் கற்கப்படுவானேயாகில் முதலில் தான்கொண்ட தூர்ப்பாஷை பிப்பிரயங்களை நீக்குவதிலேயே வெகு காலத்தை விண்ணோரோக்கவேண்டும். பின்பு பெருமுயற்சியால் கசடறக்கற்றுத் தேர்ச்சியடைந்து மறுபடியும் தன் வீட்டைச்சேருவானாகில் முன்விட்டசனி முயவேஷம்பூண்டே மீண்டும் விஷனாவெல்ல முயலுகின்றது. இவ்வாறு தங்கள்புத்தி திசுண்ணியத்தாலும் விசேஷ முயற்சியாலும் சகல ஸாஸ்திரங்களையுங்கற்று சத்தியாசத்தியங்களின் தாரதர்மியமறிந்து அனேகபண்டிதர்கள் சம்சார சாகரத்தில் மூழ்கி தாங்கள் கற்றவெல்லாம் கடலில் கரைத்தவெல்லம்போல் பாழாகவிட்டு பாமரரிலும் கடையாராகி உண்டிற்றுவதிலும் எசுதிமானதொழில் இல்லையென்று கருதிக் காலத்தைப்போக்கி குரர்கள் என்பதற்கு நாங்கள் உதாரணங்களெடுத்துக்காட்டவேண்டிய அவசியமில்லை. சிலநாளுக்கு முன் ஒருகல்விமானுடன் வார்த்தைசொல்லுகையில் அவர் தற்செயலாக வெளியிட்ட கருத்தாவது, “நானும் உங்களைப்போல் முதலில் சத்தியமென்றும், வேதமென்றும், பிரயத்தனத்தொண்டிருந்தேன். இன்னம் சிலநாள் சம்சாரத்தோடு பழகுவிர்களானால் இந்தப் பிழையெல்லாம் விட்டுப்போகிறது. நானே பார்க்கப்போகிறேன்” என்பதே இம்மஹாஜ

பாவரும் ஸம்ஸாரதோஷத்தால் நசித்தவ
னென்றேகொள்ளத்தக்கதோ அல்லவோயா
ங்களறியோம். ஆயினும் அரசமரத்துப் பே
ய் பிள்ளையானாயும் பிடித்ததென்னும் சாம
தியின் உண்மையைமரத்திரம் எளிதாக உண
ர்த்தலாம். எப்படியென்றால் ஒருவன்பிரகி
ருதிவிக்கியானமுதலிய பல ஸாஸ்திரங்களை
யும், வேதார்த்தாதி கிரந்தங்களையும் வாசித்
து, வஸ்துஸவருபங்களையுண்மையாக அறிந்
தவென்றுகொள்ளுக. பிறகு அவன்சம்சா
ரத்தில்துழைந்து ஒன்றுமறியாத ஒருபேதை
யைமணம்புரிந்து காமாந்தகாரத்தாலோ அ
ல்லது விசேஷநட்பினாலோ அவன் சொல்லு
க்கிசையசிலநான் நடக்கின்றனன். இச்சீமா
ட்டி ஒருநாள்தலேநேயிற்றென்று, திருவள்
ளார் கிராகவருக்கு வெல்லம் கணக்காகும்
பிட்டுக்கொள்ளுகின்றான் காலநோகிறதென்று
காட்டேரி ரும்பிட வேண்டுமென்கிறான்; அ
ல்லது பிள்ளையில்லாவிட்டால் நாகபிரதிஷ்
டை செய்யவேண்டுமென்கிறான்; அவனேச
ற்று வேதார்த்தமறிந்தவனுதலால் இக்காரிய
ங்களில் பயனில்லையென்றறிந்தும் அவன் ம
னோபிஷ்டத்தைத்தடுக்கமாட்டாமல் இஷ்ட
ப்படி செய்யென்று உதவிசெய்கிறான். தற்
செயலாக காகமேற பனம்பழம் விழுந்தது
போல் இக்காரியங்களிலெதாவது பலக்கு
மாயின், அதுவே பிரமாணமாகக்கொண்டு
அவனும் அவன்மார்க்கத்தையே நாளாவட்ட
த்தில் அனுசரிக்கத்தொடங்கி மதிமயங்கிப்
போகின்றனன். இதனால்ன்றோ சிலர்சம்ஸா
ரத்தை மகாதுக்கமாகவும், பயங்கரமாகவு
ம் பாலித்து, துறவடைந்தது.

ஆதலால் இவ்வாறு ஆடவர் வித்தியாபிவி
ர்த்தியினால் விசேஷ கியானவான்களாயினு
ம், அதிமூடாத்தமாக்களாகிய தங்களுடைய
மனைவியருடைய பழக்கத்தினாலும், செயற்
கையாலும், பேய் பிடித்தவனைப்போல் தம்
மைமறந்து தங்களுடைய கல்வியினால் தங்க
ளுக்காவது தேசத்துக்காவது நீலையான சு
கங்களை உண்டாக்க அசக்தர்களாயிருக்கிற
தனர். இதற்குநாம் உதாரணத்தேட வெகு
தூரம்போகவேண்டியதில்லை. நமதுசொந்த
வீட்டிலேயே காணலாம். இந்நாட்டில் ஆண்
கள் கல்விபயிர்ச்சி செய்யத்துடக்கி வெகு
நாளாயிற்றென்பதையாவருமறிவார்! அநே
கர் கல்வியில் தேர்ச்சியடைந்து சீமான்க
ளென பேர்பெற்றனர். ஆயினும் இச்சீமாண்
களுடைய கல்வியெல்லாம் மெய்விர்த்துநற்
குன்றிற்றதோ, ஒருவரும் அறியார். இதனால்
ஒருதேசத்தார் அறிவிலபிவிர்ந்தி யடைவத
ற்கு அவர்களுடைய பெண்களின் மடமையே
ஒருவித ஆடங்கமாகிறதென்பதைக் கா
ட்டினோம்.

இவ்வாறே அவர்களுடைய சன்மார்க்கநே
றிகளுக்கும், செல்வத்துக்கும், கௌரவத்து
க்கும் பெண்களின் மடமையால் விசேஷ
குறைவு நேரிடுகிறதென்பதை வருகிறபத்
திரிகையில் கிரமேணவிளங்கச்செய்யக் கரு
துகின்றோம்.

பிரகிருபாநிஷத்து.

(தொடர்ச்சி.)

மூன்றாம் பிரகிரம்.

ஆசுவலபுத்திரராகிய கவுஸல்லியர், “ஒ
“ பகவானே! இந்தப்பிராணன் எதினின்றும்
“ உண்டாகிறது? இந்த உடலில் அது எப்படி
“ பிரவேசிக்கிறது? அதெப்படி பிரிந்திருக்கி
“ ரது? அதெப்படி வெளிப்படுகிறது? அ
“ தின் புறப்பற்று எப்படி நிகழ்கிறது? அ
“ தின் அகப்பற்று (ஆத்தியாதம் சம்மந்தம்)
“ எப்படியிருக்கிறது” என்று அவைரக்கே
ட்டார்.

அவர் அதற்கு “நீகடினமான கேள்வி
“ னைக் கேட்கிறாய். நீபிரம்ம விசாரத்தில்நி
“ லைத்திருக்கிறாயாகையால், உனக்கு நான்
“ சொல்லுகிறேன்” என்று அடியில் வருகி
றபடி சொல்லுகிறது. இந்தப்பிராணன் ஆத்
மாவின்னின்றும் உண்டாகிறது. மனிதனுடைய
நிழலைப்போல, பிராணன் அதில் பரவுகி
றது. மனத்தொழிலினால் அது இத்தேகத்தி
ல் பிரவேசிக்கிறது. ஓரரசன் தன்பட்டர்க
ளை ஏவுவதுபோலும், கிராமங்களை ஆளு
வதுபோலும், பிராணனுடைய மற்றவாய்க்க
ளைப் பிரியும்படியாகவும், தனித்து முயலும்
படியாகவும், ஏவுகின்றது. அபானவாயுவை
குழியத்திற்கனுப்புகிறது. கண்ணிலும் காதி
லும், வாயிலும், மூக்கிலும் பிராணன் வசிக்கி
றது நடுவில் ஸமானவாயுவிருக்கிறது. ஏனெ
னில், உண்டு குடிப்பவற்றை இதுசமமாய்ப்ப
ரவச்செய்கிறது. இதின்னின்றும் இந்த ஏழுஜ்
வாகைகள் உண்டாகிறது. ஏனெனில் ஹிரு
தயமே அந்த ஆத்மா. அதில் தூற்றெருநா
டியுண்டு. அதில் ஒவ்வொன்றும் தூறுய்ப்பி
ரியுகிறது. ஒவ்வொருகளை நாடியும் எழுப
த்திராயிரமாய்ப் பிரியுகின்றது. அவற்றில் வி
யானவாயு சஞ்சரிக்கின்றது. பிறகு உதான
வாயு எழுந்து, அவற்றி லொன்றை புணியத்
தால் புண்ணிய லோகத்துக்கும், பாபத்
தால் பாப லோகத்துக்கும், இரண்டாஸு
மனுஷியலோகத்துக்கும் கொண்டிபோகிற
து. வெளிப்பிராணன் ஆதித்தியாகு உதிக்கி
றது. இதுவேயல்லவா கண்ணிலுள்ள, பிரா
ணனுக்குதவுகிறது. பிரதிவியிலுள்ளது எந்
ததேவதையோ அது இந்தபுருஷனுடைய அ

பான்வாயுவைத் தடுக்கிறது. மத்தியையிலுள்ள ஆகாசம் சமான்வாயு. வியானவாயுவே தேஜஸ். உதானவாயு அதினின்றும் உண்டாகிய உபசார்த தேஜஸ். மனதில் பிரவேசித்த இந்திரியங்களோடுகூடிய சித்தமெதுவோ, அதினாலே (ஒருவன்) மறுபிறப்பாகிய பிராணனை அடைகிறான். பிராணன் தேஜஸுடன் கூடியது. அது ஆத்மாவுடன் சேர்ந்து சங்கல்பிதமான உலகத்துக்குக் கொண்டிப்போகிறது, இவ்விதமாயறிந்து பிராணனை அறிந்துகொண்டவனுடைய பிராணை, நசிக்காது அமிருதனாவான். ஆகையால் இந்தசலோகம் (வந்தது). பிராணனுடை உத்பத்தியையும், பிரவேசத்தையும், ஸ்தானத்தையும், ஐவிதசத்தியையும், அறிந்து அமிருதத்துவ மடைகிறான்! அறிந்து அமிருதத்துவ மடைகிறான்.

பகவத்கீதை.

(தொடர்ச்சி.)

௨௪. கற்பனாஜநிதமாகிய சர்வகாமங்களையும் சேஷமில்லாது த்யஜித்து மனிதனாலேயே சகலேந்திரியங்களையும் நிக்கிரகித்து யோகம் செய்யத்தக்கது.

௨௫. தைரியத்தால் கிரஹிக்கப்பட்ட புத்தியினால் மனதைத் தன்னில்தானே நிலைபெறும்படிச்செய்து பையப்பையப் பொறுமையடைவித்து கொஞ்சமாவது கிலேசம் வைக்காமலிருக்கவேண்டியது.

௨௬. சஞ்சலத்தினால் ஸ்கிரித்தையடையாத மனது எந்தெந்தவிஷயங்களில், பிரவேசிக்கின்றதோ, அந்தந்த விஷயங்களினின்றும், அம்மனதைத்தடுத்துத் தன்வசமாக்கிக் கொள்ளவேண்டும்.

௨௭. சாந்தமடைந்தமனதையும், சேதிக்கப்பட்ட ரஜோகுணத்தையுடைய ஜீவந்முத்தனும், பாபரஹிதனுமாகிய இந்தயோகியை உத்கிருஷ்டமான சுகம் நானுகவந்தடையும்ல்லவா!

௨௮. இவ்வாறு சதாகாலமும் அந்தகரணத்தைத் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளும் பாபரஹிதனாகியோகிஅநாயாசத்தால் பரமாத்மாவை தரிசிப்பவனாகி உத்தமசுகத்தை அடைகின்றனன்.

௨௯. சமஸ்தபூதங்களிலும் சமதிருஷ்டியுடையவன், யோகத்தோடுங்கூடிய அந்தக் கரணமுடையவனாகிசமஸ்த பூதங்களிலும், பரமாத்மாவையும், பரமாத்மாவில் சமஸ்தபூதங்களையும் காண்கிறான்.

௩௦. எவன் சர்வபூதங்களிலும், என்னை காண்கிறானோ எவன் சர்வத்தையும் என்னி

ல் காண்கிறானோ அவனுக்கு நான் பரோக்ஷ மடைவதில்லை. (என்று காணாமற்போவதில்லை.) அவன் எனக்கு பரோக்ஷமடைந்தவனன்று. (என்றால் என்னைவிட்டு நீங்கினவனன்று.)

௩௧. எவன் அபேதத்தையடைந்து சமஸ்தபூதங்களிலும், (அந்தரியாமியாய்.) இருக்கிற என்னை சேவிக்கிறானோ அந்தயோகி சகலவிதவியாபகனயிருந்தாலும், என்னிடந்தானே வர்த்திக்கின்றனன்.

௩௨. ஓ, அர்ஜுன! எவன் சுகத்தையும் துக்கத்தையும் சமமாகக்கொண்டு சர்வத்தையுமொன்றாக நினைக்கிறானோ அவனோ உத்தமன். என்பது என்னுடைய அபிமதம்.

அர்ஜுனன்சொல்.

௩௩. ஓ, மதுசம்ஹாரா! மனது (விசேஷ) சஞ்சலமுடையதாகையால் அதை கட்டிம்பொருட்டி, நீர் சொல்லிய யோகத்தில் யாதொரு ஸ்திரத்தையும் காண்கிலேன்.

௩௪. ஓகிருஷ்ணனே மனது சஞ்சலமும், விசேஷ பிரவர்த்தியும், நிக்கிரஹிக்கக்கூடாத பலத்தையும், பிடிமானத்தையும் உடையதாகையால் அதைக்கட்டுவதுகாத்தைக் கட்டுவதற்கு ஒப்பாகுமென்று நினைக்கின்றேன்.

கிருஷ்ணன்சொல்.

௩௫. ஓ, புஜபலமுடைய சூர்திபுத்திரனே மனது சஞ்சல முடயதும், நிக்கிரஹிக்கக்கூடாததும் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆயினும் இதை அப்பியாசத்தாலும் வைராகியத்தாலும் அடையலாம்.

௩௬. தன்னை நிக்கிரஹிக்க சக்தியில்லாதவனுக்கு யோகம் சித்திப்பது அருமையே. ஆயினும் ஸ்வாதீன மனதையுடையவன் பிரயத்தின பூர்வகமாகவும், (சத்) சாதனங்களாலும், அடையலாமென்பது என்னுடைய அபிமதம்.

அர்ஜுனன்சொல்.

௩௭. ஓ, கிருஷ்ண! சிரத்தையோடுங் கூடியவன் மனோசஞ்சலத்தினால் நியமத்தினின்றும் பிசுருவானாகில் அவன் யோகபலன் அடையலாம் என்கதி அடைகின்றான்.

௩௮. ஓ, பலவானே! பரப்பிரம்மமார்க்கத்தில் மடமையால் நிற்கமாட்டாதவன் (கர்மக்கியான்மென்னும்) இரண்டினின்றும் விலக்கப்பட்டு, சேதிக்கப்பட்ட மேகத்தைப்போல் அழிந்துபோகிறானல்லவா!

௩௯. ஓ, கிருஷ்ண! நீர் என்னில் உண்டாகிய இச்சந்தேகத்தை சேஷமில்லாமல் நீக்கத்தக்கவர் உம்மெவ்விட வேறே யார் அகப்படப்போகின்றனர்.

கிருஷ்ணன்சொல்.

சு. ஓ, பார்த்தனே! அந்தயோகப்பிரஷ்டனுக்கு அழிவு இந்தலோகத்திலும்இல்லைபரலோகத்திலும் இல்லை. சுபத்தைச்செய்பவன் ஒருபொழுதும் தற்கதி அடையமாட்டான்ல்லவா?

சு. யோகத்தினின்றும் சரிந்தவன் புண்ணியலோகத்தை யடைந்து அனேககாலம் (அங்கு) இருந்து சதாசாரபரானாகிய சீமான்கள் வீட்டில் ஜனிக்கின்றான்.

சஉ. அல்லது நிச்சயாத்மகபுத்தியுடைய யோகிகள் வம்சத்திலே ஜனிக்கிறான். ஒன்னில், இப்படிப்பட்ட உலகத்தில் ஜனிப்பது மகாதிர்ஸம்.

சங. ஓ, குருநந்தமா! இந்தயோகிகுல) பிறப்பில் பூர்வஜந்மத்திலடைந்த சம்யோகபுத்தியோடுங்கூடனவனாய் மறுபடியும் கியானசித்தியின் பொருட்டுபிரயத்தினஞ்செய்கிறான்.

சச. அவன் அந்த பூர்வஜந்மாப்பியாசத்தினாலே மனதில்லாதவனாயிருந்தும், யோகஸ்வரூபத்தையறிந்து வேதோகத்த கர்மங்களை அதிக்ரமிக்கிறான். (என்றால்விட்டிவிடிகிறான்.)

சரு. இந்த கியானநிஷ்டையுடையவன் மென்மேலும் பிரயத்தினஞ்செய்து பிறகு பாபரஹிதனாகி அநேக ஜ்நம்ஸம்ஸ்காரத்தினாலே சித்திபெற்று பிறகு உத்தமபுதவியை அடைகின்றனன்.

ஓ, அர்ஜுன! யோகியானவன் தபசிகளைப் பார்த்தாலும், சிரோஷ்டமானவன். சாஸ்திர பண்டிதர்களைப்பார்த்தாலும், சிரோஷ்டமானவன். கர்மத்தைச்செய்வோருக்கும் சிரோஷ்டனே! ஆதலால் ரீயோகியாகக்கடவாய்.

சஎ. எவன் வில்வாஸமுடையவனாகி என்னை என்னிடத்திலுள்ள அந்தகரணத்தாலே பஜிக்கின்றானோ அவன் சமஸ்த யோகிகளிலேயும், சிறந்தவன் என்பது என்னுடைய அபிமதம்.

ஜன்மாந்தரம்.

ஆயினும், கடவுள் பாவம் செய்யும்படியான இயல்பை நமக்கு உண்டாக்கவில்லை யோவெனில், உண்டாக்கிதானிருக்கிறார். ஆயினும் புண்ணியம்செய்யும்படியான இயல்பையும், இரண்டையும் பகுத்தறியும் அறிவையும், அளித்திருக்கிறார். ஆயினும்புண்ணியம்செய்யும்படிமாத்மிகம் வன்மையுண்டாக்கி கடவுள் பாவத்தையேன் ஒழிக்கவில்லையென்றால், நமது நன்மைக்காகவே இரண்டையும் உண்டாக்கினார் என்பது கரதலநெ

ல்லிக்கனிபோல் விளங்கும். நமக்கும் மிருகாதிகளுக்கும், அசுரங்களுக்குமுள்ள பேதமென்னவென்றால், மற்றவைகளுக்கில்லாத ஸ்வதந்திரமும், பகுத்தறிவும் நமக்குண்டென்பதே, நமக்கு ஒருவழி ஏற்படுத்தி அதிலே தானே செல்லும்படி நிர்ப்பந்தப்படுத்துவாரானால் அப்படி செல்வதினால் நமக்கு மேன்மையாவது, சந்தோஷமாவது உண்டாகாது. நமது பகுத்தறிவும் பயன்படாதல்லவா? ஆதலால், பாவபுண்ணியங்களை யுண்டாக்கியதே கடவுள் நமக்குசெய்த நன்மைகள் எல்லாம், பெரியதாயிருக்கின்றது. பாவ இயல்பை ஏன் உண்டாக்கினார் என்று வினவுவதைவிட நம்மையேன் பாவஞ்செய்யக்கூடாத மரமாகச்செய்யவில்லையென்று வினவலாமல்லவா?

நல்லது, கடவுளிடத்து நாம்பெற்ற நன்கொடைகளிலெல்லாம், பெரிதான ஸ்வதந்திரமே, நமதுபாவத்துக்கும், கர்மத்துக்கும் காரணமாயிருப்பதாகியென்று ஒத்துக்கொண்டாலும், இப்பால் சுருமங்கள்விடாமல் ஜன்மந்தோதம் தொடருவதால், இப்பிறப்பும் இதைப்போன்ற பலபிறப்பும் காமபந்த நிவாரணத்தின்பொருட்டென்று எப்படி நம்பலாமென்று சிலர் சந்தேகிக்கலாம். இச்சந்தேகமும் அறுபவத்தால் நிவர்த்தியாகும். ஒருபெருங்குடியன், தனதுவழக்கத்தை நீக்குவது அசாத்தியமென்று நினைக்காமல், முதலில் ஒருநாளுக்கு இத்தனைதிராமுக்கு மேல் குடிக்கிறதில்லையென்றுநியமணஞ்செய்துகொள்வானாகில் இதைநிறைவேற்றுவது கடினமாயிராமல், நாளாவட்டத்தில் சகஜமாயிவிடும். பின்பு இரண்டுநாளுக்கொருதடவைதான் குடிப்பேனென்று நிச்சயஞ்செய்துக்கொண்டால், இதுமுன்பு கடினமாயிருந்தாலும், சீக்கிரம் சுலபசாத்தியமாகும். இவ்வாறு கிரமமாக அந்த துர்வழக்கத்தை நீக்கிக்கொள்ளலாமல்லவா? இது கட்டுக்கதையல்ல, பாவனையல்ல, இவ்வாறு துன்மார்க்கர் மாறுபழக்கத்தினாலும், நன்சுகவாசத்தினாலும், நற்புத்தியாலும், நன்முயற்சியாலும், சன்மார்க்கராவதைப் பிரத்தியக்ஷமாக்கக்கூடலாம். மேலும் முன்னொன்ன பரிசுத்தசித்தன், ஸ்திரீயைக் கண்டவுடனே இது அழகானபோதிலும் நம்மையென்கி வலைபுள் சேர்க்கவந்த மாயை என்றும், இதைக்குறித்து சிந்தித்தால் நாம் அழிந்துபோவோம் என்றும் முதலிலேயே திருட்சித்தனாகி அந்நினைவை ஒழித்தால் அப்பாவத்தை யாதொரு பிரயாசையின்றி நீக்கியிருக்கலாமல்லவா? இவ்வாறுதான் நமது பந்தங்களை ஒழிக்கவேண்டும். இதுசிலருக்கு இந்த ஜன்மத்தில் சாத்தியப்பட்டாலும் பலரு

க்கு அனேக ஜன்மங்கள் அவசியமாயிருக்கின்றன. இது இந்திரஜாலமல்ல மஹேந்திரஜாலமல்ல. அதுபவத்தால் பிரத்தியக்ஷமாக அறியும் உண்மை.

மேலும் இதுவே உண்மை என்பது கருமத்தின் குணத்தாலும் இப்பிறப்பின் சபாவத்தாலும் விளங்கும். கருமத்தின் பயன்கட்டுப்பாட்டினாலாவதும், மந்திரத்தாலாவது ஆகிறதல்ல. நெருப்பைத் தொட்டால் சுடுவதுபோல், துவக்கருமங்களுள் தவராமல் துன்பத்தை விளைப்பதினால் அவைகளை நிவர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்பதையும் உணர்த்துகின்றன. நமது கர்மங்களினாலுண்டாகும் துன்பங்களே நம்மை அக்கருமங்களிலும் விலகும்படி செய்கின்றன. நமது ஜன்மத்தினால் உண்டாகும் நீங்காத்துயரமே இப்பிறப்பை வெறுத்து மோக்ஷத்தைத் தேட ஏதுவாயிருக்கின்றது. இப்பிறப்பே நமதுபாவங்களைச் சேதித்து நம்மை புனிதராக்கும்படி கடவுள்வித்த தண்டனையாகும். யஜுர்வேதபிரிவாகிய கடோபரிஷதில் ஐந்தாவது வல்லியத்தில் “பிரமக்கியானமில்லாதவர்கள் மர்ணர்த்தத்தில் புனர்ஜன்மமடைவார்களென்றும் இந்த உண்மை அறியாதவர்கள் இப்பிறப்பிலடைந்த அறிவுக்கும் பயிர்ச்சிக்குமதக்கபடி மறுபிறப்பில்பிராணிகளாகவும், விருக்ஷங்களாகவும் ஜனிப்பார்கள்” என்றும் சொல்லியிருக்கின்றது. இதுமுதலிய வேதவாக்கியங்களையும் யுக்தாயுக்தங்களையும் யோசிக்குமளவில் பரமதயாநுவாகிய எம்பெருமான் துஷ்ட ஆன்மாக்களைச் சீர்திருத்தும்படியே மனிதராதி ஜீவாங்கசரீரங்களையும் கந்தமுலாதி அஜீவாங்கசரீரங்களையும் படைத்தனர் என்பது விசிறமாகின்றது. கடவுளாகிய நியாதிபுத்தற்றவானிகளாகிய நமது ஆன்மாக்களை பிறப்பாகிய சிதைச்சாலையிலடைத்து பலகருமங்களைச் செய்யும்படி திட்டப்படித்தி, காலக்கிரமத்தில் இதனால் கருமபந்தங்களாகிய பாவங்கள் நீங்கும்படி பல ஏதுக்களையுண்டாக்கினு ரென்று விளங்க வில்லையோ?

இப்பிறப்பில் விசேஷ இம்சை காண்கிலோமே, இது பாதகரமென்றும், தண்டனையென்றும், எப்படி நம்பக்கூடுமென்று ஆக்ஷேபிக்கப்படலாம்; ஆயினும் இதசியால், அறிவினர்கள் இந்தவாழ்க்கை பெரிதென்று நம்பி, குளகுண்ட ஆடுபொல்பேய்க்குத்தாடினும் அறிவுள்ளவர்கள் எத்தேசத்திலும் எக்காலத்திலும் இது துக்கசாகரமென்றும், இது பொல்லாத நிர்பந்தமென்றும், இதுநின்ற விடப்படுவதே மோக்ஷமென்றும் சொல்லுவார்கள். இவ்வாழ்க்கை வெறுத்து மோக்ஷத் தேடவேண்டுமென்பதே இதற்குசாக்கி

யாகும் ஆயினும் தண்டனைமுழுமையும் இம்சையாயிருக்க வேண்டுமென்பது அவசியமல்ல. இம்சையே தண்டனையென்பதும், தீமைக்குத் தீமையே செய்யவேண்டுமென்பதும், காட்டில் வசிக்கும் அறிவில்லாச் சண்டாளருக்கமித்தது. நாகரீகமடைந்த நாகிகளில் குற்றவாளிகளை தண்டிப்பதற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் விதிகளை யோசிக்குமளவில் மேற்படி தண்டனை பழிவாங்கும்பொருட்டல்லாமல் குற்றங்கள் குறைந்து அதிகமாக சம்பவிக்காமல் இருக்கும்பொருட்டும், குற்றவாளிகள் துற்றங்கள் நீங்கிக் கடைத்தேறும் பொருட்டும் விதிக்கப்பட்டதாயிருக்கின்றது. நாகரீகமடையாத முற்காலத்தில் சில நாகிகளில் பழிக்குப் பழி வாங்குவதே நீதியாயிருந்தபோதிலும் இக்காலத்தில் அது கொடுமையாகவே நினைக்கப்படுகின்றது. ஆதலால் இக்காலத்தில் குற்றவாளிகளை கைகால்வாங்கி வினா இம்சை செய்கிறதில்லை. கலகம், மோசம், களவு, கள்ளம், கொலை முதலிய பெருங்குற்றங்கள் செய்யும் மகாபாதகரையும் கூடுமானால் இம்சையில்லாமலே சீர்த்திருத்த வழிதேடுகின்றனர். முன்போல குற்றவாளிகள் கழுமரம், முன்பிப்பரம் முதலியவற்றில் போட்டு பாதை செய்யாமல் விசாலமாகவும், சவுக்கியமுள்ளதாகவும், கட்டப்பட்டிருக்கிற ஜயில்களில் விலங்குடன் அடைத்து அவர்களுக்கு வேண்டிய நல்ல போசனமளித்து பலவித வேலைசெய்யும்படி நிர்ப்பந்தஞ்செய்வதுமன்றி, அவர்களுக்குப் பலவித கைத்தொழில்களைக் கற்றுக்கொடுக்கும்படியாயும், அவர்களுடைய துர்க்குணங்களைப்போக்கி கூடியவரை நல்லவர்களாகும்படி நற்போதனை செய்யும்படிக்கும் பலபாதகராகியமித்த இன்னும் இதைப்போன்ற பலநன்மைகளையுஞ் செய்கிறார்களல்லவா? இப்படிப்பட்ட பரிபூர்ண தயாள காரியமாகிய ஜயில்களிலிருந்து அநேகர் தங்களுக்கு விதித்தகாலம் ஒழிந்தபிறகு மீண்டு சத்தகுணராகி முன்பு பாராட்டிவந்த பாவத்தொழில்களை மறந்து நல்லவழியில் பிரயாசைப்பட்டு நற்குடியாழ்க்கையில் வாழ்ந்திருப்பதையும், பிரத்தியக்ஷமாகக்காணலாம். அற்ப புத்தியினையுடைய மனிதரோ! இவ்வளவு தயாளத்துடன் தண்டனைவிதிப்பார்களானால் பரம தயாபரணாகிய நமது கடவுள் நம்மைத் திருத்துவதற்கன்றி இம்சிக்கும்படியே நரகத்திலாழ்த்துவாரென்று எப்படி நம்பலாம்.

ஆயினும் இப்பிறப்பில் அநேகர் கேவல சுக சந்தோஷங்களை யனுபவித்துக்கொண்டு துக்கமென்பதே தோற்றமல்ல நானைக்கழிக்கிறார்களே, அவர்கள் இது தண்டனை என்ப

தை சற்றும் உணராமலிருக்க இப்பிறப்பை சிறையென்றும், துக்கமென்றும், தண்டனை என்றும் எப்படிச் சொல்லலாமென்று, சிலர் ஆகேழிக்கலாம். ஆயினும் இது சரியல்ல, ஒரு ஜயிலில் அடைக்கப்பட்டிருக்கிற குற்றவாளிக்குள் அநேகர் தாங்கள் குற்றஞ்செய்தவர்களைப்பதை நினைக்காமலே சந்தோஷ சித்தராகவே காலம் கழிக்கின்றனர். மற்னுஞ்சிலர், அந்த ஜயில் வாழ்க்கை நன்றென்றுவிரும்பி வித்தலைப்பெற்று போகும் பொழுது சீக்கிரத்திரும்பி வருவேனென்று, சொல்லிப்போய் அப்படியே சீக்கிரத்தில் வேறு குற்றங்களைச்செய்து ஜயிலுக்கு வருகின்றனர். இதினால் அந்த ஜயில் தண்டனையல்லவென்று சொல்லக்கூடுமோ? இதுவன்றி எக்காலத்திலும், எத்தேசத்திலும், அறிவுள்ள எவர்களும் இந்த வாழ்க்கை சிறைப் பந்தமென்றும், துக்கசாகரமென்றும் சொல்லியிருக்கின்றனர். நமது அனுபவத்திலும் இதுவே உண்மையென்ற தியல்பாம். நமது சரீர சம்பந்தத்தால் பசி, பிணி, மூப்பு, மாணம் என்னும் பலதுன்பங்கள் நேரிடுவதல்லாமல், நம்மையறிந்தும், அறியாமலும், நம்மைச்சுற்றிலும், இருக்கிற பலப்பிராணிகளாலும், பொருளாலும், ஓவ்வொரு சனைத்திலும், அநேக கெடுதி சம்பவிக்கலாமென்று நமக்கு நிச்சந்தேகமாகத்தோன்றியும், அவைகளை நேரிடாது தடுக்க நமக்கு சக்தியில்லை. கைகால் கட்டுண்டு தலைகொடுக்க சித்தமாயிருக்கிறவர்களைப்போலவே நமது உயிரும் சந்தோஷமும், நிலையற்றதாயிருக்கின்றன. மேலும் இவ்வுலகத்தில் இராஜ்யோகங்களை யனுபவிப்போருக்கும் துன்பம் நீங்கினதல்ல, இத்தலைல்லவோ சுகர்முதலிய ராஜரீஷிகள் இவ்வுலகவாழ்க்கையைவெறுத்து கரம்பந்தங்களைத்தொலைத்து மோகூந்தேடிக்கொண்டார்கள். ஆதலால் இப்பிறப்பு சிறை என்பதே சத்தியம். இதில் நமது விமோசனத்திற்கு பல ஏதுக்கள் உண்டென்பது சர்வ சமயத்திற்கும் ஒத்ததாயும், லோகப் பிரசித்தமாயிருப்பதால், இதைப்பற்றி இங்கு விசேஷமாக சொல்லவேண்டியதில்லை. ஆயினும் மிருகாதி சரீரங்களையடைவதினால் பிரயோசனமென்னவென்று சிலருக்குச் சந்தேகமுண்டாகலாம். மிருகாதிகள் தண்டனைஎன்பதை அறியமாட்டாதென்றும், மிருகாதி சரீரங்களில் ஆத்மாவை சீர்திருத்தும்படியான காரணோபாயங்களில்லை யென்று, சிலர் ஆகேழிக்கலாம். ஆயினுஞ்சொறு ஆலோசிர்த்தால் இந்த ஆகேஷத்தை நிவர்த்திசெய்யலாம்.

மிருகாதிக்கு மனிதரைப்போல விசேஷ பகுத்தறிவும், பாவையும் இல்லாமலிரு

ந்தாலும், அவைகளுக்கு நம்மைப்போல உணர்ச்சியும், வல்லுக்களை யறியும்படியான சக்தியும், தங்கனிஷ்டங்களை குறிப்பினாலறியும்படியான சக்தியும் இருப்பதால் அவைகளுக்கு ஆன்மா இல்லையென்று சொல்லக்கூடாது. இந்த ஆன்மாவால் ஒருபிரயோஜனமும் இல்லையென்பதினால் ஆன்மா வில்லையென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. மனிதருக்குள்ளும் ஆத்மா ஒருபிரயோஜனமில்லாமல் சரீரத்திலும், பாலியத்திலும், அநேகவருஷமிருக்கின்றதல்லவா? இதனால் கருவுக்கும், குழந்தைகளுக்கும், ஆத்மா இல்லையென்று சொல்லலாமோ. ஆயினும் மிருகாதி சரீரங்களில் ஆத்மா சத்தமாய் பிரயோஜனமற்றிருக்கவில்லை, இப்பிறப்பில் நன்மைதிமையென்பதை சற்றும் கவனியாது, உதரபோஷணையே காரியமாகநினைத்து, விஷயானுபவங்களே பரமசுகமாகக் கொண்டு பரிபாவத்தாக்கு அஞ்சாது, பரமசுண்டாங்கிருத்தியங்களைச் செய்து மிருகத்தைப்போல் வாழ்ந்திருக்கும் மனிதன் மாணந்தத்தில் அவ்விஷயானுபாவங்களே விரும்பி மிருகசரீரமடைவது சகஜமாயிருக்கவில்லையோ? மேலும் இவனுக்கிருந்த பகுத்தறிவை சத்விஷயங்களில் உபயோகித்து சத்பிரயோஜன மடையாமல் அதை துன்மார்க்கத்தில் செலுத்தி துன்பத்தைத் தேடிக்கொண்டமையால் இவனிடத்திலிருந்து நீக்கவிட்டது இவனுக்கு நீதியான தண்டனையல்லவோ? இது தண்டனையென்று மிருகசரீரத்தில் நமக்குத்தெரியுமோவென்றால், தெரியாதென்று சொல்லுவதற்குக் காரணமில்லை. கருதை, ஒட்டை, மாடு முதலிய மிருகங்கள் தங்களுக்குத் துன்பம் நேரிட்ட விடத்து கண்ணீர்விட்டுப் பரிதாபமாக அழுவதினால் அவைகளுடையநிர்பாக்கியமான்னத்தினை அவைகள் உணருகின்றனவென்றே நம்பவேண்டியது. இவ்வுணர்ச்சி இல்லையென்றாலும் முன் சொல்லியகாரணங்களால் மிருக சரீரங்கள் ஒருவித சிறையென்பது பொய்யாகமாட்டாது, இவ்வுலகத்தில் மனிதராச்சியத்தில் பலவித சிறைகள் ஏற்பட்டிருப்பதுபோல் கடவுளுடைய இராஜாங்கத்திலும் பலவிதசிறைகளுண்டு. இவ்வுலக அதிகாரிகள் அதிககரேமாகவும், மூர்க்கமானவும், குற்றவாளிகளை தனிச்சிறையிலும், மிதமானவர்களை விலாருடன் வேலை செய்யும்படி கடினசிறையிலும், சொல்பகுற்றஞ் செய்தவர்களை வெறுங்காலிலும், வைப்பதுபோல் கடவுளானவர் அவரவரது பாவபுண்ணியங்களுக்குத் தக்கபடியும் குணகுணங்களுக்குத் தக்கபடியும், பலசரீரங்களை பலவித நிர்ப்பந்தங்களோடு நியமித்திருக்கின்றனர். மிருகங்களை

ப் பார்க்கிலும் மனிதருக்கு அதிக சுவாதினமும், கேவலம் அசரங்களாகிய கந்தமூலாதி சனைப்பார்க்கிலும் மிருகங்களுக்கு அதிக சுவாதினமும் இருக்கின்றது. மிருகாதிசரங்களில் ஆத்மாவசிப்பதினால் உண்டாகும்பிரயோஜனம் முழுமையும் நாம் அறியாவிட்டாலும்கொஞ்சம்பிரயோஜனமுண்டென்பதை மத்திரம் யுத்தி அனுபவத்தா லறிந்துகொள்ளலாம். துஷ்டகாரியங்களைச் செய்து வினையாடிச் கெட்டுப்போகும் பிள்ளைகளுக்கு விலங்குமாட்டிவைத்துக் கொடுப்பதென்பதோல் பாவத்தில் மூழ்கிய எமது ஆன்மா சுவாதினமின்றியிருக்க சரீரத்தில் வசிக்கச்செய்வதால் நாளாவட்டத்தில் அதைச் சேர்ந்திருந்த பாவப்பழக்கமும், துஷ்ட வாசனையும், ஒருவாறுநீங்க குற்றமற்ற வேறுபழக்கங்கள் உண்டாகலாமல்லவா? மிருகாதிகள் பெரும்பாலும் ஒருவிதிக்கு உள்பட்டிருக்கின்றனர். இவ்விதிகளை விலகிநடக்க அவைகளுக்குச் சக்தியில்லை. இதனால் அவைகள் இட்ட விதிப்படி தவராமல் நடக்கப் பழகவில்லையோ? மேலும் பூர்வத்தில் மனிதவுடவாயிருந்து செய்த பாவத்தொழில்களையும், விஷயாதியனுபவங்களையும், மறக்க ஏதுவாயிருக்கவில்லையோ? அன்றியும் மிருகங்கள் துன்பமின்றி பெரும்பாலும் சந்தோஷமாகவே நாளைக்கழிக்கின்றது. நாம் உணராதிருக்கும்படி நமக்கு மயக்கமுண்டாக்கி நமது புண்களை அறுத்து ஆத்துகின்ற பரிகாரியைப்போல் கருணை சமுத்திரமாகிய கடவுள் நாம் என்னபாவங்கள் செய்தபோதிலும் கூடுமானவரையில் நாம் விசேஷ ஹிம்ஸைப்படாமலே மம்மைப்பல்லித் திறப்பால்தண்ணீரது அப்பிறப்பின்மூலமாகவே மம்மைப்புனிதராக்கி அழியாத செல்வமாகிய மோகக்ஷ சாம்பிராஜியத்தை அளித்து இரகசிக் குந்திரமை என்னவென்று சொல்லக்கூடும்? இந்தமகா கருணைகிறைந்த பரிபூர்ணஞானத்தை அறிந்து எடுத்துநாக்க அற்பபுத்தியினையுடைய எம்மால் முடியுமோ? இவ்வாறு இந்த ஜன்மத்துக்குக்காரணம் சோதனையென்றாலும், பயிற்சியென்றாலும், கர்மமென்றாலும் எந்தவிதத்திலும் இதுவே புனர்ஜன்மத்துக்கும் காரணமாகின்றது.

பிரகிருதிசாஸ்திரம்.

விசிஷ்ட குருத்துவம்.

இதுவரையில், திரவங்களுக்குமாதிரி ம் தனித்திருக்கிற குணங்களில் முக்கியமானவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தோம். இனி அவைகள் கனபதார்த்தங்களோடு சே

ர்வதனால் உண்டாகிற பயன்களில் சிலவற்றைச் சொல்லத்தொடங்குகிறோம். முதலில் எல்லாரும் அறிந்திருப்பது, கிணற்றில் நீர் மொள்ளுவதற்காகச் செம்பைப்போட்டால், அது தண்ணீர்க்குள்ளிருக்கிறவரையில் பளுகுறைவாயும் தண்ணீரைவிட்டு மேலே வந்தவுடன் அது எப்போதும்போலே அதிமாயிருப்பதை யெல்லாரும் கண்டிருக்கலாம். இதன்காரணத்தை யறிகிறதற்குமுன், முன்பளவில் எவ்வளவு குறைகிறதென்பதை நிச்சயிக்கவேண்டியது. அதனால் சலத்தில் விடுவதற்குமுன்னமே நிறுத்திக்கொண்டு, தண்ணீர்க்குள் இருக்கிறபோதும் நிறுத்தால் முந்தியபளவில் இவ்வளவுகுறைந்துபோய்விட்டதென்பதுதெரியும். தண்ணீர்க்குள் வைத்து நிறுப்பதும் நம்முடைய தேசத்தார்க்குப் புதிதாகத்தோற்றுமாதலால், நிறுக்கிற விதத்தைச் சொல்லுகிறோம். சாதாரணமாகக் கடை முதலிய விடங்களில் இருக்கிற தராசுகளில், நிறுக்கப்பட்ட பதார்த்தத்தை வைப்பதற்காகவும், குண்டு வைப்பதற்காகவும் இரண்டு தட்டிகளிருக்கின்றன. அவைகளின் கனம் சமமாயிருந்தாலன்றி பதார்த்தத்தின் கனத்தைக்குண்டினால் அறியக்கூடாது. அவ்வளவையன்றி, ஒருதட்டைக்கொஞ்சம் உயர்த்தியும் மற்றொன்றைத்தாழ்த்தியும் கட்டுவதனால் நிறையிலயாதொருகுற்றமும் வரமாட்டாது. நிறுக்கப்பட்ட வஸ்துவைத்தட்டின்மேல் வைத்தாலும், அதைத்தட்டிற்குக் கீழ்ப்புறத்தில் கட்டித்தொங்கவிட்டாலும் கனத்தில் யாதொரு பேதமும் உண்டாகமாட்டாது. ஆகையினாலே, நம்முடைய சாதாரணமான தராசில், ஒரு பக்கத்துத் தட்டைச் சிறுது உயர்த்திக்கட்டி, முதலில் பதார்த்தத்தை, அதில்வைத்து நிறுத்து, அதன்பின் அதையே அந்தத்தட்டிற்குக் கீழே கட்டித்தண்ணீரில் தொங்கவிட்டு நிறுத்தால், குண்டைக்குறைக்க வேண்டி வரும். அப்போது, இவ்வளவுபளு குறைந்ததென்பதை அறிந்துகொள்ளலாம். குறைந்தபளவினால், இயல்பானபளுவை பாகித்தால், இவ்வளவு அமிசம் குறைகிறதென்பதை அறியலாம். இவ்வாறு சோதிக்கும்போது ஒவ்வொரு வஸ்துவிற்கு ஒவ்வொருவிதப்படி குறைகிறதாகத்தெரிகிறது.

அர்த்தசாஸ்திரம்.

(தொடர்ச்சி.)

இவ்வாறு செல்வர் தங்கள் கையிலிருக்கும் முதலைக்கொண்டு வேலைக்காரர்களை வேற்படுத்திவரும்படி சம்பாதித்துக்கொள்

வதும், ஏழைகள் தங்கள் சரீரப்பிரயாசையைக்கொண்டு கூலிபெற்று ஜீவிப்பதும், ஆவசியகமாகவும், பரஸ்பர தர்மமாகவு மிருக்கிறது. வேலைக்காரர்கள் தங்கள் கூலிக்காக எவ்வளவுபணம் செலவழிக்கப் படுகின்றதோ அவ்வளவையுமாத் திரம் தங்கள் சரீரப்பிரயாசையினால் உண்டுபண்ணுவார்களே யாகில் முதலைப்படைத்தவர்கள் மேல்லாபம் அல்லது வரும்படியற்ற முதலில் எடுத்துஜீவிக்க வேண்டி வரும். ஆதாராளரையில் அழிந்து கடையில் செல்வரும் எழைகளாவார்கள். ஆகையால் வேலைக்காரர்கள் தங்களுக்கு செலவழிக்கப்பட்டிருக்கும் முதலை விட அதிக மொத்தத்தை பிரதிவருஷமும் முதலுள்ளவர்க்கு சம்பாதித்துக் கொடுக்கவேண்டும். கொடுத்தால் அவ்வழிக் கொடுத்ததற்குத் தங்கள் ஜீவனத்துக்காக கொஞ்சமெடுத்துச் செலவழித்துக்கொண்டு மிகுதியை முதலுடன்சேர்த்து விடுவார்கள். இம்மாதிரியாக முதல் பெருகி மேன்மேலும் செல்வர்களாகி அதிக வேலைக்காரர்களை வைத்துக் கொள்ளவும் பாரிவர்த்தகம் முதலிய தொழில்களை நடத்தவும் யோக்கியதை பெறுகிறார்கள். இவ்வித யோக்கியதையை பெறச் செய்யும் வேலைக்காரரையே பயன்படும் வேலைக்காரரென்று கூறவேண்டும்.

வேலைக்காரரை வைத்துக்கொள்ள சக்தியிருப்பதினாலேயே முதலுள்ளவர்கள் வேலைசெய்ய நிமித்தியயில்லையென்று கொள்ளக்கூடாது. அவர்கள் வேலை செய்யவேண்டியதும் வேண்டாதும் அவர்களது அபீஷ்டத்தினையும், முதலின் மொத்தத்தையும்தான் சார்ந்திருக்கும். அம்முதலானது, அதைப்படைத்தவனுக்கும் அவனது குடும்பத்துக்கும் அவனுடைய அபிஷ்டத்துக்குத் தக்கதுபோல் சவுக்கியத்தையும் போகத்தையும் அளிக்கத்தக்கதாயிருந்தால் அவனென்றுஞ் செய்யாமல் சோம்பலடைந்திருக்கலாம். அப்படி இராலிஷன் அவனும் வேலை செய்யவேண்டும். அல்லது, வேலைக்காரரை மேல் விசாரணையாவது செய்துகொண்டிருக்க வேண்டும். இவ்வாறே நமதுதேசத்தில் பூஸ்தித்யுள்ளவர்கள் வர்த்தகர்கள் முதலியபேர்கள் தங்கள் தங்கள் தொழிலை நடத்திவருகிறார்கள்.

முதலின் நிமித்தியைப் பார்த்துத் தொழில்களிலொன்றிலும் பிரவேசிப்ப தசாத்தியம், வேலைக்காரர்களுக்கு கூலிகொடுப்பதற்கும், சோமன்கள், ஆயுதங்கள் முதலியவற்றை வாங்குவதற்கும், முதலின் நிமித்தியை. சிறிதிடங்களில் தானு யுத்தத்தியாகும் பழங்கள் கிழங்குகள், புல் முதலியவைகளையெடுத்து விற்றதாகிய பயன் தரும் வியாபாரங்களுக்கு முதல் வேண்டியதில்லையே யென்றாலோ

அவைகள் நாகரீகமற்ற நிலைமையில் மனிதர் ஜீவனத்துக்குள்ள ஆதாரங்களின் சேஷங்களாகக் காணப்படும். அவைகள் நாகரீகம் பெருகப் பெருக குறைந்துகொண்டிவந்து கடைபில் அவைகள் மனிதன் உழைப்பினால் பயிரிட்டு அடையத்தக்கவையாயும் முதலின்றி பெறத்தக்கவையாயும் முடியும். இவ்வாறே செம்படவன் தொழிற்கும் முதல் வேண்டியது. வலைகள், கட்டுமரங்கள் அல்லது படகுகள் இவைகளைச் செய்துக்கொள்ளவதற்கும், ஜலத்தின் மிதுபோகக் கூடாத சிலகாலங்களில் ஜீவிப்பதற்கும்கைமீதியாக வுணவுவைத்துக்கொண்டிருப்பதற்கும், முதல் வெண்மில்லவா? சிலர் முதலில்லாமலே கடன்வாங்கி முதல்வைத்து வியாபாரம்செய்யவதுமுண்டு. ஆகையால் முதல் எந்ததொழிலிற் பிரவேசிப்பதற்கும் ஆதாரமாக விருக்கிறது. கொஞ்சமாவது கையிலிராமல் மேலே சம்பாதிப்ப தசாத்தியமாகில் முதல் ஒன்றுமிராதவன் வறுமையில் வருந்தவேண்டியதல்லவா? இதென்ன கொடுமையென்று சிலர்க்குத்தோன்றலாம். இங்கு வறுமையென்னும் பதம் தெளிவான பொருளொன்றை குறிக்கவில்லை. அது உண்ண உணவுமற்ற உடுக்கக் கந்தையும்ற்றிருக்கும் சுத்த தரித்திரநிலைமையைக் காண்பிப்பதாக அர்த்தம் செய்வோமாயின், முதல் யாதொன்று மிராமல் அந்நம்நாளும் கூலிக்கு வேலை செய்யும் தொழிலாளிகள் இவ்வித தரித்திரத்தை யனுபவிப்பதில்லை. செல்வம் அல்லது முதலில்லா நிலைமையைக் குறிப்பதாகப் பொருள் செய்துகொள்வோமாயின், வேலைக்காரர்கள் சாதாரணமாய் முதலற்றவர்களாக விருந்தபோதிலும், அந்த நிலைமையிலேயே அவர்களெப்போது மிருக்கவேண்டுமென்பதற்கு காரண மகப்படவில்லை. நல்ல உழைப்பாளியான வொருவன் விவேகியாகவு மிருப்பானேயாயின் தனது ஜீவனத்துக்குவண்டிய கூலிக்கு மிகுதி சம்பாதித்துக் கொள்ளுவான். இவ்வாறு மிகுந்துபோகும் தொகையை சேர்த்துக்கொண்டு வருவானேயாயின், அவன் கொஞ்சகாலத்தில் நல்ல முதலுள்ளவனாவான். பைசாபைசாவாகச் சேர்ந்தாலும் பெருந்திரவியமாகும். ஆகையால் மிகுந்தது கொஞ்சமாயினும், அதை லீன்செலவு செய்யக்கூடாது. மேலும் ஒருவன் உழைப்புக்குத்தக்க முதல் சம்பாதிப்பானேயாகில், முதலுக்குத்தக்க லாபம் தான் சம்பாதிப்பான். அதெப்படியென்றால், ஒருவன் பத்துவேலைக்காரனை வைத்துக் கொள்ளத்தக்க முதலைப்படைத்தவனு யிருக்கட்டும். அவன் முதல்வருஷத்தில் அவர்களுடைய சரீரப் பிரயாசையினால் ஆயிரம்

ரூபாய் சம்பாதிக்கட்டும். இந்த ஆயிரம் ரூபாய்தான் அவன் வரும்படியென்று சொல்லப்படும். இதில் கொஞ்சம் அவன் ஜீவனத்துக் கெடுத்திக்கொண்டு மற்றதை முதலுடன் சேர்த்துவைப்பானே யாயின், சுமார் பன்னிரண்டு வேலைக்காரரை வைத்துக்கொள்வதாயிருக்கட்டும். இப்பன்னிரண்டு வேலைக்காரரால் முன்வருஷத்திய வரும் படியைவிட அதிகவரும்படி சம்பாதிப்பான். வரும்படி அதிகமானால் முதலைவிருத்திப்பண்ணுவான். முதலதிகமாக அதிகமாக வேலைக்காரர் பிழைப்பதற்கு மேன்மேலும் இடமுண்டாகும். இவ்வாறு ஏழைகளுக்குப் பிழைப்பு அதிகமாவதற்கும் குறைவதற்கும், முதலின் விருத்திகூடியங்களே காரணமாம். மேலும் கொஞ்சம் பணம் சம்பாதித்தபிறகு அதை விருத்திசெய்வது மிக எளிதாயிருக்கும். ஆகையால்தான் வழக்கத்தில் கூட முதல் நூறுரூபாய் சம்பாதிப்பதைவிட இரண்டாயிரம் ரூபாய் சம்பாதிப்பது எளிதென்று சொல்வது.

நிலத்தை யுடைய வொருவன் தன்வரும் படியில் மீத்திப் பணத்தை விருத்திசெய்த பிறகு அதை முழுதும் பயிரிடுந்தொழிலாளிகளுக்குக் செலவழிக்காது தானியத்தைக்காப்பாற்றுவதற்கு நெல்லு களஞ்சியங்கட்டி வைப்பதிலும் ஆடுமாடுமுதலிய கால்நடைகளுக்கு தோழங்கள் கட்டிவைப்பதிலும், செலவழிக்கலாம். அல்லது மரங்கள் வைத்து பயிராக்குவதிலும், குடிசைகள் கட்டிவிப்பதிலும், சிலகரம்பு நிலங்களை உழுது பயிரிடுவதிலும் செலவழிக்கலாம். இவ்வாறு தச்சன், கருமான் முதலிய தொழிலாளிகள் தங்கள் வகையிலிருக்கும் முதலில் சிறிது பாகத்தை விசேஷயந்திரங்களை வாங்குவதிலும், நல்ல ஆபுதங்களைப் பண்ணிக்கொள்வதிலும், உபயோகிக்கலாம். இவ்வாறு செலவழிக்கப்படும் திரவியம் வியர்த்தமாகமாட்டாது. நிலமுள்ளவனுக்கு தானியத்தை சேகரித்து காப்பாற்ற வொரு களஞ்சியமிராவிடச் செய்து அனுப்பாத்தவன் தானியத்தை விற்க வேண்டியிருக்கும். அதை யுடனேவிற் கால் கொஞ்சநாள்கழித்து விற்கு வில்லிசேஷலாபம் அடையும்படியிருக்கலாம். இம்மாதிரியாகவே தொழிலாளிகளும் யந்திர விசேஷங்களின் உதவியினால் கொஞ்சம் பிரயாசையினாலே விசேஷ வேலையைச் செய்துமுடித்து அதிகலாபத்தை யடைவார்கள். ஒருவன் புலகயந்திரத்தை யுபயோகிக்க வல்லவனுயிருப்பாராயின், வேலைக்காரருடையவும், குதிரைகளுடையவும், சரீரப்பிரயாசைக்கு பதிலாக ஆவியினதுபலத்தால் தனக்கு வேண்டியவைகளை யுதிசீக்கிரத்தில் செய்து

கொள்வதுந்தவிர முன் வேலைக்காரருக்காகப் பிடித்த செலவில் பாதிக்கு குறைவாகவே செலவழித்து மற்றதை மீற்றிக்கொள்ளுவான். இவ்வாறு செலவழிக்கப்படும் முதலுக்கு நிலையுள்ள அல்லது மாறாத முதலென்று பெயர். ஏனெனில் அதுநிலத்திலும், கட்டிடங்களிலும், ஆபுதங்களிலும், நிலையாக உதாபிக்கப்பட்டு மாறாதிருந்து கொண்டிருக்கும். இவைகளை நமது வசத்தில் வைத்துக் கொண்டு உபயோகிப்பதினால் லாபத்தையடைகிறோம். பயன்படும் வேலைக்காரரை வைப்பதில் செலவழிக்கும் முதலோ ஆதியில் யஜமானனிடத்திலிருந்து வேலைக்காரனிடத்துக்கு சம்பளம் அல்லது கூலி ரூபமாகவாவது வேலைசெய்யப்படாத சாமான்கள் ரூபமாயாவது மாறி பின்பு வேலைக்காரரிடத்தில் இருந்து நல்ல வேலைப்பாடுள்ள பொருள்கள் ரூபமாகத்திரும்பியஜமானிடம் சேர்ந்து அவன் அவைகளை கையில் லாபத்துக்கு விற்று பணமாக்கிக்கொள்ளுகிறான். இவ்வாறு வேறுவேறு ரூபமாகமாதும் முதலை நிலையில்லாத அல்லது மாறும் முதலென்று சொல்லலாம். இவ்விரண்டிவற்றை முதல்களுள் கால்நடைகள் எந்தவிதத்தில் சேர்ந்ததென்றால் கலப்பையை யிழுக்கும் குதிரை கலப்பையைப் போலவே நிலையுள்ள அல்லது மாறாத முதலாகும். கையில் விற்றபதற்காகவிருக்கும் ஆடுகளும், மாடுகளும், நிலையில்லாத அல்லது மாறும் முதலாகும் கலப்பையை யிழுக்கும் மாடுகள் வேலைசெய்துக்கொண்டிருக்கும் பரியந்தம் மாறாத முதலென்றும், கசாயிப்புக்காரனுக்கு விற்றுவிடும்போது மாறும் முதலாயும் எண்ணப்படும்.

வேலைசெய்யும் மனிதரை மாறும் முதலென்று கூறியிருக்க வேலைசெய்யும் மிருகங்களை மாத்திரம் மாறாத முதலென்று கூறியது சரியல்லபோலத்தோன்றும். வேலைசெய்யும் மாடுகள், மனிதர்கள் இவ்விரண்டிவற்றுணைக்காரணங்களின் விஷயத்திலும் அவைகளின் ஜீவனார்த்தமாக செலவழிக்கப்படும் முதல் நிலையில்லாத அல்லது மாறும் முதலே. ஏனெனில் அது முதலில் செலவழிக்கப்பட்டு மறுபடி யஜமானிடமே லாபத்துடன் வந்துசேரும். கால்நடைகளின் விலைக்காக கொடுக்கப்படும் பணம் ஒரோரூபமாகநிலைத்து மாறாத கால்நடையாகவேயிருக்கும். இப்படியே மனிதனையும் விலைக்குவாங்குகிறதாகவிருந்தால் அவனுக்கு கொடுக்கப்படும் விலைபும், மாறாத முதலாகவிருக்கும். முற்காலத்தில் வெகுதேசங்களில் அடிமைகள் இருந்தனர். ரஷியாவிலும், போலாந்துலும் இப்போதுகூட பயிர்த்தொழில் செய்யவர் மாறாத முதலாக எண்ணப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

இவர்களுக்குக் கூலி யொன்றுங் கொடுக்காமலே யிவர்களிடத்திலிருந்து வேலைவாங்க நி ல்முள்ளவர்களுக்கு பாத்தியதையுண்டு. மே லும் ரஷியாவில் ஒரு பூஸ்திதியின் விலைக் காணியின் கணக்கின்பேரில் மதிக்கப்படா மல் அதில்வேலைசெய்யும் அடிமைகளதுகண க்கின்பேரில் மதிக்கப்படும். இம்மாதிரியா கவே அமரிக்காவிலும், அடிமைகள் ஸ்வே ச்சை பெற்றதற்குமுன் நடந்துவந்தது. யூ ரோபுமுழுதிலும் சில நூறுவருஷங்களுக் குமுன் அடிமைகள் சாதாரணமாக ஆடுமா டிகளைப்போலிருந்தார்கள். பின்பு வேலைக் காரருக்கு ஸ்வேச்சையுண்டாக உழைப்பில் உற்சாகமதிகரித்து உழைப்பார்களென்னும் உண்மையறியப்பட்டு ரஷியா, போலாண்டு, இவ்விரண்டிதேசங்கள் தவிர மற்றெல்லா தேசங்களிலும், அடிமைத்தனம் நிக்கிரகிக் கப்பட்டது.

மாறும்முதல் மாராதமுதலென்று, இர ண்டிவிதங்கூறியதில் அவ்விரண்டிற்கும் சி திதிடங்களில் பேதம் தெளிவாய்ப்புலப்பட மாட்டாது. சாசுவதமாகமாறாமல் நிலம், ஆயுதம்முதலிய பொருள்களாக நிலைபெற்றி ருந்துகொண்டு லாபத்தைத்தருவன மாறாத முதலென வைத்துக்கொள்ளலாம். கூலியா ககொடுக்கப்பட்டு சாமானாக மறுபடியுன் டாக்கப்பட்டு பற்பல பொருள்களாகமாறி கடையில் பணமாவது மாறும்முதலெனவை த்துக்கொள்ளலாம். கரம்புநிலங்களை செம் மைப்படுத்துவது செய்கால்நிலங்களை சீர்ப டித்துவது முதலிய விஷயங்களுக்குப்பையோ கப்படுமபணம் முதற்கூறியவகுப்பைக்குறித் தது. உழுதல், விதைவிதைத்தல், அறுப்பது த்தல்முதலியவிஷயங்களில், செலவழிக்கப் படுமபணம் முன்கூறியபடி சிலகாலங்களி ல் முதல்வகுப்பில் சேர்ந்ததாயும், சிலகாலங்களில் இரண்டாம்வகுப்பில் சேர்ந்ததாயு மிருக்கும்.

சரித்திரம்.

(யூரோப்பி வித்தளைகாலம் குடிகொண் டிருந்த அஞ்ஞானவிருளை யகற்றிய) காரண ங்களை யுரைக்கையில், அவற்றின் பரஸ்பர சம்பந்தத்தையும், அவை யொன்றையொன் று எவ்வாறு தவற்த்து பலப்படுத்தியவோ, அதுதையும் தெரிவித்தல் மாத்நிரமேயன்றி, அவை நிகழ்ந்த வரலாற்றைக் காலமுறை யாகக் காட்டிவது அவசியமன்று. இதுவ னையில் நாம் எழுதிவந்ததெல்லாம் மேற் சொல்லிய விருளின் சாங்கோபாங்க சரித் திரமேயல்லவா? இனி யூரோப்பில் ஞானப் பருதி புனருதயமாகி, படிப்படி நாற்புறத்து

ம் கிரணங்களை வீசி, ஆதிஜாஜ்வல்லியமான தேயசுடன் பிரகாசித்தவிதத்தைக் ரூறிக்க வேண்டிய ஆர்ந்தத்தொழிலில் பிரவர்த்திக் கின்றோம்.

வெகுசாலமாய்ப் பெருந்துக்கத்தில் மூழ் கியிருந்த யூரோபியரைக் கண்விழிக்கச் செய்து அவர்களுடைய ராஜரீதி யொழுக் கங்களையும் திருத்தவந்த முக்கியகாரணம் யாதெனில், தருஷ்கர்க்கையினின்று புண்ணி யக்கூத்திரமென்று (கிரீஸ்துவர்களால் வ ழங்கப்படும்,) ஜெருஸலம் என்னும் நா ட்டைக்கைக்கொள்வதற்காக எடுக்கப்பட்ட படையெடுப்புக்களாகிய குருஸேட்டஸ்களே யாம். மகாத்மாக்கள் வசித்ததனால், அல்லது மகாகிருத்தியங்கள் நேரிட்டதனால் சிறப் பலடந்தஸ்தலங்களை வெகுபுத்தி விசுவாசத் துடன் பாராட்டுவது மனிதசாமானியத்து க்குச் சகஜமேயல்லவா? கிரீஸ்துமதஸ்தாரு க்கும் அவ்வாறே அவர்கள்மதமேற்பட்டநா ள்முதல் (அவர்கள் கொள்கைப்படி) ஜ கதீசன் குமாரனாகியகிரீஸ்துவானவர் லோ கோச்சீவனத்தைப்புரிந்த ஜருஸலத்தின்மே ல் ஒருவித மூளட்டியபத்தியும், அதற்குயா த்தினைசெல்லும்வழக்கமுமுண்டு. இந்தத் தூ ரயாத்திரையைச்செய்து முடித்தலில் அதி க தனவிரயமும், சரீர பிரயாசையும், அ பாயங்களும், தப்பாமல் நேரிட்டதனால், அ தற்குப் பிரபலமாகாத்மியமுண்டாகி அது தான் ஸர்வதோஷபரிகாரமென்று நினைக்க ப்பட்டது. (இதற்குபலபலமாய் பத்தாவது நூற்றாண்டின்முடிவிலும் பதிலோராம். நூ ற்றாண்டின் முதலிலும், யூரோப்புமுழுதும், பரவிய ஒருவித நம்பிக்கையினால் யாத்தி னைக்காரர் தொகையும், யாத்தினாயில்ஆவ லும் பலப்பட்டன. ஸேயிண்டிஜானென்பவர் அளவிட்ட ஆயிரம்வருஷங்கள் முடிந்து, ஜகப்பிரளயம் சமீபித்ததெனும் தப்பு அ பிப்பிரயம் எங்கும் வியாபித்து, எல்லோரு ம்பயந்துசிலர்ஆஸ்திராஸ்க்களையும், சிலர்புத் திர மித்திர களத்ராதிகளையும் கைவிட்டு, ஜெருஸலத்தை நாடிச்சென்றால் அங்கு உல கத்தாரின் புண்ணியபாவங்களை விசாரித்து த்திர்ப்புசெய்யப்பிரத்தியக்ஷவடிவுடன் தோ ன்றப்போகிற கிறிஸ்துவைக் காணலாமென் று நினைத்து, அதிவேகத்துடன் அத்திசை யைநோக்கி யோடிருர்கள். இப்படியிருக்க காலிப்புகள் (என்னும் மகமதியஅரசர்கள்) பாலெஸ்டீயனை யாண்டிவந்தகாலத்தில், அவர்களை கிறிஸ்துமத யாத்தினைக்காரர் தம் மூருக்குள் வந்து போவதனால் தம்மூரி லிருந்து கொள்ளப்படும் யூஜைக்குதவும் அல்ப மணிகளுக்கு மூலியமாகப் பொன் னும், வெள்ளியும் அவ்யாத்தினைக் காரர்

கொடுத்ததையும் அதனால் வர்த்தகாபிவிருத்திக்குட மிருந்ததையுங்கண்டு, அவர்களை மிக வருத்துப்போக்கில் வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பின்னர் பதினேறாம் நூற்றாண்டின் மத்தியையில், சிரியாதேசத்தைத் துருஷ்கர் பிடித்துக்கொள்ளவே, அக்கிராதர்களால்ஜெருஸல் யாத்திரைக்காரருக்குப் பல கொடுமைகள் நேரிட்டன. பிரளயத்தைப் பயந்து ஜெருஸலத்தைநோக்கிச் சனங்களோடியதருணத்திற்குச் சரியாகத் துருஷ்கர் கொடுமையும் வியாபிக்கவே, யூரோப்பியருக்குப் பெருந்திகிலும், கோபமும்சனித்து, யாத்திரைபோய்வரும் பிரதமனிதரும் தனக்கு நேரிட்ட இடையூறுகளையும், துருஷ்கரின் கிராததத்தன்மையையும் அதிசயத்துகாத்தார்.

இப்படியனைவர்மனமும்வெருண்டதையிலிருக்குஞ்சமயத்தைநோக்கி, பீடர்என்னும் சன்னியாசி யொருவன் கிறிஸ்துமதப்படையொன்றைக்கூட்டி ஜெருஸலத்துத்துருஷ்கரை அவரைக்கொண்டு அடித்துத்துறத்திலிடவேண்டுமென்றும் ஆவேசவெறிகொண்டு முன்வந்து, கையிலொரு சிலுவையையெடுத்து ஊரூராயோடி அவ்வவ்விடத்தரசனாயும்சனத்தையும் தூண்டி, தான்டொடங்கிய காரியத்தில் அவர்களுக்குமாவலையுண்டாக்கியதனால் குருஸேட்சு என்னும் மகாயுத்தம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதைமுப்பதினாயிரம் சனத்துக்கதிகரித்தபுளஸன்ஷியாசபையார் கடவுளினவேசமேயென்றும், அதிலும் அதிக கூட்டமான கிளர்மாண்டு சபையார் கடவுளின் பிசுமென்றும், உரைத்தார்கள். சகலதிரத்தார்களுமிந்த யுத்தத்தில் கலந்தனர். இயல்பாயிப்படிப்பட்ட வீரத்தொழிலை யவன்பிக்கும், உயர்ந்த பராக்கிரமசாலிகளும் அவர்கள் பரிவாரங்களுமன்றி, அடக்க நிலையும் தாழ்ந்த ஸ்திதியிலும் இருந்தவரும் ஆசாரிய பதவியிலிருந்தவரும், பேதையராகிய மாதரும், குழந்தைகுட்டிகளுங்கூட இம்மதப்போரில்பிரவர்த்தித்து,கிர்த்திமோகூதங்களையடைவ விரும்பினார்கள். அக்காலத்துச் சரித்திரக்கார ருரைப்படிக்கு இப்புண்ணிய யுத்தத்தில் பிரவர்த்தித்துக் கையில் அடையாளமாகச் சிலுவையைப்பிடித்தவர்கள் ௩௦- ல்கூடப் பெயரென்று நம்பவென்றும், ஆனகாம் நீரா என்று மரசிசொல்லியவாறு, யூரோப்புக்கண்டம் அடியோடுபெயர்ந்து ஏஷியாகண்டத்தின்மீது அடித்துவிழுந்ததுபோல விருந்தது. இம்மதாவேசத்தின் உஷ்ணம் சுருக்கில் தணிந்ததோவெனில், அது அதிகப்படிருந்ததுபோலவே நீடித்து மிருந்தது. முதலிருநூறு வருஷம், யூரோப்பிய ஜெருஸலத்தை ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொ

ள்வதிலேயே பிறங்கியிருந்தார்கள். அதிமபித்தம் சென்ற படைகளோ அளவிறந்தன. முதல் முதல் மதாவேசமேற்கொண்டு படையெடுத்த வீரர்கள் ஒருவராலும் தமிக் வொண்ணாமற் சென்று, சிரியா, பாலஸ்தயின் முழுதையும், துருஷ்கத்திலொருபாகத்தையும், துருஷ்கர்கையினின்று பறித்துக்கொண்டு வியான்மலைமேல் தங்கள் மதத்துவசமாகிய சிலுவையைநாட்டினார்கள். கீழ்த்திசையில்கிரிஸ்துவர்களின் ராஜதானியாகிய கான்ஸ்டாண்டினோபில் பட்டணமும், பின்னற்படையெடுத்தவரால்பிடிக்கப்பட்டு, அரல்-அப்-பினுண்டரஸ் சந்திவசத்தில் ௫௦-வருஷ்காலமிருந்தது. இவ்வாறுதேசங்களைப்பிடித்தல் அவர்களுக்கு நினைத்ததினும் அதிகஞவாயிருக்கினும், அவற்றை ஸ்வாதீனத்தில் நிறுத்திவைத்தல் அதிகபுனமாயிருந்தது. மதாபிமானத்தில் அவர்களிலும் குறைபாத ஜாதியாரால் சூழப்பட்டும், அதினூத்திலுமிருந்த அத்தேசங்கள் பிரதிநிதியும் பராதினப்பட்டத்தக்க அபாய நிலையிலிருந்தன. அவ்வாறே, ௧௩-ம் நூற்றாண்டு முடிவதன்முன், அத்தனை ஜீவராசதன விரயத்துடன் கிரகிக்கப்பட்ட ஏஷியா தேசங்களிலிருந்துகிறிஸ்துவர் வெளியில் துறத்தப்பட்டனர். யூரோப்பியரனைவரும் சமசித்தத்துடனொருமித்துப் பிரவர்த்தித்த இவ்வொரு தொழிலும், மனிதருக்கு வெட்கக்கேடாய் முடிந்தது.

நிருபம்.

மா-ா-தத்துவபோதினி கர்த்தர்களுக்கு,

சிலமாதங்கட்குமுன் சத்தியதிபகர்த்தரை உத்தேசித்து கிறிஸ்துமதவிஷயமாய்ச் சிலகேள்விகள் கேட்டிருந்தோமல்லவா? அதற்குப்பதிலாக அவர் உங்களையுந் திட்டி எங்களுக்கும் விடை யுரைக்கிறதில்லைஎன்று சொன்னபடியால், அவர் உண்மையாகவே சந்நியாசஞ் செய்துகொண்டாரென்று நம்பியிருந்தோம். நாங்கள் உண்மையை அறிய சில கேள்விகள் கேட்டிருக்க அவர் கபடபுத்தஞ்செய்வாரென்று நாங்களெவ்வளவேனும் எதிர்பார்க்கவில்லை. மேற்கூறியபடி ஸந்நியாஸஞ் செய்துகொண்டவர் கவ-பெருவஸ்குணாய-பு சுயவடாபுடாவ-௦ என்கிறபடி அநேக இங்கிலிஷ் வித்வான்களையும் பாதிரிமார்களையும் ஸஹாயமா

கச் சேர்த்துக்கொண்டு சத்தியவேதசமாஜமென்று ஒன்றேற்படுத்தி, சத்தியத்வஜம் என்கிற ஒரு பத்திரிகையை கபடபுத்தமாகிய சேற்றில் மாட்டியதாக சிலர் சொல்லக்கேட்டு, உண்மையாகவே நாங்கள் வியந்தோம். எங்களுக்கு இங்கிலிஷ் தெரியாமையால் அந்த பாஷையில் எதையாவது சொல்லி எங்களை யேமாற்றிவிடலாம் என்று அவர் மதித்திருப்பாராகில், யாருமில்லாதகாட்டில் அசுவமேதயாகம் செய்வதில் அவருக்கு ஒரு பெருமையுண்டாகாதெனக் குறிப்பிடுகிறோம். நாங்கள் விடையுரைக்க அவகாசமே கொடாமல் எங்களை வென்றுவிட்டதாய் சொல்லிக்கொள்வாராகில் வாயை மூடித் தலையை வெட்டினாலும் என்கிற பழமொழி எங்கள் நினைவிற்கு வரும். சிறந்ததமிழ் எழுத சத்தியுடைய உம்முடைய சினேகிதரும், அவருடைய அன்பர்களும், நாங்கள் கேட்ட கேள்விகளுக்குமாத்திரம் இங்கிலிஷில் விடையுரைக்கப் புகுந்ததற்குக் காரணமின்னதென்று அவர்களுக்கே தெரியும். அவர்கள் உரைத்த விடைகளின் கருத்து எங்களுக்கு நேராய்த் தெரியாமல் தெரிந்த பலரைக் கேட்கும் போது நாங்கள் கேட்ட கேள்விகளில் பல்வற்றிற்கு பதிலாய் அவர்கள் தங்களுக்கு சிஷ்டமான கேள்விகளை எழுதிக்கொண்டு அவற்றிற்கு அவர்களுக்குத் திருப்திகரமான விதமாக விடையுரைத்திருப்பதாய் சொல்லக்கேட்டோம். இதின் உண்மை நமது சினேகிதருக்குத் தெரிந்திருக்குமென்று நம்புகிறோம். நாங்கள் உண்மையாகவே அந்தகாரத்தில் இருந்து, அதைப்போக்க நமது சினேகிதர் சூரியனாக உதித்தவராகில் அதற்கு தகுந்த உபாயத்தையல்லவா அவர் தேடவேண்டிம். தெரியாதவரைத் தெரிந்தவராக்குவதே பெருமையேயன்றி அவர்களுக்குத் தெரியாதவழிகளால் அவர்களை யேமாற்றுவதில்லை. ஆகையால் நம்ம சினேகிதர்கள் மனமிருங்கிச்செய்யும் ஞானோபதேசத்தை எங்களுக்குத் தெரிந்தபாஷையாகிய தமிழிற் செய்வாரென்று நம்புகிறோம். இப்படிக்கன்றி இங்கிலிஷிலேயே செய்யவேண்டு மென்பார்களாகில்,

காலிகியூலாவென்னும் ரோமக் சங்கிரவர்த்தி சமுத்திரத்தின்மீது படையெடுத்துச் சென்று கிரிஞ்சல் பொருக்கிக்கொண்டு வந்து ஜயோச்சவம் கொண்டாடுவதை ஆகஷேபிக்கவும் எங்களுக்கு கதிகாரமில்லையல்லவா? இவ்விஷயத்தைக்குறித்து இன்று நேரிட்டபடியால் சதுர் வேதங்கள் விஷயமாக கடந்த செப்டம்பர் மாதத்திய சத்தியதீபத்திலுள்ள சஞ்சிகையைக்குறித்துப் பிரஸ்தாபிக்க அவகாசமில்லாமற்போயிற்று. ஆகிலும் நீங்களனுமகிக்கும் பக்ஷத்தில் அதை வருகிறபத்திரிகையில் மறுபடித் தொடங்குவோம்.

இங்ஙனம்.

தங்கள் விதேயர்

தொழுவார்.

பகவத்கீதை உபந்நியாஸம்.

இந்நகரில், ஹிந்து அபிவிருத்திசபையென ஒன்றேற்பட்டிருப்பதாயும், அச்சபையார் ஓர்பண்டிதரை நியமித்து மாசத்துக்கு இரண்டுதரம் பகவத்கீதையைக்குறித்து தெலிங்கில் உபந்நியஸம் செய்துவருகிறார்களென்றும், அவர்கள் அந்த உபந்நியாஸத்தைத் தமிழனுமியற்றிப்பிரசுரப்படுத்திச்செய்திருக்கிறார்களென்றும், அந்தப்படிப்பிரசுரமானவுடனே இதில் பதிக்கப்படுமென்றும், முன்னொருபத்திரிக்கையில், பிரஸ்தாபித்திருந்தோமல்லவா? அவ்வாறே அவர்களால் அச்சிடப்பட்ட பிரதியொன்று இப்போது எங்கட்குக்கிடைத்தபடியால் அதை இதனடியில் பதிக்கிறோம்.

இப்போது, இந்தச்சென்னைமா நகரத்தில் வகிக்கின்ற கனவான்களாகிய ஹிந்துக்கள் சிலர், தாம் இப்போதிருக்கிற ஸ்திதியை விர்த்தி செய்துகொள்ள வேண்டுமென்கிற கருத்தையுடையவராய் அபிவிருத்திசமாஜம் என்று ஒருசங்கம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

அபிவிருத்தியென்றால், மேன்மேலும்வளர்ந்துகொண்டேவருகின்ற இன்பத்தைத்தரும்படியான தொழில்கள். இன்பம், இரண்டிலிதம் இம்மையிற் பெறுவதும், மறுமையிற் பெறுவதுமென - இம்மையிற் பெறுவது, இந்தலோகத்தில் நாம் பெறும்படியான ஆடையாபரணங்கள் மனைவி மக்கள் இவற்றால் வருகிற இன்பம் - இது, பெரும்பாலும், பொருளால்வருவது.

ஃ || ஸ்ரீஸ்ரீராமகிருஷ்ணபிரஸாதே || என்றும்,
ஸ்ரீஸ்ரீராமகிருஷ்ணபிரஸாதே || என்றும்,

முன்னோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அத்தன்மையான பொருள்களைக் குறைவறச்சம்பாதித்து, புத்திமான்கள் தேகத்தைக்காப்பாற்றுவதற்காக அறத்தைநடத்திக்கொண்டிருப்பவர்களும். இந்தச் சீர்போஷணத்தையே முதன்மையான அறமாகக் கொள்ளக்கூடாது. இவ்வுடம்பும் உயிரும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்திராதவழி நாம் பெறவேண்டிய மேலான பதவியை யடையமுயல்வது கூடா மையாதலால் அதுவும் - ஓர் அறமாகக் கூறப்பட்டது.

சீரீராமகிருஷ்ணபிரஸாதே || என்றும்,

அறஞ்செய்வதற்கு வேண்டிய கருவிகளுள்ளெல்லாம் உடல் முதலானதென்று முன்னோர்கள் சொல்லியிருக்கின்றனர். அப்பொருளை யிட்டுவதற்கு வாணிபமுதலிய வழிகள் பலவிருக்கின்றன. அவ்வழிகளுள் ஒன்றும் அறிவில்லாதவனுக்குக்கூடியவராத. அவ்வழி கல்விகேள்விகளால் உண்டாகவேண்டியது. கல்விசற்கவுதவியாயிருக்கிறது பாஷை-அது இத்தேசத்தில் முக்கியமாக இருவகைப்பட்டிருக்கின்றது - தேசபாஷையெனவும், இராசபாஷையெனவும் - இவ்விரண்டும் ஒன்றாயிருக்கிற நாடுகளும் சிலவுண்டு. ஆனால் அப்படியிருப்பது பெரும்பாலும் யூரோப்பிலேயே யல்லது - இந்த வணியாகண்டத்தில் கிடையாது. அது அந்தந்த தேசத்தாருடைய பாக்கியமென்று நாம் திருப்தியுடைய வேண்டியதாயிருக்கிறது. இப்படி இராசபாஷை தேசபாஷையினும் வேறுபட்டிருப்பது தேசபாஷையின் விரித்திக்கு குறைவென்பதை, நாம், தினந்தோறும் காண்கிறோம் - தேசபாஷை நம்முடையவுடமை - இராசபாஷை விருந்தைப்போல் புதிதாய்வந்தது.

ஸ்ரீஸ்ரீராமகிருஷ்ணபிரஸாதே || என்றும்,

இராசபாஷையைப் படிப்பதில்மிருந்த பயனிருந்தபோதிலும், தன்சுயபாஷையைத்தள்ளி, அன்னியனதாகிய இராசபாஷையை மாத்திரம் படிப்பது ஆடையின்றி யணிகலந்தரிப்பதுபோல் விளங்காது. இத்தேசத்தில் தேசபாஷையைப்படிப்பதினால் பொருள்வரவு மாத்திரமே பயனென்றுகொள்ளக்கூடாது. மனிதராய்ப்பிறந்தவர்க்கு இன்றியமையாவாயிருக்கிற அளவற்ற விஷயங்களை அறிவதற்குக் கருவியாயிருக்கிறது. இந்த தேசபாஷை விஷயத்தில்தான், மற்றநாட்

டாபாப்போல் அல்லோம். எல்லாவகைகளுக்கும், ஒளியைத்தருகின்ற சூரியனோடும் நம்முடையவிட்டு விளக்காக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஸம்ஸ்கிருத பாஷையானது மற்றபாஷைகளெல்லாவற்றிற்கும் தாயானதென்று நம்முடைய ஜனங்கள் வழக்கமாய்ச் சொல்லுகிறதேயன்றி அயல்நாட்டாரும் ஒத்துக்கொள்ளும்படியாயிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஸம்ஸ்கிருதபாஷையானது நமக்குச் சொந்தமாய்த் தேசபாஷையாயிருக்கிறது.

ஸ்ரீஸ்ரீராமகிருஷ்ணபிரஸாதே || என்றும்,

என்று வாயில்விழுகிற சோற்றை எறிந்துவிட்டு அறிவிலான் இரக்கப்போவதுபோல் எவ்விதப்பயனையும் தருவதற்கு ஸம்ஸ்கிருத பாஷையானது சித்தமாயிருக்க அதைத்தள்ளிவிட்டு அயல்பாஷையைப்பாதுகாப்பவரும் இருப்பார்களோவென்று ஆச்சரியப்படுமபடியாயிருக்கிறது.

இது இப்படியிருக்கட்டும் - இவ்வாறு கல்விகளைக்கற்று பொருளிட்டிப் புன்மையான சிற்றின்பங்களை நுகர்வதல்ல நமக்கு முதன்மையானது. பேரின்ப மிவ்வகையானதென்று நாம் அறிந்துகொள்ளவேண்டியது - இந்த சிற்றின்பத்திற்கும் பேரின்பத்திற்கும் உள்ளவேற்றுமைகள் இனி வரவரத் தெரியுமாதலால் இங்கே விரியாதொழிகின்றேன்.

மறுமையிலடையும் இன்பம் இரண்டுவகைப்படும் - உயர்வுள்ளதும், உயர்வில்லாதமென - இவற்றுள் முன்னையதுதன்னினும் உயர்ந்த இன்பங்கள் உடையது - பின்னையது தனக்கு ஒப்பும் உயர்வு மில்லாதது - இந்திரபதவிமுதலியன முன்னையகிற சேர்ந்தன - அவை அற்பங்கள் - நிலையில்லாதன.

இப்பொருளை கீதையில்,

ஃ || ஸ்ரீஸ்ரீராமகிருஷ்ணபிரஸாதே || என்கிற,

சுலோகத்தில் காணலாம். இந்தப்பதவிகளில் நாம் இந்தவுலகத்தில் செய்த நல்வினைக்கேற்றகாலம் இன்பத்தையனுபவித்து, மறுபடியும் அவற்றைவிட்டு இந்தப் பூலோகத்திற்கே யெப்போதும்போல வந்துசேரவேண்டியது. வந்தபின்பு நாம் இங்கே மறுபடியும் துன்பங்களை யடைவோ மென்பதற்கு ஐயமில்லை.

உயர்வற்றஇன்பமோ அப்படியல்ல.

ஸ்ரீஸ்ரீராமகிருஷ்ணபிரஸாதே || என்றும்,

என்று அதை அனுபவிக்கிற காலத்திலும் இடைஇடையே துன்பங்கள் நேரிடுவதில்லை, அதை இவ்வளவுகாலம் அனுபவித்தால் அது

సచభూతేష్వశేషేషువకారార్థస్తతోవ్యయః;

జ్ఞానశక్తిబలైశ్వర్యవీర్యతేజాంస్యశేషతః;

భగవద్భక్త వాచ్యానివినా హేయైర్లోకాదిభిః,

சம்பர்த் திருத்துவம், பர்த் திருத்துவம், நேத்திருத்துவம், கமய்திருத்துவம், கிருவ் திருத்துவம், சர்வசரீரத்துவம், சவர்பூதந் தரர்த்துத்துவம், நிரஸ்தநிகிலதேவஷத்து வம், ஷாட்ருணியபூரணத்துவம் முதலி ய குணங்கையுடையவன் பகவான் என்று அறியவும். சம்பர்த்திருத்துவம் என்றால்,

பிரகிருதி புருஷகாலங்களுக்கு தொழில்
களை யுண்டிசெய்கிறவல்லமையை யுண்டா
க்குதல்.

பக்தியென்றால், உயர்வற்ற அன்பு நாம் பு
திதாய் ஒரு நண்பனைப் பொருத்தம்போது
அவன்குணங்களைப் பலரால்கேட்டு பலவித
ங்களால் பார்த்து நடப்புச்செய்கிறோம். அப்
படியே கடவுளுடைய நற்குணங்களைப் பல
தூல்களாலறிந்து அவன் பெருமையைக்கரு
த்திலூன்றி அவனிடத்தில் அன்பைக்கவே
ண்டியது.

ஸ்ரீபாகவதத்தில்

తతో హయశుహ సాణామయంభగవతోదితః;

యదీశ్వరభగవత్పత్తి స్సాన్యద్యైర్యధారతి;

గురుశిష్యాపాయాభక్త్యాసర్వలాభార్పణేనచ;

సంగేనసాధుభక్తానామీశ్వరారాధనైవచ;

శ్రద్ధయాతత్కథాయాంచకీరనైర్గుణకర్తృణాః;

తత్పదాంబురుహధ్యానాత్ తల్లింగక్షౌర్యచారిభిః,

హరిస్సర్వేషుభూతేషు భగవానాస్త-ఈశ్వరః;

ఇతి భూతాని మనసా కామైస్సైస్సాధు మానయత్

என்றிருக்கிறது, கடவுளிடத்தில் அன்பு உண்டாகவேண்டியவழி அன்போடு குருக்களையுபசரித்தல்; நமக்குக்கிடைத்த லாபங்களையெல்லாம் கடவுளுக்கு அர்ப்பித்தஞ்செய்துவிடல்; அவன் சரித்திரங்களினிடத்தில் அன்பு; அவன் குணங்களையுடையவர்களையுடையவர்களைச் சொல்லுதல்; அவன் திருவுருத்தாமரைகளைத் தியானஞ்செயல்; அவன் சின்னங்களைப் பூசனை செய்தல்; கடவுள் எல்லாப் பூதங்களினுள்ளும் உட்கொண்டிருக்கிறான், எல்லா வயிர்களையும் பெருமையாகக் கொண்டாடுதல்; இவைமுதலானவைகளால் கடவுளினிடத்தில் அன்புண்டாகின்றது. அதனால் இன்பம் பெறலாம், அப்படிப்பட்ட அன்பு உண்டாவதற்கு

சில இடைபூறுகளிருக்கின்றன. அவை நம்முடைய வீட்டிலே குடியிருந்துகொண்டு நம்மாலேயே வளர்க்கப்பட்டு நமக்கே அபகாரத்தைச் செய்கின்றன. அவை உட்பகைகள் என்று சொல்லப்படுகின்றன. அவை காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாந்தரியம், என்பன. இவற்றின் இலக்கணங்கள்மேலே தெளிவாய்த் தெரியவருமாதலால் இவ்விடத்தில் சொல்லாதொழிந்தேன். அந்த ஆறுபகைவரையும், நீக்காவிட்டால் கடவுளிடத்தில் பக்தியுண்டாகமாட்டாது. இவை பொறிகளைத் தமக்கு உள்ளாக்கிக்கொண்டு விஷயங்களிடத்திற்கு இழுத்துக் கொண்டுபோகின்றன. நீருக்குப் புள்ளத்தை நோக்கிச்செல்லுதல் இயல்புபோல இந்திரியங்களுக்குத் தீயவிஷயங்களை நோக்கிச்சொல்லுதல் இயல்பு. விஷயங்களெல்லாம் சுவை, ஒளி, ஊறு, ஒசை, நாற்றம், என்பன. இவை இந்திரியங்களை யிழுக்கின்றன. இந்திரியங்கள் மனத்தையிழுக்கின்றன. மனம் ஆத்மாவைக் கெடுக்கின்றது. எத்தனைநூல்கள் கற்றும் எவ்வளவுஅறிவு பெற்றும் இந்திரியங்களுக்குப்படுகிறார்கள்.

బలవానిండ్రియగ్రామో విద్వాంసమపికషణతి||

என்றுசொல்லியிருக்கிறது. மனமே நமக்
குப்பகை ; பின்பு அதுவே நமக்கு நட்பாக
வேண்டியது.

ఆత్మైవహ్యత్వమనౌబంధు రాత్మైవరిపురాత్మనః,

మన ఎనమను ష్యాణాంకారణబంధమోక్షయోః.

என்று இருக்கிறது. அம்மனத்தை வயப்படுத்திக்கொள்வதே புத்திமானுக்கு அடையாளம். அவனே மெல்லாப்பயன்களையும் அனுபவிப்பவன். ஜீவனென்னும்தேர்ப்பாகண், மனமென்னும் கடிவாளத்தினால் இந்தியர்களாகிய குதிரகளைத் தனக்குச் சுவாதினப்படுத்தி விஷயங்களாகிய கரட்டு நிலத்தின் மேற் போய்விழாமல் நிறுத்தினால் தனக்குண்டாகும்படியான தீங்குகளையெல்லாம் நீக்கிக்கொண்டு தான் பெறவேண்டிய வீடென்னும் நாட்டைப்போய்ச்சேர்ந்து சுகமடையலாம்.

இந்தக்கருத்துகளையெல்லாம் சாங்கமராய்
மதங்கள் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறபடியி
னாலே ஆம்மதங்களைப் பரிசோத்துப்பார்
ப்பது நமக்கு அவசியம். அந்தமதங்களையெ
ல்லாம் அறிவதற்குமுன் அவைகள் எதனிட
த்தில் நின்றிருக்கின்றனவோ எதுதெரியாம
லிருக்க ஆம்மதங்கள் தெரிந்து பயனில்லை
யோ அதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய

து.அது என்னவென்றால், “நம்பிக்கை”—நம்பிக்கையொன்றிருந்தால் மதத்தால் சாதிக்கக்கூடும்மானவையெல்லாம் உள்ளங்கைக்கனியாவன. அது மனிதற்கு வெகு எளிதாகக்கைகூடும். அனேகதந்திரங்கள் செய்தும்கைகூடாமற் போகலாம். அது உண்டாகாதவனுக்கு மதத்தையெதேசித்தல் செவிடனாகாதிற் சங்குதனைத்தொப்பாக வினாம்போய்விடுமேயன்றி இறையனவேனும்பயன்படாது. உலகவிவகாரங்கூட நம்பிக்கைக்குலேயல்லவா நடக்கிறது. சாதாரணமனிதனைக்கூட விடாமற்பற்றியவனைச் சேவித்தோமானால், அவன் நம்மைக் காக்கிறான். நாம் அவனை மதியாமல் இருந்தால் அவனும் நம்மை நினைக்கிறதில்லை. ஆனால் மனிதனிடத்தில் நாம் நம்பிக்கைவைத்ததுபோலே நடிக்கலாம். நமக்குள் வசிப்பவனுகிய கடவுளினிடத்தில் அப்படிச் செய்ய வொண்ணாது. கடவுளை மோசம் செய்யக்கூடாது.

“மெய்யனாகும் தன தாளடைந்தார்க்
கெல்லாம்,

“பொய்யனாகும்மேதொழுவார்க்
கெல்லாம்” என்றும்,

“மெய்யார்க்கே மெய்யனாகும், விதியி
“லாவென்னைப்போலப் பொய்
“யார்க்கேபொய்யனாகும்” என்றும்,

உரைத்தனர் முன்னோர். நம்முடைய மதங்களில் உண்மையை யறிவதற்காகப் பல பிரமாணங்கள் இருந்தாலும் (பிரமாணம் என்பதற்கு, உண்மையை யறிவிக்கும் கருவியென்பது பொருள்) அவற்றுள், பிரத்தியட்சம், அனுமானம், சப்தம், என்னுமுன்றும் தலைகையாயின், அவற்றுள் பிரத்தியக்ஷமாவது இந்திரியங்களால் விஷயங்களை யறிந்துகொள்ளுதல்; அனுமானமாவது அறியப்பட்ட தொருபொருளைக்கொண்டு அறியப்படாததை யுகையால் அறிதல்; அறிவில்லாமையால் உடல் உயிரினும் வேறானது, கடபடாதிக்கைப்போல. இந்த அனுமானம் என்னும் பிரமாணத்தைக்கொண்டே ஜனங்கள் பெரும்பாலும் கடவுளுடனென்பதை நிகழிந்துத்தகிறார்கள். எப்படியெனின், பூமிமுதலானவை நித்தியமானவையல்ல. அவற்றிற்கு ஒரு பிறப்பிருக்கிறபடியினாலே ஒரு கருத்தாவினாலே செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டியது. குயவனூல் செய்யப்பட்ட குடமுதலியவற்றைப்போல். இதுமுதலானவை கடவுளினிருப்பதை நிறுத்தவந்த அனுமானங்கள் சப்தம் என்பது வேதமுதலான பிரமாணங்களென்று சொல்லுவார்கள். ஏரியில் நீர் இருக்கத்தென்று ஒரு அப்க்ஷுடைய பேர்

தைசுக் கேட்டுப்போய் அதைக்குடிக்கிறோம் அப்படிப்பட்ட லௌகீக வாக்கியங்களும் சப்தப்பிரமாணத்தில் சேர்ந்தவைகளே. இவ்வேதங்கள் மனிதனால் செய்யப்பட்டனவல்ல. சிலர் நித்தியமென்பர்; சிலர் ஈச்சரூபம் சொல்லப்பட்டுள்ளமென்பர். எப்படியிருந்தாலும் குற்றமில்லை. மேற்சொல்லிய பிரமாணங்களுக்குச் சில தோஷங்களிருக்கின்றன. பிரத்தியட்சப் பிரமாணத்திற்குப் பித்தமுதலியவை தோஷங்கள் அனுமானத்திற்கும் வியபிசாரமுதலிய தோஷங்கள் சிலவிருக்கின்றன. வியபிசாரம் என்பது ஸாத்தியத்தைவிட்டு நீங்குதல், புகையைக்கொண்டு தீயைத் துணியவேண்டியிருக்க, தீயைக்கொண்டு புகையைத் துணியப்புகின், புகையில்லாத்தியமுண்டாதலால், ஏதுவுக்குக் குற்றம்வரும். இதுவே வியபிசாரம் என்று சொல்லப்படும். இன்னும்பல குற்றங்கள் உள்ளன. சப்தப்பிரமாணத்திற்கும் பிரமம், பிரமாதம்முதலிய குற்றங்கள் சில உண்டாகின்றன. பிரமாவது, ஒன்றை மற்றொன்றாகக்ருதுதல். பிரமாதமாவது, பராக்கு. இன்னும் பலகுற்றங்கள் உள்ளன. இக்குற்றங்கள் லௌகீகவாக்கியங்களிலிருப்பனவேயன்றி, வேதங்களிலிருக்கமாட்டா. வேதங்கள் ஈச்சரூபம்சொல்லப்பட்டன வென்கிறபட்சத்திலும், ஈச்சரூபுக்கு மயக்கம், பராக்குமுதலியன சொல்லக்கூடாவான்படியினாலே, வேதங்கள் முழுதும் பிரமாணமாயின லௌகீகவாக்கியங்களின், சிலபிரமாணங்களாவன. சிலபிரமாணங்களாகா. வேதத்தை யனுசரித்த புராணதிகளும் பிரமாணங்கள். ஆனால் வேததிகள் அதிகாரி நியதங்களாயிருப்பதனால் அந்தந்த அதிகாரிகள் அதை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். அதாவது சிலர் ஈவர்க்காதி பலன்களை விரும்புவார்; சிலர்முத்தியை விரும்புவார்; வேறுசிலர், மனைவிமக்கள் முதலியவற்றை விரும்புவார்; அந்தந்த அதிகாரிகளுக்கு அந்தந்தபலன்களை விதிப்பனவேதங்கள். அதனால் அவரவர், ததிதங்கள்ரும்களை யனுஷ்டிப்பக் வேண்டியது.

తై ॥ గుణ్యవిషయావేదాః, ని సై గుణ్యభవాజ్జున.

என்று பின்னாலே சொல்லப்படும். பிரத்தியட்சத்தில் ஜனங்களுக்கு நம்பிக்கையுண்டாவது ஒருபுதிதல்ல, அனுமானத்தினால் லௌசீகவிஷயங்கள் சித்திப்பதுபோல், லோகத்துக்குப்பிறம்பான விஷயங்கள் சித்திக்கமாட்டா. திருஷ்டாந்தமில்லாமல், அனுமானம் உண்டாகமாட்டாது. உலகத்துக்குப்பிறம்பான விஷயங்களுக்கு உலகத்திலுள்ளவை

களைத் திருஷ்டாந்தமாகக்கொள்ளுதல்சரியன்று. திருஷ்டாந்தம் என்பது, சாத்தியநிச்சயமுண்டானவிடம். பட்சமும்திருஷ்டாந்தமும் ஒன்றோடொன்று சமானமாயிருக்கவேண்டியது. பட்சம் என்பதுசாத்தியத்தைசாதிக்க வேண்டியவிடம்குயவன் குடத்தைவளைந்ததுபோல்உலகங்களை ஈச்சுரன் உண்விண்ணினுள்ளென்றால், குயவனைப்போலே அறிவிலும், வல்லமையிலும்குறைந்து கருமத்துக்குட்பட்ட ஈச்சுரன் சித்திக்கவேண்டியது. அந்த ஈச்சுரனும் ஒருவனென்றுதுணிவது அருமை. இவைமுதலிய குற்றங்கள் தூறுதுறையிருப்பன. ஆதலால், அனுமானத்தினால்மாத்நிரமே, கடவுள் ஒருவன் உண்டென்று துணிவது கூடாமை. அதனால் தூல்களைக் கொண்டே ஈச்சுரனையும், அவனுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களையும் சாதிக்கவேண்டியது. அதனால் தூல்களை நம்பவேண்டியது. அவைகளை நம்புதல் என்பது, அவைகளிற் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களையெல்லாம் உண்மையெனக்கொள்ளுதல். தூல்களை நம்பினவனே மதங்களைநம்பினவன். ஆனால் நம்பவேண்டியத்தில் ஒருசங்கடமுண்டாகிறது. எல்லாமதஸ்தர்களும்கூட நம்பிக்கொள்கையின்றிமேத மதத்தை நிறுத்தியிருக்கிறார்கள். எல்லாரும் வேதமுதலான பிரமானங்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தவேதம் ஈச்சுரனாற் சொல்லப்பட்டதென்று, தைரியத்தோடும், நம்பிக்கையோடும் சொல்லுகிறார்கள். எதை நாம் நம்பலாம்? இந்தமதங்களை யுக்கியால் சோதித்து, ஏற்றத்தாழ்ச்சிகரையறியப்புகுந்தால், அது நம்முடையதரமன்று. உலகத்துக்குப் புறம்பான விஷயங்களை யுத்தியால் அறிவது, முடியாதவேலையென்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோம். அப்படியென்று அடியோடே அனுமானத்தைவிட்டிவிடக்கூடாது. வேதத்துக்கு முரணாகாத அனுமானங்களை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது. ஆகவே, நம்முடைய தூல்களை யனுசரித்து மதங்களை நாம் நம்பவேண்டியது. ஆனால் நாமெல்லாம் துன்பப்படவேண்டியவிஷயம் ஒன்றிருக்கிறது. நமக்கு மூலப்பிரமாணமாயுள்ள வேதங்களும், அவற்றை அனுசரித்த ஸ்மிருதிகளும், அவைகளின் பொருள்களை விரித்துக்காட்டுகின்ற இதிலாஸபுராணங்களும், இந்தப்பிரமாணங்களைச்சோதித்துச் செய்யப்பட்ட பிரம்மகுத்திரமும் இவைகளைஎல்லாம் பொதுவாயிருக்க, நமக்குள்ளே ஒருவருக்கொருவர் வேற்றுமையுண்டாயிருக்கை மிகுந்த துன்பத்துக்கிடமாயிருக்கிறது. ஆயினும்குறைவில்லை. சென்றதைக்குறித்து நாம் கவலைபடக்கூடாது. நாமெல்லோரும் ஒரு தாய்வ

யிற்றுக் குழைந்ததைகளைப்போல, உள்வேற்றுமைகளைப் பாராட்டாமல் பிறருக்கிடங்கொடாமல், ஒன்றாய்க்கடிவாழலாம்.

மதமென்பது தத்துவம், ஹிதம், புருஷார்த்தம், இவைகளை யறிவிப்பது. தத்துவமென்பது பதார்த்தங்களின் இயற்கை. புருஷார்த்தம் - என்பதுபயன், ஹிதம் - என்பதுபலனைப் பெறுவிக்கும்உபாயம். இவைகளே மதங்க ளெல்லாவற்றிலும் சொல்லப்படுகின்றன.

அம்மதங்கள், ஆஸ்திகமதங்கள் என்றும், நாஸ்திகமதங்கள்என்றும், ஆஸ்திக நாஸ்திக மதங்கள்என்றும், மூவகைப்படுவன. ஆஸ்திகமென்பது, நம்முடைய வேதத்தையும் கடவுளையும் நம்பினமதம். அப்படியல்லாதது நாஸ்திகமதம். சிலவற்றைநம்பிச் சிலவற்றைநம்பாதது ஆஸ்திகநாஸ்திகமதம். நாஸ்திகமதங்கள் சார்வாகமதமுதலியன. ஆஸ்திகநாஸ்திகமதங்கள் நையாயிகமதமுதலியன. ஆஸ்திகமதங்கள் அத்துவைதம், விசிஷ்டாத்துவயித முதலியன.

ஆஸ்திகமதங்கள் பலவிருந்தாலும், அவற்றுள் முக்கியமாய்ப் பரவியிருப்பன நான்கு. அவைகள், ஸ்மார்த்தமதம், வைஷ்ணவமதம், சைவமதம், மாத்ருவமதம். ஸ்மார்த்தமதத்தை அத்துவைதமதம் என்றும், சைவ வைஷ்ணவங்களை விசிஷ்டாத்துவைதங்களென்றும், மாத்ருவமதத்தை துவைதமதம் என்றும்பெயர்.

இனிச் சொல்லப்போகிறவிஷயங்கள், இந்த மதங்களின் தன்மையையறியாமல் தெளிவாய்த் தெரியாவாதலால், முதலில் அத்துவைதமுதலிய மதங்களின் சம்பிரதாயங்களைச் சுருக்கிச் சொல்லுகிறேன்.

விளம்பரம்.

கடந்த மேமாசத்தில் இந்தபத்திரிகையை தொடங்கியபோது நம்மவரிதை விசேஷமாயாதரிக்க மாட்டாரென பயந்து முதலில் ௩00-பிரதி அச்சிட்டோம். பிறகு இரண்டொருமாதத்தில் நம்மவரில் பலர் எங்கள் முயற்சியின்றோக்கத்தை யுண்மையாக அறிந்துகொண்டு மனமுகந்து ஆதரித்தமையால் பிறகு ௫00-பிரதிகள்வீதம் அச்சிடத்தொடங்கினோம். இன்னும் கொஞ்சகாலங்கழிந்தபிறகு அதுவும் போருமையால் பிரகிருதத்தில் ௬00-பிரதிவீதம் அச்சிட்டு வருகிறோம். இவ

வாறு காலங்கடந்து நம்மவரித்தபத்திரிகையை யபேக்ஷித்தப்படியாலும் முன்பத்திரிகைகள் சிலவாய்விட்டபடியாலும், அவர்களுக்கு சேஷமன்று பத்திரிகைகள் சேராமையால் எங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் திருப்தி யில்லாமல் போனபடியாலும், கொஞ்சம் நஷ்டப்பட்டாகிலும் நம்முடைய சந்தாதார்களுக்கு திருப்தியுண்டாகும்பொருட்டு பழையநம்பர்களை யச்சிட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். அவை முடிந்தவுடனே பாக்கியுள்ளவர்களுக்கனுப்பப்படும். இவ்வருஷத்தி லீவ்வாறு நேரிட்டபோதிலும் வருகிற பக்ஷத்திலாவது எங்களுக்கு நஷ்டமும், எங்கள் சந்தாதார்களுக்கு அதிருப்தியும், நேரிடாம லிருக்கும்பொருட்டு, எங்களை யாதரிக்கக்கருதிய தனவான்களெல்லாம் வருகிறவருஷச் சந்தாவை தயைசெய்து வருகிற ஏப்பிரல்மீ நூலுக்குள்ளாக அனுப்பிவிடுவார்களென்று நாங்கள் கோருகிறோம். (அப்படிக்கின்றி, வருஷம்நடுவில் யாராவது கையொப்பஞ் செய்வார்களாயின், அப்போது எங்களிடத்திலுறா ஜருள்ள பிரதிகளை கொடுக்கக்கூடுமேயன்றி சிலவழிந்தநம்பர்களை மறுபடி அச்சிட்டுக்கொடுக்க சரிப்படாதென்று ஆவசியத்தால் நாங்கள் உறைக்கும்படி நேரிடுகிறபடியால் நம்மவரிதற்குள்ள உண்மையான வேறுதலை மனதிற்கொண்டு எங்களை மன்னிப்பா றொன்று நம்புகிறோம்.

புஸ்தக விளம்பரம்.

இன்றிய தத்துவபோதினியில் விவரித்தவாறு இயற்றப்பட்ட பாலவியாகரணம் என்னும் கிரந்தம் கிரந்தத்திலும் தமிழிலும் மணிப்பிரவாளமாக அச்சிடப்பட்டுவித்தமாக இருக்கிறது. இதின்விலை பிரதியொன்றுக்கு ௪-அணுவாகிறது. வெளியிலுள்ளவர்கள் தபால் கூலிக்காக ௧-அணு சேர்த்து அனுப்பவேண்டும். பத்து பிரதிகளுக்கு அதிகம் வாங்குவோருக்கு தபால்கூலி யன்றியே அனுப்பப்படும். இதற்காக தபால்முத்திரை ரூபமாக பணம்

அனுப்புவோர் ரூபாய்க்கு ௧-அணுவீதம் மாற்பு வட்டம்சேர்த்து அனுப்பவேண்டும். இதுதவிர இதரக்கிரந்தங்களும் அச்சாயக்கொண்டு வருகின்றன.

பழமொழிகள்.

ஒன்றானதெய்வம் உறங்கிக்கிடக்கையில், பிச்சைக்குவந்த தெய்வம் தத்தியோ தனத்துக்கமுகிறதாம்.

ஒன்றைப்பெற்றாலும் கண்ணைப்பெறவேண்டும்.

ஒதிபெருத்தால் தூணுமோ.

ஒதியமரமும் ஒருசமயத்துக்குதவும்.

ஒருகால்செய்தவ னிருகால்செய்வான்.

ஒருகுடம்பாலுக்கு ஒருதுளிபினா.

ஒருகைத்தடினால் ஓசை கேட்குமா.

ஒருதாயற்றவர்க்கு ஊரொல்லாந்தாய்.

ஒருநன்றி செய்தவரை உள்ளளவுநினை.

ஒருபாணை சோற்றுக்கு ஒருசோறு பதம்.

ஒருமைப்பா டில்லாக் குடி ஒருமிக்கக்கெடும்.

ஒருவனறிந்தால் உலகமறியும்.

ஒருவனைக்கொன்றவன் உடனே சாவான் பலரைக்கொன்றவன்பட்டமாளுவான்.

ஒருவனும்பிறப்பா ஒன்றிமரம் தோப்பா.

ஒருஉனாயிலே இரண்டுகத்தியா.

ஒரு ஊருக்கொருவழியா.

ஒப்புரவொழுக்கு.

ஒளிக்கப்போயுந் தலையாநிபீட்டிலா.

ஒன்றேயாந்தெய்வம் பலவென்பது பயித்தியம்.

ஒருநாளுஞ்சிரியாமல் திருநாளில் சிரித்தால், திருநாளும் வெறுநாளாயிற்றும்.

சென்னப்பட்டணம்,—தத்துவபோதினி அச்சுக்கடத்தில், கா. தெய்வகிராமணி முதலியாரால்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

த த் து வ போ தி நி .

சென்னைப்பட்டணம் கஅசுருஸ்ர எப்பிரல்மன் எவ. [இலக்கம். கட

அ ட் ட வ ணை!

வி ஷ் ய ங் க ள் .

பக்கம்.	பக்கம்.
க. கடவுள்துதி..... ௨௩௪	எ. ஜன்மாந்தரம்..... ௨௪௨
உ. விளம்பரம்..... ௨௩௫	அ. பிரகிருதிகாஸ்திரம்..... ௨௪௪
ங. தத்துவபோதினி..... ௨௩௫	க. அர்த்தசாஸ்திரம்..... ௨௪௫
ச. பெண்களுக்குக்கல்வி..... ௨௩௭	க ௦. சரித்திரம்..... ௨௪௬
ரு. பிரகிருபநிஷத்து..... ௨௪௦	கக. பகவத்கீதோபந்நியாசம்..... ௨௪௮
சு. பகவத்கீதை..... ௨௪௧	

சத்தியமே சக்தி—தத்துவமே சித்தி.

க ட வு ள் து தி .

க ம ரா ச ராக ம் - ஆ தி த ரா ன ம் .

ப ல் ல வி .

ரூ-பரஹிதகுண கணநித்யே-சகலவிதகொடிய
பா-பசமனநலமிகுமதியே.

அ னு ப ல் ல வி .

தாபமகலவெகு-சோபையுடையதயா
திபசோதிதந்து-மாபலனளித்தருள்.....(ரூபர.)

ச ர ண ங் க ள் .

- க. நியதபருவங்களில்-மழைபனிமுதலியதழைத்து—பிரமா
நாடுமுழுமையிலும்-சேஷமம்நிலைக்க உன்னருளால்
வயல்கள்சோலைகளில்-மலர்களும் கனிகளும்
மாதந்தோறுமிக-வாகப்பலிக்கச்செய்க.....(ரூபர.)
- உ. கடலில்திரியுகிற-தரணிகள்திரந்தோறும்—வெகுவாய்—பிரமா
விலையிற்சிறந்தபல-விதநவமணிகளைச்சொரிய
அபரிமிதவணிகம்-திரந்தோறும்பெருகவே
நாடுவாழ்வுற-மஹாபயனளித்தருள்.....(ரூபர.)
- ங. பரதகண்டந்தனி-லரசியல்கெரியுடன்—ஒங்க—பிரமா
பாமரவறிவுடனே-நிலையாமலையொழிய
சகலகலைகளிலும்-விளங்குமுன்கருத்துகள்
நாழிதோறுமிக-வாகவளரச்செய்க.....(ரூபர.)

விளம்பரம்.

இந்தச் சென்னைத் தத்துவபோதினியை வாங்க மனமுடையவர்கள் மயிலாப் பூரில் தத்துவபோதினி அச்சுக்கூடத்தில் வேதஸுமார்ஜத்தின் ஏஜண்டாகிய, கா. தெய்வசிசாமணி முதலியாருக்கு எழுத்து மூலமாய்த் தெரிவித்துக்கொள்ளவேண்டியது.

இதற்குச் சந்தாவிவரம்.

சென்னைப்பட்டணத்திலுள்ள வர்கள் வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூபாய்.....க - அ - 0

அதற்கு வெளியிலுள்ளவர் தபால் கூலியுடன் சேர்த்து வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூபாய். உ - 0 - 0

பத்து பிரதிகளுக்கு அதிகமாய் வாங்கும் வெளியிலுள்ளவர்கள் தபால் கூலியுடன் சேர்த்து வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூபாய்.....க - கஉ - 0

இதற்குச் சந்தாதாரர்கள்தங்கள்சந்தாக்களை யந்தந்த வருஷத்தில் முன்பணமாய்க் கட்டவேண்டியது. மேமாசத்துக்கு மேமாசம் இதற்கு வருஷமாய்க்கொள்ள வேண்டியது. வருஷம் நடுவில் வாங்கத் தொடங்குவோர் வருஷத்திய சந்தாவும் கொடுக்கவேண்டும்.

வெளியிலிருந்து சந்தா அனுப்பவேண்டியவர்கள் தபால் முத்திகைகளைனுப்பலாம். ஆனால், அப்படி யனுப்பப்படும் முத்திகைகளை மாற்றுவதற்காக, ரூபாய் ஒன்றுக்கு ஒரு அணுவீதம் வட்டம்சேர்த்து அனுப்பவேண்டியது.

இந்தப் பத்திரிக்கையின் சந்தாதாரர்களும், பங்குக்காரர்களும், இடம் மாறும் போது அந்த விவரத்தை தயைசெய்து காரியதரிசிக்குத் தெரிவிக்கவேண்டியது.

தத்துவபோதினி.

சோதரர்களே ! கடந்தபத்திரிகையில் ஆவசியகநிமித்தம் வேறுவிஷயத்தைக்குறித்துப் பிரஸ்தாபித்தபோதிலும் இனிபத்தாவது நெம்பர் தத்துவபோதினியில்குறித்தவிஷயத்தைத்தொடர்ந்து விசாரிப்போம். இதுவரை விசாரித்ததில் ஞானமேபரம சாத்தியமல்லவென்றும், அது நமதுகோரிக்கைக்கு வியவஹிதசாதனமென்றும், அந்த ஞானத்தையடைய பிரத்தியக்ஷ அனுமான சப்தப்பிரமாணங்கள் உபாயங்களாமென்றும், இவ்வுபாயங்களில் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்திற் சிறந்தது வேறென்றுமில்லையென்றும், அது கிடையாதபக்ஷத்தில் அனுமானத்தால் பாதிக்கப்படாத சப்தப்பிரமாணமும் கிராஹியமாகுமென்றும், இவ்விரண்டும் கிடையாவிடிலும், சப்தப்பிரமாணத்தைப்பரிசோதிக்கவும் மாத்திரமே அனுமானப்பிரமாணம் கிரகிக்கப்படவேண்டியதென்றும் ஏற்படுகிறதல்லவா? இனி இச்சாதனங்களைக்கொண்டு நாம் சாதிக்கவேண்டிய விஷயமின்னதென்பதைச் சற்றவிசாரித்துவிட்டுப் பிறகு அதைச்சம்பாதிப்பதற்குரிய மார்க்கங்களைத்தேடுவோம்.

நமது பரமசாத்தியமாவதென்னவென விசாரிக்கப்பெறுங்கால் தைத்தரிய உபநிஷத்து பிரகுவல்லியில் “ஆந்தத்தின்பொருட்டே அனைவருமுயன்று அதை அடைகின்றனர்” ஆநந்தஃ ப்ரபஞ்ஜலிஸ விஸுணி. என்று சொல்லியிருப்பது நினைவிற்கு வரும். இவ்வாந்தம் அல்லது இன்பம், இம்மைச் சுகமென்றும், மறுமைச்சுகமென்றும், இருவகைப்படுமெனவும்; இம்மைச்சுகத்திலும் மறுமைச்சுகம்வேறானதென்றும்; சிலர் அப்பிராயபடுவார். ஆகிலும் இக்கொள்கைபழுதானதாகும். உண்மையாய் இம்மையில் சுகமடைந்தவன் மறுமையிலும் சுகமடைவான்; இம்மையில் துன்பமடைந்தவன் மறுமையிலும் துன்பமடைவானென்றும்; இவற்றுள் ஒன்றுகிடைத்தால் மற்றொன்று அவசியம்கிடைக்குமென்றும்; அவற்றிற்குரிய அனிவாரியமான பரஸ்பர சம்மந்தத்தை நீக்க ஒருவராலும் முடியாதென்றும்;

உறுதியாய் நம்பலாம். ஆனால் பணத்தி
ற்கொழுத்த ஒருவன் அயலாருக்குத் து
ன்பமே புரிந்துகொண்டிருந்தும் அவன்
மாத்திரம் தனதுசெல்வத்தின்சகாயத்தா
ல் சுகமாயிருக்கிறானே, அவனுக்கு மறு
மைச்சுகமும் கிடைக்குமோவெனச்சிலர்
ஆக்ஷேபிக்கலாம். உண்மையாய் அவனு
க்கு இம்மைச்சுக மிருக்குமெனில் மறு
மைச்சுகமும் கிடைக்குமெனவே நம்ப
வேண்டியது. உண்மையான இம்மைச்சு
கமென்பதற்குப் பொருளென்னவென்று
கேட்கில் அதைச் சற்றுவிசாரிப்போம்.
சேதுஸ்நானம்செய்தால் பாபரிவர்த்தியு
ம், மோக்ஷவித்தியும், உண்டாகுமென ந
ம்மவர் கொண்டிருக்கிறார்களல்லவா? ஒ
ருக்கால் ஸ்நானம் செய்தவர்களுக்கே இ
த்தன்மையான பேறு கிடைக்குமாகில்
ஜீவதசை முழுமையும் அதிலே முழு
கியிருக்கும், மச்சியாதி ஜலஜந்துக்களுக்
கும் மோக்ஷம் கிடைக்குமென்றால் அவ
ர்கள் ஒப்புவார்களோ? தேவேந்திரபவன
மென்று கவிகள் சிறப்பித்துக்கூறத்தக்க
அரண்மனைகளில் வசித்துக்கொண்டு, ம
க்களுதவியாலும், செல்வபலத்தாலும் அ
டையக்கூடிய இன்பங்களெல்லாம் அனு
பவித்து வருவதைக் காட்டிலும்பல
மடங்கு அதிகஇன்பம் சாக்கடைச்சே
ற்றி லுழல்வதால் பன்றிக்குக் கிடக்கு
மாகிலும், அதை யின்பமெனப் பொ
ருந்துமோ? ஆகையால் சுகதுக்கங்க
ளின் சுவரூபத்தையும், அவற்றைச்
சாதிப்பதற்குரிய உபாயங்களையும் அ
றிந்தபிறகு, நமக்கு இம்மையில் இன்பம்
கிடைக்குமெனில், மறுமையிலும் தப்பா
மல் சுகம்கிடைக்கும். சுவரூபக்கியானமு
டையவர்கள் மறுமைப்பயனுக்குத் த
டையாயுள்ள காரியங்களை ஒருக்காலும்
இன்பமெனக் கொள்ளமாட்டார்கள். இ
தற்குநிதர்சனமாகநம்மவரில் ஒருகதைவ
ழங்கிவருகிறதல்லவா? நமது தேசத்தில்
அனாதியாய் நடந்தேறிவரும்வழக்கத்தை
யனுசரித்து, ஒருவித்துவான் பிறர்மகிழ்
ச்சியின் நிமித்தம் சனியாசம் பெற்றுக்
கொண்டு “கௌவீ ௩ ஸுஃரக்ஷணாபு ௮
சுயம் வடாபொவம்” (கோவணத்தைக்

காக்க இவ்வாடம்பரம்) என்பதுபோல் த
மக்கு பிணைபயரிக்கும்பொருட்டு ஒரு
பிராம்மணனையும் அவன் சம்சாரத்தையு
ம்அழைத்துக்கொண்டு வேறுநாட்டிற்குச்
ன்று வெகுகாலம் வசித்தார். அவருடைய
சிஷியனோவெனில் அவர் பஹிநங்கங்க
ளையும் படாடோபங்களைப் பார்த்து மலை
த்து, இந்தஅப்பிராகிருத திவ்வியமங்கள
விக்கிரகம் பகவதம்சமேயன்றி மானிடப்
பிறப்பல்லவென்று நிச்சயித்துக் கொண்
டு இரவும் பகலும் தன்தேகத்தையும்பிரா
ணனையும் அவருக்கு அர்ப்பணைசெய்து
விட்டு இடையந்தரமின்றி உழைத்துவந்
தார். இப்படிக்கிருக்கையில், ஒருக்கால்அ
வருக்குக் காரியவசத்தால் வெளியிற் செ
ல்லும்படி நேரிட்டபடியால் தன்மனைவி
பையழைத்துத்தான்மீளும்வரையில்சுவா
மிதிருவுள்ளத்துக்குத் தாழ்வின்றி சகல
விதத்திலும் உபசாரம் செய்துவரும்படி
யாக்கியாபித்துவிட்டு, வெளியிற் சென்றா
ர். பொறுமையிழ்வுயி யென்றும், கற்பில்
அருந்தகியென்றும், அழகில் ரம்பையெ
ன்றும், சொல்லத்தக்க அந்தப்பெண்ணைக்
கொண்டு சகலவுபசாரங்களையும் நடத்திக்
கொண்டுவருகையில், பார்த்தால் பரிமள
ரங்கன் பாராவிட்டால் விரைக் கோட்டர
ங்கன் என்னும்படியான கபடசன்னியாசி
கல்லையும் உருக்கும் அவன் உருவத்தையு
ம், ஏகாந்தமான அச்சமயத்தையும் கண்டு,
சன்னியாசத்தைமுடிந்து மூலையில் வைத்
துவிட்டு, தன்னியற்கையானகுணங் களை
வெளியிட்டு, காமவிகாரத்தால் அவனைப்
பஞ்சிக்கெஞ்சி உபத்திரவிக்கத்தலைப்பட்
டார். அச்சன்னியாசியிடத்தில் தன்கண
வனுக்குள்ள மூடபக்தியைநன்றாயுந்நி
ருந்த அப்பெண்ணோவெனில், அவர்மன
ம்போலநடவாவிடில் கணவன்கொபிப்பா
னெனப்பயந்து ஒருபுக்திசெய்தான். அ
தென்னவெனில் அவன் சன்னியாசியை
நோக்கி, அய்யா! உமதுகாலால் ஏவும்வே
லையை நான் தலையால்பரித்துமுடிக்கச் சி
த்தமாயிருக்கையில், நீர்இவ்வளவு வருந்தி
க்கேட்பானேன். உமது இஷ்டம்போலஆ
கட்டுமெனச் சொல்லிவிட்டு, விட்டு
க்கதவுகளெல்லாம் திறந்துவிட்டு மீண்டு
அய்யா! உமது இஷ்டத்தைநிறைவேற்றி

க்கொள்ளலாமென்றான். பிறகு அந்தச் சன்னியாசி அவனை நோக்கிப்பெண்ணே! சமயத்தில் யாராவது உள்ளே வருவார்களெனில் என்பவிஷயம்போய்விடுமா கையால், தயைசெய்துதகவுகளை மூடுவாயாக என்றதைக்கேட்டு; அவன் சுவாமி! சர்வங்கியரும், சர்வவியாபகரும், சர்வாந்தர்யாமிபுமாகிய ஒன்றானபரப்பிரும்மத்தைப் பக்கத்தில்வைத்துக்கொண்டு செய்யத்துணிந்ததேவரீர் அப்பிரயோஜகரும் தேவாடிமைகளுமாகியபிராகிருத ஜனங்களுக்கும் அஞ்சுவது உங்கள் தகைக்கிசையுமா வெனக்கேட்டாளென்றும்; அதைக்கேட்ட ஆஷாடபூதிபுத்திரமித்து; வெட்சுமடைந்து, அங்கமொடுங்கி, நெஞ்சம் கசிந்து மனிதர்கண் காணாமல் ஓடிவிட்டாளென்றும்; சொல்லக்கேட்டிருக்கிறோமல்லவா? ஆகையால் மறுமையின் பத்துக்கு ஹானியானகாரியம் இம்மையில் தீனையளவு இன்பம் தருவதுபோல முதலில் தோன்றுமாகிலும், அதற்குமுன்னும் பின்னும் மனதில் ஜனிக்கும் திகிலையும், வெளியில் கிடைக்கும் பழிப்பையும், மனசாக்ஷி செய்யும் சிசைப்பையும், மறுமையில் வினையும் தீமையையும் சற்றுமனதிவறுவோமாகில் அந்தசுவல்ப இன்பத்தையும் அளவிலாத்துன்பமென மதிப்போமல்லவா? இதுபற்றிதான் “சிரேயசென்பதுவேறு, பிரேயசென்பதுவேறு” என்றுகடோபநிஷத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தற்காலத்தில் சுகமளிப்பதுபோல் தோன்றி, பின்பு அளவிலாத் துன்பமளிப்பவற்றிற்குப் பிரேயசென்றும்; கேவலம் அனுபவத்தில் மாத்திரமேயன்றி பிறகு எக்காலத்திலும் சாகவதமான சிறப்பும், சுகமளிப்பதற்கு சிரேயசென்றும் பொருள் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகையால் தெய்வத்துக்காவது மக்களுக்காவது அஞ்சவேண்டாத காரியங்களைச் செய்தால் இம்மையில் துக்கமின்றியே மறுமையிலும் சுகம்கிடைக்கும். இம்மைச் சுகத்துக்கும் மறுமைச் சுகத்துக்கும் அனியாரியமான சம்மந்தத்தை விளக்கிக்காட்டவேண்டியது ஆவசியசுமாகிலும், இன்றியபத்திரிகையில் அதைக்குறித்து விசாரித்து முடியாதாகையால் வருகிற பத்திரிகையில் அதைக்குறித்து பிரஸ்தாபிப்போம்.

பெண்களுக்குக்கல்வி.

(முன் சஞ்சிகையில் உரு-வது பக்கம் ச-வது வரியில், ஈ-வது என்பதை க-வது என்று வாசிக்கவும்.)

நாடுநடங்கும் பிரகாசித்து அஞ்ஞான இருளை அகற்றும் ஞானசூரியனது கிரணங்களை மறைத்து இருளடையச்செய்யுந் காளமேகங்களைப்போலும், பெண்களின் மடமையென்பதை முன்சஞ்சிகையி லொருவாறு எடுத்துக்காட்டினோம். இன்று அக்கல்லாப் பெண்களால் நமது சன்மார்க்கநெறிகளுக்கு உண்டாகக்கூடிய இடையூறுகளை யோசிப்போம்.

கல்விப்பயிற்சியடைந்த பெண்கள் காலவசத்தால் நிராதரவாக விடப்படுவார்களாகில் தங்களுடைய கல்வியின் உதவியால் அபகீர்த்திக்கும், பழிபாவத்துக்கும் இடம் கொடாத தொழிலினால் சீவனம்சம்பதேடிக்கொண்டு வாழ்ந்திருக்கலாம். எத்திரத்தோர்க்குந் கேடுவந்தவிடத்துக் கல்வியைவிட விசேஷித்த வேறு சகாயமில்லை என்பதை நாயனார் செப்பிய அடியில் வரும் குறளினு லறியலாம்.

“கேடில்லிழுச்செல்வங் கல்வியொருவற்றகு மாடல்ல மற்றயவை.”

“கற்றிலானாயினுங் கேட்கவஃதொருவர் சொந்தத்தினுற்றுந்துணை.”

“இழுக்கலுடையுழி யூற்றுக்கோலற்றே யொழுக்கமுடையார்வாய்ச்சொல்.”

இஃது ஆடவர்களைப்பற்றிச் சொன்னதேயன்றி பெண்களைப்பற்றி யல்லவென்றாலும், ஆண்மையிலும் வண்மையிலும், சிறந்த ஆடவர்க்கே கல்வியும் கற்றோர் கேள்வியும், இவ்வளவு ஆவசியகமாயிருக்க, பேதமையும், அச்சமும், தடுமாற்றமும் தங்களுக்கு விசேஷ சுபாவமாக உடைய பெண்களுக்கு

எவ்வளவு பயன்படத்தக்கவை யென்பதை ஊகித்துக்கொள்ளலாம். ஆயினும் இப்பய னை இங்கு சிறப்பித்துச் சொல்லக்கருதவி லலை. கல்வியாகிய பேருருவியில்லாமையி னால் பெண்கள்தங்களுடைய மெல்லிய, சு பாவத்துக்கும், அடக்கத்துக்கும், கௌர வத்துக்கும் அடாத இழிவான தொழில்க ளில் பிரவேசித்துத் தங்களுடைய சீர்ப்பி ரயாசையை விற்பதுமன்றித், தங்கள் சீ ரத்தை யெ விற்கத்துணிந்து இகபர சுகங் களை இழந்து அபகிர்த்திக்குள் ளாவதுமன் னி, தமது அழகிய உருவத்தாலும், கயல் போன்ற கண்களாலும், ஆடலங்களை மயக் கி துன்மார்க்கத்தையே யூட்டி வளர்த்து மேன்மேலும் பெருசுச்செய்வார்.

ஆனால் வித்தியாபி விர்த்தியடைந்து நாக ரீகத்தை யுற்றநரிகளில் இத்தூராசாரியில் லையோவெனில், உண்டு. ஆயினும், இன்னு டிகளில் பெரும்பாலோர் கல்வியின் உதவியா ல் மேன்மையான அநேகத் தொழில்களைச் செய்து மகத்தான துன்பமாகிய நோய்க் கு இடம் கொடுப்பதில்லை. இங்கிலாண்டு முதலிய நாகரீக தேசங்களில், பெண்கள் கல்விப்பிற்சியடைந்து தந்திதபால், போஸ்டாபீசு, பாடசாலைமுதலிய இடங்களில், உ த்தியோகம் பெறுவதுமல்லாமல் பலவிதவ ர்த்தகத்தாலும், விசுத்திரமான பலவகைத் தொழிலினாலும், விசேஷ தனத்தையும் க ணத்தையும் அடைகின்றனர். இன்னாட்டி லோவெனில், பெண்கள் வீட்டுவேலையன்றி, வேறுதொழிலில் பிரவேசிக்கிறதில்லை. மிக வும் எளியவராகிய சிலர் வறுமையினால் பி ரவேசித்தபோதிலும், கூலிவேலை முதலிய தாழ்ந்தஜீவனமடைவதுமன்றி தங்களுடைய நாணத்தையும், நற்பெயனையும், இழந்து விடுகின்றனர். கொஞ்சம் கையிருப்புள்ள ஒ ருஸ்தீரியானவள் கடைவைத்து ஏதாவதொ ரு வர்த்தகஞ்செய்யலாமென்று முயலுவா ளாகில், யாவரும் இவள் பசாரி வெட்க ங்கெட்டவளென்று கீழ்நோக்கி சம்ஸாரிக ளிடத்து நடந்துகொள்வதுபோலன்றி, அ டாதவார்த்தைசொல்லிப் படாதபாடு படுத் துவர். இதுநிற்க, வயற்றுக்கொடுமையோ பொல்லாதது, பசி, வெட்கமறியாது, பசித்த வன்வயிற் பழிபாவத்துக்கஞ்சுமோ? எவ்வி தத்திலும் உதரபோஷணை செய்யவேண்டு ம், வேறுவிதியில்லை. இதுவன்றி பெண்கள் சுபாவமாய் விசேஷ ஆசையுள்ளவர்கள். கி ஞ்சித்து அடைந்தால்போதுமென்று திருப் தியடையார்கள் என்பது லோகபிரசித்தம். “வயிறு கூழுக்கமுகின்றது, கொண்கடைபூவு க்கமுகின்றது” என்கிறபழமொழி பெண்க ளின் நிமித்தமேயுண்டானதுபோலும். சோ

ற்றுக்கில்லாவிட்டாலும், சோபிக்கவேண்டு மென்கிறகருத்து அவர்களிடம் சுபாவமா யமைந்திருக்கின்றது. ஆதலின் இவ்வித சு பாவத்தை யுடையோர் ஒருவிதசகாயமுமி ன்றி, குகநிபாபதை நிவர்த்திசெய்ய யாதொ ரு வழியுமில்லாமல், திக்கற்றுப்போவாரா யின் இவர்கள் என்னதான் செய்யத்துணி யார்கள். இவ்வாறு பெண்கள் கல்லாமை யால் தாழ்ச்சியடைந்து தாங்களுங்கெட் டி தேசத்தையுங்கெடுத்து விடுவார்கள் என் பதற்கு இப்பொழுது இந்த பட்டணத்திலு ம், மற்றுமுள்ள ஸ்தலங்களிலும், மனித ரோம் ஏகமாகக்கூலிவேலைமுதலிய தாழ்ந்த தொழிலிலும் பிரவேசித்தும், யாதொரு தொழிலுமில்லாமல், தங்களைவிற்து ஜீவன ன்செய்துவரும் பெண்களின் குணகுணங் களை சாஷியாகும்.

எளியவர்தான் வயற்றுக்கொடுமையால் நெறிபிசசுவார், செல்வருடையபெண்களோ வெனில், இவர்கள் வயற்றுக் கொழுப்பி னால் அதேகதியடையலாமென்று நினைக்கி றோம். கைபடாத இரும்பு துறம்பு பிடித் துப்போவதுபோல், வேலையில்லாமனதுவெ றி கொள்ளுமென்பார்கள். யாதொரு பயி ருஞ்செய்யப்படாத பள்ளத்தாக்கும் பாழ டைந்து பலமுட்செடிகளை யுண்டாக்கி பா ம்பு தேள் முதலிய விஷஜெந்துக்களுக்கு பி ரப்பிடமும் இருப்பிடமுமாக ஆகிறதபோ ல் நமது மனது யாதொரு தொழிலுமில் லாமல் டிச்சிற்கையாய் சுகித்திருக்குமாயி ன் பழிபாவச்செயலையே நாடுமென்பதை யாவரும் ஒத்துக்கொள்ளுவார்கள். விசார மில்லாதவன் வீண்வேலைசெய்வான். ஆதலா ல் செல்வருடையபெண்கள் சுகமாகத்தின் று கொழுத்து வேலையில்லாமல் வீண்கதை பேசி காலம்கழிப்பார்களாயின், அவர்களு டைய நேர்மை நீடித்திருப்பது துர்பலமே தான் சம்மாயிருந்தாலும் தன் கொழுப்புச ம்மாயிருக்கவொட்டாது.

இதுவன்றி மனோவின்பத்தை அறியாதவ ர்கள் புலன்களின் வழிபாட்டையும் சீரவி ன்பமே பெரிதென்கருதி அதை மென்மே லும் பாராட்டி அச்சிற்றின்பங்களின் வச மாகி மெய்ம்மறந்து பழிபாவத்துக்கஞ்சா மல் பலதுஷ்கிருத்தியங்களைச் செய்யும்படி நேரிடும். கல்விப்பயிற்சி யடைந்தபெண் த னக்கு வேலையில்லாதகாலத்தில் பெரியோர் களால் செய்யப்பட்ட அழகிய கிரந்தங்க ளை வாசித்து ஆரந்தமடைந்து மேன்மேலு ம் தனது குணங்களையும், நடத்தையையும், சீர்திருத்திக்கொள்ளலாம். மனோவின்பம் அல்லது ஆத்மாரந்தத்தை அறியாதவர்கள் சிற்றின்பமாகியசீர அவஸ்தைகளை வெறுப்

புது அசாத்தியமாகாவிடிலும் வெகு தூர்ப
மேயன்றி சுலபசாத்தியமல்ல. மேலும்பெ
ரும்பாலும் கல்விப்பயிற்சியில்லாமல் மனோ
வின்பத்தை நாடுவதும் அசாத்தியம். ஆதலா
ல் கல்லாதபெண்கள் பெரும்பாலும் சிற்றி
ன்பத்திலேயே புறணி துச்சாரிகளாகி தா
ங்கள் கெடிக்விதுமன்றி தேசத்தையும் அழிப்
பார்கள்.

கல்வியானது விசேஷமாக பரவுகின்ற
அதிநாகரிக மடைந்த நாடுகளிலும், சகல
அஷ்கிருத்தியங்களும், இருஜாதியாராலுஞ்
செய்யப்படுகின்றனவே. கல்வியினால் என்
னபிரயோஜனமென்று சிலர் ஆக்ஷேபிக்க
லாம். இத்தருச்சமாதானமாக சில உபமா
னங்களை எடுத்துக்காட்டினால் போதுமெ
ன்று நினைக்கிறோம். ஒருமருந்தை வியாதி
யால் வருந்துகிற பத்துபெயருக்குக் கொ
டுத்தால் பலர் பிழைக்கிறார்கள் சிலர் இ
றந்து போகின்றனர். இதனால் மருந்தி
ல் பயனில்லையென்று சொல்லி மருந்
தைக் கொடாமலிருக்கலாகுமோ? உலகத்தி
லிருக்கும் ஒவ்வொருவியாதிக்கும் அனேக
மருந்துகள் செய்யப்பட்டு வழங்கிவருகின்
றன. ஆயினும் அவ்வியாதிகளால் இறப்போ
ர்களை எண்ணிமுடியாது. இதனால் மருந்தி
ல் பயனில்லையென்றும் வைத்தியஸாஸ்திர
ம் பொய்யென்றுஞ்சொல்லலாமா? அழகு
ரும் துர்க்கந்தமும் நிறைந்த இடங்களில்
விசேஷமாக வாந்திபேதி யுண்டாகிறதெ
ன்று வைத்தியர் சொல்லுகின்றனர். ஆ
கிலும், சுத்தமான இடங்களில் அது உ
ண்டாகிறது, அசுத்தமான சில இடங்
களில் அது உண்டாகாமலிருப்பதையும் க
ண்டு, வாந்திபேதி அசுத்தத்தினு லுண்டாகி
றதில்லை, நம்மைச் சுற்றிலுமிருக்கிற அ
சுத்தத்தை நாம் நீக்க வேண்டிய தில்லை,
வாந்திபேதி வந்தால் பார்க்கலாம் எ
ன்று சொல்லும் படித்தியக்காரரும் உ
லகத்திலுண்டோ? ஆயினும் கல்வியால் பெ
ண்களுக்குப்பயனில்லை, அவர்களுடைய அ
றியாமையை நீக்கவேண்டிய அவசிய மி
ல்லைஎன்னும் புத்திமான்கள் அநேகரைக்க
ணக்கிடலாமல்லவா? இவர்கள்சுற்றயோசி
த்தால் தமதுஅபிப்பிராயம் பிசுக்கென்று எளி
தில் அறிந்துகொள்ளலாமே! நமது பாவ
ங்களுக்குக் காரணம் இன்னதென்று முற்றி
லும் நிச்சந்தேகமாயறியா விட்டாலும், ந
மது அஞ்ஞானமே பெரும்பாலும் நமதுபா
வத்துக்கு ஏதுவாயிருப்பதை ஒருவாறு
காண்கிறோமல்லவா? நமது அஞ்ஞானமா
கிய இருளை நீக்கி அதினால் விளையும் துக்
த்தின்னதும், ஒருவாறு விலக முயலாமல்
நாம் முன்னும்பின்னும் செம்மையாக வறி

யோம். செத்தாலுஞ்சரியே பிழைத்தாலு
ஞ்சரியே இருந்தவிடத்தை விட்டசையக்கூ
டாதென்று வீண் எண்ணியுட்டுக்கொண் டி
ருக்கலாமோ? நமது கருமமாகிய பிணிக்கு
ஒருமருந்துதேடாமல் வீணிலே மடியலா
மோ? நமது கருமப்பிணியை போக்குவதற்
குக்கல்லியும், கல்வியாலுண்டாகும் ஞானச
ஞ்சீவியையும், விட வேறுமருந்தை நாமறி
யோம். இம்மருந்து தவறாத மருந்தென்று
சொல்லத்தனியமாட்டோம். ஆயினும் நம
க்குத்தெரிந்த இவ்வொருமருந்தையுமுண்ண
ம விருப்பதொண்ணுமோ? மேலும் இம்மரு
ந்தை பூரணமாகச் சாதித்தாலன்றி அதன் மு
டியுபின் அறியலாகுமோ? ஆதலால் நமது
யிருள்ளவையாலும் இம்மருந்தை நாம்சாதி
க்கவேண்டாமோ? நம்மில் ஒருபகுதியாயும்,
நமது வாழ்க்கைத்துணை நலமாகவும், படை
க்கப்பட்டிருக்கும் பெண்களுடையகருமங்க
ளையும் அஞ்ஞானத்தையும் நமதுபோலவேபா
வித்து அவைகளை நீக்கமுயலவேண்டாமோ?
இந்த நற்றொழிலில் அவர்களுடைய சுகத்து
க்காக செய்யாவிட்டாலும் நமது காப்புக்
காயினும் அவசியஞ் செய்யவேண்டியதாயி
ருக்கின்றது. எனது அண்டைவிட்டுக்காரன்
விட்டு பத்தி எரிகையில் அவனுக்குச் சகாயஞ்
செய்யாவிட்டாலும் என்விட்டை காத்துக்
கொள்ளும்பொருட்டாவது அத்தியை அவி
க்க முயலவேண்டுமே!

பெண்களுடைய துச்சரிதைசுஹவாசதோ
ஷத்தினால் ஆடவர்களுடைய ஒருவாறுமயக்
க துன்மார்க்கத்தை மென்மேலும் பெரு
கச் செய்வதுமன்றி, அவர்களுடைய மட
மையும் பேராசையும் நேரோநமது புத்தி
யைமயக்கி அசத்தியத்துக்கும் அறியாயத்
துக்கும், உட்படுத்து மென்பதை இரண்
டொரு உதாரணங்களால் காட்டுவோம். ஒ
ருவன் சென்னைக்கல்லிச்சக்கத்தில் வித்தியா
பியாசஞ்செய்து யோக்கியதாபத்திரம் பெ
ற்று நாலைந்து வருஷம் படிப்படியே உத்
தியோகத்திலுயர்ந்து இப்பொழுது தாசில்
வேலைசெய்வதாக பாவித்துக்கொள்வோம்;
அவன் தனது கல்வியை வீணிலே போகவி
டாமல்,

“தற்கக்கசடறகற்றபின்

நிற்கவதர்க்குத்தக,”

என நாயனார் சொல்லியபடி யோக்கியா
யோக்கியதையும், சத்தியா சத்தியத்தையு
ம், அறிந்து யோக்கியதையோடும், சத்தியத்
தோடும், நடந்து இலஞ்சம்வாங்குதல் முத
ல்ய அறுசிகதகாரியங்களைச் செய்யாமலிருக்
கமுயன்றவருகின்றான்; உள்மட்டில் திரு
ப்தியடைந்து அவனிருந்தபோதிலும், அவன்

மண்ணுச்செய்துக்கொள்ளும் சீமாட்டிக்கோசு
ற்றுந்திருப்பதில்லை. இதோபாரும் அண்டை
வீட்டு இரங்கன் நேத்திய மொட்டைப்பை
யன் உத்தியோகஞ்செய்து மெத்தைவீடுக
ள் தோட்டந்தூவுகள் கட்டியதுமன்றி,
மாதம்மாதம் ஆயிரம்ஆயிரமாய் குவித்துக்
கொண்டிருக்கிறான். நீர் என்ன சம்பாதி
த்தீர் குடியிருக்க நல்ல வீண்டா? கட்டு
வதற்கு நல்ல சேலையுண்டா? போடுவதற்கு
நல்ல உடைமையுண்டா? இத்தனைநாள்பெரி
ய உத்தியோகஞ்செய்தீரோ; ஒருநாறுவராக
ன் உடைமைபோட்டதுண்டா? கையிக்கும்
வாயிக்கும் சரியாய்ப்போய்விடுகிறதே நா
ளைக்குச்செத்தான் என்ன யார்காப்பாற்று
வார்? பின்னைகள் எப்படி அலையும், இவ்வ
ளவு பிரயாசைப்பட்டு வித்தைகற்றீரோ “ச
“திவினவாடிக்கண்டே சாகலவாமிமேலு” எ
ன்பதுபோல் என்ன பிரயோசனம்; என்று
இவ்வாறு இச்சீமாட்டி பிரதிதினமும் அவ
ன் செவியிலும் முகத்திலும், இடியைப்போ
மிடித்துவருகிறான்; அவனுக்கோமனவருந்த
முண்டாகி யோக்கியதையைவிடவும் மனதி
ல்லை; அவனை நீங்கியிருக்கவுங் கூடவில்லை;
அவள் வார்த்தைக்குப் பதில்சொல்லவுங் கூ
டவில்லை; இவ்வாறு இரண்டு தலைக்கொள்
மியி லகப்பட்ட ஏரும்புபோல் அலைந்துவர
அவள் உபதேசம் நாளாவட்டத்தில் தலைக்
கேறுகின்றது. பெண்களுடைய துரபிமான
மும், பிடிமானமும் மகாகொடியதென்ற
மும், பெண்வார்த்தைத்தடுப்பது அசாதிய
மென்றும், எத்தேசத்தாரும் சம்மதிக்கின்
றனர். பெண்வார்த்தைத் தடுக்கமாட்டாம
ல்லவோ, தசரதன் இராமனை வனவாச
ஞ்செய்யவிட்டு பிராணனைவிட்டது? அப்பெ
ண்வார்த்தைக்கிசைந்தல்லவோ இராமன் இ
ராவணயுத்தத்தில் படாதபாடுபட்டதும்? சீ
தையால் அபகீர்த்தியடைந்ததும்? இவ்வித
சரித்திரம் கிதில்துவருக்குள்ளுமுண்டு. ந
வ் என்பவள் இச்சையைத்தடுக்கமாட்டாம
ல், ஆதம்ஞானத் தருவின் பழக்கத்தைப்பரி
த்து தன்னையுந்தன் சந்ததியனைத்தையும், பா
வத்துக்கும் மாணத்துக்கும் உட்படுத்தினா
னென்று சொல்லுவார்கள். இம்மகான்க
ளெல்லாம் தோற்றுப்போன சண்டையில்
அவன் ஜெயிக்கவல்லவனோ? மேற்கூறியவிசி
த்திரம் கற்பனையென்று பலர்கருகினும், ந
மைச்சுற்றினுமுள்ளவர் பிடிப்பதினால் ந
மது நேர்மையினின்றும், சத்தியத்தினின்ற
ம், இழிந்துபோகக்கூடுமென்பதை அனுபவ
த்தால் கண்டுகொள்ளலாம்.

இச்சரிதை சிலவிடத்து உண்மையாகநட்
க்குமாயினும், இதொரு பெருங்குறையென்
று சொல்லலாமோ? ஆழ்கடலுக் கணுபோ

லென்று சிலர் நினைக்கலாம். ஆயினும் அ
ணுவே அண்டமாகுமாதலால் அணுவை இ
கழ்ந்து பராமுகமாயிருக்கலாகாது. ஆலை
யின்வித்து அணுவாயினும், மரம் பெரிதல்
லவோ? சற்று ஆழமாக யோசித்தால் அ
ணுவை தான் விசேஷ கவனத்தோடு காத்
துக்கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில் பெரிய
வைகள் தாமாய் நமது கவனத்தில்படியும்,
சிறியவையோ நாம் எச்சரிக்கையாயிருந்
தாலொழிய பார்ப்பது அசாத்தியம். ஒருநி
மிஷத்தில் உயிலாக்கொண்டுபோகும் வார்
திபேதிக்கு உடனே மருந்து தேடுவார்களா
யினும், பலவருஷம் அணுஅணுவாய் நமது
பலத்தைக்குறைக்கும் கஷயத்தை அதுமருந்
துக்கிசையாத துர்பலமடைபுமவரையில் அ
நேகர்பாராட்டிவதில்லை. ஆதலால் நமதுகு
றைசிறியதென்று அலக்ஷயஞ்செய்யலாகா
து. பெண்களிடத்து நமக்கிருக்கும் நேசமு
ம்பாசமுஞ்சிறிதல்ல. அவர்கள்நங்கள் இஷ
டப்படி ஆட்டவல்லவர். ஆதலால் அவர்களை
ச்சீர்திருத்தாததினாலுண்டாகும் கொடுமை
சிறிதல்ல. நமது சன்மாரக்கெநறி ஒருவிட
த்தில் பங்குபட்டால் முற்றும் அழிந்து
போம். துன்மார்க்கமானது ஓரிடத்திருந்தா
லும் வைக்கற்போரில்பட்ட தீயைப்போல்
நாடெங்கும்பரவும்.

பிரசிஷோபநிஷத்து. (தொடர்ச்சி.)

ச-வது பிரசினை.

**பின்பு இவரை சூரியபுத்திரராகிய கார்
கியர்கேட்டார்.**

ஒபகவானே! இந்தபுருஷனிடத்தில் எ
துகள் தூங்கிறதுகள்? எதுகள் விழித்துக்
கொண்டிருக்கிறதுகள்? இந்த ஸ்வப்பனங்க
ளைப்பாற்றித் தேவன்யார்? எப்படிப்பட்ட
வர்? இந்தசகம்யாருது? எதில்யெல்லாமட்
ங்கியிருக்கிறது? என்றகேட்டார். அவர் உத்
தரஞ்சொன்னார். ஓகார்கியது? அஸ்தயி
க்கும்போது சூரியனுடைய கிரணங்களெல்
லாம் இந்த தேஜோமண்டலத்தில் எப்படி
ஒன்றாய் மறுபடி மறுபடி உதிக்கும்போது
அதுகள் பிரஸரிக்கிறதானோ, அப்படிதான்
அதெல்லாம் உயர்ந்ததேவனாகிய மனதில்
ஒன்றாகிறதுகள். அதினால்போது இந்தபுரு
ஷன்பார்க்கிறதில்லை, ஆக்கிராணிக்கிறதில்லை,
ருசி பார்க்கிறதில்லை, ஸ்பரிசத்தை அறிகிற
தில்லை, பேசுகிறதில்லை. கிரகிக்கிறதில்லை. ஆ
னந்திப்பதில்லை. விஸற்றிப்பதில்லை, சலிப்ப
தில்லை, தூங்குகிறதென்று சொல்வார்கள், இந்
தசரித்திரம் பிராணக்கினிகள்மட்டும் விழித்
துக்கொண்டிருக்கிறதுகள். இந்தஅபானமெ
ன்றதுகார்கபத்தியாக்கினி. வியானம், அன்வா
ஹாரியபசனம். கார்ஹ பத்தியத்திலிருந்து

எடுத்துப்போடுவதினால் பிரணயனத்தால் ஆஹவனியமென்று சொல்லப்படுகிற அக்கினி பிராணம், உச்சவாஸனிச்சவாஸங்கள், ஆகுதிகள், இதுகளை ஸமமாய் நயிப்பிக்கிறது சமானம். மனஸுதான் யஜமானன். இஷ்டம், (இஷ்டம் (யாரும்) பலன்தான் உதானம். அது இந்த யஜமானனை பிரதிதினம் பிறும்மத்தை அடைவிக்கிறது. இவ்விடத்தில் இந்ததேவன் ஸ்வப்பனத்தில் மஹிமையை அனுபவிக்கிறான். பார்த்ததை பார்த்த பிரகாரம் மறுபடியும் பார்க்கிறான். கேட்டதை அந்த அர்த்தத்தை யேமறுபடியும் கேட்கிறான். தேசார்த்தங்க ளிலேயும் திக்குதிக்குகளிலும் அனுபவித்ததை மறுபடியும் மறுபடியும் அனுபவிக்கிறான். பார்த்ததையும் பாராததையும் கேட்டதையும் கேளாததையும், அனுபவித்ததையும், அனுபவிக்காததையும், ஸத்தையும், அஸத்தையும், ஸமஸ்த்ததையும் பார்க்கிறான். ஸர்வனாய் பார்க்கிறான். அவன்தேஜஸ்ஸினால் அடிபடுங்காலத்தில் இந்ததேவன் ஸ்வப்பனங்களைப் பார்க்கிறதில்லை. அப்போதுதான் இந்தசரீரத்தில் ஸுகமுண்டாகிறது. ஓ ஸவுமியனே! பக்ஷிகளெல்லாம் தங்களுடைய நிவாஸவிருக்ஷத்தை யெவ்விதமாய் அடைகிறதானோ, அப்படிதான் இதெல்லாம் உயர்ந்த ஆத்மாவின் ஸதாபிதமாகிறது. பிருதியியும் பிருதிவிமாத்திரையும், அப்பும், அம்மாத்திரையும், தேஜஸ்ஸும் தேஜோமாத்திரையும் வாயுவும், வாயுமாத்திரையும், ஆகாசமும், ஆகாசமாத்திரையும், சக்ஷுஸஸும் பார்க்கவேண்டியதும், கிரோத்திரமும் கேழ்க்கவேண்டியதும், கிராணமும் ஆகிராணிக்கவேண்டியதும், ரஸனையும் ரஸிக்கவேண்டியதும், துவக்கும் ஸ்பருசிக்கவேண்டியதும், வாக்கும் சொல்லவேண்டியதும், கைகளும் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியதும், உத்தபாதகாவயவமும் ஆனந்திக்கவேண்டியதும், பாயுவும் விஸந்திக்கவேண்டியதும், பாதங்களும் போகவேண்டியதும், மனஸஸும் நினைக்கவேண்டியதும், புத்தியும் அறியவேண்டியதும், அஹங்காரமும் அஹங்கரிக்கவேண்டியதும், சித்தமும் சித்தத்தால் அறியவேண்டியதும், தேஜஸ்ஸும் பிரகாசிக்கவேண்டியதும், பிராணமும் தரிக்கவேண்டியதும், (இதுகளெல்லாம் அந்தபரமாத்மாவில் சேருகிறதுகள்.)

ஏனென்றால் இவன்தான் பார்க்கிறவன், ஸ்பருசிக்கிறவன், கேழ்க்கிறவன், ஆக்கிராணிக்கிறவன், ரஸத்தை அறிகிறவன், நினைக்கிறவன் அறியாதவன், கர்த்தாவானவன் விஞ்ஞானுத்மாபுருஷன். அந்தசாயியில்லாமலும், சரீரமில்லாமலும், ரக்தமில்லாமலும், (ரக்தவான்மில்லாமலும்,) சுப்பிரமாயும், அ

வினாசியாயும் இருக்கிற அதை யெவனானால் அறிகிறானோ (அறிவிக்குகிறானோ) ஓ ஸவுமியனே! அவன் ஸர்வத்தையும் அறிந்தவனாய் ஸர்வனாகிறான். அந்தவிஷயமான சுலோகம் எவ்விடத்தில் விஞ்ஞானுத்மா ஸர்வதேவர்களுடன் பிராணங்களும் பூதங்களும் ஸதாபிதமாய் இருக்கிறதானோ அந்த அவிஞ்சிவஸ்துவை, ஓ ஸவுமியனே! எவனறிகிறானோ (அறிவிக்கிறானோ) அவன் ஸர்வத்தையும் அறிந்தவன் ஸர்வத்தையும் பிரவேசித்தானென்று (சுலோகம்.)

பகவத்கீதை (தொடர்ச்சி).

எ-வது அத்தியாயம்.

க. ஓபார்த்தா! என்னிடத்தில் ஆஸத்தசித்தனை யோகத்தை அவலம் பித்து, என்னையு பித்து என்னையுமற எப்படி நன்றாய் வாயோ, அதைக்கேள்.

உ. விக்கியானத்துடன் பொருந்திய இந்த அறிவை மீதியின்றி உனக்குச் சொல்வேன். அதையறிந்து கொண்டபிறகு, இவ்விடத்தில் நீ மறுபடியறிந்து கொள்ளத்தக்கது வேறென்றுமில்லை.

ஈ. ஆயிரம் மனிதரில் சித்தியின்பொருட்டு யாரோ ஒருவன் முயலுகிறான். அப்படி முயலும் சித்தர்களிலும் என்னை உண்மையாய் அறிவோன் யாரோ ஒருவனே.

ச. பூமி, ஜலங்கள், அக்கினி, வாயு, ஆகாசம், மனம், புத்தி, அஹங்காரம் என்னும் என்னுடைய பின்னபிரகிருதியானது எட்டு விதம்.

ரு. புயத்திற் சிறந்தவனே! எதினால் இவ்வுலகம் தரிக்கப்பட்டு ஜீவபூதங்களாயிருக்கிறதோ அதுகிரேஷ்டமான என்பிரகிருதியின் வேறுபாடென்றறி.

சு. சகல பூதங்களும் இதையே வழியாக உடையனவென்று நிச்சயித்துக்கொள். உலகத்தின் சிருஷ்டியும், பிரளயமும் நானே.

எ. தனஞ்சயனே! என்னிலும் சிறந்தது வேறென்றுமில்லை. தூலம் ரத்தனமணிகளைப்போல், என்னிடத்தில் இடெல்லாம் புனைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அ. குந்திபுத்திரனே! நீரில் ரசமும், சந்திரஞ்சரியாளில் ஒளியும், வேதங்களில் பிரணவமும், ஆகாசத்தில் ஓசையும், மனிதரில் மானிடத்தன்மையும் நானே.

க. பிரதியில் நன்றாற்றமும், அக்கினியில் ஒளியும், சகலபூதங்களில் பிராணனும், தப்சிகளில் தபசும் நானே.

க௦. பார்த்தனே! சகலபூதங்களின் ஆதிமூலமென் றென்னை யறி. புத்திமான்களில் புத்தியாகவும், ஓளியுளோரில் ஓளியாகவும் நானிருக்கிறேன்.

க௧. பலவான்களில் காமக்கிரோதங்கள் எந்தபலமும், சகலபூதங்களிலும் தர்மத்துக்கு விரோதமில்லாதகாமமும்நானே பாதர்ஷ்பா!

க௨. சாத்துவீக, ராஜஸ, தாமஸபாவங்கள் என்னிடத்தினின்றும் உண்டாகின்றனவென்று அறிந்துகொள். அவையென்வசமேயன்றி, நான்வற்றின் வசமல்ல.

க௩. இவ்வுலகமெல்லாம், முக்குணமாயமானஇந்தபாவங்களால் மோகித்துப்போகின்றனவையென்றி, இவற்றால்சிரேஷ்டமானவும் அவியயமானவும் என்னைநன்றும் அறிகிறதில்லை.

க௪. தெய்வீகமானவும், இக்குணமயமானவும், என்மாயைகளைக் கடத்தலரிது. என்னையே (சரணமாய்) அடைவோர் என்மாயைகைக்கடக்கிறார்கள்.

க௫. துஷ்டரும், மனிதரிக்கடையோரும், இருள்சேரறிவினரும், அசுர ரியல்பினரும் ஆகியமுட்டாள்கள் என்னையடையுமிறதில்லை.

க௬. ஓஅர்ஜுனா! ஓபாதர்ஷ்பா! நால்வகை ப்புண்ணியாத்மாக்களென்னை ப்பூஜிக்கிறார்கள். துன்பமடைந்தவரும், அறிவைவிருமபுவோரும், பொருளைக்கோருவோரும், அறிவுளோரும்.

க௭. அவர்களில் நிலையான யோகத்தையும், ஓரிடத்தேபந்தியையும், உடையஞானியேசிறக்கிறான். ஞானிக்குநான் வெகுப்பிரியமானவன். எனக்கும் அவன் பிரியன்.

க௮. இவ்வனைவரும் உதாரர்களே. ஞானியையோவெனில் நானாகவேமதிக்கிறேன். (ஏனெனில்) யோகத்தோடு பொருந்திய அவன் என்னையேசர்வசிரேஷ்டமான கதியாக நம்பியிருக்கிறான்.

க௯. பலஜன்மங்க ளெடுத்தபிறகு சகலமும் வாசதேவனே, அவன் தூர்லபன் என்கிற ஞானமுடையவன் என்னையடையுமிறான்.

௨௦. அந்தந்தகர்மங்களுக்கு வசப்பட்ட மனமுடையவர்கள் இதரத்தேவதைகளையடைகிறார்கள். அந்தந்தரியமங்களைக் கைக்கொண்டு, தமதியல்பினால் ஆளப்படுகிறார்கள்.

௨௧. எந்தெந்தபக்தன்எந்தெந்ததனுவை அர்ச்சிக்க விரும்புகிறானோ அவனுக்கு அந்தநிலையானசிரத்தையை நானேகொடுக்கிறேன்.

௨௨. அந்தசிரத்தையோடு கூடியவன் அதிஸ்பூஜையைச்செய்கிறான். பிறகு விவ்ரித

மானவும் ஹிதமானம் விருப்பங்களை என்னுலே அடையுமிறான்.

௨௩. புத்திசுன்றிய அவர்கள் அடையத்தக்கபயன் முடிவுள்ளவாம். தேவர்களைத்தொழுவோர் அவர்களை யடைவார்கள். என்பக்தர் என்னையடைகிறார்கள்.

௨௪. காணக்கூடாத என்னை புத்தியத்தவர் திருசியமென் று நினைக்கிறார்கள். என்னுடைய அறிவற்ற சர்வோத்தமும் சிரேஷ்டமுமான இயல்பையறிகிறதில்லை.

௨௫. யோகமாயையுடன்கூடிய என்னை எல்லோரும்காணர். இறப்பும் பிறப்பும்ற்றஎன்னைமுட்டாளாகிய இவ்வுலகத்தான் அறிகிறதில்லை.

௨௬. ஓஅர்ஜுனா! நான்பூத, பவிவியத், வர்தமானங்களையறிவேன். என்னை ஒருவனும் அறியான்.

௨௭. ஓபார்த்தா! பரந்தாபா! இச்சாத்துவேஷங்களால் விளையும் மோஹத்தால் சகலபூதங்களும் சிருஷ்டியில் பிரமமடைகின்றன.

௨௮. புண்ணியகர்மங்களையுடைய எந்த ஜனங்களின் பாபம் ஒழிகிறதோ, அவர்கள் தவந்துவ மோஹங்களினின்றும் விடுபட்டு, த்ருடவிருதராக என்னை யடைகிறார்கள்.

௨௯. ஜராமரணங்கள் நீங்கும்பொருட்டு யார்என்னையடைந்து முயலுகிறார்களோ, அவர்கள் பிரம்மம்முழுமையும், அத்தியாத்மத்தவையும், சகலகர்மங்களையும், அறிகிறார்கள்.

௩௦. ஆதிபூத, ஆதிதெய்வ, ஆதியக்கிய சஹிதனுகிய என்னை யார் அறிவாரோ, அவர்கள் பிரயாணகாலத்திலும் யுத்தமான மனதுடன் என்னையடைவார்கள்.

ஜன்மாந்தரம்.

௩- வதுநியாயம்.

சுதாரந்தஸ்வரூபமாகிய மோக்ஷநிலை யுண்டென்பது உண்மையானால் அந்நிலை பெரும்பான்மையோர் அடையும்பொருட்டு ஒரு ஜன்மகாலம் போதாமையாயிருத்தலால் பல ஜன்மங்கள் ஆவசியகம் என்பதாகத்தோற்றுகின்றது.

இந்நியாயத்தை விவரித்துக்காட்ட முதலில், மோக்ஷத்துக்கேதுவாகிய சாதனங்களின் சுபாவத்தாலும், இரண்டாவது அம்மோக்ஷத்தின் ஸ்வரூபத்தன்மையாலும், அது ஒருபிறப்புக்கு மகாதூர்லபமென்பதைகிரமணவிசதிப்படுத்துவோம்.

மோக்ஷஹேதுவான சாதனங்களின் தன்மையைச் சாங்கோபாங்கமாக விசாரிக்கு

மளவில் அதை பலதேசத்தார்ப் பலவிதமாக மகித்தனர் என்றியலாம். ஆயினும் இப்பலசாதனங்களும், கர்மம், ஞானம், பக்தி, ஆசாரியாபிமானம், பிரபத்தி என்கிற ஐந்தினுள் அடங்கும். இச்சாதனங்களில் ஒவ்வொன்றையும் தனியே விசாரித்துக் காட்டப்புகின், விஸ்தாரமாக நமது பத்திரிகையில் இடமில்லாமற் போருமாதலால், சுருக்கமாக இரண்டொரு உதாரணங்களால் விளக்கி முடிப்போம்.

கர்மமத்தால் மோக்ஷ மடையலாமென்று கொள்ளினும், மோக்ஷவேதவான கர்மங்கள் இன்னவையென்று நிச்சயிப்பது அசாத்தியம். அவ்வாறு நிச்சயித்தபோதிலும், அவை எல்லாதேசத்தாருக்கும், இப்பிறப்பில்தானே சாத்தியப்படாதென்பது உள்ளங்கைநெல்லிக்கனிபோல் விளங்கும்.

ஞானமே மோக்ஷத்துக்குக் காரணமாகுமென்று சிலர் வாதிக்கின்றனர். ஞானம் தனியே மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கமாட்டாதாயினும், ஞானமின்றி மோக்ஷமடையக்கூடாதென்பதை யெல்லாவிவேகிகளும் ஒத்துக் கொள்ளுவார்கள். மோக்ஷத்தையுண்டாக்குஞ்ஞானம் இப்படிப்பட்டதென்று இங்கு நிச்சயிக்கவேண்டிய தவசியமல்ல. அனே கலக்ஷம்பெயர் கேவலம் ஞானஞன்னியாளாகி மிருகங்களுக்கொப்பாகி, வனசஞ்சாரம் செய்வதையாவரும் அறிந்திருக்கின்றனர். இவர்கள்மோக்ஷமென்பதை கனவிலும் நினைப்பதில்லை. இவர்களுக்கும் கடவுளுடைய அளவற்ற கிருபையினால் இப்பிறப்பில் மோக்ஷமுண்டாகக்கூடுமென்றாலும், ஞானமின்றியும், தமதுமுயற்சியும் இல்லாமல் இவர்களுல்லாரும் ஜன்மாந்தரத்தில் மோக்ஷலோகமடைவார்களென்றால் அப்பொழுது மோக்ஷம் நிரவேதுகரமாக எல்லா மாணிடருக்கும் ஜன்மாந்தரத்தில் லபிக்குமெனக்கொள்ளவேண்டும். அல்லது கடவுள் பாரபக்தியாகி சிலருக்கு மோக்ஷத்தையும், சிலருக்கு நரகத்தையும் அளித்தின்றனர் எனக்கொள்ளவேண்டும். அல்லது இவ்விஷயம் நமது புத்திக்கு எட்டாது, இதைப்பற்றி நாம் விசாரிப்பது வீண் என்று கொள்வோமானால், ஜன்மாந்தரத்தில் என்னஉண்டாகுமோ நமக்குத் தெரியாதென்று சொல்லலாகுமெயொழிய, மோக்ஷமுண்டென்றுவது, வேறுபிறப்பில்லை யென்றுவது சொல்லக்கூடுமோ?

இவ்வாறு பக்தி விசுவாஸமும் ஒருபிறப்புக்கு லபிப்பது தூர்வபம். விசுவாஸத்தின் தன்மை விளக்க ஒரு உதாரணஞ்சொல்லுவோம். இந்நாட்டில் குடியேறி இருக்கும் அநேக ஐரோப்பியரும், தமது பூர்வீ

காளுடைய கொள்கையை விட்டொழித்த அனேக தேசிகளும் கிருஸ்துவை நம்பினாலொழிய மோக்ஷமில்லையென்று சாதிப்பார்கள். கிருஸ்துபிறந்து இப்பொழுது துகள்கு-வருஷமாகின்றன. இதற்குமுன் மரணமடைந்த அனேகலெக்ஷம்பெயர் என்னகதியடைந்தார்களோ நமது கிணேவிதர் சொல்லத்துணியார்கள். கிருஸ்துபிறந்தும், இதுவரையிலும் அனேகர் கிரிஸ்துவின் நாமத்தையும் கௌாமலே மரணமடைந்ததும் பின்னும் அனேகர் அவ்வாறே தேகவியோகமடைவார்கள் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இவர்கள் எல்லாரும் நரகமல்லவோ அடையவேண்டும்? கிருஸ்துவை நம்புவதினால் மோக்ஷமுண்டாகும் என்பதின்சத்தயாசத்தையத்தை விசாரிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. தமதுகுற்றமில்லாமலே, அவர் நாமத்தைக் கௌாவர்களும் நரகமடையவேண்டுமென்பதை நம்புவதிலும், இவர்களுக்கு மறுபிறப்பில் மோக்ஷம் லபிக்கலாமென்பது, யுத்திக்கு ஏற்றதாயிருக்கின்றது.

ஆசாரிய ரபிமானமாவது வேதசாஸ்திரங்களை அறிந்தபெரியோரை அடுத்து அவர்களிடம் உபதேசம்பெற்று, அவர்களுடைய நற்போதனைக்கிணுசந்து நடப்பதே, ஆகியாபிமானத்தால் சன்மார்க்கத்துக்கும், சிரத்தைக்கும், இடமுண்டானாலும், அதுவே மோக்ஷத்தையளிக்குமென்பதுபிசு. ஆசாரியபுருஷன் துஷ்டனாயிருந்தால், மோக்ஷத்தை அடைவிப்பதை விட்டு நரகத்துக்கு ஏதுவாவான். ஆசாரியலக்ஷணத்தை விசாரிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆசாரியனால் மோக்ஷமடைவதாயிருந்தாலும் ஒருபிறப்பில் சதாசாரபுருஷனாகிய ஆசாரியன் அகப்படுவது தூர்வபம்.

பரமாத்ம் ஜிவாத்ம் தாரதம்மியமறிந்து இந்திரியரிக்கிரகஞ்செய்து அஹங்காரமகாரங்களையொடுக்கி, தனது ஆன்மாவை மப்பிரான்வசமாக்கி அவனாவிடதனக்கு வேறுகதி இல்லை என்றுவிடாதுபற்றுவதே பிரபத்தியென்னலாம். இந்தவிசேஷக்கியானம் எல்லாருக்கும் இப்பிறப்பில் உண்டாகக்கூடுமென்று ஒருவருஞ் சொல்லத்துணியார்கள். இவ்விதசன்மார்க்கத்தில் முயற்சிசெய்துத் தவரிப்போவோர்க்கு விடாதநரகமுண்டென்று சொல்லுவது நியாயத்துக்கேற்றதன்று. அதலால் இவர்கள் மறுஜன்மத்தில் சுகத்தைபெறலாமென்பது சுபாவம்.

இனிமோக்ஷத்தின் சுபாவத்தைப்பற்றி விசாரிப்போமாகில் அதுகரம்பந்தநீவாரணமே மோக்ஷமென்பதாக அறியலாம். இவ்விஷயத்தை முன்னமேவிசேஷமாக சொல்லியிருப்பதால் இங்கு மறுபடியும், பிரஸ்தாபிக்கவேண்டிய

டியதில்லை. ஆதலால் நாம் இதுவரையில் சொல்லவந்ததின் சராம்சங்களை சங்கிரகமாக்காட்டி முடிப்போம்.

மனிதராகிய நமக்கு ஆத்மாவேறும் சரீரம்வேறு மாயிருக்கின்றது. ஆத்மஸ்வரூபமே நாம். சரீரம் நம்மைப்பற்றிய துன்பமாகி நமது துன்பங்களுக்கெல்லாம் ஏதுவாயிருக்கின்றது. எக்காரணத்தினால் பரிசுத்தமாகிய நமது ஆன்மாவிற்கு, இச்சரீராவஸ்தைசம்பவித்ததோ அதினாலேயே பலசரீராவஸ்தைகள் நேரிடலாமென்பது சகஜமாயிருக்கின்றது. நமது ஆசாபாசங்களை எல்லாம் பூர்ணமாக தியஜித்தாலன்றி நமக்குபேரின்பமுண்டாகமாட்டாதென்பதை அனுபவத்தாலறியலாம். இந்திரியநிக்கிரகஞ் செய்து அஹங்கார மமகாரங்களைவிட்டு எம்பிரானையோசரணடைந்து சஹிதஸ்த்ருண சதப்பியாசம்பலஜன்ம சிருஷ்டியினுண்டாகவேண்டுமேயன்றி, எளிதனுண்டாகத்தக்கதல்ல. ஆதலால் ஜன்மாந்தர முண்டென்பது சத்தியமென்று சாதிக்காவிடினும் அது அசத்திய மென்று சொல்ல யாங்கள் துணியமாட்டோம்.

பிரகிருதிசாஸ்திரம்.

முன்பதிப்பில் வஸ்துக்களைத்தண்ணீரில் விடும் நிறுத்தால், அவைகளின் கனம்குறைகிறதென்பதை அனுபவத்தைக்கொண்டு தெரிவித்தோம். இனி அதுகுறைதற்குக்காரணம் இன்னதென்று தெரிவிக்கிறோம்.

சியாயுதலிற்சொல்லிய ஒன்பதுவகையான திரவியங்களில், மண், நீர், காற்று, இம்மூன்றும் குருத்துவாகர்ஷணத்திற்கு உட்பட்டன. அதனால் அவைகளுக்குத்தம்மைதாங்குந் திரவியத்தை உறுத்துகிறசக்தியுண்டு. அவ்வுறுத்தலின் அளவு, அவைகளின்கனத்திற்கேற்றதாகவிருக்கும். இவ்வுறுத்தலுக்கு எதிராக, இவைகளைத்தாங்குகிறதிரவியம் இவைகளையுறுத்தும். இவ்விரண்டுறுத்தலும் சமமாயிருந்தால், ஒன்றைமற்றொன்று அசைக்கமாட்டாது. ஒன்றினும்மற்றொன்று அதிகமாயிருந்தால், குறைவாகவுறுத்துகிறபதார்த்தம் அசையும்; அசைதற்கு அனுகூலமில்லாமற்போனால் உடைந்துபோம். ஒருமனிதன் ஒருபதார்த்தத்தைக்கையில் தாங்கினால் பதார்த்தத்தின் னுறுத்தலுக்குச் சமமாக இவன் அதையுறுத்தினால், பதார்த்தம் அப்படியே நிற்கும். அதிலும் இவன் அதிகமாகவுறுத்தினால் பதார்த்தம் எழும்பும். இவனுடைய உறுத்தலினும் அதனுறுத்தல் அதிகமாயிருந்தால், இவன்கையைத் தாழ்த்தவேண்டியிருக்கும். அப்படியல்லாமல் கையைமுன்போலவே பிடித்துக்கொண்டிருந்தால், கையொடி

ந்துபோம். இப்படியே மற்ற இடங்களிலும் கண்டுகொள்க. இங்கே கடினபதார்த்தத்தைக்குறித்துச்சொல்லியது திவங்களுக்கும் உண்டு. சிலர்திரவங்களுக்குக் குருத்துவாகர்ஷணம் இல்லையென்று மயங்கலாம். அது தப்பான அபிப்பிராயம். கைநிகையத்தண்ணீராயெடுத்து ஆகாசத்தில்விட்டுவிட்டால், அது மற்றக்கடின பதார்த்தங்களைப்போலவே தகையேறோக்கி விழுவதைக்காண்கிறோம். அது குடமுதலியவற்றில் இருக்கிறதண்ணீரின்மேல்விழுந்தால், வேகவசத்தினால், கடினபதார்த்தம் எப்படிதண்ணீரைப்பிளந்துகொண்டு கீழ்நோக்கிச்செல்லுகிறது. அத்தால் குருத்துவாகர்ஷணவிஷயத்தில் திரவங்களும் கடினபதார்த்தங்களும் வேறுவேறு.

ஒருதொட்டியிறைய நீரைக்கொட்டினால் அந்நீர் தன்கனத்திற்கேற்பத்தொட்டியினடியையுறுத்தும். அந்நீரின் மேற்புறத்திற்குக்கீழும், தொட்டியினடிக்குமேலும், ஒரு அங்குலநீனமும் அவ்வளவே அகலமும், உயரமும் உள்ள நீரையெடுத்துக்கொள்ளுவோம். தொட்டியிரிழுமும், தொட்டியினடியையுறுத்தலினால், இந்தநீரும் உறுத்தவேண்டியது. அப்படியுறுத்தியும், தொட்டியினடியாவது, நாம் எடுத்துச்சொண்டநீருக்கும் தொட்டிக்கும்நடுகிலிருக்கிற நீராவது, அல்லது உறுத்துகிற நீராவது அசையாமலிருப்பதால், இது எவ்வளவு உறுத்துகிறதோ, அவ்வளவுயிருவும் உறுத்தப்படுகிறதென்று தெளிவாகிறது. இப்போது அந்நீரையெடுத்துவிட்டு அந்த இடத்துக்குச்சரியானதாய் மற்றொருபதார்த்தத்தைவைத்தால், அதுவும் முன்னிருந்த நீரைப்போலவே யுறுத்தப்படும். இவ்வுறுத்தல், மேற்காட்டியபடி, ஒருஅங்குல அகலம்நீனம் உயரம்உள்ள நீரினுறுறுத்துவகுச்சமமாயிருக்கும்.

ஒருபாத்திரத்தைக் கயிறில்கட்டித்தண்ணீருக்குள் தொங்கவிட்டால், அது இருக்கிற இடத்தில் அது செல்வதற்குமுன் இருந்த நீர்வெளிப்பட்டிப்போகவேண்டியது. வெளிப்பட்ட நீரின் அளவு, பாத்திரத்தினளவிற்குச் சரியாயிருக்கும். பாத்திரம் இரண்டின்கள் அங்குலங்களுள்ளதாயிருந்தால், வெளிப்பட்ட நீரும், இரண்டின்கள் அங்குலங்களுள்ளதாகவிரும்பும். இவ்வெளிப்பட்ட நீரின் கனத்திற்கு எவ்வளவு உறுத்தலோ, அவ்வளவு உறுத்தல் இப்பாத்திரத்தின்மேற் செலுத்தப்படும். ஆகையால், தண்ணீருக்குள் ஒரு கடினபதார்த்தத்தைவைத்தால், அது தனக்குச்சமமான அகல நீன கனங்களுடைய நீரின் கனத்துக்கேற்ப மேல்நோ

க்கி யுறுத்தப்படுகிறதென்பது தெளிவாகிறது. இதுதான் தண்ணீர் மொள்ளும்போது, பாத்நிரம் நீருக்குள் இருக்கிறவனாயில் அதன் பளு குறைந்திருப்பதற்குக் காரணம். அப்படியே, நீரில் விழுதற்கு முன்பதார்த்தத்திற்கு இருக்கிற கனத்தை, அதன் அகல நீள கனங்களுக்குச்சமமான நீரின் கனத்தினால் பாகித்தால், வருகிற ஈவிற்ரு விசிஷ்டகுருத்துவம் என்றுபெயர். இதற்குப் பதார்த்தங்களுள், பொன், வெள்ளி, முதலியன கனமாயும், சடை, பஞ்சு, முதலியன கனமற்றவையாயிருக்க, இக்கனத்தின் தாரதம்மியத்துக்கேற்றபடி விசிஷ்டகுருத்துவத்தை யறிகிறவிதம் எப்படியென்றால், அதை விவரித்துச் சொல்லுகிறோம். ஒருவிசை கனமுள்ள இரும்பையும், அவ்வளவே கனமுள்ள பஞ்சையும் வைத்துப்பார்த்தால், இரண்டும் கனத்தி லொன்றுயிருந்தபோதிலும், ஆகாரத்தில்வேறுபட்டிருப்பன. இரும்பு உள்ளங்கைக்குள் அடங்கி யிருக்கலாம்; பஞ்சுஒருகூடை நிறையவரும். இரும்பின் கனஅளவு, அரைகன அடியிருந்தால் பஞ்சின் கனஅளவு, இரண்டுமூன்றுகன அடிகளுக்கு மேற்பட்டிருக்கலாம். ஆகையினால் இரும்பையும், பஞ்சையும், தண்ணீர்க்குள் செலுத்தினால், இரும்பினால் நீக்கப்பட்ட சலத்தைவிட பஞ்சினால் நீக்கப்பட்டது அனேகமடங்கு அதிகமாயிருக்கும். அதனால் இரும்பினால் நீக்கப்பட்ட சலத்தின் கனத்தைவிட பஞ்சினால் நீக்கப்பட்ட தன்கனம் அதிகமாயிருக்கும். இவ்விரண்டு கனங்களாலும், இரும்பு பஞ்சுகளின் இயல்பான கனமாகிய பொருள்களையெப்பாசித்தால், இரும்பைப்பற்றின விபாசகம் குறைந்ததாயும், பஞ்சைப்பற்றியது உயர்ந்ததாயுமிருப்பதால், இரும்பைப்பற்றின ஈவு உயர்ந்ததாயும், பஞ்சைப்பற்றினது தாழ்ந்ததாயும், இருக்கும். இதனால் இரும்பின் விசிஷ்டகுருத்துவம் அதிகமாயும், பஞ்சின் விசிஷ்டகுருத்துவம் குறைந்ததாயும், இருக்கும். இவ்வாறு கடின பதார்த்தங்களின் விசிஷ்டகுருத்துவத்தை யறியலாம். இங்கே ஒரு வருத்த முண்டாகிறது. பதார்த்தங்களை நீரில் வைத்து நிறுப்பதில், பொன் வெள்ளி முதலியவை நீரினும் கனமானவஸ்துக்களானபடியினாலே அவைகளை நிறுப்பது வருத்தமன்று. சடை, தேக்கமரம் முதலியவை நீரினும், கனத்திற்குறைந்திருப்பனவாதலால் அவைகளையும், தேன், சாராயம், முதலியவைகளையும், அப்படிவைத்து நிறுப்பது கூடாழையாயிருப்பதால் இவைகளின் விஷயத்தில் என்னசெய்யவேண்டியதோ அதை இனிமேல் தெரிவிக்கிறோம்.

அர்த்தசாஸ்திரம்(தொடர்ச்சி.)

மாமும் மாறாதவென்று முன்விவரித்துக் காட்டிய இருவகைமுதல் களுள், மாறும்முதலே சிரேஷ்டமான தென்று சிலருக்குத் தோன்றும். ஏனெனில், களஞ்சியங்கள், ஆயுதவிசேஷங்கள், யந்திரவிசேஷங்கள், முதலியவைகள் அவைகளைப் படைத்தபோக்குக்குப்பயன் படுவனவாயினும், வேலைசெய்வோர்களுக்கு ஜீவனக்குறைவை யுண்டாக்கும். ஒருவன் தன்னிடத்திலுள்ள மாறாத முதலை விருத்திசெய்வானாகில், மாறும் முதலுக்கு வைத்திருந்த பணம் குறைந்து முன்போல் அதிக வேலைக்காரரை வைத்துக்கொள்ள சக்தியற்றவனாவான். இவ்வாறு கூறுவது சரியோ சரியல்லாவோ வென்பதைச் சற்று விசாரிப்போம்.

வேலைசெய் வோர்க்கு நாம் செய்யத்தக்க உத்தமமான உதவி யாதெனில் உயர்வாய் வாழ்வதற்கு வேண்டிய பண்டங் களைநாட்டிற் பெருகச் செய்வதேயாம். அப்பண்டங்கள் விசேஷமாக உற்பத்தியாகும்போது அவையாரிடத்திலிருந்தாலும் வேலைக்காரர் விஷயத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டாலன்றி, பயன்படமாட்டா. ஆகையால் மனிதர் பிழைத்து வாழ்வதற்குத் தேவையான பொருள்கள் அளவிறந்தவையாக விருக்குமேயாயின், அவற்றால் ஜீவாதம் ஜனங்களும் அதிகமாயிருப்பார்களென்பது சந்தேகமில்லை. மேலும் உழைப்பைச்சுருக்கி மிகளளிதாயும் அதிகவல்பகாலத்திலும் செய்து முடிக்கத்தக்க வல்லமையை யளிக்கும் யாவும், ஒருதேசத்தில் விளையும்பண்டங்களை விருத்திசெய்யத்தக்கவைய யல்லவா? இவ்வித பிரயோஜனத்தை மாறும் முதலைக்கொண்டு அடையத்தக்கதைவிட, மாறாத முதலால் அதிகமாக பெறக்கூடுமாயின், மாறாதமுதலே அவ்விருவகை முதலிலும் சிரேஷ்டமென்றும், அது செல்வர்களைவிட வேலைக்காரர்களுக்கு மிக்க பயன்படுவதென்றும், கூறுவதில் ஆகையுமுண்டோ? மனிதர் செய்யும்வேலையை, யந்திரங்கள்மூலமாக செய்து கொள்வோமாயின், தொழிலாளிகளுக்கு பிழைப்பு கெட்டுப்போக வில்லையாவென்றாலோ, எவை வேலையைக்குறித்து அதை வெகுவினாவில் செய்து முடிக்கின்றனவோ, அவையே கடையில் தேசத்துக்கு எல்லாநன்மைகளையும், பயிற்றி வேலைக்காரருக்கும் அதிகபிழைப்பை யுண்டாக்குமென்பதை முன் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். முதலில் யந்திரங்கள் புதிதாக உபயோகிக்கப்படும்போது சிலருக்கு கொஞ்சகாலம்வரையில் வருத்தம் நேரிடலாம். பின்பு தேசம் முழு

மைக்கும், எண்ணிறந்த புயன்களை யளிக்கு
ம். இங்கிலாண்டுதேசத்தில் மேஜோடுகளை
நெய்வதற்கு, ஒரு புதியயந்திரம் கல்பிக்கப்
பட்டபோது, முதலில் அத்தொழில்செய்து
பிழைத்துக்கொண்டிருந்த தொழிலாளிகளு
க்கு வெகுவுருத்தத்தைவிளைவித்தது. சிலகா
லத்துக்குப்பின் அவைகள் வெகு எளிதாயி
ம், அபரிமிதமாயும் செய்யப்பட்டபடியால்
மிக்க நயமாகி, முன் கனவிலும் அவைகளை
வாங்குவதற்கு எண்ணதேபர்கள் எல்லோ
ரும் வாங்கி யனுபவிக்கத் தலைப்பட்டார்க
ள். இவ்வாறு மேஜோடுகள் யாவராலும் உ
பயோகிக்கப்படுவதைப் பார்த்து முன் அ
வைகளை செய்து விற்றுப் பிழைத்துக்கொ
ண்டிருந்தவர்கள் அவைகட்குவேண்டியது
ய முதலியவைகளை தூற்கும் தொழில்களில்
பிரவேசித்தனர். பின்புநூற்பதற்குட ஆர்
க்குரயிட்டென்பவர் ஒருயந்திரம் உண்டிப
ண்ணினார். ஆகிலும் தொழிலாளிகளுக்கு
பிழைப்பில்லலாமற் போகவில்லை. யந்திர
ங்களினால் தெசத்துக்குண்டாகும் முக்கி
யமான பயன், தனவிர்த்தியாம். இத்தனம்
விசேஷ பண்டங்களின் ரூபமாகவிருக்கும்.
செல்வரிடத்தில் அவை அபரிமிதமாகவிருந்
தால் அவர்கள் என்னசெய்வார்கள்? தா
ங்கள் ஆண்டனுபவிக்கத்தக்க அளவுக்கு
யிஞ்சி யிருப்பவைகளை வேலைக்காரருக்கு
அளித்து அவர்களைக்கொண்டு மற்றசரக்குக
ளைச் செய்வித்து லாபம்சம்பாதிக்க தங்கள்
முதலுடன், சேர்த்துவைப்பார்கள். அல்ல
து எந்ததொழிலினின்றும் அவர்கள்யந்திர
ங்களின் உபயோகத்தால் நீக்கப்பட்டார்க
ளோ அதிலேயே பிரவேசிக்குமடிசெய்யலா
ம். இவ்வாறு யந்திரங்களிருந்தும் வேலைக்கா
ரணாமுன்போலவே விசேஷமாக உபயோ
கித்தல், அனுவசியகமாகத் தோன்றும்.
சற்று யோசித்துப்பார்க்குமிடத்தில், யந்திர
ங்களும், வேலைக்காரரும்சேர்ந்தால் முன்
வேலைக்காற்களால் மாத்திரம் செய்யதக்க
வேலைக்கு இருபதுபங்கு அதிகமான வேலை
நடத்தப்படும். ஆகையால் முன்னிருந்த ஆ
டையாபரணங்கள் முதலியபொருள்கள் ஒ
ன்று இருபதாய் பெருகும். இவைகள் ய
ந்திரமூலமாய் கொஞ்சசெலவுடன் செய்ய
ப்பட்டதனால் இவைகளின் கிரயம் குறை
ந்துபோகும். அப்போது அனேகர் அவைக
ளை வாங்குவார்கள். விற்பனை யதிகமாகும்
போது அப்பொருள்களை மேலுமேலும்செய்
ய்வது அவசியமாகிறது. ஆகையால் முன்
கையினால்உழைத்து இப்பண்டங்களைச் செய்
துக்கொண்டிருந்தகாலத்தில் எவ்வளவுதொ
ழிலாளிகளிருந்தனரோ அதைவிட அதிகவே
லைக்காரர் முடிவில் தேவையாயிருக்கும்.

இதனால்தான் யந்திரங்களின் உபயோகத்
தால் தொழிலாளிகளின் பிழைப்புக்குக் கு
றைவுநேரிடாதென்று முன்கூறியது. அவ
வாறுநேரிடாமல் ஏழைகள்முன் தங்களுக்கு
எட்டாத பலவிதபொருள்களையும், இப்
போது எளிதில் ஆண்டனுபவித்தற்குப் பா
த்திரமாயிருக்கின்றனர். இவ்வித சிறந்தபய
ன்களையும் தேசமுழுமைக்கும் அளவற்றந
ன்மைகளையும் அளிப்பது யந்திரவிசேஷமே
யல்லவா? செல்வம்மிசூர்த நாடுகளில் யி
கவும் சஷ்டசாத்தியமானதொழில்களை நட
த்துவதைப்பார்க்கிறோம். மலைகளைப்பிளந்து
கோட்டுகளும் வெகுதூரங்களிலிருந்தும் ந
திகளை யொன்றாகச்சேர்க்க, பெருங்கால்வா
ய்களும் வெகுவினோதமான வாரதிகளும்,
நேத்தியானகட்டிடங்களும், இன்னம்பற்ப
ல அளவற்றதொழில்கள் ஏற்பட்டபயிரிடுந்
தொழில்,வந்திரத்தகம்முதலியவைகளில் வேலை
க்காரருக்கு ஜீவனமுண்டாகி யிருப்பதுபோ
லவே பவவாயிரம் ஏழைகளைக்கு பிழைப்
பையீர்த்து காப்பாற்றுவதை பார்க்கிறோம்
ல்லவா? இவைகளுக்கெல்லாம் காரணமென்
ன? செல்வாக்கீர்த்தங்கள் பணத்தை யுபயோகி
க்கும்பொருட்டேயல்லவா இவையெல்லாம்
செய்கிறார்கள். பத்திரமும் ஸ்வைச்சை
யும் நிலைபெற்றுள்ள நாடுகளில் முதலைப்ப
டைத்தவர்கள் அவை வீணாகவைத்து வைக்
க மாட்டார்கள். சீர்ப்பிரயாசைக்கு முத
லே எல்லைகையேற்படுத்துகிறது. முதலுள்
ளவொருவன் ஒருபுதிய யந்திரத்தைவாங்கி
யுபயோகிப்பானாகில், அதனால் அவனுக்கு
மாத்திரம் லாபம்கிடைப்பதன்றி, சாதார
ணஜனங்களும்விசேஷமான நிலைபெற்றிருக்
கத்தக்கபிரயோஜனங்களைப்பெறுகின்றனர்.
அவர்கள் சகலபதார்த்தங்களையும் நயமாக
வாங்கி, அனுபவிப்பதும்மற்றி மொத்தத்தில்
ஒருநான்முழுமைக்கும் பெறும் கூலியும், அ
திகமாயிருக்கிறது. ஆகையால் இனிமேல் உ
ண்டாகத்தக்க பெயர்களையதிகலபத்தில் அ
டையும்படி செய்யும் கையிலுள்ள பொ
ருள்கள் யாவும்முதல் என்றுகூறலாம். ஒ
ருதேசத்திலுள்ளமுதல் அதின் ஜனங்கள
து சொத்து சமுதாயத்தையும் சார்ந்த
தென்றுபொருள்சொள்ளலாம்.

சரித்திரம்.

நியமங்களைக்கடந்து செய்யப்பட்ட இ
ந்த யுத்தப்பிரயாணங்களினாலும், எதிர்பா
ராத நற்பயன்கள் விளைந்தன. ஜெருஸலத்
தை நோக்கிச் சொல்லுகையில், கிறிஸ்துவ
ர தங்களைக்காட்டிலும், நாகரீகத்திலும், ப
யிர்த்தொழிலிலும், சிறந்த நாடுகளைக்கடந்

தனர். அவர்கள் முதல் இட்டலியில் தங்கினார்கள். அதிலுள்ள வெனிஸ், ஜினோவா, பைஸா, முதலிய நகர்கள் வர்த்தகத்திலும், திரவியத்திலும், நாகரீகத்திலும் விசேஷ விருத்தியடையத்தொடங்கின. அவர்களால் விடத்தில், கப்பலினின்று மிறங்கி, டால் மேஷியாமுலமாய் கன்ஸ்டாண்டிநோபுலுக்குக் கனாதுறையாய்ச் சென்றனர். கன்ஸ்டாண்டிநோபில் ராஜ்யத்தில் வெகுநூலமாய்ச் சவுரியம்முன்றி, வெகுநீசு கொடுங்கோன்மையால் சமுதாய சுருணங்கெல்லாம் நசித்துவிட்டபோதிலும்; நாகரிகமற்ற கிராதகக்கூட்டங்களின் நாசமுறுத்தும் சண்டாள கோபத்துக்குப் பாத்திரமாகாம விருந்தமையால், அது ஒன்று மாத்திரம் யூரோப்புக்குள் விலத்தின்னத்திலும் அழகிலும் சிறந்ததாயும், பிராசே ஆசாரகலாதிக்களைக் குறிக்கத்தக்க வியஞ்சுநங்கையுடைய தாயுமிருந்தது. இக்கிழக்கு ராஜ்யமானது நாவிகத்தில் வெகுபிராபல்லிய மடைந்திருந்தது. அதில் வெகு விர்தையான வஸ்திரங்கள் உளவாயின. கன்ஸ்டாண்டிநோபிலானது இந்நியாதிதேசத்துச் சரக்குகளுக்கு ஒரு பிரதானமான சந்தையாய் விளங்கிற்று. லாரஸ்களும், துருஷ்கருஷ்களும், அந்த ராஜ்யத்தைச்சேர்ந்த அநேக நாடுகளை அபகரித்துக் கொண்டமையால், அது விலத்தின்னத்தில் குன்றியபோதிலும், மேற்குறிய பலவழிகளால் அதில் பொருள் வந்து குவிந்தமையால், அது விசேஷ சோபைப் பெருந்தியிருந்ததுமன்றி, யூரோப்பின் மற்ற பாகங்களைக்காட்டிலும், அதில் விசேஷ கலாக்கியாலுபலாஷை யிருந்தது. எஷியாவில்கூட காலிப்புகளுடைய சவானுஷ்டானத்தாலும், புரோத்ஸாஹத்தாலும், பிராசரிய மடைந்திருந்ததான, கலாசேஷங்கள், சிலுவைக்கொடியருக்கு விளங்கின. இந்தக் குருஸேட்டைக்குறித்தெழுதிய சரித்திரக்காரர்கள் அவர்களெங்கிருந்திப்போர்செய்த நாகரிகிலுள்ள ஜனங்களின் ஸ்திதி ஒழுக்கம் முதலியவற்றைக்காட்டிலும், வேறான விஷயங்களில் தங்கள் கவனத்தை நாட்டியபோதிலும்; இவற்றைத்தகுந்தபடி வர்ணித்துக்கூற வுதவும், தெலுவிருசி முதலிய சாமக்கிரிகள் அவர்களில் பெரும்பான்மையருக் கில்லாமலிருந்தபோதிலும்; ஸாடையன் முதலிய சிலமஹத்திய வரசர்களின் காரணிய அவதாரியாதிக்கைக்குறித்து விசேஷமாய்க் கூறுகின்றமையால், அவர்களொழுக்கங்களை நாம்வெகுமேலானவையாய் கிரகிக்கவேண்டியிருக்கிறது. இவ்வாறு பலநாடுகளில் சஞ்சரித்து, பலவாசாரகோட்பாடுகளைக் கண்ணுற்றும், இந்தக்குருஸே

டார், விசேஷக்கியானமும், விருத்தியும் அடையாமலிருந்ததல் சாத்தியமோ? அவர்கள் நோக்கங்கள் விரிந்தன. துரபிமானங்கள் கழிந்தன. புதிய அபிப்பிராயங்கள் ஜனித்தன. தங்களிலும் அதிகமேன்பாட்டைந்த ஜனங்களின், ஒழுக்கங்களைக் கண்ணுற்றபோது, தங்க லொழுக்கங்களின், மட்டித்தன்மையை அறிந்திருக்கவேண்டும். இவ்வாறு அவர்கள் மனதிப்பதிந்த விஷயங்கள் அவர்கள் சுவதேசமீண்டவுடனே அழிந்து விடத்தக்க அவ்வளவு லேசாயிருக்கவில்லை. இரண்டுதூற்றாண்டு வரையில் மேனாட்டாருக்கும் கீழ்நாட்டாருக்கும் வெகுநெருங்கிய சம்மந்தமுண்டாயிருந்தது. ஒருதடவை போருட் குச்சென்றவர் சுவதேசத்துக்கு மீண்டபோதிலும், மறுபடி புதியசேனைகள் புறப்பட்டு இடைவிடாது ஏஷியாவை நோக்கி யூரோப்புமுழுமையும் சஞ்சரித் தமையால், அவர்கள் சுவதேசங்களுக்கு மீளுங்கால் அன்னியநாடுகளில் அவர்களுக்குப் பழகிய பலஆசாரங்களைக் கொண்டுவந்து வழங்கினர். ஆகையால் குருஸேட்டுகள் தொடங்கிய உடனே ராஜசபைகளில் அதிகசோபையும் பொதுஉற்சவங்களில் அதிகமடம்பும், இன்ப வினோதங்களில் அதிகபரிஷ்காரமான விருப்பமும், சாஹஸ்கிருத்தியங்களில் அதிவிசித்திர ஆவேசமும், யூரோப்பில் கிராமக்கிரமமாய் ப்ரவியதாய்விளங்கும். முட்டாள்தனத்தையும் மூடபத்தியையும் காரணமாயுடைய இந்த வெறிகொண்ட படையெடுப்பு நோக்கிக் மின்மையாகிய அக்கியான அந்தகாரத்தைப் பறக்கவடிக்க உதவிய ஞான ஜோதியின் உதயத்துக்குக் காரணமாயிற்று. குருஸேட்டுகளினால், யூரோப்பில் ப்ரபல்லாச்சயங்களின் பூலத்திகளுக்கும் அவற்றால் ராசாங்கத்தின் பலத்துக்கும் உண்டான நன்மைகள்மேற்சொன்ன நன்மைகளைப் போலத் தாமதத்திற்குன்றும் ஓக்கிரத்திலேயே வெளிப்படையாயின. சிலுவையைக்கையிலேந்தி ஏஷியாவுக்குச்செல்ல விரும்பிய பிரபுக்கள், அப்படி துரமாய்ச் செல்வதற்கும், தங்கள் பணியாளர்களுக்குத்தலைமையாகத் தகுந்தகௌரவத்துடன் தோன்றுவதற்கும் அவசியமான அதிகசெலவின் பொருட்டுத் திரவியத்தைச்சேகரிக்க பலத்தவரிகளைப் போடுவதே பியூடல்பத்தியன்சட்ட திட்டங்களுக்கும் அதன் குடிசுண்டைய வழக்கத்துக்கும் விநோதப்படிருந்ததினால், தங்கள்ஸ்வாஸ்தியங்களை விக்ரயித்தலேஉத்தமமான வுபாயமென்று நிச்சயித்தனர். இப்படி ஏஷியாவில் புகழுடன் வெற்றியையும் துருஷ்கர்கையினின்று ஜருஸலத்தையும் பெறவேண்டுமென்ற ஆவ

லானது இதர ஆசைகளுக்கிடங்கொடாம லவர்கள் மனதை முற்றும் கவர்ந்ததனால், அவர்கள் புராதனமான தங்கள் சொத்துக் களை யையயின்றி, அர்ப்பவிலைக்கு விக்ர யித்து, முன்பின் கண்டிங்கேட்டுமிராத வா ஸ்தவங்களை ரோக்கிச் செல்லத்தானின்றன ர். யூரோப்பில் மேற்குத்தேசத்திய வரசர் கள்முதல் குருஸேட்டில் பிரவர்த்திக்காம லிருந்து மிகச்செல்வன்தியே தங்கள் தேசங் களை வில்தீர்ணப்படுத்திக்கொள்ள விதா ன் நல்ல தருணமென்று நினைத்து, அதை யதிக ஆவலுடன் அவலம்பித்தார்கள். இதுவு மன்றி, யுத்தத்திற்குப்போனவிடத்தில் வா ர்சுக்காரரற்றுமடிந்த பிரபுக்களுடையசொ த்துக்களும், அரசனைச்சேர்ந்தமையால், பி ரபுக்கள் பலம் நரீந்தோறும் குறைய, அரச பரபல மேன்மேலு முயர்ந்தது. மேலும் அ ரச்சர்களையடக்கி விதியளிக்கத்தக்க திருளு டைய பாரிமுடிகள் ராச்சியத்தில் சுத்த மாயில்லாததினால், அரசன்கிராமம் பலம டல் சதிகப்பட்டது. அன்றியும், சிலுவை யை யெடுத்தவருக்கு யாராகிலும் தொந்த ரவுசெய்தால் அவர்களைச் சபித்துவிடுவதா கப் பாதிரிமக்கள் ரங்கனங்கட்டிக் கொ ண்டிருந்தபடியால் ராச்சியத்தில் கலகாதா ரமான உட்சண்டைகளும் பிரிவுகளுமின்றி, நிஷ்பக்ஷபாதமான நியாயம் சாதாரணமா ய் அனைவருக்கும் கிடைத்து, யூரோப்பி ன் பலராச்சியங்களிலும், சீர்மையான அரசி யல் ஏற்பட வழியுண்டாயிற்று.

குருஸேட்டிகளால் வர்த்தகத்துக்குண்டா னகேமலாபாதிகள் கீழ்ச்சொன்ன நன் மைகளிற் குறைந்தனவல்ல. பீடர்என்னும் சன்னியாசியும், யூயிலான்தேசத்து காட்பி ரோன்பவனும், ஜெர்மானியா, ஹங்கெரி தேசத்துவழியாக கன்ஸ்டாண்டினோபில் ப ட்டனத்துக்கு முதல்முதல் நடத்திச்சென் ற சிலுவைத்து வசப்படைகள், யாத்திரை யின் நீட்சியாலும், மார்க்கத்தில் நாகரிகம ற்ற ஜனங்களுடைய கொடுமையாலும், மிக சுகங்கடப்பட்டதைக்கண்ட இதரசேனைகள் அம்மார்க்கத்திற்கெல்ல வஞ்சிகடல் வழியா கச்செல்வது நீரபாயமென்றெண்ணி, அ ல்வாறுபோக நிச்சயித்தார்கள். அப்போது யாத்திரைக்காக அவர்களுக்குக் கப்பலையு த வி பிரதியாகக்கூலியில் வெனிஸ், ஜினோவா, பைசா, ராச்சியங்கள் இப்பரிமிதமான செல் வத்தை யடைந்தன. அச்செல்வமும், ஜரு ஸலயுத்த பிராரம்பமுதல் அந்தியம்வரையி ல், படைகளுக்கு உணவுமுதலிய சாமான் களைக்கப்பல்களிற்கேர்த்துவைத்து அக்கப்ப ல்களைக் கரையருகில் நிறுத்தியிருந்து, கே ட்டவிடத்தில் வேண்டிமவற்றைத்தர ஒப்பு

க்கொண்ட குத்தகையினால் குவிந்த பணத் துட னெப்பிட்டுப்பார்க்கையில், ஜனுபா மாணுவைப்போலத் தோன்றும், ஜருஸலயு த்தத்தில் கிறிஸ்துவரடைந்த வெற்றியினால், இன்னும் சில சாசுவதமான நலமுண்டாயி ன. வெனிஸ், ஜினோவா, பைசா, அரசுக் குக்குக் கிறிஸ்துவர்களால், அக்காலத்தில் கொடுத்திருக்கப்பட்ட ஸ்வதந்திரங்களைக் கண்டிருக்கும், சாஸனங்களில் நானைய வனாயிலும், சில விருக்கின்றன. அவற்றால், மேற்கண்ட டமுன்று ராஜியத்தார்களால் ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய்யப்படு ம் யாதொருபொருளுக்கும் தீர்வையில்லா மையும், சமுத்திரதில்நகர்சிலவற்றிற்குச்சு த்றுப்பட்டிலுள்ள கிராமங்களும், மற்றவ ற்றிலுள்ள அனேககிதிகளும், அவர்கள் ஸ் வாதினமாக்கப்பட்டு அவற்றில் குடித்தன ம், அல்லது வர்த்தகம் செய்பவர்களுக்குண்டா கும் சண்டைசச்சரவுகளைசொந்தவிதிக ளைக்கொண்டு சொந்த நியாயாதிபதிகளால் தீர்ப்புசெய்ய அதிகாரமும், ஆகிய ஸ் வாதந்திரியங்கள் அவர்களுக்குண்டாயின. குருஸேடர்கான்ஸ்டாண்டினோபிலைப் பிடித் துகொண்டு தங்கள் தலைவனொருவனைச் சிங் காதனத்தில்வைத்தபோதும், இடாலையாரா ஜியம்லாபமடைந்தது. வெனிஷியர்கள்இந்த யுத்தத்தை ஆரம்பிக்கச்செய்து, பின்னர் அ தைக்கவிடாது நடத்துவதில் ஊக்கமுற் றிருந்ததுபோலவே அதில் ஜயமடைந்தபி ரகு அதினால் லாபமடைவதிலும் கண்ணே க்கமாறா ழிருந்தனர். அவ்வாறே அவர்கள் கிரீவில் பிஸ்பனிஸலின் பெரும்பாலும், ஆர்ஜிபெலக்கோஷ் செழிப்பான பலதீவுக் ளையும் வசப்படுத்திக்கொண்டார்கள். காண் ஸ்டாண்டினோபில் முன்னடந்து வந்த வர்த்தகம் பெரும்பான்மை இம்மூன்று ராச்சியங்களுக்குத் திரும்பியது. இவ்வித வே ளுக்களால் ஜருஸலயுத்தமானது இம்மூன் று ராச்சியங்களுக்குள் செல்வம் அபராமா க செரியா பலமடைந்ததைத் திறக்கவந்தது போலும், அச்செல்வத்தைக்கொண்டும், இனி சொல்லப்போகிற ஒரு ஏற்பாடைக்கொண் டும், அம்மூன்று ராச்சியங்கள் ஸ்வாதந்திரி ய கௌரவங்களை யடைந்தார்.

பகவத்கீதை - உபந்நியாஸம்.

“முன்னடந்த பிரஸங்கத்தில், மனிதன் பொருளீட்டி அறங்கெல்லா வற்றையும் செய்தற்கு முதற்கருவியாகிய தேகத்தைப் பாதகாக்கவேண்டிமென்றும்; எல்லாப்பய ன்களையும் பெறுவதற்கு உபாயமான அறி வைச்சம்பாதிக்கக், கல்வி கற்கவேண்டிமெ

னும்; இம்மை மறுமைகளுள், இம்மையிலடையுஞ்சுகம்நிலையற்றதென்றும், மறுமையிலடையும் இன்பங்களிலும் இந்திரபதவி முதலியவற்றில் அடைவனநிலையற்றனவென்றும்; முத்தியேந்தியமாயிருப்பதென்றும்; பிறப்புகளெல்லாவற்றுள்ளும் மனிதப்பிறப்பு சிறந்ததென்றும்; ஆத்துமாதேகத்திற்குவேறுண்டென்றும்; கடவுள், நாம்செய்தவினைகளுக்கேற்றபடி, நமக்குத்தேகங்களையும், இன்பதுன்பங்களையும் தருகிறான்; பிறவிக்கேதுவாகிய இருவினைகளையும் மனிதப்பிறப்பிலேயே ஒழித்துவிடவேண்டுமென்றும்; அவ்விருவினைகளுக்கும் ஏதுவாயிருப்பது அகங்கார மமகாரரூபமான அவிச்சையென்றும்; நாம் ஒருதலையாய் அடைதற்குரியது வீடென்றும்; கடவுளின் உடைமையான ஆத்துமாவை யவருக்கேயுரியதாக அளித்துவிடவேண்டியதென்றும்; முத்திபெறுவதற்குச் சிறந்த கருவியாயிருப்பது பகவத்பக்தியென்றும்; அந்தபக்தியுடைய வழிபாடு முதலிய நற்செய்கைகளாலுண்டாகுமென்றும்; அந்தப்பக்திக்குத்தடையாயுள்ளன காமக்குறோத முதலியன வென்றும்; ஆத்மாவுக்குக் கேடுசெய்பவையான அந்தக் காமாதிகளெல்லவென்கிறென்றும்; இந்தப்பொருள்களையெல்லாஞ் சொல்லுமதனாலென்றும்; அம்மதம்நம்பிக்கொள்கையின் மீதுநிலையுறுவதென்றும்; மதத்தில் முக்கியமான பிரமாணங்கள் மூன்றென்றும்; அவற்றுள் கடவுளினுண்மையை யறிவதற்குச் சப்தப் பிரமாணமான வேதமே சிறந்ததென்றும்; மதம் ஆஸ்திகமெனவும், நாஸ்திகமெனவும், ஆஸ்திக நாஸ்திகமெனவும், மூவகைப்படுமென்றும்; அவ்வேதத்தை மேற்கொளரக்கொண்டு நம்மவர்கள் மதத்தை நால்வகையாகக் கொண்டிருக்கிறார்களென்றும்; சொல்லப்பட்டது. அந்தந்த சமயங்களின் வரலாறு தெரியாமல் இனிச்சொல்லப்படும் விஷயங்கள் விளங்காவாகையால் முன்னதாய் அச்சமயங்களின் முறையைச் சுருக்கிச்சொல்லுவதில், அவசியமாயிருக்கிறது. அவற்றுள் முதலில் அத்துவிதசமயத்தின் முறையைச்சொல்லுகிறோம்.”

அத்துவிதசமயம்.

“அத்துவித மென்பது பேதமில்லாமை. பேதமில்லாமை யைச் சொல்லுகிறபடியினாலே இதற்கு அத்துவிதமென்கிற பெயர்வந்தது. எதற்கும் எதற்கும் பேதமில்லையென்று சொல்லுகிறதோ, அது இனிமேல் தெளிவாய்த்தெரியும். இச்சமயத்தார் பிரம்மம் என்றும், அவித்தையென்றும் இரண்டினைக்கொள்கிறார்கள். அவற்றுள் பிரம்மம் ஸத்தாயும், சிதாநந்தவடிவாயும், அவிக்காரமாயும், நிர்வ

யவமாயும், நித்தியமாயும், தோஷரகிதமாயும், பூரணமாயும் இருப்பது.

சத்தென்பது முக்காலத்திலும் உள்ளது. சித்தூரந்தம், என்பனமுறையே, ஞான இன்பங்கள். சித்தென்பது உவது அறிவதாம். ஆரந்தமென்பது பரம்பரீதியில் விஷயமாவதாம். அவிக்காரமென்பது வேறுபடுதல்ன்மை, நித்தியமென்பது சதோதிதமாயுள்ளது. பூரணமாவது சர்வசம்பந்தமாயிருக்கை. அவித்தை பாரமார்த்திகமல்லாதது. சத்தினும் அசத்தினும் வேறாயிருப்பது. ஜடமாயிருப்பது. விகாரமுள்ளது. உறுப்புள்ளது. முதலில்லாதது. முடிவுள்ளது. அஞ்ஞானவடிவாயிருப்பது.

பாரமார்த்திகமல்லாததென்பது, பொய்யென்பது. தத்துவஞானத்தினால் நீங்குவது. இது வியாவஹாரிகசத்து, என்று சொல்லப்படுகிறது. சத்தினும் அசத்தினும் வேறென்பதற்கு சத்தாகிய பிரம்மத்தினும், அசத்தாய்த் துச்சமான முயர்க்கோடு முதலியவற்றினும் வேறாய் உள்ளதென்பது பொருள். பிரம்மத்தைப்போல பாரமார்த்திகமானதன்று. துச்சத்தைப்போலப் பிரமாணத்துக்கு அகப்படாததென்றும், இது சத்வம், ரஜஸ், தமஸ், என்னும் இம்முக்குணவடிவாயிருக்கின்றது. இக்குணங்களின்தன்மையும், பயனும் இனிக்கூறப்படுவதால் தெளிவாகவிளங்கும்.

இந்த அவிச்சைக்கு ஆவரணசக்தியென்றும், விஞ்சேப சக்தியென்றும், இரண்டு சக்திகளிருக்கின்றன. ஆவரணசக்தியுள்ள அவித்தையினால் மூடப்பட்டபிரம்மத்திற்கு, இருட்டிலிருக்கிற மனிதனுக்குப்போலத், தன் உண்மை தெரியாமல் விட்சேபரூபமான தேவர், மனிதர் என்னும் பேதமாகிய தோற்றம் உண்டாகிறது. ஆபரணமென்பது மறைப்பு. விட்சேபம் என்பது தோற்றம். தேவர் முதலிய பேதமான தோற்றங்கள் அவிச்சையின் பரிணாமங்களையென்றி யுண்மையானவையல்ல.

இந்த ஞானவடிவான பிரம்மம், சத்த தன்னியம் என்றும், மாயாவச்சின்ன சைத்தன்னியம் என்றும், அந்தக் கணவச்சின்ன சைத்தன்னியம் என்றும், விருத்தியவச்சின்ன சைத்தன்னியம் என்றும், விஷயாவச்சின்ன சைத்தன்னிய மென்றும், ஐந்து பேதங்களுள்ளது. பிரம்மம் சத்தமாயிருக்க அதற்குப் பேதங்கள் எப்படியுண்டாகின்றனவென்றால், அவித்தை முதலாகிய உபாஜ்பேதங்களால் உண்டாகின்றது. ஆகாசம் ஒன்றாயிருக்க, கடாகாசமென்றும், மடாகாசமென்றும், கூறப்படும்பேதம் ஆகாசமென்னும்பொருளிலேயே வியுத்தையாய் மறைந்திருப்பதன்று.

அவச்சின்னமென்பது ஒரு சம்பந்தவிசேஷம். அதிலுடைய சைதன்னியம் இத்தன்மையதென்று முன்பே கூறப்பட்டது. மாயாவச்சின்ன சைதன்னியம் என்பது ஈச்சரன். இந்தமாயாவச்சின்ன சைதன்னியமாகிய ஈச்சரனே லோக விருஷ்டியாகி களுக்குக் கருத்தாவாயிருப்பவன். எல்லாவற்றுள்ளும் அதிபவன். இவனே சகுணப்பிரம்மம் என்று சொல்லப்படுகிறான். சகத்கர்த்திருத்துவ முதலியவை உபாதிபால்வருவன. இந்த ஈச்சரனுக்குச் சித்திரபடத்தைத் திருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

யஹ்வஸ்கீர்த்து மஹ்நாஹ்நுப்யம்;
 ஷ்ரஹ்நுப்யம் தஹ்நாஹ்நுப்யம்;
 யஹ்நுப்யம் தஹ்நாஹ்நுப்யம்;
 ஷ்ரஹ்நுப்யம் தஹ்நாஹ்நுப்யம்;
 யஹ்நுப்யம் தஹ்நாஹ்நுப்யம்;
 ஷ்ரஹ்நுப்யம் தஹ்நாஹ்நுப்யம்;
 யஹ்நுப்யம் தஹ்நாஹ்நுப்யம்;
 ஷ்ரஹ்நுப்யம் தஹ்நாஹ்நுப்யம்;
 யஹ்நுப்யம் தஹ்நாஹ்நுப்யம்;
 ஷ்ரஹ்நுப்யம் தஹ்நாஹ்நுப்யம்;
 யஹ்நுப்யம் தஹ்நாஹ்நுப்யம்;
 ஷ்ரஹ்நுப்யம் தஹ்நாஹ்நுப்யம்;

[தீபகம்]

அஃதெவ்வாறெனின், சித்திரமெழுதுமுன், வெள்ளைப்படிவையாயிருத்தலும், கஞ்சி தடவியபின் கடிதட்டமாதலும், நீலமலினை காரத்தைப்பொருத்தியபின் வாஞ்சிதபடமாதலும், வர்ணபூரணமாகும்பொழுது ரஞ்சிதபடமாதலும்போல பிரம்மம்மாயாகாரியாதிதமாயிருத்தலேசித்தாயும், மாயோபாதி யோடுகூடியிருத்தலே அந்தரியாமியாயும், சமஷ்டிக்குமசீரீ உபாதியைப்பொருந்தியிருத்தலேசுத்திராத்தமாயும், ஸ்தூலசீரீ சமஷ்டியுபாதியைப்பொருந்தியிருத்தலே விராட்டபுருஷையிருக்குகையும், ஆதல் ஆம். இந்த விராட்டபுருஷையே ஈச்சரனென்று ஏனைமதஸ்தர்சொல்லுகிறார்களென்று எண்ணுகிறேன். ஆனால், சகத்கர்த்திருத்துவம் முதலியன உண்மையென்பது மற்றமதஸ்தர்களுடைய கொள்கை. மாயாகற்பிதமென்பது அத்துவைதிகளுடைய கொள்கை.

அந்தக்கரணத்தில் பிரதிபிம்பித்த பிரம்மசைதன்னியத்தின் சாயைகளே சீவரத்து மாக்கள். அவைகளையே, அந்தக்கரணவச்சின்ன சைதன்னியங்களென்பர். தேஜோவடிவான சூரியனானவன் தடாகசலாதிகளிலே பிரதிபிம்பிப்பதுபோல தேஜோவடிவான பிரம்மசைதன்னியமானது, அவிச்சையின்பரி

ணமங்களான அந்தக்கரணங்களில் பிரதிபலிப்பது. இதில் பிரம்மம், பிம்பம். அந்தக்கரணங்களுள் தோற்றமவைகள், பிரதிபிம்பங்கள். அவைகளே ஜீவர்கள். சூரியனாகிய பிம்பத்துக்கும் நீரில்தோற்றும் பிரதிபிம்பங்களுக்கும் வேற்றுமையல்லாததுபோல பிரம்மத்துக்கும் ஜீவர்களுக்கும் வேற்றுமையல்ல. பிரதிபிம்பங்களாகிய ஜீவர்களுக்கும் அந்தக்கரணரூபமான உபாதிபேதங்களையன்றி அவைகள் தம்மில் தாமே வியற்கையாய் வெறுனவையென்று சொல்லக்கூடாது. இந்தச் சிதாபாலஜீவர்களே அனாதிகர்ம வாசனையினால், ஆத்தியான்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம், என்னும்முத்துப்பங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். ஆத்தியான்மிகங்களாவன, தன்னைப்பற்றுவருவன; அவை, சரமுதலியன. ஆதிபௌதிகங்களாவன, பிறவுயிறைப்பற்றிவருவன; அவை, சரப்பாதிசுளாம். ஆதிதைவிகங்களாவன, தைவத்தைப்பற்றிவருவன; அவை, இடிமுதலியவை.

இந்தச்சீவர்களுக்கு நனவு, கனவு, சுழுத்தி, எனமுன்று அவஸ்தைகளுள்ளன. நனவு என்பது பொறிகளின்விஷயங்களை நுகரும் தகை. கனவு என்பது, பொறிகளுடைய வுதவியில்லாமல் மனமேவிஷயங்களை நுகர்ந்து கொண்டிருக்கிற தகை. இந்தகனவிந்காணும் பொருள்களெல்லாம் பிராதிபாலிகங்களேயன்றி உண்மையானவையல்ல. பிராதிபாலிகமென்பது ஒரு குற்றத்தின் சேர்க்கையால் ஒருபொருள் மற்றொருபொருளாகத்தோற்றது. கனவிந்றேற்றும் பொருள்களுக்குக்காரணமாகிய குற்றமாவது நித்திரை. கண்ணிற்குக் காசமுதலியனோய் கருண்டாயிருந்தால் அப்போது முத்துச்சிப்பியைக்கண்டு வெள்ளியெனமருள்கிறோம். இப்பியையறியாமையாகிய அவிச்சைகாரணமாக இப்பியினிடத்தில் பொயத்தோற்றமாகிய வெள்ளியெனட்டாம் இப்பியென்னும்கூறாததினால் அந்தப்பொய்த்தோற்றமாகிய வெள்ளிநீங்கிப்போகிறது. இதைபிராதிபாலிகசத் என்றுசொல்லுகிறது. பாரமார்த்திகசத்தை, வியவஹாரிகசத்தை, பிராதிபாலிகசத்தை, யென்று மூவ்விதசத்தைகள் சொல்லப்பட்டன. அவற்றுள் பாரமார்த்திகசத்தை பிரம்மத்தினிடத்திருப்பது. வியவஹாரிகசத்தை கடபாதிசுளம் இருக்கின்றது. பிராதிபாலிகசத்தை, சக்திரூப்பியாதிகளில் இருக்கின்றது.

சுழுத்தி ஐம்பொறிகளும் அந்தக்கரணங்களும் தொழிலற்றிருக் குங்காலம். இதையே நித்தியப்ரளயமென்பர். இனி விருத்தியவச்சின்ன சைதன்னியமாவது அந்தக்கர

என்பரினும் சூபமான, விருத்திகளில், பிரதிபலிக்கிற சைதன்னியம். இதையே ஞானமென்பர். இது காட்சியறிவு முதலியபேதங்களால், பலவிதமாயிருக்கிறது.

விஷயாவச்சின்ன சைதன்னியம், கடப
டாதிசு.

இதில், மாயாவச்சின்ன சைதன்னியமாகிய ஈசகரன் முதலில் சிருஷ்டிக்கத்தக்க ஜீவகோடிகளுடைய மேன்மைகீழ்மைகளுக்கு ஏதுவாகிய கருமங்களை உதவியாகக்கொண்டு, அளவிற்றத வல்லமையையுடையதாகிய மாயையையும் வயப்படுத்திக்கொண்டு, நாமருபாத்து மகாராஜ, பிரபஞ்சத்தை உண்டுபண்ண நிச்சயித்து, முதலில், ஆகாச முதலாகிய ஜம்பூதங்கொன்னும் பஞ்சேகிருதங்களை யுண்டுபண்ணினார். அவற்றுள் ஆகாசத்திற்குக்குணம் ஓசை, வாழவுக்கு ஓசையும் ஊறும் குணங்கள். தேஜஸ்விற்று, ஓசை, ஊறு, ஒளி, இலையவற் குணங்கள். ஜலத்துக்கு ஓசை முதலியவற்றோடு சுவையும், பிரதிவிக்குமுன் சொல்லப்பட்ட நான் குடன் நாற்றமும், குணங்களாகின்றன.

இந்த ஐம்பூதங்களும், முக்குணவடிவா
ன் அவிச்சையின் காரியங்களாதலால், இ
வைகளும் அம்முக்குணவடிவாகவே யிருப்ப
ன. சத்துவகுணத்தோடு கூடிய இந்தப்பூதங்க
ளால் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, இ
வைகளாகிய ஞானேந்திரியங்களும்; மன
ம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், இவைகளா
கிய அந்தக் கரணபரிணாமங்களும் உண்டா
கின்றன.

இரசோகுணத்தோமிசேர்ந்த இந்த ஐம்பு
தங்களினுலே, வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு,
உபஸ்தம், என்னும் கன்மேந்திரியங்களுண்
டாகின்மன. இரசோகுணத்தோமிசேர்ந்த இ
ந்தப்புத்தங்களினுலே, பிராணம், அபாணம்,
வியாபுதம், உதாரணம், சமாணம், என்னும்ஐ
ந்து பிராணன்கள் உண்டாகின்மன.

இந்தப் பஞ்சபூதங்களினாலும் ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களினாலும் ஐந்து பிராணன்களினாலும் மனம், புத்தி, இவைகளாலும் சூக்குமசரீரம் உண்டாகின்றது. இவை லிங்கசரீரமென்பர். இந்தவுடல் வேறுலோகங்களுக்குப் போக வுதவியாயிருப்பது. ஆத்தமாய முத்தியடைகிறவனாயில் அவனுக்கு உதையுளாயிருக்கும்.

పంచప్రాణమసౌబుద్ధిదత్తేంద్రియసమన్వితం;
అపంచీకృతభూతోత్థం సూక్ష్మేంగంభాగసాధనం;
బుద్ధికర్తేంద్రియప్రాణవంచత్తర్కనసాధియా;
శరీరంసప్తదశభిస్సూక్ష్మేంతల్లింగముచ్యతే;

தமோகுணத்தோடு சேர்ந்த பஞ்சீகிரு
த மல்லாத பூதங்களால் பஞ்சீகிருதங்க
ளான பூதங்களுண்டாகின்றன. பஞ்சீகரண
மென்பது ஆகாசமுதலிய ஐம்பூதங்களையும்
முதலில் இரண்டாகப்பிரித்து, அதில் ஒவ்
வொரு பங்கை நந்நான்காய்ப்பிரித்து, அந்
நான்கில் ஒவ்வொருகூறை, முன்பிரியாமல்
வைத்திருக்கிற வொவ்வொருபாதியோடுசே
ர்த்துக்கூட்டி, பஞ்சீகிருதபூதங்கள் ஏற்ப
ட்டன. அவற்றுள், ஆகாசமாகிய பாதிகை
மற்றபூதங்களின் ஒவ்வொரு அஷ்டமாமிச
த்தோடுசேர்க்க, பஞ்சீகிருதஆகாசமெண்டா
கிறது. இப்படி வாயுமுதலியவற்றையும் ஊ
வித்துக்கொள்ள வேண்டியது.

இந்தப் பஞ்சீகருத சூதங்களினாலேயே, அண்டங்களும், அவற்றிற்கு உட்பட்டபதினான்குலோகங்களும் ஜராயுஜமுதலிய பிராணிகளும் உண்டாகின்றன. ஜராயுஜமென்பனமனிதர் முதலான ஜந்துக்கள். ஜராயுவென்பது கர்ப்பப்பை, அதிற்பிறந்தன ஜராயுஜங்கள். பறவை, பாம்பு முதலியன அண்டஜங்கள். அண்டமென்பது முட்டை. முகட்டுப்பூச்சி முதலியன வேர்வையிலுண்டாவன. இவற்றை சுவேதஜமென்றசொல்லுகிறது. சுவேதமென்பது வேர்வை. விருட்சமுதலியன உத்பிஜ்ஜங்களென்று சொல்லப்படுவன. உத்பிஜ்ஜங்கள் பிளந்துகொண்டு வருவன. பூமியைப் பிளந்துகொண்டிவருதலினால் அவைகளுக்கு உத்பிஜ்ஜங்களென்று பெயர்வந்தது.

இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு மூலப்பிரகிருதி, பரிணமியு பாதானம், குடத்திற்கு மண்ணைப்போல; பிரம்மம் விவர்த்தோபதானம். சக்தியைவெள்ளியென்று மயங்குவதற்குச் சக்தியைப்போல, பிரபஞ்சமென்று மயங்குதற்கு பிரம்மம் அதிஷ்டானமாயிருக்கிறது. அதிஷ்டானமென்பது ஆதாரம்; பரமார்த்தமான பிரம்மத்தினிடத்தில் பிரபஞ்சத்திற்கு, அத்தியாசம் உண்டாகின்றது. அத்தியாசமென்பது மயக்கம்.

சென்னப்பட்டணம், —தத்துவபோதினி அச்சுக்கூடத்தில், கா. தெய்வசிகாமணி முதலியாரால் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

Maryamada Swami

வி ள ம் ப ர ம் .

கடந்த மேமாசத்தில் இந்தபத்திரிகையை தொடங்கியபோது நம்மவரிதை விசேஷமாயாதரிக்க மாட்டாரென பயந்து முதலில் ௩00-பிரதி அச்சிட்டோம். பிறகு இரண்டொருமாதத்தில் நம்மவரில் பலர் எங்கள் முயற்சியின்நோக்கத்தை யுணைமைபாக அறிந்துகொண்டு மனமுகந்து அதரித்தமையால் பிறகு ௫00-பிரதிகள் வீதம் அச்சிடத்தொடங்கினோம். இன்னங் கொஞ்சங்காலங்கழிந்தபிறகு அதுவும் போரூமைபால் பிரகிருதத்தில் ௬00-பிரதிவீதம் அச்சிட்டுவருகிறோம். இவ்வாறு காலங்கடந்து நம்மவரிந்தபத்திரிகையை யபேக்ஷித்தப்படியாலும் முன்பத்திரிகைகள் சேராமையால் எங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் திருப்தியில்லாமல் போனபடியாலும், கொஞ்சம் நஷ்டப்பட்டாகிலும் நம்முடைய சந்தாதார்களுக்கு திருப்தியுண்டாகும்பொருட்டு பழையநம்பர்களை யச்சிட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். அவை முடிந்தவுடனே பாக்கியுள்ளவர்களுக்கு கனுப்பப்படும். இவ்வருஷத்தி லேவ்வாறு நேரிட்ட போதிலும் வருகிற பக்ஷத்திலாவது எங்களுக்கு நஷ்டமும், எங்கள் சந்தாதார்களுக்கு அதிகருப்தியும், நேரிடாமலிருக்கும்பொருட்டு எங்களை யாதரிக்கக்கருதியதனவான்களெல்லாம் வருகிறவருஷச் சந்தாவை தயைசெய்து ஏப்பிரல்மீ ௩0உக்குள்ளாக அனுப்பிவிடுவார்களென்று நாங்கள் கோருகிறோம். அப்படிக்கின்றி, வருஷம்நடுவில் யாராவது கையொப்பஞ்செய்வார்களாயின், அப்போது எங்களிடத்தில் ஹாஜருள்ள பிரதிகளை கொடுக்கக்கூடுமேயன்றி சிலவழிந்தநம்பர்களை மறுபடி அச்சிட்டுக்கொடுக்க சரிப்படாதென்று ஆவசியகத்தால் நாங்கள் உறைக்கும்படி நேரிடுகிறபடியால் நம்மவரிதற்குள்ள உண்மையான ஹேதுவை மனதிற்கொண்டு எங்களை மன்னிப்பாரென்று நம்புகிறோம்.

வி ள ம் ப ர ம் .

இந்தத் தத்துவபோதினிக்கு வருஷாவருஷம் சந்தாவாகக்கொடாமல் ஒரே தடவையாக விராளமாய்க்கொடுத்த கனவான்கள் வருகிற வருஷத்திய தபால்கலிக்காக நாளதுமாதம் - ௩0 உக்குள்ளாக அரைரூபாய் அனுப்பவேண்டுமென்று எச்சரிக்கப்படுகிறது.

Maryamada Swami
for July 1865

